James Clavell

James Clavell

SHÔGUN

Vol.1

PROLOG.

Furtuna rupea din el. Îi simţea muşcătura până în adâncul fiinţei şi ştia că, dacă nu acostează în trei zile, vor fi morţi cu toţii. Prea multe morţi în această călătorie, gândi, sunt pilotul şef al unei flote moarte. O singură navă rămasă din cinci, douăzeci şi opt de oameni dintr-un echipaj de o sută şapte, dintre care acum doar zece se mai ţin pe picioare, iar ceilalţi sunt pe moarte, şi printre ei Căpitanul General. Fără provizii, apă mai deloc, iar câtă a rămas e sălcie şi tulbure…

Îl chema John Blackthorne şi era singur pe punte, în afară de marinarul de veghe la provă, Salamon mutul, care se ghemuise la adăpost sub vânt, scrutând marea din faţă.

Nava se înclină sub o rafală bruscă şi Blackthorne se prinse de braţul scaunului fixat pe dunetă, Ungă timonă, până ce corabia se redresă, scârţâind din toate încheieturile. Se numea Erasmus – două sute şaizeci de tone, navă comercială înarmată înregistrată la Rotterdam, cu trei catarge, douăzeci de tunuri, şi singura supravieţuitoare din prima forţă expediţionară trimisă de Ţările de Jos să înfrunte duşmanul în Lumea Nouă. Primele nave olandeze care izbutiseră să destrame taina trecerii prin Strâmtoarea Magellan. Patru sute nouăzeci şi şase de oameni, toţi voluntari. Toţi olandezi, în afară de trei englezi – doi piloţi şi un ofiţer. Misiunea lor: să jefuiască posesiunile spaniole şi portugheze din Lumea Nouă şi să le dea pradă focului; să obţină concesiuni comerciale permanente; să descopere noi insule în Oceanul Pacific, care ar fi putut

servi drept baze, şi să le proclame teritorii olandeze; iar după trei ani să se întoarcă acasă.

De mai bine de patru decenii, Ţările de Jos protestante erau în război cu Spania catolică, luptând să doboare detestatul jug spaniol. Olanda, numită uneori Provinciile Unite sau Ţările de Jos, încă mai era, juridic, parte a Imperiului Spaniol. Anglia, singura ei aliată, prima ţară din lumea creştină care, în urmă cu vreo şaptezeci şi ceva de ani, se rupsese de Curtea Papală de la Roma şi devenise protestantă, se afla şi ea de douăzeci de ani în război cu Spania, iar de zece era aliată deschis cu Ţările de Jos.

Vântul se înteţi şi mai mult şi nava se balansa. Naviga cu catargele goale, doar cu gabierul de furtună. Dar chiar şi aşa curenţii şi vijelia o purtau spre orizontul din ce în ce mai întunecat.

Acolo furtuna e şi mai puternică; îşi spuse Blackthorne, şi alte recifuri, alte bancuri de nisip. Şi marea necunoscută. Bun! O viaţă întreagă am înfruntat marea şi totdeauna am ieşit învingător. Şi o să înving mereu.

Primul pilot englez care a trecut prin Strâmtoarea Magellan. Da, primul – şi primul pilot care a navigat vreodată în aceste ape asiatice, în afară de câţiva bastarzi de portughezi sau spanioli nenorociţi, care încă îşi mai închipuie că lumea le aparţine. Primul englez pe aceste mări…

Atâtea lucruri înfăptuite pentru prima dată. Da. Şi atâţia morţi ca să le dobândeşti…

Gustă şi adulmecă din nou vântul, însă nu se simţea nici un semn de pământ. Cercetă oceanul mohorât şi mânios. Nici un fir de algă sau pată de culoare care să-i vestească ţărmul. Văzu creasta unui alt recif, departe, la tribord, dar asta nu-i spunea nimic. De o lună îi ameninţau vârfurile recifurilor, dar încă nici urmă de pământ. Oceanul ăsta e fără de sfârşit, îşi zise. Bine. Doar pentru asta te-ai pregătit: să navighezi pe mări necunoscute, să le treci pe hartă şi să te întorci din nou acasă. La câte zile depărtare eşti de casă?

Un an şi unsprezece luni şi două zile. Ultima acostare fusese în Chile, cu o sută treizeci şi trei de zile în urmă, de cealaltă parte a oceanului pe care Magellan, străbătându-l pentru prima oară acum optzeci de ani, îl numise Pacific.

Blackthorne era flămând, iar gura şi tot trupul îi ardeau din pricina scorbutului. Îşi forţă ochii să verifice drumul-compas şi mintea să calculeze poziţia aproximativă pentru navă. O dată punctul înscris în cartea-pilot, manualul lui de navigaţie, va fi în siguranţă pe acest petec de ocean. Iar dacă el era în siguranţă, nici corabia nu era în primejdie şi atunci, împreună, s-ar putea să găsească Japoniile, sau poate chiar şi pe regele creştin Prester John, şi a lui Împărăţie de Aur, despre care legenda spune că se află la nord de Chitai, oriunde o fi acest Chitai.

Şi, cu partea mea din câştig, voi naviga iarăşi spre vest, către casă: primul pilot englez care va face înconjurul globului, şi nu-mi voi mai părăsi niciodată căminul. Niciodată. Niciodată. Jur pe capul fiului meu!

Rafala de vânt îi întrerupse hoinăreala minţii şi-i alungă somnul. Să dormi acum ar fi o nebunie. N-ai să te mai trezeşti niciodată din somn, gândi, şi întinse braţele ca să-şi destindă muşchii amorţiţi ai spatelui, trăgându-şi apoi, mai strâns, mantaua în jurul trupului. Velele erau în regulă, iar timona legată bine. Marinarul de veghe la provă era treaz. Aşa că se aşeză răbdător pe scaun şi se rugă să dea de pământ.

— Du-te jos, pilotule! Iau eu cartul, dacă vrei. Hendrik Specz, al doilea secund, se târa prin tambuchi pe punte, cu faţa cenuşie de oboseală, ochii înfundaţi în orbite, pielea galbenă şi pătată. Se sprijini greoi de copastie, căznindu-se să vomite. Binecuvântat fie Domnul Iisus şi afurisită ziua când am părăsit Olanda!

— Unde e secundul, Hendrik?

— În pat. Nu se poate da jos din patul lui, scheit voll, şi n-o să se dea până la Judecata de Apoi.

— Şi Căpitanul General?

— Plânge după mâncare şi apă. Hendrik scuipă. O să-i spun c-o să frig un clapon şi-o să i-l aduc pe-o tavă de argint, c-o sticlă de rachiu, s-alunece mai bine pe gât. Scheithuis! Coot!

— Ţine-ţi gura!

— O să mi-o ţin, pilotule. Dar are gărgăuni la cap şi-o să murim din pricina lui. Tânărul icni şi scuipă o flegmă tulbure. Sfinte Iisuse Cristoase, ajută-mă!

— Du-te jos. Întoarce-te în zori.

Hendrik se lăsă anevoie în celălalt scaun.

— Jos duhneşte a moarte. Fac de cart, dacă nu ţi-e cu supărare. Încotro mergem?

— Unde ne duce vântul.

— Unde e pământul pe care ni l-ai promis? Unde-s Japoniile… unde, te-ntreb?

— Înainte.

— Totdeauna spui înainte! Gottimhimmel, n-am avut ordin să plutim în necunoscut! Acum trebuia să fim acasă, teferi, cu burţile pline, nu să umblăm după năluci.

— Du-te jos sau ţine-ţi gura!

Ursuz, Hendrik îşi îndepărtă privirea de la bărbatul înalt şi bărbos. Unde ne aflăm acum? ar fi vrut să-ntrebe. De ce nu pot să văd cartea-pilot secretă? Dar ştia că nu trebuie să pui asemenea întrebări unui pilot, cu atât mai mult acestuia. Chiar şi aşa, gândi, aş vrea să fiu la fel de puternic şi sănătos cum eram când am părăsit Olanda. Atunci n-aş mai şovăi, ţi-aş pocni una peste ochii tăi albaştri-cenuşii, ţi-aş şterge de pe faţă zâmbetul ăsta care mă scoate din minţi şi te-aş trimite la dracu, după cum meriţi. Atunci eu aş fi Căpitan-Pilot şi am avea un olandez la comanda vasului – nu un străin – şi secretele ne-ar fi în siguranţă. Fiindcă în curând vom fi în război cu voi, englezii. Şi noi râvnim acelaşi lucru: să fim stăpânii mărilor, să controlăm toate căile comerciale, să stăpânim Lumea Nouă şi să nimicim Spania.

— Poate că nici nu există Japoniile, mormăi brusc Hendrik. E numai o legendă. Gottbewonden.

— Există. Între treizeci şi patruzeci de grade latitudine nordică. Acum ţine-ţi gura sau du-te jos.

— Jos e moartea, pilotule, mormăi Hendrik şi-şi îndreptă privirea înainte, lăsându-se furat de gânduri.

Blackthorne se mişcă în scaun – trupul îl durea astăzi mai tare. Eşti mai norocos decât cei mai mulţi dintre ei, îşi zise, mai norocos decât Hendrik. Nu. Nu mai norocos. Mai chibzuit. Tu ţi-ai păstrat fructele, pe când ceilalţi şi le-au mâncat fără grijă. Împotriva sfaturilor tale. Aşa că acum scorbutul te-a atins mai puţin, pe când ceilalţi sângerează întruna, au pântecăraie, ochii îi ustură şi sunt umflaţi, dinţii le-au căzut sau se clatină în gingii. De ce nu învaţă oamenii nimic, niciodată?

Ştia că toţi se temeau de el, chiar şi Căpitanul General, şi că cei mai mulţi îl urau. Dar era firesc, pentru că pilotul comanda pe mare; el era cel ce stabilea ruta şi conducea nava, el cel care îi ducea din port în port.

Orice călătorie pe mare era plină de riscuri, pentru că puţinele hărţi de navigaţie existente erau atât de puţin limpezi încât aproape că nu-ţi erau de folos. Şi nu era absolut nici un mijloc de a stabili longitudinea.

— Află cum să determini longitudinea şi-ai să fii cel mai bogat om din lume, îi spuse bătrânul său dascăl, Alban Caradoc. Regina, Dumnezeu s-o binecuvânteze, ţi-ar da zece mii de lire şi un ducat dac-ai dezlega enigma asta. Spurcaţii de portughezi ţi-ar da şi mai mult – un galion de aur, şi nenorociţii de spanioli, douăzeci! Cum nu mai ai pământul sub ochi, eşti pierdut, băiete. Caradoc făcuse o pauză şi îşi înclinase trist capul spre el, ca de obicei. Eşti pierdut, băiete, numai dacă…

— Numai dacă n-ai un rutter, strigase Blackthorne fericit, ştiind că-şi învăţase bine lecţiile. Avea pe atunci treisprezece ani şi de un an era ucenic la Alban Caradoc, pilot şi constructor de nave, care luase locul tatălui pierdut

şi care nu-l bătuse niciodată, ci doar îl învăţase, pe el şi pe celălalt băiat, secretele construcţiei de nave şi tainele ascunse ale mării.

Un rutter era o carte cu însemnările amănunţite ale unui pilot, care mai fusese înainte pe acel drum. Păstra înscris drumul dintre porturi, capuri, istmuri şi canale. Avea notate locurile măsurătorilor, adâncimea şi culoarea apei, înfăţişarea fundului mării. Descria cum am ajuns acolo şi cum ne-am întors: câte zile cu un anume curs, felul vântului, când şi de unde bătea, la ce fel de curenţi să te aştepţi şi de unde; sezonul cu furtuni şi cel cu vânt prielnic; unde să carenezi nava şi unde să faci plinul de apă; unde întâlneşti prieteni şi unde duşmani; bancuri de nisip, recifuri, maree, refugii; la un loc, tot ce era necesar pentru o călătorie fără primejdii.

Englezii, olandezii şi francezii aveau cărţi-pilot pentru apele lor, dar pe restul apelor din lume navigaseră doar căpitani din Portugalia şi Spania, iar aceste două ţări şi le ţineau secrete. Cărţile-pilot care dezvăluiau drumul pe apă spre Lumea Nouă, sau destăinuia tainele Strâmtorii Magellan şi Capului Bunei Speranţe – ambele descoperiri portugheze – şi, deci, drumurile spre Asia, erau păzite de portughezi şi spanioli ca un adevărat tezaur naţional şi căutate cu aceeaşi ardoare de către duşmanii lor englezi şi olandezi. Dar o carte-pilot era bună în măsura în care fusese bun pilotul care o scrisese, copistul care o copiase, tipograful, atât de rar, care o tipărise, sau învăţatul care o tălmăcise. O carte-pilot putea, deci, conţine erori. Chiar unele voite. Un pilot n-avea cum să fie sigur de asta până nu trecea el însuşi pe acolo. Măcar o dată.

Pe mare pilotul era conducătorul, singura călăuză, arbitrul suprem pentru navă şi echipajul ei. El singur comanda de pe dunetă.

Asta e o băutură care te ameţeşte, cugetă Blackthorne. Şi, odată ce ai gustat din ea, n-o mai uiţi, o cauţi mereu, îţi

lipseşte întruna. E unul dintre lucrurile ce te ţine în viaţă pe când ceilalţi mor.

Se ridică şi se uşură în canalul de scurgere a apei. Mai târziu, când nisipul se scurse din clepsidra de lângă habitaclu, o întoarse şi trase clopotul navei.

— Poţi să stai treaz, Hendrik?

— Da. Da, cred că da.

— O să trimit pe cineva să schimbe veghea de la bompres. Vezi să stea în bătaia vântului, nu la adăpost. Asta o să-l ţină treaz şi ager.

Pentru o clipă se întrebă dacă n-ar fi trebuit să întoarcă nava cu prova în vânt şi s-o pună în pană pentru noapte, dar renunţă şi coborî scara tambuchiului spre cabina echipajului. Aceasta se întindea pe toată lăţimea navei şi avea cuşete şi loc de hamacuri pentru o sută de oameni. Căldura-l învălui şi asta îl mulţumi şi nu luă în seamă duhoarea permanentă ce venea din calele de dedesubt. Niciunul dintre cei douăzeci şi ceva de oameni nu se mişcă din patul lui.

— Du-te sus, Maetsukker, spuse în olandeză, lingua franca pentru Ţările de Jos, pe care el o vorbea la perfecţie alături de portugheză, spaniolă şi latină.

— Sunt aproape mort, spuse bărbatul mărunt, cu trăsături ascuţite, ghemuindu-se şi mai mult în pat. Mi-e rău. Uite, scorbutul m-a lăsat fără dinţi. Iisuse Dumnezeule, ajută-ne, o să pierim cu toţii! Dacă nu erai tu, pilotule, am fi fost de-acum acasă, teferi. Eu sunt negustor, nu marinar. Nu fac parte din echipaj… Ia pe altcineva. Johann e…

Ţipă când Blackthorne îl smulse din pat şi-l izbi de uşă. Un fir de sânge i se prelinse din gură şi ramase năucit. Un ghiont brutal în coaste îl scoase din buimăceală.

— Cară-te sus şi stai acolo până crăpi sau ajungem la ţărm.

Omul deschise uşa şi fugi împleticindu-se.

Blackthorne se uită la ceilalţi. Ei se holbau spre el.

— Cum te simţi, Johann?

— Destul de bine, pilotule. Pesemne c-o să trăiesc.

Johann Vinck, cel mai în vârstă din echipaj, avea patruzeci şi trei de ani, era tunar şef şi ajutorul nostromului. Era chel şi fără dinţi, de culoarea stejarului bătrân şi tot atât de puternic. Cu şase ani în urmă navigase cu Blackthorne în nefericita încercare de a găsi Calea de Nord-Est, iar acum fiecare cunoştea măsura celuilalt.

— La vârsta ta mai toţi bărbaţii sunt deja morţi, aşa că tu ne-ai întrecut pe toţi.

Blackthorne avea treizeci şi şase de ani.

Vinck zâmbi trist.

— Rachiu-i de vină, pilotule, şi păcatele, şi poate viaţa de sfânt pe care-am dus-o.

Nimeni nu râse. Apoi cineva arătă spre o cuşetă.

— Pilotule, nostromul e mort.

— Atunci duceţi-l sus! Spălaţi-l şi închideţi-i ochii! Tu, tu şi tu.

De data asta oamenii săriră repede din paturile lor şi împreună târâră corpul neînsufleţit afară din cabină.

— Vinck, iei cartul din zori. Şi tu, Ginsel, eşti de veghe la bompres.

— Da, pilotule.

Blackthorne se întoarse pe punte.

Hendrik era încă treaz şi nava în ordine. Salamon, straja ce fusese înlocuită, trecu împleticindu-se pe lângă el, mai mult mort decât viu, cu ochii roşii şi umflaţi de vânt. Blackthorne se îndreptă spre cealaltă uşă şi cobori. Coridorul ducea spre cabina principală de la pupă, destinată Căpitanului General şi magaziei de muniţii. Cabina lui se găsea la tribord, iar cealaltă, de la babord, era folosită de obicei de cei trei secunzi. Acum era ocupată de Baccus van Nekk, mai marele negustorilor, Hendrik, al treilea secund, şi Croocq, musul. Toţi erau foarte bolnavi.

Intră în cabina principală. Căpitanul General, Paulus Spillbergen, zăcea pe jumătate inconştient în patul lui. Era un bărbat scund, cândva foarte gras şi roşu la faţă, acum foarte slab, cu pieile burţii atârnându-i în cute lăbărţate.

Blackthorne luă un clondir cu apă dintr-un sertar secret şi-l ajută să bea puţină.

— Mulţumesc, spuse Spillbergen cu o voce slabă. Unde e ţărmul… unde e ţărmul?

— Înainte, îi răspunse, fără să mai creadă nici el, apoi puse clondirul la loc, surd la văicărelile căpitanului, şi plecă urându-l şi mai mult.

Cu aproape un an în urmă ajunseseră în Tierra del Fuego, iar vântul prielnic i-ar fi ajutat să pătrundă deîndată în necunoscuta Strâmtoare Magellan. Dar Căpitanul General ordonase debarcarea ca să caute aur şi comori.

— Iisuse Cristoase, uite cum e ţărmul, Căpitane General! Nu e nici o comoară în pustietăţile astea!

— Legenda spune că e plină de aur, iar noi am putea proclama acest pământ posesiunea glorioasei Olande.

— Spaniolii au trupe aici de cincizeci de ani.

— Se poate, dar poate că nu atât de departe în sud, pilotule.

— Aici, în sud, anotimpurile sunt pe dos. În mai, iunie, iulie şi august e iarnă în toată legea. Cărţile pilot spun că timpul este important la trecerea prin strâmtoare; vânturile se schimbă în câteva săptămâni, şi atunci va trebui să rămânem aici şi să iernăm luni de zile.

— Peste câte săptămâni, pilotule?

— Cartea-pilot spune că opt, dar anotimpurile nu sunt mereu la fel…

— Atunci o să explorăm câteva săptămâni. Asta ne lasă destul timp şi apoi, dacă va fi nevoie, o să ne întoarcem din nou spre nord şi mai prădăm câteva oraşe, nu, gentelmen?

— Trebuie să trecem acum, căpitane. Spaniolii au foarte puţine nave de război în Pacific, aici însă apele mişună de ele şi ne caută. Eu zic că trebuie să pornim acum.

Dar Căpitanul General a trecut peste părerea lui, a supus hotărârea votului celorlalţi căpitani – nu celorlalţi piloţi, un englez şi trei olandezi – şi a condus inutila incursiune la ţărm.

Vântul s-a schimbat mai devreme în acel an şi ei au trebuit să ierneze acolo, Căpitanului General fiindu-i teamă să meargă spre nord, din cauza flotei spaniole. Au trecut patru luni până să navigheze din nou. În acest timp ajunseseră să mănânce pielea de viţel de pe parâme, iar o sută cincizeci şi şase de oameni muriseră din pricina frigului, lipsei de hrană şi a diareei. Furtunile cumplite din Strâmtoare au împrăştiat flota. Erasmus a fost singura navă care a ajuns la locul de întâlnire din Chile. I-au aşteptat o lună pe ceilalţi şi apoi, cu spaniolii tot mai aproape pe urmele lor, au trebuit să pornească în necunoscut. Rutterul secret se oprea la Chile.

Blackthorne se întoarse de-a lungul coridorului, descuie uşa de la cabina sa şi intră încuind-o la loc. Cabina avea grinzi joase, era mică şi ordonată, şi el trebui să se aplece când o traversă, ca să se aşeze la biroul lui. Descuie un sertar şi despachetă cu atenţie ultimul dintre merele pe care le păstrase cu atâta grijă tot drumul din Insula Sfânta Maria, de lângă Chile. Era mic şi sfrijit, cu mucegai pe partea stricată. Tăie un sfert din el. Înăuntru găsi câţiva viermi. Îi mâncă laolaltă cu miezul, dând crezare vechii istorii marinăreşti cum că viermii din mere sunt la fel de buni împotriva scorbutului ca fructul însuşi şi că, frecaţi de gingii, opresc căderea dinţilor. Mestecă fructul cu grijă, pentru că dinţii îl dureau şi gingiile îi erau iritate, după care sorbi puţină apă din burduful de vin. Avea un gust sălciu. Apoi împachetă restul de măr şi îl încuie la loc.

Un şobolan o luă la fugă prin umbra lăsată de felinarul cu ulei atârnat deasupra capului. Lemnăria scârţâi plăcut. Libărcile mişunau pe podea.

Sunt obosit. Sunt atât de obosit.

Aruncă o privire spre pat. Lung, îngust, salteaua de paie îmbiindu-l.

Sunt atât de obosit.

Du-te şi te culcă o oră, îi zicea diavolul din el. Chiar şi numai zece minute, şi ai să fii treaz o săptămână. De zile

întregi n-ai dormit decât câteva ceasuri şi mai toate acolo sus, în frig. Trebuie să dormi. Dormi. Ei se bizuie pe tine…

— N-am să dorm, o să dorm mâine, spuse cu voce tare şi-şi încordă mâna să descuie cufărul de unde scoase rutterul lui.

Văzu că celălalt, cel portughez, era în siguranţă şi neatins şi asta-l făcu să se simtă bine. Luă o pană curată şi începu să scrie: „Aprilie 21, 1600. Ora a cincea. Amurg. 133 de zile de la Insula Santa Maria, Chile, 32 de grade latitudine nordică. Mare încă agitată, vânt puternic şi nava cu aceeaşi velatură. Culoarea mării gri-verde întunecat; nu dăm de fund. Încă fugim din faţa vântului, la drum-compas de 270 de grade, am virat spre nord-vest şi înaintăm iute, câte două leghe, fiecare a trei mile, într-o oră. Recifuri mari în formă de triunghi, văzute acum o jumătate de oră, direcţia nord-est-nord, la o jumătate de leghe distanţă.

Trei oameni au murit peste noapte din pricina scorbutului – Joris, velar, Reiss, tunar, şi al doilea secund, de Haan. După ce şi-au dat sufletul, Căpitanul General fiind încă bolnav, eu i-am încredinţat mării, fără giulgiuri, pentru că nu mai avem din ce să le facem. Astăzi nostromul Rijckloff a murit.

La prânz n-am putut să iau înclinaţia soarelui, fiindcă cerul era din nou acoperit. Dar cred că suntem totuşi pe drumul cel bun şi debarcarea în Japonii aproape…”

— Dar cât de aproape? întrebă el felinarul care atârna deasupra capului, legănându-se odată cu nava. Cum se face o hartă? Trebuie să existe o cale, îşi spuse pentru a o mie una oară. Cum să stabileşti longitudinea? Trebuie să fie un mijloc. Cum să păstrezi legumele proaspete? Ce este scorbutul…?

— Băiete, se zice că ar fi o miasmă a mării, îi spusese Alban Caradoc. Era un bărbat cu pântec imens, cu barbă sură, încâlcită şi o inimă de aur.

— Nu poţi fierbe legumele şi păstra fiertura?

— Se strică, băiete. Nimeni n-a descoperit o cale de-a o păstra.

— Se zice că Francis Drake o să ridice ancora în curând.

— Nu. Tu nu poţi să pleci, băiete.

— Am aproape paisprezece ani. Pe Tim şi Watt i-aţi lăsat să se angajeze şi el are nevoie de ucenici piloţi.

— Ei au şaisprezece ani. Tu n-ai decât treisprezece.

— Se zice că ar avea de gând să încerce Strâmtoarea Magellan, apoi în sus, de-a lungul coastei, spre ţinuturile necercetate – spre Californii – să găsească Strâmtoarea Anian, care leagă Pacificul de Atlantic. Din California spre Terra Nova şi, în cele din urmă, Calea de Nord-Vest.

— Bănuita Cale de Nord-Vest, băiete. Nimeni n-a verificat legenda asta – încă.

— El o s-o facă. E de-acuma amiral, şi vom fi prima navă englezească în Strâmtoarea Magellan, prima în Pacific, prima… N-o să mai apuc niciodată un prilej ca ăsta.

— O, ba da, o să apuci şi el n-o să afle niciodată taina drumului lui Magellan, afară doar dacă nu fură o carte-pilot sau nu pune mâna pe vreun pilot portughez, care să-l conducă. De câte ori trebuie să-ţi spun: un pilot trebuie să aibă răbdare. Învaţă ce e răbdarea, băiete! Ai destul…

— Vă rog!

— Nu.

— De ce?

— Pentru că el va fi plecat doi, trei ani, poate mai mult. Cei slabi şi cei tineri vor primi hrana cea mai proastă şi apa cea mai puţină. Şi din cele cinci nave care pleacă, numai a lui se va întoarce. N-ai să supravieţuieşti, băiete.

— Atunci o să mă angajez numai pe nava lui. Sunt puternic. O să mă ia!

— Ascultă, eu am fost cu Drake pe nava lui de cincizeci de tone, Judith, la San Huan de Ulua, când am luptat alături de amiralul Hawkins – el era pe Minion – ca să ne croim drum afară din port printre spurcaţii de spanioli. Aduceam sclavi din Guineea în Spania, dar n-aveam brevet de comerţ de la

spanioli şi ei l-au păcălit pe Hawkins şi ne-au prins flota în capcană. Spaniolii aveau treisprezece nave mari, noi şase. Noi am scufundat trei dintr-ale lor şi ei ne-au scufundat pe Swallow, Angel, Caravelle şi Jesus of Lubeck. O, sigur, Drake a luptat, ne-a scos din încercuire şi ne-a adus acasă. Eram doar unsprezece oameni pe navă, care să spună povestea. Hawkins mai avea cincisprezece. Din patru sute optzeci de marinari englezi, unul şi unul. Drake e fără milă, băiete. Vrea glorie şi aur, dar numai pentru el, şi-atâţia morţi în expediţiile lui sunt dovada.

— Eu n-o să mor. Eu o să fiu unul dintre…

— Nu. Tu eşti tocmit ucenic pentru doisprezece ani. Mai ai zece şi-apoi eşti liber. Până atunci, însă, până în 1588, o să înveţi cum să construieşti corăbii şi cum să le conduci, şi o să îi dai ascultare lui Alban Caradoc, maistru constructor de nave, pilot şi membru al corporaţiei Trinity House, pentru că altfel n-o să primeşti niciodată brevetul. Şi dacă n-ai brevet, n-o să fii niciodată pilot pe vreo navă în apele englezeşti, n-o să comanzi niciodată de pe dunetă o navă englezească în nici o apă, pentru că asta a fost legea bunului rege Henric, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Asta a fost legea târfei de Maria Tudor, ardă-i sufletul în iad, asta e legea Reginei, fie-i domnia veşnică, asta e legea Angliei şi e cea mai bună lege a mării care a existat vreodată.

Blackthorne îşi aminti cât de mult îşi urâse atunci dascălul, şi Trinity House, şi monopolul creat de Henric al VlII-lea, în 1514, privind pregătirea şi brevetarea tuturor piloţilor şi căpitanilor englezi, cât îşi urâse şi cei doisprezece ani de semisclavie, fără de care ştia că nu va putea niciodată să obţină singurul lucru din lume pe care şi-l dorea. Îl urâse şi mai mult pe Alban Caradoc când, spre gloria-i eternă, Drake şi cuterul lui de o sută de tone, Golden Hind, se întorsese miraculos în Anglia, după o dispariţie de trei ani, fiind prima navă englezească ce făcuse ocolul lumii, aducând la bordul ei cea mai bogată pradă ce se adusese

vreodată pe acele ţărmuri: un milion şi jumătate de lire sterline, în aur, argint şi mirodenii.

Faptul că patru nave din cinci se pierduseră, că opt oameni din zece dispăruseră, că Tim şi Watt dispăruseră şi ei, că un pilot portughez luat ostatic condusese expediţia în locul lui Drake, trecând prin Strâmtoarea Magellan în Pacific, toate astea nu îi domoliseră cu nimic ura; faptul că Drake spânzurase un ofiţer, că îl excomunicase pe capelanul Fletcher şi nu reuşise să găsească Calea de Nord-Vest nu scăzuse cu nimic admiraţia întregii ţări. Regina luase cincizeci de procente din tezaur şi îl făcuse cavaler. Proprietarii şi negustorii, care finanţaseră expediţia, s-au ales cu un profit de trei sute de procente şi au insistat să-i finanţeze şi următoarea expediţie piraterească. Toţi marinarii l-au implorat să-i angajeze, pentru că el reuşise să se întoarcă cu pradă, iar cu partea lor, puţinii norocoşi care au supravieţuit s-au îmbogăţit pentru tot restul vieţii.

Eu aş fi supravieţuit, îşi spuse Blackthorne. Cu siguranţă. Şi partea mea din comoară ar fi fost de-ajuns ca să…

— Rotzvooruiiiiiiiit! Recif în faţă!

Mai mult simţi strigătul, decât îl auzi. Apoi îl auzi din nou, tânguitor, amestecat cu vuietul furtunii.

Într-o clipă ieşi din cabină şi urcă pe scara tambuchiului pe dunetă, cu inima gata să-i sară din piept şi gâtlejul uscat. Acum era întuneric beznă, ploua cu găleata şi pentru un moment îl cuprinse o bucurie nebună, la gândul că jgheaburile din pânză de vele, făcute cu săptămâni în urmă, vor fi curând pline-ochi. Îşi deschise gura în ploaia ce cădea aproape orizontal şi îi gustă dulceaţa, apoi întoarse spatele vijeliei.

Hendrik era paralizat de frică. Marinarul de veghe la bompres, Maetsukker, ghemuit la provă, striga cuvinte fără şir şi arăta cu mâna înainte. Privi şi el dincolo de bord.

Reciful se găsea la nici două sute de iarzi în faţă – gheare imense de roci întunecate, izbite de o mare flămândă. Cu mici întreruperi, linia înspumată a brizanţilor se întindea de

la babord la tribord. Furtuna ridica pale imense de spumă şi le azvârlea în întunericul nopţii. O parâmă de la provă plesni şi verga cea mai de sus a catargului principal fu smulsă. Catargul se cutremură din temelii, dar rezistă, iar marea purtă neînduplecată nava spre pieire.

— Toată lumea pe punte! strigă Blackthorae şi trase cu violenţă clopotul.

Zgomotul îl scoase pe Hendrik din încremenire.

— Suntem pierduţi! strigă el în olandeză. O, Iisuse Cristoase, ajută-ne!

— Cheamă echipajul pe punte, dobitocule! Ai adormit! Amândoi aţi adormit!

Blackthorne îl îmbrânci pe scară, apucă timona, smulse legăturile de pe cavile, se încordă, şi o învârti mult spre stânga.

Îşi adună toate puterile când pana cârmei muşcă adânc din viitoare. Întreaga navă se cutremură, apoi prova începu să se deplaseze tot mai mult sub vântul năprasnic şi, în curând, ajunseră de-a curmezişul valurilor şi vântului. Velele de furtună se umflară, încercând vitejeşte să poarte greutatea navei, iar toate parâmeie se întinseră urlând. Următorul val se înălţă deasupra lor şi îşi croiau drum de-a lungul recifului când zări talazul uriaş. Strigă spre oamenii care veneau dinspre teugă şi se pregăti să îşi apere viaţa.

Marea se prăbuşi asupra navei, care se înfundă adânc, şi el crezu că se vor răsturna, dar corabia se scutură ca un câine ud şi se smulse din adâncuri. Apa ieşea în cascade prin gurile de scurgere, iar el încerca, gâfâind, să tragă aer în piept. Băgă de seamă ca trupul neînsufleţit al nostromului, care fusese scos pe punte pentru înmormântarea de a doua zi, dispăruse şi că valul următor era şi mai mare. Acesta îl acoperi pe Hendrik, care gâfâia şi se lupta din răsputeri, îl ridică şi-l aruncă peste bord. Alt val mugi de-a lungul punţii şi Blackthorne îşi încolăci un braţ pe timonă iar apa trecu peste el. Acum Hendrik era la cincizeci de iar zi de tribord. Un alt val îl acoperi, apoi un

talaz imens îl aruncă în sus, deasupra navei, îl ţinu o clipă acolo, urlând, după care-l luă, îl zdrobi de muchia unei stânci, şi îl înghiţi.

Nava plonjă în mare încercând să-şi croiască drum. O altă parâmă cedă şi palancul se răsuci violent până se încurcă în arboradă.

Vinck şi un alt bărbat izbutiră s-ajungă pe dunetă şi se lăsară cu putere pe timonă, venindu-i în ajutor. Blackthorne văzu reciful ameninţător spre tribord, mult mai aproape. În faţă şi spre babord erau şi alte creste, dar din loc în loc zărea câte o spărtură.

— Sus, Vinck! Ridicaţi scota trincii!

Pas cu pas, Vinck şi alţi doi marinari urcară pe sarturile arborelui trinchet, în timp ce dedesubt ceilalţi se atârnară de parâme, încercând să le dea o mână de ajutor.

— Atenţie în faţă! strigă Blackthorne.

Marea spumegă de-a lungul punţii, luă un alt om cu ea şi aduse înapoi cadavrul nostromului. Bompresul se înălţă din valuri ca apoi să plonjeze încă odată, încărcând mai multă apă la bord. Vinck şi ceilalţi blestemară vela scăpată din parâme. Brusc ea se desfăşură sub bătaia vântului, bubuind ca o salvă de artilerie şi nava se înclină.

Vinck şi ajutoarele lui rămaseră atârnaţi acolo, balansându-se deasupra mării, apoi începură să coboare.

— Recif! Recif în faţă! urlă Vinck.

Blackthorne şi celălalt bărbat rotiră timona spre tribord. Nava şovăi, apoi se răsuci şi scoase un scrâşnet prelung când stâncile, abia ridicându-se din apă, scrijeliră coasta corăbiei. Dar era o lovitură piezişă şi creasta stâncii se sfărâmă. Lemnăria bordajului rezistă şi oamenii răsuflară uşuraţi.

Zări o spărtură în reciful din faţă şi îndreptă nava spre ea. Vântul sufla şi mai puternic, marea era şi mai furioasă. O rafală abătu corabia şi timona le scăpă din mâini. O înşfăcară împreună, întoarseră nava pe drum, dar ea se clătina şi se răsucea ca beată. Marea inundă puntea şi

năvăli în teugă, zdrobind un om de perete şi umplând puntea a doua de apă.

— Oameni la pompe! strigă. Văzu doi oameni coborând.

Ploaia îi biciuia faţa şi el îşi miji ochii de durere. Lampa din habitaclu şi cea de drum din pupa se stinseseră de mult. O altă rafală abătu nava, marinarul lunecă şi din nou timona se răsuci şi le scăpă din mâini. Omul urlă când o cavilă a timonei îl lovi în tâmplă, lăsându-l în voia valurilor. Blackthorne îl ridică şi-l sprijini până ce creasta înspumată trecu. Apoi băgă de seamă că omul murise şi îl lăsă să alunece în scaunul de pe punte iar valul următor curăţă duneta.

Trecerea prin recif era la trei puncte de compas în vânt şi, oricât ar fi încercat, Blackthorne nu putea să înainteze. Căută disperat o altă trecere, dar ştia că nu mai exista niciuna, aşa că pentru moment lăsă nava purtată de furtună, ca să câştige viteză, apoi viră iar în vânt. Ea înaintă puţin şi-şi păstră direcţia.

Urmă un scrâşnet ascuţit, înnebunitor, când chila răzui crestele ascuţite de dedesubt şi în închipuirea tuturor grinzile de stejar se frânseră şi apa năvăli înăuntru. Nava se aplecă ia faţă scăpând de sub control.

Blackthorne strigă după ajutor, dar nu-l auzi nimeni, aşa că se luptă singur cu timona şi marea. Fu azvârlit într-o parte, dar reveni pe bâjbâite înapoi şi rezistă mai departe întrebându-se, buimac, cum de încă mai rezista cârma.

În gura canalului marea era un maelstrom învolburat de furtună şi tivit de stânci. Valuri uriaşe izbeau reciful, apoi se retrăgeau ca să lupte cu noile sosite, năpustindu-se în cele din urmă, din toate părţile, unele asupra celorlalte. Înclinată şi neputincioasă, nava fu aspirată de vârtej.

— Furtună blestemată! urlă Blackthorne. Ia-ţi mâinile spurcate de pe corabia mea!

Timona se răsuci din nou, azvârlindu-l cât colo, şi puntea se înclină îngrijorător. Bompresul izbi o stâncă şi se rupse, luând cu el o parte din velatură; iar nava se redresă.

Arborele trinchet se încovoie ca un arc şi se frânse. Oamenii de pe punte se repeziră cu securi asupra greementului ca să-l desprindă şi să-l lase valurilor, în timp ce nava înainta şovăielnic printre muchiile zdrenţuite ale canalului. Tăiară catargul care se prăvăli peste bord ducând cu el un om prins în încâlceala parâmelor. Omul urla disperat, dar n-aveau cum să-l ajute şi-l urmăriră apărând şi dispărând odată cu catargul, până nu se mai iviră, om şr catarg, deloc.

Vinck şi cei care mai rămăseseră îşi întoarseră privirea spre dunetă şi îl văzură pe pilot sfidând furtuna ca un nebun. Îşi făcură cruce, îşi înteţiră rugăciunile – unii plângând de frică – şi se agăţară cu disperare de viaţă.

Strâmtoarea se lărgi pentru o clipă, şi corabia încetini, dar în faţă se îngusta din nou ameninţător, iar stâncile păreau să se înalţe copleşitoare. Curentul se răsuci luând nava cu el, o aplecă din nou pe o coastă şi o azvârli în voia soartei. Blackthorne încetase să mai blesteme furtuna şi, cu muşchii încordaţi să-i plesnească, lupta din răsputeri să întoarcă timona spre babord şi să o ţină aşa. Dar nici corabia, nici marea nu mai puteau fi stăpânite.

— Învârte-te, târfă blestemată, gâfii el, la capătul puterilor. Ajută-mă!

Lupta cu marea se înteţi şi el îşi simţea inima gata să plesnească, dar îşi încordă şi mai mult puterile ca să-i ţină piept. Încercă să-şi limpezească privirile, dar totul se învârtea în jur, culorile erau neclare şi păleau. Nava înţepenise în gâtuitura canalului, dar, chiar în clipa aceea, chila atinse un banc de nămol. Izbitura întoarse prova. Pana cârmei muşcă apa, şi atunci vântul şi marea îşi dădură mâna ca s-o ajute şi, împreună, o răsuciră în direcţia vântului şi corabia zbură prin strâmtoare, către mântuire. În golful de dincolo.

CAPITOLUL 1

Blackthorne se trezi brusc. La început crezu că visează, pentru că se găsea pe uscat, iar încăperea arăta incredibil. Era mică, foarte curată şi acoperită cu rogojini moi. Stătea

întins pe o cuvertură groasă şi o alta era aşternută peste el. Tavanul era din cedru lustruit, pereţii din şipci de cedru, aşezate în pătrate, acoperite cu hârtie opacă, ce îndulcea plăcut lumina. Lingă el se afla o tavă stacojie, purtând boluri mici. Unul era cu legume gătite, reci, pe care le înghiţi aproape fără să le simtă gustul picant. Altul era cu fiertură de peşte şi o dădu pe gât. Altul era plin cu un terci gros de grâu sau orz; îl termină repede, mâncându-l cu degetele. Apa, într-o tidvă de o formă ciudată, era caldă şi avea un gust neobişnuit – uşor amărui, dar plăcut.

Apoi băgă de seamă crucifixul din nişă.

Casa asta e spaniolă sau portugheză, gândi îngrozit. Sunt în Japonii? Sau în Chitai?

Un panou din perete alunecă în lături. O femeie de vârstă mijlocie, plină, cu faţa rotundă, stătea în genunchi lângă uşă; făcu o plecăciune şi zâmbi. Pielea-i era aurie, ochii negri şi înguşti, iar păru-i lung, negru, era strâns îngrijit în creştet. Purta un halat de mătase gri, şosete albe, scurte, cu talpă groasă şi o eşarfă lată, purpurie, în jurul mijlocului.

— Goshujinsama, gokibun wa ikaga desu ka! spuse. Aşteptă, în timp ce el se holbă nedumerit spre ea, apoi repetă.

— Aici sunt Japoniile? întrebă Blackthorne. Japoniile? Sau Chitaiul?

Ea îl privi fără să pară a înţelege, şi mai spuse ceva ce el nu pricepu. Apoi îşi dădu seama că era gol. Hainele lui nu se vedeau nicăieri. Prin semne îi arătă că vrea să se îmbrace. Apoi arătă spre bolurile cu mâncare şi ea pricepu că încă-i mai era foame.

Femeia zâmbi, făcu o plecăciune şi ieşi trăgând uşa glisantă.

Se lungi la loc istovit, capul învârtindu-i-se din cauza neobişnuitei, ameţitoarei nemişcări a podelei. Cu un efort încercă să se adune. Îmi amintesc că lăsasem ancora, gândi. Cu Vinck. Cred că era Vinck. Eram într-un golf, nava intrase cu prora într-un banc de nisip şi se oprise. Auzeam valurile

spărgându-se de plajă, dar totul era în regulă. Pe mal se vedeau lumini, apoi mă aflam în cabina mea şi mai departe – întuneric. Nu-mi amintesc nimic. După aceea, prin întuneric, lumini şi voci ciudate. Am vorbit englezeşte, apoi în portugheză. Unul dintre localnici vorbea puţin portugheza. Sau era portughez? Nu, cred că era băştinaş. L-am întrebat, cumva, unde ne aflăm? Nu-mi amintesc. Apoi eram iar în spărtura din recif şi valul uriaş a venit încă o dată şi m-adus în mare şi mă scufundam – era foarte frig – nu, marea era caldă şi moale ca un pat de mătase, gros de un stânjen. Pesemne că ei m-au scos la mal şi m-au adus aici.

— Cred că patul ăsta îl simţeam atât de moale şi cald, rosti cu voce tare. N-am dormit niciodată pe mătase până acum.

Slăbiciunea îl cuprinse şi adormi fără vise.

Când se trezi, bolurile de pământ ars erau pline cu mâncare, iar hainele-i erau aşezate ordonat lângă el. Fuseseră spălate, călcate şi cârpite cu o cusătură măruntă, îngrijită.

Dar cuţitul şi cheile dispăruseră.

Ar trebui să fac rost de un cuţit, şi asta repede, îşi spuse. Sau de un pistol.

Ochii i se îndreptară spre crucifix. În ciuda neliniştii, curiozitatea-i crescu. Toată viaţa auzise printre piloţi şi marinari legende despre nemaipomenitele bogăţii ale imperiului secret al Portugaliei, din Orient, unde îi convertiseră pe păgâni la catolicism şi-i ţineau în robie, unde aurul era la fel de ieftin ca fierul, iar smaraldele, rubinele, diamantele, safirele – numeroase ca firele de nisip.

Dacă partea cu catolicismul e adevărată, îşi spuse, pesemne că este şi restul. Cea cu bogăţiile. Da. Dar cu cât mai repede sunt înarmat şi la bordul lui Erasmus, în spatele tunurilor, cu atât mai bine.

Mâncă, se îmbrăcă şi se ridică şovăitor, deloc în largul lui, aşa cum se simţea întotdeauna pe uscat. Cizmele lipseau.

Se îndreptă spre uşă, clătinându-se uşor şi întinse mâna să se sprijine, dar şipcile subţiri nu rezistară greutăţii lui şi se sfărâmară, sfâşiind hârtia. Îşi recăpătă echilibrul. Speriată, femeia de pe coridor se holbă spre el.

— Îmi pare rău, spuse, neobişnuit de stingherit de neîndemânarea lui. Puritatea camerei fusese într-un fel întinată.

— Unde-mi sunt cizmele?

Femeia se uita neajutorată spre el. O întrebă din nou cu răbdare, prin semne, şi ea porni grăbită de-a lungul unui coridor, îngenunche, deschise altă uşă glisantă şi-l chemă. Din apropiere se auzeau voci şi zgomot de apă curgătoare. Trecu pragul şi se trezi într-o altă cameră, tot atât de goală. Aceasta dădea într-o verandă cu trepte, ce duceau într-o grădină mică, înconjurată de un zid înalt. Lingă intrarea principală erau două femei în vârstă, trei copii îmbrăcaţi în halate purpurii şi un bătrân, vădit un grădinar, cu o greblă în mână. Toţi se înclinară deîndată cu gravitate, rămânând cu capetele foarte plecate.

Spre uimirea lui Blackthorne, bătrânul era gol, afară doar de o fâşie de pânză îngustă, scurtă, care abia dacă-i acoperea boaşele.

— Mneaţa, le spuse, neştiind ce să zică.

Ei stăteau nemişcaţi, încă aplecaţi.

Îi privi nedumerit, apoi, stângaci, făcu şi el o plecăciune spre ei. Toţi se îndreptară şi-i zâmbiră. Bătrânul mai făcu o plecăciune şi se întoarse la lucru în grădină. Copii se zgâiau la el, apoi, râzând, fugiră. Bătrâna dispăru înlăuntrul casei. Dar el încă le mai simţea privirile urmărindu-l.

Îşi văzu cizmele la capătul scărilor. Înainte s-apuce să le ridice, femeia era deja acolo, în genunchi, spre încurcătura lui, şi-l ajută să şi le tragă în picioare.

— Mulţumesc, spuse. Se gândi o clipă, apoi, arătând spre el rosti rar: Blackthorne. Apoi arătă spre ea. Cum te cheamă?

Ea se holbă nedumerită.

— Black-thorne, repetă cu grijă, arătând spre el şi apoi arătă din nou spre ea. Cum te cheamă?

Ea se încruntă apoi, cu o undă de înţelegere, arătă către sine şi spuse:

— Onna! Onna!

— Onna! repetă foarte mândru de el însuşi, pe cât era şi ea de sine. Onna.

Ea dădu din cap fericită.

— Onna!

Grădina nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse vreodată: o cascadă mică, un pârâu, un pod mic, poteci cu pietriş curat, stânci, flori şi tufe. Este atât de curat, gândi. Şi îngrijit.

— De necrezut, spuse.

— E'nerezu? repetă ea plină de solicitudine.

— Nimic.

Apoi, nemaiştiind ce să mai zică, îi făcu semn să plece. Supusă, femeia se înclină politicoasă şi plecă.

Blackthorne rămase la soare, rezemându-se de un stâlp. Simţindu-se foarte slăbit, privi bătrânul care plivea o grădină fără buruieni. Mă întreb unde sunt ceilalţi. Mai e-n viaţă, oare, Căpitanul General? Câte zile am dormit? Îmi amintesc că mă trezeam şi mâncam şi mă culcam din nou, la fel de nemulţumit de mâncare, ca şi de vise.

Copiii trecură în goană pe lângă el, fugărindu-se, iar el se ruşina pentru ei de goliciunea grădinarului, căci, atunci când omul se apleca, i se vedea totul. Blackthorne era uimit că ei nu păreau să bage de seamă. Peste zid se zăreau acoperişurile de ţiglă sau trestie ale altor clădiri şi, în depărtare, munţi înalţi. Un vânt răcoros mătura cerul, împingând norii cumulus. Albinele zumzăiau şi era o zi frumoasă de primăvară. Trupul încă-l mai trăgea la somn, dar se desprinse de stâlp şi porni spre poarta grădinii. Grădinarul zâmbi, făcu o plecăciune, alergă să-i deschidă, făcu o plecăciune, apoi închise poarta în urma lui.

Satul era aşezat în jurul portului în formă de semilună deschisă. Puteau fi vreo două sute de case, neasemănându-se cu nimic din ceea ce văzuse până atunci, cuibărite la poalele muntelui ce cobora către ţărm. Pe coastă erau ogoare în terase şi drumuri nepietruite care duceau spre nord şi sud. Jos, malul era pavat cu piatră de râu, iar o rampă din piatră înainta de pe ţărm în mare. Un port bun, adăpostit, un dig de piatră, bărbaţi şi femei curăţând peşte şi făcând plase, o barcă de o formă nemaivăzută, care tocmai era construită în partea de nord. Insule, departe în mare, către este şi sud. Recifurile erau acolo, sau dincolo de orizont.

În port se găseau multe bărci cu forme neobişnuite, mai toate pentru pescuit, unele cu o singură velă mare, câteva cu vâsle, vâslaşii stând în picioare şi împingând în rame, nu aşezaţi şi trăgând, cum ar fi făcut el. Câteva bărci ieşeau în larg, altele erau trase cu prova la un chei de lemn, iar la cincizeci de iarzi de ţărm, la apă bună, ancorat corect, cu trei parâme la pupă, se găsea Erasmus. Cine-o făcuse? se întrebă. De-a lungul ei se aflau bărci şi la bord zărea băştinaşi, dar niciunul dintre ai lui. Cine puteau să fie?

Aruncă o privire asupra satului şi abia acum văzu cât de mulţi oameni îl priveau. Când băgară de seamă că fuseseră observaţi, se înclinară cu toţii şi, încă nesigur, se înclină şi el drept răspuns. Agitaţia se reluă veselă, treceau încolo şi încoace, se opreau, se târguiau, făcându-şi plecăciuni unii altora, părând a fi uitat de el şi arătând ca nişte fluturi multicolori. În drum spre ţărm simţi, însă, la fiecare fereastră, la fiecare uşă, ochi curioşi cercetându-l.

Ce-mi pare atât de straniu la ei? se întrebă. Nu numai hainele şi purtarea lor. E… n-au arme, gândi, surprins. Nici săbii, nici puşti. De ce oare?

De-a lungul străzii mici se înşirau prăvălii deschise, pline cu mărfuri ciudate şi baloturi. Podeaua era puţin înălţată de la pământ, vizitatorii şi cumpărătorii stând aşezaţi pe vine sau în genunchi pe duşumeaua curată. Cei mai mulţi purtau

saboţi sau sandale din papură, unii aveau aceleaşi şosete albe, cu talpă groasă, despicate între degetul mare şi celelalte, ca să ţină curelele, dar toţi îşi lăsau sandalele şi saboţii afară, pe pământ. Cei desculţi se ştergeau pe picioare şi primeau încălţări de interior, care stăteau gata pregătite. Dacă te gândeşti bine, e un lucru foarte cuminte, îşi spuse uimit.

Apoi îl zări pe bărbatul tuns apropiindu-se şi frica-i săgetă măruntaiele. Preotul era cu siguranţă portughez sau spaniol şi, deşi sutana-i fluturândă era portocalie, nu te puteai înşela în privinţa crucifixului şi mătăniilor de la brâu şi nici a duşmăniei reci de pe chip. Sutana îi era ponosită de drum, iar ghetele, de modă europeană, îi erau murdare de noroi. Privea la Erasmus şi Blackthorne ştia că recunoscuse lucrătura olandeză sau englezească, nouă pe majoritatea mărilor, mai zveltă şi mai rapidă, o navă de comerţ înarmată, născocită şi îmbunătăţită de corsarii englezi, care făcuseră atâta prăpăd în mările spaniole. Preotul era însoţit de zece băştinaşi cu părul şi ochii negri, unul îmbrăcat ca el, doar că avea sandale în curele. Ceilalţi purtau veşminte colorate, ori pantaloni sau, pur şi simplu, fâşii de pânză în jurul şalelor. Niciunul nu era înarmat.

Blackthorne ar fi vrut să fugă cât mai era timp, dar ştia că nu-l ţineau puterile şi nici nu avea unde să se ascundă. Înălţimea, silueta şi culoarea ochilor săi îl făceau complet străin în această lume. Se rezemă cu spatele de perete.

— Cine eşti? îl întrebă preotul în portugheză. Era un bărbat în jur de douăzeci şi cinci de ani, îndesat, oacheş, bine hrănit, cu o barbă lungă.

— Tu cine eşti? i-o întoarse Blackthorne.

— Asta e o navă-corsar olandeză. Eşti un eretic olandez: Sunteţi piraţi. Dumnezeu să se îndure de voi!

— Nu suntem piraţi. Suntem neguţători paşnici, dar nu şi pentru duşmanii noştri. Eu sunt pilotul navei. Tu cine eşti?

— Părintele Sebastio. Cum aţi ajuns aici? Cum?

— Am fost aruncaţi pe ţărm de furtună. Cum se numeşte locul acesta? E Ţara Japoniilor?

— Da. Japonia. Nippon, spuse preotul iritat.

Se întoarse către unul dintre bărbaţi, mai în vârstă decât ceilalţi, scund şi suplu, cu braţe puternice şi palme bătătorite, cu creştetul ras şi restul părului strâns într-o coadă subţire, la fel de cenuşie ca şi sprâncenele. Preotul îi vorbi poticnit în japoneză, arătând spre Blackthorne. Toţi erau speriaţi, iar unul îşi făcu grijuliu cruce.

— Olandezii sunt eretici, rebeli şi piraţi. Cum te cheamă?

— Asta e o aşezare portugheză?'

Ochii preotului erau duri şi injectaţi.

— Starostele satului spune că a vorbit mai marilor săi despre tine. A sosit vremea să plăteşti pentru păcatele tale. Unde ţi-e restul echipajului?

— Am fost abătuţi din drum. Ne trebuie hrană, apă şi timp ca să ne reparăm corabia. Apoi plecăm. Putem plăti pentru…

— Unde-i restul echipajului?

— Nu ştiu. Pe navă. Cred că pe navă.

Din nou preotul puse întrebări starostelui, care-i răspunse îndelung, arătând cu mâna spre celălalt capăt al aşezării. Preotul se întoarse iar spre Blackthorne.

— Aici criminalii sunt crucificaţi, pilotule. O să mori curând. O să vină daimyo cu samuraii săi. Domnul să se-ndure de tine.

— Ce e daimyo?

— Seniorul. Întreaga provincie e a lui. Cum ai ajuns aici?

— Şi samurai?

— Războinici, soldaţi, din casta războinicilor, răspunse preotul cu nemulţumire crescândă. De unde veniţi şi cine sunteţi?

— Nu-ţi recunosc accentul, spuse Blackthorne ca să-l descumpănească. Eşti spaniol?

— Sunt portughez, izbucni preotul, înghiţind momeala. Ţi-am spus, sunt părintele Sebastio, din Portugalia. Unde ai

învăţat atât de bine portugheza, ai?

— Dar Portugalia şi Spania sunt tot una acum, îl întărâtă Blackthorne. Aveţi acelaşi rege.

— Suntem ţări diferite! Suntem popoare diferite! Aşa am fost dintotdeauna. Avem steagul nostru. Posesiunile noastre de peste mări sunt separate, da, separate. Regele Filip a fost de acord cu asta, când ne-a furat ţara. Părintele Sebastio îşi domoli cu greu furia. Degetele îi tremurau. A luat ţara mea prin forţa armelor acum douăzeci de ani! Soldaţii lui, şi tiranul acela spaniol, creatura diavolului, ducele de Alba, ei l-au zdrobit pe adevăratul nostru eege. Que va! Acum domneşte fiul lui Filip, dar nici el nu e adevăratul nostru rege. Curând vom avea iarăşi regele nostru. Apoi adăugă plin de venin: ştii că ăsta-i adevărul. Ceea ce diavolul de Alba a făcut cu ţara ta a făcut şi cu a mea.

— Asta-i o minciună. Ducele de Alba a fost ca o ciumă pentru Olanda, dar n-a cucerit-o niciodată. E încă liberă. Totdeauna va fi. Dar în Portugalia, Alba a zdrobit o armată mică şi apoi s-a predat toată ţara. N-aveţi pic de curaj. Puteaţi să-i azvârliţi afară pe spanioli, dacă aţi fi vrut, dar n-o s-o faceţi niciodată. Vă lipseşte onoarea. Şi cojones. Sunteţi în stare doar să-i ardeţi pe nevinovaţi în numele Domnului.

— Dea Domnul să arzi pe veci în focul iadului! izbucni preotul. Satana umblă prin lume şi-o să fie zdrobit. Ereticii or să fie nimiciţi. Sunteţi blestemaţi în faţa lui Dumnezeu!

Fără voia lui, Blackthorne simţi cum se trezeşte în el spaima terorii religioase.

— Preoţii nu sunt urechile Domnului pe pământ şi nici nu glăsuiesc în numele Său. Noi nu suntem sub jugul vostru împuţit şi nici n-o să fim vreodată!

Trecuseră doar patruzeci de ani de când blestemata de. Maria Tudor fusese regina Angliei, şi spaniolul Filip al II-lea, Filip cel Rău, soţul ei. Această fiică habotnică a lui Henric al VIII-lea, adusese înapoi, împotriva voinţei celor mai mulţi,

preoţii catolici, inchiziţia, procesele ereticilor şi dominaţia Papei asupra Angliei, nesocotise opoziţia şi schimbările adânci ale tatălui ei faţă de Biserica din Roma. Domnise cinci ani şi în acest timp regatul fusese sfâşiat de ură, spaimă şi vărsare de sânge. După ce murise, noua regină devenise, la douăzeci şi patru de ani, Elisabeta.

Blackthorne se simţea cuprins de admiraţie şi de adâncă dragoste filială când se gândea la Elisabeta. De patruzeci de ani ea se lupta cu o lume întreagă. Fusese mai şireată şi îi învinsese pe toţi laolaltă: Papi, Sfântul Imperiu Roman, Franţa şi Spania. Excomunicată, a împroşcat cu vorbe de ocară în stânga şi-n dreapta şi ne-a scos teferi la Uman – puternici şi independenţi.

— Noi suntem liberi, îi spuse preotului. Voi sunteţi terminaţi. Acum avem şcolile noastre, Biblia noastră, Biserica noastră. Voi, spaniolii, sunteţi toţi la fel. Căzături! Şi voi, călugării, o apă şi un pământ – închinători la chip cioplit!

Părintele ridică crucifixul între ei ca pe un scut.

— O, Doamne, apără-ne de acest diavol! Îţi repet, eu nu sunt spaniol! Sunt portughez. Şi nu sunt călugăr, sunt un frate din Ordinul lui Iisus!

— A, unul din ăia! Un iezuit!

— Da. Aibă Domnul milă de sufletul tău!

Părintele Sebastio spuse ceva răstit în japoneză şi bărbaţii se îndreptară asupra lui Blackthorne. El se trase cu spatele spre perete şi lovi pe unul din ei zdravăn, dar ceilalţi se năpustiră asupra lui. Simţea că se sufocă.

— Nanigoto da?

Brusc încăierarea încetă.

Tânărul stătea la zece paşi de ei. Purta pantaloni, saboţi, un chimonou uşor şi două săbii în teacă, înfipte în cingătoare. Una semăna cu un pumnal. Cealaltă, o sabie de două mâini, era lungă şi uşor curbată. Mâna dreaptă se odihnea nepăsătoare pe mâner.

— Nanigoto da? întrebă el tăios şi, cum nimeni nu răspunse îndată, repetă: NANIGOTO DA?

Japonezii căzură în genunchi, cu capetele în ţărână. Doar preotul rămase în picioare. Se înclină şi începu să explice poticnit, dar omul îl întrerupse dispreţuitor şi arătă către staroste.

— Mura!

Mura, starostele satului, îşi păstră capul adânc plecat şi începu să explice repede. Arătă de mai multe ori către Blackthorne, o dată spre corabie şi de două ori către preot. Acum nu mai era nici o mişcare pe stradă. Toţi care se puteau vedea erau în genunchi, cu capetele plecate până-n pământ. Starostele termină. Semeţ, bărbatul înarmat îi puse câteva întrebări şi el răspunse repede şi respectuos. Apoi soldatul îi spuse ceva starostelui, fluturând mâna către preot cu un dispreţ vădit, apoi către Blackthorne şi omul cu părul cărunt traduse cele spuse în câteva cuvinte simple, pentru preot, care roşi.

Bărbatul, cu un cap mai scund şi mult mai tânăr decât Blackthorne, cu chipul plăcut, uşor ciupit de vărsat, se uită lung spre străin.

— Onushi ittai doko kara kitanoda? Doko nu kuni no monoda?

Preotul spuse iritat:

— Kasigi Omi-san zice: „De unde vii şi de ce naţie eşti?”

— Domnul Omi-san e daimyo? întrebă Blackthorne neputându-şi stăvili teama de săbii.

— Nu. E samurai, samuraiul care răspunde de sat. Numele lui de familie e Kasigi. Omi e numele mic. Aici numele de familie este pus întotdeauna primul. San înseamnă „preacinstit” şi se adaugă la toate numele mici, ca semn de politeţe. Ai face bine să înveţi să fii politicos şi cuviincios, cât mai repede. Ei nu-ngăduie lipsa bunei cuviinţe. Vocea i se ascuţi. Grăbeşte-te şi răspunde!

— Amsterdam. Sunt englez.

Uimirea părintelui Sebastio era vădită. Spuse samuraiului: „Englez. Anglia” şi începu o explicaţie, dar Omi îl întrerupse nerăbdător şi slobozi un torent de cuvinte.

— Omi-san întreabă dacă tu eşti mai marele. Starostele spune că nu mai sunteţi decât câţiva eretici în viaţă şi mai toţi sunt bolnavi. Există un Căpitan General?

— Eu sunt, răspunse Blackthorne, deşi adevărul era că acum, pe uscat, Căpitanul General era comandantul. Eu comand, adăugă, ştiind că Spillbergen nu era în stare să comande nimic, nici pe mare, nici pe uscat, chiar şi atunci când era teafăr.

Un alt torent de cuvinte din partea samuraiului.

— Omi-san spune că, fiindcă tu eşti conducătorul, eşti liber să umbli oriunde doreşti până vine stăpânul lui. Stăpânul lui, daimyo, o să-ţi hotărască soarta. Până atunci ţi se dă voie să trăieşti ca oaspete în casa starostelui, să vii şi să pleci după plac. Dar nu-ţi e îngăduit să părăseşti satul. Echipajul este închis în casa ce i s-a dat şi nu e liber s-o părăsească. Înţelegi?

— Da. Unde-mi este echipajul?

Părintele Sebastio arătă vag spre un grup de case de lângă debarcader, vădit tulburat de hotărârea şi nemulţumirea lui Omi.

— Acolo! Bucură-te de libertate, piratule! Te-au ajuns păcatele…

— Wakarimasu ka? spuse Omi direct către Blackthorne.

— El zice: „Înţelegi?”

— Cum se spune „da” în japoneză?

Părintele Sebastio îi spuse samuraiului:

— Wakarimasu.

Trufaş, Omi le făcu semn să plece. Toţi se înclinară până la pământ. Un singur bărbat se ridică dinadins fără să se mai încline.

Cu o viteză uluitoare sabia lungă descrise şuierând un arc argintiu în aer şi capul omului căzu de pe umeri, împroşcând cu un şuvoi de sânge pământul. Trupul se zbătu

de câteva ori şi rămase nemişcat. Fără să vrea, preotul se trase înapoi un pas. Nimeni de pe stradă nu-şi clintise un singur muşchi. Capetele lor rămăseseră plecate până-n pământ şi nemişcate. Blackthorne încremeni, năucit.

Omi îşi aşează nepăsător piciorul pe cadavru.

— Ikinasai! spuse, făcându-le semn să plece.

Oamenii din faţa lui se mai înclinară odată până-n pământ, apoi se ridicară şi se îndepărtară nepăsători. Strada începu să se golească. La fel şi prăvăliile.

Părintele Sebastio privi cadavrul. Grav, făcu semnul crucii deasupra lui şi spuse:

— In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti.

Privi înapoi ţintă la samurai, fără teamă acum.

— Ikinasai!

Vârful săbiei strălucitoare se sprijinea pe cadavru.

După o vreme preotul se întoarse şi plecă. Demn, Omi îl urmări atent, apoi aruncă o privire către Blackthorne. Acesta se trase de-a-ndărătelea şi când fu în siguranţă, destul de departe, dădu iute colţul şi dispăru.

Omi începu să râdă în hohote. Strada era goală. Când se sătură de râs, apucă sabia cu ambele mâini şi începu să ciopârţească încet şi mărunt cadavrul.

Blackthorne se afla într-o barcă mică, luntraşul vâslind fericit către Erasmus. Nu întâmpinase nici o greutate în obţinerea bărcii şi acum putea să vadă oamenii de pe puntea principală. Toţi erau samurai. Unii aveau pieptare de oţel, dar cei mai mulţi purtau chimonouri simple, cum se chemau halatele lor, şi cele două săbii. Toţi aveau părul pieptănat la fel: creştetul capului ras, iar părul de la spate şi din părţi strâns într-o coadă dată cu ulei, adusă spre creştet şi legată cu grijă. Numai samurailor le era îngăduit să se pieptene aşa, şi pentru ei era obligatoriu. Doar samuraii puteau să poarte cele două săbii – sabia cea lungă, de două mâini, pentru luptă, şi cea scurtă, ca un pumnal – şi pentru ei săbiile erau obligatorii.

Samuraii se înşiraseră de-a lungul parapetului navei şi îl urmăreau.

Nelinişţit, urcă schela la bord şi ajunse pe punte. Un samurai îmbrăcat mai îngrijit decât ceilalţi se îndreptă spre el şi se înclină. Blackthorne se deprinsese deja cu obiceiurile lor şi se aplecă şi el la fel, iar toţi de pe punte zâmbiră încântaţi. Încă era îngrozit de neaşteptata decapitare din stradă şi zâmbetele lor nu reuşiră să-i potolească neliniştea. Se îndreptă spre scara tambuchiului şi se opri brusc. De-a curmezişul uşii fusese lipită o panglică lată, de mătase roşie şi lângă ea o mică notiţă cu o scriere ciudată, ca o împletitură. Şovăi, verifică cealaltă uşă, dar şi asta era sigilată cu o panglică la fel, iar pe perete fusese bătută în cuie aceeaşi notă.

Întinse mâna ca să scoată panglica.

— Hotte oke! Ca să se facă înţeles destul de clar, samuraiul de pază îşi clătină capul. Nu mai zâmbea.

— Dar asta e corabia mea şi vreau… Blackthorne îşi stăpâni neliniştea, ochii nedezlipindu-i-se de pe săbii. Trebuie să ajung jos, gândi, trebuie să-mi iau cărţile-pilot, a mea şi cea secretă. Iisuse, dacă sunt găsite şi date preoţilor sau japonezilor, suntem pierduţi. Cu o asemenea dovadă orice curte din lume – afară de a Angliei şi a Olandei – ne-ar condamna ca piraţi. Rutierul meu dă date, locuri, cantitatea de pradă luată, numărul de morţi în cele trei acostări din Americi şi cea din Africa Spaniolă, numărul bisericilor jefuite şi cum am ars oraşe şi corăbii. Iar cartea-pilot portugheză? Asta-i condamnarea noastră la moarte, pentru că, bineînţeles, e furată. Mai bine zis a fost cumpărată de la un trădător portughez, dar, după legea lor, orice străin prins cu o carte-pilot de-a lor, ca să nu mai vorbim de aceea privind Strâmtoarea Magellan, e sortit deîndată morţii. Iar dacă se găseşte un rutter la bordul unei corăbii duşmane, navei i se dă foc şi toţi de pe ea sunt executaţi fără milă.

— Nan no yoda? spuse unul dintre samurai.

— Vorbiţi portugheza? întrebă Blackthorne în această limbă.

Omul ridică din umeri.

— Wakarimasen.

Un altul înaintă şi i se adresă plin de respect căpeteniei, care încuviinţă.

— Potugizu prieten, spuse acest samurai într-o portugheză rostită cu un accent dur. Îşi desfăcu partea de sus a chimonoului şi-i arătă micul crucifix de lemn ce-i atârna de gât.

— 'resitin! Arătă spre sine şi zâmbi. 'resitin. Apoi arătă spre Blackthorne: 'resitin?

Blackthorne şovăi şi încuviinţă din cap:

— Creştin.

— Potugizu?

— Englez.

Bărbatul discută cu căpetenia, amândoi ridicară din umeri şi se uitară din nou spre el.

— Potugizu?

Blackthorne clătină din cap nevoind să le dea dreptate.

— Prietenii mei? Unde sunt?

Samuraiul arătă spre capătul de răsărit al satului:

— Prieteni.

— Aceasta este corabia mea. Vreau să merg jos. Blackthorne o spuse în felurite chipuri şi prin semne şi ei înţeleseră.

— Ah, so desu! Kinjiru, spuseră apăsat, arătând spre notiţă şi se luminară la faţă.

Era destul de clar că nu i se dădea voie să coboare. Kinjiru trebuie să-nsemne „interzis”, gândi Blackthorne nervos. Ei, la dracu cu asta! Apăsă clanţa şi crăpa uşa foarte puţin.

— Kinjiru!

Fu smucit şi răsucit cu faţa către samurai. Săbiile erau pe jumătate trase din teacă. Nemişcaţi, cei doi bărbaţi aşteptau ca el să ia o hotărâre. Ceilalţi de pe punte priveau nepăsători.

Ştia că n-avea altceva de făcut decât să renunţe, aşa că ridică din umeri, merse mai departe şi verifică parâmele şi nava cât putu mai bine. Velele zdrenţuite fuseseră coborâte şi strânse la locul lor. Dar felul de ancorare era deosebit de tot ceea ce văzuse vreodată, aşa că bănui că japonezii puseseră nava la adăpost. Începu să coboare spre schelă şi se opri. Simţi că-l trec sudori reci, când îi văzu pe toţi urmărindu-l cu o căutătura rea, şi-şi zise „Iisuse Cristoase, cum am putut să fiu atât de idiot?” Se înclină politicos şi imediat ostilitatea dispăru, toţi se înclinară şi zâmbiră iar. Dar încă mai simţea sudoarea prelingându-i-se pe spate şi urî tot ce avea legătură cu Japoniile, dorind să se vadă cu echipajul înapoi la bord, înarmaţi şi în largul mării.

— În numele Domnului, pilotule, cred că greşeşti, spuse Vinck. Rânjetul lipsit de dinţi se întindea larg şi obraznic. Dacă te poţi obişnui cu lăturile cărora ei le zic mâncare, e cel mai bun loc în care-am fost vreodată. Am avut două femei în două zile şi-s ca iepurii. Fac orice, numa' să le-arăţi cum.

— Aşa-i. Da' nu faci nimica fără carne or rachiu. Nu te ţine mult. Eu sunt stors şi n-am putut s-o fac decât o dată, spuse Maetsukker, strâmbându-şi faţa îngustă. Ticăloşii ăştia galbeni nu pricep că nouă ne trebuie carne, bere şi pâine. Şi rachiu sau vin.

— Asta-i cel mai rău. Iisuse, regatul pentru un pic de grog!

Baccus van Nekk era posomorit. Se apropie de Blackthorne şi se opri lângă el privindu-l cu ochii mijiţi. Era foarte miop şi-şi pierduse ultima pereche de ochelari în timpul furtunii. Dar chiar şi cu ei, se apropia întotdeauna cât se putea de mult. Era starostele negustorilor, trezorier şi reprezentantul Companiei Olandeze a Indiilor de Est, care finanţase călătoria.

— Suntem pe ţărm, teferi şi încă n-avem băutură. Nici măcar picătură. Tu ai primit ceva, pilotule?

— Nu. Lui Blackthorne nu-i plăcea să aibă pe cineva atât de aproape, dar Baccus îi era prieten şi aproape orb, aşa că

nu se dădu la o parte. Doar apă fierbinte cu ierburi în ea.

— Pur şi simplu ăştia nu poa' să-nţeleagă ce-i ăla grog. Nimic de băut, decât apă fierbinte cu ierburi. Doamne ajută! Şi dacă nu e băutură în toată ţara? Sprâncenele i se ridicară. Fă ceva pentru mine, pilotule. Cere nişte băutură, vrei?

Blackthorne găsise casa în care fuseseră găzduiţi la capătul estic al satului. Samuraii de strajă îl lăsaseră să treacă, dar oamenii lui îi confirmaseră că ei nu puteau să treacă dincolo de poarta grădinii. Casa avea mai multe încăperi ca aceasta, dar mai mari şi pline cu mulţi servitori de felurite vârste, atât bărbaţi cât şi femei.

Dintre oamenii lui mai trăiau unsprezece. Morţii fuseseră luaţi de japonezi. Porţii îmbelşugate de legume proaspete începuseră să îndepărteze scorbutul şi în afară de doi dintre ei, toţi se vindecau repede. Cei doi aveau pântecăraie şi ieşeau cu sânge. Vinck le luase sânge, dar asta nu ajutase. Se aştepta să moară până la căderea nopţii. Căpitanul General era în altă cameră, încă foarte bolnav.

Sonk, bucătarul, un bărbat mărunt şi îndesat, spunea râzând:

— E bine aici, cum zice Johhan, pilotule, afar' de mâncare şi că nu-i grog. E-n regulă şi cu băştinaşii, atâta vreme cât nu-ţi porţi încălţările în casă. Ticăloşii ăştia galbeni se-nfurie pe tine dacă nu ţi le scoţi.

— Ascultaţi, spuse Blakthorne. E un popă aici. Un iezuit.

— Iisuse Cristoase! Le pieri cheful de glumă când le povesti despre preot şi despre decapitare.

— De ce i-a luat capul, pilotule?

— Nu ştiu.

— Mai bine ne-am întoarce pe bord, dacă ne prind papistaşii pe uscat…

O mare spaimă cuprinsese încăperea. Salamon, mutul îl privea pe Blackthorne. Gura i se mişca şi la colţurile ei apăruseră băşici de salivă.

— Nu, Salamon, nu-i nici o greşeală, spuse Blackthorne blând, răspunzând întrebării tăcute. El a zis că-i iezuit.

— Iisuse, iezuit sau dominican sau ce drac-o fi, tot suntem în rahat, spuse Vinck. Mai bine ne-am întoarce la bord. Pilotule, roagă-i tu pe samurai, eh?

— Suntem în mâinile Domnului, spuse Jan Roper. Era unul dintre negustorii aventurieri, un tânăr cu ochi înguşti, frunte înaltă şi nas subţire. El o să ne apere de închinătorii lui Satan.

Vinck se uită iar la Blackthorne.

— Şi cu portughezii ce-i, pilotule? Ai văzut vreunul prin jur?

— Nu. Nu-i nici urmă de ei în sat.

— Or să năvălească aici deîndată ce-or să afle despre noi, rosti Maetsukker gândul tuturor iar musului Croocq îi scăpă un geamăt.

— Da, şi, dacă-i un popă, trebuie să mai fie şi alţii. Ginsel îşi unse buzele uscate. Iar blestemaţii lor de conchistadori nu sunt niciodată prea departe.

— Aşa-i, adăugă Vinck neliniştit. Sunt ca păduchii.

— Iisuse Cristoase! Papistaşi! murmură cineva. Şi conchistadori!

— Dar suntem în Japonii, pilotule? întrebă van Nekk. El ţi-a spus asta?

— Da. De ce?

Van Nekk se apropie şi mai mult şi-şi coborî vocea.

— Dacă aici sunt popi, şi unii dintre băştinaşi sunt catolici, poate că şi cealaltă parte e adevărată – cea cu bogăţiile, aurul, argintul şi pietrele preţioase. Tăcerea îi învălui brusc. Ai văzut ceva pilotule? Ceva aur? Băştinaşii poartă aur sau pietre preţioase?

— Nu. Deloc. Blackthorne se gândi o clipă. Nu-mi aduc aminte să fi văzut ceva. Nici coliere, nici mărgele, nici brăţări. Ascultaţi, mai am ceva să vă spun. Am fost pe Erasmus, dar e sigilată. Le povesti ce se întâmplase şi neliniştea lor crescu.

— Iisuse, dacă nu ne putem întoarce la bord, dacă sunt popi pe ţărm şi papistaşi… trebuie s-o ştergem de-aici. Glasul lui Maetsukker începu să tremure. Pilotule, ce ne facem? O să ne ardă. Conchistadorii – ticăloşii ăştia o să dea buzna cu săbiile lor…

— Suntem în mâinile Domnului, rosti Jan Roper plin de încredere. El o să ne apere de Anticrist. Asta e făgăduiala Lui. N-are de ce să vă fie teamă.

Blackthorne spuse:

— După felul în care Omi-san s-a răstit la popă, sunt sigur că-l urăşte. Asta-i bine, nu? Ce-aş vrea să ştiu, e de ce popa nu poartă sutana obişnuită. De ce era portocalie? N-am mai văzut asta pân-acum.

— Da, asta-i ciudat; spuse van Nekk.

Blackthorne îşi ridică privirea către el:

— Poate că aici puterea lor nu e prea mare. Asta ne-ar putea fi de mare ajutor.

— Ce-ar trebui să facem, pilotule? întrebă Ginsel.

— Ai răbdare şi aşteaptă până când soseşte şeful lor, acest daimyo. El o să ne dea drumul. De ce n-ar face-o? Nu le-am făcut nici un rău. Avem lucruri de vânzare. Noi nu suntem piraţi, n-are de ce să ne fie teamă.

— Foarte adevărat şi nu uita că pilotul a zis că nu toţi sălbaticii sunt papistaşi, spuse van Nekk, mai mult ca să-şi facă lui curaj decât ceilorlalţi. Da. E bine că samuraiul îl urăşte pe popă. Şi numai samuraii sunt înarmaţi. Asta nu-i aşa de rău, nu? Să ne ferim de samurai şi să ne luăm armele înapoi – asta-i ideea.

— Ce se întâmplă dacă daimyo ăsta e papistaş? întrebă Jan Roper.

Nu-i răspunse nimeni. Apoi Ginsel zise:

— Pilotule, bărbatul cu sabia – l-a făcut bucăţi pe amărâtu' ăla după ce i-a retezat capul?

— Da.

— Cristoase, sunt barbari! Nebuni! Ginsel era un tânăr arătos, înalt, cu braţe scurte şi picioare foarte arcuite.

Scorbutul îi luase toţi dinţii. Şi după ce i-a tăiat capul, ceilalţi au plecat chiar aşa, fără să zică nimic?

— Da.

— Iisuse Cristoase, un om neînarmat, ucis chiar aşa? De ce a făcut-o? De ce a trebuit să-l omoare?

— Nu ştiu, Ginsel, dar n-ai văzut în viaţa ta o asemenea iuţeală. Acum sabia era în teacă şi o clipă mai târziu, capul omului se rostogolea în ţărână.

— Doamne, apără-ne!

— Doamne Iisuse Cristoase, murmură van Nekk. Dacă nu ne putem întoarce la corabie… Blestemată furtună, mă simt atât de neajutorat fără ochelarii mei!

— Câţi samurai erau pe bord, pilotule? întrebă Ginsel.

— Douăzeci şi doi pe punte. Dar mai erau şi alţii pe ţărm.

— Blestemul Domnului o să cadă asupra necredincioşilor şi păcătoşilor şi-or să ardă veşnic în iad.

— Tare mi-ar place să fiu sigur de asta, Jan Roper, spuse Blackthorne cu o undă de neîncredere în glas, simţind cum teama de pedeapsa divină cuprindea încăperea. Era foarte obosit şi voia să doarmă.

— Poţi să fii sigur, pilotule! O, da, eu sunt! Mă rog Domnului să-ţi deschidă ochii asupra adevărului, să poţi înţelege că suntem aici doar din cauza ta, câţi au mai rămas dintre noi.

— Ce? spuse Blackthorne ameninţător?

— De ce l-ai convins pe Căpitanul General să încercăm drumul spre Japonia? Nu primisem ordinul ăsta. Noi trebuia să prădăm Lumea Nouă, să aducem războiul în casa duşmanului apoi să ne întoarcem acasă.

— Erau corăbii spaniole la sud şi la nord de noi, şi n-aveam altă cale de scăpare. Ţi-ai pierdut şi ţinerea de minte odată cu judecata? A trebuit să navigăm spre vest – era singura noastră şansă.

— Eu n-am văzut niciodată corăbiile duşmane, pilotule! Şi nici altcineva dintre noi.

— Haide Jan, spuse van Nekk, obosit. Pilotul a făcut ce-a crezut el că-i mai bine. Sigur că spaniolii erau acolo.

— Da, ăsta-i adevărul, iar noi eram la mii de leghe de prieteni şi-n ape duşmane, pentru numele lui Dumnezeu, scuipă Vinck. Ăsta-i adevărul, în faţa Domnului, aşa cum tot adevărat este că am pus la vot. Toţi am spus „da”.

— Eu nu.

Sonk spuse:

— Pe mine nu m-a-ntrebat nimeni.

— O, Iisuse Cristoase!

— Linişteşte-te, Johann, spuse van Nekk, încercând să domolească încordarea. Suntem primii care au ajuns în Japonia. V-amintiţi toate poveştile? Suntem bogaţi dacă ne păstrăm judecata întreagă. Avem mărfuri de vânzare şi-aici e aur – trebuie să fie. Unde în altă parte ne-am putea vinde încărcătura? Nu acolo, în Lumea Nouă, urmăriţi şi hărţuiţi. Ne hăituiau. Şi spaniolii ştiau că eram pe lângă Santa Maria. A trebuit să părăsim Chile şi nu era cale de scăpare înapoi prin Strâmtoare. Bineînţeles că ne aşteptau acolo. Fiţi siguri de asta. Nu, aici era singura noastră şansă şi era o idee bună. Încărcătura noastră în schimbul mirodeniilor şi a aurului şi argintului, ei? Gândiţi-vă la câştig – înmiit, aşa e întotdeauna. Suntem în Insulele Mirodeniilor. Cunoaşteţi bogăţiile Japoniilor şi Chitaiului, dintotdeauna aţi auzit de ele. Toţi am auzit – altfel de ce-am fi semnat? O să fim bogaţi, o să vedeţi!

— Suntem morţi, ca toţi ceilalţi. Suntem în Împărăţia lui Satan.

Vinck spuse furios:

— Tacă-ţi gura, Roper! Pilotul a făcut bine. Nu-i vina lui că alţii au murit – nu-i vina lui! Totdeauna mor oamenii în călătoriile astea.

Ochii lui Jan Roper erau sticloşi, cu pupilele micşorate.

— Da, Dumnezeu să-i odihnească. Fratele meu e unul dintre ei.

Blackthorne îl privi în ochii fanatici, urându-l. În sinea sa se întreba dacă într-adevăr navigase spre vest ca să scape de corăbiile duşmane, sau doar pentru că fusese primul pilot englez în Strâmtoare, primul în situaţia de a putea porni spre vest şi deci primul cu şansa de a înconjura Pământul.

Jan Roper şuieră:

— N-au murit ceilalţi din pricina ambiţiei tale, pilotule? Dumnezeu o să te pedepsească!

— Acum ţine-ţi gura! Vocea lui Blackthorne era liniştită, dar hotărâtă.

Jan Roper îl privi cu acelaşi chip ascuţit şi îngheţat, dar îşi ţinu gura.

— Bun. Blackthorne se aşează obosit pe podea şi se sprijini de unul dintre stâlpi.

— Ce-ar trebui să facem, pilotule?

— Să aşteptăm şi să ne întremăm. Şeful lor o să sosească în curând, Atunci se vor aranja toate.

Vinck privea afară în grădină la samuraiul care stătea nemişcat pe vine, lângă poartă.

— Uite la nemernicul ăla. Stă acolo de ceasuri, nu mişcă, nu scoate o vorbă, nici măcar nu se scobeşte-n nas.

— Da' nu ne-a supărat cu nimic, Johann. Absolut cu nimic, spuse van Nekk.

— Da, da' până acum n-am făcut decât să dormim, să preacurvim şi să mâncăm lături.

— Pilotule, el e doar unul, noi suntem zece, spuse Ginsel domol.

— M-am gândit la asta, dar nu suntem destul de întremaţi. O să mai treacă o săptămână până să se ducă de tot scorbutul, răspunse Blakthorne tulburat. Sunt prea mulţi pe bordul corăbiei. Nu mi-ar place să sar pe unul fără să am măcar o suliţă sau un pistol. Sunteţi păziţi noaptea?

— Da. Schimbă garda de trei sau patru ori. A văzut careva vreo santinelă dormind? întrebă van Nekk.

Toţi clătinară din capete.

— Am putea să fim la bord în noaptea asta, spuse Jan Roper. Cu ajutorul lui Dumnezeu o să-i dovedim pe păgâni şi-o să luăm corabia.

— Scoateţi rahatul din urechi! Nai auzit ce-aspus pilotul? Tu n-asculţi? scuipă Vinck scârbit.

— Aşa-i, încuviinţă Pieterzoon, tunarul. Nu-l mai zgândări pe bătrânul Vinck!

Ochii lui Jan Roper se îngustară şi mai mult.

— Păzeşte-ţi sufletul, Johann Vinck. Şi tu, Hans Pieterzoon. Ziua judecăţii se apropie. Plecă şi se aşeză pe verandă.

Van Nekk sparse tăcerea:

— Totul o să fie bine! O să vedeţi.

— Roper are dreptate. Lăcomia ne-a adus aici, spuse musul cu vocea tremurândă. Este pedeapsa Domnului că…

— Termină.

Musul tresări.

— Da, pilotule. Iartă-mă, dar, ei bine… Maximilian Croocq era cel mai tânăr dintre ei, avea doar şaisprezece ani, şi se îmbarcase în călătorie deoarece tatăl său fusese căpitan pe una dintre nave şi erau hotărâţi să se îmbogăţească. Îşi văzuse însă tatăl murind în chinuri când prădaseră oraşul spaniol Santa Magdalena în Argentina. Prada fusese bogată, iar el aflase ce înseamnă violul şi-o-ncercase şi el, urându-se, înecat în mirosul de sânge şi de moarte. Mai târziu văzuse pe mulţi dintre prietenii săi murind, dintre cele cinci corăbii rămânând una, iar acum se simţea cel mai bătrân dintre ei. Iartă-mă, îmi pare rău.

— De câtă vreme suntem la ţărm, Baccus? întrebă Blackthorne.

— Asta-i a treia zi. Van Nekk se apropie din nou, aşezându-se pe vine. Nu-mi amintesc prea limpede cum am ajuns, da' când m-am trezit, sălbaticii erau peste tot pe corabie. Foarte politicoşi şi binevoitori. Ne-au dat hrană şi apă caldă. Au luat morţii cu ei şi-au lăsat ancorele. Nu-mi amintesc prea multe, da' cred că ne-au remorcat până într-un loc ferit. Vorbeai fără şir când te-au dus la ţărm. Am vrut să te

ţinem cu noi, dar nu ne-au lăsat. Unul dintre ei vorbea câteva cuvinte în portugheză, părea să fie căpetenia. Avea părul cărunt. N-a înţeles ce-i aia pilot şef, dar ştia căpitan. Era limpede că voia căpitanul nostru să aibă o locuinţă separată, da' a spus că n-are de ce să ne fie teamă, pentru că-o să fii bine îngrijit. Şi noi la fel. Apoi ne-au adus aici, mai mult cărându-ne şi a zis că trebuia să stăm înăuntru, până când o să vină căpitanul lui. N-am vrut să-i lăsăm să te ia, dar n-am putut face nimic. Vrei să-i ceri căpeteniei nişte vin sau rachiu, pilotule? Van Nekk îşi linse buzele însetat, apoi adăugă: acum când mă gândesc a spus şi daimyo. Ce-o să se întâmple când o să vină daimyo?

— Are careva un cuţit sau un pistol?

— Nu, spuse van Nekk, scărpinându-se nepăsător de păduchi. Ne-au luat toate hainele să le cureţe şi au păstrat armele. Nu m-am gândit la asta, atunci. Mi-au luat şi cheile pe lângă pistol. Aveam toate cheile pe un inel. De la camera tezaurului, de la casetă şi de la magazie.

— Totul e bine închis pe navă. N-ai de ce-ţi face griji în privinţa asta.

— Nu-mi place să n-am cheile la mine. Mă face să mă simt foarte neliniştit. Firar să fie de ochi! Ce-aş mai bea nişte rachiu, chiar acum. Sau măcar o halbă de bere.

— Iisuse! Samuraiul l-a tăiat bucăţele, nu? spuse Sonk fără să vorbească cuiva anume.

— Tacă-ţi gura, pentru numele lui Dumnezeu! Se spune samurai. Borăşte omul când se uită la tine, spuse Ginsel.

— Nădăjduiesc că ticălosul de popă n-o să vină aici, spuse Vinck.

— Bunul Dumnezeu îşi mai ţine mâna asupra noastră. Van Nekk tot mai încerca să pară încrezător. Când o să sosească daimyo, o să fim eliberaţi. O să ne primim înapoi corabia şi tunurile, o să vedeţi. O să vindem toate lucrurile şi o să ne întoarcem în Olanda bogaţi şi teferi, după ce vom înconjura lumea. Primii olandezi. Pe catolici o să-i ia dracul şi cu asta basta.

— Nu, spuse Vinck. Mi se face pielea ca de găină când aud de papistaşi. Nu pot să mă stăpânesc. Asta şi gândul la conchistadori. Crezi c-or să vină mulţi, pilotule?

— Nu ştiu. Aş zice că da. Aş vrea să avem toată escadra noastră aici.

— Bieţii de ei, spuse Vinck. Măcar noi suntem în viaţă.

Maetsukker spuse:

— Poate că-s acasă. Poate că s-au întors din Strâmtoarea Magellan, când ne-a împrăştiat furtuna.

— Sper să ai dreptate, spuse Blackthorne. Dar cred că au pierit cu toţii.

Ginsel se cutremură:

— Măcar noi trăim.

— Cu papistaşii aici şi cu necredincioşii ăştia, cu felul lor împuţit de a se purta, n-aş da un cur de babă pe vieţile noastre.

— Blestemată fie ziua când am părăsit Olanda, spuse Pieterzoon. Blestemat grog! Dacă n-aş fi fost beat mort, acum aş fi în Amsterdam cu bătrâna mea.

— Blesteamă ce vrei, Pieterzoon, dar nu băutura. În ea e vlaga noastră.

— Aş zice că suntem în rahat pân' la gât, şi groapa se umple repede. Vinck îşi roti privirea în jur. Da, foarte repede.

— Nu credeam c-o să mai atingem pământul, spuse Maetsukker. Semăna cu o nevăstuică doar că n-avea dinţi. Şi Japoniile nici atât. Nenorociţii de papistaşi împuţiţi! N-o să ieşim vii de-aici. Aş vrea s-avem nişte arme. Ce debarcare nenorocită! N-am vrut să spun ceva rău, pilotule, spuse repede, când Blackthorne se uită la el. Doar ghinion, atâta tot!

Mai târziu servitorii le aduseră din nou de mâncare. Mereu aceleaşi: Legume – gătite şi crude – cu puţin oţet, fiertură de peşte şi terci de grâu sau de orz. Toţi respinseră dispreţuitori micile bucăţi de peşte crud şi cerură carne sau rachiu. Dar nu fură înţeleşi; mai apoi, către apusul soarelui,

Blackthorne îi părăsi. Se săturase de spaimele, urile şi obscenităţile lor. Le spuse că se va întoarce în zori.

Pe străzile înguste prăvăliile erau pline. Găsi strada şi poarta casei sale. Petele de sânge de pe pământ fuseseră îndepărtate şi cadavrul dispăruse. Ca şi cum aş fi visat totul, îşi zise. Poarta grădinii se deschise înainte ca el să pună mâna pe ea.

Bătrânul grădinar, tot doar cu bucată de pânză în jurul şoldurilor, deşi acum vântul bătea rece, zâmbi şi se înclină.

— Konbanwa.

— Salut, spuse Blakthorne fără să gândească. Urcă treptele, dar se opri amintindu-şi de cizme. Şi le scoase şi intră desculţ în verandă şi în cameră. O traversă, ieşi într-un coridor, dar nu-şi putu găsi camera.

— Onna! strigă.

Apăru o bătrână.

— Hai?

— Unde-i Onna?

Bătrâna se încruntă, arătă spre sine.

— Onna!

— O, pentru Dumnezeu, spuse mânios Blackthorne. Unde-i camera mea? Unde-i Onna? Împinse o uşă din stinghii acoperite cu hârtie. Patru japonezi erau aşezaţi pe podea în jurul unei mese joase, mâncând. Recunoscu pe unul dintre ei, omul cărunt, căpetenia satului, ce fusese cu preotul. Se înclinară cu toţii. O, iertaţi-mă, spuse şi trase uşa la loc.

— Onna, strigă.

Bătrâna se gândi o clipă, apoi îi făcu semn. O urmă într-alt coridor. Ea împinse o uşă. Îşi recunoscu camera după crucifix. Aşternutul era deja pregătit cu grijă.

— Mulţumesc, spuse uşurat. Acum ad-o pe Onna.

Bătrâna plecă păşind mărunt. El se aşeză, capul şi trupul îl dureau şi ar fi vrut să aibă un scaun, întrebându-se unde ar fi putut fi ţinute. Cum să ajungă pe corabie? Cum să facă rost de arme? Trebuie să fie o cale. Auzi paşi mărunţi apropiindu-se. Apărură femeile, trei de data asta: bătrâna,

o fetişcană cu faţă rotundă şi femeia de vârstă mijlocie. Bătrâna arătă către fată, care părea uşor speriată:

— Onna

— Nu, Blackthorne se ridică mânios şi împunse cu degetul către cealaltă femeie. Ea e Onna, pentru Dumnezeu. Nu ştiţi cum vă cheamă? Onna! Mi-e foame. N-aş putea primi ceva de mâncare? Îşi frecă pântecul, mimând foamea. Femeile priviră una la cealaltă. Apoi cea între două vârste ridică din umeri, spuse ceva ce le făcu pe celelalte să râdă, se îndreptă spre pat şi începu să se dezbrace. Celelalte două se aşezară pe vine cu ochii mari, aşteptând.

Blackthorne era nedumerit.

— Ce faci?

— Ishimasho! spuse ea, punând deoparte eşarfa lată din brâu şi deschizându-şi chimonoul. Sânii ei erau plaţi şi uscaţi şi pântecul uriaş.

Era destul de limpede că avea de gând să se bage în pat. El clătină din cap şi îi spuse să se îmbrace, o luă de braţ şi toate începură să vorbească deodată şi să dea din mâini, iar femeia începu chiar să se înfurie. Făcu un pas, ieşi din fusta lungă şi, goală, încercă să se bage din nou în pat.

Sporovăiala lor încetă şi toate se înclinară când starostele apăru tăcut pe coridor.

— Nanda? Nanda? întrebă.

Bătrâna îi explică despre ce era vorba

— Tu vrei femeia asta? întrebă neîncrezător într-o portugheză aproape de neînţeles, cu un accent dur, arătând către femeia goală.

— Nu, nu, sigur că nu. Voiam doar ca Onna să-mi aducă ceva de mâncare. Blackthome arătă nerăbdător către ea. Onna!

— Onna înseamnă femeie. Japonezul arătă către toate trei. Onna – onna – onna. Vrei onna?

Blackthome îşi scutură obosit capul.

— Nu, nu mulţumesc, am făcut o greşeală. Îmi pare rău. Care-i numele ei?

— Poftim?
— Care e numele ei?
— A! Namu e Haku, spuse.
— Haku?
— Hai, Haku.
— Îmi pare rău, Haku-san. Am crezut Onna numele tău.
Omul îi explică lui Haku şi ea nu părea deloc mulţumită. Dar el mai spuse ceva şi toate priviră la Blakthorne, chicotind cu mâinile la gură şi plecară. Haku ieşi goală, cu chimonoul pe braţ şi cu nespus de multă demnitate.
— Mulţumesc, spuse Blackthorne, înfuriat de propria lui prostie.
— Asta casa al meu. Namu al meu Mura.
— Mura-san. Al meu e Blakthorne.
— Poftim?
— Namu al meu e Blackthome.
— A! Ber-rakk-fon.
Mura încercă să-l rostească de câteva ori, dar nu reuşi. În cele din urmă se dădu bătut şi continuă să cerceteze colosul din faţa sa. Era primul barbar care-l vedea, afară de părintele Sebastio şi de celălalt preot pe care-l văzuse cu mulţi ani în urmă. Oricum, îşi zise, preoţii au părul şi ochii negri şi nu sunt mai înalţi ca ceilalţi oameni. Dar bărbatul acesta era înalt, cu părul şi barba de culoarea aurului, cu ochi albaştri, iar pielea lui era neobişnuit de albă în părţile acoperite şi roşcată, acolo unde o bătuse soarele. Uluitor! Credeam că toţi oamenii au părul şi ochii negri. Noi toţi suntem aşa. Chinezii la fel, şi nu e China lumea întreagă, afară de pământurile din sud ale barbarilor portughezi? Uluitor! Şi de ce-l urăşte părintele Sebastio atât de mult pe acest om? Pentru că se închină lui Satan? N-aş crede, fiindcă părintele Sebastio poate s-alunge diavolul dacă vrea. Ehei, nu l-am văzut niciodată pe bunul părinte atât de furios. Niciodată. Uluitor.
Să fie ochii albaştri şi părul auriu semnul Satanei?

Mura îşi ridică privirile către Blackthorne şi-şi aminti cum încercase să afle ceva de la el, la bordul navei, şi apoi când acest căpitan căzuse în nesimţire, hotărâse să-l aducă în propria lui casă, pentru că el era şeful şi trebuia să i se dea o cinstire deosebită. Îl întinseseră pe saltea şi-l dezbrăcaseră, mai mult decât curioşi.

— Neasemuita lui Podoabă e fără-ndoială falnică, neh? spusese mama lui, Saiko. Mă-ntreb cum e când e ridicată.

— Mare, răspunsese el şi râseseră cu toţii: mama sa, nevasta, prietenii, slugile şi doctorul.

— Bănuiesc că femeile lor trebuie să fie – să fie la fel de înzestrate, spuse soţia lui, Niji.

— Prostii, fato, oricare dintre curtezanele noastre l-ar putea mulţumi pe deplin. Clătină din cap cuprinsă de uimire. N-am mai văzut aşa ceva în toată viaţa mea. Foarte neobişnuit, neh?

Îl spălaseră şi el nu-şi venise în simţiri. Doctorul şe gândise că nu ar fi înţelept să-l cufunde în cadă, până nu îşi revenea.

— Poate că ar trebui să ne gândim, Mura-san, că nu ştim cu adevărat cum e alcătuit barbarul, spusese doctorul cu înţeleaptă prevedere. Îmi pare rău, dar am putea să-l omorâm din greşeală. E limpede că e la capătul puterilor. Trebuie să dăm dovadă de răbdare.

— Şi ce facem cu păduchii din părul lui? întrebase Mura.

— Vor trebui să rămână acolo, deocamdată. Am înţeles că toţi barbarii au. Îmi pare rău, dar trebuie să aveţi răbdare.

— Nu credeţi că am putea măcar să-i săpunim capul? întrebase soţia lui. Am fi foarte atente. Sunt sigură că stăpâna o să îndrume umila noastră silinţă. Asta i-ar fi de folos barbarului şi-ar ţine casa noastră curată.

— Bine. Puteţi să-l săpuniţi, hotărâse mama lui. Dar m-aş bucura cu siguranţă s-o văd cât de mare e când e ridicată.

Acum, fără să vrea, Mura privi în jos la Blakthorne. Apoi îşi aminti de cele spuse de preot despre aceşti piraţi şi slujitori ai Satanei. Dumnezeu Tatăl să ne apere de cel rău, gândi. Dacă aş fi ştiut că-i atât de cumplit, nu l-aş fi adus niciodată

în casa mea. Nu, îşi spuse. Eşti obligat să-l tratezi ca pe un oaspete de seamă până când Omi-san dă o altă poruncă. Dar ai fost înţelept că i-ai trimis vorbă şi preotului şi lui Omi-san în acelaşi timp, foarte înţelept. Eşti starostele satului, tu aperi satul şi tu singur eşti răspunzător.

Da. Şi tot pe tine o să te socotească Omi-san răspunzător pentru moartea de azi dimineaţă şi pentru obrăznicia celui mort şi pe bună dreptate.

— Nu fi prost, Tamazaki! E-n joc bunul renume al satului, neh? îşi prevenise prietenul, pescarul, de atâtea ori. Nu fi încăpăţânat. Omi-san nu poate fi altfel decât neîngăduitor cu creştinii. Oare daimyo nu-i urăşte pe creştini? Ce poate face Omi-san?

— Nimic, aşa e, Mura-san, te rog iartă-mă. Tamazaki fusese întotdeauna politicos. Dar budiştii ar trebui să fie mai îngăduitori, neh? Nu sunt amândoi zen-budişti?

Zen-budismul era auto-disciplină. Se baza mult pe auto-control şi meditaţie, pentru a atinge pragul iluminării. Cei mai mulţi dintre samurai erau zen-budişti, pentru că li se potrivea. Părea aproape făcut anume pentru un războinic mândru şi neînfricat.

— Da, budismul ne învaţă să fim îngăduitori. Dar de câte ori trebuie să ţi se spună că ei sunt samurai şi-aici e Izu şi nu Kyushu şi chiar dacă-ar fi Kyushu, tot tu greşeşti. Întotdeauna, neh?

— Da. Te rog să mă ierţi. Ştiu că greşesc, dar câteodată simt că nu pot trăi într-o asemenea ruşine, când Omi-san batjocoreşte Adevărata Credinţă.

Şi acum, Tamazaki, eşti mort, ţi-ai hotărât singur soarta când l-ai insultat pe Omi-san neînclinându-te în faţa lui, doar pentru că el a spus: preotul ăsta urât mirositor, de religie străină. Chiar dacă preotul, într-adevăr, miroase şi Adevărata Credinţă este străină. Sărmanul meu prieten! Adevărul n-o să-ţi hrănească acum familia şi nici n-o să şteargă ruşinea abătută asupra satului. O, Sfântă Fecioară,

binecuvântează-l pe bunul meu prieten şi dă-i bucuria raiului tău.

M-aştept la o grămadă de necazuri din partea lui Omi-san, îşi zise Mura. Şi parcă asta n-ar fi de-ajuns, acum vine şi daimyo.

O nelinişte copleşitoare îl invada de fiecare dată când se gândea la stăpânul său, al feudei, Kasigi Yabu, daimyo de Izu, unchiul lui Omi, la cruzimea şi lipsa lui de cinste, la felul în care înşela întregul sat când îşi luau partea cuvenită de grâne şi peşte, la înrobitoarea lui stăpânire. De partea cui o să se ridice Yabu când o să înceapă războiul, se întrebă Mura, de partea seniorului Ishido sau a lui Toranaga? Suntem prinşi între aceşti doi uriaşi şi la mâna oricăruia dintre ei.

Către nord, Toranaga, cel mai mare general în viaţă, senior de Kwanto, Cele Opt Provincii, cel mai important daimyo din ţară, General-şef al Armatelor de Răsărit; către apus, ţinuturile lui Ishido, senior al castelului Osaka, cuceritorul Coreei, Protector al Moştenitorului, General-şef al Armatelor de Apus. Şi către nord, Tokaido, Marele Drum de Coastă, care leagă Yedo, capitala lui Toranaga, de Osaka, capitala lui Ishido – trei sute de mile către apus, pe care legiunile lor trebuie să le străbată.

Cine va câştiga războiul?

Niciunul dintre ei.

Pentru că războiul lor va înghiţi din nou întregul Imperiu, alianţele se vor destrăma, provinciile vor lupta împotriva provinciilor până când se vor fărâmiţa în lupte sat contra sat, aşa cum a fost întotdeauna. În afara ultimilor zece ani. În ultimii zece ani, de necrezut, pentru prima dată în istorie, în întregul Imperiu fusese o vreme fără înfruntări, numită pace.

Începuse să-mi placă pacea, gândi Mura.

Dar omul care a făcut pacea este mort. Soldatul-ţăran care devenise samurai, apoi general, şi după aceea cel mai mare general şi, în cele din urmă, Taiko, Protectorul Împărăţiei,

stăpânul absolut al Japoniei, este mort de un an, iar fiul său de şapte ani e mult prea tânăr ca să moştenească puterea supremă. Aşa că băiatul, ca şi noi, este jucăria celor doi giganţi şi războiul de neocolit. Acum, nici chiar însuşi Taiko nu-şi poate apăra preaiubitul fiu, dinastia, urmaşii sau imperiul.

Poate că aşa trebuie să fie. Taiko a supus ţara, a făcut pace, i-a obligat pe toţi daimyo din ţară să se târască în faţa lui ca ţăranii, a reîmpărţit feudele după cum a vrut, ridicându-i pe unii, coborându-i pe alţii, apoi a murit. A fost un uriaş între pitici. Dar poate e drept ca toată lucrarea şi măreţia lui să moară odată cu el. Ce este omul altceva, decât o floare purtată de vânt şi doar munţii şi marea şi stelele şi acest tărâm al zeilor există cu adevărat şi sunt nemuritoare?

Suntem cu toţii prinşi în cursă şi n-ai ce-i face. Războiul o să înceapă curând şi n-ai ce-i face. Numai Yabu va hotărî de partea cui are să fie şi n-ai ce-i face. Satul va rămâne întotdeauna un sat pentru că ogoarele de orez sunt mănoase şi marea bogată şi nici aici nu poţi face nimic.

Mura îşi îndreptă hotărât gândurile către piratul barbar din faţa lui. Eşti un diavol trimis să ne asupreşti, gândi, şi n-am avut decât necazuri din pricina ta, de când ai sosit. Nu puteai s-alegi alt sat?

— Căpitan-san, vrea onna? întrebă îndatoritor.

La îndemnul lui, sfatul satului pregătise totul şi pentru ceilalţi barbari, atât din politeţe cât şi ca un simplu mijloc de ai ţine ocupaţi, până la sosirea stăpânirii. Poveştile ce urmau fiecărei întâlniri amoroase desfătau satul, răsplătind cu prisosinţă cheltuielile făcute.

— Onna, repetă, gândind în chip firesc că piratul, mulţumit acum că se poate ţine pe picioare, va fi la fel de mulţumit să stea pe burtă înainte de a adormi, cu Suliţa-i Cerească, adânc înfiptă într-o tainiţă fierbinte. Căci, oricum, toate pregătirile fuseseră făcute.

— Nu. Blackthorne voia doar să doarmă. Dar fiindcă ştia că avea nevoie ca acest om să fie de partea lui, se strădui să zâmbească şi arătă spre crucifix. Eşti creştin?

Mura dădu din cap.

— Creştin.

— Şi eu sunt creştin.

— Părintele spune nu. Nu creştin.

— Sunt creştin. Nu catolic, dar totuşi sunt creştin.

Dar Mura nu putea înţelege. Nici Blackthorne nu avea cum să-i explice, oricât de mult ar fi încercat.

— Vrei onna?

— Di… dimyo, când vine?

— Dimyo? Nu înţelege.

— Dimyo… ah, vreau să zic daimyo.

— A, daimyo. Hai, daimyo! Mura ridică din umeri. Daimyo vine când vine. Dormi. Mai întâi curat. Te rog.

— Ce?

— Curat. Baie, te rog.

— Nu înţeleg.

Mura veni mai aproape şi strâmbă din nas cu dezgust.

— Puţi. Rău. Ca toţi portughizu. Baie. Asta casă curată.

— O să fac baie când vreau, şi nu put! se înfurie Blackthorne, Toată lumea ştie că băile sunt primejdioase. Vrei să mă aleg cu o pântecăraie? Crezi că m-a prostit Dumnezeu? Ieşi dracului afară şi lasă-mă să dorm!

— Baie! porunci Mura, mirat de mânia făţişă a barbarului – culmea proastelor maniere. Şi nu doar că barbarul puţea într-adevăr, dar nu făcuse o baie ca lumea de trei zile, din câte ştia el, iar curtezana va refuza pe bună dreptate să împartă perna cu el, oricât de mare ar fi fost răsplata. Străinii ăştia îngrozitori! îşi zise. Uluitor. Ce obiceiuri uluitor de murdare au! Ce dacă? Eu răspund pentru tine. Ai să înveţi buna cuviinţă. Ai să faci baie ca o fiinţă omenească şi mama va afla ce vrea să afle.

— Baie!

— Acum ieşi afară, până nu te fac bucăţele! Blackthorne se încinsese şi îl împinse.

Urmă o scurtă pauză şi ceilalţi trei japonezi apărură cu trei dintre femei. Mura le explică iute despre ce era vorba, apoi spuse hotărât:

— Baie! Te rog.

— Afară!

Mura înaintă singur în încăpere. Blackthorne îşi avântă braţul, încercând doar să-l îndepărteze, fără să-l rănească. Dintr-o dată Blackthorne lăsă să-i scape un muget de durere. Mura îi lovise umărul într-un fel anume, cu muchia palmei, şi-acum braţul atârna fără vlagă. Înfuriat, atacă, dar camera se învârti cu el şi se trezi pe burtă, înţepenit, cu o durere sfredelitoare în ceafă, fără să se poată mişca.

— Pentru Dumnezeu…

Încercă să se ridice, dar genunchii i se înmuiară. Apoi Mura întinse liniştit un deget, mic, dar tare ca fierul şi-i atinse un centru nervos de pe gât. Urmă o durere arzătoare.

— Sfinte Iisuse…

— Baie, te rog

— Da, da, gâfâi Blackthorne, învăluit în suferinţă, uluit că fusese învins atât de uşor de bărbatul mărunţel şi că acum zăcea neajutorat ca un copil, fără să se poată împotrivi, chiar dacă ar fi încercat să-i taie gâtul.

Cu ani în urmă Mura învăţase judo şi karate, ca şi lupta cu suliţa şi sabia. Asta fusese pe vremea când era soldat şi luptase pentru Nakamura, ţăranul-general, Taiko, mult înainte ca Taiko să fie taiko, când ţăranii puteau fi samurai şi samuraii puteau fi ţărani, sau meşteşugari, sau chiar mici negustori, şi apoi din nou războinici. Curios, gândi Mura visător, privind jos la uriaşul prăbuşit. Aproape primul lucru pe care-l făcuse Taiko când cucerise puterea, fusese să ordone tuturor ţăranilor să înceteze de a mai fi soldaţi şi să predea de-ndată toate armele. Taiko le interzisese să mai poarte vreodată arme şi statornicise îngrădirea de netrecut

a castelor, care acum stăpânea toate sufletele din împărăţie. Samuraii deasupra tuturor, sub ei ţăranii, apoi meşteşugarii, apoi negustorii, urmaţi de actori, vagabonzi şi bandiţi, şi în cele din urmă, pe ultima treaptă a scării, eta, socotiţi a nu fi fiinţe omeneşti, cei care se ocupau de cadavre, de curăţatul şi argăsitul pieilor, de animalele moarte, care erau folosiţi drept călăi pentru execuţiile publice, însemnările cu fierul roşu şi mutilări. Desigur, nici un barbar nu putea fi aşezat pe una din aceste trepte.

— Te rog, iartă-mă, căpitan-san, spuse Mura plecându-se adânc, ruşinat de felul în care se făcuse de râs barbarul, care zăcea gemând ca un sugar. Da, îmi pare foarte rău, gândi, dar trebuia s-o fac. Purtarea ta de neîngăduit chiar şi pentru un barbar, m-a făcut să-mi ies din fire. Strigi ca un nebun, îmi sperii mama, tulburi liniştea casei, înspăimânţi servitorii, iar soţia mea trebuie să înlocuiască acum o uşă-shoji. Îmi este cu neputinţă să las neîndreptată lipsa ta de bunăcuviinţă. E într-adevăr pentru binele tău. Şi-apoi nu este chiar atât de rău, pentru că voi barbarii nu aveţi nici o onoare de pierdut. Afară de preoţi, ei sunt altfel. Deşi put îngrozitor, ei sunt trimişii lui Dumnezeu-Tatăl şi asta e o mare cinste. Dar tu, tu eşti un mincinos şi un pirat. N-ai nici o onoare. Nemaipomenit, să spui că eşti creştin! Din păcate asta n-o să-ţi fie de ajutor. Daimyo urăşte atât Adevărata Credinţă cât şi barbarii şi le îngăduie doar pentru că n-are încotro. Dar tu nu eşti nici portughez, nici creştin şi deci legea nu te apără, neh? Aşa că deşi eşti ca şi mort, sau cel puţin schilodit, e de datoria mea să mă îngrijesc să-ţi întâmpini ursita curat.

— Baie foarte bună.

Îi ajută pe ceilalţi să-l care pe Blackthorne, încă ameţit, prin casă, afară în grădină, de-a lungul aleii acoperite de care era foarte mândru, până la casa de baie. Femeile îl urmară.

Asta avea să fie una dintre cele mai grozave întâmplări din viaţa lui. Ştia deja că o va povesti şi o va repovesti

prietenilor neîncrezători, la o cană de saké fierbinte, cum se numea vinul tradiţional al Japoniei. O va spune vârstnicilor apropiaţi lui, pescarilor, sătenilor, copiilor, care la început nu-l vor crede nici ei, dar la rândul lor îşi vor desfăta copiii cu această poveste, iar numele lui Mura-pescarul va dăinui veşnic, în satul Anjiro, care se afla în provincia Izu, pe coasta de sud-est a principalei insule – Honshu. Şi toate astea pentru că el, Mura-pescarul, avusese norocul să fie starostele satului în primul an după moartea lui Taiko, şi de aceea răspunzător pentru o vreme de mai marele barbarilor sosiţi din mările de la răsărit.

CAPITOLUL 2

— Daimyo Kasigi Yabu, senior de Izu, vrea să ştie cine sunteţi, de unde veniţi, cum aţi ajuns aici şi ce acte de piraterie aţi făcut, spuse părintele Sebastio.

— Îţi repet că nu suntem piraţi.

Dimineaţa era frumoasă şi caldă. Blackthorne era îngenuncheat în faţa podiumului din piaţa satului, capul încă durându-l de pe urma loviturii. Păstrează-ţi calmul şi pune-ţi mintea la lucru, îşi spuse. Trebuie să aperi viaţa ta şi alor tăi. Vorbeşti în numele lor şi altceva n-ai ce să faci. Iezuitul ţi-e duşman şi e singurul tălmaci la îndemână. N-ai de unde să ştii ce spune, decât că, cu siguranţă n-o să te ajute. „Încearcă să-ţi limpezeşti mintea, băiete, aproape că-l auzea pe bătrânul Alban Caradoc spunând. Când furtuna e mai rea şi marea mai înspăimântătoare, ai nevoie de toate puterile tale. Asta te ţine în viaţă, pe tine şi corabia, dacă eşti pilot. Limpezeşte-ţi mintea şi bucură-te de nectarul fiecărei zile, oricât de amar.”

Nectarul zilei de azi are gust de fiere, îşi, zise Blackthorne posomorât. De ce aud glasul lui Alban atât de limpede?

— Mai întâi, spune-i acestui daimyo că suntem în război, că suntem duşmani, rosti. Spune-i că Anglia şi Ţările de Jos sunt în război cu Spania şi Portugalia.

— Te previn din nou, vorbeşte simplu şi nu răsuci lucrurile. Ţările de Jos – sau Olanda, Zeelanda, Provinciile Unite,

oricum le-ar zice împuţiţii de rebeli olandezi – este o provincie măruntă, nesupusă, a Imperiului Spaniol. Tu eşti o căpetenie de trădători care s-au răzvrătit împotriva regelui lor de drept.

— Anglia este în război şi Olanda a fost sepa… Blackthorne nu continuă, căci preotul nu mai asculta, ci tălmăcea.

Daimyo se aşezase pe podium, scund, îndesat şi poruncitor. Îngenunchiase comod, cu călcâiele trase îngrijit sub el, înconjurat de patru ofiţeri, unul dintre ei fiind Kasigi Omi, nepotul şi vasalul său. Toţi purtau chimonouri de mătase, iar peste ele, pelerine împodobite, cu umeri uriaşi şi scrobiţi, centuri late, care le strângeau mijlocul, şi nelipsitele săbii.

Mura îngenunchiase în ţărână. Era singurul sătean de faţă, toţi ceilalţi privitori fiind cei cincizeci de samurai care sosiseră cu daimyo. Stăteau în rânduri tăcute, disciplinate. Resturile echipajului erau în spatele lui Blackthorne şi ca şi el stăteau în genunchi, cu străjile în apropiere. Trebuiseră să îl poarte cu ei pe Căpitanul General când fuseseră chemaţi, deşi suferea rău. I se îngăduise să stea întins pe jos, unde zăcea acum, fără să-şi fi venit în simţiri.

Ajunşi în faţa daimyo-lui, Blackthorne şi oamenii lui se înclinaseră, dar asta nu fusese de ajuns. Samuraii îi îmbrânciseră pe toţi în genunchi şi le aplecaseră capetele în praf, în felul ţăranilor. Încercase să se împotrivească şi strigase către preot că nu era obiceiul lor, că el era căpetenia şi un trimis al ţării sale şi deci trebuia tratat deosebit. Dar mânerul unei suliţe îl făcuse să se ghemuiască de durere. Oamenii lui se strânseră laolaltă pentru un atac furios, dar el strigase la ei să se oprească şi să îngenuncheze. Din fericire se supuseseră. Daimyo mormăise răguşit ceva şi preotul tradusese ca pe un avertisment de a spune adevărul şi repede. Blackthorne ceruse un scaun, însă preotul spusese că japonezii nu folosesc scaune şi că nu exista aşa ceva în Japonia. Îşi

îndreptase atenţia asupra preotului care vorbea cu daimyo, căutând un semn, o cale de ieşire.

E înfumurare şi cruzime pe faţa acestui daimyo, îşi zise. Mă prind că e un ticălos. Japoneza popii nu e curgătoare. Ah, şi asta? Nemulţumire şi nerăbdare. L-a pus daimyo să folosească un alt cuvânt, mai limpede? Cred că da. De ce poartă iezuiţii sutane portocalii? Daimyo e catolic? Uite, iezuitul este foarte îndatoritor şi asudă din belşug. Pariez că daimyo nu e catolic. Fii atent, poate că nu e catolic. Oricum, n-ai ce câştiga de la el. Cum ai putea să-l foloseşti pe ticălosul ăsta? Cum să vorbeşti direct cu el? Cum ai să te descurci cu popa? Cum să-l faci de râs? Care să fie momeala? Hai, gândeşte-te! Ştii destul de multe despre iezuiţi.

— Daimyo spune: grăbeşte-te şi răspunde întrebărilor sale.

— Da, desigur, îmi pare rău. Mă numesc John Blackthorne. Sunt englez, pilotul-şef a unei flote olandeze. Portul de plecare este Amsterdam.

— Flotă? Ce flotă? Minţi, nu există nici o flotă. De ce-ar fi un englez, pilotul unei flote olandeze?

— Toate la timpul lor. Mai întâi, te rog, tălmăceşte ce-am spus.

— De ce eşti pilotul unui corsar olandez? Grăbeşte-te.

Blackthorne se hotărî să rişte. Vocea lui deveni dură şi despică aerul cald al dimineţii.

— Ca va, mai întâi tălmăceşte ce-am spus, spaniolule! Acum!

Preotul roşi.

— Sunt portughez, ţi-am mai spus asta. Răspunde la întrebare.

— Sunt aici ca să vorbesc cu daimyo, nu cu tine. Tălmăceşte ce-am spus, căzătură netrebnică!

Blackthorne îl văzu pe preot înroşindu-se şi mai mult şi simţi că asta nu trecuse nebăgată în seamă de daimyo. Ai

grijă, îşi spuse, dacă sări peste cal, ticălosul ăsta galben te poate face bucăţele mai repede decât o haită de rechini.

— Spune seniorului daimyo, cu bună-ştiinţă Blackthorne se înclină adânc către podium, simţind sudoarea rece năpădindu-l, căci pornise hotărât pe o cale fără întoarcere.

Părintele Sebastio ştia că pregătirea lui ar fi trebuit să nu-l facă sensibil la insultele piratului şi la planul limpede de a-l face de râs în faţa acestui daimyo. Dar, pentru prima dată, nu putu să se stăpânească şi se simţi pierdut. Când curierul lui Mura adusese ştiri despre corabie, la misiune, în provincia alăturată, fusese zguduit de însemnătatea acestui lucru. Nu poate fi olandez sau englez, îşi spusese. În Pacific nu existase niciodată o corabie eretică, afară doar de cele ale blestematului corsar Drake, şi niciodată aici, în Asia. Drumurile erau tainice şi păzite. Se pregătise îndată de plecare şi trimisese un porumbel călător cu un mesaj superiorului său din Osaka, dorindu-şi să se fi putut consulta mai întâi cu el. Se ştia tânăr şi nepregătit, sosit în Japonia de abia doi ani, încă nehirotonisit şi nu competent ca să se ocupe de o astfel de situaţie deosebită. Alergase către Anjiro, sperând şi rugându-se ca ştirea să nu fie adevărată. Dar corabia era olandeză iar pilotul englez şi toată ura împotriva ereziilor diavoleşti ale lui Luther, Calvin, Henric al VIII-lea, veşnicului duşman Elisabeta şi bastardei sale de fiice, îl covârşiseră şi încă îi întunecau judecata.

— Preotule, tălmăceşte ce a spus piratul, îl auzi pe daimyo spunând.

Oh, Sfântă Fecioară, mamă a lui Dumnezeu, ajută-mă să îndeplinesc vrerea Ta. Ajută-mă să fiu tare în faţa acestui daimyo, dă-mi darul vorbirii şi ajută-mă să-l aduc la Adevărata Credinţă.

Părintele Sebastio îşi adună gândurile şi începu să vorbească cu mai multă încredere. Blackthorne ascultă atent, încercând să desluşească cuvinte şi înţelesuri. Părintele spusese „Anglia” şi „Blackthorne” şi arătase la corabie, care stătea cuminte la ancoră, în port.

— Cum ai ajuns aici? întrebă părintele Sebastio.

— Prin Strâmtoarea Magellan. Aceasta este la o sută şi treizeci şi şase de zile de aici. Spune-i lui daimyo…

— Minţi! Strâmtoarea Magellan este secretă. Ai venit prin Africa şi India. Până la urmă, va trebui să spui adevărul. Aici se foloseşte tortura.

— Strâmtoarea a fost secretă. Un portughez ne-a vândut o carte-pilot. Unul dintre ai voştri v-a vândut pentru puţin aur de-al lui Iuda. Sunteţi cu toţii nişte gunoaie. Acum toate corăbiile de război, englezeşti şi olandeze, ştiu drumul către Pacific. O flotă, douăzeci de corăbii englezeşti de linie, cu şaizeci de tunuri la bord fiecare, atacă chiar acum Manilla. Imperiul vostru e terminat.

— Minţi!

Da, gândi Blackthorne, ştiind că nu era alt fel de a dovedi minciuna decât să mergi la Manilla.

— Flota asta va pustii mările şi vă va şterge de pe faţa pământului coloniile. Şi încă o flotă olandeză trebuie să sosească în cel mult o săptămână. Porcul portughezo-spaniol e-napoi în cocina lui, cu generalul vostru iezuit în cârcă, acolo unde-i e locul.

Se întoarse din nou şi se înclină adânc către daimyo.

— Afurisit să fii, tu şi gura ta murdară!

— Ano mono wa nani o moshite oru? se răsti nerăbdător daimyo.

Preotul vorbi mai iute şi mai tare, rostind Magellan şi Manilla, dar Blackthorne se gândea că daimyo şi ofiţerii nu păreau să înţeleagă mare lucru.

Cercetarea aceasta începu să-l obosească pe Yabu. Privi către port, către corabia care îi stăpânise gândurile de când primise mesajul tainic al lui Omi şi se întrebă din nou dacă era darul zeilor, pe care îl aştepta de atâta timp.

— Ai cercetat încărcătura, Omi-san, îl întrebase în acea dimineaţă, de îndată ce sosise, plin de noroi şi foarte obosit.

— Nu, stăpâne. Am crezut că e mai bine să sigilez corabia până la sosirea voastră, dar calele sunt pline cu lăzi şi

baloturi. Sper să fi făcut totul cum trebuie. Aici sunt toate cheile. Le-am confiscat.

— Bun.

Yabu venise din Yedo, capitala lui Toranaga, de la mai mult de o sută de mile distanţă, în fugă, supunându-se el însuşi unei mari primejdii şi era o problemă de viaţă şi de moarte să se întoarcă la fel de curând. Călătoria îi luase aproape două zile, pe drumuri proaste şi văioage pline de apă, în parte pe cal, în parte în palanchin.

— Mă duc deîndată pe corabie.

— Ar trebui să vedeţi străinii, stăpâne, spusese Omi, râzând. Cei mai mulţi au ochi albaştri ca pisicile siameze şi păr auriu, dar cea mai bună veste e că toţi sunt piraţi.

Omi îi spusese despre preot şi ceea ce aflase de la preot despre aceşti corsari şi ce zisese piratul şi ce se întâmplase în tot acest timp, iar sângele lui începuse să alerge de trei ori mai iute. Îşi stăpânise nerăbdarea de-a se duce la bordul corăbiei şi a rupe sigiliile. În loc de asta făcuse o baie, îşi schimbase îmbrăcămintea şi poruncise ca barbarii să fie aduşi în faţa lui.

— Tu, preotule, spuse tăios, înţelegând cu greu japoneza proastă a preotului. De ce este atât de mâniat pe tine?

— E rău, pirat. Se închină diavolului.

Yabu se aplecă către Omi care stătea în stânga lui.

— Poţi să înţelegi ce spune, nepoate? Minte, ce crezi?

— Nu ştiu, stăpâne. Cine ştie ce crede un barbar. Îmi închipui că preotul crede că piratul e un închinător la diavol. Desigur, toate astea-s prostii.

Yabu se întoarse către preot, pe care îl ura. Ar fi dorit să-l poată crucifica astăzi şi să termine odată pentru totdeauna cu creştinismul de pe pământurile sale, dar nu putea. Deşi el – ca toţi ceilalţi daimyo – avea putere absolută pe pământurile sale, era încă supus autorităţii supreme a Consiliului Regenţilor – grupul de militari căruia Taiko îi lăsase prin testament puterea pe timpul cit fiul său era minor – şi supus, de asemenea, edictelor pe care Taiko le

dăduse în timpul vieţii, care erau, toate, încă valabile. Unul dintre acestea, dat cu mulţi ani în urmă, se ocupa de barbarii portughezi şi hotăra că erau cu toţii protejaţi, că, într-o anumită măsură, religia lor trebuia să fie tolerată şi preoţilor să li se îngăduie, într-o oarecare măsură, să facă prozeliţi şi să convertească.

— Tu, preotule, ce altceva a mai spus piratul? Ce-ţi spunea? Grăbeşte-te. Ţi-ai înghiţit limba?

— Piratul spune lucruri rele, rele, despre mai mulţi piraţi cu război în corăbii. Mulţi.

— Ce înţelegi prin război în corăbii?

— Îmi pare rău, stăpâne, nu înţeleg.

— Război în corăbii, n-are sens, neh?

— Ah, piratul spune: alte corăbii război sunt în Manilla, în Filipine.

— Omi-san, înţelegi ce zice?

— Nu, stăpâne. Accentul lui e îngrozitor, e de neînţeles.

— Spune, oare, că sunt mai multe corăbii de piraţi la răsărit de Japonia? Tu, preotule, sunt corăbiile astea de piraţi în apropierea coastei? Către est? Ei?

— Da, stăpâne, dar cred că minte. El spune, la Manilla.

— Nu înţeleg. Unde-i Manilla?

— Către est. La multe zile de mers.

— Dacă vreo corabie de piraţi vine aici, o să le facem o primire plăcută, oriunde ar fi Manilla.

— Vă rog să mă iertaţi. Nu înţeleg.

— Nu-i nimic, spuse Yabu, ajungând la capătul răbdării. Hotărâse, deja, că străinii trebuiau să moară şi se bucura la gândul ăsta.

Desigur, aceşti barbari nu intrau în edictul lui Taiko, care spunea „barbarii portughezi” şi, oricum, ei erau piraţi. De când îşi amintea, ura barbarii, putoarea şi murdăria lor şi obiceiurile lor dezgustătoare, faptul că mâncau carne, religia lor neroadă, trufia şi proastele lor purtări. Mai mult decât atât, se simţea umilit, aşa cum erau şi ceilalţi daimyo, de puterea lor asupra acestui Pământ al Zeilor.

De secole existase între China şi Japonia o stare de război. China nu îngăduia nici un fel de negoţ. Mătasea chinezească era de neînlocuit în a face lunga vară, arzătoare şi umedă, a Japoniei, mai uşor de îndurat. De generaţii doar o cantitate neînsemnată de mătase de contrabandă trecuse printre stavile şi putea fi cumpărată, la preţuri uriaşe, în Japonia. Apoi, cam cu şaizeci de ani în urmă, sosiseră barbarii. Împăratul chinez din Beijing le dăduse o bază mică, în Macao, în sudul Chinei şi se înţelesese cu ei să schimbe mătasea pe argint. Japonia avea argint din belşug. În curând, negoţul înflori. Amândouă ţările trăgeau foloase. Misiţii, portughezii, se îmbogăţiră, iar preoţii lor, cei mai mulţi iezuiţi, deveniră în curând de neînlocuit în negoţ. Doar preoţii reuşiseră să înveţe să vorbească chineza şi japoneza şi deci puteau să se tocmească şi să tălmăcească. Odată cu înflorirea negoţului, preoţii deveniră şi mai importanţi. Acum schimburile anuale erau uriaşe şi afectau viaţa fiecărui samurai. Aşa că preoţilor trebuia să li se îngăduie să-şi răspândească religia, sau barbarii ar fi plecat şi orice negoţ ar fi încetat. Erau acum şi câţiva foarte importanţi daimyo creştini şi multe sute de mii de alţi convertiţi, cei mai mulţi în Kyushu, insula de sud, care era cea mai aproape de China şi avea portul portughez, Nagasaki. Da, gândi Yabu, trebuie să-i înghiţim pe preoţi şi pe portughezi, dar nu pe aceşti barbari, aceştia noi, cu părul lor auriu, de necrezut şi cu ochii albaştri. Se înfierbântă. Acum, cel puţin, îşi va putea satisface curiozitatea – cum ar muri un barbar supus caznelor. Avea unsprezece oameni, unsprezece feluri diferite pe care le putea încerca. Nu-şi pusese niciodată întrebarea de ce îi făcea atâta plăcere suferinţa celorlalţi. Ştia doar că aşa era şi deci era ceva ce trebuia căutat şi gustat. Spuse:

— Corabia aceasta străină, neportugheză şi de piraţi, este confiscată cu tot ceea ce este pe ea. Toţi piraţii sunt condamnaţi imediat…

Rămase cu gura căscată văzând căpetenia piraţilor ţâşnind pe neaşteptate la preot, smulgându-i de la brâu crucifixul de lemn, sfărâmându-l şi aruncând bucăţile pe pământ, apoi strigând ceva foarte tare. Piratul îngenunchie de îndată şi i se înclină adânc, în timp ce gărzile săriră la el cu săbiile ridicate.

— Staţi, nu-l ucideţi!

Yabu era uluit că cineva putea avea neobrăzarea să se poarte cu o asemenea lipsă de bună-cuviinţă în faţa lui.

— Barbarii aceştia sunt dincolo de orice închipuire.

— Da, spuse Omi, în mintea căruia năvăliseră toate întrebările pe care un astfel de gest le putea isca.

Preotul, era încă îngenuncheat, privind prostit la ceea ce rămăsese din crucifix. Îl văzură, întinzând mâinile tremurătoare şi ridicând bucăţile de lemn. Spuse ceva piratului, cu vocea coborâtă, aproape blândă. Ochii i se închiseră, îşi împleti mâinile şi buzele începuseră să i se mişte încet. Căpetenia piraţilor privea nemişcat în sus către ei, fără să clipească din ochii albaştri ca de pisică. Yabu spuse:

— Omi-san, mai întâi vreau să mergem pe corabie. Apoi, o să începem.

Vocea i se îngroşă la gândul plăcerii pe care şi-o promisese.

— Vreau să încep cu acela roşcat, de la capătul şirului, acela mărunţel.

Omi se aplecă mai aproape şi-şi coborî vocea înfierbântată.

— Vă rog să mă iertaţi, dar asta nu s-a mai întâmplat până acum, alteţă, de când portughezii barbari au venit aici. Nu este crucifixul simbolul lor sacru? Nu sunt întotdeauna binevoitori cu preoţii lor? Nu îngenunchiază ei, în faţa lor, aşa cum fac şi creştinii noştri? Nu au preoţii control absolut asupra lor?

— Te rog, fii mai limpede.

— Toţi îi urâm pe portughezi, alteţă, afară doar de creştinii dintre noi, neh? Poate că aceşti barbari sunt mai preţioşi vii,

decât morţi.
— Cum?
— Pentru că sunt fără asemănare. Sunt împotriva creştinilor. Poate că un om înţelept ar putea găsi o cale de a folosi ura lor, sau lipsa lor de credinţă, în folosul nostru. Sunt proprietatea voastră. Faceţi cu ei ce vreţi, neh?
Da. Şi-i vreau puşi la cazne, gândi Yabu. Da, dar te poţi bucura de asta oricând. Ascultă-l pe Omi. E un bun sfetnic. Dar e de încredere? Are vreun motiv tainic să spună asta? Gândeşte-te.
— Ikawa Jikkyu e creştin, îşi auzi nepotul spunând, numind pe cel mai aprig duşman, rudă şi aliat cu Ishido, care îşi avea domeniul dincolo de hotarul său de apus. Nu a venit preotul ăsta împuţit de acolo? Poate că aceşti barbari ar putea să-ţi dea cheia de a deschide întreaga provincie a lui Ikawa, poate chiar şi pe-a lui Ishido, poate chiar a seniorului Toranaga, mai adăugă el încet.
Yabu îi cercetă atent chipul, încercând să ajungă la ceea ce era dincolo de el, apoi ochii se îndreptară către corabie. Nu se mai îndoia acum că fusese trimisă de zei, da, dar era un dar, sau o pedeapsă? Puse deoparte propria plăcere în faţa interesului clanului său.
— Aşa-i, dar mai întâi învaţă-i buna-cuviinţă. Îndeosebi pe el.
— Pe sângele Mântuitorului, murmură Vinck.
— Ar trebui să ne rugăm, spuse van Nekk.
— Am mai făcut-o odată.
— Poate c-ar mai trebui să o facem. Doamne, Dumnezeule, ce bună ar fi o cană de rachiu.
Erau înghesuiţi într-o pivniţă adâncă, una dintre multele pe care pescarii le foloseau ca să păstreze peştele uscat la soare. Samuraii îi minaseră de-a curmezişul pieţei, în jos, pe scară şi acum se găseau închişi sub pământ. Pivniţa era lată de cinci paşi, lungă de cinci şi adâncă de patru, cu pereţii şi podeaua de pământ bătătorit. Tavanul era făcut din dulapi

groşi, cu un strat de pământ deasupra şi un singur chepeng tăiat în el.

— Dă-te de pe piciorul meu, maimuţă afurisită!

— Tacă-ţi gura, scârnăvie, spuse Pieterzoon, înveselit. Hei, Vinck, boşorog băşinos, ai mai mult loc decât toţi ceilalţi!

— Pentru Dumnezeu, ce bună ar fi o bere rece. Mişcă-te!

— Nu pot, Pieterzoon, stăm mai înghesuiţi decât în pântecul mamei.

— E vina Căpitanului General. El ocupă tot locul.

— Dă-i un brânci, trezeşte-l, spuse Maetsukker.

— Ei? Ce s-a întâmplat? Lăsaţi-mă-n pace. Ce se întâmplă? Sunt bolnav. Trebuie să stau întins. Unde suntem?

— Lasă-l în pace. E bolnav. Hai Maetsukker, ridică-te, pentru Dumnezeu!

Mânios, Vinck îl trase în sus şi-l propti de perete. Nu era loc destul pentru ca toţi să stea întinşi jos sau măcar să stea aşezaţi în capul oaselor în largul lor, în acelaşi timp. Căpitanul General, Paulus Spillbergen, zăcea lungit cât era de lung sub chepeng, unde era aerul cel mai bun, cu capul proptit pe mantia făcută sul. Blackthorne stătea sprijinit într-un colţ, privind către intrare. Echipajul îl lăsase în pace şi se ţineau temători departe de el, atât cât se putea, cunoscând de multă vreme felul său de a fi şi violenţa lui explozivă întotdeauna ascunsă de liniştea lui aparentă.

Maetsukker îşi pierdu cumpătul şi izbi cu pumnul în pântecele lui Vinck.

— Lasă-mă-n pace sau te-omor, ticălosule.

Vinck se aruncă asupra lui, dar Blackthorne îi înşfăcă pe amândoi şi îi izbi cu capetele de perete.

— Tacă-vă gura la toţi, spuse domol.

Făcură cum li se poruncise.

— Ne împărţim în carturi. Un cart doarme, unul stă aşezat, altul în picioare. Spillbergen stă lungit până se întremează. Colţul ăla e latrina.

Făcu împărţeala. După ce se aranjară totul deveni mai suportabil.

Trebuie să scăpăm de aici, sau, în cel mult o zi, o să fim prea slăbiţi, gândi Blackthorne. Când or să aducă scara, Ca să ne dea apă, sau mâncare. Va trebui să fie noaptea asta, sau mâine noapte. De ce ne-au băgat aici? Nu ameninţam pe nimeni. Am fi putut să-l ajutăm pe daimyo. O să înţeleagă? Era singurul fel în care puteam s-arăt că popa e duşmanul nostru. O să înţeleagă? Popa a înţeles.

— Poate că Domnul te va iertă pentru sacrilegiul pe care l-ai făcut, dar eu nu, spusese părintele Sebastio încet. N-am să am odihnă până când tu şi răul din tine nu veţi dispare de pe faţa pământului.

Sudoarea îi curgea şiroaie de-a lungul obrajilor şi bărbiei. O şterse fără s-o bage în seamă, cu urechea aţintită la ceea ce se întâmpla în pivniţă, aşa cum era când se afla la bord şi dormea, sau nu era de cart şi se gândea la ceva. Doar atât cât să simtă primejdia înainte ca ea să se işte.

Trebuie să scăpăm de aici şi să luăm corabia. Mă întreb ce face Felicity şi copiii? Să vedem. Tudor are acum şapte ani, iar Lizbeth… Suntem la un an şi unsprezece luni şi şase zile de Amsterdam. Mai adăugăm treizeci şi şapte de zile pentru strâns provizii şi drumul de la Chatham până aici şi în cele din urmă, cele unsprezece zile de dinainte de îmbarcarea la Chatham. Asta-i cu siguranţă vârsta ei, dacă toate sunt în regulă. Şi ar trebui să fie. Felicity găteşte acum şi are grijă de casă şi face curăţenie şi sporovăie, iar copiii cresc, la fel de puternici şi netemători ca mama lor. O să fie minunat înapoi acasă. O să mergem împreună de-a lungul ţărmului şi-n pădure şi prin poieni, prin frumuseţea care este Anglia. Peste ani se obişnuise să se gândească la ei ca la nişte personaje dintr-o piesă, oameni pe care-i iubeşti şi pentru care suferi, iar piesa nu se sfârşeşte niciodată. Altfel dorul de ei era prea greu de suportat. Putea chiar să numere zilele în care fusese acasă, în unsprezece ani, de când se însurase. Erau puţine, îşi zise, prea puţine. E o viaţă grea pentru o femeie, Felicity, spusese el mai înainte, iar ea-i răspunsese: „Orice fel de viaţă e grea pentru o femeie.” Pe

atunci avea şaptesprezece ani, era înaltă, iar părul ei era lung şi senzu…

Urechile îi spuseră să se păzească. Oamenii stăteau aşezaţi, sau sprijiniţi, sau încercau să doarmă. Vinck şi Pieterzoon, prieteni buni, vorbeau în şoaptă. Van Nekk se holba în gol, ca şi ceilalţi. Spillbergen era pe jumătate treaz, iar Blackthorne gândi că bărbatul era mai puternic decât lăsa să se creadă.

În tăcerea neaşteptată ce se aşternuse se auziră paşi deasupra. Paşii se opriră. Voci înfundate, în acea limbă aspră, cu sunete ciudate. Blackthorne crezu că recunoaşte vocea samuraiului. Omi-san? Da, ăsta era numele, dar nu putea fi sigur. După un timp vocile se opriră şi paşii se depărtară.

— Crezi că or să ne dea ceva de mâncare, pilotule? întrebă Sonk.

— Da.

— Ne-ar prinde bine ceva de băut. Bere rece, Dumnezeule! spuse Pieterzoon.

— Taci din gură, zise Vinck. Mi se face rău când mă uit la tine.

Blackthorne simţea cămaşa leoarcă. Şi putoarea. Dumnezeule, ar prinde bine o baie, îşi zise şi brusc zâmbi, amintindu-şi.

În acea zi, Mura şi ceilalţi îl căraseră în camera caldă şi-l întinseseră pe o bancă de piatră, cu mâinile şi picioarele încă amorţite şi abia mişcându-se. Cele trei femei, conduse de hârca bătrână, începuseră să-l dezbrace şi el încercase să le împiedice, dar de fiecare dată când se mişca, unul dintre bărbaţi îi atingea un nerv lăsându-l fără puteri şi, oricât de mult s-ar fi înfuriat şi-ar fi blestemat, ele continuaseră să-l dezbrace până când rămăsese gol. Nu se ruşinase că era gol în faţa unor femei, ci pentru că dezbrăcatul era întotdeauna un lucru făcut departe de alţi ochi, aşa se obişnuise şi nu-i plăcea să fie dezbrăcat de nimeni, cu atât mai puţin de băştinaşii ăştia necivilizaţi. Dar

ca să fii dezbrăcat de faţă cu toată lumea, ca un copilaş neajutorat şi să fii spălat peste tot, ca un sugar, cu o apă caldă, spumoasă şi parfumată, în timp ce ei tăifăsuiau şi zâmbeau, iar el zăcea întins pe spate, era prea mult. Apoi avusese o erecţie şi oricât de mult ar fi încercat să împiedice asta, devenea din ce în ce mai rău. Cel puţin aşa gândea el – spre deosebire de femei. Ochii lor deveniseră din ce în ce mai mari şi el începuse să roşească. Iisuse Dumnezeule, mare şi bun, nu pot să nu roşesc. Dar aşa era şi asta părea să-l facă şi mai vârtos, iar bătrâna bătuse din palme, minunându-se, şi spuse ceva, la care toţi ceilalţi dăduseră din cap, iar ea îşi scuturase capul plină de uimire şi mai spuse ceva, iar ceilalţi încuviinţară mai abitir din cap. Mura zisese cu foarte multă seriozitate:

— Căpitan-san, mama-san îţi mulţumeşte. Cea mai minunată clipă. Acum, moare fericită.

Şi se înclinaseră cu toţii ca unul, iar atunci Blackthorne descoperise cât de caraghios era totul şi începuse să râdă. Rămăseseră cu toţii uimiţi, apoi începuseră şi ei să râdă. Râsul îi tăiase din vârtoşenie şi bătrâna se întristase puţin şi o spusese, iar asta îl făcuse să râdă şi mai tare, şi ceilalţi i se alăturaseră. Apoi îl întinseseră grijulii în apa fierbinte şi adâncă şi curând, nemaiputând îndura, ei îl lungiseră gâfâind, încă odată, pe bancă. Femeile îl uscaseră şi apoi sosise bătrânul orb. Blackthorne nu cunoscuse până atunci masajul. La început încercase să se împotrivească degetelor iscoditoare, dar apoi magia lor îl furase şi curând, după ce degetele descoperiră nodurile şi făcură să circule sângele, sau elixirul care aluneca pe sub piele şi muşchi şi nervi, începu aproape să toarcă ca o pisică.

Apoi fusese ajutat să ajungă în pat, ciudat de slăbit, pe jumătate visând, iar acolo îl aştepta fata. Fusese răbdătoare cu el şi, după ce dormise, când îşi venise în puteri, o avusese cu blândeţe, deşi îi lipsise mult. N-o întrebase numele, iar dimineaţa, când Mura, încordat şi foarte înspăimântat, îl trezise din somn, ea nu mai era acolo.

Blackthorne oftă. Viaţa e minunată, îşi zise.

În pivniţă, Spillbergen aiura din nou. Maetsukker îşi îngrijea capul şi gemea, nu de durere, ci de spaimă, iar musul Croocq era în pragul leşinului. Jan Roper spuse:

— Ce-ai găsit de râs aici, pilotule?

— Du-te dracului!

— Cu tot respectul, pilotule, începu Van Nekk prudent, aducând discuţia la ceea ce era de mai mult timp în minţile lor. Ai fost foarte neînţelept să-l ataci pe popă în faţa spurcăciunilor de galbeni ticăloşi.

Încuviinţară toţi, deşi cu multă grijă.

— Dacă n-ai fi făcut-o, nu cred că am mai fi în buclucul ăsta împuţit.

Van Nekk nu se apropie de Blackthorne.

— Tot ce trebuie să faci e să-ţi ţii capul plecat în ţărână, când senior Ticăloşenie e prin preajmă şi-atunci toţi sunt blânzi ca mieii.

Aştepta un răspuns, dar Blackthorne nu spuse nimic, doar se întoarse iar ca să privească către chepeng. Era ca şi cum nu s-ar fi spus nimic. Neliniştea lor crescu. Paulus Spillbergen se ridică cu greutate într-un cot.

— Despre ce vorbiţi, Baccus?

Van Nekk se duse până la el şi-i explică despre preot şi cruce şi ce se mai întâmplase şi de ce erau acolo. Ochii îl dureau astăzi mai tare ca niciodată.

— Da, asta a fost primejdios, pilotule, spuse Spillbergen. Da, chiar foarte greşit aş spune. Daţi-mi nişte apă. Acum, iezuiţii n-or să ne lase deloc în pace.

— Ar fi trebuit să-i suceşti gâtul, pilotule. Iezuiţii, oricum, nu ne lasă în pace, spuse Jan Roper. Sunt nişte păduchioşi murdari şi suntem aici, în groapa asta împuţită, ca pedeapsă a Domnului.

— Asta-i o prostie, Roper, spuse Spilbergen. Suntem aici pentru…

— E pedeapsa Domului. Ar fi trebuit să ardem toate bisericile din Santa Magdalena, nu doar două. Aşa ar fi

trebuit. Haznalele satanei!

Spillbergen lovi fără vlagă o muscă.

— Trupele spaniole se regrupau şi eram mult mai puţini ca număr. Eram unul la cincisprezece. Daţi-mi nişte apă. Jefuiserăm oraşul şi strânsesem prada şi-i lăsasem cu nasul în ţărână. Iar dacă mai stăteam, am fi fost ucişi. Pentru Dumnezeu, daţi-mi careva nişte apă. Am fi fost cu toţii ucişi, dacă nu ne retrăgeam.

— Şi ce contează, când faci lucrarea Domnului? Noi i-am înşelat aşteptările.

— Poate că suntem aici tot pentru lucrarea Domnului, spuse Van Nekk împăciuitor, căci Roper era un om bun, deşi mult prea habotnic, un negustor isteţ şi tovarăşul de afaceri al fiului său.

— Poate că am putea să le arătăm băştinaşilor de aici drumul greşit, papistaş, pe care au apucat-o. Poate am putea să-i aducem la Adevărata Credinţă.

— Foarte adevărat, spuse Spillbergen. Încă se simţea slăbit, dar puterile-i reveneau. Cred c-ar fi trebuit să te sfătuieşti cu Baccus, pilotule. În definitiv el e starostele negustorilor. E foarte bun la pălăvrăgit cu băştinaşii. Daţi-mi apă, am spus!

— Nu e deloc, Paulus.

Van Nekk deveni şi mai posomorit.

— Nu ne-au dat nici apă, nici mâncare. N-avem nici măcar un ţucal, să ne uşurăm în el.

— Ei bine, cereţi una. Şi nişte apă. Doamne, Dumnezeule, mi-e sete. Cereţi apă. Tu.

— Eu? întrebă Vinck.

— Da, tu.

Vinck aruncă o privire către Blackthorne, dar Blackthorne privea nepăsător chepengul, aşa că Vinck se aşează dedesubtul deschizăturii şi strigă:

— Hei, voi de sus! Daţi-ne nişte afurisită de apă! Vrem mâncare şi apă!

Nu veni nici un răspuns. Strigă din nou. Din nou, nici un răspuns. Încet-încet ceilalţi i se alăturară cu strigătele lor. Toţi, în afară de Blackthorne. În curând panica şi greaţa provocată de spaţiul îngust şi nesănătos se strecură în vocile lor şi ei începură să urle ca lupii. Chepengul se deschise. Omi privea jos, la ei. Alături de el stătea Mura şi preotul.

— Apă şi hrană, pentru Dumnezeu!Daţi-ne drumul de aici!

În curând ţipau cu toţii. Omi făcu un semn către Mura, care dădu din cap şi plecă. O clipă mai târziu se reîntoarse cu un alt pescar, cărând între ei un ciubăr mare. Goliră conţinutul – resturi putrezite de peşte şi apă sărată de mare – în capul întemniţaţilor. Oamenii din pivniţă se împrăştiară, încercând să se ferească, dar niciunul dintre ei nu reuşi. Spillbergen tuşea sufocat, aproape înecat. Unii dintre ei alunecară şi fură călcaţi în picioare. Blackthorne nu se mişcase din colţ. Îl fixa pe Omi cu o privire plină de ură. Apoi Omi începu din nou să vorbească. Înspăimântaţi, îl ascultau în tăcerea întreruptă doar de tusea şi icnetele lui Spillbergen. Când Omi termină, preotul, nervos, se apropie de deschizătură.

— Acestea sunt poruncile lui Kasigi Omi. Veţi începe să vă purtaţi ca nişte fiinţe omeneşti, bine-crescute. Nu veţi mai face zgomot. Dacă faceţi, data viitoare or să răstoarne în pivniţă încă şase ciubere, apoi zece, apoi douăzeci. O să vi se dea hrană şi apă, de două ori pe zi. Când veţi învăţa să vă purtaţi, o să vi se îngăduie să ieşiţi în lumea oamenilor. Prin îngăduinţa seniorului Yabu vi s-au cruţat vieţile, tuturor, cu condiţia să-l serviţi cu credinţă. Tuturor, în afară de unul. Unul dintre voi trebuie să moară la asfinţitul soarelui. Voi veţi hotărî care să fie. Dar tu, şi arătă la Blackthorne, tu nu trebuie să fii ales.

Stânjenit, preotul răsuflă adânc, se înclină pe jumătate către samurai şi se dădu înapoi. Omi privi în groapă. Putea vedea ochii lui Blackthorne şi le simţea ura. O să-mi ia mult

până am să înfrâng cerbicia omului ăsta, îşi spuse. Nu contează, e timp destul.

Chepengul căzu cu zgomot la loc.

CAPITOLUL 3

Yabu zăcea în baia fierbinte, mai mulţumit şi mai sigur de sine decât fusese vreodată în viaţa lui. Corabia îşi dezvăluise bogăţia şi această bogăţie îi dădea o putere la care nici nu visase.

— Vreau ca mâine totul să fie dus la ţărm, spusese. Puneţi muschetele la loc, în lăzile lor. Acoperiţi totul cu plase sau saci.

Cinci sute de muschete, gândi încântat. Mai mult praf de puşcă şi proiectile decât are Toranaga în toate cele Opt Provincii. Şi douăzeci de tunuri, cinci mii de ghiulele şi muniţie din belşug. Lăzi cu săgeţi de foc. Totul de cea mai bună calitate europeană.

— Mura, ai să faci rost de hamali. Igurashi-san, vreau tot acest armament, şi tunurile, dus deîndată şi în taină în castelul meu din Mishima. Eşti direct răspunzător.

— Da, stăpâne.

Fuseseră în cala principală a navei şi toţi îl priviseră cu gurile căscate: Igurashi, un bărbat înalt, vânos, cu un singur ochi, şeful suitei lui; Zukimoto, administratorul său, împreună cu zece săteni asudaţi, care deschiseseră lăzile sub supravegherea lui Mura şi garda personală de patru samurai. Ştia că ei na-i înţelegeau entuziasmul, nici nevoia ca totul să fie făcut pe ascuns. Bun, îşi zise.

Portughezii introduseseră muschetele şi praful de puşcă în 1542, când descoperiseră Japonia. Peste optsprezece luni le făceau şi japonezii. Nu se apropiau de calitatea celor europene, dar asta nu conta, pentru că armele erau socotite mai mult o noutate şi, o bună bucată de vreme, folosite numai la vânătoare, dar chiar şi pentru asta arcurile erau cu mult mai precise. În plus, şi foarte important, la japonezi războiul era aproape ritual: luptă corp la corp, individuală, sabia fiind cea mai onorabilă armă. Folosirea

armelor de foc era socotită o laşitate şi dezonorantă, total împotriva codului samurailor, bushido, Calea Războinicului, ce-l obliga pe samurai să lupte onorabil, să trăiască onorabil şi să moară onorabil; să manifeste credinţă neţărmurită şi neîndoielnică seniorului său; să nu se teamă de moarte – ba chiar să o caute, ca parte a îndatoririlor sale; să fie mândru de propriu-i nume şi să-l păstreze nepătat.

De ani Yabu avea o teorie păstrată în taină. În sfârşit, gândi fericit, poţi s-o dezvolţi şi s-o pui în aplicare: cinci sute de samurai aleşi anume, înarmaţi cu muschete, dar pregătiţi ca o formaţiune unitară, vârful de lance al celor douăsprezece mii de soldaţi din trupele tale înarmate tradiţional, sprijiniţi de cele douăzeci de tunuri, folosite într-un chip anume de oameni anume, instruiţi şi ei tot ca o unitate. O strategie nouă pentru o eră nouă! În războiul care se apropie armele de foc ar putea fi hotărâtoare!

Cum rămâne cu bushido? îl întrebaseră întotdeauna umbrele strămoşilor.

Cum rămâne cu bushido? le întorsese la rându-i întrebarea.

Nu-i răspunseseră niciodată.

Nici în cele mai nebuneşti dintre visele sale nu-şi închipuise că şi-ar putea îngădui vreodată să aibă cinci sute de puşti. Dar acum le avea pe degeaba şi era singurul care ştia cum să le folosească. Dar de partea cui? A lui Toranaga sau a lui Ishido? Sau ar trebui să aştepte şi, poate, să fie el eventualul învingător?

— Igurashi-san, vei călători noaptea şi vei asigura o pază severă.

— Da, stăpâne.

— Mura, asta trebuie să rămână o taină, altfel satul va fi şters de pe faţa pământului.

— N-o să scape nimeni nici un cuvânt, stăpâne. Pot să mă pun chezaş pentru satul meu, dar nu şi pentru drum sau pentru celelalte sate. Cine ştie unde sunt iscoade? Dar noi n-o să spunem nimic.

După aceea Yabu se dusese în camera tezaurului. Aici se găsea ceea ce el bănuia a fi pradă piraterească: talgere de aur şi argint, cupe, candelabre şi podoabe, câteva picturi religioase în rame împodobite. Un cufăr era plin cu haine femeieşti brodate migălos cu fir de aur şi pietre colorate.

— Am să pun să topească aurul şi argintul în lingouri pentru vistierie, spusese Zukimoto. Era un bărbat îngrijit, meticulos, trecut de patruzeci de ani şi nu era samurai. Cu ani în urmă fusese preot-războinic budist, dar Taiko, Apărătorul Tronului, îi distrusese mânăstirea într-o campanie de curăţire a ţării de unele mânăstiri şi secte războinice budiste care nu îi recunoşteau suzeranitatea absolută. Mituind pe unii şi pe alţii, Zukimoto reuşise să scape de la o moarte timpurie, se făcuse negustor ambulant şi, în cele din urmă, mic negustor de orez. Acum zece ani se alăturase casei lui Yabu şi acum era de neînlocuit.

— Cât priveşte hainele, s-ar putea ca firul de aur şi pietrele preţioase să fie valoroase. Dacă-mi îngăduiţi, voi pune să fie împachetate şi trimise la Nagasaki împreună cu tot ce se poate salva.

Portul Nagasaki, de pe coasta sudică a insulei Kyushu, era antrepozitul legal şi locul de negoţ al portughezilor.

— S-ar putea ca barbarii să plătească bine pentru resturile astea.

— Bun. Ce-i cu baloturile din cealaltă cală?

— Toate sunt cu ţesături groase. Complet nefolositoare pentru noi, alteţă, fără absolut nici o valoare pe piaţă. Dar asta o să vă placă.

Zukimoto deschisese casa de bani. În ea se găseau douăzeci de mii de monezi noi de argint. Dubloni spanioli de cea mai bună calitate.

Yabu se răsuci în cadă. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi gât cu un prosop mic, alb şi se cufundă mai adânc în apa fierbinte şi aromată. Dacă acum trei zile, îşi spuse, ţi-ar fi prezis un ghicitor c-au să se-ntâmple toate astea, l-ai fi pus să-şi înghită limba pentru minciunile lui.

În urmă cu trei zile el se afla în Yedo, capitala lui Toranaga. Mesajul lui Omi sosise pe seară. Fără îndoială, corabia trebuia cercetată imediat, dar Toranaga se găsea încă la Osaka pentru o ultimă confruntare cu generalul Ishido, iar cât lipsea îi invitase pe Yabu şi pe acei toţi daimyo din împrejurimi care-l sprijineau, să aştepte până la întoarcerea sa. O asemenea invitaţie nu putea fi refuzată fără urmări. Yabu ştia că el şi ceilalţi daimyo independenţi, precum şi familiile lor erau, pur şi simplu, o garanţie în plus pentru Toranaga şi că, deşi, bineînţeles, cuvântul n-ar fi fost rostit niciodată, ei erau ostatici pentru siguranţa întoarcerii lui Toranaga din Osaka, fortăreaţa de nepătruns a duşmanului, unde se ţinea întrunirea. Toranaga era Preşedintele Consiliului Regenţilor pe care Taiko îl desemnase pe patul de moarte ca să conducă împărăţia pe timpul cât fiul său, Yaemon, care acum avea şapte ani, era minor. Erau cinci regenţi, toţi daimyo de vază, dar numai Toranaga şi Ishido aveau de fapt puterea.

Yabu cântărise cu grijă toate motivele de a merge la Anjiro, cât ar fi fost de primejduit acolo sau rămânând pe loc. Apoi trimisese după soţie şi după concubina sa favorită. O concubină era o ţiitoare oficială, îngăduită de lege. Un bărbat putea să aibă în acelaşi timp câte concubine voia, dar numai o singură soţie.

— Nepotul meu, Omi, tocmai mi-a trimis vorbă, în taină, că o navă barbară a sosit în Anjiro.

— Una dintre Corăbiile Negre? întrebase emoţionată soţia lui.

Acestea erau uriaşele, neînchipuit de bogatele nave de comerţ care circulau anual, purtate de vânturile musonice, între Nagasaki şi colonia portugheză Macao, ce se afla la aproape o mie de mile spre sud, pe pământul Chinei.

— Nu, dar s-ar putea să fie bogată. Eu plec imediat. Voi trebuie să spuneţi că m-am îmbolnăvit şi nu pot fi deranjat cu nici un chip. Mă-napoiez în cinci zile.

— E nespus de primejdios, îl prevenise soţia lui. Seniorul Toranaga a poruncit limpede ca noi să rămânem aici. Sunt sigură că o să cadă iar la învoială cu Ishido şi e prea puternic ca să-ţi îngădui să-l nemulţumeşti. Alteţă, nu putem fi siguri că n-o să bănuiască cineva adevărul, sunt iscoade pretutindeni. Dacă Toranaga se întoarce şi te găseşte plecat, lipsa ta poate fi înţeleasă greşit. Duşmanii tăi. Îi vor picura otravă în inimă.

— Da, adăugase concubina. Te rog să mă ierţi, dar trebuie s-o asculţi pe doamna. Ea are dreptate. Seniorul Toranaga niciodată n-ar crede că i-ai nesocotit poruncile doar ca să te uiţi la o corabie barbară. Te rog trimite pe altcineva.

— Dar asta nu e o corabie barbară obişnuită. Nu este portugheză. Ascultaţi-mă. Omi spune că e dintr-o altă ţară. Aceşti oameni vorbesc o limbă diferită şi au ochi albaştri şi păr auriu.

— Omi-san şi-a pierdut minţile. Sau a băut prea mult saké, spusese soţia lui.

— E o treabă mult prea însemnată ca să vă ardă de glume, atât ţie cât şi lui.

Soţia sa se înclinase, îşi ceruse iertare şi spusese că era îndreptăţit să o repeadă, dar că observaţia ei nu fusese batjocoritoare. Era o femeie micuţă, subţire, cu zece ani mai în vârstă decât el, care-i dăruise câte un copil în fiecare an, timp de opt ani, până ce pântecele i se secătuise – iar dintre aceştia, cinci fuseseră băieţi. Trei deveniseră războinici şi muriseră vitejeşte în războiul împotriva Chinei. Un altul ajunsese preot budist, iar pe ultimul, care acum avea nouăsprezece ani, el îl dispreţuia.

Soţia lui, doamna Yuriko, era singura femeie de care se temuse vreodată, singura femeie pe care o preţuise vreodată – în afară de mama lui, acum moartă – şi-i conducea gospodăria cu o mână de fier.

— Din nou îmi cer iertare. A dat Omi-san amănunte în privinţa încărcăturii?

— Nu, n-a cercetat-o, Yuriko-san. Spune că a sigilat-o deîndată, pentru că era atât de neobişnuită. Până acum n-a trecut niciodată pe aici o navă care să nu fie portugheză, neh? Mai zice că e o navă de război. Cu douăzeci de tunuri pe punte.

— A! Atunci trebuie să meargă de-ndată cineva.

— Mă duc chiar eu.

— Te rog, mai gândeşte-te. Trimite-l pe Mizuno. Fratele tău este deştept şi chibzuit. Te implor, nu te duce.

— Mizuno e slab şi nu e de încredere.

— Atunci porunceşte-i să-şi facă seppuku şi termină cu el, spusese ea aspru.

Seppuku, numit uneori şi harachiri, sinucidere rituală prin spintecarea pântecelui, era singurul mod prin care un samurai îşi putea ispăşi cu cinste o ruşine, un păcat sau o greşeală şi era îngăduit numai pentru casta samurailor. Toţi samuraii – femei şi bărbaţi – erau pregătiţi încă din copilărie fie pentru actul în sine, fie ca să ia parte la ceremonie ca secondanţi. Femeile îşi făceau seppuku doar înfigându-şi un pumnal în gât.

— Mai târziu, nu acum.

— Atunci trimite-l pe Zukimoto. Pe el te poţi bizui.

— Dacă Toranaga n-ar fi poruncit ca toate soţiile şi concubinele să stea şi ele aici, te-aş trimite pe tine. Dar ar fi prea periculos. Trebuie să mă duc eu. N-am de ales. Yuriko-san, spuneai că vistieria e goală, că nu mai găsim înţelegere la ticăloşii de cămătari. Zukimoto zice că noi luăm cele mai mari dări ţărilor. Trebuie să am mai mulţi cai, mai multe arme şi mai mulţi samurai. Poate că nava o să ofere mijloacele pentru asta.

— Poruncile seniorului Toranaga au fost destul de limpezi, alteţă. Dacă se-ntoarce şi află…

— Da, dacă se întoarce, doamnă. Eu tot mai cred că s-a vârât singur în cursă. Seniorul Ishido are opt zeci de mii de samurai numai în castelul Osaka şi-n împrejurimi. Toranaga a făcut o nebunie că s-a dus acolo cu câteva sute de oameni.

— E mult prea viclean ca să se pună în primejdie fără rost, spusese ea cu convingere.

— Dac-aş fi în locul lui Ishido şi l-aş avea în mână, l-aş ucide imediat.

— Da. Însă mama Moştenitorului e încă ostatică în Yedo, până se întoarce Toranaga. Generalul Ishido n-o să-ndrăznească să se atingă de Toranaga atâta vreme cât ea nu e în siguranţă înapoi, la Osaka.

— Eu l-aş omorî. Dacă doamna Ochiba trăieşte sau moare, n-are importanţă. Moştenitorul e în siguranţă în Osaka. Cu Toranaga mort, succesiunea e asigurată. Toranaga e singura ameninţare adevărată pentru Moştenitor, el e singurul care poate să se folosească de Consiliul Regenţilor, uzurpând puterea lui Taiko şi omorând băiatul.

— Iartă-mă, alteţă, dar s-ar putea ca generalul Ishido să-i atragă de partea sa pe ceilalţi trei regenţi şi să-l acuze pe Toranaga de trădare. Asta ar însemna sfârşitul lui Toranaga, neh? spusese concubina.

— Da, doamnă, dacă Ishido ar putea, ar face-o, dar nu cred că poate, şi nici Toranaga nu poate. Taiko a ales pe cei cinci regenţi cu prea mare chibzuinţă. Se dispreţuiesc atât de mult unul pe celălalt, încât e aproape cu neputinţă să se-nţeleagă asupra vreunui lucru.

Înainte de a lua puterea cei cinci mari daimyo juraseră public credinţă veşnică faţă de muribund şi faţă de fiul său şi urmaşii lor. Şi tot public făcuseră jurământul sacru de a hotărî împreună în Consiliu şi juraseră să treacă împărăţia neştirbită lui Yaemon, când acesta va împlini cincisprezece ani.

— A hotărî împreună înseamnă că, de fapt, nimic nu poate fi schimbat până ce Yaemon nu devine major.

— Dar într-o bună zi, alteţă, patru regenţi se vor uni împotriva unuia – din pizmă, teamă sau ambiţie – neh? Cei patru vor ocoli astfel poruncile lui Taiko îndeajuns ca să înceapă un război, neh?

— Da, dar va fi un război mărunt, doamnă, şi acela care va rămâne singur, va fi zdrobit, iar pământurile lui vor fi împărţite de învingători, care apoi vor trebui să numească pe cel de al cincilea regent, iar, cu timpul, vor fi din nou patru contra unu şi din nou acela va fi zdrobit şi pământurile lui împărţite – exact cum a plănuit Taiko. Singura mea problemă este cine va rămâne singur de data asta, Ishido sau Toranaga?

— Toranaga va fi cel singur.

— De ce?

— Ceilalţi se tem prea mult de el deoarece toţi ştiu că, în adâncul sufletului, râvneşte să fie Shogun, oricât de mult ar tăgădui.

Shogun era rangul suprem pe care-l putea atinge un muritor în Japonia. Shogun însemna Dictator Militar Suprem. Numai un singur daimyo dintre toţi putea să deţină titlul şi numai Maiestatea Sa Imperială – Împăratul, Fiul Cerului – care trăia retras, alături de familiile imperiale, în Kyoto, putea să acorde titlul.

Odată cu numirea Shogunului veneau însemnele puterii absolute: sigiliul şi mandatul imperial. Shogunul stăpânea în numele împăratului. Toată puterea venea de la împărat, căci el cobora direct din zei. Deci orice daimyo care se împotrivea Shogunului era de la sine înţeles socotit nesupus tronului şi proscris deîndată, iar pământurile sale confiscate.

Împăratul era venerat ca o divinitate, pentru că el cobora în linie directă din Zeiţa Soare, Amaterasu Omikami, unul dintre copiii zeilor Izagi şi Izami, cei care creaseră insulele Japoniei din bolta cerească. Prin drept divin, împăratul stăpânea tot pământul, poruncea şi i se dădea ascultare fără crâcnire. Dar, în fapt, de mai bine de şase secole puterea se afla în spatele tronului.

În urmă cu şase veacuri se produsese o schismă, când două dintre cele trei mari familii semiregale şi rivale de samurai – Minowara, Fujimoto şi Takashima – sprijiniseră

pretendenţi rivali la tron şi aruncaseră ţara într-un război civil. După şaizeci de ani familia Minowara înfrânsese pe Takashima, în timp ce clanul Fujimoto rămăsese neutru.

De atunci, apărându-şi cu încăpăţânare puterea, Shogunii Minowara stăpâniseră imperiul, declaraseră shogunatul lor ereditar şi începuseră să-şi mărite unele dintre fiice cu descendenţi imperiali. Împăratul şi întreaga Curte Imperială erau complet izolaţi în palatele cu ziduri înalte şi grădinile din mica enclavă din Kyoto, mai tot timpul în mari lipsuri, îndeletnicindu-se zi de zi cu ritualurile shinto, străvechea religie animistă a Japoniei, sau cu artele, precum caligrafia, pictura, filosofia şi poezia.

Curtea Fiului Cerului putea fi dominată cu uşurinţă, pentru că, deşi stăpânea tot pământul, nu avea nici un venit. Numai daimyo, samuraii, aveau venituri şi dreptul de a pune dări. Aşa se făcea că, deşi toţi membrii Curţii Imperiale erau mai presus samurailor ca rang, trăiau dintr-o subvenţie acordată curţii, la bunul plac al Shogunului, al lui Kwampaku – Întâiul Sfetnic – sau al Consiliului Militar care conducea la vremea respectivă. Foarte puţini erau generoşi. Unii împăraţi fuseseră nevoiţi să-şi dea semnăturile în schimbul hranei. Deseori nu erau bani îndeajuns nici pentru încoronare.

În cele din urmă Shogunii Minowara pierduseră puterea în favoarea altora, descendenţi ai clanurilor Takashima şi Fujimoto. Cum războaiele civile continuaseră neîntrerupt de-a lungul secolelor, Împăratul era din ce în ce mai mult păpuşa acelui daimyo care era destul de puternic ca să cucerească Kyoto. Îndată ce noul cuceritor sfârşea de măcelărit Shogunul de la putere şi toţi urmaşii acestuia, se înfăţişa – cu singura condiţie ca el să fie un Minowara, Takashima sau Fujimoto – să jure cu umilinţă supunere tronului şi, preaplecat, să-l invite pe împăratul lipsit de putere să-i acorde titlul – acum rămas liber – de Shogun. Atunci, asemenea precedesorilor săi, avea să încerce să-şi extindă stăpânrea dincolo de Kyoto, până ce şi el, la rândul

lui, era doborât de un altul. Împăraţii se căsătoreau, abdicau sau se urcau pe tron la bunul plac al Shogunului. Dar întotdeauna linia de sânge a împăratului se păstra neîntreruptă şi neatinsă.

Astfel Shogunul era atotputernic. Până ce era răsturnat.

Mulţi fuseseră înlăturaţi de-a lungul secolelor o dată cu fărâmiţarea imperiului în fracţiuni tot mai mici. În ultima sută de ani nici un daimyo nu avusese de unul singur suficientă putere ca să devină Shogun. Cu doisprezece ani în urmă generalul-ţăran Nakamura avusese puterea şi obţinuse mandatul de la actualul împărat, Go-Nijo. Dar lui Nakamura nu i se putuse acorda titlul de Shogun, oricât de mult şi l-ar fi dorit, căci se născuse ţăran. Fusese nevoit să se mulţumească cu rangul civil mult mai mic de kwampaku şi, mai târziu, când demisionase din această funcţie în favoarea fiului său Yaemon – deşi păstrase toată puterea, aşa cum se obişnuia – trebuise să se mulţumească cu rangul de Taiko. După străvechi tradiţii, doar descendenţii din vechile, foarte ramificatele şi semi-zeieştile familii Minowara, Takashima şi Fujimoto erau îndreptăţiţi la rangul de Shogun.

Toranaga descindea din familia Minowara. Yabu putea să-şi traseze genealogia până la o vagă şi neînsemnată ramură Takashima, legătură suficientă dacă ar fi fost să devină vreodată Shogun.

— Ehei, doamnă, bineînţeles că Toranaga vrea să ajungă Shogun, dar n-o să izbutească niciodată. Ceilalţi regenţi îl dispreţuiesc şi se tem de el. Ei i se împotrivesc, aşa cum a plănuit Taiko. Se aplecase în faţă şi-şi cercetase soţia cu atenţie. Tu zici că Toranaga are să fie înfrânt de Ishido?

— Va fi izolat, da. Dar până la urmă nu cred c-o să piardă, alteţă. Eu te rog să dai ascultare seniorului Toranaga şi să nu părăseşti Yedo numai ca să cercetezi corabia barbară, oricât de neobişnuită spune Omi că este. Te rog trimite-l pe Zukimoto la Anjiro.

— Dar dacă corabia are lingouri? Aur sau argint? Ai avea încredere în Zukimoto sau în oricare dintre ofiţerii noştri?

— Nu, răspunsese soţia lui.

Aşa că, în noaptea aceea, el se furişase în taină din Yedo, doar cu cincizeci de oameni. Acum avea putere şi bogăţie cum nu visase niciodată, şi prizonieri deosebiţi, dintre care unul urma să moară în acea noapte. Aranjase să fie pregătiţi pentru mai târziu o curtezană şi un băiat. Mâine în zori se va întoarce la Yedo; pe înserat, armele şi lingourile îşi vor începe călătoria lor tainică.

Ehei, armele! cugetă, beat de bucurie. Armele şi planul meu îmi vor da puterea să-l fac să învingă pe Ishido sau pe Toranaga – pe care dintre ei îl voi alege. Apoi voi ajunge regent în locul învinsului, neh? Apoi cel mai important dintre regenţi. De ce nu chiar Shogun? Da. Acum totul e cu putinţă.

Îşi lăsă încântat gândurile să rătăcească. Cum să folosesc cele douăzeci de mii de monezi de argint? Aş putea reconstrui fortificaţia castelului. Şi să cumpăr cai de povară pentru tunuri. Şi să lărgesc reţeaua iscoadelor. Ce-i de făcut cu Ikawa Jikkyu? Ar ajunge o mie de monezi bucătarilor lui Ikawa Jikkyu ca să-l otrăvească? Mai mult decât de ajuns! Cinci sute, chiar şi o sută, în mâini potrivite, ar fi îndeajuns. Dar în ale cui?

Soarele după-amiezii arunca raze piezişe prin mica fereastră din zidul de piatră. Apa din baie, foarte fierbinte, era încălzită cu un foc de lemne aprins dincolo de perete. Aceasta era casa lui Omi şi era aşezată pe un mic deal, cu faţa spre sat şi spre port. Grădina dintre ziduri era îngrijită, liniştită, demnă de laudă.

Uşa băii se deschise. Bărbatul orb se înclină.

— Kasigi Omi-san m-a trimis, alteţă. Eu sunt Suwo, masorul lui.

Era înalt, foarte slab şi bătrân, cu chipul plin de riduri.

— Bine.

Yabu fusese întotdeauna înspăimântat de gândul că ar fi putut orbi. De când îşi putea aduce aminte, se visa trezindu-se în beznă, deşi ştia că se găsea în lumina soarelui şi îi simţea căldura, dar nu putea să vadă; deschidea gura să ţipe, deşi ştia că e dezonorant să ţipi, şi totuşi ţipa. Se deştepta scăldat în sudoare.

Dar teama de orbire părea să-i mărească plăcerea de a fi masat de un orb.

Zări cicatricea şerpuită de pe tâmpla dreaptă a bărbatului şi despicătura adâncă din ţeastă. E o tăietură de sabie, îşi spuse. Asta i-a pricinuit orbirea? Să fi fost cândva samurai? Al cui? E iscoadă?

Yabu ştia că omul fusese cercetat cu mare băgare de seamă de gărzile lui înainte de a fi lăsat să intre, aşa că nu se temea că ar fi putut avea vreo armă ascunsă. Valoroasa-i sabie lungă, o lamă veche, făcută de meşterul făurar de săbii Murasama, era la îndemână. Îl privi pe bătrân scoţându-şi chimonoul de bumbac şi atârnându-l fără să caute agăţătoarea. Mai avea şi alte crestături de sabie pe piept. Fâşia de pânză din jurul şoldurilor era foarte curată. Îngenunche aşteptând răbdător.

Când fu gata, Yabu ieşi din baie şi se lungi pe banca de piatră. Bătrânul îl şterse cu grijă, îşi puse ulei aromat pe mâini şi începu să întindă muşchii cefei şi spatelui daimyo-ului.

Încordarea începu să se topească sub degetele puternice ce se mişcau pe trupul lui Yabu, masând puternic, cu o îndemânare surprinzătoare.

— E bine. Foarte bine, spuse după o vreme.

— Mulţumesc, Yabu-sama.

Sama, însemnând stăpâne, era o formulă de politeţe obligatorie către o persoană de rang mai înalt.

— Eşti în slujba lui Omi-san de multă vreme?

— De trei ani, alteţă. Domnia-sa e foarte îngăduitor cu un bătrân ca mine.

— Şi înainte de asta?

— Am rătăcit din sat în sat. Câteva zile aici, o jumătate de an dincolo, ca un fluture purtat de răsuflarea verii.

Vocea lui Suwo era la fel de liniştitoare ca şi mâinile. Înţelesese că daimyo-ul avea chef de vorbă şi aşteptă răbdător următoarea întrebare, ca să înceapă. O parte a artei sale era să ştie ce i se cerea şi când. Uneori i-o spuneau urechile, dar cel mai adesea degetele păreau să dezlege tainele minţii bărbatului sau femeii. Degetele-i spuneau să se păzească de omul ăsta, căci era periculos şi nestatornic, are cam patruzeci de ani, e un bun călăreţ şi luptător cu sabia. De asemeni, că ficatul lui era bolnav şi că avea să moară în doi ani. Saké-ul şi poate afrodiziacele o să-l omoare.

— Sunteţi vânjos pentru vârsta pe care o aveţi, Yabu-sama.

— Şi tu la fel. Ce vârstă ai, Suwo?

Bătrânul râse, dar degetele nu i se opriră.

— Sunt cel mai bătrân din lume, din lumea mea. Toţi pe care i-am cunoscut cândva sunt morţi de mult. Trebuie că am mai mult de optzeci, nu-s sigur. L-am slujit pe seniorul Yoshi Chikitada, bunicul seniorului Toranaga, pe vremea când feuda clanului lor nu era mai mare decât satul ăsta. Eram chiar în tabără în ziua când a fost ucis.

Cu un efort de voinţă Yabu se strădui să îşi păstreze trupul relaxat, dar mintea i se ascuţi şi începu să asculte atent.

— Aceea a fost o zi întunecată, Yabu-sama. Nu ştiu câţi ani aveam, dar vocea încă nu mi se schimbase. Ucigaşul a fost Obata Hiro, fiul celui mai puternic aliat al său. Pesemne că ştiţi povestea, cum tânărul a zburat capul seniorului Chikitada dintr-o singură lovitură de sabie. Era o lamă Murasama şi de aici a pornit credinţa că săbiile Murasama poartă nenoroc clanului Yoshi.

Îmi spune asta din pricina săbiei mele Murasama? se întrebă Yabu. Multă lume ştie că am una. Sau este doar un bătrân ce-şi aminteşte de o anume zi din îndelungata-i viaţă?

— Cum era bunicul lui Toranaga? întrebă, prefăcându-se neinteresat, ca să-l încerce pe Suwo.

— Înalt, Yabu-sama. Mai înalt decât domnia-voastră şi mult mai subţire, când l-am cunoscut eu. Avea douăzeci şi cinci de ani când a murit. Vocea lui Suwo se încălzi. Eeei, Yabu-sama, la doisprezece ani era un adevărat războinic, iar la cincisprezece a ajuns seniorul nostru, după ce tatăl i-a fost omorât într-o încăierare. La vremea aceea, seniorul Chikitada era însurat şi avea deja un fiu. Păcat că î trebuit să moară. Obata Hiro era prietenul şi vasalul lui, avea şaptesprezece ani atunci, dar cineva îi otrăvise sufletul spunându-i că Chikitada plănuise să-i omoare tatăl mişeleşte. Bineînţeles că totul n-a fost decât minciună, dar asta nu ni l-a mai adus înapoi pe Chikitada, să ne conducă. Tânărul Obata a îngenunchiat în faţa trupului neînsufleţit şi s-a înclinat de trei ori. A spus că făptuise totul din respect pentru tatăl său şi acum voia să şteargă insulta ce ne-o adusese nouă şi clanului nostru făcându-şi seppuku. I s-a dat învoirea. Mai întâi a spălat cu propriile-i mâini capul lui Chikitada şi l-a aşezat într-un loc de veneraţie. Apoi şi-a despicat pântecul şi a murit ca un adevărat bărbat, unul dintre oamenii noştri fiindu-i secondant şi tăindu-i capul dintr-o singură lovitura. Mai târziu a venit tatăl lui să ia capul şi sabia Murasama. Lucrurile s-au înrăutăţit pentru noi. Singurul fiu al seniorului Chikitada a fost luat ostatic pe undeva şi peste familia noastră au venit vremuri grele. Asta a fost…

— Minţi, bătrâne! Tu n-ai fost niciodată acolo. Yabu se întorsese şi se uita atent la bărbatul care încremenise brusc. Sabia a fost frântă după moartea lui Obata.

— Nu, Yabu-sama. Asta-i legendă. L-am văzut pe tatăl lui venind şi luând capul şi sabia. Cine ar vrea să distrugă o asemenea lucrare de artă? Ar fi fost un sacrilegiu. Tatăl lui a luat-o.

— Şi ce-a făcut cu ea?

— Nimeni nu ştie. Unii spun că ar fi aruncat-o în mare, pentru că îl iubea şi-l respecta pe seniorul Chikitada ca pe un frate. Alţii spun că a îngropat-o şi ea stă în aşteptarea nepotului, Yoshi Toranaga.

— Dar tu ce crezi că a făcut cu ea?

— A aruncat-o în mare.

— L-ai văzut?

— Nu.

Yabu se întinse din nou şi degetele începură frământarea. Gândul că altcineva mai ştia că sabia nu fusese ruptă îl răscolea crudat. Ar trebui să-l omori pe Suwo, îşi spuse. Cum a putut un orb să recunoască sabia? E ca orice lamă Murasama, iar mânerul şi teaca au fost schimbate de multe ori de-a lungul anilor. Nimeni nu poate şti că sabia ta e chiar acea sabie, trecută din mână în mână, din ce în ce mai tainic, pe măsură ce puterea lui Toranaga creştea. De ce să-l omori pe Suwo? Faptul că el trăieşte îţi dă avânt. Lasă-l în viaţă, poţi oricând să-l omori. Cu sabia.

Gândul îl încânta pe Yabu şi îşi lăsă iar mintea să rătăcească în voie. Într-o zi, nu peste multă vreme, îşi făgădui, am să fiu destul de puternic ca să-mi port sabia Murasama în faţa lui Toranaga. Într-o zi, poate, am să-i spun povestea sabiei mele.

— Ce s-a mai întâmplat după asta? întrebă, dorind să fie legănat de vocea bătrânului.

— Au venit vremuri grele. Asta a fost în anul marii foamete şi pentru că stăpânul meu murise, am ajuns ronin.

Roninii erau soldaţi-ţărani, fără pământ sau fără stăpân, ori samurai care, prin dezonoare sau prin pierderea stăpânilor lor, erau obligaţi să rătăcească prin ţară până ce un alt senior avea să-i primească în slujbă. Era greu pentru un ronin să-şi găsească o nouă slujbă. Hrana era puţină, aproape fiecare bărbat era soldat, iar în străini nu prea se încredea nimeni. Mai toţi din bandele de tâlhari şi corsari care năpădiseră ţara şi coasta, erau ronini.

—. anul acela a fost foarte greu, ca şi următorul. Am luptat pentru oricine, o bătălie aici, o încăierare dincolo. Mâncarea mi-era plata. Apoi am auzit că se găsea hrană din belşug în Kyushu, aşa că m-am îndreptat spre apus. În iarna aceea am găsit un adăpost. Am izbutit să fiu tocmit ca strajă la o mânăstire budistă. Am luptat pentru ei jumătate de an, apărând mânăstirea şi câmpurile de orez de bandiţi. Mânăstirea se afla lângă Osaka şi pe vremea aceea – cu mult înainte ca Taiko să îi fi şters pe mai toţi de pe faţa pământului – tâlharii erau tot atât de numeroşi ca ţânţarii în mlaştină. Într-o zi am fost atacaţi pe neaşteptate şi pe mine m-au lăsat aproape mort. Nişte călugări m-au găsit şi mi-au tămăduit rana. Dar n-au putut să-mi redea vederea.

Degetele lui apăsau din ce în ce mai tare.

— M-au pus să stau împreună cu un călugăr orb, care m-a învăţat să fac masaj şi să văd din nou cu degetele. Cred că degetele îmi spun acum mai multe decât îmi spuneau ochii.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc, că l-am văzut cu ochii mei, a fost gura larg căscată a banditului şi dinţii stricaţi, sabia ca un arc strălucitor şi apoi, după lovitură, parfumul florilor. Am văzut parfumul în toate culorile lui, Yabu-sama. Toate astea au fost cu mult timp în urmă, cu mult înainte ca barbarii să vină pe pământurile noastre – acum cincizeci, şaizeci de ani – dar eu am văzut culorile parfumului. Cred că am văzut Nirvana şi, numai pentru o frântură de clipă, chipul lui Buddha. Pierderea vederii este un preţ neînsemnat pentru un asemenea dar, neh?

Nu urmă nici un răspuns. Suwo nu aşteptase vreunul. Yabu dormea, aşa cum fusese plănuit.

Ţi-a plăcut povestea mea, Yabu-sama? întrebă în gând Suwo înveselit, pe cât putea fi un bătrân. Totul a fost adevărat, în afară de un singur lucru. Mânăstirea nu era lângă Osaka, ci dincolo de hotarul tău de apus. Numele călugărului? Su, unchiul duşmanului tău, Ikawa Jikkyu.

Ţi-aş putea rupe atât de uşor gâtul, gândi. Ar fi un serviciu pentru Omi-san. Ar fi o binecuvântare pentru sat. Şi ar

răsplăti, într-o foarte mică măsură, darul dascălului meu. S-o fac acum? Sau mai târziu?

Cu faţa încordată Spillbergen ridică legătura de paie scurte de orez.

— Cine vrea să tragă primul?

Nu răspunse nimeni. Blackthorne părea că aţipise, sprijinit de perete, în colţul din care nu se mişcase. Era aproape de asfinţit.

— Cineva trebuie să tragă primul, hârâi Spillbergen. Haideţi, nu mai e mult timp.

Li se dăduse de mâncare, un hârdău cu apă şi un altul drept latrină. Dar nimic cu ce să înlăture resturile împuţite de peşte sau să se cureţe pe ei înşişi. Muştele reveniseră. Aerul era fetid iar pământul un noroi lipicios. Mai toţi se dezbrăcaseră până la brâu, asudând din cauza căldurii. Şi de frică.

Spillbergen îşi plimbă privirea de la un chip la celălalt. Se întoarse apoi spre Blackthorne.

— De ce… de ce tu să fii ocolit? Ei? De ce?

Ochii se deschiseră şi erau îngheţaţi.

— Pentru ultima oară îţi spun: nu – ştiu.

— Nu-i drept. Nu e.

Bâackthorne se întoarse la gândurile lui. Trebuie să fie o cale de-a scăpa de aici. Trebuie să existe o cale de a pune mâna pe corabie. Ticălosul ăla o să ne omoare pe toţi până la urmă, sunt tot atât de sigur de asta ca de Steaua Polară. N-avem mult timp, iar pe mine m-au ocolit pentru că au vreun plan nenorocit anume pregătit pentru mine.

Când chepengul se închisese toţi se uitaseră la el şi cineva spusese:

— Ce-o să facem?

— Nu ştiu, le răspunsese.

— De ce tu nu trebuie să fii ales?

— Nu ştiu.

— Iisuse, ajută-ne, scâncise careva.

— Curăţaţi mizeria asta, ordonase. Strângeţi murdăria grămadă acolo.
— N-avem cârpe, nici…
— Cu mâinile!
Făcuseră cum le poruncise, iar el îi ajutase şi-l curăţise pe Căpitanul General cât putuse.
— Acum o să-ţi fie mai bine.
— Cum… cum o să alegem pe cineva? întrebase Spillbergen.
— N-alegem. Luptăm cu ei.
— Cu ce?
— O să vă duceţi ca oile la tăiere? Tu vrei să te duci?
— Nu fi caraghios – nu pe mine mă vor – n-ar fi drept să fiu cu ăla.
— De ce? întrebase Vinck.
— Sunt Căpitanul General.
— Cu respect, sir, spusese Vinck ironic, poate c-o să vă cereţi voluntar. Aşa se face.
— E o idee grozavă, spusese Pieterzoon. Pe Dumnezeul meu, şi eu sunt pentru!
Aprobarea fusese generală şi fiecare gândea: Iisuse, oricine, dar nu eu.
Spillbergen începuse să răcnească, să dea ordine, dar văzuse ochii neîndurători. Aşa că se oprise ameţit, privind în pământ. Apoi spusese:
— Nu. N-ar fi… n-ar fi drept ca cineva să se ofere voluntar. O să… o să tragem la sorţi. Cu fire de paie, unul mai scurt decât celelalte. O să ne punem în mâinile… o să ne lăsăm în raâinile Domnului. Pilotule, tu o să ţii paiele.
— Nu. Eu n-o să am de-a face cu nimic din treaba asta. Eu zic să luptăm.
— Or să ne omoare pe toţi. Ai auzit ce-a spus samuraiul: vieţile noastre sunt cruţate – în afară de una. Spillbergen îşi ştersese sudoarea de pe faţă, ridicând un nor de muşte care apoi se aşezase la loc. Daţi-mi puţină apă. E mai bine să moară unul decât toţi.

Van Nekk cufundase tigva în hârdău şi i-o dăduse.

— Suntem zece. Cu tine, Paulus. Sorţii sunt buni.

— Foarte buni, numa' să nu fii tu ăla. Vinck aruncase o privire către Blackthorne. Putem să ne luptăm cu săbiile alea?

— Poţi să te dai supus pe mâna călăului dacă ai tras?

— Nu ştiu.

Van Nekk spusese:

— O să tragem la sorţi. Dumnezeu să hotărască.

— Sărmanul Dumnezeu, spusese Blackthorne. Câte prostii i se pun în cârcă!

— Cum să alegem altfel?! strigase cineva.

— N-alegem!

— Vom face cum spune Paulus. El e Căpitanul General, spusese van Nekk. Tragem la sorţi. E cel mai bine pentru toţi. Să votăm. Suntem toţi de acord?

Toţi spuseseră da, în afară de Vinck.

— Eu sunt de partea pilotului. La dracu' cu blestematele de paie împuţite!

În cele din urmă Vinck fusese convins. Jan Roper, calvinistul, spusese rugăciunile. Spillbergen rupsese cele zece paie egale cu grijă. Apoi înjumătăţise unul dintre ele.

Van Nekk, Pieterzoon, Sonk, Maetsukker, Ginsel, Jan Roper, Salamon, Maximilian Croocq şi Vinck.

Spusese din nou:

— Cine vrea să tragă primul?

— Cum ştim dacă… dacă cel care trage paiul rău, paiul scurt, o să se ducă? Cum ştim? Vocea lui Maetsukker era răguşită de spaimă.

— Nu ştim. Nu suntem siguri. Ar trebui să ştim sigur, zise Croocq, musul.

— Asta-i simplu, spuse Jan Roper. Să jurăm, în numele Domnului, c-o facem. În numele Lui. Să… să mori pentru ceilalţi, în numele Lui. Atunci nu mai e nici o grijă. Mielul ales de Dumnezeu va fi binecuvântat de-a pururi.

Încuviinţară cu toţii.

— Dă-i drumul, Vinck. Fă cum spune Roper.

— E-n ordine. Buzele lui Vinck erau uscate. Dacă… dacă-s eu… jur pe Dumnezeu c-am să mă duc cu ei, dacă… dacă trag paiul scurt. Pe Dumnezeul meu.

Îl urmară toţi. Maetsukker era aşa de speriat că trebui să i se spună cuvintele, apoi se cufundă din nou în coşmar.

Sonk trase primul. Pieterzoon următorul. Apoi Jan Roper, iar după el Salamon şi Croocq. Spillbergen simţea cum alunecă spre moarte, pentru că se înţeleseseră ca el să nu tragă, ci să-i rămână ultimul pai şi acum sorţii erau teribili.

Ginsel era salvat. Rămăseseră patru.

Maetsukker plângea de-a binelea, dar îl împinse la o parte pe Vinck, trase un pai şi nu-i veni să creadă că nu era acela.

Pumnul lui Spillbergen tremura şi Croocq îl ajută să-şi ţină braţul nemişcat. Excrementele i se prelingeau nebăgate în seamă în jos, pe picioare.

Pe care să-l aleg? se întreba van Nekk disperat. Q Doamne, ajută-mă! Abia zărea paiele prin ceaţa miopiei. Dacă aş vedea, poate aş găsi un semn, ca să aleg. Pe care?

Trase şi aduse paiul aproape de ochi ca să-şi vadă sentinţa desluşit. Dar paiul nu era scurt.

Vinck îşi privi degetele alegând penultimul pai şi acesta căzu jos, dar toţi băgară de seamă că era cel mai scurt de până atunci. Spillbergen îşi desfăcu pumnul încleştat şi văzură că ultimul pai era lung. Leşină.

Se uitau încremeniţi la Vinck, care îi privea neajutorat, fără să-i vadă. Ridică uşor din umeri, încercă un zâmbet şi goni absent muştele cu mâna. Apoi se lăsă moale la pământ. Îi făcură loc, ţinându-se la distanţă, de parcă ar fi fost lepros.

Blackthorne îngenunche în mocirlă lângă Spillbergen.

— E mort? întrebă van Nekk, abia auzit.

Vinck râse ascuţit, înspăimântându-i, încetând la fel de brusc cum începuse.

— Eu sunt cel… cel mort, spuse. Sunt mort!

— Nu-ţi fie teamă. Tu eşti alesul Domnului. Eşti în mâinile Domnului, rosti Jan Roper cu convingere.

— Da, reluă van Nekk. Nu-ţi fie teamă.

— Uşor de zis acum, nu? Ochii lui Vinck trecură de la un chip la celălalt, dar niciunul nu-l putu privi în ochi. Doar Blackthorne nu se uită în altă parte.

— Adu-mi nişte apă, Vinck, spuse încet. Du-te la butoi şi adu nişte apă. Haide!

Vinck îl privi lung. Apoi luă tigva, o umplu cu apă şi i-o dădu.

— Doamne, pilotule, murmură el, ce-o să fac?

— Mai întâi dă-mi o mână de ajutor, pentru Paulus. Vinck, fă ce-ţi spun! Crezi c-o să-şi revină?

Ajutat de calmul lui Blackthorne, Vinck lupta cu groaza din suflet. Pulsul lui Spillbergen era slab. Vinck îi ascultă inima, îi ridică pleoapele şi-l privi câteva clipe.

— Nu ştiu, pilotule. Iisuse Cristoase, nu pot gândi cum trebuie. Inima e în ordine, cred. Ar trebui să i se ia sânge, dar... da' n-am cum... Eu... nu mă pot aduna... Dă-mi... Se opri istovit, aşezându-se cu spatele de perete. Începură să-l scuture fiori.

Chepengul se deschise.

Omi stătea profilat pe cer, cu chimonoul însângerat de soarele care apunea.

CAPITOLUL 4

Vinck încercă să-şi mişte picioarele, dar nu izbuti. Înfruntase moartea de multe ori în viaţă, însă niciodată aşa, cu umilă supunere. Moartea fusese hotărâtă de nişte fire de paie. De ce eu? se zbuciuma sufletul lui. Nu sunt mai rău decât alţii şi sunt mai bun decât mulţi. Doamne-Dumnezeule din ceruri, de ce eu?

Fu coborâtă o scară. Omi făcu semn ca omul ales să urce, şi cât mai iute.

— Isogi! Grăbeşte-te!

Van Nekk şi Jan Roper se rugau în tăcere, cu ochii închişi. Pieterzoon n-avea putere să privească. Blackthorne nu-şi

lua ochii de la Omi şi oamenii săi.
— Isogi! se răsti Omi din nou.
Vinck încercă încă o dată să se ridice.
— Să mă ajute careva. Ajutaţi-mă să mă ridic!
Pieterzoon, care era cel mai aproape, se aplecă, îşi strecură mâna pe sub braţul lui, ajutându-l să se ridice, apoi Blackthorne fu la capătul scării, cu ambele picioare înfipte zdravăn în mocirlă.
— Kinjiru! spuse el din nou.
Omi se opri.
— Ce se-ntâmplă? întrebă Spillbergen la fel de speriat ca şi ceilalţi.
— I-am spus că e interzis! Nimeni din echipajul meu nu merge la moarte fără luptă.
— Dar… dar am hotărât!
— Eu nu.
— E-n ordine, pilotule, şopti Vinck. Eu… noi ne-am învoit şi-a fost cinstit. E voia Domnului. Plec… e…
Se îndreptă bâjbâind spre piciorul scării, dar Blackthorne îi stătea neclintit în cale, cu faţa spre Omi.
— Nu mergeţi fără luptă. Niciunul.
— Pleacă de Ungă scară, pilotule! Îţi ordon să pleci! Spillbergen se ţinea tremurând în colţul său, cât se putea de departe de chepeng. Ţipă ascuţit: Pilotule!
Blackthorne nu-l asculta.
— Pregătiţi-vă!
Omi făcu un pas înapoi şi răcni o poruncă oamenilor săi. Un samurai începu îndată să coboare treptele, urmat îndeaproape de alţi doi cu săbiile scoase din teacă. Blackthorne răsuci scara şi-l înşfăcă pe cel care cobora primul, ferindu-se de lovitura năprasnică de sabie şi încercând să-l sugrume.
— Ajutaţi-mă! Haideţi! Pentru vieţile voastre!
Îl smuci pe samurai ca să-l tragă de pe trepte, dar ramase descoperit în faţa altuia, care încercă să-l împungă de sus cu sabia. Vinck îşi ieşi din amorţeală şi se năpusti orbeşte

asupra samuraiului. Opri lovitura care ar fi retezat încheietura mâinii lui Blackthorne, ţinu braţul înarmat la distanţă şi izbi cu celălalt pumn în pântecele bărbatului. Samuraiul icni şi lovi sălbatic cu picioarele. Vinck abia îi luă în seamă loviturile. Urcă treptele şi se agăţă de el ca să-i ia sabia, încercând să-i scoată ochii cu unghiile. Ceilalţi doi samurai erau stânjeniţi de locul strâmt şi de Blackthorne, dar unul dintre ei îi trase lui un picior în faţă şi Vinck se rostogoli. Samuraiul de pe scară încercă să-l lovească pe Blackthorne, nu-l nimeri, apoi întregul echipaj se aruncă spre scară.

Croocq trase un pumn zdravăn peste piciorul samuraiului şi simţi un oscior trosnind. Omul izbuti să-şi arunce sabia afară din groapă – ca duşmanul să nu fie înarmat – şi se rostogoli greoi în glod. Vinck şi Pieterzoon se aruncară asupra lui. El se apără cu furie de ei şi de năvala celorlalţi din echipaj. Blackthorne smulse pumnalul japonezului încolţit şi începu să urce scara urmat de Croocq, Jan Roper şi Salamon. Amândoi samuraii se retraseră şi se opriră în deschizătura chepengului, cu săbiile lungi pregătite ameninţător. Blackthorne ştia că pumnalul său nu-i era de nici un folos împotriva săbiilor. Totuşi se avântă urmat îndeaproape de ceilalţi. În clipa când capul său apăru deasupra gropii, una dintre săbii lovi, trecând fără să-l atingă, la un fir de păr de el. O lovitură puternică de picior de la un samurai pe care nu-l văzu îl trimise iar în groapă.

Se răsuci şi sări înapoi ferindu-se de masa zvârcolindă de oameni care încerca să-l afunde pe samurai în mocirla puturoasă. Vinck îi trase japonezului un picior în ceafă şi-acesta se-nmuie. Îl izbi iar şi iar până când Blackthorne îl trase deoparte.

— Nu-l omorî, îl putem folosi ca ostatic! strigă el şi scutură disperat scara încercând s-o tragă în jos. Dar era prea lungă. Deasupra, ceilalţi samurai ai lui Omi aşteptau nemişcaţi în faţa chepengului.

— Pentru Dumnezeu, pilotule, opreşte-te! şuieră Spillbergen. Au să ne omoare pe toţi, tu o să ne omori pe toţi! Opriţi-l careva!

Omi strigă mai multe ordine şi de deasupra mâini puternice îl împiedicară pe Blackthorne să înfunde chepengul cu scara.

— Atenţie! strigă el.

Alţi trei samurai, înarmaţi cu pumnale şi purtând doar fâşia de pânză la brâu, săriră sprinteni în groapă. Fără să le pese de propria viaţa, primii doi se lăsară să cadă peste Blackthorne, prăvălindu-l neajutorat la pământ, apoi îl atacară cu cruzime.

Blackthorne era strivit de forţa lor. Nu putea să folosească pumnalul, simţea voinţa de a lupta părăsindu-l şi-şi dorea iscusinţa lui Mura, starostele, în lupta corp la corp. Ştia, fără să poată face ceva, că n-avea cum să mai reziste mult, dar, cu un ultim efort, îşi eliberă un braţ. O lovitură brutală, dată de un pumn ca un bolovan, îi zdruncină creierul, iar alta îl făcu să vadă stele verzi în faţa ochilor, dar tot nu se lăsă.

Vinck se agăţase de unul dintre samurai, dar un al treilea sări peste el de sus şi Maetsukker urlă când un pumnal îi sfârtecă braţul. Van Nekk lovea la întâmplare, iar Pieterzoon striga: „Pentru Dumnezeu, dă-n ei, nu în mine”, dar negustorul, stăpânit de groază, nu auzea nimic.

Blackthorne prinse de gât un samurai, mâinile alunecându-i din pricina sudorii şi a noroiului şi aproape reuşi să se ridice în picioare asemeni unui taur cuprins de turbare, încercând să-i scuture de pe el, când o ultimă lovitură îl cufundă în întuneric. Cei trei samurai îşi croiră drum spre scară, iar echipajul, rămas fără conducător, se retrase din faţa cercului şuierător făcut de pumnalele lor. Samuraii dominau acum groapa cu loviturilor lor neobosite, fără să încerce să omoare sau să rănească, ci doar să-i împingă pe oamenii speriaţi şi istoviţi spre perete, departe

de scara lângă care Blackthorne şi primul samurai zăceau nemişcaţi.

Omi coborî semeţ în groapă şi-l înhăţă pe omul cel mai apropiat, care era Pieterzoon. Îl îmbrânci apoi spre scară.

Pieterzoon ţipă şi încercă să se smulgă din strânsoarea lui Omi, dar un pumnal îi tăie încheietura mâinii şi un altul îi sfârtecă braţul. Urlând, marinarul fu împins fără cruţare până se opri cu spatele de scară.

— Iisuse, ajută-mă, nu eu trebuie să merg, nu eu, nu eu. Pieterzoon puse amândouă picioarele pe treptele scării şi se retrăgea în sus, cât mai departe de ameninţarea pumnalelor. Apoi ţipă pentru ultima oară: „Ajutaţi-mă, pentru Dumnezeu!” apoi se întoarse şi ieşi afară urlând.

Omi îl urmă fără să se grăbească.

Unul dintre samurai se retrase. Apoi celălalt. Al treilea ridică pumnalul pe care-l folosise Blackthorne, întoarse spatele dispreţuitor, păşi peste trupul prăbuşit al camaradului său căzut în nesimţire şi ieşi din groapă.

Cu o smucitură scara fu săltată afară. Aer, cer şi lumină dispărură. Zăvoarele zornăiră în lăcaşurile lor. Acum nu mai rămăsese decât întunericul, iar în el, piepturi săltând spasmodic, bătăi năvalnice de inimă, şiroaie de sudoare şi duhoare. Muştele reveniră din nou.

Un timp nu se mişcă nimeni. Jan Roper avea o mică tăietură pe obraz, Maetsukker sângera rău, ceilalţi erau mai mult buimăciţi. În afară de Salamon. El bâjbâi spre Blackthorne şi îl trase de pe samuraiul leşinat. Scoase nişte sunete guturale, arătând spre apă. Croocq îi aduse puţină în tigvă, ajutându-l să-l sprijine de perete pe Blackthorne, care încă nu dădea semne de viaţă. Amândoi începură să-i cureţe nămolul de pe faţă.

— Când ticăloşii ăia… când s-au aruncat asupra lui, cred că i-am auzit gâtul sau umărul trosnind, spuse musul suflând greu. Iisuse, parcă-i mort!

Sonk se chinui să se ridice şi-şi croi drum spre ei. Îi mişcă cu grijă capul lui Blackthorne dintr-o parte în alta şi-i pipăi

umerii.
— Pare în ordine. E de-aşteptat până-şi vine-n fire, s-o spună el.
— O, Doamne Iisuse Cristoase, începu Vinck să se vaite. Bietul Pieterzoon… eu sunt de vină… eu sunt de vină…
— Tu porniseşi. Pilotul te-a oprit. Tu o porniseşi, aşa cum ai promis, te-am văzut eu, jur pe Dumnezeu! Sonk îl scutură pe Vinck, dar acesta nu-i dădu nici o atenţie. Te-am văzut eu, Vinck. Se întoarse spre Spillbergen alungind muştele cu mâna. N-a fost aşa?
— Da, plecase. Vinck, termină cu văicăritul! A fost vina pilotului. Daţi-mi puţină apă.
Jan Roper scoase puţină apă cu tigva, bău şi-şi trecu mâna peste rana din obraz.
— Vinck trebuia să se fi dus. Era Mielul Domnului. Era alesul. Acum sufletul lui e pierdut. O Doamne, ai milă de el, o să ardă în veci.
— Daţi-mi puţină apă, scânci Căpitanul General.
Van Nekk luă tigva de la Jan Roper şi i-o dădu lui Spillbergen.
— N-a fost vina lui Vinck, spuse Spillbergen. Nu. Ăsta a fost de vină. Toţi se uitară spre Blackthorne. E nebun.
— Toţi englezii sunt nebuni, spuse Sonk. Aţi dat vreodată peste vreunul care să nu fie? Ia cată mai bine la oricare din ei şi-o să dai peste un nebun, sau un pirat.
— Nişte ticăloşi, asta sunt toţi! spuse Ginsel.
— Nu, nu toţi, spuse van Nekk. Pilotul a făcut doar ceea ce a crezut că e mai bine. El ne-a apărat şi ne-a dus cale de zece mii de leghe.
— Ne-a apărat, pe naiba! Am fost cinci sute când am pornit şi cinci corăbii. Acum mai suntem nouă!
— N-a fost vina lui că flota s-a împrăştiat. N-a fost vina lui că furtuna ne-a aruncat pe toţi…
— Dacă n-ar fi fost el, noi am fi rămas în Lumea Nouă, zău. El a zis că putem să ajungem în Japonii. Şi, pentru Dumnezeu, priviţi unde suntem acum!

— Noi am fost de acord să încercăm să ajungem în Japonii. Toţi am fost de acord, spuse van Nekk obosit. Toţi am votat.

— Da, da' el ne-a convins.

— Priviţi! Ginsel arătă spre samuraiul care începuse să se mişte şi să geamă. Sonk se furişă iute spre el şi-l izbi cu pumnul în falcă. Omul leşină din nou.

— Ei Doamne! De ce l-or fi lăsat ticăloşii aici? Puteau uşor să-l care cu ei. Oricum, noi n-am fi putut face nimic.

— Crezi că l-or fi crezut mort?

— Habar n-am! De văzut, trebuie să-l fi văzut. Oh, Cristoase, ce bine mi-ar prinde o bere rece, spuse Sonk.

— Nu-l lovi iar, Sonk, nu-l mai lovi. E ostatic. Croocq se uită la Vinck, care scâncea ghemuit lângă perete, închis în ura faţă de sine însuşi. Doamne, ajută-ne pe toţi! Ce-or să-i facă lui Pieterzoon? Nouă ce-or să ne. facă?

— E vina pilotului, spuse Jan Roper. Numai a lui.

Van Nekk privi plin de milă spre Blackthorne.

— Nu mai contează acum. Nu-i aşa? A cui e vina sau a cui a fost.

Maetsukker se ridică în picioare clătinându-se, cu sângele curgându-i şiroaie din braţ.

— Sunt rănit, ajutaţi-mă!

Salamon făcu un garou dintr-o fâşie de cămaşă şi opri sângele. Tăietura din bicepsul lui Maetsukker era adâncă, dar nici o venă sau arteră nu fusese atinsă. Muştele începură să roiască deasupra rănii.

— Blestemate muşte! Şi blestemat pilotul, înghiţi-l-ar iadul! spuse Maetsukker. Ne-nţelesesem. Da' nu! El a trebuit să-l salveze pe Vinck! Acum mâinile lui sunt mânjite cu sângele lui Pielerzoon şi noi toţi o să suferim din pricina lui.

— Tacă-ţi fleanca! El a zis că nimeni din echipajul lui…

Se auziră paşi deasupra. Chepengul se deschise. Sătenii începură să toarne în pivniţă hârdaie cu resturi de peşte şi apă de mare. Când apa ajunse de şase degete de la pământ, se opriră.

Ţipetele începură când luna se afla sus pe cer.

Yabu stătea aşezat cu picioarele strânse sub el, în grădina interioară a casei lui Omi. Nemişcat. Privea lumina lunii în pomul înflorit, mănunchiul de ramuri proiectat pe cerul luminos, ciorchinele de flori abia atinse de culoare. O petală se desprinse spiralând prin aer, şi el meditä:

Frumuseţea nu se destramă când cade purtată de zefir.

O altă petală se aşternu pe jos. Vântul se porni iar şi mai luă una. Copacul abia dacă era de înălţimea unui om, înghesuit între bolovani acoperiţi de muşchi, ce păreau să fi crescut din pământ, atât de iscusit fuseseră aşezate.

Îi trebui întreaga sa voinţă ca să-şi îndrepte gândurile asupra copacului, cerului şi nopţii, să simtă atingerea blândă a vântului şi mirosul dulceag de mare, să cugete la poeme şi totuşi să-şi ţină urechea atentă la chinurile morţii. Îşi simţea şira spinării moale. Doar voinţa îl ţinea tare asemeni stâncilor. Gândul acesta îi ridica pe un prag de senzualitate mai presus de cuvinte. Şi-n noaptea asta ea era mai puternică şi mai violentă ca oricând.

— Omi-san, cât are să stea stăpânul nostru acolo? întrebă în şoaptă, speriată, mama lui Omi, în casă.

— Nu ştiu.

— Ţipetele sunt îngrozitoare. Când or să se oprească?

— Nu ştiu, spuse Omi.

Stăteau după un paravan în cea de-a doua cameră bună. Cea mai bună, a mamei lui, fusese dată lui Yabu şi amândouă camerele se deschideau spre grădina pe care el o alcătuise cu atâta trudă. Îl puteau vedeau pe Yabu printre zăbrele, copacul aşternându-i pe faţă arabescuri încâlcite iar mânerele săbiilor scânteind sub lumina lunii. Purta un haori, o jachetă de culoare închisă peste chimonoul sobru.

— Vreau să mă duc la culcare, spuse femeia tremurând. Dar nu pot să dorm cu tot zgomotul ăsta. Când o să se oprească?

— Nu ştiu. Ai răbdare, mamă, spuse Omi blând. O să înceteze curând. Mâine seniorul Yabu o să se întoarcă la

Yedo. Te rog, ai răbdare.

Dar Omi ştia că tortura va continua până-n zori. Aşa fusese plănuită.

Încercă să se concentreze. Pentru că seniorul său medita în mijlocul ţipetelor, încercă din nou să-i urmeze exemplul. Dar următorul ţipăt îl readuse la realitate. Nu pot, gândi. Nu pot, nu încă. N-am mei stăpânirea, nici puterea lui.

Să fie putere, oare? se întrebă.

Vedea limpede chipul lui Yabu. Încercă să desluşească ciudata expresie de pe faţa daimyo-ului: uşoara răsucire a buzelor pline şi moi, o pată de salivă la colţuri, ochii aşezaţi în orbile înguste, mişcându-se doar o dată cu petalele. Era ca şi cum abia atinsese extazul – sau chiar în acea clipă îl atingea – fără ca măcar să se atingă. E, oare, cu putinţă?

Era pentru prima oară când Omi se afla atât de aproape în preajma unchiului său, pentru că el era o verigă foarte măruntă în lanţul clanului, iar feuda sa din Anjiro şi împrejurimi – săracă şi neînsemnată. Omi era cel mai tânăr dintre cei trei fraţi, iar tatăl său, Mizuno, avea şase fraţi. Yabu era fratele cel mai mare şi conducătorul clanului Kasigi, tatăl său al doilea ca vârstă. Omi împlinise douăzeci şi unu de ani şi avea un copil încă în faşă.

— Unde e nenorocita de nevastă-ta? scânci bătrâna. Vreau să-mi maseze spatele şi umerii.

— A trebuit să se ducă să-şi vadă tatăl, nu-ţi aminteşti? E foarte bolnav, mamă. Lasă-mă pe mine s-o fac.

— Nu. Poţi să trimiţi după o slujnică. Nevastă-ta n-are pic de respect. Putea să fi aşteptat câteva zile. Am bătut tot drumul din Yedo şi până aici ca să vă văd! Două săptămâni de drum groaznic şi ce văd? Sunt aici doar de o săptămână şi ea pleacă! Trebuia să aştepte! Nu e bună de nimic, asta e. Tatăl tău a făcut o mare greşeală aranjând să te-nsori cu ea. Ar trebui să-o trimiţi de-acasă de tot, divorţează de nepriceputa asta o dată pentru totdeauna! Nu e-n stare nici măcar să-mi maseze spatele cum trebuie! Sau măcar de i-ai

trage o bătaie bună! Ţipetele astea cumplite! De ce nu încetează?

— O să înceteze. Foarte curând.

— Ar trebui să-i dai o bătaie bună.

— Da.

Omi se gândi la soţia sa, Midori, şi inima-i tresări. E atât de frumoasă, bună, blândă şi deşteaptă, are o voce atât de limpede şi ştie să cânte tot atât de bine ca oricare curtezană din Izu.

— Midori-san, trebuie să pleci imediat, îi spusese el, între patru ochi.

— Omi-san, tata nu e chiar atât de bolnav şi locul meu e aici, s-o servesc pe mama ta, neh? îi răspunsese ea. Dacă soseşte seniorul nostru, daimyo, casa trebuie pregătită. O, Omi-san, asta e atât de important, e cea mai însemnată perioadă din slujba ta, neh? Dacă seniorul Yabu e impresionat, poate o să-ţi dea o feudă mai bună, o meriţi atât de mult! Dacă s-ar întâmpla ceva cât sunt plecată, nu mi-aş ierta-o niciodată căci asta e prima dată când ai ocazia de a te evidenţia şi trebuie să izbuteşti. Trebuie să vină. Te rog, sunt atât de multe de făcut.

— Da, dar eu aş vrea ca tu să pleci imediat, Midori-san. Stai doar două zile, apoi te-ntorci degrabă acasă.

Ea îl mai rugase un timp, dar el stăruise şi ea plecase. Vroia să o ştie departe de Anjiro, înainte ca Yabu să sosească, şi pe tot timpul cât acesta era oaspete în casa lui. Nu pentru că daimyo-ul ar fi îndrăznit s-o atingă fără să i se îngăduie – asta era de neconceput, pentru că el, Omi, ar fi avut atunci, prin lege, dreptul, cinstea şi datoria să-l omoare. Dar băgase de seamă felul cum o privise Yabu după ce se căsătoriseră în Yedo şi ar fi dorit să îndepărteze o posibilă pricină de tulburare, orice ar fi putut să-l nemulţumească sau să-l stânjenească pe seniorul său în timpul şederii lui aici. Era atât de important ca el să-l impresioneze pe Yabu-sama cu credinţa sa filială, cu previziunea şi cu sfatul său. Până acum totul reuşise dincolo

de aşteptări. Corabia fusese o adevărată comoară, iar echipajul alta. Totul era perfect.

— L-am rugat pe kami-ul casei noastre să vegheze asupra ta, spusese Midori chiar înainte de a pleca, gândindu-se la spiritul shinto care avea grijă de casa lor, şi-am trimis o ofrandă templului budist pentru rugăciuni. I-am spus lui Suwo să se-ntreacă pe sine şi i-am trimis vorbă lui Kiku-san. O, Omi-san, te rog lasă-mă să rămân.

El zâmbise şi o trimisese în călătorie. Lacrimile îi stricaseră fardul.

Omi era trist fără ea, dar bucuros că plecase. Ţipetele ar fi îndurerat-o foarte mult.

Mama lui se cutremură sub suferinţa purtată de vânt şi se mişcă uşor ca să-şi domolească durerea din umeri, încheieturile supărând-o în noaptea asta. E din cauza vântului mării de apus, gândi ea. Totuşi e mai bine aici decât în Yedo. Acolo e prea mlăştinos şi sunt prea mulţi ţânţari.

Abia zărea contururile vagi ale siluetei lui Yabu, în grădină. În taină îl ura şi-l voia mort. Odată Yabu mort, Mizuno, soţul ei, ar fi daimyo de Izu şi ar conduce clanul. Asta ar fi minunat, îşi zise. Atunci toţi ceilalţi fraţi, soţiile şi copiii lor ar fi la porunca ei şi, bineînţeles, cu Yabu mort şi dus dintre cei vii, Mizuno-san l-ar face pe Omi moştenitor.

O altă durere în ceafă o făcu să se mişte uşor.

— Am s-o chem pe Kiku-san, spuse Omi, vorbind despre curtezana care-l aştepta răbdătoare pe Yabu în camera alăturată, împreună cu băiatul. E foarte, foarte îndemânatecă.

— Mă simt bine, doar cam obosită, neh? Oh, foarte bine. Poate să mă maseze.

Omi se duse în camera alăturată. Patul era pregătit. Era alcătuit din aşternut şi învelitori, numite futon, aşezate pe rogojinile ce acopereau duşumeaua. Kiku se înclină, încercă să zâmbească şi murmură că ar fi onorată dacă i s-ar îngădui să-şi pună modesta sa pricepere în slujba

preaonoratei stăpâne a casei. Era chiar mai palidă ca de obicei şi Omi îşi putu da seama că răcnetele îşi puseseră pecetea şi pe ea. Băiatul încerca să nu-şi arate teama.

Când începuseră ţipetele, Omi trebuise să-şi folosească toată priceperea ca s-o convingă să rămână.

— O, Omi-san, nu pot îndura, e groaznic. Îmi pare rău, te rog, lasă-mă să plec, vreau să-mi astup urechile, dar ţipetele pătrund prin mâinile mele. Bietul om, ce cumplit, spusese ea.

— Te rog, Kiku-san, te rog ai răbdare. Yabu-sama a poruncit asta, neh? Nu e nimic de făcut. O să-nceteze curând.

— E prea mult, Omi-san. Nu pot să-ndur!

Tradiţia – niciodată încălcată – spunea că o fată nu putea fi cumpărată dacă ea, sau stăpâna ei, nu voia să accepte clientul, oricine ar fi fost el. Kiku era o curtezană de primă clasă, cea mai faimoasă din Izu şi, deşi Omi era încredinţat că ea nu se putea măsura nici măcar cu o curtezană de mâna a doua din Yedo, Osaka sau Kyoto, totuşi aici nu avea egal, şi pe măsură de mândră şi pretenţioasă în privinţa clienţilor. Şi, deşi el se înţelesese cu stăpâna ei, mama-san Gyoko, să plătească de cinci ori preţul obişnuit, tot nu era sigur că avea să rămână.

Acum îi urmărea degetele agere alergând pe gâtul mamei sale. Era frumoasă, micuţă, pielea-i era aproape translucidă şi atât de catifelată! De obicei clocotea de viaţă. Dar cum ar fi putut fi fericită această desfătătoare jucărie când era înconjurată de urlete, se întrebă el. Îi făcea plăcere s-o privească, îi făceau plăcere amintirea trupului şi căldurii ei…

Brusc, răcnetele încetară.

Omi ascultă cu gura pe jumătate deschisă, încordându-se ca să prindă cel mai slab zgomot, aşteptând. Băgă de seamă că degetele lui Kiku se opriseră, fără ca mama lui să se plângă, căci asculta şi ea la fel de încordată. Se uită la Yabu printre zăbrele. Daimyo-ul rămăsese nemişcat ca o statuie.

— Omi-san! strigă Yabu în cele din urmă.

Omi se ridică, se duse în veranda din lemn lustruit şi se înclină.

— Da, stăpâne.

— Du-te şi.vezi ce s-a întâmplat.

Omi se înclină din nou şi trecând prin grădină, ieşi în drumul bine pietruit care cobora dealul şi ajungea în sat şi pe ţărm. Departe sub el lângă unul dintre debarcadere, putea zări focul şi în jurul lui oameni; iar în piaţa ce se deschidea spre mare, chepengul gropii şi cele patru străji.

Mergând spre sat, văzu că nava barbară era ancorată în siguranţă, cu lămpi cu ulei aprinse pe punţi şi în bărcile cuibărite în jur. Sătenii – bărbaţi, femei şi copii – încă mai descărcau şi bărci de pescuit şi barcazuri treceau încolo şi încoace ca tot atâţia licurici. Stive ordonate de baloturi şi lăzi se ridicau pe ţărm. Şapte tunuri se aflau deja acolo, un altul fiind coborât cu frânghii dintr-o barcă pe o rampă şi de aici, pe nisip.

Se înfioră, deşi vântul nu era răcoros. De obicei sătenii cântau când munceau, atât de bucurie, cât şi pentru a se ajuta să tragă în acelaşi ritm la frânghii. Dar, în seara asta, satul era neobişnuit de tăcut, deşi fiece casă era trează şi toată mâna de lucru fusese adunată, chiar şi cei bolnavi. Oamenii se grăbeau încoace şi-ncolo, se înclinau şi iar o porneau grăbiţi. Tăcuţi. Până şi câinii amuţiseră.

N-a fost niciodată aşa, gândi el, cu mâna strângând fără rost mânerul săbiei. Parcă toţi kami satului ne-ar fi părăsit.

Mura, înştiinţat încă din clipa când Omi deschisese poarta grădinii, veni dinspre ţărm să-l întâmpine. Se înclină.

— Bună seara, Omi-sama. Corabia o să fie descărcată pe la amiază.

— Barbarul a murit?

— Nu ştiu, Omi-sama. Mă duc de-ndată să văd.

— Poţi să vii cu mine.

Supus, Mura îl urmă la jumătate de pas în spatele său. Omi era neobişnuit de bucuros să fie însoţit.

— Pe la amiază, zici? întrebă Omi, neîndurând tăcerea.
— Da. Totul merge bine.
— Dar ascunzătorile?
Mura arătă spre grupurile de bătrâne şi copii de lângă unul dintre adăposturile pentru plase, cu Suwo în mijlocul lor, care împleteau rogojini groase.
— Am putea să demontăm tunurile de pe suporturile lor şi să le învelim. O să avem nevoie de cel puţin zece oameni ca să care unul. Igarashi-san a trimis după hamali în satul vecin.
— Bine.
— Mă frământă păstrarea secretului, alteţă.
— Igurashi-san va şti cum să-i facă să priceapă asta, neh?
— Omi-san, o să fie nevoie să folosim toţi sacii noştri pentru orez, toate coşurile, plasele şi toate rogojinile.
— Şi?
— Atunci cu ce-o să mai prindem peşte şi în ce-o să mai strângem recolta?
— O să găseşti tu ceva. Vocea lui Omi se înăspri. Dările vi se măresc din nou cu încă jumătate. Yabu-san a poruncit-o în seara asta.
— Noi ne-am plătit deja taxele pe anul ăsta şi următorul.
— Asta e privilegiul ţăranului, Mura. Să pescuiască, să lucreze pământul, să strângă recolta şi să plătească taxe. Nu-i aşa?
Mura rosti calm:
— Da, Omi-sama.
— Un staroste care nu-şi poate stăpâni satul e un obiect nefolositor, neh?
— Da, Omi-sama.
— Săteanul acela a fost un prost şi un obraznic. Mai sunt şi alţii ca el?
— Niciunul, Omi-sama.
— Sper. Proastele purtări sunt de neiertat. Familia lui e amendată cu valoarea unui koku de orez – în peşte, orez, grâne sau orice altceva. De plătit în trei luni.

— Da, Omi-sama.

Atât Mura, cât şi samuraiul Omi ştiau că această sumă depăşea toate posibilităţile familiei. Barca de pescuit şi ogorul de orez de jumătate de hectar era tot ce aveau cei trei fraţi Tamazaki – acum numai doi – cu soţiile lor, cei patru băieţi şi trei fete, împreună cu văduva lui Tamazaki şi cei trei copii ai ei. Un koku de orez era, aproape, cantitatea necesară să ţină în viaţă o familie timp de un an. Aproape cinci baniţe. Cam o sută optzeci de kilograme de orez. Toate veniturile din împărăţie erau măsurate în koku. Şi toate taxele.

— Unde ar ajunge acest Pământ al Zeilor dacă noi am uita bunele purtări? întrebă Omi. Atât faţă de cei mai prejos decât noi, cât şi faţă de cei de deasupra noastră.

— Da, Omi-sama.

Mura se gândea de unde să scoată acel koku, pentru că satul trebuia să plătească în locul familiei dacă aceasta nu putea. Şi de unde să mai facă rost de saci pentru orez, coşuri şi plase? Câte ceva putea fi salvat de la acest transport. Banii trebuiau împrumutaţi. Starostele satului vecin îi era îndatorat. Aha! Nu e fiica cea mai mare a lui Tamazaki o frumuseţe la şase ani şi nu e asta vârsta cea mai potrivită ca o fată să fie vândută? Şi cea de-a treia vară a mătuşi-mii – hârca aia bătrână, moartă după bani, care-ţi ridică părul măciucă-n cap când o vezi – nu e ea cel mai bun misit de copii din Izu? Mura oftă ştiind că acum îl aştepta un şir lung de tocmeli crâncene. N-are a face, gândi. Poate copila o să aducă chiar doi koku. Cu siguranţă preţuieşte mult mai mult.

— Îmi pare rău pentru purtarea necuviincioasă a lui Tamazaki şi vă cer iertare, spuse el.

— Purtarea necuviincioasă a fost a lui, nu a ta, răspunse Omi la fel de politicos.

Dar amândoi ştiau că era răspunderea lui Mura şi era de dorit să nu mai fie şi alţi Tamazaki. Totuşi, amândoi erau mulţumiţi. Scuzele fuseseră oferite şi, deşi respinse, erau

totuşi acceptate. Astfel onoarea ambilor bărbaţi era împăcată.

Dădură colţul debarcaderului şi se opriră. Omi şovăi, apoi îi făcu semn lui Mura să plece. Căpetenia satului se înclină şi se îndepărtă mulţumit.

— A murit, Zukimoto?

— Nu, Omi-san. A leşinat doar, iarăşi.

Omi se îndreptă spre cazanul mare de fier pe care satul îl folosea să topească untura din balenele pe care le prindeau uneori departe în larg, în lunile de iarnă, sau ca să facă clei din peşte – o alta îndeletnicire a sătenilor.

Barbarul era cufundat până la umeri în apă clocotită. Faţa îi era roşie, iar buzele rânjite îi descopereau dinţii stricaţi.

La apusul soarelui, Omi îl privise pe Zukimoto care, plin de importanţă, supraveghea cum barbarul era cufundat ca o găină în apă rece, cu braţele legate în jurul genunchilor şi palmele lăsate slobode. Tot timpul micul barbar cu părul roşu, cu care Yabu voise să-nceapă, bolborosise, râsese şi plânsese. Pentru început fusese de faţă şi preotul creştin care-şi mormăise rugile blestemate.

Apoi începuseră să înteţească focul. Yabu nu se aflase pe ţărm, dar poruncile sale fuseseră amănunţite şi urmate cu grijă. Barbarul începuse să strige şi să delireze, apoi încercase să-şi zdrobească fruntea de buza cazanului, dar fusese oprit. Urmaseră rugăminţi, plânsete, leşinuri, treziri, ţipete îngrozite, mult înainte de a începe adevărata durere. Omi încercase să privească aşa cum te-ai uita la chinurile unei muşte, încercând să nu vadă omul. Dar nu izbutise şi plecase cât putuse de repede. Descoperise că nu-i făcea plăcere tortura. Era lipsită de demnitate, hotărâse el, bucuros că avusese prilejul să afle adevărul, pentru că nu mai văzuse aşa ceva niciodată până atunci. Era lipsită de demnitate atât pentru victimă, cât şi pentru călău. Lipsea moartea de demnitate, ori, fără ea, care-i ţelul ultim al vieţii? se întrebă.

Cu un băţ Zukimoto înţepă calm carnea pe jumătate fiartă de pe picioarele omului, aşa cum se încearcă peştele care fierbe spunând:

— O să-şi revină curând în simţiri. E uluitor cât de mult a rezistat. Nu cred că sunt făcuţi la fel ca noi. Foarte interesant, nu?

— Nu, răspunse Omi, privind-l cu ură.

Pe dată Zukimoto îşi luă seama şi redeveni linguşitor.

— N-am vrut să spun nimic, Omi-san, zise el cu o plecăciune adâncă. Absolut nimic.

— Desigur. Seniorul Yabu e încântat că ai făcut totul atât de bine. E nevoie de mare pricepere ca să nu aţâţi focul prea tare şi totuşi să fie îndeajuns.

— Sunteţi prea bun, Omi-san.

— Ai mai făcut-o până acum?

— Nu aşa, dar seniorul Yabu mă onorează cu atenţia lui. Încerc doar să-i fiu pe plac.

— El vrea să ştie cât o să mai trăiască omul.

— Până-n zori. Cu grijă.

Omi cercetă dus pe gânduri cazanul. Apoi porni de-a lungul plajei, spre piaţă. Toţi samuraii se ridicară în picioare şi se înclinară.

— Jos totu-i liniştit, Omi-san, spuse unul dintre ei râzând şi împungând cu degetul spre chepeng. La început s-au auzit nişte vorbe – păreau furioşi – şi câteva izbituri. Mai târziu, doi sau poate mai mulţi scânceau ca nişte copii. Dar acum e linişte de multă vreme.

Omi ascultă. Auzea plescăit de apă şi mormăieli îndepărtate. Din când în când câte un geamăt.

— Şi Masijiro? întrebă, numindu-l pe samuraiul care, la porunca lui, fusese lăsat în groapă.

— Nu ştim, Omi-san. E sigur că el n-a strigat. Pesemne că e mort.

Cum îndrăznise Masijiro să fie atât de nepriceput? gândi Omi. Să fii doborât de oameni neînarmaţi, mai toţi bolnavi! Dezgustător! Mai bine să fie mort.

— Nici hrană, nici apă, mâine. La prânz scoateţi cadavrele, neh? Apoi vreau să-l aduceţi pe şeful lor. Singur.

— Da, Omi-san.

Omi se întoarse la foc şi aşteptă până barbarul deschise ochii. Apoi se înapoie în grădină şi raportă ce-i spusese Zukimoto, în timp ce vântul aducea din nou cu el cumplita suferinţă.

— Te-ai uitat în ochii barbarului?

— Da, Yabu-sama.

Omi era acum îngenunchiat la zece paşi în spatele daimyo-ului. Yabu rămăsese nemişcat. Lumina lunii arunca umbre pe chimonoul său şi închipuia un falus din mânerul săbiei.

— Ce… ce-ai văzut?

— Nebunie. Esenţa nebuniei. Niciodată n-am văzut asemenea ochi. Şi groază nemărginită.

Trei petale căzură lin.

— Fă un poem despre el.

Omi încercă să-şi pună mintea la lucru. Apoi, dorindu-şi să fie potrivit mult mai bine cuvintele, spuse:

Ochii lui Erau chiar adâncurile Iadului, Cuvântând Durerea.

Ţipetele veneau purtate de vânt, mai slabe acum, distanţa părând a le face şi mai groaznice.

După o clipă, Yabu rosti:

Dacă îngădui Răcelii lor să pătrundă În tainiţa cea mai adâncă, Devii asemeni lor, Necuvântător.

Omi medită asupra lor îndelung, în frumuseţea nopţii.

CAPITOLUL 5

Chiar înainte de prima geană de lumină ţipetele încetară.

Acum mama lui Omi dormea. Şi Yabu.

În lumina zorilor sătenii se agitau fără încetare. Mai erau de adus pe ţărm încă patru tunuri, cincizeci de butoiaşe cu praf de puşcă, o mie de încărcături de tun.

Kiku zăcea sub cuvertură privind umbrele proiectate pe pereţii-shoji. Nu dormise de loc, deşi era mai sfârşită decât fusese vreodată. Sforăiturile puternice ale bătrânei din

camera alăturată acopereau respiraţia calmă, adâncă, a bărbatului de lângă ea. Băiatul dormea liniştit pe cealaltă cuvertură, cu un braţ aşezat peste ochi ca să se ferească de lumină.

Un tremur uşor îl străbătu pe Yabu şi Kiku îşi ţinu respiraţia. Dar el nu se trezi şi asta o bucură, pentru că ştia că foarte curând va putea să plece fără să-l deranjeze. În timp ce aştepta răbdătoare, se străduia să se gândească la lucruri plăcute. Cuvintele primului ei profesor îi rămăseseră întipărite în minte:

— Copilă, aminteşte-ţi totdeauna că cel mai uşor lucru din lume e să te gândeşti la lucruri rele. Dacă-ţi laşi mintea în voia ei, o să aluneci din ce în ce mai mult în tristeţe. Totuşi, să te gândeşti la lucruri bune cere efort. Pentru asemenea lucruri există disciplina – educaţia. Aşa că educă-ţi mintea să zăbovească pe parfumuri dulci, pe atingerea mătăsoasă, tandră, a picăturilor de ploaie pe shoji, pe linia acestui aranjament floral, pe liniştea zorilor. Şi, în cele din urmă, n-o să mai trebuiască să faci un asemenea efort, ş-atunci îţi vei fi ţie de mare folos, precum şi profesiunii noastre, şi ai să aduci cinste lumii noastre, Lumea Sălciilor…

Se gândi la voluptatea băii ce avea s-o facă în curând şi care va şterge amintirea acestei nopţi, iar după aceea, mângâierea liniştitoare a mâinilor lui Suwo. Se gândi cât o să râdă cu celelalte fete şi cu Gyoko-san – mamasan – când îşi vor împărtăşi bârfele, zvonurile şi întâmplările, apoi se gândi la chimonoul curat, o, atât de curat, pe care o să-l poarte diseară, cel auriu cu flori galbene şi verzi, şi la panglicile din păr asortate cu el. După baie o să-şi aranjeze părul, iar din banii pentru noaptea trecută foarte mulţi vor merge la patroana ei, Gyoko-san, pentru plata datoriei, o parte îi va trimite, prin zaraf, tatălui ei, care era ţăran, şi îi va mai rămâne ceva şi pentru ea. Curând o să-şi vadă iubitul şi o să fie o seară desăvârşită.

Viaţa e foarte frumoasă, gândi.

Da, dar e foarte greu să uiţi urletele. Cu neputinţă. Celelalte fete vor fi tot pe-atât de nefericite, ca şi sărmana Gyoko-san! Dar n-are importanţă. Mâine vom pleca cu toate din Anjiro şi ne vom duce acasă, în minunata noastră Casă de Ceai din Mishima, cel mai mare oraş din Izu, care înconjoară cel mai important castel al daimyo-ului de Izu, acolo unde începe şi este adevărata viaţă.

Îmi pare rău că doamna Midori a trimis după mine.

Fi serioasă, Kiku, îşi spuse aspru. Nu trebuie să-ţi pară rău. Nu-ţi pare rău, neh? A fost o cinste să îl slujeşti pe stăpânul nostru. Acum că ţi s-a făcut această cinste, o să fii

mai de preţ ca oricând pentru Gyoko-san, neh? A fost o experienţă şi acum ai să fi cunoscută ca Doamna Nopţii cu Urlete, iar dacă ai noroc, cineva are să scrie o baladă despre tine şi poate balada va fi cântată chiar în Yedo. O, asta ar fi foarte bine! Atunci cu siguranţă iubitul tău o să-ţi cumpere contractul, iar tu o să fii mulţumită, şi ai să-i aduci pe lume fii.

Zâmbi în sinea ei. A, ce poveşti or să facă trubadurii despre noaptea asta, şi vor fi spuse în fiecare casă de ceai din Izu. Despre nobilul daimyo care a stat nemişcat în mijlocul urletelor, cu sudoarea şiroind. Ce-a făcut el în pat? or să vrea cu toţii să afle. Şi de ce băiatul? Cum a fost împărţitul pernei? Ce-a făcut şi ce-a spus doamna Kiku şi ce-a făcut şi ce-a spus seniorul Yabu? A fost Neasemuitul lui Pistil mărunt sau vajnic? S-a întâmplat odată, de două ori sau deloc? Nu s-a întâmplat nimic?

Mii de întrebări. Niciodată vreuna pusă direct sau primind un răspuns. Aşa-i înţelept, gândi Kiku. Prima şi ultima lege a Lumii Sălciilor era secretul absolut, niciodată să nu vorbeşti despre un client sau despre obiceiurile lui, sau despre cât a plătit, şi astfel să fi demnă de toată încrederea. Dacă altcineva vorbea, ei bine, asta era treaba lui, dar cu pereţii de hârtie, cu casele atât de mici şi oamenii care sunt aşa cum sunt, poveştile treceau întotdeauna ca vântul din pat în baladă, niciodată adevărul, totdeauna exagerate, pentru că oamenii sunt oameni, neh? Dar nimic de la o doamnă. O sprânceană înălţată, poate, sau o ridicare şovăielnică din umeri, o atingere delicată a coafurii impecabile sau a faldurilor chimonoului, asta era tot ce era îngăduit. Şi totdeauna de ajuns dacă fata avea minte.

Când urletele încetaseră, Yabu rămăsese ca o statuie în lumina lunii o vreme ce păruse o veşnicie, apoi se ridicase. Imediat ea se grăbise să se întoarcă în cealaltă cameră, chimonou-i de mătase foşnind ca marea în miez de noapte. Băiatul era speriat, dar încerca să nu o arate, şi-şi şterse lacrimile pricinuite de suferinţa la care fusese martor. Ea-i

zâmbise încurajator, străduindu-se să arate un calm ce nu-l avea.

Apoi Yabu apăruse în uşă. Era scăldat în sudoare, cu faţa încordată şi ochii pe jumătate închişi. Kiku îl ajutase să-şi scoată săbiile, apoi chimonoul leoarcă de transpiraţie şi fâşia de pânză pentru şolduri. Îl ştersese, îl ajutase să-şi pună chimonoul proaspăt, mirosind a soare şi-i legase cingătoarea de mătase. Ea încercase să-l întâmpine cu obişnuitele formule de politeţe, dar el impusese delicat un deget pe buze.

Apoi mersese la fereastră şi, legănându-se uşor de pe un picior pe altul privise, ca în transă, luna ce apunea. Ea rămăsese liniştită, fără să se mai teamă, pentru că, ce motiv de teamă ar fi avut acum? El era bărbat şi ea femeie, educată să fie femeie, să ofere plăcerea în orice fel. Dar nu să pricinuiască sau să i se pricinuiască durere. Erau alte curtezane care se pregătiseră pentru forma aceasta de senzualitate. O vânătaie ici-colo, poate o muşcătură, asta făcea parte din bucuria şi durerea posesiunii şi a dăruirii de sine, dar întotdeauna cu măsură, pentru că era implicată onoarea, iar ea era o doamnă de prima clasă din Lumea Sălciilor, care nu trebuia niciodată tratată cu uşurinţă, ci totdeauna cu cinste. Dar parte din educaţia ei era să ştie cum să îmblânzească bărbatul. Uneori bărbatul devenea sălbatic şi atunci era cumplit. Pentru că doamna era singură. Fără nici un drept.

Coafura ei era fără greş, afară doar de câţiva cârlionţi subţiri lăsaţi slobozi peste urechi, într-o dezordine senzuală, şi în acelaşi timp să sublinieze puritatea întregului. Chimonoul exterior, în carouri negre cu roşu, bordurat cu cel mai pur verde, care îi accentua albeaţa pielii, era strâns în jurul taliei mici cu o eşarfă lată, rigidă, un obi, de un verde irizat. Acum se putea auzi valurile spărgându-se de ţărm şi adierea vântului în grădină.

În cele din urmă, Yabu se întorsese şi se uitase la ea şi apoi la băiat.

Băiatul avea cinsprezece ani. Era fiul unui pescar de prin partea locului, şi era ucenic la un preot budist de la o mânăstire din apropiere, un artist, pictor şi ilustrator de cărţi. Băiatul făcea parte dintre aceia cărora le plăcea să câştige bani de la cei care se distrau cu băieţi, nu cu femei.

Yabu îi făcuse semn. Ascultător, băiatul, căruia îi trecuse teama, îşi dezlegase eşarfa chimonoului cu o eleganţă studiată. Nu purta obişnuita fâşie de pânză din brâu, ci o jupă de femeie, ce atingea pământul. Avea trupul catifelat, cu forme rotunjite şi aproape fără păr.

Kiku îşi aminti ce tăcere se lăsase în încăpere, învăluindu-i pe toţi trei, ea şi băiatul aşteptând ca Yabu să arate pe care îl dorea. Yabu stând în picioare între ei, legănându-se uşor, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt.

În cele din urmă Yabu îi făcuse ei semn. Cu graţie, ea-şi dezlegase şnurul de la obi, îl desprinsese din brâu cu gesturi molatice şi-l lăsase să cadă. Faldurile celor trei chimonouri subţiri ca pânza de păianjen se îndepărtaseră uşor, lăsând să se vadă jupa ce îi sublinia coapsele. El se lungise în aşternut şi, la semnul lui, se întinseră şi ei de o parte şi de alta. Le luase mâinile şi le aşezase pe el. Se încălzise repede, arătându-le cum să-şi apese unghiile în şoldurile lui, zorindu-i, cu faţa ca o mască, apoi strigătul său violent, cutremurător, de durere. Pentru o clipă rămăsese aşa, respirând greu cu ochii închişi, cu pieptul tresăltând, apoi se întorsese cu spatele şi adormise aproape imediat.

În tăcerea ce se lăsase, îşi ţinuseră răsuflările, încercând să-şi ascundă uimirea. Totul se petrecuse atât de repede.

Băiatul ridicase mirat o sprânceană.

— Am fost nepricepuţi, Kiku-san? Vreau să zic că totul a fost atât de repede, şoptise el.

— Noi am făcut tot ce a vrut, spusese ea.

— Precis a atins Norii şi Ploaia. Credeam că o să cadă casa.

Ea zâmbise.

— Da.

— Sunt bucuros. La început am fost tare înfricoşat. E foarte bine să placi.

Îl şterseră împreună, uşor, pe Yabu şi-l acoperiseră cu o cuvertura, apoi băiatul se lungise la loc, languros, pe jumătate sprijinit în cot şi-şi înăbuşise un căscat.

— De ce nu dormi şi tu? spusese ea.

Băiatul îşi strânsese chimonoul mai mult în jurul lui, şi-şi schimbase poziţia aşezându-se în genunchi în faţa ei. Ea stătea lângă Yabu, mângâind uşor cu mâna dreaptă braţul daimyo-ului, domolindu-i somnul agitat.

— N-am mai fost niciodată până acum cu un bărbat şi o doamnă în acelaşi timp, Kiku-san şoptise băiatul.

— Nici eu.

El se încruntase.

— Şi nici cu o fată. Vreau să spun că n-am împărţit niciodată perna cu vreuna.

— Ţi-ar plăcea să o faci cu mine? întrebase ea politicos. Dacă aştepţi puţin, sunt sigură că stăpânul nostru n-o să se trezească.

Băiatul se încruntase. Apoi spusese:

— Da, te rog.

După aceea, el zisese:

— A fost foarte ciudat, doamnă Kiku.

Ea zâmbise în sinea ei.

— Cum îţi place mai mult?

Băiatul se gândise îndelung, aşa cum stăteau liniştiţi, unul în braţele celuilalt.

— Aşa trebuie să te străduieşti din greu.

Ea-şi îngropase capul în umărul lui şi-l sărutase pe ceafă ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Eşti un amant minunat, şoptise ea. Acum trebuie să dormi, după atâta efort.

Ea-l mângâiase ca să adoarmă, apoi plecase de lângă el şi se dusese în celălalt pat. Aşternutul era rece. Nu vroise să intre lângă Yabu, unde era cald, ca să nu-l trezească. Curând se încălzi şi locul ei.

Umbrele de pe shoji se lungeau. Bărbaţii sunt ca nişte copii, îşi zise. Plini de mândrie prostească. Tot chinul acestei nopţi pentru ceva atât de trecător! Pentru o pasiune care nu e în sine decât o iluzie, neh?

Băiatul se răsuci în somn. De ce i-ai făcut propunerea? se întrebă. Pentru plăcerea lui, pentru el, nu pentru mine, totuşi m-a amuzat, ne-a trecut timpul şi lui i-a dat liniştea de care avea nevoie. De ce nu dormi şi tu puţin? Mai târziu. Am să dorm mai târziu, îşi spuse.

La vremea potrivită, se strecură din căldura plăcută a aşternutului şi se ridică. Chimonourile se desfăcură foşnind uşor şi aerul rece îi înfioră pielea. Îşi aranjă hainele pe trup repede dar desăvârşit şi-şi legă obi-ul. Îşi aranjă cu grijă părul şi machiajul.

Nu făcu nici un zgomot când plecă.

Samuraiul de pază de la intrarea în verandă se înclină, ea îi răspunse tot cu o plecăciune şi ieşi în soarele dimineţii. Slujnica o aştepta.

— Bună dimineaţa, Kiku-san.

— Bună dimineaţa.

Soarele îi făcea bine şi alunga din amintire noaptea. E minunat să fi în viaţă, gândi.

Îşi strecură picioarele în sandale, îşi deschise umbrela purpurie şi străbătu grădina, ieşind în drumul ce cobora spre sat, traversa piaţa şi ajungea la Casa de Ceai, locuinţa ei temporară. Slujnica venea în urmă.

— Bună dimineaţa, Kiku-san, strigă Mura, înclinându-se.

Se odihnea o clipă în veranda casei sale, bând cha, ceaiul verde pal al Japoniei. Mama lui îl servea.

— Bună dimineaţa, Kiku-san, repetă ea ca un ecou.

— Bună dimineaţa, Mura-san. Bună dimineaţa, Saiko-san, ce bine arătaţi, răspunse Kiku.

— Ce mai faci? întrebă mama, sfredelind fata cu ochii ei foarte, foarte bătrâni. Ce noapte groaznică! Te rog, ia ceaiul cu noi. Arăţi palidă, copilă.

— Mulţumesc, dar vă rog să mă iertaţi, acum trebuie să merg acasă. Îmi faceţi o prea mare cinste. Poate mai târziu.

— Desigur, Kiku-san. Dumneata faci o mare onoare satului nostru, aflându-te aici.

Kiku zâmbi şi se prefăcu că nu vede privirile iscoditoare. Şi, ca să adauge zilei o notă picantă, atât pentru mulţumirea lor cât şi a ei, se prefăcu că are o uşoară durere în părţile de jos.

Asta o să facă înconjurul satului, gândi veselă, în timp ce se înclină, se mai strâmbă o dată şi se îndepărtă ca şi cum ar fi ascuns o durere cumplită. Faldurile chimonoului se unduiau desăvârşit, iar umbrela-i era aplecată atât cât să-i dea cea mai minunată lumină. Era foarte bucuroasă că purta chimonoul şi umbrela aceasta. Pe o zi mohorâtă efectul n-ar mai fi fost atât de puternic.

— O, biata, sărmana copilă! E atât de frumoasă, neh? Ce ruşine! Îngrozitor! spuse mama lui Mura, cu un oftat ce-ţi sfâşia inima.

— Ce e-ngrozitor, Saiko-san? întrebă soţia lui Mura, venind în verandă.

— N-ai văzut ce se chinuia biata fete? N-ai văzut cu cât curaj încerca să n-o arate? Biata copilă. Doar şaptesprezece ani şi să fie nevoită să treacă prin toate astea!

— Are optsprezece ani, spuse Mura sec.

— Prin ce să treacă, stăpână? întrebă una dintre servitoare cu sufletul la gură, apropiindu-se.

Bătrâna se uită în jur, să fie sigură că toată lumea ascultă şi şopti destul de tare:

— Am auzit – coborând apoi vocea – am auzit că ea… ea n-o să mai fie în stare de nimic… timp de trei luni.

— Oh, nu! Biata Kiku-san! O! Dar de ce?

— El şi-a folosit dinţii. O ştiu din cea mai sigură sursă.

— Oh!

— Oh!

— Dar de ce-a vrut şi băiatul, stăpână? Cu siguranţă că nu…

— Of! ştergeţi-o de-aicâ! Înapoi la lucru, neisprăvitelor! Asta nu-i pentru urechile voastre! Haideţi, afară cu toatele! Stăpânul şi cu mine avem de vorbit.

Le goni pe toate din verandă. Chiar şi pe soţia lui Mura. Apoi sorbi din ceai, senină şi foarte mulţumită.

Mura sparse tăcerea:

— Dinţii?

— Dinţii. Se spune că urletele îl întăresc pentru că a fost speriat de un dragon când era mic, zise ea dintr-o suflare. Întotdeauna ia un băiat alături ca să-i aducă aminte de când era copil şi a înlemnit de spaimă, dar, de fapt, băiatul e acolo doar ca să se culce cu el, să se istovească – altfel ar muşca totul, biata fată!

Mura oftă. Se duse în căsuţa de lângă poartă şi scăpă fără să vrea un vânt când începu să se uşureze în găleată. Mă întreb ce s-a întâmplat de fapt, îşi zise el, stârnit. De ce avea Kiku-san durerile? Poate că daimyd-ul îşi foloseşte într-adevăr dinţii! Nemaipomenit!

Ieşi afară scuturându-se ca să fie sigur că nu şi-a pătat fâşia de pânză din brâu şi o porni prin piaţă cufundat în gânduri. Ehei, ce mi-ar place să fiu o noapte cu doamna Kiku! Cărui bărbat nu i-ar place? Cât o avea Omi-san de plătit patroanei – ceea ce tot noi o să plătim pân' la urmă? Doi koku? Se zice că stăpâna ei, Gyoko-san, a cerut şi a primit de zece ori plata obişnuită. Să primească ea cinci koku pentru o noapte? Kiku-san ar merita-o cu siguranţă, neh? Se zice că e tot atât de pricepută la optsprezece ani cât o femeie de două ori mai bătrână. Se pare că-i în stare să prelungească… ehei, bucuria! Dac-aş fi cu ea, cum aş începe?

Absent, îşi potrivi fâşia de pânză din brâu şi picioarele-l purtară afară din piaţă, în sus pe poteca bătătorită, către platoul funerar.

Rugul fusese pregătit. Cei cinci trimişi ai satului se aflau deja acolo.

Acesta era cel mai minunat loc din sat, unde vara briza mării adia răcoroasă, iar priveliştea era cea mai frumoasă. În apropiere se afla altarul shinto al satului, un acoperiş mic, de paie, deasupra unui piedestal pentru kami, spiritul care locuia acolo sau ar fi putut să locuiască acolo, dacă-i făcea plăcere. Un arbore de tisă răsucit, care fusese sădit înainte de întemeierea satului, se pleca în bătaia vântului.

Mai târziu urcă poteca Omi. Îl însoţeau Zukimoto şi patru străji. Rămase deoparte. Când se aplecă ceremonios spre rug şi către trupul aproape dezmembrat, acoperit cu un linţoliu, aşezat deasupra, se înclinară cu toţii, spre a onora barbarul care murise pentru ca să poată trăi camarazii lui.

La semnul său, Zukimoto înaintă şi aprinse rugul. Zukimoto îi ceruse lui Omi acest privilegiu şi cinstea îi fusese acordată. Omi se înclină pentru ultima oară. Apoi când flăcările cuprinseră totul, plecară.

Blackthorne cufundă cana în apa de pe fundul hârdăului, o umplu atent pe jumătate şi i-o dădu lui Sonk. Tremurând, Sonk încercă să soarbă câte puţin, s-o facă să ţină mai mult, dar nu izbuti. Înghiţi cu lăcomie lichidul călâu, regretând c-o făcuse, chiar din clipa în care apa trecuse de gâtleju-i uscat, apoi bâjbâi istovit spre locul lui de la perete, păşind peste cei cărora le venise rândul să se lungească. Podeaua era acum o mocirlă adâncă, iar duhoarea şi muştele înnebunitoare. Printre şipcile chepengului pătrundea în groapă, palidă, lumina soarelui.

Vinck era următorul la rând. Îşi luă cana, şi rămase uitându-se lung la ea, alături de hârdău.

— Mulţumesc, mormăi posomorât.

— Grăbeşte-te, spuse Jan Roper. Rana din obraz începuse să supureze. El era ultimul la rând şi, fiind atât de aproape, gâtul îl chinuia. Grăbeşte-te, Vinck, pentru numele lui Cristos!

— Iartă-mă. Na, ia-o tu, mormăi Vinck, întinzându-i cana, nesimţitor la muştele ce-l năpădeau.

— Bea-o, prostule! E ultima pe care o s-o primeşti până la asfinţit. Bea-o! Jan Roper îi împinse cana înapoi în mâini. Vinck nu-l privi dar se supuse umil şi se întoarse iar în propriu-i infern.

Jan Roper îşi luă porţia de apă de la Blackthorne. Închise ochii şi spuse în gând o rugăciune. Era dintre cei care stăteau în picioare şi toţi muşchii-l dureau. Cana abia dacă-i ajunse pentru două înghiţituri.

Acum când fiecare îşi primise partea sa, Blackthorne cufundă din nou cana şi sorbi mulţumit. Gura şi limba îi erau aspre, uscate şi îl ardeau. Era plin de murdărie, năduşeală şi muşte. Pieptul şi spatele îi erau pline de vânătăi.

Se uită la samuraiul care fusese lăsat în pivniţă. Omul era înghesuit în perete, între Sonk şi Croocq, ocupând cât mai puţin loc cu putinţă, şi nu se mişcase de ceasuri. Privea prostit în gol, doar cu fâşia de pânză din jurul coapselor pe el, iar tot trupul îi era acoperit de vânătăi mari, una deosebită, lată, în jurul gâtului.

Când Blackthorne îşi revenise prima oară în simţiri, în pivniţă era întuneric beznă. Urletele umpleau groapa, iar el se crezuse mort, în adâncurile înăbuşitoare ale Iadului. Se simţea supt de nămolul lipicios şi strigase şi se zvârcolise înspăimântat, incapabil să respire până când, după o veşnicie, auzise: „E-n ordine, pilotule, nu eşti mort, e-n ordine. Trezeşte-te, trezeşte-te, pentru numele Mântuitorului, nu suntem în iad, da-i ca şi cum am fi. O Sfinte Iisuse Cristoase, ajută-ne!”

Când îşi revenise, ei îi povestiseră despre Pieterzoon şi despre hârdaiele cu apă de mare.

— O, Iisuse, scoate-ne de aici! scâncise cineva.

— Ce-i fac bietului Pieterzoon? Ce-i fac? O Doamne, ajută-ne! Nu mai pot să îndur urletele!

— O, Doamne, lasă-l pe bietul om să moară! Lasă-l să moară.

— Doamne, Dumnezeule, opreşte urletele! Te rog, opreşte-le!

Groapa în care se aflau şi urletele lui Pieterzoon îi puseseră pe toţi la încercare, îi obligaseră să privească în ei înşişi. Şi nimănui nu-i plăcuse ce văzuse.

Întunericul face ca totul să pară şi mai cumplit, gândi Blackthorne.

În groapă, noaptea păruse fără sfârşit.

În zori, încetaseră şi ţipetele. Când zorii se strecurară până la ei, îl văzuseră şi pe samuraiul părăsit.

— Ce facem cu el? întrebase van Nekk.

— Nu ştiu. Arată la fel de înspăimântat ca şi noi, spusese Blackthorne, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Ar face bine să nu încerce ceva, pentru Dumnezeu.

— O, Iisuse, scoate-mă de aici… Vocea lui Croocq urca din ce în ce. Ajutooor!

Van Nekk, care era lângă el, îl scuturase şi-l liniştise.

— E-n ordine, băiete. Suntem în mâinile Domnului. El veghează asupra noastră.

— Uită-te la braţul meu, gemuse Maetsukker. Rana începe deja să curgă.

Clătinându-se, Blackthorne se ridicase în picioare.

— Dacă nu ne dau drumul de aici, într-o zi două, înnebunim cu toţii, zisese, fără să se adreseze cuiva anume.

— Apa e pe sfârşite, spusese van Nekk.

— Împărţim ce mai este. Unii acum, alţii la prânz. Cu puţin noroc o să ajungă pentru trei ture. Afurisite muşte!

Găsise cana şi le dăduse apa cu porţia, iar acum şi-o sorbea pe a lui, pe îndelete, încercând s-o facă să ţină cât mai mult.

— Ce facem cu el, cu japonezul? spuse Spillbergen. Căpitanul General o dusese mai bine decât toţi peste noapte, pentru că îşi astupase urechile cu puţin nămol ca să nu mai audă urletele şi, fiind lângă hârdăul cu apă, îşi domolise grijuliu setea. Ce-o să facem cu el?

— Ar trebui să-i dăm şi lui nişte apă, zise van Nekk.

— Lovi-l-ar ciuma, spuse Sonk. Eu zic să nu-i dăm de loc.

Au pus la vot şi s-a hotărât să nu-i dea nimic.

— Nu sunt de acord, spuse Blackthorne.

— Tu nu eşti de acord cu nimic din ce spunem noi, zise Jan Roper. El e duşmanul. E un diavol necredincios şi era cât pe-aci să te omoare.

— Şi tu erai gata-gata să mă omori. De câteva ori. Dacă ţi se descărca muscheta la Santa Magdalena, mi-ai fi zburat creierii.

— Nu te ochisem pe tine. Ochisem în ticăloşii de închinători ai lui Satan.

— Erau preoţi neînarmaţi. Ş-aveai timp destul.

— Nu te ochisem pe tine.

— Era să mor de nu ştiu câte ori din pricina furiilor tale blestemate, a habotniciei şi neghiobiei tale afurisite.

— Blasfemia e un păcat de moarte. Să iei numele Domnului în deşert e un păcat. Noi suntem în mâinile Lui, nu într-ale tale. Tu nu eşti rege şi asta nu este corabie. Tu nu eşti păsto…

— Da' o să faci ce-ţi spun!

Jan Roper se uită în jur, căutând în zadar un sprijin.

— Fă ce vrei, spuse ursuz.

— Aşa am să fac.

Samuraiul era la fel de însetat ca şi ei, dar clătină din cap spre cana oferită. Blackthorne şovăi, puse cana la buzele umflate ale samuraiului, dar omul o azvârli într-o parte, împrăştiind apa şi spuse ceva răstit. Blackthorne se pregăti să oprească lovitura următoare, dar acesta nu veni. Omul nu mai făcu alt gest, se uita doar în gol.

— E nebun. Toţi sunt nebuni, spuse Spillbergen.

— Rămâne mai multă apă pentru noi. E bine, spuse Jan Roper. Să-l înghită iadul, după cum o merită.

— Cum te cheamă? Namu? întrebă Blackthorne. O spuse din nou, în diferite feluri dar samuraiul părea că nu-l aude.

Îl lăsară în pace, dar îl păndeau de parcă era un scorpion. El nu-i privea. Blackthorne era sigur că omul încerca să ia o

hotărâre, dar habar n-avea ce putea fi.

Ce-o fi în mintea lui? se întrebă. De ce să refuze apa? De ce-a fost lăsat aici? Să fie o greşeală a lui Omi? Greu de crezut. Să fie un plan anume? Greu de crezut. L-am putea folosi ca să ieşim de aici? Greu de crezut. Multe lucruri pe lumea asta sunt greu de crezut, dar e de crezut c-o să stăm aici până ce o să ne scoată ei afară… dacă o să ne scoată. Şi dacă ne scot de-aici ce o să se-ntâmple? Ce s-a întâmplat cu Pieterzoon?

O dată cu căldura zilei, muştele începură să roiască.

O, Doamne, aş vrea să pot sta lungit, aş vrea să pot intra în baia aia, acum n-ar mai trebui să mă ducă pe sus. Niciodată nu mi-am dat seama cât de importantă e o baie. Bătrânul orb, cu degetele lui de oţel! Ce bine mi-ar prinde acum, pentru un ceas sau două!

Ce pierdere! Toate corăbiile noastre şi oamenii şi efortul pentru ce? Am dat greş. Sau aproape. Câţiva suntem încă în viaţă.

— Pilotule! Van Nekk îl zgâlţâia. Ai adormit. El, el se-nclină spre tine de un minut sau mai mult. Arătă spre samuraiul care îngenunchiase în faţa lui cu capul aplecat.

Blackthorne îşi frecă ochii ca să alunge oboseala. Făcu un efort să-şi încline şi el capul.

— Hai? întrebă el scurt, amintindu-şi cuvântul japonez pentru „da”.

Samuraiul îşi scoase brâul de la chimonou-i zdrenţuit şi şi-l înfăşură în jurul gâtului. Rămânând încă în genunchi, îi dădu un capăt lui Blackthorne şi celălalt lui Sonk, îşi înclină capul şi le făcu semn să tragă.

— Se teme c-o să-l sugrumăm, spuse Sonk.

— Iisuse Cristoase, cred că tocmai asta vrea să facem. Blackthorne lăsă să-i cadă din mână capătul brâului şi clătină din cap. Kinjiru, spuse, gândind cât de folositor era acest cuvânt. Cum să-i spui unui om care nu vorbeşte limba ta, că este împotriva legii tale să faci o crimă, să omori un

om neînarmat, că nu eşti un călău, că sinuciderea este un păcat în faţa lui Dumnezeu?

Samuraiul vorbi iar, fiind limpede acum că-l roagă, dar, din nou, Blackthorne dădu din cap.

— Kinjiru.

Omul aruncă împrejur o privire sălbatică. Pe neaşteptate fu în picioare şi-şi cufundă adânc capul în găleata latrină încercând să-se înece. Fu tras îndată afară de Jan Roper şi Sonk, zbătându-se şi gâfiind.

— Lăsaţi-l, porunci Blackthorne. Ei se supuseră. Arătă spre latrină: Samurai, dacă asta vrei, dă-i drumul!

Omul icnea, dar înţelesese. Privi găleata împuţită şi ştiu că n-avea putere să-şi ţină îndeajuns de mult timp capul acolo. Murdar şi umilit, samuraiul se întoarse la locul lui de lângă perete.

— Iisuse, murmură cineva.

Blackthorne umplu pe jumătate cana cu apă din hârdău, se ridică ţeapăn în picioare şi i-o oferi japonezului. Ochii samuraiului priveau dincolo de cană.

— Mă-ntreb cât poate să reziste, spuse Blackthorne.

— O veşnicie, zise Jan Roper. Sunt animale. Nu-s oameni.

— Pentru Dumnezeu, cât o să ne mai ţină aici? întrebă Ginsel.

— Cât or să vrea.

— Va trebui să facem orice vor ei, spuse van Nekk. Trebuie, dacă vrem să rămânem în viaţă, să ieşim din groapa asta infernală. Nu, pilotule?

— Da. Blackthorne măsură umbra lăsată de soare. E amiază, schimbăm cartul, zise.

Spillbergen, Maetsukker şi Sonk începură să se plângă dar îi sculă în picioare înjurându-i şi, când toţi se reaşezară la locurile hotărâte, se întinse şi el mulţumit. Noroiul era scârbos şi muştele mai rele ca oricând, dar bucuria de a putea să te întinzi cât eşti de lung era nemăsurată.

Ce i-au făcut lui Pieterzoon? se întrebă, simţind oboseala învăluindu-l. O, Doamne, ajută-ne să scăpăm de aici. Sunt

atât de speriat.

Se auziră paşi deasupra. Chepengul se deschise. Preotul stătea acolo înconjurat de samurai.

— Pilotule, trebuie să vii sus. Trebuie să vii sus singur, spuse el.

CAPITOLUL 6

Toţi ochii din groapă se îndreptară spre Blackthorne.

— Ce vor cu mine?

— Nu ştiu, spuse grav părintele Sebastio. Dar trebuie să vii imediat.

Blackthorne ştia că n-avea de ales, dar nu părăsi peretele protector, încercând să-şi adune puterile.

— Ce s-a întâmplat cu Pieterzoon?

Preotul îi povesti. Blackthorne tălmăci pentru cei care nu ştiau portugheza.

— Dumnezeu să-l ierte, şopti van Nekk în tăcerea plină de spaimă. Bietul om! Bietul om!

— Îmi pare rău. N-am putut face nimic, spuse preotul cu adâncă tristeţe. Nu cred că m-a recunoscut, sau că şi-a mai dat seama de ceva din clipa în care l-au băgat în apă. Mintea i se rătăcise. I-am dat dezlegare de păcate şi m-am rugat pentru el. Poate Dumnezeu se îndură… In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amin. Făcu semnul crucii asupra gropii. Vă rog pe toţi să renunţaţi la ereziile voastre şi să vă-ntoarceţi la Sfânta Credinţă. Pilotule trebuie să vii.

— Nu ne părăsi, pilotule, pentru numele lui Dumnezeu, strigă Croocq.

Vinck porni împleticindu-se spre scară şi începu să urce.

— Pot să mă ia pe mine, nu pe pilot. Pe mine, nu pe el. Spune-i…

Se opri neajutorat, cu ambele picioare pe trepte. O suliţă lungă era la un deget de inima lui. Încercă s-o apuce de vârf, dar samuraiul era pregătit şi, dacă Vinck nu sărea înapoi, ar fi fost străpuns.

Samuraiul arătă spre Blackthorne şi îi făcu semn să urce. Totuşi, Blackthorne nu se mişcă. Un alt samurai coborî în

pivniţă un băţ lung, cu cârlig la capăt şi încercă să-l tragă pe Blackthorne afară.

Nimeni nu se clinti să-l ajute pe Blackthorne în afară de samuraiul din pivniţă. El prinse iute cangea şi spuse tăios ceva omului de deasupra, care şovăi; apoi privi spre Blackthorne, ridică din umeri şi vorbi.

— Ce-a zis?

Preotul răspunse:

— E un proverb japonez: „Soarta e soartă şi viaţa nu e decât o părere”.

Blackthorne dădu din cap către samurai, se îndreptă spre scară, fără să se uite înapoi, şi urcă.

Când ajunse sus, în bătaia soarelui, razele acestuia îl izbiră dureros, făcându-l să închidă ochii, genunchii i se înmuiară şi el se rostogoli pe pământul prăfos. Omi era într-o parte, preotul şi Mura, într-alta, lângă cei patru samurai. În depărtare, câţiva săteni priviră pentru o clipă, apoi se întoarseră, şi plecară. Nimeni nu-l ajută. Oh, Doamne, dă-mi putere! se rugă Blackthorne. Trebuie să mă ridic în picioare şi să mă prefac că sunt puternic. Asta este singurul lucru pe care îl respectă ei, să fii puternic, să nu arăţi teama. Te rog, ajută-mă. Strânse din dinţi, făcu un efort şi se ridică, clătinându-se uşor.

— Ce dracu' vrei de la mine, piticanie nemernică? spuse direct către Omi.

Apoi adăugă către preot:

— Spune-i ticălosului că sunt daimyo în ţara mea şi ce fel de purtare-i asta? Spune-i că noi nu l-am înfruntat niciodată. Spune-i să ne lase afară de acolo, sau o să fie rău. Spune-i că sunt daimyo, pentru Dumnezeu! Sunt moştenitorul lui Sir William of Mickleheaven, sper că ticălosul să fi murit de mult! Spune-i!

Noaptea fusese cumplită pentru părintele Sebastio, dar în timpul veghei sale simţise prezenţa lui Dumnezeu şi căpătase o linişte pe care n-o mai trăise până atunci. Acum ştia că putea fi o unealtă a Domnului împotriva păgânilor, că

era apărat împotriva lor şi a vicleniei piratului. Ştia, într-un anume fel, că acea noapte fusese o pregătire, o răscruce pentru el.

— Spune-i!

Preotul spuse în japoneză:

— Piratul zice că e nobil în ţara lui.

Ascultă răspunsul lui Omi.

— Omi-san spune că nu-i pasă dacă eşti rege în ţara ta. Aici trăieşti la mila seniorului Yabu, tu şi toţi oamenii tăi.

— Spune-i că-i un dobitoc!

— Ar trebui să te fereşti să-l insulţi.

Omi începu din nou să vorbească.

— Omi-san spune că o să ţi se facă baie. Şi o să ţi se dea de mâncare şi de băut. Dacă te porţi cuviincios, n-o să mai fii băgat înapoi în groapă.

— Şi oamenii mei?

Preotul îl întrebă pe Omi.

— O să stea acolo.

— Spune-i să se ducă dracului! Blackthorne porni către scară, ca să coboare din nou jos. Doi dintre samurai îl împiedicară şi deşi el se zbătu, îl ţinură cu uşurinţă. Omi vorbi către preot, apoi către oamenii săi. Aceştia îi dădură drumul şi Blackthorne fu gata să cadă.

— Omi-san spune că dacă nu înveţi să te porţi, încă unul dintre oamenii tăi o să fie luat. E lemn de foc şi apă din belşug.

Dacă mă supun acum, gândi Blackthorne, au găsit calea de-a face ce vor cu mine şi-o să fiu în puterea lor pentru totdeauna. Dar ce contează? Sunt deja în puterea lor şi, în cele din urmă, va trebui să fac ce-or vrea ei. Van Nekk avea dreptate. Nu trebuie să mă-potrivesc nimic.

— Ce-ar vrea să fac? Ce înseamnă să mă port cuviincios?

— Omi-san spune, înseamnă să te supui. Să faci ceea ce ţi se spune. Să mănânci balegă, dacă ţi se cere.

— Spune-i să se ducă dracului! Spune-i că mă piş pe el şi pe întreaga lui ţară şi pe daimyo-ul lui!

— Te sfătuiesc să te supui…

— Spune-i ce-am spus, chiar aşa, pentru Dumnezeu!

— Foarte bine, dar ţine minte că te-am prevenit, pilotule!

Omi ascultă cele spuse de preot. Degetele îi strânseră mânerul săbiei, până se albiră. Toţi oamenii săi se mişcară neliniştiţi, străpungându-l pe Blackthorne cu privirea. Apoi dădu încet o poruncă. În aceeaşi clipă, doi samurai coborâră în groapă şi-l scoaseră de-acolo pe Croocq, musul. Îl târâră către cazan, şi îl legară, timp ce alţii aduseră lemne şi apă. Puseră musul împietrit în cazanul plin şi aprinseră focul. Blackthorne văzu buzele lui Croocq mişcându-se fără să scoată vreun sunet şi groaza care-l invadase. Viaţa nu face doi bani pentru oamenii ăştia, îşi zise. Arză-i-ar focul iadului! Cu siguranţă că o să-l fiarbă pe Crook. Fumul se întinse deasupra nisipului. Pescăruşii ţipau în jurul bărcilor de pescuit. O bucată de lemn căzu din foc şi un samurai îi trase un picior, aruncând-o la loc.

— Spune-i să oprească asta, spuse Blackthorne. Cere-i să oprească.

— Omi-san spune, te vei supune?

— Da.

— Spune, te vei supune tuturor poruncilor?

— Atât cât am să pot, da.

Omi vorbi din nou. Părintele Sebastio întrebă ceva şi Omi încuviinţă din cap.

— Vrea să-i răspunzi direct lui. Cuvântul japonez pentru „da” este hai. Spune, te vei supune tuturor poruncilor?

— Pe câte am să pot, hai.

Focul începea să încălzească apa şi un geamăt răscolitor izbucni din pieptul musului. Flăcările focului înteţit pe vatra de cărămizi de dedesubtul cazanului lingeau metalul. Mai fură aduse lemne şi puse pe foc.

— Omi-san spune, întinde-te. Imediat.

Blackthorne făcu ceea ce i se poruncise.

— Omi-san spune că el nu te-a insultat personal, nici n-a fost vreo pricină pentru tine să-l insulţi pe el. Pentru că eşti

barbar şi nu ştii încă să te porţi, n-ai să fii ucis, dar ai să fii învăţat buna-cuviinţă. Înţelegi?

— Da.

— El vrea să-i răspunzi direct lui.

Băiatul scoase un strigăt tânguitor. Şi încă unul şi încă unul şi apoi leşină. Unul dintre samurai îi susţinu capul deasupra apei. Blackthorne privi în sus către Omi. Aminteşte-ţi, aminteşte-ţi că băiatul e doar în mâinile tale, că vieţile tuturor celor din echipajul tău sunt în mâinile tale. Da, începu diavolul din el, dar nimeni nu te-asigură că ticălosul ăsta o să se ţină de vreo înţelegere.

— Înţelegi?

— Hai.

Îl văzu pe Omi ridicându-şi chimonoul şi scoţându-şi penisul de sub fâşia de pânză care-i înconjura şoldurile. Se aşteptase ca bărbatul să urineze pe faţa lui, dar Omi n-o făcu. Urină pe spatele lui. În numele Domnului, jură Blackthorne în sinea sa, am să-mi amintesc ziua asta şi, cumva, undeva, Omi va plăti.

— Omi-san spune că nu e o dovadă de bună-creştere să spui că te vei pişa pe cineva. Foarte rău. Este o purtare foarte urâtă şi foarte prostească să spui c-ai să faci asta pe cineva, când eşti neînarmat. Este dovadă de purtare urâtă şi chiar şi mai prostească, să spui că o s-o faci pe cineva, când eşti neînarmat, lipsit de putere şi nu eşti pregătit ca să-ţi laşi prietenii, sau familia, sau pe oricine altul să piară mai înainte.

Blackthorne nu spuse nimic. Şi nu-şi luă ochii de pe Omi.

— Wakarimasu ka? zise Omi.

— El spune, înţelegi?

— Hai.

— Okiro.

— El spune să te ridici.

Blackthorne se ridică, simţindu-şi capul plesnind de durere. Îl privea pe Omi în ochi şi Omi îi întoarse privirea.

— Ai să pleci cu Mura şi-ai să te supui poruncilor lui.

Blackthorne nu răspunse.

— Wakarimasu ka? spuse Omi tăios.

— Hai.

Blackthorne măsura distanţa dintre el şi Omi. Îşi putea închipui degetele înconjurând gâtul omului şi se rugă să poată fi îndeajuns de iute şi puternic ca să reuşească să-i scoată ochii înainte de a putea fi împiedicat de samurai.

— Şi musul? întrebă.

Preotul vorbi poticnit cu Omi. Acesta privi către cazan. Apa era abia călâie, băiatul leşinase, dar nu păţise altceva, nimic.

— Scoateţi-l de-acolo, porunci. Aduceţi un doctor, dacă are nevoie.

Oamenii lui se supuseră. Îl văzu pe Blackthorne ducându-se către băiat şi ascultându-i inima. Omi făcu un semn către preot.

— Spune-i căpeteniei că tânărul poate să stea şi el afară din groapă, astăzi. Dacă şi căpetenia şi tânărul se poartă cuviincios, alt barbar ar putea ieşi mâine din groapă, apoi altul. Poate. Ba chiar mai mulţi. Poate. Depinde de cât de bine se poartă cei de deasupra. Dar tu… şi se uită drept în ochii lui Blackthorne, tu eşti responsabil pentru cea mai mică nesupunere, la orice poruncă, înţelegi?

După ce preotul traduse toate acestea, Omi îl auzi pe barbar spunând „da” şi văzu o parte a furiei cumplite dispărându-i din ochi. Dar ura rămase. Cât de prostesc, gândi Omi, şi cât de naiv să fii atât de deschis. Mă întreb ce-ar fi făcut dacă m-aş fi jucat cu el şi mai mult? Să mă prefac că nu mă ţin de cuvânt?

— Preotule, spune-mi din nou numele lui. Spune-l încet.

Auzi preotul spunând de câteva ori numele, dar îi suna tot ca o bolboroseală.

— Poţi să-l rosteşti? îl întrebă pe unul dintre oamenii săi.

— Nu, Omi-san.

— Preotule, spune-i că de-acum înainte numele lui este Anjin – „pilot” – neh? Când va merita, o să i se spună Anjin-

san. Explică-i că în limba noastră nu sunt sunete ca să-i putem rosti numele aşa cum este, adăugă sec Omi. Fă-l să înţeleagă că asta nu e o insultă. La revedere, Anjin, până una alta.

Se înclinară cu toţii către el. El le întoarse politicos salutul şi se îndepărtă. Când ajunse destul de departe de piaţă şi sigur că nimeni nu-l privea, îşi îngădui să zâmbească larg. Să îmblânzeşti căpetenia barbarilor atât de repede. Să înţelegi dintr-o dată, cum să-l stăpâneşti, pe el şi pe ei. Cât de nemaipomeniţi sunt aceşti barbari, gândi. Ei, cu cât mai curând va vorbi Anjin-san limba noastră, cu atât mai bine. Atunci o să ştim cum să-i zdrobim pe barbarii creştini, odată pentru totdeauna.

— De ce n-ai urinat pe faţa lui? întrebă Yabu.

— La început aşa am vrut, stăpâne, dar pilotul este încă un animal neîmblânzit, foarte primejdios. Ca să fac asta pe faţa lui… ei bine, la noi atingerea feţei unui om este cea mai rea dintre insulte, neh? Aşa că m-am gândit că dacă l-aş fi insultat atât de tare şi-ar fi ieşit din minţi, deci am făcut-o pe spatele lui şi cred că este de-ajuns.

Erau aşezaţi pe veranda casei sale, pe perne de mătase. Mama lui Omi îi servea cha, cu tot ceremonialul pe care-l putea închipui – şi ea fusese foarte bine educată în tinereţe. Oferi ceaşca cu o plecăciune lui Yabu. El se înclină şi, politicos, i-o oferi lui Omi, care desigur o refuză înapoind-o cu o plecăciune şi mai adâncă. O primi şi sorbi cu plăcere, simţindu-se mulţumit.

— Sunt foarte mulţumit de tine, Omi-san, spuse. Gândirea ta este foarte bună. Felul în care ai plănuit şi ai dus la capăt toată această treabă, a fost minunat.

— Sunteţi prea bun, alteţă. Strădania mea ar fi putut fi şi mai mare, mult mai mare.

— De unde ai învăţat atât de multe despre mintea barbarilor?

— La paisprezece ani am avut, timp de un an, un dascăl care era un călugăr numit Jiro. Demult fusese preot creştin,

sau novice, dar, din fericire, înţelesese greşeala şi nerozia lui. Am să-mi amintesc întotdeauna un lucru pe care el mi l-a spus. Spunea că religia creştină este slabă fiindcă ei sunt învăţaţi că zeul lor suprem, Jezu, spune că toţi oamenii trebuie să se iubească între ei. Nu-i învaţă nimic despre onoare, datorie, numai dragoste. Şi că viaţa e sacră. Să nu ucizi, neh? Şi alte asemenea prostii. Aceşti barbari pretind că sunt şi ei creştini şi, deşi preotul neagă asta, eu m-am gândit că poate sunt doar o sectă diferită şi de-aici s-ar trage duşmănia lor, aşa cum unele secte budiste se urăsc între ele. M-am gândit că dacă ei se iubesc între ei, poate că am putea să stăpânim căpetenia luând viaţa, sau numai ameninţând că am lua viaţa, unuia dintre oamenii săi.

Omi ştia că discuţia era primejdioasă din pricina morţii prin tortură, cea mai urâtă moarte. Simţea avertismentul nerostit al mamei sale ajungând până la el.

— Mai vrei cha, Yabu-sama, întrebă mama sa.

— Mulţumesc, spuse Yabu, este foarte, foarte bun.

— Vă mulţumesc, alteţă. Dar Omi-san, barbarul e supus pentru totdeauna? întrebă mama sa, schimbând discuţia pe altă cale. Poate c-ar trebui să-i spui stăpânului nostru dacă tu crezi că este doar pentru un timp, sau pentru totdeauna.

Omi şovăi.

— Doar pentru un timp. Dar cred c-ar trebui să-nveţe limba noastră cât de curând cu putinţă. Asta este foarte important pentru voi, alteţă. S-ar putea să trebuiască să ucideţi unul sau doi dintre ei, ca să-l păstraţi pe el şi pe ceilalţi în mână, dar până atunci el o să-nveţe cum să se poarte. Odată ce puteţi vorbi direct cu el, Yabu-sama, puteţi să-i folosiţi cunoştinţele. Dacă ce spune preotul este adevărat, că el şi-a pilotat corabia cale de zece mii de ri, trebuie să fie mai mult decât deştept.

— Şi tu eşti mai mult decât deştept, râse Yabu. Ţi se dau în grijă animalele, Omi-san, dascăl de oameni.

Omi râse odată cu el.

— Am să încerc, alteţă.

— Fieful tău se măreşte de la cinci sute de koku, la trei mii. Ai să stăpâneşti douăzeci de ri.

Un ri era o măsură de distanţă însemnând aproape o milă.

— Ca o dovadă în plus a afecţiunii mele, când o să mă întorc la Yedo, am să-ţi trimit doi cai, douăzeci de chimonouri de mătase, o armură completă, două săbii şi destule arme ca să echipezi încă o sută de samurai, pe care ai să-i recrutezi. Când o să înceapă războiul, o să te alături imediat cartierului meu general, ca hatamoto.

Yabu se simţea foarte bine. Un hatamoto era o persoană foarte importantă din suita unui daimyo, care avea dreptul să intre oricând la stăpânul său şi să poarte săbii în prezenţa acestuia. Era încântat de Omi şi se simţea odihnit, chiar renăscut. Dormise excelent. Când se trezise, era singur, ceea ce era de aşteptat, pentru că nu ceruse nici fetei, nici băiatului, să rămână. Băuse puţin ceai şi mâncase cumpătat din fiertura de orez. Apoi, baia şi masajul lui Suwo. A fost o experienţă minunată, gândi. Nu m-am simţit niciodată atât de aproape de natură. De copaci, de munţi şi pământ, de nemărginita tristeţe a vieţii şi de vremelnicia ei. Urletele desăvârşiseră totul.

— Omi-san, în grădina mea din Mishima e o piatră pe care mi-ar face plăcere s-o primeşti, ca să ne amintim de această întâmplare şi de noaptea minunată şi de norocul nostru bun. Am să ţi-o trimit cu celelalte lucruri, spuse. Piatra vine din Kyushu. Am numit-o „piatra care aşteaptă”, pentru că aşteptam ca seniorul Taiko să poruncească un atac, când am găsit-o. Asta a fost, oh, acum cincisprezece ani. Făceam parte din armata lui, care a zdrobit rebelii şi a supus insula.

— Îmi faceţi multă cinste.

— De ce să n-o pui acolo, în grădina ta şi să-i dai alt nume? De ce să nu-i spui „piatra păcii barbare”, ca să-ţi amintească noaptea şi nesfârşita aşteptare întru găsirea păcii.

— Poate mi s-ar îngădui să-i spun „piatra fericirii”, ca să-mi amintească mie şi urmaşilor mei, de onoarea pe care mi-o

faceţi, unchiule?

— Nu. Mai bine spune-i doar „barbarul care aşteaptă”. Da, îmi place asta. Ne leagă şi mai mult, pe el şi pe mine. Şi el şi eu aşteptam. Eu am trăit, el a murit.

Yabu privi mulţumit grădina.

— Bine. „Barbarul care aşteaptă”. Îmi place. Sunt pete ciudate pe o parte a ei, care-mi amintesc de lacrimi. Şi vine de cuarţ albăstrui, amestecate cu cuarţ roşcat, care-mi amintesc de carne, de cât de trecătoare poate fi ea.

Yabu oftă, savurându-şi melancolia. Apoi adăugă:

— E bine ca un om să pună o piatră şi să-i dea un nume. Barbarului i-a trebuit mult timp până să moară, neh? Poate că se va renaşte japonez, ca răsplată a suferinţelor sale. N-ar fi minunat? Apoi, într-o zi, urmaşii lui, poate vor vedea piatra şi vor fi mulţumiţi.

Omi revărsă un alt val de mulţumiri adânci şi se împotrivi spunând că nu merită atâta mărinimie. Yabu ştia că nu-i dăduse mai mult decât merita. Ar fi putut da uşor mai mult, dar îşi amintise vechea zicală că poţi întotdeauna mări o feudă, dar micşorarea ei duce la duşmănie şi trădare.

— Oku-san, se întoarse el către femeie, folosind expresia de prea-onorată mamă, fratele meu ar fi trebuit să-mi spună mai curând despre marile calităţi ale celui mai tânăr fiu al său. Atunci Omi-san ar fi ajuns mult mai sus până astăzi. Fratele meu este prea reţinut. Prea necugetat.

— Soţul meu se gândeşte mult la domnia-voastră, stăpâne, ca să vă mai faceţi griji pentru el, răspunse ea, înţelegând dojana ascunsă. Mă bucur că fiul meu a avut prilejul să vă slujească şi că v-a mulţumit. Fiul meu nu şi-a făcut decât datoria, neh? E datoria noastră, a lui Mizuno-san şi-a tuturor, de a vă sluji.

Se auzi tropotul unor cai urcând dealul. Igurashi, şeful suitei lui Yabu, păşi în grădină.

— Totul e gata, alteţă. Dacă vreţi să vă întoarceţi repede la Yedo, ar trebui să plecăm acum.

— Bine. Omi-san, tu şi oamenii tăi veţi pleca cu convoiul şi-l veţi ajuta pe Igurashi-san să ajungă în siguranţă la castel.

Yabu zări o umbră trecând peste faţa lui Omi.

— Ce-i?

— Mă gândeam la barbari.

— Lasă câteva gărzi cu ei. În comparaţie cu convoiul nu sunt importanţi. Fă ce vrei cu ei. Pune-i înapoi în groapă, fă ce vrei. Când şi dacă obţii ceva folositor de la ei, trimite-mi vorbă.

— Da, stăpâne, răspunse Omi. Am să las zece samurai şi instrucţiuni amănunţite lui Mura. N-o să li se întâmple nimic în cinci sau şase zile. Ce vreţi să facem cu corabia?

— Ţine-o aici, în siguranţă. Răspunzi pentru ea, desigur. Zukimoto a trimis scrisori către un negustor din Nagasaki, să o ofere de vânzare portughezilor. Portughezii pot veni s-o ia.

Omi şovăi.

— Poate c-ar trebui să păstraţi corabia, alteţă, şi să-i faceţi pe barbari să-i înveţe pe câţiva dintre marinarii noştri s-o manevreze.

— De ce-aş avea nevoie de o corabie barbară? râse Yabu batjocoritor. Să devin un împuţit de negustor?

— Desigur că nu, alteţă, spuse Omi repede. M-am gândit doar că Zukimoto ar putea să-i găsească vreun rost.

— Ce nevoie am de-o corabie de negoţ?

— Preotul a zis că-i o corabie de război, alteţă. Părea că se teme de ea. Când începe războiul, o corabie de război ar putea…

— Războiul nostru se va duce pe uscat. Marea e pentru negustori şi toţi sunt nişte împuţiţi de cămătari, piraţi sau pescari.

Yabu se ridică şi începu să coboare treptele către poarta grădinii, unde un samurai ţinea frâiele calului său. Se opri şi se holbă către mare. Genunchii i se înmuiară.

Omi îi urmări privirea.

O navă ocolea promontoriul. Era o galeră mare, cu o mulţime de vâsle, cea mai iute dintre vasele japoneze de coastă, fiindcă nu depindea nici de vânt, nici de maree. Steagul din vârful catargului purta însemnele lui Toranaga.

CAPITOLUL 7

Toda Hiro-matsu, stăpân al provinciilor Sagami şi Kozuke, generalul şi sfetnicul cel mai de încredere al lui Toranaga, comandant suprem al tuturor armatelor lui, cobora cu paşi mari schela de bord, îndreptându-se singur spre chei. Era înalt pentru un japonez, cu puţin sub şase picioare, un bărbat ca un taur, cu fălci grele, care-şi purta vajnic cei şaizeci şi şapte de ani ai săi. Chimonoul său militar era din mătase maro, simplu, doar cu cele cinci mici însemne ale lui Toranaga – trei lăstari de bambus înmănuncheaţi. Purta pieptar şi cotiere de oţel lustruit. La brâu nu avea decât sabia scurtă. Cealaltă, cea lungă, o purta în mână. Era pregătit s-o tragă din teacă într-o clipă şi să ucidă fără să clipească, pentru a-şi apăra seniorul. Luase obiceiul acesta încă de când avea cincisprezece ani.

Nimeni, nici chiar Taiko, nu reuşise să-l schimbe.

Cu un an în urmă, la moartea lui Taiko, Hiro-matsu devenise vasalul lui Toranaga. Toranaga îi aşezase să ocârmuiască Sagami şi Kozuke, două dintre cele opt provincii ale sale, îi dăduse cinci sute de mii de koku anual şi, de asemeni, îl lăsase în pace cu obiceiurile lui. Hiro-matsu era neîntrecut în luptă.

Acum toţi sătenii – bărbaţi, femei, copii – erau înşiraţi pe ţărm, în genunchi, cu capetele plecate. În faţa lor se aflau samuraii aliniaţi în rânduri ţepene, ordonate. In fruntea lor se găsea Yabu cu locotenenţii săi.

Dacă Yabu ar fi fost femeie sau un bărbat mai slab din fire, ar fi început să se bată cu pumnii în piept, să se vaite şi să-şi smulgă părul din cap. Era prea mult ca să fie doar o întâmplare. Dacă faimosul Toda Hiro-matsu se afla aici, chiar în această zi, însemna că Yabu fusese trădat – fie în Yedo, de cineva dintre ai casei, fie aici în Anjiro, de Omi sau

de unul dintre oamenii lui Omi, or de unul dintre săteni. Fusese prins dând dovadă de nesupunere. Un duşman trăsese folos de pe urma interesului său pentru corabie.

Îngenunche, se înclină, urmat de toţi samuraii, şi blestemă nava şi pe toţi cei sosiţi cu ea.

— A, Yabu-sama, îl auzi pe Hiro-matsu spunând şi-l văzu îngenunchind pe rogojina aşezată pentru el şi răspunzându-i la salut.

Dar plecăciunea era mai puţin adâncă decât se cerea şi Hiro-matsu nu mai aşteptă ca el să se încline din nou, aşa că ştiu, fără să-i mai spună cineva, că era în mare primejdie. Îl văzu pe general aşezându-se la loc pe călcâie. Pe ascuns i se spunea Pumn de Fier. Numai Toranaga sau unul dintre cei trei sfetnici aveau dreptul de a înălţa steagul lui Toranaga. De ce să trimită un general atât de important să mă prindă plecat din Yedo?

— Mă onoraţi, Hiro-matsu-sama, venind într-unui dintre satele mele sărăcăcioase, spuse el.

— Stăpânul meu mi-a poruncit să vin aici.

Hiro-matsu era cunoscut pentru felul lui necioplit şi direct de a se purta. Nu era nici viclean, nici abil, ci doar devotat peste măsură seniorului său.

— Sunt onorat şi foarte bucuros, spuse Yabu. M-am grăbit să vin aici de la Yedo din pricina acestei corăbii barbare.

— Seniorul Toranaga a invitat pe toţi daimyo care îi sunt prieteni să aştepte în Yedo până la întoarcerea sa de la Osaka.

— Cum se simte stăpânul nostru? Nădăjduiesc că totul merge bine.

— Cu cât seniorul Toranaga o să se afle mai degrabă în siguranţă în castelul său din Yedo, cu atât mai bine. Fălcile bătrânului se înroşiră căci îl neliniştea soarta lui Toranaga; nu-i plăcea să fie departe de el. Cu cât o să-l înfruntăm mai curând pe Ishido, mărşăluind cu armatele noastre spre castelul Osaka ca să-l ardem din temelii, cu atât mai bine.

Taiko construise castelul Osaka spre a fi de necucerit. Era cel mai puternic din împărăţie, cu un lanţ întărituri, şanţuri cu apă, bastioane şi poduri, şi loc pentru optzeci de mii de soldaţi între zidurile sale. Iar de jur împrejurul zidurilor şi al imensului oraş erau alte armate, toate la fel de disciplinate şi de bine înarmate toate slujindu-l cu fanatism pe Yaemon, Moştenitorul.

— I-am spus de zeci de ori că e nebun să se lase în mâinile lui Ishido. Nebun!

— Seniorul Toranaga a trebuit să se ducă, neh? N-a avut de ales.

Taiko poruncise Consiliului Regenţilor, care cârmuia în numele lui Yaemon, să se întâlnească pentru zece zile, de cel puţin două ori pe an şi, întotdeauna, între zidurile castelului Osaka, aducându-şi cu ei cel mult cinci sute de însoţitori. Şi tot de două ori pe an, toţi ceilalţi daimyo erau obligaţi în egală măsură, să se înfăţişeze cu familiile lor la castel, ca să se închine în faţa Moştenitorului. Aşţfel, toţi puteau fi controlaţi, lipsiţi de apărare un număr de zile, în fiecare an.

— Întâlnirea fusese hotărâtă, neh? Dacă nu se ducea, ar fi însemnat trădare, neh?

— Trădare faţă de cine? se înroşi Hiro-matsu şi mai mult. Ishido încearcă să-l izoleze pe stăpânul nostru. Ascultă, dacă l-aş avea pe Ishido în puterea mea, aşa cum îl are el pe seniorul Toranaga, n-aş şovăi nici o clipă, orice-ar fi… De mult i-ar fi zburat lui Ishido capul de pe umeri şi-acum sufletul şi-ar fi aşteptat reîncarnarea. Fără să-şi dea seama, generalul răsucea teaca uzată a săbiei ce o purta în mâna stângă. Mâna dreaptă, noduroasă şi plină de bătături, o ţinea pregătită în poală. Cercetă cu privirea corabia.

— Unde sunt tunurile?

— Le-am adus pe ţărm, pentru mai multă siguranţă. O să mai facă Toranaga-sama vreo înţelegere cu Ishido?

— Când am plecat din Osaka era linişte. Consiliul trebuia să se întâlnească în trei zile.

— O să izbucnească cearta?

— Mie mi-ar place să fie aşa, dar stăpânului meu? Dacă el vrea o înţelegere, o să se facă. Hiro-matsu îşi întoarse privirea spre Yabu. A poruncit ca toţi daimyo aliaţi lui să-l aştepte la Yedo. Până la întoarcerea lui. Aici nu e Yedo.

— Da. Mi-am dat seama că nava e destul de importantă pentru cauza noastră ca să fie cercetată de-ndată.

— Nu era nevoie, Yabu-san. Ar trebui să ai mai multă încredere. Nimic nu se întâmplă fără ştirea stăpânului nostru. Ar fi trimis el pe cineva. Întâmplător m-a trimis pe mine. De câtă vreme eşti aici?

— O zi şi o noapte.

— Ai făcut doar două zile din Yedo?

— Da.

— Ai venit foarte repede. Trebuieşti lăudat.

Ca să câştige timp, Yabu începu să-i vorbească lui Hiro-matsu despre marşul lui forţat, dar mintea îi era la lucruri mult mai importante. Cine era iscoada? Cum de primise Toranaga veşti despre navă tot atât de repede ca şi el? şi cine îl înştinţase pe Toranaga despre plecarea lui? Cum ar fi putut acum să-l ducă cu vorba pe Hiro-matsu şi s-o scoată la capăt?

Hiro-matsu îl ascultă până la capăt, apoi spuse apăsat:

— Seniorul Toranaga a confiscat nava cu tot ce e pe ea.

O tăcere bruscă învălui ţărmul. Acesta era Izu, feuda lui Yabu, şi Toranaga n-avea nici un drept aici. Nici Hiro-matsu n-avea drept să poruncească ceva. Mâna lui Yabu se încordă pe sabie.

Hiro-matsu aştepta cu calmul său obişnuit. Făcuse exact cum îi poruncise Toranaga şi acum nu putea face altceva decât să aştepte. Însemna, fără îndoială, că trebuia să ucidă sau să fie ucis.

Yabu ştia că acum trebuia să se hotărască. Nu mai era nimic de aşteptat. Dacă ar refuza să dea corabia, ar trebui să-l omoare pe Hiro-matsu Pumn de Fier, pentru că Hiro-matsu Pumn de Fier nu ar fi plecat niciodată fără ea. Erau

probabil două sute de samurai de elită pe galera ancorată la chei şi ei trebuiau să moară. Ar putea să-i invite pe ţărm, să-i înşele cumva şi apoi ar putea uşor să adune în câteva ore în Anjiro destui samurai ca să-i copleşească, pentru că era un maestru în ambuscade. Dar asta l-ar obliga pe Toranaga să-şi trimită armata în Izu. Ai să fii înghiţit, îşi spuse, dacă Ishido nu-ţi vine în ajutor. Şi de ce te-ar ajuta Ishido când duşmanul tău, Ikawa Jikkyu, e rudă cu Ishido şi vrea Izu pentru el? Uciderea lui Hiro-matsu va deschide ostilităţile, pentru că onoarea îl obligă pe Toranaga să pornească împotriva ta, ceea ce ar forţa mâna lui Ishido şi Izu ar fi primul câmp de bătălie.

Cum rămâne cu puştile mele? Minunatele mele puşti şi minunatul meu plan? O să pierd pentru totdeauna unica mea şansă dacă va trebui să i le dau lui Toranaga.

Mâna-i era pe sabia Murasama şi-şi simţea sângele curgând prin braţ şi o furie oarbă de a lovi. Îndepărtase din capul locului ghidul de a nu aminti de muschete. Dacă se aflase despre navă, cu siguranţă că se ştia şi despre încărcătura ei. Dar cum a aflat Toranaga atât de repede? Printr-un porumbel călător. Ăsta e singurul răspuns. Din Yedo sau de aici? Cine are porumbei călători aici? De ce n-am şi eu un astfel de serviciu? Asta e greşeala lui Zukimoto, el trebuia să se fi gândit la aşa ceva, neh?

Hotărăşte-te. Război sau nu?

Yabu se rugă în gând lui Buddha, tuturor spiritelor kami, tuturor zeilor, care existau sau aveau să existe, să abată blestemul asupra celui sau celor care îl trădaseră, asupra părinţilor şi asupra urmaşilor lor pentru zece mii de generaţii. Şi renunţă.

— Seniorul Toranaga nu poate confisca nava, pentru că îi este deja dăruită. Am dictat o scrisoare pentru asta. Nu-i aşa, Zukimoto?

— Da, alteţă.

— Bineînţeles, dacă seniorul Toranaga doreşte să o considere confiscată, poate să o facă. Însă urma să fie un

dar. Yabu era încântat să-şi audă vocea sunând atât de nepăsătoare. Seniorul Toranaga o să fie bucuros de pradă.

— Îţi mulţumesc în numele stăpânului meu.

Hiro-matsu fu din nou uimit de previziunea lui Toranaga. El prezisese că aşa o să se întâmple şi că n-o să fie nici o luptă.

— Nu cred, îi spusese Hiro-matsu. Nici un daimyo n-ar putea îndura o asemenea uzurpare a drepturilor sale. Yabu n-o să poată. Eu, cu siguranţă, n-aş putea. Nici chiar faţă de alteţa voastră.

— Dar ai fi dat ascultare poruncilor şi mi-ai fi spus despre corabie. Trebuie să-l întoarcem pe Yabu cum vrem noi, neh? Am nevoie de violenţa şi viclenia lui: el îi pune stavilă lui Ikawa Jikkyu şi îmi apără flancul.

Aici, pe plajă, sub un soare blând, Hiro-matsu făcu în silă o plecăciune politicoasă, urându-şi propria făţărnicie.

— Seniorul Toranaga va fi încântat de generozitatea dumitale.

Yabu îl privea cu atenţie.

— Nu este o navă portugheză.

— Da, aşa am auzit şi noi.

— Este o navă pirat.

Văzu ochii generalului îngustându-se.

— Ei?

În timp ce-i povestea ce-i spusese preotul, Yabu cugeta. Dacă asta e o noutate pentru tine, aşa cum a fost pentru mine, nu înseamnă că Toranaga a primit aceeaşi informaţie ca şi mine? Dar, dacă cunoşti încărcătura navei, atunci iscoada e Omi, sau unul dintre samuraii lui, sau un sătean.

— Sunt o grămadă de ţesături. O mică comoară. Muschete, praf de puşcă şi ghiulele.

Hiro-matsu şovăi. Apoi spuse:

— Ţesăturile sunt mătăsuri chinezeşti?

— Nu, Hiro-matsu-san, spuse el folosind anume san.

Ca daimyo ei erau egali, dar acum că el „dăruia” cu mărinimie nava, se simţea destul de în siguranţă ca să

folosească termenul mai puţin ceremonios. Fu încântat să vadă că faptul nu trecuse neobservat de bătrân. Eu sunt daimyo de Izu, prin voia soarelui, a lunii şi a stelelor!

— Un material foarte neobişnuit, greu, gros, complet nefolositor pentru noi, spuse el. Am adus pe ţărm tot ce merita salvat.

— Bine. Te rog să încarci totul pe corabia mea.

— Cum? Yabu aproape că explodă.

— Totul. De îndată.

— Acum?

— Da. Îmi pare foarte rău, dar cred că înţelegi că vreau să mă întorc la Osaka cât mai curând cu putinţă.

— Da, dar… dar va fi loc pentru toate?

— Duci tunurile înapoi pe corabia barbară şi o sigilezi! În trei zile vor sosi bărci s-o tragă spre Yedo. Cât priveşte muschetele, praful de puşcă şi ghiulele, e… Brusc, Hiro-matsu se opri ocolind capcana ce-i fusese pregătită.

— Este loc destul pe galeră pentru cinci sute de muschete, îi spusese Toranaga, pentru tot praful de puşcă şi pentru cei douăzeci de mii de dubloni de argint. Lasă tunurile pe puntea navei şi baloturile în cală. Lasă-l pe Yabu să vorbească şi dă-i ordine, nu-i da timp să gândească. Dar să nu te înfurii sau să-ţi pierzi răbdarea. Am nevoie de el, dar vreau armele şi nava. Fii atent la încercările lui de a prinde în cursă ca să te facă să dezvălui ce ştii despre încărcătura navei, pentru că el nu trebuie să afle cine e iscoada noastră.

Hiro-matsu îşi blestemă nepriceperea de a juca jocurile acestea atât de trebuitoare.

— Despre cât loc trebuie, spuse el scurt, poate c-o să-mi spui dumneata. Mai precis, care e încărcătura? Câte muschete, ghiulele şi ce alte lucruri aţi mai găsit? Iar tezaurul e în lingouri sau în monezi, în aur sau argint?

— Zukimoto!

— Da, Yabu-sama.

— Adu lista cu încărcătura navei.

O să mă ocup eu de tine mai târziu, gândi Yabu.

Zukimoto plecă în grabă.

— Trebuie să fii obosit, Hiro-matsu-san. Poate vrei puţin cha? S-au făcut unele pregătiri pentru dumneata, atât cât s-a putut. Casele de baie sunt cu totul nepotrivite, dar poate că o baie o să te învioreze puţin.

— Mulţumesc. Eşti foarte atent. Puţin cha şi o baie au să fie foarte bune. Mai târziu. Întâi spune-mi tot ce s-a întâmplat de când a sosit corabia aici.

Yabu îi povesti toate întâmplările, sărind peste partea cu băiatul şi curtezana, care era neimportantă. La ordinul lui Yabu, Omi îşi spuse şi el povestea, în afară de ce vorbise în taină cu Yabu. Şi Mura o spuse pe a lui, fără întâmplarea cu erecţia lui Anjin, care, chibzui el, deşi era interesantă, l-ar fi putut ofensa pe Hiro-matsu. La vârsta lui asemenea întâmplări puteau fi rare şi mai puţin izbitoare.

Hiro-matsu privea spre şuviţa de fum care încă se mai ridica din rug.

— Câţi piraţi au mai rămas?

— Zece, alteţă, cu căpetenia lor, spuse Omi.

— Unde e el acum?

— În casa lui Mura.

— Ce-a făcut? Care a fost primul lucru pe care l-a făcut după ce-a ieşit din groapă?

— S-a dus direct la baie, alteţă, răspunse Mura repede. Acum doarme, ca mort, alteţă.

— De data asta n-a mai trebuit să-l căraţi pe sus?

— Nu, alteţă.

— Pare să înveţe repede. Hiro-matsu îşi întoarse privirea spre Omi. Crezi că pot fi învăţaţi să se poarte cum se cuvine?

— Nu. Nu e sigur, Hiro-matsu-sama.

— Ai putea să cureţi urina unui duşman de pe spatele tău?

— Nu, alteţă.

— Nici eu. Niciodată. Barbarii sunt foarte ciudaţi.

Gândurile lui Hiro-matsu se întoarseră din nou la corabie. Cine va supraveghea încărcarea?

— Nepotul meu, Omi-san.

— Bine. Omi-san, vreau să plec înainte de lăsarea serii. Căpitanul meu o să te-ajute să meargă foarte repede. Preţ de trei beţe, cel mult.

Ca unitate de timp era folosit intervalul necesar unui băţ obişnuit de esenţă parfumată ca să ardă complet, ceea ce însemna cam o oră pentru fiecare băţ.

— Da, stăpâne.

— De ce n-ai veni şi dumneata cu mine la Osaka, Yabu-san? spuse Hiro-matsu de parcă gândul i-ar fi venit pe neaşteptate. Seniorul Toranaga ar fi încântat să primească toate lucrurile astea din mâinile dumitale. Te rog, e destul loc. Când Yabu începu să protesteze, îl lăsă să vorbească, aşa cum poruncise Toranaga şi apoi spuse exact cum poruncise Toranaga: Insist. Insist în numele seniorului Toranaga. Generozitatea ta trebuie răsplătită.

Cu pământurile şi capul meu? se întrebă Yabu cuprins de amărăciune, ştiind că nu mai avea altceva de făcut acum decât să accepte plin de recunoştinţă.

— Mulţumesc. Aş fi onorat.

— Bun. Deci ne-am înţeles, spuse Pumn de Fier cu o vădită uşurare. Acum puţin cha şi o baie.

Politicos, Yabu îl conduse la deal, spre casa lui Omi. Bătrânul fu spălat şi frecat, apoi zăcu mulţumit în aburii fierbinţi. Mai târziu, mâinile lui Suwo îl făcură să se simtă ca nou născut. Apoi mâncă puţin orez, peşte crud şi legume murate. Sorbi cha din porţelanuri bune. Un somn scurt, fără vise.

După trei ceasuri panoul shoji alunecă în lături. Straja personală ştia că era mai bine aşa, decât să intre în cameră nechemat; Hiro-matsu era deja sculat, cu sabia pe jumătate scoasă din teacă, pregătit pentru orice.

— Yabu-sama aşteaptă afară, alteţă. Spune că nava este încărcată.

— Excelent.

Hiro-matsu ieşi pe verandă şi se uşură în găleată.

— Oamenii tăi sunt foarte harnici, Yabu-san.

— Oamenii domniei-tale i-au ajutat. Ei sunt mai mult decât harnici.

Da, şi pe soarele care dă căldură, atât le-ar trebui, să nu fie, gândi Hiro-matsu, apoi spuse bine dispus:

— Nimic mai plăcut ca un urinat dintr-o băşică plină, atâta vreme cât e destulă forţă în spatele izvorului, neh? Te face să te simţi iar tânăr. La vârsta mea ai nevoie să te simţi tânăr. Îşi slăbi fâşia de pânză din brâu, aşteptând ca Yabu să încuviinţeze politicos cele spuse, dar nu mai urmă nimic. Iritarea începu să-i crească, dar şi-o domoli. Duceţi căpetenia piraţilor pe nava mea.

— Cum?

— Ai fost destul de generos să dăruieşti corabia cu tot ce e pe ea. Oamenii din echipaj erau pe ea. Aşa că iau căpetenia lor la Osaka. Seniorul Toranaga doreşte să-l vadă. Desigur, cu restul faci ce vrei. Dar, înainte de a pleca, te rog vezi ca oamenii dumitale să fi înţeles că barbarii sunt proprietatea stăpânului meu şi că ar fi bine să fie toţi nouă, sănătoşi şi teferi, când o să-i ceară.

Yabu se grăbea către debarcaderul unde se afla Omi.

Când, mai devreme, îl lăsase pe Hiro-matsu în baie, urcase poteca şerpuitoare ce trecea pe lângă platoul funerar. Acolo făcuse o plecăciune scurtă în faţa rugului şi mersese mai departe pe lângă lanurile de grâu şi livezile în terase, ajungând, în cele din urmă, pe un mic platou, sus, deasupra satului. Altarul bine îngrijit al unui kami păzea acest loc de răgaz. Un arbore străvechi îşi răspândea de veacuri umbra şi liniştea. Se dusese acolo să-şi potolească mânia şi să se gândească. Nu îndrăznise să se apropie de corabie, sau de Omi, ori de oamenii săi, căci ştia că le-ar fi poruncit multora, dacă nu tuturor, să-şi facă seppuku, ceea ce ar fi fost o risipă, şi-ar fi măcelărit tot satul, ceea ce ar fi fost o nebunie – căci numai ţăranii prindeau peşte şi cultivau orez, care erau bogăţia samurailor.

Cât stătuse fierbând de unul singur şi încercând să-şi ascută mintea, soarele coborâse şi-mprăştiase ceaţa de deasupra mării. În depărtare, norii ce-nvăluiseră munţii dinspre apus se spărseseră pentru o clipă şi el văzuse răsărind frumuseţea piscurilor înveşmântate în zăpadă. Priveliştea îl liniştise şi începuse să se domolească, să gândească şi să facă planuri.

Pune-ţi iscoadele să afle iscoada, îşi spuse. Nimic din ce zisese Hiro-matsu nu-i dezvăluia dacă trădarea plecase de aici sau din Yedo. În Osaka ai prieteni puternici, însuşi seniorul Ishido este printre ei. Poate că vreunul o să-l dibuie pe ticălos. Dar trimite iute un mesaj secret soţiei tale, în caz că iscoada e acolo. Şi Omi? Să-l pui să găsească iscoada aici? Să fie el iscoada? Asta e greu de crezut, dar nu cu neputinţă. Mai degrabă trădarea a pornit din Yedo. Timpul e totul. Dacă Toranaga ar fi primit la Osaka vestea despre navă imediat după sosirea ei, atunci Hiro-matsu ar fi sosit aici primul. Tu ai iscoade în Yedo. Lasă-i să arate cât preţuiesc.

Iar barbarii? Acum ei sunt singurul tău câştig de pe urma navei. Cum să te serveşti de ei? Aşteaptă, nu ţi-a dat Omi răspunsul? Ai putea să le foloseşti cunoştinţele despre mare şi despre corăbii şi să îi dai lui Toranaga în schimbul armelor, neh?

O altă posibilitate: fii vasalul lui Toranaga. Oferă-i planul tău. Cere-i să-ţi îngăduie să conduci Regimentul Celor cu Puşti – spre gloria lui. Dar un vasal nu trebuie să se aştepte niciodată ca stăpânul lui să-l răsplătească pentru serviciile sale sau chiar să i le recunoască: să slujeşti este o datorie, datorie înseamnă samurai, samurai însemnă nemurire. Aceasta ar fi cea mai bună ieşire, într-adevăr cea mai bună, gândi Yabu. Pot eu, de fapt, să-i fiu vasal lui, sau lui Ishido?

Nu, asta-i cu neputinţă. Aliat, da, vasal, nu.

Bun, deci până la urmă barbarii valorează totuşi ceva. Omi are din nou dreptate.

Se simţise mai liniştit şi apoi, când se făcuse vremea şi un mesager adusese ştirea că nava e încărcată, plecase la Hiro-matsu şi descoperise că acum pierdea până şi barbarii.

Fierbea când ajunse la debarcader.

— Omi-san!

— Da, Yabu-sama?

— Adu aici pe căpetenia barbarilor. O iau cu mine la Osaka. Cât despre ceilalţi, vezi să fie îngrijiţi cât sunt plecat. Vreau să-i găsesc întremaţi şi supuşi. Foloseşti groapa dacă e nevoie.

De când sosise galera, mintea lui Omi era în fierbere şi el era plin de nelinişte pentru viaţa lui Yabu.

— Lăsaţi-mă să vin şi eu, alteţă. Poate c-aş izbuti să vă fiu de folos.

— Nu, acum vreau să te-ngrijeşiti de barbari.

— Vă rog! Poate că într-o mică măsură aş putea să răscumpăr bunătatea arătată faţă de mine.

— Nu e nevoie, spuse Yabu mai blând decât ar fi vrut-o. Îşi aminti că-i ridicase lui Omi leafa la trei mii de koku şi-i mărise feuda tocmai din pricina tezaurului şi armelor. Care acum dispăruseră. Dar văzuse îngrijorarea de care era cuprins tânărul şi fără să vrea, simţise o căldură în suflet. Cu vasali ca acesta o să-mi clădesc un imperiu, îşi promise. Omi va conduce una dintre unităţi, când o să-mi recapăt armele.

— Când o să înceapă războiul – ei bine, atunci o să am o slujbă foarte importantă pentru tine, Omi-san. Acum du-te şi adu-l pe barbar.

Omi luă cu sine patru străji şi pe Mura ca să tălmăcească.

Blackthorne fusese sculat cu forţa din somn. Îi trebuise un minut să se dezmeticească. Când ceaţa de pe ochi dispăruse, Omi se uite în jos, spre el.

Unul dintre samurai trăsese cuvertura de pe el, altul îl zgâlţâise să se trezească, alţi doi purtau beţe subţiri, neliniştitor de ciudate, de bambus. Mura avea în mână un colac scurt de funie.

Mura îngenunhe şi se înclină:

— Konnichi wa. Bună ziua.

— Konnichi wa. Blackthorne se aşează pe genunchi şi, deşi era gol, se înclină cu egală politeţe.

E doar o politeţe, îşi spuse. E obiceiul lor, iar ei se înclină din bună-cuviinţă, aşa că nu e nici o ruşine în asta. Goliciunea nu e băgată în seamă şi nu e o ruşine, ăsta-i obiceiul lor.

— Anjin. Te rog, îmbracă, spuse Mura.

Anjin? A, îmi amintesc acum. Popa spunea că ei nu-mi pot pronunţa numele, aşa că mi-au zis Anjin – adică Pilot – şi nu e o insultă. Şi-o să mi se spună „Anjin-san” – domnule pilot – când o să merit.

Nu te uita la Omi, îşi spuse prevenitor. Nu încă. Nu-ţi aminti acum de piaţa satului, de Omi, de Croocq şi de Pieterzoon. Fiecare lucru la timpul lui. Asta ai de făcut. Aşa ai jurat în faţa lui Dumnezei să faci: fiecare lucru la timpul său! O să mă răzbuna, jur.

Blackthorne văzu că hainele îi fuseseră curăţate din nou şi binecuvântă pe cel care o făcuse. Îşi lepădase hainele în camera de baie de parcă ar fi avut ciumă. De trei ori îi pusese să-i frece spatele. Cel mai aspru burete şi cu piatra de baie. Dar tot mai simţea arsura urinei pe piele.

Îşi desprinse privirea de pe Mura şi se uită spre Omi. Simţi o plăcere perversă ştiindu-şi duşmanul aproape şi în viaţă.

Se înclină cum văzuse că o fac egalii între ei şi-şi menţinu plecăciunea.

— Kohnichi wa, Omi-san, spuse.

Nu e nici o ruşine să le vorbeşti limba, nici să spui „bună ziua” sau să te înclini primul, aşa cum cere obiceiul lor.

Omi se înclină la rândul lui.

Blackthorne băgă de seamă că nu se plecase ca în faţa unui egal, dar era destul pentru moment.

— Konnichi wa, Anjin, spuse Omi.

Tonul era politicos, dar nu îndeajuns.

— Anjin-san! Blackthorne îl privi în faţă.

Se înfruntau două voinţe. Omi fusese tratat bărbăteşte, ca la jocul de cărţi sau la zaruri. Unde ţi-e buna creştere?

— Konnichi wa, Anjin-san, spuse Omi, în cele din urmă, cu un zâmbet fugar.

Blackthorne se îmbrăcă la iuţeală.

Purta pantaloni largi cu o legătură pentru prohab în faţă, şosete, cămaşă şi haină, părul lung îi era strâns într-o coadă îngrijită, iar barba şi-o potrivise cu foarfecele pe care i le împrumutase bărbierul.

— Hai, Omi-san? întrebă Blackthorne când fu îmbrăcat, simţindu-se mai bine, dar foarte supravegheat, dorindu-şi să ştie mai multe cuvinte ca să le poată folosi.

— Te rog, mâna, spuse Mura.

Blackthorne nu înţelese şi o arătă prin semne. Mura îşi ridică propriile mâini şi imită legarea lor.

— Mâna, te rog.

— Nu. Blackthorne i-o spuse direct lui Omi şi-şi clătină capul. Nu e nevoie, spuse el în engleză, nu e nevoie deloc. Mi-am dat cuvântul. Îşi menţinu vocea blândă şi potolită şi apoi se adresă aspru, imitându-l pe Omi: Wakarimasu ka, Omi-san? Înţelegi?

Omi râse, apoi spuse:

— Hai, Anjin-san. Wakarimasu. Se întoarse şi plecă.

Mura şi ceilalţi se holbară în urma lui, uluiţi. Blackthorne îl urmă pe Omi afară, la soare. Cizmele îi fuseseră curăţate. Înainte ca s-apuce să şi le tragă, slujnica „Onna”, se afla deja acolo, în genunchi, şi-l ajută.

— Mulţumesc, Haku-san, spuse el, amintindu-şi numele ei adevărat. Care e cuvântul pentru „mulţumesc”? se întrebă.

Ieşi pe poartă, cu Omi înaintea lui.

Sunt în urma ta, tu, ticălos bleste… Stai puţin! Îţi aminteşti ce ţi-ai promis? şi de ce să-l blestemi, chiar şi numai în gând? El nu te-a înjurat. Înjurăturile sunt pentru cei slabi sau pentru cei proşti. Nu-i aşa?

Fiecare lucru la timpul lui. E destul că îl pândeşti. Tu o ştii şi o ştie şi el la fel de bine. Să nu faci nici o greşeală, el

înţelege foarte limpede totul.

Blackthorne cobora dealul între cei patru samurai. Portul încă nu se zărea. Mura mergea discret la zece paşi în urma lor, iar Omi în faţă.

Au de gând să mă bage din nou sub pământ? se întrebă. De ce au vrut să-mi lege mâinile? N-a spus Omi ieri – Iisuse Cristoase, ieri a fost? – „Dacă te porţi cum se cuvine nu vei mai fi băgat în groapă. Dacă te porţi cuviincios, mâine un alt om va ieşi de acolo. Probabil. Poate mai mulţi.” Nu asta a spus? M-am purtat cum se cuvine? Mă întreb ce face Croocq. Flăcăul trăia când l-au cărat în casa în care a stat echipajul prima oară.

Blackthorne se simţea mai bine astăzi. Baia, somnul şi hrana proaspătă începuseră să-l întremeze. Ştia că, dacă avea grijă să se odihnească, doarmă şi mănânce, într-o lună ar fi fost în stare să alerge sau să înoate o milă, să comande o navă de război şi să facă cu ea înconjurul lumii.

Nu te gândi încă la asta! Astăzi cruţă-ţi doar puterile. O lună nu înseamnă prea mult, nu?

Mersul în josul dealului şi prin sat îl obosiră. Eşti mai slab decât gândeai… Nu, eşti măi puternic decât gândeai, îşi porunci.

Catargele lui Erasmus ţâşniră deasupra acoperişurilor de ţiglă şi inima începu să-i bată mai tare. În faţă, strada făcu o cotitură urmând conturul dealului, coborî în piaţă şi se termină. Un palanchin cu perdeluţe stătea în soare. Cei patru purtători, doar cu bucata de pânză înfăşurată în jurul şoldurilor, stăteau pe vine alături, scobindu-se nepăsători în dinţi. Când îl văzură pe Omi, toţi se aşezară în genunchi, aplecându-se adânc. Omi abia dacă făcu un semn din cap când trecu pe lângă ei, dar chiar atunci o fată ieşi pe poartă îndreptându-se spre palanchin şi el se opri.

O slujnică tânără alerga să ţină o umbrelă verde în dreptul fetei. Omi se înclină, fata se înclină, şi amândoi începură să-şi vorbească fericiţi. Aroganţa trufaşă dispăruse de pe chipul lui Omi.

Fata purta un chimonou de culoarea piersicii, o cingătoare lată, aurie şi papuci în curele, aurii. Blackthorne o văzu aruncându-şi privirea spre el. Era limpede că ea şi Omi vorbeau despre el. Nu ştia cum să reacţioneze sau ce să facă, aşa că nu făcu nimic, aşteptă doar liniştit, bucurându-se de priveliştea, de puritatea şi căldura prezenţei ei. Se întrebă dacă ea era iubita sau soţia lui Omi.

Omi o întrebă ceva şi ea răspunse fluturându-şi evantaiul verde, care străluci şi dansă în lumina soarelui. Râsu-i era melodios şi graţia desăvârşită. Omi zâmbea şi el, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă, devenind încă odată samurai.

Blackthorne îl urmă. Când trecu pe lângă ea, privirea ei era fixată asupra lui şi el spuse:

— Konnichi wa.

— Konnichi wa, Anjin-san, răspunse ea şi vocea ei îi pătrunse în suflet.

Nu era mai înaltă de cinci picioare, dar era desăvârşită. Când se înclină uşor, briza îi îndepărtă chimonoul de mătase de deasupra, dezvelindu-i marginile chimonoului de dedesubt, de culoarea purpurei, pe care el îl găsi surprinzător de ispititor.

Parfumul fetei încă îl învăluia când dădu colţul străzii. Văzu chepengul şi pe Erasmus. Şi galera. Fata dispăru din mintea lui.

De ce bocaporturile tunurilor sunt goale? Unde sunt tunurile noastre şi ce naiba caută o galeră de sclavi aici şi ce s-a întâmplat în groapă?

Fiecare lucru la timpul lui. Mai întâi Erasmus: ciotul arborelui trichet, luat de furtună, arăta urât. Asta nu contează, gândi. Am putea să-l scoatem în larg uşor. Am dezlega parâmele, curenţii de aer din timpul nopţii şi refluxul ne-ar purta fără zgomot, şi am putea s-o canarisim mâine pe celălalt ţărm al insuliţei aceleia. Jumătate de zi, atât ne-ar trebui să montăm arborele de rezervă, apoi, toate pânzele sus, şi pornim în larg. Poate că ar fi mai bine

să nu ancorăm, ci să o ştergem spre ape mai sigure. Dar cine o s-o manevreze? Nu te poţi descurca de unul singur.

De unde a venit galera aceea cu sclavi? şi de ce este aici? Zărea grupuri de samurai şi marinari jos, la debarcader. Galera cu şaizeci de vâsle – câte treizeci de fiecare parte – era bine îngrijită, ramele aşezate meticulos, gata de plecare imediată, şi se cutremură fără să vrea. Ultima oară când văzuse o galeră fusese cu doi ani în urmă pe Coasta de Aur, când flota lui se pregătea să iasă în larg, toate cele cinci corăbii laolaltă. Era o galeră comercială portugheză de coastă, bogată, ce zburase pe lângă ei împotriva vântului, Erasmus nu putuse să o ajungă ca s-o captureze sau s-o scufunde.

Blackthorne ştia bine coasta Africii de Nord. Fusese pilot şi căpitan de navă timp de zece ani la Societatea Londoneză a Negustorilor Berberi, societate pe acţiuni ce pregătea soldaţi-negustori ca să străpungă blocada spaniolă şi să facă negoţ pe Coasta Berberă. Pilotase corăbii de-a lungul coastelor Africii de Vest şi de Nord, până spre sud, la Lagos, şi către nord şi est prin vicleana Strâmtoare Gibraltar – patrulată într-una de spanioli – până la Salerno, în regatul Neapolelui. Mediterana era periculoasă pentru corăbiile engleze şi olandeze. Acolo se aflau în număr mare corăbii de război duşmane, spaniole şi portugheze, şi ceea ce era şi mai rău, otomanii, necredincioşii turci, împânzeau apele cu galere cu sclavi şi cu nave de război.

Aceste călătorii fuseseră foarte profitabile pentru el şi-şi cumpărase propria sa navă, un bric de o sută cincizeci de tone, ca să facă negoţ pe cont propriu. Dar aceasta se scufundase şi pierduse totul. Fuseseră prinşi la adăpost, în apele fără vânt ale Sardiniei, când o galeră otomană apăruse din senin. Lupta fusese cruntă şi, spre apusul soarelui, nava duşmană îi lovise cu pintenul, îi agăţase şi trecuse iute la abordaj… Nu uitase strigătele de „Alaaaaah” scoase de corsari în timp ce săreau peste bordul navei sale. Erau înarmaţi cu săbii şi muschete. Îşi regrupase oamenii,

primul atac fusese respins, dar al doilea îi copleşise şi poruncise să se dea foc magaziei de muniţii. Corabia lui era în flăcări şi hotărâse că era mai bine să moară decât să fie pus la vâsle. Avusese întotdeauna o groază cumplită de a nu fi prins viu şi făcut sclav pe o galeră, soartă deloc neobişnuită pentru un marinar captiv.

Când depozitul de muniţii sărise în aer, explozia sfărâmase fundul navei sale şi distrusese o parte din galera corsară, iar în învălmăşeală, reuşise să înoate până la barcaz şi scăpase cu patru oameni din echipaj. Pe cei care nu putuseră să înoate până la el fusese nevoit să-i părăsească şi încă îi mai răsunau în minte strigătele lor de ajutor, în numele Domnului. Dar, în ziua aceea, Dumnezeu îşi întorsese faţa de la ei, aşa că pieriseră sau ajunseseră puşi la vâsle. Dar Dumnezeu nu-şi întorsese faţa de la Blackthorne şi de la ceilalţi patru şi, astfel, ei izbutiseră să ajungă la Cagliari, în Sardinia, iar de acolo acasă, fără nici un ban.

Asta se-ntâmplase cu opt ani în urmă, în acelaşi an în care izbucnise iarăşi ciuma în Londra. Ciuma, foametea şi răscoalele celor care nu aveau de lucru şi mureau de foame. Fratele său mai mic cu familia lui fuseseră seceraţi. Propriul său fiu, primul născut, pierise. Dar, în timpul iernii, ciuma încetase, iar el obţinuse cu uşurinţă o nouă navă şi plecase pe mare să-şi refacă averea. Mai întâi în slujba Societăţii Londoneze a Negustorilor Berberi. Apoi un drum spre Indiile de Vest, în urmărirea spaniolilor. După asta, ceva mai bogat, navigase în slujba lui Kees Veerman, olandezul, în cea de a doua lui călătorie în căutarea legendarei Căi de Nord-Est către Chitai şi Insulele cu Mirodenii ale Asiei, cale ce se credea a fi în Mările de Gheaţă, la nord de Rusia ţaristă. Căutaseră timp de doi ani, apoi Kees Veerman murise în pustiul arctic laolaltă cu mai bine de optzeci la sută din echipaj, iar Blackthorne se întorsese aducând restul oamenilor acasă. Apoi, în urmă cu trei ani, fusese chemat de nou înfiinţata Companie

Olandeză a Indiilor de Est să conducă prima lor expediţie spre Lumea Nouă. Se şoptea în taină că ei făcuseră rost, la un preţ uriaş de o carte-pilot portugheză, de contrabandă, care, probabil, dezvăluia secretele Strâmtorii Magellan şi voiau s-o verifice. Bineînţeles, negustorii olandezi ar fi preferat să folosească unul dintre proprii lor piloţi, dar nu exista niciunul care să se poată compara cu cei englezi, instruiţi de deţinătoarea monopolului, Trinity House, iar valoarea colosală a acestei cărţi-pilot îi obligase să-şi încerce norocul cu Blackthorne. El fuse însă o alegere desăvârşită: era cel mai bun pilot protestant în viaţă, mama lui fusese olandeză şi el vorbea olandeza la perfecţie. Blackthorne primise plin de entuziasm şi se-nvoise ca plata să fie a cincisprezecea parte din toate profiturile şi, aşa cum era obiceiul, jurase solemn, în faţa lui Dumnezeu, credinţă faţă de Companie, şi se legase să ducă flota până la capătul drumului şi să le-o aducă înapoi acasă.

Pe Dumnezeul meu, am s-o duc pe Erasmus acasă, gândi Blackthorne. Cu atâţia oameni câţi El o să lase în viaţă.

Acum traversau piaţa, iar el îşi desprinse ochii de pe galeră şi văzu trei samurai păzind chepengul. Mâncau cu-ndemânare din castronaşe, cu beţişoare de lemn, aşa cum îi văzuse adesea, dar cu care el nu reuşise să se descurce.

— Omi-san! Prin semne îi arătă că voia să meargă la chepeng doar să-şi strige prietenii. Numai pentru o clipă.

Dar Omi dădu din cap, spuse ceva ce el nu înţelese şi-şi continuă drumul prin piaţă, în jos, spre plajă, pe lângă cazan şi mai departe până la debarcader. Blackthorne îl urmă supus. Fiecare lucru la timpul său, îşi spuse. Fii liniştit.

Odată ajunşi la debarcader, Omi se întoarse şi strigă spre samuraii de pază de la chepeng. Blackthorne îi văzu ridicând chepengul şi privind în jos. Unul dintre ei făcu un semn spre nişte ţărani care aduseră scara şi un hârdău cu apă proaspătă pe care-l coborâră în groapă. Cel gol îl luară înapoi sus. La fel şi hârdăul-latrină.

Iată! Dacă ai răbdare şi le faci jocul, după legile lor, poţi să-ţi ajuţi echipajul, gândi mulţumit.

Grupuri de samurai erau adunate lângă galeră. Un bătrân înalt stătea deoparte. Din respectul pe care daimyo-ul Yabu i-l arăta şi din felul cum ceilalţi săreau la cel mai mic semn al lui, Blackthorne îşi dădu imediat seama de importanţa lui. Să fie regele lor? se întrebă.

Omi îngenunche cu umilinţă. Bătrânul se înclină pe jumătate şi-şi întoarse ochii spre Blackthorne.

Adunându-şi toată priceperea de care era în stare, Blackthorn îngenunche şi-şi lipi mâinile de nisipul debarcaderului, aşa cum făcus Omi, plecându-şi capul la fel de jos ca el.

— Konnichi wa, Sama, spuse politicos.

Îl văzu pe bătrân înclinându-se din nou.

Urmă o discuţie între Yabu, bătrân şi Omi: Yabu îi vorbi lui Mura. Mura arătă spre galeră.

— Anjin-san. Te rog. Acolo.

— De ce?

— Isogi! comandă Omi, făcând semn cu mâna spre galeră.

— Nu, nu merg la…

Imediat Omi dădu un ordin şi patru samurai se aruncară asupra lui Blackthorne şi-i prinseră braţele. Mura scoase funia şi începu să-i lege mâinile la spate.

— Feciori de căţea, strigă Blackthorne. Nici nu mă gândesc să urc la bordul afurisitei ăsteia de nave de sclavi!

— Madonna! Lăsaţi-l în pace! Hei, voi maimuţe mâncătoare de scârnă, lăsaţi nenorocitul ăla în pace! Kinjiru, neh? E pilotul? Anjin ka?

Lui Blackthorne aproape că nu-i venea să-şi creadă urechilor. Avalanşa de înjurături în portugheză venise de pe puntea galerei. Apoi îl văzu pe bărbat coborând schela de bord. Era la fel de înalt ca el şi cam de aceeaşi vârstă, dar cu păr negru, ochi negri şi îmbrăcat neglijent în haine de marinar, cu floretă şold şi pistoale la cingătoare. Un crucifix

bătut în pietre scumpe îi atârna la gât. Purta o beretă elegantă şi un zâmbet larg îi brăzda faţa.

— Tu eşti pilotul? Pilotul olandezilor?

— Da, se auzi Blackthorne răspunzând.

— Bine. Bine. Eu sunt Vasco Rodrigues, pilotul acestei galere!

Se întoarse spre bătrân şi-i vorbi într-un amestec de japoneză şi portugheză, numindu-l Maimuţă-sama şi uneori Toda-sama, dar după cum pronunţa el suna a Toady-sama – broscoi. De două ori scoase pistolul, îl îndreptă cu emfază spre Blackthorne şi-l băgă iar în cingătoare; vorbea o japoneză garnisită cu vulgarităţi picante într-o portugheză de maidan, pe care numai marinarii o puteau înţelege.

Hiro-matsu vorbi scurt, samuraii îi dădură drumul lui Blackthorne şi Mura îl dezlegă.

— Aşa-i mai bine. Ascultă, pilotule, omul ăsta e ca un rege. I-am spus că răspund de tine şi c-o să-ţi zbor creierii imediat ce-o să tragem o duşcă! Rodrigues se înclină spre Hiro-matsu, apoi zâmbi spre Blackthorne. Înclină-te spre Ticălosu-sama. Ca în vis, Blackthorne făcu cum i se spusese.

— Te-nclini ca unu' dintr-ăştia, zise Rodrigues cu o grimasă. Chiar eşti pilot?

— Da.

— Care e latitudinea Capului Lizard?

— Patruzeci şi nouă de grade, cincizeci şi şase minute nord, şi atenţie la recifurile ce apar la sud, sud-vest.

— Dumnezeule, eşti pilotul! Rodrigues îi strânse mâna lui Blackthorne cu căldură. Hai la bord. E mâncare, şi rachiu, şi vin, şi grog, şi toţi piloţii trebuie să se iubească unii pe alţii, că ei sunt sămânţa pământului. Amin! Corect?

— Da, spuse Blackthorne slab.

— Când am auzit c-o să ducem un pilot înapoi cu noi, mi-am zis: straşnic! Sunt ani de când n-am mai avut plăcerea să vorbesc cu un pilot adevărat. Hai la bord. Cum te-ai strecurat prin Malacca? Cum ai scăpat de patrulele noastre din Oceanul Indian, ei? Al cui rutter l-ai furat?

— Unde, mă duci?

— La Osaka. Înălţimea sa, Marele Călău în persoană, vrea să te vadă.

Blackthorne simţi cum îl cuprinde iar panica.

— Cine?

— Toranaga! Stăpânul celor Opt Provincii, care dracu' or fi astea! daimyoul cel mai mare al Japoniei; un daimyo e ca un rege sau ca un senior feudal, ba chiar mai mult. Toţi sunt nişte tirani.

— Ce vrea de la mine?

— Nu ştiu, dar de-asta suntem noi aici şi, dacă Toranaga vrea să te vadă pe tine, pilotule, are să te vadă. Se zice că are un milion de apucaţi de ăştia cu ochi înguşti, care ar fi în stare să moară pentru cinstea de a-l şterge la buci, dacă asta ar fi plăcerea lui! „Toranaga vrea ca tu să aduci înapoi pilotul, Vasco", a spus tălmaciul lui. „Să-l aduci pe pilot şi încărcătura navei. Du-l pe bătrânul Toda Hiro-matsu acolo să cerceteze nava… „ O, da, pilotule, totul e confiscat, aşa am auzit, corabia ta şi tot ce e în ea!

— Confiscată?

— Poa' să fie un zvon. Japonezii iau uneori cu o mână şi dau înapoi cu cealaltă sau se prefac că nu au dat niciodată porunca asta. E greu să-i înţelegi pe ticăloşii ăştia sfrijiţi!

Blackthorne simţi ochii reci ai japonezilor sfredelindu-l şi încercă să-şi ascundă teama. Rodrigues îi urmări privirea.

— Da, începe să se neliniştească. E timp destul pentru vorbă. Haide la bord.

Se întoarse, dar Blackthorne îl opri.

— Ce-i cu prietenii mei, cu echipajul meu?

— Care?

Blackthorne îi spuse pe scurt despre groapă. Rodrigues îl întrebă pe Omi într-un amestec de cuvinte japoneze şi portugheze.

— Zice c-o să fie bine cu ei. Ascultă, nici eu, nici tu nu mai putem face nimic acum. Trebuie să ai răbdare, niciodată nu poţi să ştii la ce să te aştepţi de la un japonez, au şase feţe

şi trei inimi. Rodrigues se înclină ca un curtean european spre Hiro-matsu. Aşa ne înclinăm noi în Japonia. De parcă am fi la curtea Preacurviei Sale Filip al II-lea, băga-l-ar Dumnezeu mai repede în groapă pe spaniol!

Se îndreptă spre punte. Spre uluirea lui Blackthorne, nu erau nici lanţuri, nici sclavi.

— Ce-i cu tine? ţi-e rău? întrebă Rodrigues.

— Nu, am crezut că e o galeră cu sclavi.

— N-au d-ăştia în Japonia, nici măcar în ocnă. Ţicniţi, dar asta e! Aşa ţicniţi n-ai mai văzut tu niciodată şi eu am străbătut lumea de vreo trei ori. Avem samurai la rame. Sunt soldaţi, soldaţii borţosului bătrân şi n-ai văzut niciodată sclavi care să tragă mai bine la rame, sau bărbaţi care să lupte mai bine. Rodrigues râse. Trag de le ies ochii la rame şi eu îi îmboldesc pe ticăloşi doar ca să-i văd cum îi trec toate apele. Nu pleacă de la vâsle niciodată. Am făcut tot drumul de la Osaka – trei sute de mile marine în cap – în patruzeci de ceasuri. Hai jos. Plecăm îndată. Sigur ţi-e bine?

— Da. Da, cred că da. Blackthorne privea spre Erasmus. Era ancorată la o sută de iarzi mai încolo. Pilotule, ce zici, nu e nici o şansă să mergem pe navă? Nu m-au mai lăsat să mă întorc la bord, n-am haine şi ei au sigilat-o în momentul în care am sosit. Te rog.

Rodrigues cercetă atent corabia.

— Când ai pierdut arborele trinchet?

— Chiar înainte de-a acosta aici.

— Mai ai unul de rezervă la bord?

— Da.

— În ce port e înregistrată?

— Rotterdam.

— A fost construită acolo?

— Da.

— Am fost acolo. Bancuri de nisip rele, da-i un port dat naibi. Are parâme bune, nava ta. E nouă, până acum n-am mai văzut alta ca ea. Ehei, trebuie să fie rapidă, foarte

rapidă. Greu să te descurci cu ea. Rodrigues îşi îndreptă privirile spre el. Poţi să-ţi iei iute boarfele? Întoarse clepsidra de jumătate de oră, care şe găsea lângă cea de o oră, amândouă prinse de habitaclu.

— Da.

Blackthorne încerca să nu i se citească pe faţă speranţa.

— Cu o condiţie, pilotule. Nici o armă, ascunsă în mânecă sau în altă parte. Cuvântul tău de pilot. Le-am spus maimuţoilor că răspund de tine.

— De acord. Blackthorne privea nisipul scurgându-se încet prin gâtul Clepsidrei.

— Pilot sau nu, dacă încerci cea mai mică înşelăciune, îţi zbor creierii, sau îţi tai beregata. Dacă mă-nvoiesc.

— Îţi dau cuvântul meu, de la pilot la pilot, pe Dumnezeu. Şi să-i ia ciuma pe spanioli!

Rodrigues zâmbi şi-l bătu călduros pe spate.

— Începi să-mi placi, englezule.

— De unde ştii că sunt englez? întrebă Blackthorne, fiind sigur că portugheza lui era fără cusur şi că nimic din ceea ce spusese nu l-ar fi deosebit de un olandez.

— Sunt un ghicitor. Ca toţi piloţii, râse Rodrigues.

— Ai vorbit cu preotul? Părintele Sebastio ţi-a spus?

— Nu stau de vorbă cu popii, dacă nu-i musai. O dată pe săptămână e mai mult decât destul pentru orice bărbat. Rodrigues scuipă într-un canal de scurgere şi se îndreptă spre pasarela dinspre chei. Toady-sama! Ikimasho-ka?

— Ikimasho, Rodrigu-san. Ima.

— Ima, să fie. Rodrigues se uită căzut pe gânduri la Blackthorne. Ima înseamnă „acum”, „imediat”. Trebuie să plecăm imediat, englezule.

Nisipul se strânsese deja într-o mică grămăjoară aproape perfectă pe fundul clepsidrei.

— Vrei să-l întrebi, te rog, dacă pot merge la navă?

— Nu, englezule. N-o să-l întreb nici pe naiba.

Dintr-o dată Blackthorne se simţi gol pe dinăuntru. Şi foarte bătrân. Îl urmări pe Rodrigues cum se îndrepta spre

balustrada dunetei şi strigă spre un marinar scund, elegant, care stătea pe puntea ridicată de la proră.

— Hei, căpitan-san. Ikimasho? Toţi samuraii la bordu' Ima! Ima, wakarimasu ka?

— Hai, Anjin-san.

Imediat Rodrigues sună de şase ori clopotul navei, tare, iar căpitansan începu să strige ordine către marinarii şi samuraii de pe ţărm şi de pe navă. Marinarii de jos urcară în grabă pe punte să facă pregătirile de plecare şi, în învălmăşeala disciplinată, controlată, Rodrigues îl luă încet pe Blackthorne de braţ şi-l împinse spre pasarela de la tribord, îndepărtându-l de mal.

— Jos e o bărcuţă, englezule. Nu fugi, nu te uita în jur şi nu da nici o atenţie la nimeni, afară de mine. Dacă îţi spun să te întorci, fă-o iute.

Blackthorne traversă puntea, coborî schela de bord şi se îndreptă spre mica barcă japoneză. Apoi auzi voci mânioase în urma lui şi-şi simţea părul făcându-i-se măciucă, pentru că pretutindeni pe navă erau o mulţime de samurai, unii înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, câţiva cu muschete.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui, căpitan-san, eu răspund de el. Eu, Rodrigu-san, ichi ban Anjin-san jur pe numele Fecioarei! Wakarimasu ka? se auzi peste celelalte voci, dar ele deveneau tot mai mânioase.

Blackthorne era gata să urce în bărcuţă şi văzu că n-avca furcheţi. Nu ştiu să vâslesc ca ei, îşi spuse. Nu pot folosi barca! E prea departe ca să înot. Sau nu?

Şovăi, măsurând distanţa. Dacă ar fi fost în deplinătatea puterilor lui n-ar fi aşteptat nici o clipă. Dar acum?

În spatele lui se auzeau paşi coborând cu zgomot pasarela şi trebui să-şi înfrângă impulsul de a se întoarce.

— Aşază-te la pupă, îl auzi pe Rodrigues. Grăbeşte-te!

Făcu cum i se spusese şi Rodrigues sări sprinten în barcă, înşfăcă ramele şi, rămânând tot în picioare, vâsli cu mare îndemânare.

Un samurai era în capul scării de bord, foarte neliniştit, şi alţi doi erau lângă el cu arcurile pregătite. Căpitanul samurai strigă, fără îndoială chemându-i să se întoarcă.

La câţiva iarzi de navă, Rodrigues întoarse capul.

— Mergem doar pân' acolo, îi strigă căpitanului, arătând spre Erasmus. Strânge samuraii pe galeră! Îşi întoarse hotărât spatele spre nava lui şi continuă să vâslească, mânuind ramele ca japonezii, stând în picioare în mijlocul bărcii.

— Să-mi spui dacă-şi pun săgeţi în arcuri, englezule! Urmăreşte-i foarte atent. Ce fac acum?

— Căpitanul e foarte furios. Nu te bagi în vr-un necaz?

— Dacă nu ieşim în larg la-ntorsul clepsidrei, bătrânul Toady ar putea găsi pricină să se plângă. Ce fac arcaşii?

— Nimic. Ascultă ce le spune căpitanul. El pare nehotărât. Nu… Acum unul dintre ei scoate o săgeată.

Rodrigues se pregăti să se oprească.

— Madonna, ţintesc afurisit de bine ca să mergi la noroc… E deja în arc?

— Da… dar stai puţin! Căpitanul a… cineva a venit la el, un marinar, cred. Parcă l-ar întreba ceva despre navă. Căpitanul se uită spre noi. Îi spune ceva omului cu săgeata. Acum omul o pune înapoi în tolbă. Marinarul arată ceva pe punte.

Rodrigues trase repede cu coada ochiului ca să fie sigur şi respiră mai uşurat.

— Ăsta-i unul dintre ofiţeri. O să-i trebuiască o jumătate de ceas să-şi aranjeze vâslaşii.

Blackthorne aşteptă, distanţa creştea.

— Căpitanul se uită din nou spre noi. Nu, suntem în siguranţă. A plecat, dar unul dintre samurai ne urmăreşte.

— Treaba lui. Rodrigues se linişti, dar nu slăbi ritmul, nici nu se uită înapoi. Nu-mi place să fiu cu spatele spre samurai, mai cu seamă când au arme în mâini, da' cred să fi văzut vreodată pe vreunul fără. Toţi sunt nişte ticăloşi!

— De ce?

— Le place să omoare, englezule. E obiceiul lor, dorm cu săbiile lângă ei. Asta e o ţară grozavă, dar samuraii sunt periculoşi ca viperele, ba şi mai răi la vedere.

— De ce?

— Nu ştiu de ce, englezule, dar aşa sunt ei, răspunse Rodrigues bucuros să stea de vorbă cu unul de-al său. Sigur că toţi japonezii sunt altfel decât noi – nu simt durerea sau frigul ca noi – dar samuraii sunt chiar mai răi. Nu se tem de nimic, iar de moarte cel mai puţin. De ce? Numai Dumnezeu ştie, da' ăsta-i adevărul. Dacă superiorii lor spun „omoară”, ei omoară; dacă spun „mori”, ei se aruncă în săbii sau îşi despică burţile. Omoară sau mor cu aceeaşi uşurinţă cu care ne pişăm noi. Şi femeile sunt samurai, englezule. Ele omoară ca să-şi apere stăpânii, aşa-şi numesc ele soţii, sau îşi pun capăt zilelor, dacă li se porunceşte. O fac tăindu-şi beregata. Aici un samurai poate să-i ordone soţiei sale să se omoare şi ea trebuie s-o facă, e lege. Madonna, femeile sunt totuşi altceva, o altă specie, englezule, nimic pe pământ nu e ca ele, dar bărbaţii… samuraii sunt reptile şi cel mai sigur e să te porţi cu ei ca şi cu şerpii veninoşi. Te simţi bine acum?

— Da, mulţumesc. Niţel vlăguit, dar e-n ordine.

— Cum a fost călătoria ta?

— Grea. Spune-mi, ei, samuraii, cum ajung să fie samurai? E destul să-şi pună două săbii şi să-şi taie părul aşa?

— Trebuie să te naşti samurai. Bineînţeles, există mai multe ranguri de samurai, de la daimyo din vârful mormanului de scârnă până la ceea ce noi am numi pedestraşi. E mai mult un rang care se moşteneşte, ca la noi. Mai de mult, aşa mi s-a spus, era şi aici ca acum în Europa: ţăranii puteau să ajungă soldaţi şi soldaţii ţărani, cu urmaşi cavaleri şi nobili, chiar şi regi. Unii soldaţi-ţărani s-au ridicat până la cele mai înalte ranguri. Taiko a fost unul.

— Cine-i ăsta?

— Marele Despot, cârmuitorul întregii Japonii, Marele Ucigaş al tuturor timpurilor, o să-ţi povestesc într-o zi despre el. A murit în urmă cu un an şi acum arde în focul iadului. Rodrigues scuipă peste bord. Acum, ca să fii samurai, trebuie să te naşti aşa. Totul se moşteneşte, englezule. Madonna, habar n-ai tu ce preţ pun ei pe moştenire, familie, rang şi pe altele de felul ăsta. Ai văzut cum se pleacă Omi în faţa diavolului de Yabu şi cum amândoi se târăsc în faţa bătrânului Toady-sama. „Samurai" vine de la un cuvânt japonez care înseamnă „a sluji". Dar, oricât se înclină şi fac plecăciuni în faţa celui de deasupra, ei tot samurai rămân, cu anume înlesniri de samurai. Ce mai e pe punte?

— Căpitanul sporovăie cu un alt samurai şi arată spre noi. Ce înlesniri au?

— Aici samuraii conduc totul, stăpânesc totul. Au codul lor de onoare şi tabelele lor de legi. Trufaşi? Madonna, nici nu-ţi închipui! Cel mai de jos dintre ei poate, după lege, să omoare pe orice ne-samurai, pe orice bărbat, femeie sau copil, pentru orice pricină sau fără niciuna. Pot să omoare, după lege, doar ca să-şi încerce tăişul spurcatelor lor de săbii, i-am văzut cu ochii mei, şi au cele mai bune săbii din lume. Mai bune decât oţelul de Damasc. Ce mai face păcătosul ăla?

— Ne priveşte şi-atât. Acum ţine arcul pe spate.

Blackthorne fu scuturat de un fior.

— Îi urăsc pe ticăloşii ăştia mai mult decât pe spanioli. Rodrigues râse iar, în timp ce trăgea la vâsle. De vrei s-o ştii pe-a dreaptă, mi se rupe de ei! Da', dacă vrei să te îmbogăţeşti repede, trebuie să lucrezi cu ei, pentru că ei stăpânesc totul. Sigur ţi-e bine?

— Da, mulţumesc. Ce spuneai? Samuraii stăpânesc totul?

— Da. Întreaga ţară e împărţită în caste, ca în India. Samuraii, în vârf, ţăranii după ei. Rodrigues scuipă peste bord. Numai ţăranii pot să aibă pământ. Înţelegi? Dar samuraii au toate produsele. Ei au toată recolta de orez, şi

asta-i cea mai importantă, iar o parte din ea o dau înapoi ţăranilor. Numai samurailor li se îngăduie să poarte arme. Oricine atacă un samurai, afară de un alt samurai, este socotit răzvrătit şi este pedepsit pe loc cu moartea. Şi, dacă cineva vede un astfel de atac şi nu dă de ştire imediat, devine la fel de vinovat. O dată cu ei şi nevestele lor, ba chiar şi copiii. Întreaga familie e condamnată la moarte dacă unul dintre ei nu anunţă. Pe Sfânta Fecioară, samuraii sunt stirpea lui Satan! Am văzut copii ciopârţiţi bucăţele. Rodrigues tuşi şi scuipă. Dar chiar şi aşa, dacă ştii un lucru sau două, ţara asta e raiul pe pământ. Îşi aruncă privirea spre galeră, să se încredinţeze cu proprii-i ochi, apoi zâmbi larg. Ei, englezule, nimic nu e mai grozav ca o plimbare cu barca în jurul portului, nu?

Blackthorne râse. Povara anilor dispăruse în timp ce se lăsa furat de mişcarea atât de familiara a valurilor, de mirosul sărat al mării, pescăruşii strigând şi jucându-se deasupra lor, de senzaţia de libertate şi sentimentul izbânzii mult aşteptate.

— Am crezut că n-o să m-ajuţi să ajung la Erasmus!

— Asta-i nenorocirea cu voi, englezule. N-aveţi deloc răbdare. Ascultă, aici nu-i rogi nimic pe japonezi, samurai sau altceva, ei sunt toţi la fel. Dacă o faci, au să şovăie, apoi îl întreabă pe mai-marele lor. Aici trebuie să o faci. Sigur, râsu-i viguros pluti peste valuri, uneori poţi să fii omorât dacă o faci cum nu trebuie

— Vâsleşti foarte bine. Mă gândeam cum să folosesc ramele când ai venit tu.

— Doar nu credeai c-o să te las să te duci singur, nu? Cum te cheamă?

— Blackthorne, John Blackthorne.

— Ai fost vreodată în nord, englezule? În nordul îndepărtat?

— Am fost cu Kees Veerman pe Der Lifle. Acum opt ani. A fost a doua mea călătorie în căutarea Căii de Nord-Est. De ce?

— Mi-ar plăcea să-mi spui despre asta şi despre toate locurile pe unde ai fost. Crezi c-au să-l găsească vreodată? Drumul de nord, către Asia, prin est sau vest?

— Da. Voi şi spaniolii blocaţi ambele rute de sud, aşa că noi trebuie să-l găsim. Noi sau olandezii. De ce?

— Şi-ai pilotat şi pe Coasta Berberă, nu?

— Da. De ce?

— Şi Tripoli îl ştii?

— Mai toţi piloţii au fost acolo. De ce?

— Am ştiut eu că te-am mai văzut cândva. Da, s-a întâmplat la Tripoli. Cineva mi te-a arătat. Faimosul pilot englez! Care a mers cu exploratorul olandez Kees Veerman, în Mările de Gheaţă, şi care, cândva, a fost căpitan în escadra lui Drake, nu? Când cu Armada. Câţi ani aveai atunci?

— Douăzeci şi patru. Ce făceai la Tripoli?

— Pilotam un vas englez de corsari. Corabia mea fusese luată în Indii de piratul ăsta, Morrow, Henry Morrow era numele lui. El mi-a ars corabia până la linia de plutire, după ce-o prădase, şi mi-a oferit slujba de pilot – omul lui era nepriceput, aşa a spus el –, ştii cum e. Voia ca să mergem de acolo – noi făcusem plinul de apă şi plecam din Hispaniola, când m-a prins –, să mergem spre sud, de-a lungul continentului, apoi înapoi, peste Atlantic, să-ncercăm să capturăm, lângă Canare, transportul anual de aur către Spania şi, dacă ne scapă, s-o pornim prin Gibraltar spre Tripoli, pentru a încerca alte jafuri şi apoi din nou spre nord, către Anglia. A făcut ofertă obişnuită, să-mi elibereze camarazii, să le dea hrană şi bărci, dacă eu primeam să le fiu pilot. Am spus: „Bineînţeles, de ce nu? Numai să nu atacăm nici o navă portugheză, să mă debarcaţi lângă Lisabona şi să nu-mi furaţi cărţile-pilot. Ne-am târguit un timp, ca de obicei, ştii cum e. Apoi eu am jurat pe Sfânta Fecioară şi amândoi pe cruce şi asta a fost. Am avut o călătorie bună şi ne-au căzut în mână câţiva negustori spanioli bogaţi. Când am ajuns în largul Lisabonei, el m-a

rugat să rămân pe navă, mi-a spus obişnuitele vorbe ale bunei regine Bess, precum că ea va da o răsplată de prinţ oricărui pilot portughez care trece în slujba ei şi-i va învăţa şi pe ceilalţi din Trinity House tot ce ştie el, şi că-i va plăti cinci mii de guinee pentru cartea-pilot a Strâmtorii Magellan sau a Capului Bunei Speranţe. Zâmbetul lui Rodrigues era larg, dinţii albi şi puternici, barba şi mustaţa bine îngrijite. Nu le-aveam. Cel puţin aşa i-am spus. Morrow şi-a ţinut cuvântul, aşa cum ar trebui să facă toţi piraţii. M-a lăsat la ţărm cu cărţile mele pilot – bineînţeles că pusese să fie copiate, deşi el însuşi nu ştia să citească sau să scrie şi chiar mi-a dat partea mea din banii jefuiţi. Ai navigat vreodată cu el, englezule?

— Nu. Regina i-a dat titlul de cavaler acum câţiva ani. N-am fost niciodată pe vreuna dintre corăbiile lui. Mă bucur c-a fost cinstit cu tine.

Se apropiau de Erasmus. Samuraii se uitau în jos, spre ei, curioşi.

— Asta a fost pentru a doua oară când am pilotat pentru eretici. Prima oară n-am fost aşa de norocos.

— Oh?

Rodrigues puse vâslele la locul lor, barca făcu o uşoară mişcare laterală şi el apucă parâmele de abordaj.

— Mergem sus, dar mă laşi pe mine să vorbesc.

Blackthorne începu să urce, în timp ce pilotul celalalt lega bine barca. Rodrigues fu primul pe punte. Se înclină ca un curtean.

— Konnichi wa pentru toţi sama mâncători de scârboşenii!

Erau patru samurai pe punte. Blackthorne recunoscu pe unul dintre ei care făcuse de pază la chepeng. Încurcaţi, se înclinară băţoşi către portughez. Blackthorne îl imită, simţindu-se stânjenit, deoarece ar fi preferat să facă o plecăciune corectă.

Rodrigues se îndreptă direct spre scara din tambuchi. Sigiliile erau în ordine la locul lor. Unul din samurai i se aşează în cale.

— Kinjiru, gomen nasai. Este interzis, îmi pare rău.

— Kinjiru, da? spuse portughezul vădit neimpresionat. Eu sunt Rodrigu-san,anjin pentru Toda Hiro-matsu-sama. Sigiliul ăsta, spuse el arătând spre pecetea roşie acoperită cu o scriere ciudată, e al lui Toda Hiro-matsu-sama ka?

— Iyée, spuse samuraiul clătinând din cap. Kasigi Yabu-sama!

— Iyé? spuse Rodrigues. Kasigi Yabu-sama? Eu vin din partea lui Toda Hiro-matsu-sama, care e un rege mai mare decât ticălosul vostru, şi Toady-sama vine din partea lui Toranaga-sama, care e cel mai mare ticălos-sama de pe din lumea asta. Neh? Rupse sigiliul de la uşă şi-şi duse mâna la unul dintre pistoale. Săbiile erau pe jumătate scoase din teacă şi el îi spuse încet lui Blackthorne: Fii gata să părăseşti nava. Apoi se adresă samurailor, pe un ton mânios: Toranaga-sama! Arătă cu mâna stângă spre steagul care flutura pe propriu-i catarg. Wakarimasu ka?

Samuraii şovăiră, cu săbiile pregătite. Blackthorne se pregăti să sară peste bord.

— Toranaga-sama! Rodrigues izbi uşa cu piciorul, clanţa sări zornăind şi uşa zbură la perete. WAKARIMASU KA?

— Wakarimasu, Anjin-san.

Samuraii îşi băgară săbiile în teacă, se înclinară, îşi cerură iertare, se înclinară din nou şi Rodrigues spuse răguşit:

— Aşa-i mai bine, şi porni primul în jos pe scară.

— Cristoase, Rodrigues, rosti Blackthorne, când erau pe puntea inferioară. Aşa faci întotdeauna şi-ţi iese bine mereu?

— N-o fac decât rareori, spuse portughezul, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, şi, chiar şi atunci, aş vrea să nu fi încercat deloc.

Blackthorne se rezemă de peretele navei.

— Mă simt de parcă cineva mi-ar fi tras un picior în burtă.

— E o singură cale. Trebuie să te porţi ca un rege. Chiar şi aşa, niciodată nu ştii la ce să te-aştepţi de la un samurai. Sunt la fel de periculoşi ca un popă căcăcios aşezat c-o

lumânare între buci pe un butoiaş plin pe jumătate cu praf de puşcă.

— Ce le-ai spus?

— Toda Hiro-matsu e cel mai mare sfetnic al lui Toranaga, el e un daimyo mai mare decât cel de aici. Din pricina asta au dat ei înapoi.

— Cum e Toranaga?

— E-o poveste lungă, englezule. Rodrigues se aşează pe o treaptă, îşi trase cizma şi-şi frecă glezna. Aproape că mi-am rupt piciorul în împuţita ta de uşă.

— Nu era încuiată. Puteai s-o deschizi pur şi simplu.

— Ştiu, dar n-ar fi fost acelaşi lucru. Madonna, mai ai o grămadă de învăţat!

— Vrei să mă-nveţi?

Rodrigues îşi trase din nou cizma pe picior.

— Asta depinde, spuse el.

— De ce?

— O să vedem noi, nu? Numai eu am vorbit până acum, ceea ce e corect: eu sunt sănătos, tu nu. Curând o să vină rândul tău. Care ţi-e cabina?

Blackthorne îl studie pentru o clipă. Sub punţi era un miros greu, stătut.

— Mulţumesc că m-ai ajutat să ajung la bord.

Se îndreptă spre pupă. Uşa cabinei sale era descuiată. Cabina fusese scotocită şi tot ce se putea mişca de la locul lui fusese luat. Nu mai erau nici cărţi, nici haine, nici instrumente, nici pene de scris. Cufărul lui de marinar era, de asemeni, descuiat. Şi gol.

Alb de furie, intră în cabina principală, cu Rodrigues, atent pe urmele lui. Chiar şi compartimentul secret fusese găsit şi prădat.

— Au luat tot, puii de căţea râioasă!

— La ce te aşteptai?

— Nu ştiu. Am crezut… cu toate sigiliile alea…

Blackthorne se îndreptă spre încăperea tezaurului. Era goală. La fel şi magazia de muniţii. În cale nu mai erau

decât baloturile de postav.
— Să-i ia dracu pe toţi japonezii! Se întoarse în cabina lui şi închise trântind cu putere capacul cufărului.
— Unde sunt? întrebă Rodrigues.
— Ce?
— Rutterele tale. Unde-s?
Blacklhorne îi aruncă o privire tăioasă.
— Nici un pilot nu se sinchiseşte de haine. Tu ai venit pentru cărţile-pilot, nu-i aşa?
— Da.
— De ce eşti aşa mirat, englezule? Pentru ce crezi c-am venit pe navă? Să te-ajut să iei câteva zdrenţe? Oricum sunt jerpelite şi-ţi trebuiesc altele. Am destule ca să-ţi dau şi ţie. Da' unde-ţi sunt cărţile-pilot?
— Au dispărut. Erau în ladă.
— N-am de gând să ţi le fur, englezule. Vreau doar să le citesc şi să le copiez, dacă-i nevoie. O să le păzesc ca pe ochii din cap, aşa că n-ai de ce te teme. Vocea i se înăspri. Te rog, scoate-le, englezule, nu ne-a rămas dccât foarte puţin timp.
— N-am de unde. Au dispărut. Erau în lada mea de drum.
— Nu se poate să le fi lăsat acolo, intrând într-un port străin. N-aveai cum să uiţi legea de căpătâi pentru un pilot: să le-ascunzi cu grijă şi să le laşi la vedere doar pe cele false. Grăbeşte-te!
— Le-au furat!
— Nu te cred. Da' o să recunosc că le-ai ascuns foarte bine. Le-am căutat două ore şi n-am dat, fir-ai să fii, peste nici o urmă.
— Ce?
— Ce te miri aşa englezule? Nu face pe nătângu'! Fireşte c-am venit aici din Osaka să-ţi cercetez cărţile-pilot!
— Ai fost deja pe navă?
— Madonna! spuse Rodrigues neliniştit. Da, bineînţeles, în urmă cu două sau trei ceasuri, cu Hiro-matsu, care voia s-arunce o privire. El a rupt sigiliile şi apoi, când am plecat,

daimyo-ul de aici le-a pus din nou. Grăbeşte-te, pentru Dumnezeu, adăugă el. Nisipul e pe sfârşite.

— Le-au furat! Blackthorne îi povesti cum sosiseră aici şi cum se trezise pe ţărm. Apoi izbi cu piciorul lădiţa de drum şi o trimise în celălalt capăt al cabinei, furios pe cei care-i jefuiseră nava. Mi le-au furat! Toate hărţile mele! Toate cărţile-pilot! Am copii la unele în Anglia, dar cartea mea pilot din călătoria asta nu mai e şi… Se opri.

— Şi cartea-pilot portugheză? Hai, englezule, n-avea cum să fie decât portugheză.

— Da, şi cea portugheză a dispărut.

Stăpâneşte-te, îşi spuse. S-au dus şi gata. La cine să fie? La japonezi? Sau ei le-au dat popii? Fără cărţile-pilot şi fără hărţi nu poţi găsi drumul spre casă… N-ai să-ţi mai vezi casa. Nu-i adevărat. Poţi să-ţi duci nava acasă, cu grijă şi cu foarte mult noroc… Nu fi caraghios! Ai jumătate de glob de străbătut, eşti pe pământ duşman, în mâini duşmane şi n-ai nici carte-pilot, nici hărţi. O, Iisuse, Dumnezeule, dă-mi putere!

Rodrigues îl urmărea încordat. În cele din urmă spuse:

— Îmi pare rău pentru tine, englezule. Ştiu ce simţi, mi s-a întâmplat şi mie o dată. Hoţul era un englez, scufunda-i-s-ar nava şi el să ardă pe veci în fundul iadului. Haide, hai să ne-ntoarcem pe galeră.

Omi şi ceilalţi rămăseseră pe chei până ce galera ocoli promontoriul şi dispăru. Spre apus vălurile nopţii întunecau deja cerul purpuriu. Spre răsărit, noaptea unise şi cer şi mare laolaltă, făcând orizontul să dispară.

— Mura, cât îţi trebuie ca să duci toate tunurile înapoi pe navă?

— Dacă muncim toată noaptea, până mâine la amiază, Omi-san. Dacă începem în zori, am isprăvi mult înainte de asfinţit. Ar fi mai sigur dacă am munci pe timp de zi.

— Lucraţi la noapte. Adu-l pe preot la groapă imediat.

Omi aruncă o privire către Igurashi, primul locotenent al lui Yabu, care încă mai privea către promontoriu, cu faţa

încordată. Cicatricea ce-i acoperea orbita goală era umbrită sinistru.

— Eşti bine-venit la noi, Igurashi-san. Casa mea este săracă, dar poate c-o să reuşim să te facem să te simţi bine.

— Mulţumesc, răspunse bătrânul, întorcându-se spre el, dar stăpânul nostru, a spus să mă-ntorc la Yedo de îndată, aşa că plec. Îngrijorarea i se citea şi mai mult pe chip. Aş vrea să fiu pe galera aceea.

— Da.

— Nu-mi convine că Yabu-sama se află acolo având doar doi oameni cu el. Gândul ăsta mă-nnebuneşte.

Arătă către Erasmus.

— Corabia diavolului, asta este! Atâta bogăţie şi apoi nimic!

— Chiar nimic, crezi? Seniorul Toranaga n-o să fie bucuros, foarte bucuros, de darul seniorului Yabu?

— Cărpănosul ăla nesătul de putere e aşa de plin de el, încât nici măcar n-o să bage de seamă cât argint a furat de la stăpânul nostru.

Unde-ţi sunt minţile?

— Cred că numai neliniştea pricinuită de primejdia în care s-ar putea afla stăpânul nostru te-a îndemnat să spui asemenea vorbe.

— Ai dreptate, Omi-san. N-am vrut să ofensez pe nimeni. Ai fost foarte înţelept şi un ajutor nepreţuit pentru stăpânul nostru. Poate că ai dreptate şi-n privinţa lui Toranaga, spuse Igurashi, dar în sinea lui gândea: Bucură-te de noua-ţi bogăţie, tu, biet nebun. Eu îmi cunosc mai bine stăpânul decât tine, iar feuda mărită n-o să-ţi aducă nici un folos. Avansarea ta ar fi fost o răsplată cinstită pentru corabie, monezi şi arme. Dar ele s-au dus acum. Şi din pricina ta stăpânul meu e-n mare primejdie. Tu ai trimis vestea şi tu ai spus: „Vedeţi mai întâi barbarii”, ademenindu-l. Noi trebuia să fi plecat de ieri. Da, acum stăpânul meu ar fi fost departe, în siguranţă, cu bani şi arme. Să fii un trădător? Lucrezi pentru tine, pentru prostul de taică-tău, sau pentru

un duşman? Pentru Toranaga, poate? N-are importanţă. Poţi să-mi dai crezare, scârnăvie nebună, tu şi ramura ta din familia Kasigi n-o să mai faceţi multă vreme umbră pământului. Ţi-aş spun-o în faţă, dar atunci ar trebui să te omor şi-ar însemna să nesocotesc încrederea stăpânului meu. Nu eu, ci el trebuie să spună când.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, Omi-san, spuse. Sper să te revăd curând, dar acum voi porni la drum.

— Ai vrea să faci ceva pentru mine, te rog? Du-i tatălui meu urările mele de bine. Ţi-aş rămâne foarte îndatorat.

— Bucuros. E un om minunat. Şi nu te-am felicitat încă pentru noua feudă.

— Eşti prea bun.

— Mulţumesc încă o dată, Omi-san. Ridică mâna într-un salut prietenesc, făcu semn oamenilor săi şi-şi conduse falanga de călăreţi afară din sat.

Omi se îndreptă către groapă. Preotul era acolo. Văzu că era furios şi trăgea nădejde c-o să facă ceva nepotrivit de faţă cu toţi şi atunci o să poată să pună să fie biciuit.

— Preotule, spune barbarilor că or să vină sus, unul câte unul. Spune-le că seniorul Yabu a zis că pot să trăiască din nou printre oameni. Omi folosea intenţionat un limbaj simplu. Însă la cea mai mică încălcare a legii doi dintre ei vor fi aruncaţi înapoi în groapă. Trebuie să se poarte cum se cuvine şi să asculte toate poruncile. E limpede?

— Da.

Omi îl puse pe preot să repete. Când fu sigur că omul reţinuse totul exact, îl puse să vorbească celor din groapă.

Oamenii urcară unul câte unul. Toţi erau înspăimântaţi. Câţiva trebuiră să fie ajutaţi. Unul dintre ei avea dureri foarte mari şi urla ori de câte ori cineva îi atingea braţul.

— Trebuiau să fie nouă.

— Unul e mort. Cadavrul e acolo jos, în groapă, spuse preotul.

Omi se gândi o clipă.

— Mura, să arzi cadavrul şi să pui cenuşa împreună cu a celuilalt barbar. Pe oamenii aceştia să-i duci în aceeaşi casă în care au mai stat. Dă-le legume şi peşte din belşug. Supă de orz şi fructe. Să fie spălaţi. Put. Preotule, spune-le că, dacă se poartă cum se cuvine şi se supun poruncilor, vor avea mâncare tot timpul.

Omi privi şi ascultă atent. Îi văzu pe toţi recunoscători şi gândi mulţumit: Ce tâmpenie! Îi închid doar două zile, apoi le dau o nimica toată şi acum sunt în stare să-mi pupe tălpile. Cu siguranţă că ar face-o.

— Mura, învaţă-i să se-ncline cum se cuvine şi ia-i de-aici! Apoi se-ntoarse spre preot: Ei bine?

— Acum plec. Duc la casa mea. Plec din Anjiro.

— Ai face bine să pleci şi să stai departe pentru totdeauna, tu şi orice preot de-al vostru. Poate că rândul viitor, când unul ca tine o să vină pe domeniul meu, o să-i facă pe unii dintre ţăranii sau vasalii mei creştini să se gândească la trădare, spuse el ameninţător, folosindu-se cu şiretenie de un vechi şi obişnuit motiv de care se foloseau samuraii anti-creştini spre a stăvili răspândirea dogmei străine pe feudele lor, pentru că, deşi preoţii străini erau apăraţi de lege, convertiţii lor japonezi nu erau.

— Creştinii, buni japonezi. Totdeauna. Numai buni vasali. Niciodată avut gânduri rele. Nu.

— Sunt bucuros s-o aud. Nu uita că feuda mea se întinde pe douăzeci de ri în orice direcţie. Înţelegi?

— Înţeleg. Da. Înţeleg foarte bine.

Privi cum omul se înclină rigid – chiar şi preoţii barbari trebuie să aibe bune maniere – şi plecă.

— Omi-san? spuse unul dintre samuraii săi. Era tânăr şi foarte chipeş.

— Da.

— Vă rog, iertaţi-mă, ştiu că n-aţi uitat, dar Masijiro-san este încă în groapă.

Omi se îndreptă spre chepeng şi se uită scrutător în jos, spre samurai. Imediat omul fu în genunchi, plecându-se cu

mult respect.

Cele două zile îl îmbătrâniseră. Omi îi cântări serviciile din trecut, apoi luă pumnalul din cingătoarea samuraiului tânăr şi-l aruncă în groapă.

La capătul scării, Masijiro se uita la pumnal fără să-şi creadă ochilor. Lacrimi începură să-i curgă pe obraz.

— Nu merit această onoare, Omi-san, spuse el umil.

— Da.

— Mulţumesc.

Tânărul samurai de lângă Omi spuse:

— Pot să vă rog să i se îngăduie să-şi facă seppuku aici, pe plajă?

— Nu şi-a îndeplinit datoria în groapă. În groapă să rămână. Porunceşte sătenilor s-o astupe. Şterge toate urmele ei. Barbarii au pângărit-o.

Kiku râse şi dădu din cap.

— Nu. Omi-san, îmi pare rău, dar, te rog, pentru mine nu mai vreau nici un strop de saké în plus, altfel o să mi se desfacă părul şi-o să cad pe jos, şi-atunci ce-o să se-ntâmple cu noi?

— O să cad şi eu cu tine, o să împărţim perna amândoi, şi-o să fim în nirvana, mai presus de noi înşine, spuse Omi fericit, cu capul învârtindu-i-se din cauza vinului.

— Da, dar eu o să sforăi şi tu n-o să poţi să-mparţi perna cu o fată beată, care sforăie îngrozitor, şi n-o să ai nici o bucurie. Cu siguranţă că nu, îmi pare tare rău. O, nu, Omi-sama, stăpân al Noii şi Uriaşei Feude, tu meriţi mai mult decât atât! Turnă încă un degetar de vin cald în ceaşca micuţă de porţelan şi-o oferi cu ambele mâini, degetul mare şi arătătorul de la mâna stângă ţinând delicat ceaşca, iar arătătorul de la mâna dreaptă sprijinind-o de dedesubt. Poftim, e pentru tine, pentru că eşti minunat!

El o luă şi sorbi câte puţin, savurându-i căldura şi aroma dulceagă.

— Sunt atât de bucuros că am putut să te conving să mai rămâi o zi, neh? Eşti atât de frumoasă, Kiku-san.

— Tu eşti frumos şi bucuria e a mea. Ochii-i dansau în lumina răspândită de un lampion din hârtie şi bambus, în formă de floare, care atârna de grinda de cedru. Acestea erau cele mai frumoase camere din Casa de Ceai de lângă piaţă. Ea se aplecă să-l mai servească cu puţin orez din bolul simplu, de lemn, care se afla pe masa joasă, neagră şi lăcuită, din faţa lui, dar el clătină din cap.

— Nu, nu, mulţumesc.

— Un bărbat atât de puternic ca tine ar trebui să mănânce mai mult.

— Sunt plin, crede-mă.

El nu-i oferi nimic, pentru că ea abia dacă se atinsese de porţia mică de salată – felii subţiri de castraveţi şi ridichi tăiate mărunt şi murate în oţet dulce – singurul fel de mâncare de pe masă pe care îl accepta. Li se aduseseră felii de peşte crud pe găluşti de orez, supă, salată şi zarzavaturi proaspete, servite cu un sos picant din soia şi ghimbir. Şi orez.

Ea bătu uşor din palme şi imediat slujnica ei trase uşa glisantă.

— Da, stăpână?

— Suisen, ia toate astea de aici şi mai adu saké şi cha proaspăt. Şi fructe. Saké-ul să fie mai cald decât ultima dată. Grăbeşte-te, nepriceput-o! Încerca să pară autoritară.

Suisen era o novice de paisprezece ani, dulce, dornică să placă. Era cu Kikp de doi ani şi Kiku răspundea de pregătirea ei.

Cu greu, Kiku îşi dezlipi ochii de pe orezul de un alb pur, pe care ar fi dorit să-l mănânce, dar îşi alungă foamea. Ai mâncat înainte de a veni şi o să mănânci mai târziu, îşi aminti ea. Da, dar chiar şi atunci a fost puţin. „O, dar doamnele au puţină poftă de mâncare, foarte puţină”, obişnuia profesorul ei să spună. „Musafirii mănâncă şi beau, – cu cât mai mult, cu atât mai bine. Doamnele nu; şi niciodată cu musafirii. Cum pot doamnele să discute, sau să distreze oaspeţii, să cânte la şamisen, sau să se distreze,

dacă au gura plină? Tu ai să mănânci mai târziu, ai răbdare. Concentrează-te asupra oaspetelui tău.”

În timp ce o urmărea atentă pe Suisen, cântărindu-i priceperea, îi povesti lui Omi tot felul de întâmplări ca să-l facă să râdă şi să uite lumea de afară. Tânăra fată îngenunche lângă Omi, aranjă micile boluri şi beţişoare pe tava lăcuită, ca să încânte privirea, aşa cum fusese învăţată. Apoi luă butelca goală de saké, turnă ca să se asigure că este goală – să fi clătinat butelca ar fi însemnat maniere foarte proaste – apoi se ridică cu tava, ducând-o fără nici un zgomot până la uşa glisantă, puse tava jos, deschise uşa, se ridică, trecu pragul, îngenunche iar, scoase tava afară, o puse din nou jos, tot fără nici un zgomot, şi închise uşa.

— Sigur va trebui să-mi iau altă slujnică, spuse Kiku, deloc nemulţumită.

Culoarea asta i se potriveşte, gândi ea. Trebuie să trimit la Yedo să-mi mai aducă mătase din asta. Ce păcat că e aşa de scumpă! N-are importanţă, cu toţi banii ce i s-au dat lui Gyoko-san pentru noaptea trecută şi pentru noaptea asta, va fi mai mult decât de ajuns ca să cumpăr din partea mea douăzeci de chimonouri pentru micuţa Suisen. E o copilă atât de drăgălaşă şi, într-adevăr, foarte graţioasă.

— Face atâta zgomot, deranjează toată camera, îmi pare tare rău.

— Nici n-am observat-o. Numai pe tine te văd, spuse Omi terminându-şi vinul.

Kiku îşi flutură evantaiul, zâmbetul luminându-i faţa.

— Tu mă faci să mă simt foarte bine, Omi-san. Da. Şi iubită.

Suisen aduse iute saké. Şi cha. Stăpâna ei îi turnă lui Omi puţin vin şi i-l dădu. Tânăra fată umplu discret ceştile. Nu vărsă nici o picătură şi gândi că sunetul pe care-l scotea lichidul turnat în ceaşcă era exact sunetul ce trebuia, aşa că răsuflă în sinea ei cu o mare uşurare, se aşeză înapoi pe călcâie şi aşteptă.

Kiku spunea o poveste hazlie, pe care o auzise de la una dintre prietenele ei din Mishima, şi Omi râdea. În timp ce povestea, luă o portocală şi, folosindu-şi unghiile lungi, o desfăcu de parcă ar fi fost o floare: feliile fructului – petalele, iar cele ale cojii – frunzele. Îndepărtă un fir de coajă şi-i oferi portocala cu ambele mâini, atât de firesc de parcă în felul acesta o doamnă îşi servea de obicei musafirul cu fructe.

— Vrei o portocală, Omi-san?

Primul gând al lui Omi fu să spună: Nu pot să distrug o asemenea frumuseţe. Dar asta ar fi fost nepotrivit, gândi Omi uluit de măiestria ei. Cum aş putea să-i aduc o laudă ei şi necunoscutului ei profesor? Cum aş putea să-i întorc fericirea pe care mi-a dat-o, lăsându-mă să-i privesc degetele creând ceva atât de minunat şi totuşi atât de efemer?

Pentru o clipă, ţinu floarea în mâini, apoi scoase uşor patru felii, la distanţe egale una de alta şi le mâncă cu plăcere. Rămase o nouă floare. Mai îndepărtă alte patru felii, creând un al treilea model floral. Apoi mai luă o felie şf o mută pe a doua, astfel încât cele trei rămase formau totuşi o nouă floare.

Apoi luă două felii şi-i schimbă locul ultimei, aşezând-o de-a latul, în mijlocul căuşului din cojile de portocală, de parcă era o Lună Nouă în mijlocul unui soare.

Mâncă o felie foarte încet. Când termină, o puse pe cealaltă în podul palmei şi i-o oferi.

— Pe-această trebuie s-o iei, pentru că este penultima. Acesta este darul meu pentru tine.

Suisen abia dacă mai respira. Pentru cine era ultima?

Kiku luă felia şi o mâncă. Era cea mai bună pe care o mâncase vreodată.

— Aceasta, ultima, spuse Omi-san, punând grav floarea în palma mâinii sale drepte, aceasta e darul meu către zei, oricine sunt şi oriunde sunt ei. Niciodată n-o să mai mănânc din acest fruct, dacă nu va fi din mâinile tale.

— Asta-i prea mult, Omi-sama, spuse Kiku. Eu te eliberez de jurământ! L-ai făcut sub puterea spiritului kami care sălăşluieşte în toate sticlele de saké!

— Nu primesc să fiu dezlegat.

Erau foarte fericiţi împreună.

— Suisen, spuse ea, acum poţi să pleci. Şi te rog, copilă, încearcă s-o faci cu graţie.

— Da, stăpână.

Tânăra fată se duse în camera alăturată şi cercetă aşternuturile, care trebuiau să fie îngrijit întinse, ustensilele erotice şi mărgelele plăcerii la-ndemână, iar florile într-un aranjament desăvârşit. O cută imperceptibilă fu netezită de pe cuvertură. Apoi, satisfăcută, Suisen se aşeză jos, oftă uşurată, îşi răcori faţa cu evantaiul vioriu, şi aşteptă mulţumită.

În camera alăturată, care era cea mai bună dintre camerele Casei de Ceai, singura cu grădină proprie, Kiku luă samisen-ul cu corzi lungi. Era un fel de chitară cu trei corzi şi prima coardă atinsă avântată a corzii umplu încăperea. Apoi Kiku începu să cânte din gură. Mai întâi domol, apoi în triluri, din nou blând, apoi mai tare, iar mai domol şi, oftând suav, ea cântă despre iubire, despre iubire neîmpărtăşită, despre fericire şi tristeţe.

— Stăpână?

Şoapta n-ar fi putut trezi nici pe omul cu somnul cel mai uşor, dar Suisen ştia că stăpâna ei prefera să nu doarmă după Nori şi Ploaie, oricât puternică ar fi fost dezlănţuirea. Îi plăcea să se odihnească în linişte, pe jumătate trează.

— Da, Sui-chan? şopti Kiku la fel de încet, folosind chan cum se obişnuia pentru copilul favorit.

— Soţia lui Omi-san s-a întors. Palanchinul ei a trecut adineauri pe potecă-n sus, către casă.

Kiku îşi aruncă privirea spre Omi. Gâtul i se odihnea comod pe perna de lemn şi îşi ţinea braţele încrucişate. Trupu-i era puternic şi frumos, fără semne, iar pielea netedă şi aurie şi lucitoare. Îl mângâie uşor, atât cât s-o

simtă prin vis, dar nu destul de tare ca să-l trezească. Apoi se strecură de sub cuvertură, strângându-şi pe ea chimonourile.

Îi trebui puţin timp ca să se fardeze, în timp ce Suisen îi pieptănă şi-i perie părul şi i-l strânse din nou în stil shimoda. Apoi stăpâna şi slujnica porniră fără zgomot pe coridor, trecură în verandă şi, traversând grădina, ieşiră în piaţă. Bărci, ca nişte licurici, se mişcau într-e nava barbară şi debarcader, unde şapte tunuri mai aşteptau încă să fie încărcate. Era încă în plină noapte, cu mult înaintea zorilor.

Cele două femei se strecurară de-a lungul aleii înguste, străjuită de un pâlc de case şi începură să urce poteca.

În vârful dealului, în faţa casei lui Omi, purtătorii de palanchin istoviţi şi scăldaţi în sudoare, îşi trăgeau sufletul. Kiku nu bătu în poarta grădinii. În casă lumânările erau aprinse şi servitorii alergau încoace şi încolo. Îi făcu semn lui Suisen, care porni imediat către verandă, spre uşa din faţă, ciocăni şi aşteptă. Într-o clipă uşa de deschise, o slujnică dădu din cap şi dispăru. În clipa următoare, slujnica se reîntoarse, îi făcu semn lui Kiku şi se plecă adânc când aceasta trecu repede pe lângă ea. O altă slujnică alergă înaintea ei şi deschise uşa glisantă de la camera cea mai bună.

Patul mamei lui Omi nu fusese atins. Ea stătea dreaptă şi băţoasă lângă firida cu aranjamentul floral. O mică fereastră-shoji era deschisă spre grădină. În faţa ei se afla Midori, soţia lui Omi.

Kiku îngenunche. Abia cu o seară în urmă mă aflam aici, îngrozită, în Noaptea cu Urlete. Se înclină mai întâi către mama lui Omi, apoi către soţie, simţind tensiunea dintre cele două femei, şi se întrebă: De ce este întotdeauna atâta duşmănie între soacră şi noră? N-ajunge şi nora, la vremea ei, soacră? Atunci de ce-şi tratează propria-i noră cu o limbă şfichiuitoare, făcându-i viaţa un chin, şi de ce fata aceea, la rândul ei, procedează la fel? Niciuna dintre ele nu-nvaţă nimic?

— Îmi pare rău că vă deranjez, stăpână-san.
— Eşti bine venită, Kiku-san, răspunse bătrâna. Sper că nu e nici un necaz, nu?
— O nu, dar n-am ştiut dacă aţi vrea să-l trezesc sau nu pe fiul dumneavoastră, îi spuse ea, ştiind deja răspunsul. Am crezut c-ar fi mai bine să vă-ntreb pe dumneavoastră, precum şi pe dumneata, Midori-san, de vreme ce te-ai înapoiat. Se întoarse, zâmbi şi se aplecă uşor spre Midori, pe care o plăcea tare mult.
Bătrâna răspunse:
— Eşti foarte drăguţă, Kiku-san, şi foarte grijulie. Nu, lasă-l în pace.
— Foarte bine. Vă rog să mă scuzaţi că v-am deranjat, dar m-am gândit că e mai bine să-ntreb. Midori-san, sper că n-ai făcut o călătorie prea rea.
— A fost îngrozitoare, spuse Midori. Mă bucur că m-am întors şi nu mi-a plăcut deloc să fiu plecată. Soţul meu e bine?
— Da, foarte bine. A râs mult în seara asta şi pare fericit. A mâncat şi a băut cumpătat şi acum doarme adânc.
— Stăpâna-san începuse să-mi spună câte ceva despre lucrurile cumplite care s-au întâmplat în lipsa mea şi…
— Nu trebuia să fi plecat. Era nevoie de tine aici, o întrerupse veninoasă bătrâna. Sau poate că nu. Poate că trebuia să fi rămas acolo pentru totdeauna. Poate că tu ai adus un kami rău în casa noastră o dată cu boarfele tale.
— N-aş face niciodată asta, stăpână-san, răspunse Midori răbdătoare. Vă rog, credeţi-mă, mai degrabă m-aş omorî decât să umbresc câtuşi de puţin bunul vostru renume. Vă rog să mă iertaţi că am plecat şi dacă am greşit. Îmi pare rău.
— De când a venit aici nava aia diavolească, n-avem decât necazuri. Asta înseamnă un kami rău. Foarte rău. Şi unde ai fost când era nevoie de tine aici? bârfeai în Mishima, te îndopai şi beai saké.

— Tatăl meu a murit, stăpână-san. Cu o zi înainte de sosirea mea.

— Of, n-ai avut nici măcar buna-cuviinţă sau prevenirea de a fi la căpătâiul tatălui tău în ceasul morţii. Cu cât pleci mai curând şi pentru totdeauna din casa noastră, cu atât mai bine pentru noi toţi. Vreau puţin cha. Avem un musafir şi tu nici măcar n-ai buna-cuviinţă să-i oferi ceva răcoritor.

— A fost poruncit deîndată, chiar în clipa în care…

— N-a fost adus imediat!

Un shoji alunecă într-o parte. O servitoare aduse speriată cha şi câteva prăjituri dulci. Midori o servi mai întâi pe bătrână, care nu mai contenea să blesteme slujnica şi molfăia cu gura-i ştirbă o prăjitură, sorbind cu zgomot băutura.

— Trebuie s-o scuzi pe slujnică, Kiku-san, spuse bătrâna. Ceaiul n-are nici un gust. Nici un gust! Şi frige. Cred că la altceva nu te poţi aştepta în casa asta.

— Poftiţi, Iuaţi-l pe-al meu. Midor suflă uşor în ceai ca să-l răcească.

Bătrâna îl luă morocănoasă.

— De ce n-a fost cum trebuia de la început? Căzu apoi într-o tăcere posacă.

— Ce zici despre toate astea? o întrebă Midori pe Kiku. Corabia, Yabu-sama şi Toda Hiro-matsu-sama?

— Nu ştiu ce să cred. Cât despre barbari, cine poate şti? Ei sunt, fără îndoială, o adunătură nemaipomenită. Iar marele daimyo, Pumn de Fier? E foarte curios că el a sosit aproape o dată cu seniorul Yabu, neh? Ei, acum trebuie să mă ierţi, nu, te rog, pot să mă descurc singură până la poartă.

— O, nu, Kiku-san, nici să n-aud de asta.

— Poftim, vezi, Midori-san, le întrerupse bătrâna arţăgoasă. Musafirul nostru nu s-a simţit bine şi ceaiul a fost îngrozitor.

— O, nu, stăpână-san, ceaiul a fost destul de bun, într-adevăr. Dar, dacă n-o să vă fie cu supărare, sunt puţin

obosită. Poate că mâine, înainte de a pleca, îmi veţi îngădui să vă văd. Întotdeauna este o mare plăcere pentru mine să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Bătrâna se lăsă măgulită şi Kiku o urmă pe Midori în verandă şi apoi în grădină.

— Kiku-san, eşti atât de atentă, îi spuse Midori ţinând-o de braţ, înviorată de frumuseţea ei. A fost foarte drăguţ din partea ta, mulţumesc.

Pentru o clipă, Kiku îşi aruncă privirea înapoi spre casă şi se cutremură

— Întotdeauna e aşa?

— În noaptea asta a fost politicoasă, faţă de alte dăţi. Dacă n-ar fi Omi şi fiul meu, jur c-aş pleca fără să-mi pese, m-aş rade în cap şi m-aş face călugăriţă. Dar îi am pe ei şi asta mă ajută să înving orice. Mulţumesc la toţi kami. Din fericire, stăpânei-san îi place mai mult la Yedo şi nu poate lipsi de-acolo prea mult timp. Midori zâmbi trist. Te-nveţi să n-auzi ce zice, ştii cum e. Oftă. Era neînchipuit de frumoasă în lumina lunii. Dar asta nu e important, spune-mi ce s-a întâmplat de când am plecat.

Din pricina asta venise Kiku în grabă, pentru că, fireşte, nici mama, nici nevasta n-ar fi vrut ca somnul lui Omi să fie tulburat. Ea venise să-i spună totul încântătoarei doamne Midori, ca aceasta să-l poată apăra pe Kasigi Omi, aşa cum ea însăşi încerca s-o facă. Îi povesti tot ce ştia, în afară de cele întâmplate în cameră cu Yabu. Adăugă şi zvonurile pe care le auzise şi poveştile pe care celelalte fete le aflaseră de la alţii sau le născociseră. Istorisi tot ce-i spusese Omi – speranţele, temerile şi planurile lui – şi absolut totul despre el, afară doar de ce se întâmplase în cameră, în noaptea aceea. Ştia că nu era important pentru soţia lui.

— Mă tem, Kiku-san, mă tem pentru soţul meu.

— Toate sfaturile pe care le-a dat au fost înţelepte, doamnă. Cred că tot ce-a făcut a fost corect. Seniorul Yabu nu răsplăteşte pe nimeni cu uşurinţă şi trei mii de koku însemnă foarte mult.

— Dar corabia şi toţi banii aceia sunt acum ai seniorului Toranaga.

— Da, dar ca Yabu-sama să o ofere în dar, a fost o idee genială. Omi-san l-a sfătuit astfel. Cu siguranţă, numai sfatul ăsta şi merită o răsplată, neh? Omi-san trebuie să fie recunoscut ca un vasal cu mult deasupra celorlalţi.

Kiku răstălmăcise puţin adevărul, ştiind că Omi era în mare primejdie, ca şi toată familia lui. Ce-o fi, o fi, îşi spuse. Dar nu faci nici un rău dacă descreţeşti puţin fruntea unei femei frumoase.

— Da, îmi dau seama de asta, spuse Midori. De-ar fi adevărat, se rugă ea. Dea zeii să fie adevărat. Îmbrăţişă fata, cu ochii plini de lacrimi.

— Mulţumesc. Eşti atât de bună, Kiku-san, atât de bună.

Avea şaptesprezece ani.

CAPITOLUL 8

— Ce crezi, englezule?

— Cred c-o să fie furtună.

— Când?

— Înainte de asfinţit.

Era aproape de prânz şi ei stăteau în picioare pe duneta galerei sub cerul întunecat. Se aflau de două zile pe mare.

— Dacă ar fi nava ta, ce-ai face?

— Cât mai e până debarcăm? întrebă Blackthorne.

— După apusul soarelui.

— Cât e până la cel mai apropiat ţărm?

— Patru sau cinci ceasuri, englezule. Dar ca s-alergăm după adăpost ne-ar costa o jumătate de zi şi nu-mi pot îngădui. Tu ce-ai face?

Blackthorne se gândi o clipă. În timpul primei nopţi galera înaintase cu viteză spre sud, de-a lungul coastei răsăritene a peninsulei Izu, ajutată de vela mare de la catargul din mijloc. Când ajunseseră în dreptul celui mai sudic promontoriu, Capul Ito, Rodrigues se îndreptase spre vest-sud-vest şi părăsise adăpostul coastei, ieşind în larg, pentru

a debarca la Capul Shinto, la două sute de mile mai departe.

— De obicei, cu o galeră ca asta ne-am ţine în apropierea coastei, pentru mai multă siguranţă, îi spusese Rodrigues, dar ne-ar lua prea multă vreme şi acum timpul e important. Toranaga mi-a cerut să-l duc pe Toady la Anjiro şi-napoi. Iute. Mi se plăteşte în plus dacă mergem foarte repede. Unul dintre piloţii lor ar fi la fel de bun pentru un drum scurt ca ăsta, dar amărâtul ăla de maimuţoi ar fi speriat de moarte ducând un daimyo atât de important ca Toady, mai cu seamă dacă nu are pământul sub ochi. Ei, japonezii, nu sunt oameni de ocean. Sunt mari piraţi, şi luptători, şi navigatori de coastă. Dar largul oceanului îi înspăimântă. Bătrânul Taiko chiar a dat o lege ca puţinele nave de ocean care sunt în Japonia să aibă întotdeauna piloţi portughezi la bord. Şi-i încă legea pământului şi-n ziua de azi.

— De ce-a făcut-o?

Rodrigues ridicase din umeri.

— Poate că i-a suflat-o careva.

— Cine?

— Englezule, cartea ta pilot, furată, cea portugheză, a cui a fost?

— Nu ştiu. Nu era nici un nume pe ea, nici o semnătură.

— De unde o ai?

— De la negustorul şef al Companiei Olandeze a Indiilor de Est.

— El de unde-o avea?

Blackthorne ridicase din umeri.

Rodrigues râsese fără veselie

— Bine, nu mă aşteptam să-mi spui dar, oricine-a furat-o, şi a vândut-o, nădăjduiesc să-l ardă focul iadului în veci!

— Eşti în slujba acestui Toranaga, Rodrigues?

— Nu. Eu tocmai vizitam Osaka, cu căpitanul meu. Asta a fost o favoare făcută lui Toranaga. Căpitanul meu m-a îndemnat. Eu sunt pilot pe… Rodrigues se opri. Tot uit că tu eşti duşmanul, englezule.

— Portugalia şi Anglia au fost aliate secole de-a rândul.

— Da' acum nu mai suntem. Du-te jos, englezule. Eşti obosit, şi eu sunt obosit, iar oamenii obosiţi fac greşeli. Vino pe punte când eşti odihnit.

Aşa că Blackthorne coborâse în cabina pilotului şi se întinsese în cuşetă. Cartea-pilot a lui Rodrigues se afla pe masa ţintuită în podea, după cum era şi scaunul pilotului pe dunetă. Avea coperţi de piele şi era ponosită, dar Blackthorne n-o deschisese.

— De ce-o laşi aici? îl întrebase mai-nainte.

— Dacă n-aş lăsa-o, ai scotoci după ea. Dar acolo, n-o s-o atingi, nici măcar n-ai să te uiţi la ea nepoftit: Tu eşti pilot, nu un hoţ de negustor borţos, sau un păcătos de soldat împuţit.

— Am s-o citesc. Şi tu a-i face-o!

— Nu fără să fiu poftit, englezule. Nici un pilot n-ar face-o. Nici măcar eu!

Blackthorne privise cartea pentru o clipă, apoi închisese ochii. Dormise adânc, toată ziua şi parte din noapte. Se trezise, ca de obicei puţin înaintea zorilor. Îi trebuise timp să se obişnuiască cu mişcarea ciudată a galerei şi cu bătaia tobei care făcea ramele să se mişte în ritm. Stătuse în întuneric, lungit comod pe spate, cu braţele sub cap. Se gândise la propria-i navă şi lăsă de-oparte grija de ce-avea să i se întâmple când vor ajunge la ţărm şi în Osaka. Fiecare lucru la timpul lui. Gândeşte-te la Felicity, la Tudor şi la casa ta. Nu, nu acum. Gândeşte-te că, dacă şi alţi portughezi sunt ca Rodrigues, ai noroc. O să ai o navă ca să ajungi acasă. Piloţii nu sunt duşmani, şi să dea ciuma în celelalte necazuri! Dar nu poţi să spui asta, băiete. Tu eşti englez, eretic hulit şi anticrist. Catolicii stăpânesc această lume. Au stăpânit-o. Acum noi şi olandezii o să-i strivim.

Ce tâmpenie-i totul! Catolici, protestanţi, luterani, calvini şi toate celelalte aiureli. Tu trebuie să te fi născut catolic. Numai soarta l-a dus pe tatăl tău în Olanda, unde a întâlnit o femeie, pe Anneke van Droşte, care i-a devenit soţie, şi-

atunci i-a văzut prima oară pe catolicii spanioli şi inchiziţia. Mă bucur că şi-a deschis bine ochii, gândise. Mă bucur că şi eu i-am deschis pe ai mei.

Apoi urcase pe punte. Rodrigues era în scaunul lui cu ochii înroşiţi de nesomn, iar doi marinari japonezi se aflau la timonă, ca şi mai înainte.

— Pot să iau cartul ăsta în locul tău?

— Cum te simţi, englezule?

— Odihnit. Pot să fac de cart în locul tău? Blackthorne îl văzu pe Rodrigues măsurându-l. Am să te trezesc dacă se schimbă vântul, sau se-ntâmplă ceva.

— Mulţumesc, englezule. Da, am să dorm puţin. Ţine drumul ăsta. Când întorci clepsidra, ia patru grade spre vest şi la următoarea întoarcere alte şase tot spre vest. Va trebui să-i arăţi pe compas noul drum timonierului. Wakarimasu ka?

— Hai! Blackthorne râsese. Patru grade spre vest, s-a-nţeles. Du-te jos pilotule, cuşeta ta e comodă.

Dar Vasco Rodrigues nu coborâse. Se înfăşurase mai bine în manta şi se aşezase mai bine în scaun. Chiar înainte de întoarcerea clepsidrei de o oră, se trezise pentru o clipă şi verificase schimbarea drumului fără să se mişte de pe locul său, după care adormise imediat. Se mai trezise o dată când se schimbase vântul şi apoi, când văzuse că nu e nici un pericol, se culcase iar.

Dimineaţa, Hiro-matsu şi Yabu urcaseră pe punte. Blackthorne le observase uimirea văzându-l pe el la cârmă şi pe Rodrigues dormind. Nu-i vorbiseră, se întoarseră la conversaţia lor şi mai târziu plecaseră jos.

Către prânz Rodrigues se ridicase din scaunul lui, rămânând cu ochii pironiţi spre nord-est, adulmecând vântul, cu toate simţurile încordate. Amândoi bărbaţii cercetau marea, cerul şi norii care se îmbulzeau.

— Ce-ai face, englezule, dacă ar fi nava ta? întrebă Rodrigues din nou.

— Aş goni către coastă dacă aş şti unde e – cel mai apropiat punct. Nava asta ia repede multă apă şi, cu siguranţă, o să fie furtună. Mai încolo, cam peste vreo patru ceasuri.

— Nu poate să fie tai-fun, murmură Rodrigues.

— Ce?

— Tai-fun. Vânturi îngrozitoare, cele mai rele furtuni din câte-ai văzut vreodată. Dar acum nu suntem în anotimpul tai-fun-urilor.

— Când e asta?

— Nu acum, duşmanule. Rodrigues râse. Nu, nu acum. Dar treaba asta poate să fie destul de împuţită, aşa că-ţi urmez sfatul tău ticălos. Viraţi la nord prin vest.

În timp ce Blackthorne arăta noul drum timonierului, care viră lin nava, Rodrigues se îndreptă spre balustradă şi strigă la căpitan.

— Isogi! Căpitan-san. Wakarimasu ka?

— Isogi, hai!

— Ce-nseamnă asta? Grăbeşte-te?

Ochii lui Rodrigues se îngustară veseli.

— Nu-i rău s-o rupi un pic în japoneză, nu? Bineînţeles, englezule, isogi înseamnă a se grăbi. Tot ce-ţi trebuie aici e să ştii cam zece cuvinte şi atunci poţi să-i faci pe nemernici să se scape pe ei, dacă vrei. Fireşte, dacă sunt cuvintele potrivite şi dacă ei sunt în toane bune. Mă duc jos să fac ceva de mâncare.

— Ştii şi să găteşti?

— În Japonia orice bărbat civilizat trebuie să ştie să gătească sau să-l înveţe el personal pe unul dintre maimuţoii ăştia să gătească, altfel mori de foame. Ei nu mănâncă decât peşte crud şi legume crude, murate în oţet dulce. Da, aici viaţa poate fi dată naibii, dacă ştii cum s-o faci.

— Dată naibii” înseamnă bine sau rău?

— Mai întotdeauna foarte bine, dar uneori cumplit de rău. Totul depinde de cum simţi şi tu pui prea multe întrebări.

Rodrigues se duse jos. Puse bara la uşa cabinei şi cercetă cu atenţie lacătul de la cufărul marinăresc. Firul de păr pus cu atâta băgare de seamă era tot acolo. Şi celălalt fir, de pe coperta cărţii-pilot, la fel de invizibil pentru oricine, în afară de el, era, de asemeni, neatins.

Trebuie să fii tare prevăzător pe lumea asta, gândi Rodrigues. E vreun pericol dacă el ştie că eşti pilotul lui Nao del Trato, uriaşa Corabie Neagră din anul ăsta, din Macao? Poate. Pentru că atunci va trebui să-i explici că ea e un leviatan; una dintre cele mai mari şi mai bogate corăbii din lume, peste o mie şase sute de tone. Ai putea fi ispitit să-i vorbeşti de încărcătura ei, de negoţ, despre Macao şi despre tot felul de lucruri, care sunt foarte, foarte importante şi foarte, foarte secrete. Dar noi suntem în război, noi, împotriva englezilor şi olandezilor.

Descuie lacătul bine uns şi scoase rutterul său, ca să verifice câteva relevmente pentru cea mai apropiată radă şi ochii i se opriră pe pachetul sigilat pe care părintele Sebastio i-l dăduse chiar înainte de a pleca din Anjiro.

Să fie oare în el cărţile-pilot ale englezului? se întrebă din nou.

Cântări pachetul şi privi sigiliile iezuite, ispitit să le rupă şi să se convingă. Blackthorne îi spusese că escadra olandeză venise prin Strâmtoarea Magellan şi nimic altceva. Englezul pune o mulţime de întrebări, dar nu spune nimic neîntrebat, gândi Rodrigues. E viclean, deştept şi periculos.

Să fie cărţile-pilot sau nu? şi dacă sunt, la ce-s bune pentru sfinţii părinţi?

Se înfioră gândindu-se la iezuiţi, la franciscani, la dominicani şi la toţi călugării, preoţii şi la Inchiziţie. Sunt preoţi buni şi preoţi răi, iar cei mai mulţi sunt răi, dar sunt totuşi preoţi. Biserica trebuie să aibe preoţi ca să mijlocească pentru noi şi fără ei am rămâne turma rătăcită în lumea lui Satan. O, Madonna, apără-mă de toate relele şi de preoţii răi!

Rodrigues se afla în cabina lui cu Blackthorne, în portul Anjiro, când uşa se deschisese şi părintele Sebastio intrase nepoftit. Ei mâncaseră şi băuseră, iar ce le rămăsese se afla în bolurile de lemn.

— Împărţi pâinea cu ereticii? îl întrebase preotul. E periculos să mănânci cu ei. Sunt molipsitori. Ţi-a spus că e pirat?

— Doar e creştineşte, părinte, să fii mărinimos cu duşmanii tăi. Când am căzut în mâinile lor şi ei au fost de treabă cu mine. Nu fac decât să răsplătesc binele cu bine. Îngenunchease şi sărutase crucea preotului. Apoi se ridicase şi, oferindu-i vin, îi spusese: Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să merg la Osaka. Cu nava.

— Îi întreb îndată.

Plecase şi-l întrebase pe căpitan şi cererea fusese trimisă din om în om lui Toda Hiro-matsu, care răspunsese că Toranaga nu-i zisese nimic de aducerea unui preot străin din Anjiro, aşa că-i părea rău, dar nu-l putea lua pe preotul străin din Anjiro.

Părintele Sebastio voise să discute cu el între patru ochi, aşa că-l trimisese pe englez pe punte şi, în singurătatea cabinei, preotul scosese la iveală pachetul sigilat.

— Aş vrea să-l dai Părintelui Inspector.

— Nu ştiu dacă Eminenţa Sa va mai fi în Osaka, atunci când ajung eu acolo. Lui Rodrigues nu-i plăcea să fie curierul secretelor iezuite. S-ar putea să fie nevoie să mă-ntorc la Nagasaki. Căpitanul meu General poate că a lăsat ordine pentru mine.

— Atunci i-l dai părintelui Alvito. Fii însă absolut sigur că l-ai lăsat numai în mâinile lui.

— Foarte bine, spusese el.

— Când ai fost ultima dată la spovedanie, fiule?

— Duminică, părinte.

— Ai vrea să te spovedeşti acum?

— Da, mulţumesc.

Fusese recunoscător că preotul întrebase, pentru că niciodată nu ştii ce ţi se întâmplă când viaţa îţi depinde de mare şi, după aceea, se simţise mult mai bine.

Acum, în cabină, Rodrigues puse la loc pachetul, ispita fiind foarte mare. De ce părintele Alvito? Părintele Martin Alvito era mai marele în afacerile de negoţ şi fusese mulţi ani tălmaciul lui Taiko şi, ca atare, apropiat tuturor daimyo-ilor influenţi. Părintele Alvito călătorea adesea între Nagasaki şi Osaka, era unul dintre foarte puţinii oameni, şi singurul european, care putuse intra oricând la Taiko. Era un om deosebit de deştept, care vorbea perfect japoneza şi ştia mai multe despre ei şi modul lor de viaţă decât oricine în Asia. Acum era cel mai influent mediator între portughezi şi Consiliul Regenţilor, Ishido şi Toranaga, în mod special.

Încrede-te în iezuiţi, de vreme ce-şi au unul dintre oamenii lor într-o poziţie atât de importantă, gândi Rodrigues cuprins de respect. E sigur că, fără Societatea lui Isus, revărsarea ereziei n-ar fi fost oprită niciodată. Portugalia şi Spania ar fi putut ajunge protestante şi noi ne-am fi pierdut nemurirea sufletului pentru totdeauna. Madonna!

— De ce te gândeşti la preoţi tot timpul? se întrebă Rodrigues cu voce tare. Ştii că asta te scoate din sărite!

Da, chiar aşa, de ce părintele Alvito? Dacă în pachet sunt cărţile-pilot, înseamnă că pachetul este pentru unul dintre acei daimyo creştini, sau pentru Ishido, ori Toranaga, ori chiar pentru Eminenţa Sa, Părintele Inspector însuşi, nu? Ori pentru Căpitanul meu General? Sau cărţile-pilot au să fie trimise la Roma pentru spanioli? De ce părintele Alvito? Părintele Sebastio putea foarte bine să spună să-l dau unuia dintre ceilalţi iezuiţi.

Şi de ce Toranaga îl vrea pe englez?

În adâncul inimii ştiu că ar trebui să-l omor pe Blackthorne. E duşman, e un eretic. Dar mai e încă ceva. Simt că acest englez e periculos pentru noi toţi. De ce oare gândesc aşa? E pilot, şi încă unul deosebit. Puternic. Inteligent. Un om de treabă. N-am de ce mă teme. Atunci

de ce mi-e frică? E primejdios? Îmi place de el foarte mult, dar simt că ar trebui să-l omor repede şi, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Nu c-aş avea ceva cu el. Doar ca să-i apăr pe ai mei. De ce?

Mi-e teamă de el.

Ce să fac? Să las totul în mâinile Domnului? Vine furtuna, vine şi-o să fie cumplită.

— Afurisit să fiu, eu şi capul meu prost! De ce nu ştiu cu uşurinţă cum c mai bine să fac?

Furtuna veni înainte de apusul soarelui şi-i prinse în largul mării. Pământul era la zece mile depărtare. Golful spre care se grăbeau, când depăşiseră linia orizontului, era un refugiu destul de bun şi se afla chiar în faţa lor. Nu erau nici bancuri de nisip, nici recifuri, ca să rişti să intri în ele, dar zece mile rămâneau zece mile şi valurile se înălţau cu repeziciune, purtate de vântul încărcat cu picături de ploaie.

Furtuna lovea dinspre nord-est direct în tribord şi-şi schimba pe negândite direcţia, rafalele învârtejindu-se neaşteptate, când dinspre nord, când dinspre est, iar marea era întunecată. Se îndreptau spre nord-vest, aşa că hula îi lovea transversal, legănându-i cumplit, ameninţătoare, când pe creasta valului, când în adâncul lui. Galera era o navă cu pescaj mic, construită pentru viteză şi ape liniştite şi, deşi vâslaşii erau destoinici şi foarte disciplinaţi, era greu să-şi ţină ramele în apă şi să tragă cum trebuie.

— O să fie nevoie să armaţi ramele şi să fugiţi din faţa vântului, strigă Blackthorne.

— Poate, dar nu încă! Unde ţi-s cojones, englezule?

— Acolo unde trebuie să fie, pentru Dumnezeu, şi unde vreau să rămână!

Amândoi bărbaţii ştiau că dacă s-ar fi întors cu prova în vânt n-ar fi reuşit niciodată să-şi croiască drum împotriva furtunii, iar refluxul şi vântul i-ar fi dus departe de refugiu, în largul mării. Dacă mergeau cu vântul din pupă, refluxul şi vântul i-ar fi dus tot departe şi în largul mării, numai că mai

repede. Către sud era oceanul imens. Pe o mie de mile spre sud, sau, dacă n-aveai noroc, pe o mie de leghe, nu era nici urmă de pământ.

Erau legaţi de habitaclu cu saule de siguranţă, şi erau mulţumiţi că făcuseră asta, fiindcă puntea se înclina şi se clătina. Se agăţau şi de copastie, înfruntând valurile.

Până acum nu trecuse apă peste bord, dar nava era foarte încărcată şi se afunda în apă mai mult decât le-ar fi plăcut. Rodrigues se pregătise cum se cuvine în orele dinaintea furtunii. Totul fusese închis, oamenii preveniţi. Hiro-matsu şi Yabu spuseseră că aveau să stea jos o vreme şi apoi or să urce pe punte. Rodrigues ridicase din umeri şi le spusese răspicat c-o să fie foarte periculos. Era sigur că n-au înţeles.

— Ce-or să facă? îl întrebase Blackthorne.

— Cine ştie, englezule? N-or să plângă de frică, de-asta poţi să fii sigur.

Pe puntea principală vâslaşii trăgeau din răsputeri. În mod normal erau doi bărbaţi la fiecare ramă, dar Rodrigues poruncise trei, pentru forţă, siguranţă şi viteză. Alţii aşteptau sub punţi, ca să-i schimbe, la ordinul lui. Căpitanul vâslaşilor, un om cu experienţă, era pe puntea provă şi loviturile lui erau lente, în cadenţa valurilor. Galera înainta totuşi, deşi de fiecare dată înclinarea părea şi mai puternică, iar revenirea se făcea mai încet. Apoi rafalele deveniseră tot mai haotice şi căpitanul vâslaşilor nu-şi mai putu ritma loviturile.

— Atenţie în provă! strigară Blackthorne şi Rodrigues aproape într-un glas. Galera se înclină înspăimântător, douăzeci de rame loviră aerul în loc să lovească apa şi haosul puse stăpânire pe navă. Primul brizant izbise şi babordul era măturată de valuri. Luau apă.

— Înainte, ordonă Rodrigues. Armaţi jumătate din rame în fiecare bord! Madonna, mai repede, mai repede!

Blackthorne ştia că fără saula de siguranţă putea fi aruncat cu uşurinţă peste bord. Dar ramele trebuiau armate, altfel erau pierduţi.

Desfăcu nodul, înaintă cu greu de-a lungul punţii alunecoase care se apleca periculos, şi coborî pasarela scurtă ce ducea la puntea principală. Brusc, galera se răsuci şi el fu aruncat spre partea înclinată, împiedicându-se de picioarele unora dintre vâslaşi, care îşi desfăcuseră şi ei saulele de siguranţă, încercând cu disperare să-şi pună ramele în ordine. Copastia era sub apă şi un om fu aruncat peste bord. Blackthorne simţi că se duce şi el. Prinse cu o mână parapetul, tendoanele gata să-i plesnească, dar nu-i dădu drumul, apoi apucă cu cealaltă mână balustrada şi, abia mai respirând, se trase înapoi. Picioarele-i găsiră puntea, se săltă, mulţumind cerului şi-şi zise: „Iată, cea de-a şaptea viaţă ţi s-a dus.” Alban Caradoc totdeauna spunea că un bun pilot trebuie să fie ca o pisică, afară doar că pilotul trebuie să aibă cel puţin zece vieţi, pe când pisica se mulţumeşte cu nouă.

Un om era la picioarele lui şi-l trase din ghearele mării, îl ţinu până fu în siguranţă, apoi îl ajută să ajungă la locul lui. Se uită înapoi spre dunetă să-l blesteme pe Rodrigues pentru că lăsase să-i scape timona. Rodrigues îi făcu semn cu mâna, arătă spre ceva şi strigă, dar strigătul îi fu înghiţit de o pală de vânt. Blackthorne văzu că-şi schimbaseră drumul. Acum mergeau aproape în vânt şi-şi dădu seama că schimbarea fusese intenţionată. Înţeleaptă manevră, gândi. Asta o să ne dea un răgaz să ne rânduim, dar ticălosul putea să mă fi prevenit. Nu-mi place să-mi pierd una din vieţi fără rost.

Îi făcu şi el semn înapoi cu mâna şi se apucă să pună ordine printre vâslaşi. Toate ramele se opriseră, afară de cele două din faţă de la provă, care-i ţineau în vânt. Prin semne şi ţipând, Blackthorne reuşi să armeze jumătate din vâsle, dublă oamenii la cele care băteau apa şi se îndreptă din nou către pupă. Oamenii se ţineau tari şi, deşi unora le era foarte rău, stăteau şi aşteptau ordinul următor.

Golful era mai aproape dar tot părea la un milion de leghe. Spre nord-est cerul era întunecat. Ploaia îi biciuia şi rafalele

se înteţeau. Pe Erasmus Blackthorne n-ar fi avut de ce se teme. Ar fi putut face escală uşor, sau ar fi putut reveni fără grijă la adevărata lor rută, îndreptându-se către locul dorit de debarcare. Nava lui era construită şi armată pentru furtună. Galera, nu.

— La ce te gândeşti, englezule?

— Tu tot ce vrei o să faci, orice gândesc eu, îi strigă împotriva vântului, da' să nu ia multă apă, c-o să ne ducem la fund ca un bolovan şi data viitoare, când merg la probă, spune-mi că faci volta în vânt. Sau mai bine fă-o când sunt legat cu saula şi-atunci o s-ajungem amândoi în port.

— A fost mâna Domnului, englezule. A izbit un val şi i-a rotit pupa.

— Aproape că m-a aruncat peste bord.

— Am văzut.

Blackthorne măsură deriva.

— Dacă menţinem drumul ăsta n-o să ajungem niciodată în golf. O să fim împinşi pe lângă promontoriu la o milă sau chiar mai mult.

— Am de gând să rămân cu prova în vânt. Apoi, când ne vine bine, o să tăiem direct spre ţărm. Ştii să înoţi?

— Da.

— Bun. Eu n-am învăţat niciodată. Prea periculos. Mai bine să te îneci repede decât cu încetul, nu? Fără să vrea Rodrigues se cutremură. Madonna, apără-mă să nu-mi fie apa mormântul! Târfa asta de galeră cu burta de scroafă trebuie să fie în port în seara asta. Neapărat. Nasul meu îmi spune că, dacă ne întoarcem, ne ducem la fund. Suntem mult prea încărcaţi.

— Uşureaz-o. Aruncă încărcătura peste bord.

— Regele Toady n-o să fie niciodată de acord. Trebuie să ajungă fie cu ea, fie deloc.

— Întreabă-l.

— Doamne, eşti surd? ţi-am spus! ştiu că n-o să se învoiască!

Rodrigues se duse mai aproape de cârmaci şi se asigură c-au înţeles că trebuie să rămână cu prova în vânt, fără sminteală.

— Supraveghează-l, englezule! Ai cârma.

Îşi desfăcu saula de siguranţă şi coborî pasarela, sigur pe picioarele lui. Vâslaşii îl priveau încordaţi, în timp ce se îndrepta spre teugă, la căpitan-san, pentru a-i explica prin semne şi cuvinte planul pe care-l avea în minte. Hiro-matsu şi Yabu urcară pe punte. Căpitan-san le explică planul. Amândoi erau palizi, dar rămaseră imperturbabili şi niciunul nu vomă. Priveau spre ţărm prin ploaie, apoi ridicară din umeri şi plecară iar jos.

Blackthorne privi atent spre golf din babord. Ştia că planul era periculos. Trebuia să aştepte până ajungeau chiar lângă promontoriu, apoi să cadă sub vânt, să se îndrepte din nou spre nord-vest şi să tragă cu disperare. Corabia n-o să-i ajute. Va trebui să se bizuie numai pe propria lor forţă. Ţărmul sudic al golfului era mărginit de stânci colţuroase şi recifuri. Dacă socoteau greşit clipa, aveau să fie mânaţi de valuri drept acolo şi zdrobiţi de stânci.

— Englezule, treci la provă! Portughezul îi făcu semn.

Blackthorne plecă.

— Ce-ai zice de velă? strigă Rodrigues.

— Nu. Mai mult o să ne-ncurce decât să ne ajute.

— Atunci stai aici. Dacă cumva căpitanul pierde măsura sau dacă-l pierdem, preiei tu. E-n ordine?

— N-am mai navigat niciodată pe una din astea până acum, nu sunt deprins cu ramele, dar o să-ncerc.

Rodrigues privi ţărmul. Promontoriul apărea şi dispărea prin rafalele de ploaie. Curând va trebui să o pornească de-a dreptul. Valurile creşteau şi berbecii înspumaţi curgeau năvalnic. Întrecerea între promontorii părea îndrăcită. De data asta o să fie împuţită treaba, gândi. Apoi scuipă şi se hotărî.

— Mergi la pupă, englezule. Treci la timonă. Când fac semn, virează vest-nord-vest, spre vârful ăla. Îl vezi?

— Da.

— Nu şovăi şi ţine drumul ăla. Urmăreşte-mă atent. Semnul ăsta înseamnă banda stânga, ăsta – banda dreapta, ăsta – drept aşa.

— Foarte bine.

— Juri c-o să-mi aştepţi ordinele şi-o să le îndeplineşti întocmai?

— Vrei să trec la timonă sau nu?

Rodrigues ştia că nu avea de ales.

— Trebuie să mă-ncred în tine, englezule, şi nu-mi place asta. Du-te la pupă, spuse. Văzu că Blackthorne îi citise gândurile şi plecase. Apoi îşi schimbă hotărârea şi strigă după el: Hei, tu, pirat obraznic! Du-te cu Dumnezeu!

Blacklhorne se întoarse mulţumit.

— Şi tu, spaniolule!

— Mă piş pe toţi spaniolii şi trăiască Portugalia!

— Drept aşa!

Au intrat în port, dar fără Rodrigues. Fusese luat de valuri când i se rupsese saula de siguranţă.

Nava se găsise la un pas de izbândă. Atunci venise talazul uriaş dinspre nord şi, cu toate că luaseră multă apă, pierzându-l pe căpitanul japonez, fuseseră luaţi de valuri şi purtaţi către ţărmul plin de stânci.

Blackthorne îl văzu pe Rodrigues luat de val, gâfâind şi zbătându-se în marea agitată. Furtuna şi refluxul îi duseseră mult către latura sudică a golfului, foarte aproape de stânci, toţi fiind siguri că nava era pierdută.

Când Rodrigues fu luat de val, Blackthorne îi aruncă un colac de salvare din lemn. Portughezul se întinse după el, dar marca i-l luă, fără ca el să-l mai poată prinde. O vâslă îl izbi cu putere şi el îşi repezi mâna spre ea. Ploaia cădea în torente şi ultimul lucru pe carc-l văzu Blackthorne fu braţul lui Rodrigues şi rama ruptă şi, chiar în faţă, brizantul năpustindu-se asupra malului chinuit. Ar fi putut să se arunce peste bord, să-noate spre el şi poate că l-ar fi salvat,

poate că ar fi avut şi timp, poate, dar prima şi ultima lui datorie era către navă, iar nava lui era în pericol.

Aşa că îi întorsese spatele lui Rodrigues.

Valul luase cu el câţiva vâslaşi şi ceilalţi se luptau să completeze locurile goale. Un ofiţer îşi desfăcu curajos saula de siguranţă. Sări pe puntea provă, se asigură şi reluă cadenţa. Cineva începu să strige ritmic, iar vâslaşii încercau să pună o oarecare ordine în mişcările haotice.

— Isogiiiiii! strigă Blackthorne, amintindu-şi cuvântul. Se lăsă cu toată greutatea pe timonă ca să aducă nava cu prova mai în vânt, apoi merse la balustradă şi bătu măsura, strigând: Unu-Doi-Unu-Doi, încercând să încurajeze echipajul.

— Haideţi, ticăloşilor, traaageţi!

Galera era aproape pe stânci, căci erau chiar lângă pupă, şi la babord, şi la tribord. Ramele se cufundară în apă şi se înălţară, dar nava nu făcu nici o mişcare, căci vântul şi refluxul, victorioase, o trăgeau vizibil înapoi.

— Haideţi, trageţi, ticăloşilor! strigă din nou Blackthorne, bătând cu mâna măsura.

Vâslaşii prinseră puteri văzându-l.

Întâi reuşiră să ţină piept mării, apoi o învinseră.

Nava se îndepărtă de stânci. Blackthorne menţinu drumul spre coasta de sub vânt. Curând ajunseră în ape mai calme. Vântul sufla încă puternic, dar deasupra capetelor lor. Încă mai era furtună, dar departe, în larg.

— Aruncaţi ancora de la babord!

Niciunul dintre marinari nu-l înţelese, dar toţi ştiau ce aveau de făcut. Săriră să-i îndeplinească ordinul. Lăsă corabia lin în derivă, ca să încerce tăria fundului mării.

— Aruncaţi ancora de la tribord.

Când nava-i fu în siguranţă, privi spre pupă.

Linia ţărmului abia se vedea prin ploaie. Cercetă marea şi cântări posibilităţile.

Cartea-pilot a portughezului e jos, gândi secătuit de puteri. Pot să duc nava până la Osaka. Aş putea să o duc

înapoi la Anjiro. Dar ai făcut bine că nu l-ai ascultat? Ba nu i-am încălcat ordinele. Eram pe dunetă. Singur.

— Cârma spre sud, îi strigase Rodrigues când vântul şi refluxul îi purtau primejdios lângă stânci. Întoarce şi mergi cu vânt din pupă!

— Nu! îi strigase la rândul lui, convins că în largul mării ar fi fost pierduţi şi că singura lor şansă era să încerce să intre în port. O să izbutim!

— Afurisitule, o să ne omori pe toţi!

Dar n-am omorât pe nimeni, gândi Blackthorne. Rodrigues, amândoi ştiam ca eu trebuia să hotărăsc când ar fi fost de luat o hotărâre. Eu am avut dreptate. Nava este teafără. Nimic altceva nu contează.

Îi făcu semn ofiţerului, care se grăbi să vină de pe teugă. Amândoi cârmacii se prăbuşiseră, cu braţele şi picioarele aproape scoase din încheieturi. Vâslaşii erau ca nişte cadavre, căzuţi neputincioşi peste rame. Alţii veneau împleticindu-se de jos, să dea o mână de ajutor. Hiro-matsu şi Yabu, amândoi foarte zdruncinaţi, fură ajutaţi să urce pasarela, dar, odată ajunşi pe punte, amândoi daimyo rămaseră ţanţoşi în picioare.

— Hai, Anjin-san? întrebă ofiţerul. Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu dinţi albi, puternici, o faţă latră, arsă de vânt, şi o vânătaie urâtă pe obraz, acolo unde marea îl izbise de parapet.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse Blackthorne, fără să se sinchisească de faptul că n-o să-i fie înţelese cuvintele. Ştia că tonul şi zâmbetul vor fi deajuns. Da, foarte bine. Acum eşti căpitan-san. Wakarimasu? Tu! Căpitan-san!

Omul se uita la el cu gura căscată, apoi se înclină ca să-şi ascundă uimirea şi încântarea.

— Wakarimasu, Anjin-san. Arigato goziemashita.

— Ascultă, căpitan-san, dă-le oamenilor de mâncare şi băutură. Mâncare caldă. O să rămânem aici peste noapte. Blackthorne se făcu înţeles prin semne.

Deândată noul căpitan se întoarse şi strigă cu altă autoritate. Într-o clipă marinarii alergară să-i execute ordinele. Plin de mândrie, noul căpitan îşi întoarse privirea spre dunetă. Aş vrea să pot vorbi limba ta barbară, gândi el fericit. Atunci aş putea să-ţi mulţumesc, Anjin-san, pentru că ai salvat nava şi, odată cu ea, viaţa stăpânului nostru, Hiro-matsu. Ai făcut minuni şi ne-ai dat tuturor forţă şi curaj. Fără tine am fi încurcat-o. Oi fi tu pirat, dar eşti un marinar destoinic şi, atâta vreme cât eşti pilot, îţi voi da ascultare cu preţul vieţii. Nu merit să fiu căpitan, dar am să-ncerc să fiu vrednic de încrederea ta.

— Ce vreţi să fac mai departe? îl întrebă.

Blackthorne privea peste bord. Fundul mării nu se vedea. Socoti în gând poziţia în care se aflau şi, când se încredinţă că ancorele erau bine fixate şi marea sigură, spuse:

— Lăsaţi barca la apă. Aduceţi un vâslaş bun!

Din nou Blackthorne se făcu înţeles prin semne şi prin cuvinte.

Imediat barca fu lăsată la apă şi echipată de plecare.

Blackthorne se îndreptă spre parapet şi era gata să coboare când o voce aspră îl opri. Privi în jur. Hiro-matsu era acolo cu Yabu alături.

Bătrânul avea vânătăi urâte pe gât şi pe umeri, dar nu renunţase la sabia-i lungă. Lui Yabu îi curgea sânge din nas, faţa-i era numai vânătăi, chimonoul plin de pete şi încerca să oprească sângele cu o cârpă. Amândoi erau calmi, părând că nici nu băga-n seamă rănile sau şfichiuireavântului.

Blackthorne se înclină politicos.

— Hai, Toda-sama?

Urmară din nou cuvintele aspre şi bătrânul arătă cu sabia spre barcă, clătinând din cap.

— Rodrigu-san acolo! Blackthorne arătă spre ţărmul sudic. Merg să văd!

— Iyé! Hiro-matsu dădu iar din cap şi vorbi mult, fiind limpede că nu-i îngăduia din cauza pericolului.

— Sunt Anjin-san pe galera asta spurcată şi, dacă eu vreau să mă duc la ţărm, mă duc. Blackthorne îşi menţinu vocea foarte respectuoasă, dar fermă şi era tot atât de limpede ce voia să spună.

— Ştiu că barca nu rezistă în larg. Hai! Mă duc la ţărm, acolo, lângă piscul acela. Îl vezi, Toda Hiro-matsu-sama? Lângă stânca aceea mică. Vreau să-mi croiesc drum în jurul promontoriului, acolo. Nu mă grăbesc să mor şi n-am unde să fug. Vreau să găsesc cadavrul lui Rodrigu-san. Îşi trecu un picior peste parapet. Hiro-matsu trase puţin sabia din teacă. Blackthorne îngheţă, dar privirea lui rămase calmă şi faţa neclintită.

Hiro-matsu era în încurcătură. Înţelegea dorinţa piratului de a găsi cadavrul lui Rodrigues, dar era periculos să se ducă acolo, chiar şi mergând pe ţărm, iar seniorul Toranaga îi poruncise să-l aducă pe barbar teafăr. Însă era tot atât de limpede că omul avea de gând să plece.

Îl privise în timpul furtunii, stând pe puntea care se clătina, ca un kami rău al mării, neînfricat, la el acasă în mijlocul furtunii; atunci gândise furios: mai bine să-l ţinem pe acest om şi pe toţi barbarii ca el pe uscat, unde putem să-i stăpânim. Pe mare noi suntem în puterea lor.

Vedea că piratul e nerăbdător. Ce neciopliţi sunt, îşi spuse. Chiar şi aşa, eu trebuie să-ţi mulţumesc. Toţi spun că numai datorită ţie nava a fost adusă în port, că pilotul Rodrigu şi-a pierdut cumpătul şi că el ne-ar fi dus departe de ţărm, dar tu ai menţinut drumul. Da, dacă am fi mers în larg, ne-am fi scufundat cu siguranţă şi atunci n-aş fi îndeplinit porunca stăpânului meu. O, Buddha, apără-mă de una ca asta!

Toate încheieturile-l dureau şi hemoroizii-i erau inflamaţi. Era secătuit de efortul de a rămâne nepăsător în faţa oamenilor săi, a lui Yabu, a echipajului şi chiar în faţa acestui barbar. O, Buddha, sunt atât de obosit. Aş vrea să pot sta lungit într-o baie, să asud, să asud şi să am o zi de odihnă, fără dureri. Doar o singură zi. Lasă gândurile de muiere! Ai avut dureri aproape şaizeci de ani. Ce e durerea

pentru un bărbat? Un privilegiu! Stăpânirea durerii este măsura unui bărbat. Mulţumeşte-i lui Buddha că eşti încă în viaţă, ca săţi aperi stăpânul, fiindcă ai fi putut să fii mort de o sută de ori.

Dar urăsc marea. Urăsc frigul. Urăsc durerea.

— Stai unde eşti, Anjin-san, spuse el, trist şi amuzat de flăcările albastre cu reflexe de gheaţă din ochii bărbatului, şi îi făcu semn cu sabia băgată în teacă spre a se face înţeles. Când fu sigur că omul pricepuse, privi spre ofiţer. Unde suntem? A cui e feuda asta?

— Nu ştiu, alteţă. Cred că suntem undeva în provincia Ise. Am putea trimite pe cineva la ţărm, la cel mai apropiat sat.

— Poţi să ne duci la Osaka?

— Dacă ne ţinem foarte aproape de coastă, alteţă, şi dacă mergem încet, cu mare grijă. Eu nu cunosc aceste ape şi nu vă pot garanta siguranţa. N-am destule cunoştinţe şi nimeni de pe navă nu le are. În afară de acest pilot. Dac-ar fi după mine, v-aş sfătui să mergem pe uscat. V-am putea face rost de cai şi palanchine.

Hiro-matsu clătină din cap iritat. Să meargă pe uscat era exclus. Le-ar fi luat prea multă vreme – locul era muntos şi drumurile puţine – şi ar fi trebuit să străbată multe ţinuturi ale aliaţilor lui Ishido, duşmanul lor. La primejdiile astea se mai adăugau nenumăratele cete de tâlhari care împânzeau trecătorile. Asta ar fi însemnat să-şi ia toţi oamenii cu el. Desigur că ar fi putut să-şi croiască drum luptând cu bandiţii, dar n-ar fi reuşit niciodată să forţeze o trecătoare dacă Ishido, sau aliaţii lui, şi-ar pune în minte să-l oprească. Toate acestea l-ar întârzia şi mai mult, iar porunca era să aducă încărcătura, barbarul şi pe Yabu rapid şi în siguranţă.

— Dacă mergem în lungul coastei, cât timp ne-ar trebui?

— Nu ştiu, alteţă. Patru sau cinci zile, poate mai mult. Aş fi foarte nesigur pe mine, eu nu sunt căpitan, iertaţi-mă.

Asta înseamnă, gândi Hiro-matsu, că va trebui să capăt sprijinul acestui barbar. Ca să-l opresc să meargă la ţărm,

va trebui să-l leg. Şi cine ştie dacă va vrea să ne fie de ajutor, legat?

— Cât o să stăm aici?

— Pilotul spune că o noapte.

— O să înceteze furtuna până atunci?

— Ar trebui, alteţă, dar nu se ştie niciodată.

Hiro-matsu şovăi, cântărind din priviri când coasta muntoasă, când pilotul.

— Îmi îngădui un sfat, Hiro-matsu-san? întrebă Yabu.

— Da, da, bineînţeles, răspunse el precaut.

— De vreme ce se pare că o să avem nevoie de ajutorul pilotului ca să ajungem la Osaka, de ce să nu-l lăsam să meargă pe ţărm, dar să trimitem oameni cu el să-l apere şi să le ordonaţi să se întoarcă înainte de lăsarea întunericului. Cât priveşte drumul pe uscat, sunt de acord că ar fi prea periculos pentru dumneata şi nu mi-aş ierta-o niciodată, dacă ţi s-ar întâmpla ceva. O dată ce furtuna se va fi domolit, o să fi mai în siguranţă pe navă şi-o să ajungi la Osaka mult mai repede, neh? Precis, mâine pe la apusul soarelui.

Hiro-matsu încuviinţă, fără prea mare tragere de inimă. Făcu semn unui samurai.

— Takatashi-san! Vei lua şase oameni şi vei merge cu pilotul. Aduceţi cadavrul portughezului, dacă-l găsiţi, dar, dacă e atins chiar şi numai un fir de păr al acestui barbar, tu şi oamenii tăi vă veţi face seppuku pe loc.

— Da, stăpâne.

— Trimite doi oameni la cel mai apropiat sat ca să afle unde suntem şi a cui e feuda.

— Da, stăpâne.

— Cu îngăduinţa dumitale, Hiro-matsu-san, am să conduc eu grupul la ţărm, spuse Yabu. Dacă am ajunge la Osaka fără pirat, aş fi atât de umilit încât m-aş simţi dator să-mi iau oricum zilele. Aş fi onorat să îndeplinesc poruncile dumitale.

Hiro-matsu încuviinţă, uimit în sinea lui că Yabu înfrunta un asemenea pericol. Coborî sub punte.

Când Blackthorne înţelese că Yabu mergea cu el pe ţărm, pulsul i se acceleră. Nu l-am uitat pe Pieterzoon, şi nici echipajul meu sau groapa, nici urletele, nici pe Omi. Nu am uitat nimic din tot ce s-a întâmplat. Păzeşte-ţi viaţa, ticălosule.

CAPITOLUL 9

Ajunseră repede pe ţărm. Blackthorne vroise să meargă în frunte, dar Yabu pornise cu un pas iute, greu de susţinut şi îi luase locul. Ceilalţi şase samurai îl urmăreau grijulii. N-am unde fugi, proştilor, le spuse în gând, înţelegând greşit grija lor, în timp ce scotocea cu privirea golful, căutând bancuri de nisip sau recifuri ascunse, luând repere, ţinând minte tot ce era important pentru a le trece mai târziu în cartea-pilot.

Drumul îi duse mai întâi de-a lungul ţărmului acoperit cu pietriş mărunt, apoi urmă un urcuş scurt peste bolovani rotunjiţi de valurile mării până la o cărare ce ocolea culmea strecurându-se primejdios în jurul promontoriului sudic al ţărmului. Ploaia încetase, dar vijelia încă mai continua. Cu cât se apropiau mai mult de limba de pământ aflată în bătaia vântului, valurile ce se aruncau asupra stâncilor de sub ei îşi aruncau mai sus spuma. În curând fură uzi leoarcă.

Deşi Blackthorne se simţea îngheţat, Yabu şi ceilalţi samurai, care purtau chimonouri subţiri, strânse neglijent cu cingătorile, nu păreau să se simtă stânjeniţi de umezeală sau de frig. Aşa cum spunea Rodrigues, îşi zise, simţind teama revenind. Japonezii pur şi simplu nu sunt făcuţi ca noi. Nu simt frigul, foamea sau lipsurile sau rănile aşa ca noi. Sunt ca nişte animale, cu nervii amorţiţi.

De-asupra lor stânca se înălţa cam două sute de picioare. Ţărmul se afla la cincizeci de picioare dedesubt. Mai departe şi peste tot împrejurul lor se vedeau munţii şi pe toată întindere ţărmului ce mărginea golful nu se zărea nici

o casă sau colibă. Nu era de mirare, căci nu era loc pentru ogoare, după pietrişul care acoperea ţărmul ridicându-se stâncile falezei şi apoi munţii de granit pe înălţimile cărora creşteau copaci.

Cărarea cobora şi urca de-a lungul peretelui falezei, primejdios şi lunecos. Înaintând trudnic, aplecându-se împotriva vântului, Blackthorne privea picioarele puternice şi muşchiuloase ale lui Yabu. Alunecă, fecior de căţea, gândi. Alunecă, zdrobeştete de bolovanii de jos. Asta te-ar face să ţipi? ce te-ar putea face să ţipi?

Îşi luă cu greu ochii de la Yabu şi începu din nou să cerceteze faleza. Fiecare crăpătură, surpătură sau adâncitură a stâncilor. Rafalele vântului îi făceau ochii să lăcrimeze. Valurile se aruncau înainte şi înapoi, răsucindu-se învolburate. Ştia că erau puţine speranţe de a-l găsi pe Rodrigues, erau prea multe adâncituri şi locuri ascunse care n-ar fi putut fi cercetate niciodată. Dar trebuise să vină la uscat, să încerce. Îi era dator lui Rodrigues. Toţi piloţii se rugau neîncetat să aibă parte de moarte pe uscat, să fie îngropaţi în pământ. Toţi văzuseră prea multe trupuri umflate de apă, ciopârţite de crabi sau pe jumătate mâncate de peşti.

Înconjurară promontoriul şi se opriră uşuraţi, la adăpost de vânt. Nu era nevoie să meargă mai departe. Dacă nu era în partea bătută de vânt, cadavrul era ascuns sau înghiţit de ape, sau dus în larg, în adâncuri. O jumătate de milă mai departe un sat mic de pescari era cuibărit pe ţărmul înspumat. Yabu făcu semn către doi dintre samurai. Aceştia se înclinară imediat şi porniră în fugă într-acolo. Mai aruncară o ultimă privire, apoi Yabu îşi şterse ploaia de pe faţă şi privi în sus la Blackthorne, făcând semn de întoarcere. Biackthorne încuviinţă din cap şi porniră din nou, cu Yabu în frunte şi ceilalţi samurai urmărindu-l mereu cu atenţie, şi iarăşi îi făcu proşti în sinea lui.

Apoi, pe la jumătatea drumului, îl văzură pe Rodrigues.

Era prins într-o despicătură, între doi bolovani mari, deasupra valurilor, dar acoperit din când în când de ele. Un braţ îi era întins înainte, celălalt era încă încleştat de vâsla ruptă care se mişca uşor, odată cu înaintarea şi retragerea apelor. Această mişcare îi atrăsese atenţia lui Blackthorne, când se aplecase sub bătaia vântului, înaintând cu greu în spatele lui Yabu.

Singura cale de a ajunge acolo era dincolo de o culme joasă. Nu erau de urcat decât cincizeci-şaizeci de picioare, însă peretele era aproape vertical, şi nu aveai de ce să te sprijini.

Ce-i cu mareea? se întrebă Blackthorne. E flux, nu reflux. Apa o să-l ducă din nou în larg. Iisuse, pare primejdios acolo jos. Ce-i de făcut?

Se apropie de margine şi îndată Yabu i se puse în cale, scuturând din cap, iar ceilalţi samurai îl înconjurară.

— Încerc doar să văd mai bine, pentru numele lui Dumnezeu, spuse, nu încerc să fug! Unde dracu' aş putea fugi?

Se trase puţin înapoi şi se uită cu grijă în jos. Ei îi urmăriră privirea, sporovăind între ei, Yabu vorbind mai tot timpul.

Nu-i nici o speranţă, hotărî. E prea primejdios. O să ne întoarcem în zori cu frânghii. Dac-o fi să mai fie aici, o să-l îngrop pe ţărm. Încă nehotărât se întoarse şi, în aceeaşi clipă, marginea malului se sfărâmă şi el începu să alunece în jos. Imediat Yabu şi ceilalţi îl înşfăcară şi-l traseră înapoi, şi atunci el îşi dădu seama că se-ngrijeau de siguranţa lui. Încearcă doar să mă protejeze!

De ce să mă vrea teafăr? Din cauza lui Tora – cum îl cheamă? Toranaga? Din pricina lui? Da, dar şi poate pentru că nu mai este nici un alt pilot la bord. De asta m-au lăsat să vin la ţărm, făcând ce-am vrut eu? Da, asta trebuie să fie. Deci acum am putere asupra navei, asupra bătrânului daimyo şi asupra ticălosului ăsta. Cum aş putea să mă folosesc de asta?

Se destinse şi le mulţumi. Îşi lăsă ochii să rătăcească împrejur.

— Trebuie să-l aducem sus. Yabu-san. Hai! Singura cale e pe acolo. Peste stânca aceea. Îl aduc sus, eu, Anjin-san! Din nou înaintă ca şi cum ar fi avut de gând să coboare şi din nou ei îl opriră iar el spuse cu prefăcută nelinişte: Trebuie să-l scoatem de-acolo. Uite! Nu mai avem prea mult timp, lumina scade!

— Iyé, Anjin-san, spuse Yabu.

Blackthorne îl privi de sus.

— Dacă nu mă laşi să mă duc eu, Yabu-san, atunci trimite unul dintre oamenii tăi. Sau du-te chiar tu. Tu!

Vântul se răsucea împrejurul lor şuierând de-alungul peretelui falezei. Îl văzu pe Yabu privind în jos, măsurând din priviri urcuşul şi lumina în scădere şi ştiu că îl încolţise. Te-am prins, ticălosule, trufia ta te-a pierdut. Dacă cobori acum, te-ai ars. Dar să nu mori, te rog. Doar rupeţi picioarele sau glezna, apoi îneacă-te.

Un samurai începu să coboare, dar Yabu îi porunci să se întoarcă.

— Întoarce-te la navă. Adu imediat nişte funii, spuse Yabu.

Omul o rupse la fugă. Yabu îşi aruncă din picioare sandalele cu talpa de lemn. Îşi scoase săbiile de la brâu şi le puse cu grijă deoparte.

— Ai grijă de ele şi de barbar. Dacă se întâmplă ceva cu ele sau cu el, te trag în ţeapă cu propriile tale săbii!

— Vă rog lăsaţi-mă pe mine să cobor, Yabu-sama, spuse Takatashi. Dacă o să fiţi rănit sau o să vi se întâmple ceva eu o să…

— Crezi că eşti în stare să faci ceva ce eu nu pot?

— Nu, alteţă, bineînţeles că nu.

— Bine.

— Vă rog aşteptaţi să fie aduse funii. N-am să mi-o iert niciodată dacă vi se întâmplă ceva.

Takatashi era scund şi îndesat, cu o barbă stufoasă.

Şi de ce să nu aştept frânghiile? se întrebă Yabu. Ar fi o dovadă de chibzuinţă, dar nu şi de înţelepciune. Aruncă o privire barbarului şi dădu din cap scurt. Ştia că fusese provocat. Se aşteptase la asta. Ba chiar sperase. De asta m-am şi oferit, Anjin-san, îşi spuse, amuzându-se în sinea lui. Eşti într-adevăr foarte simplu. Omi avea dreptate.

Yabu îşi scoase chimonoul ud leoarcă şi, rămas numai cu fâşia de pânză din jurul şoldurilor, se apropie de marginea stâncii şi o încercă cu talpa şosetei de bumbac. Mai bine le păstrez în picioare, se gândi, dominând frigul tăios cu voinţa şi trupul său călite de educaţia de-o viaţă căreia toţi samuraii trebuiau să i se supună. Şosetele or să te-ajute să nu aluneci – pentru un timp. Vei avea nevoie de toată puterea şi de toată îndemânarea ca să ajungi jos în viaţă. Merită?

În timpul furtunii şi a goanei către adăpostul din golf, venise pe punte şi, neobservat de Blackthorne, se aşezase la rame. Îşi unise bucuros puterea cu vâslaşii, detestând miasma de dedesubt şi greaţa care-l cuprinsese. Hotărâse că era mai bine să mori în aer decât sufocat sub punte.

În timp ce muncea alături de ceilalţi în frigul pătrunzător, începuse să-i observe pe piloţi. Era limpede că pe mare, nava şi toţi cei de la bord erau în puterea acestor doi oameni. Piloţii erau în lumea lor, stăpânind punţile ce se legănau tot atât de nepăsători cum el stăpânea un cal în galop. N-aveau egal printre japonezii de la bord în pricepere, curaj sau cunoştinţe. Şi, treptat, înţelegerea acestui fapt născuse o idee măreaţă: corăbii barbare moderne, pline cu samurai, pilotate de samurai, comandate de samurai, manevrate de samurai. Samuraii lui.

Dacă aş avea la început trei corăbii barbare, aş putea uşor stăpâni calea pe apă între Yedo şi Osaka. Din Izu aş putea gâtui sau nu, după bunul meu plac, toată navigaţia. Adică aproape toate transporturile de orez şi de mătase. N-aş fi eu atunci arbitrul intre Toranaga şi Ishido? Sau, cel puţin balanţa între ei?

Nici un daimyo nu ieşise până acum pe mare.

Nici un daimyo nu are nave sau piloţi.

Cu excepţia mea.

Eu am o corabie – am avut o corabie – şi acum s-ar putea să primesc corabia înapoi, dacă sunt iscusit. Am un pilot şi deci un dascăl de piloţi dacă-l pot ţine departe de Toranaga. Dacă pot să-l domin.

Odată ce-mi va fi vasal prin voia lui, o să-i înveţe pe oamenii mei şi o să-mi facă corăbii.

Dar cum să mi-l fac vasal? Groapa nu l-a supus.

Mai întâi desparte-l de ceilalţi şi ţine-l singur – n-a spus aşa Omi? Apoi acest pilot poate fi învăţat buna-cuviinţă şi chiar să vorbească japoneza. Da, Omi este foarte înţelept. Foarte înţelept, poate prea înţelept – o să mă gândesc la Omi mai târziu. Concentrează-te acum asupra pilotului. Cum să domini un barbar – un creştin mâncător de spurcăciuni?

Ce spusese Omi? „Ei preţuiesc viaţa. Zeul lor suprem, Iisus Cristos, îi învaţă să se iubească unul pe celălalt şi să preţuiască viaţa.” Cum aş putea să-i dăruiesc viaţa? Să i-o salvez, da, asta ar fi foarte bine. Cum să-l supun?

Se lăsase atât de furat de propria exaltare încât nu mai băgase de seamă mişcările navei sau marea. Un val se revărsase peste el. Îl văzuse acoperindu-l pe pilot, dar nu simţise nici o teamă în acest bărbat. Yabu era uluit. Cum putea cineva, care lăsase, umil, un duşman să-i urineze pe spate ca să salveze viaţa unui vasal neînsemnat, cum putea acest om să aibă puterea să uite o asemenea dezonoare nemăsurată şi să stea acolo pe dunetă, chemând zeii mării la luptă ca un erou legendar, ca să-şi salveze acelaşi duşman? Apoi, când acel val uriaş îl luase pe portughez şi ei erau gata să se ducă la fund, Anjin-san râsese miraculos morţii în faţă şi le dăduse puterea să se smulgă dintre stânci.

N-am să-i înţeleg niciodată, îşi spuse.

Pe marginea stâncii Yabu privi înapoi pentru ultima dată. Ah, Anjin-san, ştiu că te gândeşti că păşesc spre moarte, că m-ai încolţit. Ştiu că tu însuţi nu te-ai duce acolo jos, te-am privit îndeaproape, dar eu am crescut în munţi şi aici în Japonia noi ne căţărăm pe stânci din mândrie sau din plăcere. Aşa că, chiar dacă sunt la strâmtoare acum, sunt după regulile mele, nu ale tale. Am să încerc şi n-are a face dacă am să mor. Dar dacă o să reuşesc, atunci tu, ca bărbat, ai să ştii că sunt mai bun decât tine, în condiţiile tale. O să-mi fi îndatorat, dacă-ţi aduc sus trupul barbarului

— Ai să-mi fi vasal, Anjin-san.

Coborî peretele falezei cu multă pricepere. Pe la jumătate alunecă. Mâna stângă se agăţă de o ieşitură. Asta-i opri căderea şi atârnă între viaţă şi moarte. Simţea mâna alunecându-i şi începu să sape cu degetele într-o adâncitură, apoi îşi înfipse degetele picioarelor într-o crăpătură zbătându-se pentru un alt sprijin. Când mâna stângă alunecă, degetele picioarelor găsiră o altă crăpătură în care se proptiră şi el îmbrăţişă stânca disperat, apăsând-o cu trupul, încă negăsindu-şi echilibrul, căutând un sprijin. Apoi picioarele îi alunecară. Deşi, zece picioare mai jos, reuşi să se prindă de altă ieşitură cu ambele mâini şi atârnă de ea pentru o clipă şi această ieşitură se sfărâmă. Căzu de la douăzeci de picioare înălţime.

Se pregătise cât de bine putuse şi căzu în picioare ca o pisică, rostogolindu-se pe suprafaţa alunecoasă a stâncii ca să atenueze şocul şi se opri ghemuit. Îşi duse mâinile rănite deasupra capului ca se apere de avalanşa de pietre care ar fi putut urma. Dar nu se întâmplă nimic. Îşi scutură capul ca să şi-l limpezească şi se ridică în picioare. Avea un genunchi scrântit. O durere pătrunzătoare urca de-a lungul piciorului până în măruntaie şi începu să transpire. Degetele picioarelor şi unghiile mâinilor îi sângerau, dar la aşa ceva se aşteptase.

Nu te doare nimic. N-ai să simţi nici o durere. Stai drept! Barbarul te priveşte.

O coloană de spumă îl acoperi şi răceala ei îl ajută să-şi aline durerea. Cu grijă se lăsă să alunece peste bolovanii acoperiţi de alge şi se strecură de-a lungul crăpăturii şi ajunse.

Brusc îşi dădu seama că omul era încă în viaţă. Se încredinţă de asta apoi se trase înapoi pentru o clipă. Am nevoie de el viu sau mort? Cum e mai bine?

Un crab ţâşni de sub o piatră şi se aruncă plescăind în mare. Valurile năvăliră din nou. Simţi sarea răscolindu-i rănile. Cum e mai bine, viu sau mort?

Se ridică nesigur în picioare şi strigă:

— Takatashi-san! Pilotul e încă viu! Du-te la corabie, adu o targă şi un doctor, dacă există vreunul pe ea.

Cuvintele lui Takatashi se desluşeau greu din cauza vântului.

— Da, stăpâne.

Înainte de a o porni în fugă strigă oamenilor săi:

— Aveţi grijă de barbar, să nu i se întâmple nimic.

Yabu privi atent galera care sălta uşor la ancoră. Samuraiul pe care îl trimisese înapoi după frânghii era deja lângă bărci. Îl văzu sărind într-una dintre ele şi pornind pe apă. Zâmbi în sinea lui şi aruncă o privire înapoi. Blackthorne se apropiase de marginea stâncii şi striga îngrijorat la el.

Ce încearcă să spună? se întrebă Yabu. Îl văzu arătând către mare, dar asta nu îi spunea nimic. Marea era agitată şi răscolită, dar aşa fusese şi mai înainte.

Yabu renunţă să mai încerce să priceapă ce spunea şi-şi îndreptă atenţia către Rodrigues. Trase cu greu corpul pe stânci, deasupra valurilor. Răsuflarea portughezului era întretăiată, dar inima părea să-i fie puternică. Era plin de zgârieturi. Aşchia unui os spintecase pielea gambei stângi. Umărul drept părea sărit. Yabu caută să vadă dacă nu-i curgea sânge din vreo rană deschisă, dar nu găsi niciuna. Dacă nu-i rănit înăuntru, atunci poate va trăi, îşi spuse.

Daimyo-ul fusese rănit de prea multe ori şi văzuse prea mulţi morţi şi răniţi ca să nu fi câştigat o oarecare pricepere în diagnostic. Dacă Rodrigues poate fi încălzit, hotărî, cu saké şi ierburi puternice, cu multe băi calde, o să trăiască. S-ar putea să nu mai fie în stare să meargă, dar o să trăiască. Da, vreau ca acest om să trăiască. N-are aface dacă n-o să mai poată merge. Poate că aşa o să fie mai bine. Aş avea un pilot de rezervă. Omul îmi datorează cu siguranţă viaţa. Dacă piratul n-o să mă ajute, poate că pot să-l folosesc pe el. Ar merita să mă prefac că devin creştin? I-ar aduce asta pe amândoi de parte mea?

Ce-ar face Omi?

Omi e inteligent. Da. Prea inteligent? Omi vede prea multe şi prea repede. Dacă poate să vadă atât de departe, poate să înţeleagă că tatăl său va conduce clanul dacă eu dispar. Fiul meu este prea necopt ca să se descurce singur şi după tată, ar urma Omi. Neh?

Ce să fac cu Omi?

Dacă i l-aş da pe Omi barbarului? Ca pe o jucărie.

Ce zici de asta?

Se auzeau strigăte neliniştite deasupra. Apoi înţelese spre ce arătase barbarul. Fluxul! Fluxul se ridica iute. Deja înconjurase stânca pe care stătea. Se ridică brusc şi se strâmbă sub durerea care-i săgeta din genunchi. Toate căile de scăpare în lungul plajei erau tăiate de mare. Semnele lăsate de maree pe stânci erau mai sus de un stat de om.

Privi după barcă. Era aproape de corabie acum. Pe faleză Takatashi alerga încă susţinut. Frânghiile nu vor ajunge la timp, îşi spuse.

Cerceta stăruitor cu privirea de jur împrejur. Nu avea nici o cale în susul falezei. Nici o stâncă nu-i oferea adăpost. Nici o adâncitură. În mare se vedeau vârfuri de stânci dar nu ar fi putut niciodată să ajungă la ele. Nu ştia să înoate şi nu avea nimic pe care să-l poată folosi drept plută.

Oamenii de deasupra îl priveau. Barbarul arăta către vârfurile de stâncă din apă şi făcu gesturi de înot. Dar el

clătina din cap. Cerceta totul din nou cu atenţie. Nimic.

Nu-i nici o scăpare, îşi spuse. Acum eşti sortit morţii. Pregăteşte-te.

Karma îşi spuse şi le întoarse spatele, aşezându-se mai comod, bucurându-se de neţărmurita linişte ce coborâse asupra lui. Ultima zi, ultima mare, ultima lumină, ultima bucurie, ultima… Cât de frumoasă era marea, şi cerul, şi frigul, şi sarea. Începu să se gândească la ultimul poem pe care acum, după datină, trebuia să-l compună. Se simţi fericit. Avea timp să se gândească în linişte.

Blackthorne striga:

— Ascultă, ticălos blestemat! Găseşte un prag de stâncă, trebuie să fie un prag pe undeva!

Samuraii stăteau în calea lui, privindu-l ca pe un nebun, era limpede pentru ei că nu exista nici o scăpare şi că Yabu se pregătea pur şi simplu pentru o moarte plăcută, aşa cum ar fi făcut şi ei, dacă ar fi fost în locul lui. Şi îi nemulţumeau aceste strigăte, aşa cum ştiau că-l nemulţumesc şi pe Yabu.

— Priviţi acolo jos! Poate găseşte ceva!

Unul dintre ei veni la marginea stâncii, privi în jos, ridică din umeri şi spuse ceva tovarăşilor săi care şi ei ridicară la rândul lor din umeri. De fiecare dată când Blackthorne încerca să se apropie mai mult de marginea falezei ca să caute o cale de scăpare, ei îl opreau. Ar fi putut foarte uşor să-l îmbrâncească pe unul dintre ei în braţele morţii, şi era ispitit s-o facă. Dar îi înţelegea, pe ei şi problemele lor. Gândeşte-te la o cale să-l ajuţi pe ticălosul ăla. Trebuie să-l salvezi pe el, ca să-l salvezi pe Rodrigues.

— Hei, tu, japonez neputincios, împuţit, nemernic şi căcăcios! Hei, Kasigi Yabu! Unde-ţi e bărbăţia? Nu te lăsa, numai laşii se dau bătuţi! Eşti bărbat sau oaie? Dar Yabu nu-i dădea nici o atenţie, stătea la fel de nemişcat ca şi stânca deasupra căreia stătea.

Blackthorne ridică o piatră şi o aruncă spre el. Căzu în apă nebăgată de seamă şi samuraii strigară la el înfuriaţi. Ştia

că-n orice clipă puteau să sară la el şi să-l lege. Dar cum ar faceo? N-aveau nici o funie.

Funie! Fă o funie! Poţi să faci o funie?

Ochii îi căzură pe chimonoul lui Yabu. Începu să-l rupă în fâşii, încercându-le tăria. Mătasea era foarte rezistentă.

— Haideţi! porunci samurailor, scoţându-şi cămaşa. Faceţi o frânghie! Hai!

Înţeleseseră. Îşi dezlegară îndată brâiele, îşi scoaseră chimonourile şi-l imitară. Începu să înnoade capetele fâşiilor şi eşarfelor împreună.

În timp ce ei întregeau funia, Blackthorne se întinse cu grijă jos şi se târî până la buza stâncii, cerându-le la doi dintre ei să-l ţină de glezne pentru siguranţă. Nu avea nevoie de ajutorul lor, dar voia să-i ştie liniştiţi.

Scoase capul în afară cât de departe îndrăzni, conştient de neliniştea lor. Apoi începu să cerceteze locul aşa cum făcea pe mare. Bucată cu bucată, ferindu-se pe cât putea să se uite direct către ceea ce privea.

O cercetare completă de la dreapta spre stânga. Nimic.

Încă o dată.

Nimic.

Şi încă o dată. Nimic.

Ce-i asta? Chiar deasupra liniei mareei – o crăpătură în stâncă sau o umbră?

Blackthorne îşi schimbă poziţia, dureros de conştient că marea aproape acoperise stânca pe care stătea Yabu şi aproape toate celelalte stânci dintre el şi baza falezei. Acum putea să vadă mai bine şi arătă cu degetul.

— Acolo! Ce-i aia?

Unul dintre samurai se şi aşezase în patru labe şi urmări cu privirea degetul întins al lui Blackthorne, dar nu observă nimic.

— Acolo! acolo nu este o lespede?

Cu mâinile închipui un prag de stâncă şi cu două degete un om, apoi aşează omul pe pragul de stâncă şi cu celălalt deget făcu o boccea pe umărul omului, astfel că acum omul

stătea pe pragul de stâncă – pe acel prag de stâncă – cu altul pe umerii săi.

— Repede! Isogi! Faceţi-l să înţeleagă. Kasigi Yabu-sama! Wakarimasu ka?

Omul ţâşni în picioare şi începu să vorbească iute către ceilalţi, care priviră şi ei într-acolo. Acum văzuseră cu toţii pragul de stâncă şi începură să strige. Totuşi Yabu nu se mişca. Părea de piatră. Strigară mai departe şi Blackthorne li se alătură, dar era ca şi cum n-ar fi scos nici un sunet.

Unul dintre ei vorbi grăbit, iar ceilalţi încuviinţară şi se înclinară. Se înclină şi el. Apoi cu un strigăt ascuţit de Bansaiiiii! se aruncă de pe marginea stâncii şi căzu. Yabu îşi reveni violent din transă, se răsuci şi se ridică în picioare.

Ceilalţi samurai strigau şi arătau, dar Blackthorne nu mai auzea şi nu mai vedea decât corpul zdrobit care zăcea dedesubt deja spălat de valuri. Ce fel de oameni sunt ăştia? îşi spuse neputincios. Era curaj sau doar nebunie? Omul se sinucisese cu bună ştiinţă ca să atragă atenţia celuilalt bărbat care renunţase. Nu are nici un sens. Ei nu sunt normali.

Îl văzu pe Yabu ridicându-se şovăitor. Se aşteptase să-l vadă grăbindu-se să se pună la adăpost, părăsindu-l pe Rodrigues. Eu aşa aş fi făcut. Oare? Nu ştiu. Pe jumătate târându-se, pe jumătate alunecând, Yabu trase după el bărbatul căzut în nesimţire peste bolovanii spălaţi de valuri, până la piciorul falezei. Găsi platforma. Avea abia un picior lăţime. Îl ridică cu greutate pe Rodrigues pe ea, aproape scăpându-l la un moment dat, apoi se săltă şi el acolo.

Frânghia era mai scurtă cu douăzeci de picioare. Samuraii îi adăugară iute şi fâşiile de pânză din jurul şoldurilor. Acum, dacă se ridica, în picioare Yabu putea să-i atingă capătul.

Începură să strige încurajări şi aşteptară.

În ciuda urii pe care o simţea pentru el, Blackthorne trebui să admire curajul lui Yabu. De nenumărate ori valurile aproape că îl înghiţiră. De două ori Rodrigues

alunecă, dar de fiecare dată Yabu îl trase înapoi şi îi ţinu capul deasupra mării hulpave. Blackthorne ştia că el însuşi s-ar fi dat bătut de mult. De unde ai curajul ăsta, Yabu? Sunteţi fiii diavolului? Toţi?

În primul rând era nevoie de curaj ca să cobori. La început Blackthorne crezuse că Yabu doar se grozăvea. Dar curând văzuse că omul înfrunta stânca cu pricepere şi aproape reuşise. Apoi îl văzuse oprindu-şi căderea la fel de iscusit ca orice acrobat şi când renunţase, o făcuse cu demnitate.

Iisuse Cristoase, îl admir pe ticălosul ăsta şi îl urăsc!

Timp de aproape o oră Yabu înfruntă marea şi neputinţa propriului trup şi apoi, după asfinţit, Takatashi sosi cu frânghiile. Făcură un leagăn şi-l lăsară în jos de-a lungul peretelui falezei cu o pricepere pe care Blackthorne nu o întâlnise niciodată la uscat.

Rodrigues fu tras sus imediat. Blackthorne ar fi încercat să-l ajute dar un japonez tuns scurt era deja alături de el. Privi cum bărbatul, neîndoios un doctor, cercetă piciorul frânt. Apoi un samurai îi ţinu umerii lui Rodrigues, în timp ce doctorul se lăsă cu toată greutatea pe picior şi osul alunecă la locul lui sub piele. Degetele pipăiră, împinseră, potriviră şi-l legară de atele. Începu să înfăşoare ierburi ciudate în jurul răni. Şi Yabu ajunse sus.

Daimyo refuză orice ajutor, trimise doctorul înapoi la Rodrigues, se aşeză jos şi începu să aştepte.

Blackthorne îl privi. Yabu îi simţi privirea. Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt.

— Mulţumesc, spuse în cele din urmă Blackthorne, arătând către Rodrigues. Îţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa. Îţi mulţumesc, Yabu-san. Făcu o plecăciune studiată. Asta este pentru curajul tău, fecior de târfă cu ochi negri.

Yabu se înclină la fel de ţeapăn. În sinea lui zâmbea.

CAPITOLUL 10

Călătoria din golf până la Osaka a fost lipsită de peripeţii. Cărţile-pilot ale lui Rodrigues erau clare şi foarte precise. În timpul primei nopţi Rodrigues îşi recăpătase cunoştinţa. La

început a crezut că era mort, dar, în curând, durerea îi dovedi că se înşelase.

— Ăştia ţi-au aşezat oasele piciorului şi ţi l-au legat, spuse Blackthorne. Şi umărul ţi-e legat. Ieşise de la locul lui. N-au vrut să-ţi ia sânge, oricât de mult am încercat să-i conving.

— Când ajung la Osaka pot s-o facă iezuiţii. Ochii chinuiţi ai lui Rodrigues îl sfredeleau. Cum am ajuns aici, englezule? Îmi amintesc că am fost aruncat peste bord şi nimic altceva.

Blackthorne îi povesti.

— Aşa că îţi datorez o viaţă. Să te ia naiba!

— De pe dunetă se vedea că putem să intrăm în golf. De la provă, vedeai cu o diferenţă de câteva grade. Valul a fost ghinionul tău.

— Nu asta mă nelinişteşte, englezule. Tu ai avut duneta, tu ai avut cârma. Amândoi am ştiut-o. Nu, eu te trimit la dracu, pentru că acum îţi datorez o viaţă… Madonna, piciorul meu!

Îi curgeau lacrimile din cauza durerii şi Blackthorne îi dădu o cană cu grog şi-l veghe peste noapte, pentru că furtuna trecuse. Doctorul japonez venise de nenumărate ori şi-l forţase pe Rodrigues să bea o doctorie fierbinte, îi pusese ştergare fierbinţi pe frunte şi deschisese hublourile. De fiecare dată când doctorul pleca, Blackthorne le închidea, pentru că oricine ştia că aerul purta boala, şi cu cât cabina era închisă mai bine, cu atât era mai sigur şi mai sănătos pentru un om atât de rău bolnav ca Rodrigues.

În cele din urmă, doctorul ţipase la el şi pusese un samurai de pază la hublouri, aşa că ele rămăseseră deschise.

În zori Blackthorne urcă pe punte. Hiro-matsu şi Yabu se aflau amândoi acolo. Se înclină ca un curtean.

— Konnichi wa. Osaka?

Se înclinară la rândul lor.

— Osaka. Hai, Anjin-san, spuse Hiro-matsu.

— Hai! Isogi, Hiro-matsu-sama. Căpitan-san! Vira ancora!

— Hai, Anjin-san!

Zâmbi fără să vrea către Yabu. Yabu zâmbi şi el, apoi se îndepărtă şchiopătând şi Blackthorne îşi zise: ăsta-i un om

dat dracului, chiar dacă-i un ticălos şi un ucigaş. Şi tu nu eşti un ucigaş? Da, dar nu în felul ăsta.

Blackthorne a condus cu uşurinţă nava spre Osaka. Călătoria a durat ziua aceea, noaptea, iar în ziua următoare, chiar după răsăritul soarelui, se aflau în radă. Un pilot japonez veni la bord ca să ducă nava la pontonul ei, aşa că, eliberat de răspundere, Blackthorne coborî bucuros în cabină să doarmă.

Mai târziu, căpitanul îl zgâlţâi ca să-l trezească şi, prin semne, îi arătă că trebuie să fie gata să plece cu Hiro-matsu deîndată ce acostau la chei.

— Wakarimasu ka, Anjin-san?

— Hai.

Marinarul plecă. Blackthorne se întinse, dezmorţindu-şi spatele, apoi îl văzu pe Rodrigues privindu-l.

— Cum te simţi?

— Bine, englezule – dacă nu ţii seama că mă arde piciorul, îmi plesneşte capul, vreau să mă uşurez şi-n gură parc-aş avea un morman de bălegar.

Blackthorne îi aduse ţucalul, apoi îl goli prin hublou. Umplu din nou cana cu grog.

— Nu prea te descurci ca soră, englezule. Eşti prea negru la inimă.

Rodrigues râse şi era plăcut să-l auzi râzând din nou. Privirea i se îndreptă spre cartea-pilot, deschisă pe masă, şi spre cufărul de drum. Văzu că fusese descuiat.

— Ţi-am dat eu cheia?

— Nu. Te-am scotocit. Trebuia să am cartea-pilot, cea adevărată. Ţi-am spus când ţi-ai revenit în prima noapte.

— Asta-i corect. Nu-mi amintesc, dar e cinstit. Ascultă, englezule, întreabă în Osaka orice iezuit unde stă Vasco Rodrigues şi o să te-ajute să dai de mine. Vino să mă vezi, atunci o să poţi să faci o copie după rutterul meu, dacă doreşti.

— Mulţumesc. Am făcut deja una. Cel puţin, am copiat ce-am putut şi am citit cu foarte mare atenţie restul.

— Mama ta! spuse Rodrigues în spaniolă.
— Şi a ta.
Rodrigues trecu din nou la portugheză.
— Când vorbesc spaniola, îmi vine să borăsc, chiar dacă poţi să-njuri mai bine decât în oricare altă limbă. E un pachet în cufărul meu. Dă-mi-l, te rog.
— Cel cu sigiliile iezuite?
— Da.
I-l dădu. Rodrigues îl cercetă, pipăind sigiliile intacte, apoi păru să se răzgândească şi puse pachetul pe pătura aspră, sub care zăcea, lăsându-şi din nou capul pe spate.
— O, englezule, viaţa e atât de ciudată.
— De ce?
— Dacă eu sunt în viaţă, e din mila Domnului şi cu ajutorul unui eretic şi al unui japonez. Trimite scârnăvia jos ca să-i mulţumesc, da?
— Acum?
— Mai târziu.
— E-n ordine.
— Flota asta a voastră, care pretinzi că va ataca Manila, cea despre care i-ai vorbit părintelui, care-i adevărul cu ea, englezule?
— Nu crezi că flota noastră de război vă va distruge imperiul din Asia?
— Există o flotă?
— Bineînţeles.
— Câte nave sunt în flota voastră?
— Cinci. Celelalte sunt în larg, pentru o săptămână sau două. Eu am venit înainte să cercetez Japonia şi m-a prins furtuna.
— Alte minciuni, englezule, da' nu-mi pasă. Şi eu am spus celor care m-au prins tot atâtea. Nu mai există alte corăbii sau vreo flotă.
— Aşteaptă şi ai să vezi.
— O să văd.
Rodrigues bău cu sete.

Blackthorne se întinse şi se îndreptă spre hublou, dorind să pună capăt discuţiei, şi privi afară spre ţărm şi oraş.

— Credeam că Londra e cel mai mare oraş din lume, dar, pe lângă Osaka, e un târguşor.

— Au zeci de oraşe ca ăsta, spuse Rodrigues, bucuros şi el să înceteze jocul de-a şoarecele şi pisica, pentru că tot n-ar fi dus la nimic bun. Miyako, capitala, sau Kyoto, cum i se zice uneori, e cel mai mare oraş din împărăţie, de două ori şi mai bine cât Osaka, aşa se spune. Apoi urmează Yedo, capitala lui Toranaga. Eu n-am fost niciodată acolo şi nici vreun preot sau portughez, Toranaga îşi ţine capitala închisă, e un oraş interzis. Dar, adăugă Rodrigues, lăsându-se pe spate şi închizând ochii, cu faţa trasă din cauza durerii, pretutindeni e la fel. Toată Japonia ne este oficial interzisă, cu excepţia porturilor Nagasaki şi Hirado. Preoţii noştri, cum e şi firesc, nu prea ţin seama de asta şi merg unde le place. Dar noi, marinarii, nu putem, şi nici negustorii, dacă n-avem permis de liberă trecere de la regenţi sau de la un daimyo important, ca Toranaga. Orice daimyo poate să confişte o navă de-a noastră – cum a făcut Toranaga cu a ta – în afara porturilor Nagasaki şi Hirado. Asta-i legea lor.

— Vrei să te odihneşti acum?

— Nu, englezule. Mai bine să vorbim. Vorba m-ajută să uit de durere. Madonna, cum mă mai doare capul! Nu poţi să judec limpede. Hai să vorbim până te duci la ţărm. Mai treci să mă vezi, am o mulţime de lucruri să te întreb. Mai dă-mi nişte grog. Mulţumesc, mulţumesc englezule.

— De ce nu vă-ngăduie să mergeţi pe unde vreţi?

— Ce? A, aici în Japonia? Taiko, el a început tot necazul. De când am venit prima oară aici, în 1542, ca să începem lucrarea Domnului şi s-aducem civilizaţia, noi şi preoţii noştri ne-am putut mişca în voie, dar când Taiko a luat toată puterea, au început şi opreliştile. Mulţi cred… poţi să-mi muţi piciorul, ia pătura de pe el, mă arde… da – o, Madonna, fii atent – acolo, mulţumesc, englezule. Da, unde-

am rămas? O, da… mulţi cred că Taiko a fost scula lui Satan. Acum zece ani, englezule, el a dat edictele contra sfinţilor părinţi şi a tuturor celor care voiau să răspândească cuvântul Domnului. Şi i-a oprit pe toţi să mai intre în ţară, afară de negustori, să tot fie zece, doisprezece ani şi mai bine de atunci. Asta s-a întâmplat înainte de a veni eu în aceste ape – eu sunt aici de şapte ani, de colo-colo. Sfinţii părinţi spun că asta a fost din pricina preoţilor păgâni – budişti – împuţiţii, pizmaşii închinători la idoli, păgânii ăştia, ei l-au aţâţat pe Taiko împotriva sfinţilor părinţi, i-au umplut urechile eu minciuni, atunci când aceştia mai-mai că-l convertiseră. Da, chiar sufletul Marelui Ucigaş aproape că fusese salvat. Dar a pierdut prilejul mântuirii. Da. În orice caz, el a poruncit ca toţi preoţii noştri să părăsească Japonia… ţi-am spus că asta s-a întâmplat acum vreo zece ani şi mai bine?

Blackthorne încuviinţă din cap, bucuros să-l lase să bată câmpii şi bucuros să-l asculte, în dorinţa lui aprigă de a cunoaşte cât mai multe.

— Taiko a pus să-i adune pe toţi preoţii la Nagasaki şi să fie gata de îmbarcare pentru Macao, cu ordine scrise de a nu se mai întoarce niciodată, sub pedeapsa cu moartea. Apoi, la fel de neaşteptat, i-a lăsat pe toţi în pace şi n-a mai făcut nimic. Ţi-am mai spus că japonezii sunt cu susul în jos. Da, i-a lăsat în pace şi curând a fost ca înainte, afară doar că mai toţi preoţii au rămas în Kyushu, unde suntem bine primiţi. Ţi-am spus că Japonia e formată din trei insule mari: Kyushu, Shikoku şi Honshu? şi mii de altele mici. Mai e o altă insulă, departe, spre nord, unii spun că e obârşia lor, numită Hokkaido, dar acolo nu trăiesc decât băştinaşi păroşi.

Japonia e o ţară cu susul în jos, englezule. Părintele Alvito mi-a spus că apoi totul a fost ca şi când nu se întâmplase nimic niciodată. Taiko a fost la fel de prietenos ca mai înainte, deşi nu s-a convertit niciodată. Dacă să fi închis vreo biserică, a surghiunit doar doi sau trei daimyo creştini

– da' asta ca să le ia pământurile – şi niciodată nu a mai întărit edictele de expulzare. Apoi, acum trei ani, a înnebunit din nou şi a martirizat douăzeci şi şase de preoţi. I-a răstignit pe cruce la Nagasaki. Fără nici un motiv. Era un apucat, englezule. Dar după ce i-a omorât pe cei douăzeci şi şase, n-a mai făcut nimic. Curând după asta a murit şi el. A fost mâna Domnului, englezule. Blestemul lui Dumnezeu a căzut asupra lui şi asupra seminţiei lui. Sunt sigur de asta.

— Aveţi mulţi convertiţi aici?

Dar Rodrigues nu părea să audă, pierdut în propria-i semi-conştienţă.

— Sunt animale, japonezii. Ţi-am povestit despre părintele Alvito? El e tălmaciul, Tsukku-san îl numesc ei, domnul tălmaci. A fost tălmaciul lui Taiko, englezule, acum e tălmaciul oficial pentru Consiliul Regenţilor, vorbeşte japoneza mai bine decât majoritatea japonezilor şi ştie mai multe despre ei decât orice om de pe pământul ăsta. El mi-a spus că e o movilă de pământ, înaltă de cincizeci de picioare, în Miyako – asta e capitala, englezule. Taiko a pus să fie adunate şi îngropate acolo nasurile şi urechile tuturor coreenilor omorâţi în război; Coreea face parte din continent, la vest de Kyushu. E adevărul adevărat! Pe Sfânta Fecioară n-a fost niciodată un ucigaş ca el, şi toţi sunt la fel de răi.

Ochii lui Rodrigues erau închişi şi fruntea i se înroşise.

— Aveţi mulţi convertiţi? îl întrebă Blackthorne cu grijă, dorind aprig să afle câţi duşmani se aflau aici.

Spre uimirea lui, Rodrigues spuse:

— Sute de mii şi tot mai mulţi în fiecare an. De la moartea lui Taiko, avem mai mulţi ca niciodată şi cei care erau creştini pe ascuns acum merg la biserică fără să se mai ferească. Acum mai toată insula Kyushu e catolică. Mai toţi daimyo din Kiushu sunt convertiţi. Nagasaki este un oraş catolic, iezuiţii îl stăpânesc şi îl conduc, şi ei controlează tot comerţul. Tot negoţul trece prin Nagasaki. Avem o

catedrală, zece biserici şi alte zeci răspândite în tot Kyushu, dar numai câteva aici, în insula mare, Honshu, şi… Durerea îl făcu să se oprească iar. După o clipă continuă: Numai în Kyushu sunt trei sau patru milioane de oameni, toţi or să fie catolici în curând. Mai sunt alte douăzeci şi ceva de milioane de japonezi în insule şi curând…

— Nu-i cu putinţă! Blackthorne se blestemă că întrerupsese curgerea noutăţilor.

— De ce-aş minţi? S-a făcut o numărătoare acum zece ani. Părintele Alvito a spus că Taiko a ordonat-o şi el trebuie să ştie, a fost acolo. De ce să mintă? Ochii lui Rodrigues erau febrili, şi-acum gura cam vorbea fără el. E mai mult decât populaţia a toată Portugalia, toată Spania, toată Franţa, Olanda spaniolă şi Anglia puse laolaltă, şi aproape că ai putea să adaugi şi tot Sfântul Imperiu Roman ca să ajungi la ceva asemănător!

Iisuse Cristoase, gândi Blackthorne, în toată Anglia nu-s mai mult de trei milioane de oameni. Cu ţara Galilor cu tot.

Dacă-s atât de mulţi japonezi, cum ne-am putea descurca cu ei? Dacă sunt douăzeci de milioane, ar însemna că pot să strângă cu uşurinţă o armată mai numeroasă decât toată populaţia noastră, dacă ar voi s-o facă. Şi dacă toţi sunt la fel de cruzi ca ăia pe care i-am văzut – şi de ce n-ar fi? – pe rănile Mântuitorului, sunt de neînvins. Dacă parte din ei sunt deja catolici şi dacă iezuiţii sunt puternici aici, numărul lor va creşte şi nu există fanatic mai fanatic decât fanaticul convertit – şi-atunci ce şanse avem noi şi olandezii în Asia?

Niciuna.

— Dacă tu crezi că asta-i mult, spunea Rodrigues, aşteaptă să mergi în China. Acolo toţi oamenii sunt galbeni, toţi au părul negru şi ochii negri. O, englezule, îţi spun că ai aşa de multe de învăţat! Anul trecut am fost în Canton, la vânzările de mătase. Cantonul este un oraş-cetate în sudul Chinei, pe râul Pearl, la nord de oraşul nostru din Macao. Numai între acele ziduri trăiesc un milion de păgâni-mâncători-de-câini. China are mai multă populaţie decât restul lumii laolaltă.

Aşa cred. Gândeşte-te la asta! Durerea-l săgetă şi Rodrigues îşi duse mâna teafără la stomac. Mi-a dat sângele pe undeva?

— Nu. Am controlat. E doar piciorul şi umărul. N-ai răni pe dinăuntru, Rodrigues, cel puţin nu cred să ai.

— Cât de rău e cu piciorul?

— A fost spălat şi curăţat de mare. Fractura a fost curată şi pielea-i la fel acum.

— Aţi turnat rachiu pe rană şi aţi ars-o?

— Nu. N-au vrut să mă lase – mi-au poruncit să stau deoparte. Dar se pare că doctorul ştie ce face. Oamenii tăi au să vină pe navă repede?

— Da. Imediat ce acostăm. Mai mult ca sigur.

— Bun. Ce spuneai? Despre China şi Canton?

— Am spus prea multe, poate. E timp destul să vorbim de ele.

Blackthorne privi mâna teafără a portughezului care se juca cu pachetul sigilat şi se întrebă din nou ce-ar fi putut să însemne.

— Piciorul o să fie bine. O să vezi într-o săptămână.

— Da, englezule.

— Nu cred că o să facă cangrenă, nu-i nici un pic de puroi, gândeşti clar, deci mintea ţi-e teafără. O să fie bine, Rodrigues.

— Tot îţi datorez o viaţă. Portughezul fu străbătut de un fior. Când mă scufundam, nu mă puteam gândi la altceva decât la crabii care or să urce spre ochii mei. Îi simţeam sfârtecându-mă, englezule. E pentru a treia oară când sunt aruncat peste bord şi de fiecare dată e mai rău.

— Eu am fost aruncat de patru ori. De trei ori de spanioli.

Uşa de la cabină se deschise şi căpitanul se înclină şi îl chemă prin semne pe Blackthorne sus.

— Hai! Blackthorne se ridică. Nu-mi datorezi nimic, Rodrigues, spuse blând. Mi-ai dat putere şi m-ai ajutat când eram fără nădejde şi-ţi mulţumesc pentru asta. Suntem chit.

— Poate, dar ascultă aici, englezule, câteva adevăruri pentru tine, ca o parte de răsplată: Să nu uiţi niciodată că japonezii au şase feţe şi trei inimi. Ei au un proverb, care zice că un om are o inimă făţarnică în gură, ca toată lumea s-o vadă, o alta în piept, pe care s-o arate prietenilor lui foarte apropiaţi şi familiei, iar cea adevărată, cea tainică, pe care n-o ştie nimeni, niciodată, în afară de el însuşi, e ascunsă într-un loc ştiut doar de Dumnezeu. Sunt vicleni cum nici nu-ţi închipui.

— De ce vrea Toranaga să mă vadă?

— Nu ştiu. Jur. Nu ştiu. Mai treci pe la mine dacă poţi.

— Da. Noroc, spaniolule!

— Sămânţa dracului! Chiar şi-aşa, du-te cu Dumnezeu.

Blackthorne îi zâmbi larg şi apoi urcă pe punte; mintea i se învârtea văzând Osaka, cu vastitatea ei, cu furnicarul de oameni care mişunau în toate părţile şi cu castelul enorm care domina oraşul. Din imensitatea castelului ţâşnea frumuseţea donjonului – turnul central – de şapte sau opt etaje, cu frontoane ascuţite şi acoperişuri curbate la fiecare etaj, ţiglele toate aurite şi pereţii albaştri.

Acolo trebuie să fie Toranaga, gândi, străbătut brusc de un fior de gheaţă prin măruntaie.

Un palanchin închis îl purtă până la o casă mare. Acolo a făcut baie şi a mâncat, ca de obicei, supă de peşte, peşte crud şi afumat, ceva legume murate şi apă fierbinte cu ierburi. În loc de fiertura de grâu, în această casă i s-a dat un bol cu orez. Văzuse cândva orez la Neapole. Era alb şi frumos, dar pentru el n-avea nici un gust. Stomacu-i urla după carne, şi pâine rumenă, abia scoasă din cuptor, cu unt din belşug şi o halcă de friptură, şi plăcinte, şi pui, şi bere, şi ouă.

Ziua următoare a venit după el o slujnică. Hainele pe care i le dăduse Rodrigues fuseseră spălate. Ea-l privi în timp ce se-mbracă şi-l ajută să-şi pună noile şosete-tabi. Afară era altă pereche de sandale de lemn. Cizmele lui lipseau. Ea dădu din cap, arătă spre încălţări şi apoi spre palanchinul

cu perdeluţe, înconjurat de o falangă de samurai. Căpetenia lor îi făcu semn să se grăbească şi să intre înăuntru.

Plecară imediat. Perdeluţele erau trase complet. După un timp ce i se păru o veşnicie, palanchinul se opri.

— Să nu-ţi fie frică, spuse cu voce tare, şi coborî din palanchin.

Poarta uriaşă, de piatră, a castelului se afla în faţa lui. Era tăiată într-un zid de treizeci de picioare, cu creneluri, bastioane şi fortificaţii exterioare. Uşa enormă, placată în fier, era deschisă şi grilajul cu ţepi, din fier forjat, era ridicat. Dincolo se vedea un pod de lemn, lat de douăzeci de paşi şi lung de două sute, care trecea peste şanţul cu apă şi se termina la un uriaş pod mobil, şi urma o altă poartă, într-un al doilea zid, la fel de uriaş.

Sute de samurai, pretutindeni. Toţi purtau aceeaşi uniformă gri închis – chimonou şi brâu, fiecare cu cinci însemne mici, circulare, câte unul pe fiecare braţ, pe fiecare piept şi unul în mijlocul spatelui. Însemnul era albastru, semănând cu o floare sau cu un buchet de flori.

— Anjin-san!

Hiro-matsu stătea nemişcat într-un palanchin deschis, purtat de patru oameni în uniformă. Chimonoul lui era maro şi scrobit, cingătoarea neagră, la fel cu cei cincizeci de samurai care-l înconjurau, şi chimonourile lor aveau cinci însemne, dar acestea erau stacojii, aceleaşi care fluturaseră în vârful catargului, însemnul lui Toranaga. Aceşti samurai purtau suliţe lungi, strălucitoare, cu mici fanioane în vârf.

Blackthorne se înclină fără să mai stea pe gânduri, uluit de măreţia lui Hiro-matsu. Bătrânul se aplecă la rândul lui ceremonios, cu sabia-i lungă, desprinsă din cingătoare, în poală, şi-i făcu semn să-l urmeze.

Ofiţerul de la poartă înaintă câţiva paşi. Urmă o citire protocolară a hârtiei pe care i-o înmână Hiro-matsu şi o mulţime de plecăciuni şi priviri aruncate spre Blackthorne,

apoi au fost lăsaţi să-şi continue drumul pe pod. O escortă în uniforme gri se postă în urma lor.

Până la faţa apei din şanţul adânc erau cam cincizeci de picioare şi se întindea cam pe trei sute de paşi, de-o parte şi alta, apoi, când ei cotiră spre nord, apărură zidurile şi Blackthorne gândi – Dumnezeule, nu mi-ar plăcea să încerc un asalt aici. Asediaţii ar putea lăsa garnizoana de pe zidul din afară să piară şi să dea foc la pod, şi ei să rămână în siguranţă înăuntru. Iisuse, zidul din afară trebuie să aibă aproape o milă pătrată şi, uite, trebuie să fie gros de douăzeci, treizeci de picioare, cel dinăuntru aşijderea. E făcut din blocuri imense de piatră. Fiecare trebuie să fie de zece picioare pe zece! Pe puţin! Tăiate perfect şi aşezate fără mortar. Trebuie să cântărească cel puţin cincizeci de tone. Mai bune decât orice am putea face noi. Tunurile de asediu? Cu siguranţă ar putea lua cu asalt zidurile exterioare, dar tunurile dinlăuntru le-ar putea răspunde tot atât de bine. Ar fi greu de adus până aici sus şi nu e nici un punct mai înalt de unde să trimiţi proiectile incendiare asupra castelului. Dacă zidul exterior ar fi luat, asediaţii ar izbuti să-i zboare pe atacanţi de pe parapeţi. Dar chiar dacă tunurile de asediu ar putea fi urcate până aici şi-ar fi îndreptate asupra zidului următor şi l-ar bate, tot nu l-ar distruge. Ar dărâma poarta, dar ce-ar fi de câştigat cu asta? Cum ar putea fi trecut şanţul de împrejmuire? E prea mare pentru metodele obişnuite. Dacă-s destui soldaţi castelul trebuie să fie de necucerit. Câţi soldaţi sunt oare aici? Câţi orăşeni s-ar putea adăposti aici?

Turnul Londrei pare o cocină faţă de ce e aici. Şi tot Hampton Court ar încăpea într-un colţ!

La poarta următoare – o altă verificare ceremonioasă a hârtiilor şi drumul o coti imediat la stânga, coborând într-o alee largă, străjuită de case puternic fortificate, în spatele unor ziduri mai înalte sau mai joase, uşor de apărat, după care se ramifică într-un labirint de trepte şi drumuri. Apoi urmă o altă poartă şi alte verificări, un alt grilaj cu ţepi şi un

alt imens şanţ cu apă, şi noi meandre şi cotituri până ce Blackthorne, care era un observator atent, cu o memorie extraordinară şi simţ al orientării, se simţi pierdut în labirintul făcut cu bună-ştiinţă. Şi tot timpul, un număr nesfârşit de uniforme gri se zgâiau la ei de pe escarpe, metereze, creneluri şi bastioane. Şi erau şi mai mulţi pedeştri, păzind, mărşăluind, făcând instrucţie sau îngrijind caii în grajdurile deschise. Soldaţi pretutindeni, cu miile. Toţi bine înarmaţi şi îmbrăcaţi îngrijit.

Se blestemă că nu fusese destul de deştept să afle mai multe de la Rodrigues. În afară de informaţiile despre Taiko şi cei convertiţi care erau şi aşa destul de ameţitoare, Rodrigues îşi ţinuse gura aşa cum trebuie să-o facă un bărbat – cum ai făcut-o şi tu, de altfel, evitându-i întrebările.

Concentrează-te. Caută puncte cheie. Ce e deosebit la această cetate? E cea mai mare. Nu, ceva e altfel. Ce?

Sunt uniformele gri ostile celor maro? Nu-mi dau seama, toţi sunt atât de serioşi.

Blackthorne îi privi cu atenţie şi se concentră asupra detaliilor. La stânga era o grădină multicoloră, aranjată cu multă grijă, cu poduri mici şi un pârâiaş. Spaţiile dintre ziduri erau acum mai mici, drumurile mai înguste. Se aflau lângă donjon. Nu se vedeau nicăieri orăşenii, ci doar sute de servitori şi… Nu există tunuri! Asta era!

N-ai văzut nici un tun. Niciunul.

Dumnezeule mare, nici un tun – deci nu există nici tunuri de asediu!

Dacă ai arme moderne şi asediaţii nu au deloc, ai putea să dobori zidurile, porţile şi să trimiţi o ploaie de ghiulele asupra cetăţii, să-i dai foc şi s-o cucereşti?

N-ai putea să treci de primul şanţ cu apă.

Cu tunuri de asediu ai putea să le faci viaţa grea apărătorilor, dar ei ar putea rezista o veşnicie, dacă garnizoana ar fi hotărâtă, dacă ar fi destui, cu suficientă hrană, apă şi muniţii…

Cum să traversezi şanţurile cu apă? Cu barca? Cu plutele?

Mintea lui încerca să născocească un plan când palanchinul se opri. Hiro-matsu coborî. Erau într-o fundătură îngustă. O poartă imensă din trunchiuri de copaci, ferecată în fier, se afla în zidul de douăzeci de picioare, care se contopea cu fortificaţiile exterioare ale turnului de deasupra, aflat totuşi la distanţă de donjon, care, de aici, era aproape acoperit de alte clădiri. Spre deosebire de celelalte porţi, aceasta era păzită de samurai în maro, singurii pe care Blackthorne îi văzuse în interiorul cetăţii. Se vedea clar că erau mai mult decât bucuroşi de sosirea lui Hiro-matsu.

Uniformele gri făcură stânga-mprejur şi plecară. Blackthorne observă privirile ostile pe care le primiseră din partea celor în maro.

Deci sunt duşmani!

Poarta se deschise şi el îl urmă pe bătrân înăuntru. Singur. Ceilalţi samurai rămaseră afară.

Curtea interioară era păzită de mai multe uniforme maro, la fel şi grădina dintre zidurile ei. Străbătură grădina şi intrară în bastion. Hiro-matsu îşi scuturară încălţările din picioare şi Blackthorne făcu la fel.

Coridorul era bogat aşternut cu tatami, aceleaşi rogojini din papură, curate şi plăcute la picior, care se puneau pe podeaua tuturor caselor, afară doar de cele mai sărace. Blackthorne băgase de seamă mai înainte că aveau aceeaşi mărime, cam şase picioare pe trei. Gândeşte-te la asta, îşi spuse, n-am văzut niciodată rogojini de aceeaşi formă şi aceeaşi mărime. Şi n-a fost nici o cameră de o formă mai neobişnuită! Nu sunt toate camerele exact pătrate sau dreptunghiulare? Bineînţeles! Asta înseamnă că toate casele – sau camerele – trebuie să fie construite astfel ca să se potrivească unui număr exact de rogojini. Deci toate sunt după acelaşi tipic! Ce ciudat!

Urcară scări întortocheate, bune pentru apărare, apoi merseră de-a lungul unui coridor şi din nou pe scări. Erau mai mulţi soldaţi de pază, îmbrăcaţi numai în uniforme

maro. Razele de soare ce pătrundeau prin ambrazuri formau modele complicate. Blackthorne văzu că acum se aflau sus, deasupra celor trei ziduri principale ce înconjurau cetatea. Oraşul şi portul se aflau dedesubt, aidoma unei cuverturi mozaicate.

Coridorul o coti brusc şi la cincizeci de paşi mai departe se termină.

Blackthorne îşi simţea gura amară ca fierea. Nu te speria, îşi spuse, ai hotărât ce-ai de făcut. N-ai de ales.

O masă compactă de samurai, cu tânărul lor ofiţer în faţă, apăra ultima uşă – fiecare cu mâna dreaptă pe mânerul săbiei şi stânga pe teacă, nemişcaţi şi gata să acţioneze, cu ochii pironiţi pe cei doi bărbaţi care se apropiau.

Hiro-matsu se mai convinse o dată de promptitudinea lor. El personal alesese aceste străji. Ura castelul şi se gândi iar ce primejdios era pentru Toranaga să se lase în mâinile duşmanului. Acostase ieri şi alergase drept la Toranaga să-i spună ce se întâmplase şi să afle dacă se petrecuse ceva neplăcut în absenţa lui. Dar peste tot era încă linişte, deşi iscoadele lor şopteau despre pregătiri periculoase ale duşmanului la nord şi la răsărit şi despre principalii lor aliaţi, regenţii Onoshi şi Kiyama, cei mai importanţi daimyo creştini, că au de gând să treacă de partea lui Ishido. Schimbase garda şi parolele şi îl rugase din nou, stăruitor, pe Toranaga să plece, dar degeaba.

La zece paşi de ofiţer, se opri.

CAPITOLUL 11

Yoshi Naga, comandantul gărzii, era un tânăr de şaptesprezece ani, irascibil şi periculos.

— Bună dimineaţa, alteţă. Bine aţi venit.

— Mulţumesc. Seniorul Toranaga mă aşteaptă.

— Da.

Chiar dacă Hiro-matsu n-ar fi fost aşteptat, Naga i-ar fi îngăduit totuşi să treacă. Toda Hiro-matsu era una dintre cele trei persoane din lume care puteau intra la Toranaga ziua sau noaptea, fără să se anunţe mai înainte.

— Percheziţionaţi-l pe barbar, spuse Naga.

Era cel de-al cincilea fiu al lui Toranaga, de la una dintre concubine, şi-şi venera tatăl.

Blackthorne se supuse fără împotrivire, înţelegând ce făceau. Cei doi samurai erau foarte pricepuţi. Nu le-ar fi scăpat nimic.

Naga făcu semn celorlalţi oameni ai săi, iar aceştia se dădură la o parte. Deschise el însuşi uşa masivă.

Hiro-matsu intră în imensa sală de audienţe. Imediat ce trecu pragul, îngenunche, îşi puse săbiile pe podea în faţa lui, îşi aşează mâinile lipite de podea, lângă ele, şi-şi plecă adânc capul, rămânând în aşteptare în poziţia asta umilitoare.

Naga, mereu atent, îi făcu semn lui Blackthorne să procedeze la fel.

Blackthorne păşi înăuntru. Camera era pătrată, cu latura de patruzeci de paşi şi înaltă de zece, aşternută cu tatami impecabile, de cea mai bună calitate, groase de patru degete. În peretele din celălalt capăt al încăperii erau două uşi. Lângă podium, într-o nişă, se găsea un mic vas de pământ ars cu o singură lujer de cireş înflorit şi acesta umplea camera de parfum şi culoare.

Ambele uşi erau păzite. La zece paşi de podium, de jur împrejur, se aflau alţi douăzeci de samurai, aşezaţi cu picioarele încrucişate şi faţa spre încăpere.

Toranaga stătea pe o singură pernă pe podium. Lega o pană ruptă din aripa unui şoim cu capul vârât într-un capişon, cu migală ca un gravor în fildeş.

Nici el, nici altcineva din cameră nu-l băgă în seamă pe Hiromatsu şi nu-i dădu nici o atenţie lui Blackthorne când acesta intră oprindu-se lângă bătrân. Dar, spre deosebire de Hiro-matsu, Blackthorne se înclină aşa cum îi arătase Rodrigues, apoi, trăgând adânc aer în piept, se aşează cu picioarele încrucişate şi privi fix spre Toranaga.

Toţi ochii se aţintiră spre Blackthorne.

În cadrul uşii, mâna lui Naga se oprise pe sabie. Hiromatsu deja o înşfăcase pe a lui, deşi capul îi era încă aplecat.

Blackthorne se simţea gol, făcuse ceea ce hotărâse şi acum nu mai putea decât să aştepte. Rodrigues îi spusese: „Cu japonezii trebuie să te porţi ca un rege” şi, deşi nu se purtase chiar ca un rege, era totuşi îndeajuns.

Toranaga îşi ridică încet privirea.

O broboană de sudoare apăru pe tâmpla lui Blackthorne când observă că tot ce-i povestise Rodrigues despre samurai părea să se întruchipeze în acest singur bărbat. Simţi picătura de sudoare prelingându-i-se de pe obraz către bărbie. Îşi forţă ochii albaştri să rămână hotărâţi, fără să clipească, şi faţa calmă.

Privirea lui Toranaga era la fel de neclintită.

Blackthorne simţi puterea aproape copleşitoare a bărbatului ajungând până la el. Se forţă să numere încet până la şase, apoi îşi înclină capul şi, din nou, se plecă uşor şi surâse uşor, liniştit.

Toranaga îl privi scurt, cu faţa neclintită, apoi îşi coborî privirea şi se concentră asupra lucrului. Tensiunea din cameră scăzu.

Pasărea era o femelă tânără de şoim călător. Îngrijitorul ei, un samurai bătrân, uscăţiv, era îngenuncheat în faţa lui Toranaga, ţinând pasărea de parcă ar fi fost de sticlă. Toranaga tăie pana ruptă, înmuie acul fin de bambus în clei şi introduse unul dintre capete în cotorul penei, apoi luă delicat partea nou tăiată şi o împinse peste celălalt capăt. Le potrivi până se îmbinară perfect şi le legă cu un fir de mătase. Clopoţeii minusculi de la picioarele păsării zornăiră şi el o mângâie ca să o liniştească.

Yoshi Toranaga, senior de Kwanto – Cele Opt Provincii – căpetenia clanului Yoshi, general şef al Armatelor de Răsărit, preşedintele Consiliului Regenţilor, era un bărbat scund, cu un pântece rotund şi nas mare. Sprâncenele îi erau stufoase şi negre, iar barba şi mustaţa înspicate cu fire

argintii şi rare. Ochii îi dominau chipul. Avea cincizeci şi opt de ani, şi era vânjos pentru vârsta lui. Purta un chimonou simplu, o uniformă obişnuită maro, cu un brâu din bumbac. Dar săbiile-i erau cele mai bune din lume.

— Gata, frumoasa mea, îi spuse el cu o tandreţe de îndrăgostit. Acum eşti teafără din nou. Mângâie pasărea cu o pană, în timp ce ea stătea cu capişonul pe cap pe pumnul înmănuşat al îngrijitorului. Tremura şi-şi ciugulea mulţumită penele cu ciocul. Săptămâna asta o s-o lăsăm să zboare.

Îngrijitorul se înclină şi plecă.

Toranaga îşi întoarse privirea către cei doi bărbaţi de la uşă.

— Bine ai venit, Pumn de Fier, mă bucur să te văd, spuse. Deci acesta e faimosul tău barbar?

— Da, stăpâne.

Hiro-matsu veni mai aproape, lăsându-şi săbiile la uşă, după datină, dar Toranaga stărui să le ia cu el.

— Nu m-aş simţi în largul meu dacă nu le-ai avea în mână, spuse.

Hiro-matsu îi mulţumi. Chiar şi aşa, rămase la cinci paşi mai departe. Prin tradiţie, nimeni nu putea să stea înarmat mai aproape de Toranaga, fără să se pună în primejdie. În primul rând de străji era Usagi, soţul nepoatei lui Hiro-matsu şi favoritul lui, căruia îi făcu un semn scurt din cap. Tânărul se înclină adânc, profund onorat şi încântat că fusese băgat în seamă. Poate că am să-l înfiez oficial, îşi spuse Hiro-matsu fericit, încălzit de gândul la nepoata lui preferată şi la primul lui strănepot pe care i-l înfăţişaseră în urmă cu un an.

— Ce-ţi mai face spatele? întrebă Toranaga binevoitor.

— Bine, mulţumesc, stăpâne. Dar trebuie să-ţi spun că sunt bucuros că am plecat de pe nava aia şi că mă aflu din nou pe uscat.

— Aud că ţi-ai găsit aici o jucărie cu care îţi mai treci timpul, neh?

Bătrânul pufni în râs.

— Pot doar să-ţi spun, stăpâne, că timpul meu nu-i trecut. De ani n-am fost aşa de tare.

Râse şi Toranaga cu el.

— Atunci ar trebui s-o răsplătim. Sănătatea ta este importantă pentru mine. Pot să-i transmit mulţumirile mele?

— O, Toranaga-sama, eşti atât de bun. Hiro-matsu deveni serios. Ai putea să ne răsplăteşti pe toţi, alteţă, părăsind deîndată cuibul ăsta de viespi şi întorcându-te la castelul din Yedo, unde vasalii tăi te pot apăra. Aici suntem descoperiţi. În orice clipă Ishido ar putea…

— Am s-o fac. Imediat ce ia sfârşit întrunirea Consiliului Regenţilor. Toranaga se întoarse şi-i făcu semn portughezului cu faţă uscăţivă, care stătea liniştit în spatele lui. Vrei să tălmăceşti pentru mine, prietene?

— Bineînţeles, alteţă.

Preotul cu tonsură veni în faţă, lângă podium, îngenunchind cu eleganţă în stil japonez. Avea trupul la fel de uscăţiv ca faţa, ochii negri şi umezi, şi un aer de meditaţie senină pe chip. Purta şosete-tabi şi un chimonou bogat, care venea pe el ca turnat. Un şirag de mătănii şi o cruce de aur lucrat îi atârnau la cingătoare. Îl salută pe Hiro-matsu ca pe un egal apoi aruncă o privire blândă spre Blackthorne.

— Căpitane pilot, numele meu este Martin Alvito şi fac parte din Ordinul lui Iisus. Seniorul Toranaga m-a rugat să traduc pentru el.

— Mai întâi spune-i că suntem duşmani şi că…

— Toate la timpul lor, îl întrerupse părintele Alvito blând. Apoi adăugă: putem vorbi în portugheză, în spaniolă sau, bineînţeles, în latină, cum îţi convine.

Blackthorne nu-l observase pe preot până ce acesta nu înaintase. Podiumul şi ceilalţi samurai îl ascunseseră vederii. Dar se aşteptase să-l întâlnească, fusese prevenit de Rodrigues, şi ura ceea ce vedea: eleganţa, aura de forţă

şi firească putere a iezuiţilor. Îşi închipuise că preotul era mult mai în vârstă, ţinând cont de poziţia-i influentă şi de felul cum Rodrigues vorbise despre el. Dar, de fapt, el şi iezuitul erau de aceeaşi vârstă. Poate că preotul avea câţiva ani mai mult.

— Portugheza, spuse el, sperând încrâncenat ca asta i-ar putea aduce un oarecare avantaj. Eşti portughez?

— Am această onoare.

— Eşti mai tânăr decât m-am aşteptat.

— Senhor Rodrigues este foarte amabil. Îmi acordă mai mult credit decât merit. El mi te-a descris perfect. La fel şi curajul tău.

Blackthorne îl văzu întorcându-se şi vorbind o vreme cu Toranaga, curgător şi politicos, şi asta îl nelinişti şi mai mult. Dintre toţi bărbaţii din cameră doar Hiro-matsu asculta şi privea atent. Ceilalţi, priveau în gol ca nişte stane de piatră.

— Acum, căpitane pilot, o să începem. Te rog să asculţi, fără întreruperi, tot ce spune seniorul Toranaga, începu părintele Alvito. Apoi vei răspunde. De acum înainte eu voi tălmăci ce spui aproape deodată cu tine, aşa că te rog fii cu băgare de seamă ce zici.

— Ce rost are? N-am încredere în tine!

Imediat părintele Alvito îi tălmăci spusele şi Toranaga se întunecă vădit.

Fii atent, gândi Blackthorne, eşti în mâna lui! Pun pariu trei guinee de aur pe o para ruginită că te poate înfunda când vrea. Fie că tălmăceşte exact sau nu, tu trebuie să-i creezi o impresie corectă lui Toranaga. Aceasta s-ar putea să fie singura şansă pe care o vei avea vreodată.

— Poţi să ai încredere în mine că tălmăcesc exact ce spui, pe cât pot de bine. Vocea preotului era blândă şi stăpânită. Aceasta este curtea seniorului Toranaga. Eu sunt tălmaciul oficial al Consiliului Regenţilor, al generalului Toranaga şi al generalului Ishido. Seniorul Toranaga mă onorează cu încrederea sa de mulţi ani. Îţi sugerez să spui adevărat,

pentru că pot să te încredinţez că are o minte foarte pătrunzătoare. De asemeni, trebuie să-ţi atrag atenţia că eu nu sunt părintele Sebastio, care e, poate, prea plin de zel şi nu vorbeşte prea bine japoneza, şi nu are din păcate, prea multă experienţă în Japonia. Ivirea la neaşteptată a alungat harul Domnului din el şi, din nefericire, s-a lăsat copleşit de amintiri – părinţii, fraţii şi surorile i-au fost masacraţi în chipul cel mai crunt de-ai voş… de soldaţii prinţului de Orania. Te rog să ai milă şi înţelegere faţă de el. Zâmbi nevinovat. Cuvântul japonez pentru „duşman” este teki. Poţi să-l foloseşti dacă doreşti. Dacă arăţi spre mine şi foloseşti cuvântul, seniorul Toranaga va înţelege clar ce vrei să spui. Da, eu sunt duşmanul tău, căpitane pilot John Blackthorne. Dar nu ucigaşul tău. Asta o s-o faci tu însuţi.

Blackthorne îl văzu explicându-i lui Toranaga ce spusese şi auzi cuvântul teki folosit de mai multe ori şi se întrebă dacă însemna într-adevăr „duşman”. Bineînţeles că da, îşi spuse. Omul ăsta nu e ca celălalt.

— Te rog, acum uită că exist, spuse părintele Alvito. Eu sunt, pur şi simplu, o unealtă care face cunoscute răspunsurile tale seniorului Toranaga, tot aşa cum voi face cu întrebările sale pentru tine. Părintele Alvito se aşează mai comod, se întoarse spre Toranaga şi se înclină politicos.

Toranaga vorbi scurt. Preotul începu să tălmăcească aproape în acelaşi timp, doar cu unul sau două cuvinte întârziere, vocea sa fiind o oglindă stranie a nuanţelor şi sensurilor interioare.

— De ce eşti duşmanul lui Tsukku-san, prietenul şi tălmaciul meu, care nu este duşmanul nimănui?

Părintele Alvito explică în continuare:

— Tsukku-san este porecla mea, pentru că japonezii nu pot să pronunţe nici numele meu. Sunetele „I” sau „th” nu există în limba lor. Tsukku este o răsucire a cuvântului japonez tsuyaku – „a tălmăci”. Te rog răspunde la întrebare.

— Noi suntem duşmani, pentru că ţările noastre sunt în război!

— Da? Care e ţara ta?
— Anglia.
— Unde vine asta?
— E un regat, o insulă, la o mie de mile spre nord de Portugalia. Portugalia e o parte dintr-o peninsulă din Europa.
— De câtă vreme sunteţi în război cu Portugalia?
— De când Portugalia a devenit un stat vasal Spaniei. Asta a fost în 1580, acum douăzeci de ani. Spania a cucerit Portugalia. De fapt noi ne războim cu Spania de aproape treizeci de ani.

Blackthorne observă surpriza lui Toranaga şi privirea scurtă, cercetătoare aruncată părintelui Alvito, care se uita senin în depărtare.

— Zici că Portugalia e o parte din Spania?
— Da, mărite Toranaga. Un stat vasal. Spania a cucerit Portugalia şi acum ele sunt, de fapt, o singură ţară, cu un singur rege. Dar portughezii sunt supuşii Spaniei în mai toate părţile lumii şi conducătorii lor sunt socotiţi fără valoare în tot Imperiul Spaniol.

Urmă o lungă tăcere. Apoi Toranaga vorbi direct iezuitului, care zâmbi şi răspunse pe larg.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne tăios.

Părintele Alvito nu-i răspunse, dar tălmăci că-nainte, aproape simultan, imitându-i inflexiunile vocii, cu o desăvârşită pricepere.

Toranaga i se adresă direct, cu voce aspră şi rea.

— Ce-am spus nu te priveşte pe tine. Când voi dori ca tu să ştii ceva, îţi voi spune.
— Vă rog să mă iertaţi, mărite Toranaga, n-am vrut să fiu nepoliticos. Aş fi vrut să vă spun că noi am venit cu gânduri paşnice…
— Nu-mi poţi spune nimic acum. Ai să-ţi ţii gura până îţi cer eu să-mi răspunzi. Ai înţeles?
— Da.

Greşeala numărul unu. Fii atent. Nu-ţi poţi îngădui să faci greşeli, îşi spuse.

— De ce sunteţi în război cu Spania? şi cu Portugalia?

— În parte, pentru că Spania e pusă pe cucerirea lumii, iar noi, englezii, şi aliaţii noştri, olandezii, nu vrem să fim cuceriţi. Pe de altă parte, din cauza religiilor noastre.

— A! Un război religios? Care e religia ta?

— Sunt creştin. Biserica noastră…

— Portughezii şi spaniolii sunt creştini! Ai spus ca religia ta este alta. Care e religia ta?

— Creştină. E greu de explicat repede şi pe scurt, mărite Toranaga. Amândouă…

— Nu este nevoie să te grăbeşti, domnule pilot, trebuie să fii doar corect. Am timp destul. Am foarte multă răbdare. Eşti un om cultivat – se vede că nu un ţăran – aşa că poţi să-o spui simplu sau complicat, după cum doreşti, atâta vreme cât ai s-o faci limpede. Dacă te abaţi de la drum, am să te-aduc la loc. Ce spuneai?

— Religia mea e creştină. Sunt două religii principale creştine, protestantă şi catolică. Majoritatea englezilor sunt protestanţi.

— Veneraţi aceeaşi divinitate, Fecioara şi Pruncul?

— Nu, alteţă. Nu în felul în care o fac catolicii.

Ce vrea să ştie? se întrebă Blackthorne. E catolic? Ce să-i răspunzi, ce crezi că vrea el să audă sau ce gândeşti tu că ar fi adevărul? E împotriva creştinilor? Nu l-a numit el pe iezuit „prietenul meu”? Are de gând să devină catolic?

— Crezi că Iisus e Dumnezeu?

— Cred în Dumnezeu, răspunse cu grijă.

— Nu încerca să scapi de o întrebare directă! Crezi că Iisus este Dumnezeu? Da sau nu?

Blackthorne ştia că-n orice tribunal catolic din lume ar fi fost condamnat de multă vreme pentru erezie; chiar şi în majoritatea, dacă nu în toate tribunalele protestante. Numai şovăiala, înainte de a răspunde la o asemenea întrebare, însemna îndoială. Îndoială însemna erezie.

— Nu poţi răspunde la întrebări despre Dumnezeu cu un simplu „da” sau „nu”. Nu-l poţi cunoaşte pe Dumnezeu decât după moarte. Da, cred că Iisus a fost Dumnezeu, dar nu voi şti cu siguranţă decât după moarte.

— De ce-ai sfărâmat crucea preotului când ai ajuns prima oară în Japonia?

Blackthorne nu se aşteptase la această întrebare. Ştie Toranaga tot ce s-a întâmplat de când am venit?

— Am… am vrut să-i arăt daimyo-ului Yabu că iezuitul, părintele Sebastio – singurul tălmaci de acolo – era duşmanul meu, că nu trebuia crezut, cel puţin după părerea mea. Pentru că eram sigur că el dinadins n-o să tălmăcească exact, aşa cum face acum părintele Alvito. El ne-a acuzat, de exemplu, că suntem piraţi. Noi nu suntem piraţi, noi am venit cu gânduri paşnice.

— A, da! Piraţi. Am să mă-ntorc la piraterie pe dată. Zici că amândouă sectele voastre sunt creştine, amândouă-l venerează pe Iisus Cristos? Nu spune el: „Iubeşte-ţi aproapele”?

— Da.

— Atunci cum puteţi fi duşmani?

— Credinţa lor, felul lor de creştinism, este o interpretare falsă a Sfintei Scripturi.

— Aha! în sfârşit, am ajuns undeva. Deci sunteţi în război din pricina părerilor diferite despre ce este sau nu este Dumnezeu?

— Da.

— Asta e un motiv de război prostesc.

Blackthorne spuse:

— Sunt de acord. Îşi îndreptă privirile spre preot. Sunt de acord din toată inima.

— Câte nave sunt în flota ta?

— Cinci.

— Şi tu eşti pilotul şef?

— Da.

— Unde sunt celelalte?

— În largul mării, spuse Blackthorne cu grijă, mergând pe aceeaşi minciună, presupunând că Toranaga fusese stârnit de Alvito să pune anume întrebări. Furtuna ne-a despărţit şi ne-a împrăştiat. Unde anume sunt, nu ştiu, alteţă.

— Navele tale sunt englezeşti?

— Nu, alteţă. Olandeze. Din Ţările de Jos.

— De ce comandă un englez nave olandeze?

— Nu e neobişnuit, alteţă. Noi suntem aliaţi – piloţii portughezi comandă uneori nave şi flote spaniole. Înţeleg că piloţii portughezi sunt, prin lege, la cârma câtorva din navele voastre de ocean.

— Piloţi olandezi nu există?

— Destui, alteţă. Dar pentru o călătorie atât de lungă, englezii au mai multă experienţă.

— Dar de ce tu? De ce au ţinut să le conduci tu corăbiile?

— Pesemne pentru că mama mea a fost olandeză şi eu vorbesc bine limba şi am experienţă. Am fost bucuros de norocul pe care l-am avut.

— De ce?

— Acesta a fost primul meu prilej de a naviga în aceste ape. Nici o navă englezească nu plănuia un drum atât de lung. Aceasta însemna ocazia de a face ocolul lumii.

— Tu însuţi, pilotule, te-ai alăturat flotei din pricina religiei tale şi a războiului împotriva duşmanilor voştri, Spania şi Portugalia?

— Eu sunt pilot, alteţă, în primul rând şi mai presus de toate. Nici un englez sau olandez n-a fost până acum în mările acestea. Noi suntem mai întâi de toate o flotă de comerţ, deşi avem scrisori de împuternicire să atacăm duşmanul din Lumea Nouă. Am venit în Japonia ca să facem negoţ.

— Ce sunt scrisorile de împuternicire?

— Autorizaţii legale date de Coroană – de stăpânire – care-ţi dau împuternicirea de a lupta cu duşmanul.

— Aha, şi duşmanii tăi sunt aici. Ai de gând să te lupţi cu ei aici?

— N-am ştiut la ce să ne aşteptăm când am ajuns aici, alteţă. Noi am venit doar pentru negoţ. Ţara domniei-voastre este aproape necunoscută – o legendă. Portughezii şi spaniolii îşi ţin bine gura în ce priveşte partea asta de lume.

— Răspunde la întrebare: Duşmanii tăi sunt aici. Ai de gând să te războieşti cu ei aici?

— Dacă ei se războiesc cu mine, da!

Toranaga se mişcă încruntat.

— Ce faceţi voi pe mare sau în propriile voastre ţări vă priveşte. Dar aici există o singură lege pentru toţi, iar străinii se află pe pământul nostru doar cu îngăduinţa noastră. Orice ticăloşie sau ceartă în public se pedepseşte imediat cu moartea. Legile noastre sunt clare şi trebuiesc respectate. Înţelegi?

— Da, alteţă. Dar noi venim cu gânduri paşnice. Am venit aici să facem negoţ. Am putea să discutăm despre negoţ, alteţă? Am nevoie să-mi carenez nava şi să fac reparaţii – plătim pentru orice. Apoi mai e…

— Când am să vreau să discut despre negoţ, despre orice altceva, am să-ţi spun. Între timp, te rog, mulţumeşte-te să răspunzi la întrebări. Deci te-ai alăturat expediţiei ca să faci negoţ, pentru câştig, nu pentru că te simţeai dator sau din pricina credinţei? Pentru bani?

— Da. E obiceiul nostru, alteţă. Să fii plătit şi să ai partea ta din ja… din tot negoţul şi din toate bunurile capturate de la duşman.

— Deci eşti mercenar?

— Am fost angajat ca pilot şef să conduc expediţia. Da.

Blackthorne simţea ostilitatea lui Toranaga, dar nu-i înţelegea pricinile. Ce-am zis eu şi a fost rău? N-a spus preotul că am să-mi fiu propriul ucigaş?

— E un lucru obişnuit la noi, Toranaga-sama, repetă el.

Toranaga începu să vorbească cu Hiro-malsu, şi se vedea că erau de aceeaşi părere. Blackthorne gândi că nu se citea decât dezgust pe chipurile lor. De ce? Fără-ndoială e ceva

legat de „mercenar”, gândi. Ce-i rău în asta? Nu fiecare este plătit? Cum altfel să câştigi destui bani ca să-ţi duci viaţa mai departe? Chiar dacă ai moştenit pământ, tot…

— Ai spus mai devreme că ai venit aici ca să faci negoţ în bună pace, spunea Toranaga. De ce atunci ai atâtea tunuri, atâta praf de puşcă, atâtea muschete şi ghiulele?

— Duşmanii noştri spanioli şi portughezi sunt foarte puternici şi numeroşi, mărite Torănaga. Trebuie să ne apărăm şi…

— Zici că armele tale sunt doar pentru apărare?

— Nu. Le folosim nu numai ca să ne apărăm, ci şi să atacăm duşmanii. Şi facem arme din belşug pentru negoţ, de cea mai bună calitate din lume. Poate că aici am putea să facem negoţ cu ele sau cu alte bunuri pe care le-am adus.

— Ce este un pirat?

— Un om în afara legii. Un om care necinsteşte, omoară sau pradă pentru propriu-i câştig.

— Mercenar nu este acelaşi lucru? Nu asta eşti tu? Un pirat şi un conducător de piraţi?

— Nu. Adevărul e că navele mele au scrisori de împuternicire de la conducătorii de drept ai Olandei prin care suntem autorizaţi să ducem război în toate mările şi în toate locurile stăpânite până acum de duşmanii noştri. Şi să găsim pieţe pentru bunurile noastre. Pentru spanioli – şi pentru majoritatea portughezilor – da, noi suntem piraţi şi eretici, dar vă repet, adevărul e că nu suntem.

Părintele Alvito termină de tradus şi începu să discute cu voce liniştită, dar hotărâtă, direct cu Torănaga.

Ce n-aş da să pot vorbi şi eu la fel, fără tălmaci, gândi Blackthorne, blestemând. Toranaga privi spre Hiro-matsu şi bătrânul puse câteva întrebări iezuitului, care răspunse îndelung. Apoi Torănaga se întoarse spre Blackthorne şi vocea lui deveni mai severă.

— Tsukku-san spune că Olanda, Ţările de Jos, au fost vasale regelui spaniol până acum câţiva ani. Este adevărat?

— Da.

— Atunci Ţările de Jos, aliaţii voştri, sunt răzvrătiţi împotriva regelui lor de drept?

— Ei luptă împotriva spaniolilor, da. Dar…

— Asta nu e răzvrătire? Da sau nu?

— Da. Dar există circumstanţe atenuante. Foarte serioa…

— Nu există circumstanţe atenuante când e vorba de răzvrătire împotriva suveranului de drept.

— Numai dacă nu câştigi.

Toranaga îl privi atent. Apoi izbucni în râs. Îi spuse ceva lui Hiro-matsu printre hohote de râs şi Hiro-matsu încuviinţă din cap.

— Da, domnule Străin cu nume imposibil, da. Ai numit singura circumstanţă atenuantă. Încă un hohot, apoi râsul încetă la fel de brusc cum începuse. O să câştigaţi?

— Hai.

Toranaga vorbi din nou, dar preotul nu tălmăci imediat. Zâmbea ciudat cu ochii pironiţi asupra lui Blackthorne. Oftă şi spuse:

— Eşti foarte sigur?

— Asta a spus-o el sau tu?

— Seniorul Toranaga a spus-o. Eu… el a spus-o.

— Da. Spune-i că da, sunt foarte sigur. Te rog, pot să-l lămuresc de ce?

Părintele Alvito vorbi cu Toranaga mult mai mult decât i-ar fi trebuit să tălmăcească acea simplă întrebare. Eşti la fel de calm pe cât o arăţi? voia Blackthorne să-l întrebe. Care e cheia cu care să ajung la tine? Cum te pot distruge?

Toranaga vorbi şi-şi scoase un evantai din mânecă.

Părintele Alvito începu iar să tălmăcească cu acelaşi glas neprietenos, mohorât, încărcat de ironie.

— Da, pilotule, poţi să-mi spui de ce crezi că o să câştigaţi acest război.

Blackthorne încercă să rămână sigur de sine, conştient că preotul îl domina.

— În momentul de faţă stăpânim mările din Europa – mai toate mările din Europa, spuse, corectându-se: Nu te

îndepărta. Spune adevărul. Răsuceşte-l, puţin, atâta doar cât, desigur, o face şi iezuitul, dar spune adevărul. Noi, englezii, am distrus două armade – trupe de invazie – ale portughezilor şi spaniolilor şi e puţin probabil ca ei să mai poată pregăti altele. Mica noastră insulă e o fortăreaţă şi noi suntem în siguranţă acum. Flotele noastre stăpânesc marea. Corăbiile noastre sunt mai iuţi, mai noi şi mai bine înarmate. Spaniolii nu i-au înfrânt pe olandezi după mai bine de cincizeci de ani de teroare, inchiziţie şi vărsare de sânge. Aliaţii noştri sunt puternici, mai mult, fac să sângereze de moarte Imperiul Spaniol. Vom câştiga pentru că stăpânim mările şi pentru că regele spaniol, în trufia-i deşartă, n-o să lase un popor străin să fie liber.

— Voi stăpâniţi mările? şi mările noastre? Cele de jur împrejurul ţărmurilor noastre?

— Nu, bineînţeles că nu, Toranaga-sama. N-am vrut să par – necuviincios. Am vrut să spun, bineînţeles, măiile europene, deşi…

— Bine, mă bucur că asta-i limpede. Ce spuneai? Deşi…?

— Deşi, în curând vom mătura duşmanul din toate mările deschise, spuse Blackthorne răspicat.

— Ai spus „duşmanul”. Poate că şi noi suntem duşmanul. Atunci ce-o să se-ntâmple? O să încerci să scufunzi corăbiile noastre şi să ne pustieşti ţărmurile?

— Nu mă pot vedea ca fiind duşmanul vostru.

— Eu pot, foarte uşor. Atunci ce-o să fie?

— Dacă aţi veni împotriva ţării mele, v-aş ataca şi-aş încerca să vă înfrâng, spuse Blackthorne.

— Şi dacă conducătorul tău îţi ordonă să ne ataci aici?

— Eu n-aş sfătui pe nimeni s-o facă. Ba chiar dimpotrivă. Regina noastră ar asculta. Ea e…

— Voi sunteţi conduşi de o regină, nu de un rege?

— Da, mărite Toranaga. Regina noastră este înţeleaptă. Ea n-ar… ea n-ar putea să dea o poruncă atât de nechibzuită.

— Şi dacă ea ar face-o? Sau dacă conducătorul vostru ar face-o?

— Atunci mi-aş încredinţa sufletul lui Dumnezeu, pentru că, sigur, aş muri. Într-un fel sau altul.

— Da. Ai muri. Tu şi toate legiunile tale. Toranaga făcu o scurtă pauză. Apoi: Cât ţi-a trebuit ca să ajungi aici?

— Aproape doi ani. Exact un an, unsprezece luai şi două zile. O distanţă pe mare cam de patru mii de leghe, leghea a câte trei mile.

Părintele Alvito tălmăci, apoi mai adăugă ceva. Toranaga şi Hiro-matsu îi mai puseră întrebări preotului, iar acesta răspunse. Toranaga îşi făcea vânt gânditor, cu evantaiul.

— Am transformat timpul şi distanţa, căpitane-pilot Blackthorne în unităţile lor de măsură, spuse preotul politicos.

— Mulţumesc.

Toranaga vorbi din nou, direct:

— Cum ai ajuns aici? Pe unde?

— Prin Strâmtoarea Magellan. Dacă aş avea hărţile şi cărţile mele pilot, v-aş putea arăta exact, dar mi-au fost furate – au fost luate de pe corabia mea, cu scrisorile de împuternicire şi toate hârtiile mele. Dacă aţi…

Blackthorne se opri căci Toranaga îi spuse ceva lui Hiro-matsu, şi el la fel de tulburat.

— Pretinzi că toate hârtiile ţi-au fost luate… furate?

— Da.

— Asta e grav, dacă e adevărat. În Nippon – Japonia – urâm furtul. Pedeapsa pentru furt e moartea. Se va cerceta pe dată. Pare de necrezut ca vreun japonez să facă un asemenea lucru, deşi ici-colo mai sunt bandiţi nenorociţi şi piraţi.

— Poate că au fost mutate de la locul lor, spuse Blackthorne. Şi puse spre păstrare undeva. Dar ele sunt de mare preţ, mărite Toranaga. Fără hărţile mele aş fi orb. Aţi dori să vă spun drumul meu?

— Da, dar mai târziu. Mai întâi spune-mi de ce ai străbătut toată distanţa asta?

— Am venit să facem negoţ în bună pace, repetă Blackthorne, abia stăpânindu-şi nerăbdarea. Să facem negoţ şi să ne-ntoarcem acasă. Să vă facem şi pe voi mai bogaţi şi pe noi. Şi să încercăm…

— Voi mai bogaţi şi noi mai bogaţi? Care este mai important?

— Amândouă părţile trebuie să aibă un câştig, bineînţeles, şi negoţul trebuie să fie cinstit. Noi vrem să facem o înţelegere de negoţ pe termen lung şi o să vă oferim condiţii mai bune decât vă oferă portughezii şi spaniolii. Noi o să vă fim de mai mult folos. Negustorii noştri…

Blackthorne se opri auzind voci ridicate afară. Hiro-matsu şi jumătate din gardă ajunseră imediat la uşă şi ceilalţi formară un zid compact în jurul podiumului. Samuraii de la uşile interioare erau şi ei pregătiţi.

Toranaga nu se mişcase. Îi vorbi părintelui Alvito.

— Trebuie să vii aici, căpitane Blackthorne, departe de uşă, spuse părintele Alvito cu o grabă mascată cu grijă. Dacă ţii la viaţa ta, nu te mişca brusc şi nu spune nimic. Se duse apoi încet spre uşa din stânga şi se aşeză lângă ea.

Blackthorne se înclină nesigur către Toranaga, care nu-l băgă în seamă, şi se îndreptă prudent către preot, pe deplin lămurit că, în ceea ce-l privea, întrevederea era un dezastru.

— Ce se-ntâmplă? şopti când se aşeză.

Gărzile din apropiere se încruntară ameninţător şi preotul le spuse ceva foarte repede spre a-i linişti.

— Rândul viitor când ai să mai scoţi o vorbă ai să fii un om mort, îi spuse lui Blackthorne şi gândi: cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Cu o încetineală măsurată îşi scoase o batistă din mânecă şi-şi şterse transpiraţia de pe mâini. Îi trebuise toată educaţia şi toată tăria de caracter ca să rămână calm şi zâmbitor în timpul interogării ereticului, care se dovedise chiar mai rea decât se aşteptaseră, el şi Părintele Inspector.

— Trebuie neapărat să fii de faţă? îl întrebase Părintele Inspector noaptea trecută.

— Toranaga m-a rugat în mod deosebit.

— Cred că e foarte periculos pentru tine şi pentru noi toţi. Ai putea să te prefaci bolnav. Dacă eşti acolo va trebui să tălmăceşti ce spune piratul – şi, din ce scrie părintele Sebastio, el e diavolul pe pământ, tot atât de viclean ca un evreu.

— E mult mai bine să fiu acolo, Eminenţă. Cel puţin am să pot desluşi minciunile mai puţin abile ale lui Blackthorne.

— De ce-a venit el aici? De ce acum, când totul începea să fie bine din nou. Să aibă ei, într-adevăr, şi alte nave în Pacific? E cu putinţă să fi trimis o escadră împotriva Manilei spaniole? Nu că mi-ar păsa prea mult de oraşul ăsta mizerabil, sau de vreuna dintre coloniile spaniole din Filipine, dar o escadră a duşmanului în Pacific! Asta ar avea urmări teribile pentru noi aici, în Asia. Şi, dacă reuşeşte să-l facă pe Toranaga să-şi plece urechea la el, sau pe Ishido, sau pe oricare dintre daimyo mai importanţi, ei bine, atunci ne-ar fi foarte rău, ca să nu zic mai mult.

— Blackthorne e o realitate. Din fericire suntem în măsură să ne descurcăm

— Dumnezeu mi-e martor, dar, dacă n-aş şti bine, aproape că aş crede că spaniolii – sau mai degrabă lacheii lor, franciscanii şi benedictinii – l-au trimis dinadins aici doar ca să ne dezbine.

— Poate că ei au făcut-o, Eminenţă. Călugării nu se dau în lături de la nimic ca să ne distrugă. Dar asta-i doar invidie, pentru că noi izbutim acolo unde ei dau greş. Sigur că Domnul are să le arate măsura greşelilor lor! S-ar putea ca englezul să dispară înainte de a ne face vreun rău. Cărţile-pilot stau mărturie că este ce este. Un pirat şi un conducător de piraţi!

— Citeşte-i-le lui Toranaga, Martin. Părţile în care descrie devastarea localităţilor lipsite de apărare, din Africa până-n Chile, şi listele cu jafuri şi cu toate omorurile.

— Poate că ar trebui să aşteptăm, Eminenţă. Oricând putem să dăm la iveală cărţile-pilot. Să sperăm că el o să-şi semneze sentinţa fără să ne folosim de ele.

Părintele Alvito îşi şterse palmele din nou. Simţea privirea lui Blackthorne aţintită asupra lui. Dumnezeu să se-ndure de tine, gândi. Pentru ce i-ai spus azi lui Toranaga, viaţa ta nu mai face nici două parale şi ce-i mai rău, sufletul tău nu mai poate fi mântuit. Eşti răstignit chiar şi fără mărturia rutterelor tale. Să i le trimitem înapoi părintelui Sebastio ca el să le poată da îndărăt lui Mura? Ce-ar face Toranaga dacă hârtiile nu s-ar mai găsi niciodată? Nu, asta ar fi prea periculos pentru Mura.

Uşa de la celălalt capăt al încăperii se deschise.

— Seniorul Ishido doreşte să vă vadă, alteţă, anunţă Naga. E… e aici în coridor şi doreşte să vă vadă. Pe dată, zice.

— Treceţi toţi înapoi la locurile voastre, spuse Toranaga oamenilor săi.

Se supuseră imediat. Dar toţi samuraii, cu Hiro-matsu în frunte, stăteau cu faţa către uşă, cu săbiile puţin trase din teacă.

— Naga-san, spune-i seniorului Ishido că este întotdeauna binevenit. Pofteşte-l să intre.

Bărbatul înalt înaintă cu paşi mari în cameră. Zece samurai de-ai săi – în uniforme gri – îl urmară, dar rămaseră la uşă şi, la semnul lui, se aşezară jos cu picioarele încrucişate.

Toranaga se înclină aşa cum cerea ceremonialul şi i se răspunse la fel.

Părintele Alvito îşi binecuvântă norocul de a fi prezent. Ciocnirea de neînlăturat dintre cei doi comandanţi vrăjmaşi ar putea înrâuri adânc mersul împărăţiei şi viitorul Sfintei Biserici în Japonia, aşa că orice semn sau mărturie directă, care ar putea să-i ajute pe iezuiţi să hotărască spre cine să-şi îndrepte puterea, ar fi de o importanţă covârşitoare. Ishido era zen-budist şi anti-creştin fanatic, Toranaga era zen-budist şi făţiş de partea lor. Dar mai toţi daimyo creştini

îl susţineau pe Ishido, temându-se – pe bună dreptate, gândea părintele Alvito – de ascensiunea lui Toranaga. Daimyo creştini simţeau că, dacă Toranaga ar înlătura influenţa lui Ishido asupra Consiliului Regenţilor, ar lua puterea în mâinile sale. Şi având puterea, credeau ei, avea să pună în aplicare edictele de expulzare ale lui Taiko şi va termina cu Adevărata Credinţă. Dacă, totuşi, Toranaga ar fi înlăturat, succesiunea, o succesiune slabă, ar fi asigurată şi Sfânta Biserică ar prospera.

Aşa cum daimyo creştini oscilau în alegerea lor, la fel se întâmpla şi cu ceilalţi daimyo din ţară şi balanţa puterii între cei doi conducători oscila, aşa că nimeni nu ştia cu siguranţă care era, de fapt, partea cea mai puternică. Până şi el, părintele Alvito, cel mai informat european din împărăţie, nu putea spune sigur pe cine vor sprijini acei daimyo creştini sau ce partidă va ieşi învingătoare când va izbucni războiul.

Îl privi pe Toranaga coborând de pe podium în mijlocul străjilor sale.

— Fii bine venit, senior Ishido. Te rog, ia loc. Toranaga arătă spre singura pernă de pe podium. Vreau să te simţi confortabil.

— Nu, mulţumesc, senior Toranaga.

Ishido Kazunari era slab, oacheş şi foarte dur. Avea cu un an mai puţin decât Toranaga. Erau duşmani vechi. Optzeci de mii de samurai din castelul Osaka şi împrejurimi îi dădeau ascultare, pentru că el era comandantul garnizoanei – şi, deci, comandantul gărzii personale a Moştenitorului – generalul şef al Armatelor de Apus, cuceritorul Coreei, membru al Consiliului Regenţilor şi inspector general oficial al tuturor armatelor răposatului Taiko, ceea ce, legal, însemna armatele a toţi daimyo din întreaga ţară.

— Nu, mulţumesc, repetă el. M-aş simţi stânjenit, eu să stau bine şi tu nu, neh? Am să-ţi iau eu perna într-o zi, dar nu azi.

Un val de mânie trecu peste uniformele maro la ameninţarea ascunsă în vorbele lui Ishido, dar Toranaga răspunse prietenos:

— Ai venit la momentul cel mai potrivit. Tocmai isprăvisem cercetarea barbarului. Tsukku-san, spune-i să se ridice în picioare.

Preotul făcu precum i se ceruse. Simţi ostilitatea lui Ishido faţă de el. Pe lângă că era anticreştin, Ishido fusese întotdeauna foarte pornit împotriva tuturor europenilor şi voia ca imperiul să fie întru totul închis pentru ei.

Ishido privi spre Blackthorne cu o scârbă vădită.

— Am auzit că e urât, dar nu mi-am închipuit că e atât de urât. Se zvoneşte că e pirat. Aşa-i?

— Ai putea să te-ndoieşti de asta? şi mai e şi mincinos.

— Atunci, înainte de a-l pune pe cruce, te rog, lasă-mi-l pentru jumătate de zi. S-ar putea să-l amuze pe Moştenitor să-l vadă-ntâi cu capul pe umeri. Ishido râse grosolan. Sau poate ar trebui să fie învăţat să danseze ca un urs şi apoi să-l arăţi în toată împărăţia: „Monstrul de la răsărit”.

Deşi era adevărat că Blackthorne era singurul care apăruse din mările de la răsărit – spre deosebire de portughezi, care veneau întotdeauna din sud şi, deci, erau numiţi barbarii din sud – Ishido lăsa să se înţeleagă că Toranaga, care stăpânea provinciile de răsărit, era adevăratul monstru.

Dar Toranaga zâmbi doar, ca şi cum n-ar fi înţeles.

— Eşti un om cu mult haz, alteţă. Dar sunt de acord că, pe cât de repede terminăm cu barbarul, pe atât mai bine. E vorbă lungă, îngâmfat, zgomotos, o ciudăţenie, da, dar una de mică valoare, şi lipsit de orice purtări alese. Naga-san, trimite nişte oameni să-l ducă la criminalii de rând. Tsukku-san, spune-i să-i urmeze.

— Căpitane pilot, trebuie să-i urmezi pe oamenii aceia.

— Unde mă duc?

Părintele Alvito şovăi. Era bucuros că ieşise învingător, dar adversarul lui era curajos şi avea un suflet care putea fi

salvat.

— O să fii închis, spuse el.

— Pentru câtă vreme?

— Nu ştiu, fiule. Cât hotărăşte seniorul Toranaga.

CAPITOLUL 12

În timp ce-l privea pe barbar părăsind încăperea, Toranaga îşi desprinse cu părere de rău gândul de la uluitorul interogatoriu, începând să se frământe din pricina lui Ishido.

Toranaga hotărâse să nu-i spună preotului să plece, ştiind că asta avea să-l înfurie şi mai mult pe Ishido, chiar dacă era la fel de sigur că prezenţa în continuare a preotului putea fi periculoasă. Cu cât ştiu mai puţine străinii, cu atât mai bine. Cu cât alţii ştiau mai puţin, cu atât mai bine, gândi. O să-i influenţeze Tsukku-san pe daimyo creştini în favoarea mea sau împotriva mea? Până azi aş fi avut toată încrederea în el, dar au fost câteva momente ciudate cu barbarul pe care încă nu le înţeleg.

Ishido nu urmă regulile obişnuite de politeţe, ci intră direct în subiect:

— Din nou trebuie să te-ntreb, ce răspuns dai Consiliului Regenţilor?

— Din nou îţi repet: ca preşedinte al Consiliului Regenţilor nu cred că e necesar vreun răspuns. Am făcut unele legături de rudenie lipsite de importanţă. Nu e nevoie de nici un răspuns.

— Îţi logodeşti fiul, pe Nagn-san, cu fiica seniorului Masamune; îţi căsătoreşti pe una din nepoate cu fiul şi moştenitorul seniorului Zataki; pe o altă nepoată cu fiul seniorului Kiyama. Toate căsătoriile sunt cu seniori feudali, sau cu rudele lor. apropiate şi, ca atare, nu sunt deloc neînsemnate şi sunt împotriva poruncilor stăpânului nostru.

— Regretatul nostru stăpân, Taiko, este mort de un an. Din nenorocire. Da, regret moartea cumnatului meu, l-aş fi preferat în viaţă ca să conducă încă destinele împărăţiei. Toranaga adăugă încântat, răsucind cuţitul într-o veche

rană: Dacă el ar trăi, nu e nici o îndoială că ar aproba aceste legături de familie. Poruncile lui se refereau la căsătorii care ameninţau succesiunea casei sale. Eu nu sunt o ameninţare pentru casa sa, sau pentru nepotul meu, Yaemon, Moştenitorul. Eu sunt mulţumit ca senior de Kwanto. Nu râvnesc alte pământuri. Sunt în pace cu vecinii mei şi vreau ca pacea lui să dureze. Jur pe Buddha că nu eu voi fi primul care să stric pacea.

De şase secole împărăţia fusese măcinată de un permanent război civil. Cu treizeci şi cinci de ani în urmă, un daimyo minor, numit Goroda, cucerise Kyoto, încurajat, în special, de Toranaga. În următoarele două decenii acest războinic supusese în chip miraculos jumătate din Japonia, făcuse un munte de tigve şi se autodeclarase dictator – nu încă suficient de puternic, totuşi, ca să-i ceară împăratului care domnea să-i acorde titlul de shogun, deşi avea unele legături vagi cu o ramură a familiei Fujimoto. Apoi, acum şaisprezece ani, Goroda fusese asasinat de unul dintre generalii săi şi puterea căzuse în mâinile principalului său vasal şi cel mai strălucit general, ţăranul Nakamura.

Într-un răstimp scurt, de patru ani, generalul Nakamura – ajutat de Toranaga, Ishido şi alţii – îi înlăturase pe urmaşii lui Goroda şi adusese întreaga Japonie sub controlul său unic şi absolut; era prima oară în istorie când un singur om cucerea toată împărăţia. A mers în triumf la Kyoto ca să se-nchine în faţa lui Go-Nijo, Fiul Cerului. Acolo, pentru că se născuse ţăran, Nakamura trebuise să accepta rangul mai mic de kampaku, prim sfetnic, la care mai târziu a renunţat în favoarea fiului său, luându-şi pentru el titlul de taiko. Dar orice daimyo se înclina în faţa lui, chiar şi Toranaga. Oricât ar fi părut de necrezut, fusese pace deplină timp de doisprezece ani. Cu un an în urmă Taiko murise.

— Jur pe Buddha, spuse din nou Toranaga. Nu voi fi eu primul care să stric pacea.

— Dar ai să mergi la război?

— Un om înţelept se pregăteşte împotriva trădării, neh? Oameni răi sunt în orice provincie. Unii sunt în slujbe înalte. Amândoi ştim cât de nemărginită e trădarea în inimile oamenilor. Vocea lui Toranaga se înăspri. Acolo unde Taiko ne-a lăsat moştenire buna înţelegere, acum suntem împărţiţi – răsărit şi apus – eu şi tu. Consiliul Regenţilor e dezbinat. Daimyo se duşmănesc. Un Consiliu nu poate conduce un cătun păduchios, darămite o împărăţie. Cu cât împlineşte mai curând fiul lui Taiko vârsta majoratului, cu atât mai bine. Cu cât mai repede avem un alt kampaku, cu atât mai bine.

— Sau poate un shogun? insinuă Ishido.

— Kampaku, sau shogun, sau taiko, puterea e aceeaşi, spuse Toranaga. Care-i, de fapt, valoarea unui titlu? Puterea este singurul lucru important. Goroda n-a ajuns niciodată shogun. Nakamura a fost mai mult decât mulţumit cu kampaku şi mai târziu cu taiko. El a ocârmuit şi ăsta e cel mai important lucru. Ce contează că tu – cumnatul meu – te-ai născut într-o familie de jos? Eşti general, senior, ba chiar faci parte din Consiliul Regenţilor.

Contează foarte mult, gândi Ishido. O ştii foarte bine. Şi eu o ştiu. Orice daimyo o ştie. Chiar şi Taiko a ştiut-o.

— Yaemon are şapte ani. Peste şapte ani ajunge kampaku. Până atunci…

— Peste opt, generale Ishido. Asta e legea noastră de veacuri. Când nepotul meu împlineşte cincisprezece ani, devine adult şi-şi primeşte moştenirea. Până atunci, noi, cei cinci regenţi, conducem în numele lui. Acesta a fost legatul răposatului nostru stăpân.

— Da. Şi tot el a mai poruncit ca regenţii să nu ia ostatici, unii împotriva altora. Doamna Ochiba, mama Moştenitorului, este ostatică în castelul tău din Yedo, pe timpul şederii tale aici şi asta e, de asemeni, o încălcare a testamentului său. Ai declarat oficial că te vei supune poruncilor sale, aşa cum au făcut toţi regenţii. Ai semnat documentul chiar cu sângele tău.

Toranaga oftă.

— Doamna Ochiba vizitează Yedo, unde unica ei soră e-n chinurile facerii. Sora ei este măritată cu fiul şi moştenitorul meu. Locui fiului meu este în Yedo, câtă vreme eu mă aflu aici. Ce-i mai firesc ca o seră să-şi viziteze sora într-o împrejurare ca asta? Nu e privită cu cinste? Poate c-o să am primul nepot, neh?

— Mama Moştenitorului este cea mai importantă doamnă din împărăţie. Ea n-ar trebui să fie – Ishido voia să spună „în mâinile duşmanului", dar se răzgândi – într-un oraş în care nu stă de obicei. Făcu o pauză, apoi adăugă răspicat: Consiliul ar dori să-i dai astăzi ordin să se-ntoarcă acasă.

Toranaga nu căzu în cursă.

— Îţi repet, doamna Ochiba nu e ostatică, aşa că nu e sub porunca mea, cum n-a fost niciodată.

— Atunci hai să spunem altfel. Consiliul doreşte prezenţa ei în Osaka, imediat.

— Cine anume?

— Eu. Seniorul Sugiyama, seniorul Onoshi şi seniorul Kiyama. În plus, am căzut cu toţii de acord să aşteptăm aici până ce ea se întoarce la Osaka. Poftim semnăturile lor.

Toranaga pălise. Până acum făcuse aşa fel ca în Consiliu totdeauna voturile să fie împărţite două la trei. Niciodată nu reuşise să câştige patru voturi la unu împotriva lui Ishido, dar nici Ishido împotriva lui. Patru la unu însemna izolare şi dezastru. De ce trădase Onoshi? Dar Kiyama? Amândoi erau duşmani neîmpăcaţi chiar înainte de a fi trecut la religia străină. Şi ce putere avea acum Ishido asupra lor?

Ishido ştia că-şi descumpănise duşmanul. Mai rămânea o singură mişcare ca victoria să fie completă. Aşa că puse în aplicare planul asupra căruia el şi Onoshi căzuseră la învoială.

— Noi, regenţii, am căzut de acord cu toţii c-a venit vremea să terminăm cu cei ce plănuiesc să uzurpe puterea stăpânului meu şi să-l ucidă pe Moştenitor. Trădătorii vor fi condamnaţi. Vor fi expuşi pe străzi, ca oricare criminal de

rând, cu toţi ai lor şi apoi vor fi executaţi ca oricare criminal de rând, cu toţi ai lor. Fujimoto, Takashima, de viţă nobilă sau nu, n-are importanţă. Chiar şi Minowara!

Un icnet de mânie ţâşni din pieptul fiecărui samurai al lui Toranaga, pentru că asemenea batjocorire a familiilor semiregale era de neînchipuit; apoi tânărul samurai Usagi, soţul nepoatei lui Hiro-matsu, sări în picioare roşu de mânie. Smulse sabia lungă din teacă şi sări la Ishido, gata pentru lovitura cu ambele mâini.

Ishido era pregătit pentru lovitura mortală şi nu făcu nici o mişcare să se apere. Asta şi plănuise, asta sperase şi oamenii lui primiseră ordine să nu intervină până nu era mort. Dacă el, Ishido, era omorât aici, acum, de către un samurai de-al lui Toranaga, toată garnizoana din Osaka avea tot dreptul să se arunce asupra lui Toranaga şi să-l omoare, indiferent de ostatică. Atunci doamna Ochiba ar fi ucisă de fiii lui Toranaga, drept răzbunare şi regenţii rămaşi ar fi fost forţaţi să pornească împreună împotriva clanului Yoshi, care, acum izolat, ar fi fost şters de pe faţa pământului. Numai atunci succesiunea Moştenitorului ar fi fost garantată iar el, Ishido, şi-ar fi făcut datoria faţă de Taiko.

Dar lovitura nu veni. În ultima clipă, Usagi îşi veni în fire şi, tremurând, băgă sabia în teacă.

— Îmi cer iertare, stăpâne, spuse el îngenunchind cu umilinţă: N-am putut să-ndur ruşinea… ca să ascultaţi asemenea… asemenea jigniri. Cer învoirea… îmi cer iertare şi… cer învoire să-mi fac imediat seppuku pentru că nu pot trăi cu o asemenea ruşine.

Deşi Toranaga rămăsese nemişcat, fusese pregătit să oprească lovitura şi ştia că şi Hiro-matsu şi ceilalţi samurai ai săi ar fi putut-o face şi că, probabil, Ishido ar fi fost doar rănit. Înţelegea, de asemeni, de ce Ishido fusese atât de provocator şi jignitor. Am să ţi-o plătesc cu vârf şi îndesat, Ishido, îşi promise în gând.

Toranaga îşi îndreptă atenţia asupra tânărului îngenuncheat.

— Cum îndrăzneşti să pretinzi că spusele seniorului Ishido au fost menite să fie în vreun fel o insultă la adresa mea! Bineînţeles că el n-ar fi niciodată atât de nepoliticos. Cum îndrăzneşti să asculţi convorbiri ce nu te privesc? Nu, nu ţi se va permite să-ţi faci seppuku. Asta e o onoare. Tu n-ai nici onoare, nici stăpânire de sine. O să fii crucificat astăzi, ca un criminal de rând. Săbiile tale vor fi rupte şi îngropate într-un sat eta. Fiul tău va fi îngropat într-un sat eta. Capul îţi va fi pus în ţeapă ca toată lumea să te batjocorească, cu o tăbliţă pe care va fi scris: „Acest om s-a născut samurai din greşeală. Numele lui a încetat să mai existe!”

Cu un efort suprem Usagi îşi controlă respiraţia, dar picăturile de sudoare curgeau şi ruşinea îl chinuia. Se înclină spre Toranaga, acceptându-şi soarta cu un calm desăvârşit.

Hiro-matsu înaintă şi smulse ambele săbii din cingătoarea nepotului său.

— Stăpâne Toranaga, spuse grav, cu îngăduinţa ta voi veghea eu însumi ca poruncile tale să fie îndeplinite.

Toranaga încuviinţă din cap.

Tânărul se plecă pentru ultima oară şi apoi dădu să se ridice, dar Hiro-matsu îl împinse din nou la podea.

— Samuraii merg, spuse. La fel şi oamenii. Dar tu nu eşti niciuna, nici alta. Ai să mergi spre moarte târându-te în patru labe.

Tăcut, Usagi se supuse.

Şi toţi din cameră fură mişcaţi de stăpânirea de sine a tânărului şi de măsura curajului său. Se va renaşte samurai, îşi spuseră ei mulţumiţi.

CAPITOLUL 13

În noaptea aceea Toranaga nu izbuti să doarmă. Asta i se întâmpla rar, pentru că, de obicei, putea să amine cea mai grabnică problemă până a doua zi, ştiind că, dacă avea să fie în viaţa a doua zi, avea să o rezolve cât se putea de bine.

Trecuse multă vreme de când descoperise că un somn bun aducea dezlegarea la mai toate încurcăturile şi, dacă nu, ce mai conta, de fapt? Nu era viaţa o picătură de rouă într-o altă picătură de rouă?

Dar în noaptea asta erau prea multe întrebări descumpănitoare asupra cărora trebuia să cugete.

Ce să fac cu Ishido?

De ce a trecut Onoshi de partea duşmanului?

Cum am să manevrez Consiliul?

S-au amestecat iar preoţii creştini?

De unde va veni următoarea încercare de asasinat?

Când va trebui să mă ocup de Yabu?

Şi ce trebuie să fac cu barbarul?

A spus el, oare, adevărul?

Curios cum a apărut barbarul din mările de la răsărit chiar acum. Să fie asta vreun semn? E karrna lui, să fie el scânteia ce va aprinde butoiul cu pulbere?

Karma era un cuvânt indian din filosofia budistă, adoptat de japonezi, care se referea la soarta unui individ în această viaţă, soartă cu neputinţă de schimbat, influenţată de faptele sale dintr-o existenţă anterioară, faptele bune oferindu-i o poziţie mai bună în această viaţă, iar cele rele una mai rea. La fel după cum faptele din această existenţă aveau să afecteze întru totul viitoarea renaştere. O persoană se renăştea mereu în această lume de lacrimi până când, după ce suferea, îndura şi învăţa multe de-a lungul atâtor vieţi, atingea, în cele din urmă, perfecţiunea, ajungând în Nirvana, Locul Liniştii Desăvârşite, fără să mai trebuiască vreodată să sufere o nouă renaştere.

Curios că Buddha sau un alt zeu, sau poate doar karma, l-a dus pe Anjin-san pe feuda lui Yabu. Curios că el a debarcat chiar în satul unde Mura, căpetenia secretă a reţelei de iscoade din Izu, fusese strecurat cu mulţi ani în urmă, chiar sub nasul lui Taiko şi al boşorogului de tată al lui Yabu. Curios că Tsukku-san era aici, în Osaka, ca să tălmăcească şi nu la Nagasaki, unde ar fi fost de obicei. De asemeni şi că

preotul cel mare al creştinilor se află aici, în Osaka, la fel şi Căpitanul General al portughezilor. Curios că pilotul, Rodrigues, a fost, de asemeni, la îndemână ca să-l ducă pe Hiro-matsu la Anjiro la timp, încât să-l prindă viu pe barbar şi să intre în stăpânirea armelor. Apoi mai e Kasigi Omi, fiul bărbatului ce-mi va oferi capul lui Yabu, numai să mişc un deget.

Cât de frumoasă e viaţa şi cât de tristă! Cât de vremelnică, fără trecut, fără viitor, doar Nemărginitul acum.

Toranaga oftă. Un lucru e sigur: barbarul nu va pleca niciodată de aici. Nici viu, nici mort. Aparţinea împărăţiei pentru totdeauna.

Urechile-i prinseră paşi aproape neauziţi ce se apropiau şi-şi pregăti sabia. În fiecare noapte îşi schimba, la întâmplare, camera de dormit, străjile şi parola, fiindcă ucigaşii erau mereu la pândă. Paşii se opriră de cealaltă parte a uşii glisante. Apoi auzi vocea lui Hiro-matsu şi începutul parolei:

— Dacă Adevărul este deja limpede, ce rost mai are meditaţia?

— Şi dacă Adevărul este ascuns? spuse Toranaga.

— E deja limpede, răspunse Hiro-matsu corect.

Citatul era dintr-un vechi dascăl budist, Saraha.

— Intră.

Numai când Toranaga văzu că era, cu adevărat, sfetnicul său, îşi descleştă mâna de pe sabie.

— Ia loc.

— Am auzit că nu dormi. M-am gândit că poate ai nevoie de ceva.

— Nu. Mulţumesc. Toranaga observă cutele adânci din jurul ochilor bătrânului. Mă bucur că ai venit, bătrâne prieten, spuse.

— Sigur totul e-n ordine?

— O, da.

— Atunci te las. Îmi pare rău că te-am tulburat, stăpâne.

— Nu, te rog, rămâi, sunt bucuros că eşti aici. Aşază-te.

Bătrânul se aşează ţeapăn lângă uşă.

— Am dublat gărzile.

— Bine.

După o vreme, Hiro-matsu spuse:

— Cât despre nebunul ăla, totul a fost făcut cum ai poruncit. Totul.

— Mulţumesc.

— Soţia lui – de-ndată ce a aflat sentinţa, nepoata mea mi-a cerut permisiunea să se omoare ca să-şi însoţească fiul şi soţul în Nemărginire. Am refuzat şi i-am poruncit să aştepte încuviinţarea ta.

Inima lui Hiro-matsu sângera. Ce cumplită e viaţa!

— Bine ai făcut.

— Îţi cer învoirea să-mi pun capăt zilelor. Ceea ce a făcut el te-a pus într-un pericol de moarte, dar vina a fost a mea. Eu trebuia să-i fi aflat slăbiciunile. Ţi-am înşelat încrederea.

— N-ai voie să-ţi faci seppuku.

— Te rog, alteţă. Oficial.

— Nu. Am nevoie de tine viu.

— Îţi voi da ascultare. Dar, te rog, stăpâne, să-mi primeşti scuzele.

— Scuzele îţi sunt acceptate.

După o vreme Toranaga spuse:

— Ce-i cu barbarul?

— Multe, alteţă. Unu: Dacă astăzi n-ai fi aşteptat barbarul, ai fi fost la vânătoare cu şoimul de la prima geană de lumină şi Ishido nu te-ar fi prins niciodată în plasa unei atât de dezgustătoare întâlniri. Acum n-ai de ales, decât să-i declari război, dacă poţi să scapi din castelul ăsta şi să te-ntorci la Yedo.

— Al doilea?

— Şi al treilea şi al patruzeci şi treilea şi al o sută patruzeci şi treilea? Nu sunt nici pe departe atât de deştept ca tine, stăpâne, dar până şi eu mi-aş putea da seama că tot ce ne-au făcut să credem barbarii de la miazăzi nu este adevărat. Hiro-matsu era bucuros să vorbească. Îşi uşura

inima. Dar, dacă sunt două religii creştine, care se urăsc una pe alta, şi dacă portughezii fac parte dintr-o naţie mai mare, spaniolă, şi dacă ţara acestui nou barbar – indiferent cum s-o chema – se războieşte cu amândouă şi le înfrânge, şi dacă această ţară e o insulă la fel ca a noastră şi, cel mai mare „dacă” dintre toate, dacă el spune adevărul, şi dacă preotul a tălmăcit întocmai ce spunea barbarul… Ei bine, tu poţi pune laolaltă toţi aceşti „dacă” ca să le găseşti un înţeles şi să faci un plan. Eu nu sunt în stare, îmi pare rău. Eu ştiu doar ce-am văzut la Anjiro şi la bordul navei. Acest Anjin-san e foarte destoinic la minte – slab la trup acum, deşi asta ar putea fi din pricina drumului lung, şi e copleşitor pe mare. Eu nu mai înţeleg nimic despre el. Cum poate să fie astfel şi să lase totuşi un om să-i urineze pe spate? De ce i-a salvat viaţa lui Yabu, după câte i-a făcut acesta, la fel şi viaţa duşmanului recunoscut de el însuşi, portughezul Rodrigu? Mi se-nvârte capul de atâtea întrebări de parcă aş fi beat criţă. Hiro-matsu făcu o pauză. Era foarte îngrijorat. Dar eu zic că ar trebui să-l ţinem pe uscat şi la fel pe toţi cei ca el, dacă mai urmează şi alţii, şi să-i omorâm pe toţi foarte repede.

— Ce zici de Yabu?

— Porunceşte-i să-şi facă seppuku în noaptea asta.

— De ce?

— N-are nici o bună-cuviinţă. Ai prevăzut întocmai ce-o să facă când ajung eu în Anjiro. Avea de gând să-ţi fure dreptul tău. Şi e un mincinos. Nu te osteni să-l vezi mâine, după cum ai aranjat. Mai bine lasămă pe mine să-i duc acum ordinul tău. Va trebui să-l omori, mai devreme sau mai târziu. Mai bine acum când îţi e la-ndemână, fără niciunul dintre vasalii lui în preajmă. Te sfătuiesc să nu pierzi vremea.

Se auzi un uşor ciocănit în uşa interioară.

— Tora-chan?

Toranaga zâmbi ca întotdeauna la acea voce cu totul aparte şi la diminutivul acela deosebit.

— Da, Kiri-san?

— Mi-am luat îngăduinţa, stăpâne, de-a aduce cha pentru tine şi oaspetele tău. Pot să intru, te rog?

— Da.

Amândoi bărbaţii îi răspunseră la plecăciune. Kiri închise uşa şi începu să toarne preocupată. Matroană a doamnelor de onoare ale lui Toranaga, cea mai vârstnică dintre doamnele de la curtea lui, Kiritsubonoh-Toshiko, poreclită Kiri, avea cincizeci şi trei de ani şi era dolofană. Păru-i era cărunt, talia groasă, dar faţa-i era luminată de o permanentă bucurie.

— N-ar trebui să fii treaz la ora asta din noapte, Tora-chan! Curând o să se crape de ziuă şi cred că atunci o să fii afară cu şoimii, neh? Trebuie să dormi!

— Da, Kiri-chan! Toranaga o bătu uşor şi afectuos peste fundu-i mare.

— Te rog, nu mă lua pe mine cu Kiri-chan! râse Kiri. Sunt o femeie în vârstă şi mi se cuvine mai mult respect. Şi-aşa celelalte doamne ale tale îmi dau destul de furcă. Dacă nu ţi-e cu supărare, mă cheamă KiritsuboToshiko-san, stăpânul meu, Yoshi Toranaga-noh-Chikitada!

— Uite, vezi, Hiro-matsu. După douăzeci de ani, tot mai încearcă să mă mai conducă.

— Îmi pare rău, sunt mai bine de treizeci dea ani, Tora-sama, spuse ea cu mândrie. Şi ai fost la fel de uşor de condus, atunci, pe cât eşti acum!

Pe la douăzeci şi ceva de ani, Toranaga fusese şi el ostatic la tiranul Ikawa Tadazaki, senior de Suruga şi Totomi, tatăl lui Ikawa Jikkyu, duşmanul lui Yabu. Samuraiul răspunzător de buna purtare a lui Toranaga abia o luase pe Kiritsubo ca o doua soţie. Pe-atunci ea avea şaptesprezece ani. Amândoi, acest samurai şi soţia lui, Kiri, îl trataseră pe Toranaga cu cinste, îi dăduseră sfaturi înţelepte şi apoi, când Toranaga se ridicase împotriva lui Tadazaki şi i se alăturase lui Goroda, el îl urmase cu mulţi războinici şi luptase curajos de partea lui. Mai târziu, în lupta pentru cucerirea capitalei,

soţul lui Kiri fusese ucis. Toranaga o întrebase dacă nu vrea să devină una dintre concubinele lui şi ea acceptase bucuroasă. Pe vremea aceea nu era grasă. Dar era la fel de proteguitoare şi la fel de înţeleaptă. Ea avea nouăsprezece ani şi el douăzeci şi patru şi, de atunci până azi, ea rămăsese capul gospodăriei lui. Kiri era foarte iscusită şi foarte destoinică. De ani de zile îi conducea gospodăria şi o ţinuse departe de necazuri.

Departe de necazuri atât cât putea să fie vreodată orice gospodărie cu femei, gândi Toranaga.

— Te-ai îngrăşat, spuse el, fără să se sinchisească, de altfel, că era grasă.

— Se poate, stăpâne Toranaga! S-o spui în faţa seniorului Toda! O, îmi pare rău, va trebui să-mi fac seppuku – sau cel puţin să mă rad în cap, să mă fac călugăriţă, şi eu, care credeam că sunt atât de tânără şi suplă! Izbucni în râs. De fapt, e drept că am fundul mare, dar ce pot să fac? Atâta doar că-mi place să mănânc şi asta e problema lui Buddha şi asta mi-e karma, neh? Le servi ceaiul. Poftiţi. Acum am să plec. Aţi dori s-o trimit pe doamna Sazuko?

— Nu, grijulia mea Kiri-san, nu, mulţumesc. Noi o să mai stăm de vorbă puţin, apoi o să mă culc.

— Noapte bună, Tora-sama. Somn uşor, fără vise. Se înclină către el şi Hiro-matsu apoi dispăru.

Îşi sorbiră pe îndelete ceaiul, savurându-l.

Toranaga spuse:

— Totdeauna mi-a părut rău că n-am avut un fiu de la Kiri-san. O dată a rămas grea, dar nu l-a putut ţine. Asta s-a întâmplat când cu bătălia de la Nagakude.

— A, aceea.

— Da.

Asta se întâmplase chiar după ce dictatorul Goroda fusese asasinat, când generalul Nakamura – viitorul Taiko – încerca să ia toată puterea în mâinile sale. La vremea aceea izbânda era îndoielnică, pentru că Toranaga îl sprijinea pe unul dintre fiii lui Goroda, moştenitorul de drept. Nakamura

porni împotriva lui Toranaga lângă micul sat Nagakude şi armata lui fu înfrântă şi pusă pe fugă, iar el pierdu bătălia. Înţelept, Toranaga se retrase urmărit de o nouă armată, acum comandată de Hiro-matsu, care era de partea lui Nakamura. Dar Toranaga ocoli capcana şi ajunse în provinciile lui fără pierderi, cu întreaga armata, gata din nou de luptă. Cincizeci de mii de oameni muriseră la Nagakude, foarte puţini dintre ei ai lui Toranaga. În înţelepciunea sa, viitorul Taiko oprise războiul civil împotriva lui Toranaga, deşi ar fi câştigat. Nagakude a fost singura bătălie pe care a pierdut-o Taiko vreodată, şi Toranaga singurul general care l-a înfrânt vreodată.

— Sunt bucuros că nu ne-am încleştat niciodată în luptă, alteţă, spuse Hiro-matsu.

— Da.

— Ai fi câştigat.

— Nu. Taiko a fost cel mai mare general şi cel mai înţelept şi mai chibzuit bărbat care a existat vreodată.

Hiro-matsu zâmbi.

— Da. În afară de tine.

— Nu. Te-nşeli. Din pricina asta am devenit eu vasalul lui.

— Îmi pare rău că e mort.

— Da.

— Şi Goroda, şi el a fost un bărbat straşnic, neh? Atâţia oameni buni morţi. Din obişnuinţă, Hiro-matsu întoarse şi răsuci teaca uzată. O să trebuiască să porneşti împotriva lui Ishido. Asta va forţa pe fiecare daimyo să aleagă o dată şi pentru totdeauna, de partea cui este. Până la urmă o să câştigăm războiul. Apoi poţi să desfiinţezi Consiliul şi să ajungi shogun.

— Nu caut această onoare, spuse Toranaga tăios. De câte ori trebuie să ţi-o spun?

— Îţi cer iertare, alteţă. Ştiu, dar simt că ar fi cel mai bine pentru Japonia.

— Asta-i trădare.

— Faţă de cine, stăpâne? Faţă de Taiko? El e mort. Faţă de ultima lui dorinţă şi faţă de testamentul lui? Asta e o bucată de hârtie. Faţă de copilul Yaemon? Yaemon e fiul unui ţăran, care a uzurpat puterea şi moştenirea unui general, pe ai cărui urmaşi i-a ucis. Noi am fost aliaţii lui Goroda, apoi vasalii lui Taiko. Da. Dar amândoi sunt morţi pentru totdeauna.

— Ai da sfatul ăsta dacă ai fi unul dintre regenţi?

— Nu, dar eu nu sunt unul dintre regenţi şi sunt foarte bucuros de asta. Sunt doar vasalul tău. Alegerea am făcut-o acum un an. Am făcut-o de bunăvoie şi nesilit de nimeni.

— De ce? Toranaga nu-l întrebase niciodată până acum.

— Pentru că eşti un adevărat bărbat, eşti un Minowara şi pentru că vei face ceea ce e înţelept. Ceea ce i-ai spus lui Ishido e drept: noi nu suntem un popor care să ne lăsăm conduşi de un consiliu. Noi avem nevoie de un conducător. Pe cine ar fi trebuit să aleg să-l slujesc dintre cei cinci regenţi? Pe seniorul Onoshi? Da, el e un om foarte înţelept şi un bun general, dar e creştin şi şchiop şi carnea îi e aşa de mâncată de lepră că pute de la cincizeci de paşi. Seniorul Sugiyama? El e cel mai bogat daimyo din ţară, familia lui e la fel de veche ca a ta, dar e un om de nimic, şi schimbător şi amândoi îl cunoaştem de-o viaţă. Seniorul Kiyama? Înţelept, viteaz, un mare general şi un vechi camarad, dar şi el e creştin şi eu cred că avem destui zei de-ai noştri pe acest Pământ al Zeilor ca să nu fim atât de îngâmfaţi şi să ne închinăm doar la unul. Ishido? L-am urât pe stârpitura asta de ţăran trădător de când îl cunosc şi singurul motiv pentru care nu l-am omorât a fost că era câinele lui Taiko. Faţa-i tăbăcită de vreme i se destinse într-un surâs. Aşa că vezi, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, n-am avut de-ales.

— Şi dacă eu merg împotriva sfatului tău? Dacă manevrez Consiliul Regenţilor, chiar pe Ishido, şi-i dau puterea lui Yaemon?

— Orice faci e înţelept. Dar toţi regenţii te-ar vrea mort. Ăsta e adevărul. Eu sunt pentru război imediat. Imediat. Înainte ca ei să te lase singur. Sau, mult mai probabil, să te omoare.

Toranaga se gândea la duşmanii lui. Erau puternici şi numeroşi.

I-ar trebui trei săptămâni bune să se întoarcă la Yedo călătorind pe şoseaua Tokaido, principalul drum care urma coasta, între Yedo şi Osaka. Ca să plece pe mare era mai periculos şi i-ar fi luat mai mult timp, afară doar dacă mergea cu galera, care putea să navigheze împotriva vântului şi a fluxului.

Mintea lui Toranaga mai trecu o dată peste planul pe care-l hotărâse. Nu-i găsea nici un cusur.

— Am auzit, ieri, în mare taină, că mama lui Ishido îşi vizitează nepotul în Nagoya, spuse el şi Hiro-matsu îşi ciuli imediat urechile. Nagoya era un imens oraş-stat, care, până acum, nu se angajase de nici o parte. Doamna ar trebui să fie „invitată” de stareţ să viziteze templul Johji. Să vadă florile de cireş.

— Îndată, spuse Hiro-matsu. Printr-un porumbel călător.

Templul Johji era renumit pentru trei lucruri: aleea cu cireşi, firea războinică a călugărilor săi zen-budişti şi credinţa declarată şi statornică în Toranaga, care, cu ani în urmă, plătise pentru construirea templului şi de atunci continuase să se ocupe de întreţinerea lui.

— Florile vor fi cam pe trecute, dar ea va fi acolo mâine. Nu mă-ndoiesc că venerabila doamnă are să vrea să stea câteva zile, e aşa de odihnitor acolo. Trebuie să meargă şi nepotul ei, neh?

— Nu, doar ea. Altfel „invitaţia” stareţului prea ar bate la ochi. Mai departe: trimiţi un mesaj secret fiului meu, Sudara: „Plec din Osaka în clipa când Consiliul îşi încheie întrunirea, peste patru zile.” Trimite-l printr-un curier şi mâine-l întăreşti printr-un porumbel călător.

Dezaprobarea lui Hiro-matsu era vădită.

— Atunci pot să ordon la zece mii de oameni să vină imediat? La Osaka?

— Nu. Oamenii de aici sunt destui. Mulţumesc, bătrâne prieten… Cred că am să mă culc acum.

Hiro-matsu se ridică şi-şi dezmorţi umerii. Apoi, din prag spuse:

— Pot să-i dau lui Fujiko, nepoata mea, permisiunea să se omoare?

— Nu.

— Dar Fujiko e samurai, stăpâne, şi ştii cum sunt mamele când e vorba de fiii lor. Copilul a fost primul ei născut.

— Fujiko poate să aibă mulţi copii. Ce vârstă are? Optsprezece, cel mult nouăsprezece? Am să-i găsesc un alt soţ.

Hiro-matsu clătină din cap.

— N-o să vrea niciunul. O cunosc prea bine. Dorinţa ei, din adâncul inimii, e să-şi pună capăt vieţii. Vă rog.

— Spune-i nepoatei tale că nu îngădui o moarte fără rost.

În cele din urmă Hiro-matsu se înclină şi dădu să plece.

— Cât crezi că ar trăi barbarul în închisoarea aia? întrebă Toranaga.

Hiro-matsu nu se întoarse din drum.

— Depinde cât de grozav luptător e.

— Mulţumesc. Noapte bună, Hiro-matsu. Când fu sigur că este singur, spuse încet: Kiri-san?

Uşa interioară se deschise, ea intră şi îngenunche.

— Trimite imediat un mesaj lui Sudara: „Totul e bine”. Trimite-l prin porumbei călători. Dă drumul la trei deodată, în zori. La prânz fă acelaşi lucru.

— Da, stăpâne.

Kiri plecă.

Unul dintre ei trebuie să ajungă, gândi Toranaga. Cel puţin patru vor cădea pradă săgeţilor, iscoadelor sau şoimilor. Dar, dacă Ishido n-a descifrat codul nostru, mesajul nu-i va spune nimic.

Cifrul era foarte secret. Patru oameni îl ştiau. Fiul său cel mare, Noboru; cel de-al doilea fiu al său şi moştenitor, Sudara; Kiri; şi el însuşi. Mesajul însemna: „Nu băga în seamă toate celelalte mesaje. Pune în aplicare Planul Cinci.” Aceasta însemna să adune imediat pe toţi conducătorii clanului Yoshi şi sfetnicii lor cei mai apropiaţi şi de încredere, în capitala sa, Yedo, şi să facă mobilizare de război. Cuvântul codificat pentru război era „Cer de Purpură”. Asasinarea sau prinderea sa în captivitate făcea inevitabil „Cerul de Purpură” şi declanşa războiul – un atac imediat, fanatic asupra capitalei Kyoto, condus de Sudara, moştenitorul său, cu toate legiunile, spre a pune stăpânire pe acel oraş şi pe împăratul marionetă. Acesta ar fi însoţit de răzmeriţe, plănuite în taină şi până la cel mai mic amănunt, în cincizeci de provincii, care fuseseră pregătite de-a lungul anilor pentru o asemenea împrejurare. Toate locurile, toate trecătorile, oraşele, castelele, podurile fuseseră alese de multă vreme. Erau din belşug şi arme, şi oameni, şi curaj spre a duce planul la îndeplinire.

E un plan bun, gândi Toranaga. Dar are să dea greş dacă nu conduc eu. Sudara o să dea greş. Nu din lipsă de curaj, de inteligenţă, sau din pricina trădării. Pur şi simplu pentru că Sudara n-are încă destulă experienţă şi destule cunoştinţe şi nu poate să aducă de partea lui destui dintre acei daimyo independenţi. Şi, de asemeni, din pricina castelului Osaka şi a Moştenitorului, Yaemon, care stau în cale, de neînvins – izvor a toată duşmănia şi pizma cu care m-am ales în cei cincizeci şi doi de ani de război.

Războiul lui Toranaga începuse de când avea şase ani şi fusese dat ca ostatic în tabăra duşmanului, apoi eliberat, şi din nou prins de alţi duşmani şi luat din nou ostatic, până ce a ajuns de doisprezece ani. La doisprezece ani condusese prima sa patrulă şi câştigase prima bătălie.

Atâtea bătălii. Niciuna pierdută. Dar atâţia duşmani. Şi acum se adună cu toţii laolaltă.

Sudara n-o să izbutească. Tu eşti singurul care ai putea să câştigi cu „Cer de Purpură”, poate. Taiko ar fi reuşit. Dar ar fi mai bine să nu trebuiască să fie pornit „Cer de Purpură”.

CAPITOLUL 14

Pentru Blackthorne zorii au fost un iad. Era încleştat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un alt întemniţat. Preţul era o cană de terci de ovăz. Amândoi bărbaţii erau goi. Când un deţinut era adus în celulele de lemn ale uriaşei barăci cu un singur cat, i se luau hainele. Un om îmbrăcat ocupă mai mult loc, iar în haine pot fi ascunse arme.

Încăperea întunecată şi sufocantă era lungă de cincizeci de paşi, lată de zece şi ticsită cu japonezi goi, asudaţi. Câte un fir de lumină se strecura cu zgârcenie printre scândurile şi bârnele din care erau făcuţi pereţii şi tavanul scund.

Blackthorne abia dacă putea să stea în picioare. Pielea-i era plină de vânătăi şi zgârieturi de la unghiile rupte ale bărbatului şi de la aşchiile din scândurile pereţilor. În cele din urmă îi dădu o lovitură cu capul peste faţă, îl apucă de beregată şi-l izbi cu capul de bârne până ce omul rămase în nesimţire. Apoi îl împinse deoparte şi-şi croi drum printre trupurile şiroind de sudoare, către locul din colţ, pe care-l voise, şi se pregăti pentru un nou atac.

În zori sosi vremea mesei şi paznicii începură să le dea apă şi căni cu terci de ovăz prin mica deschizătură din perete. Primea pentru prima dată hrană şi apă de când fusese aruncat înăuntru cu o zi înainte, la apusul soarelui. Şirul de oameni ce aşteptau să primească mâncare şi apă era neobişnuit de liniştit. Fără disciplină nu primea nimeni mâncare. Apoi bărbatul ăsta ca o maimuţă – neras, murdar, plin de păduchi – îl pocnise peste rinichi şi-i luase porţia, în timp ce ceilalţi aşteptau să vadă ce-o să se întâmple. Blackthorne fusese în prea multe încăierări marinăreşti ca să fie înfrânt dintr-o lovitură mişelească, aşa că se prefăcuse neputincios, apoi îl izbise sălbatic cu piciorul şi bătaia se înteţise. Acum, în colţul lui, Blackthorne văzu,

spre uluirea sa, că unul dintre bărbaţi îi întindea cana cu terci şi apa pe care le crezuse pierdute. Le luă şi-i mulţumi.

Colţurile erau locurile cele mai căutate. O bârnă de lemn se întindea pe pământ de-a lungul încăperii, împărţind-o în două. În fiecare parte erau trei şiruri de oameni – două şiruri faţă în faţă şi cu spatele la perete sau bârnă, iar celălalt rând între ei. Numai cei slabi şi bolnavi ocupau şirul din mijloc. Când cei mai puternici din şirurile de pe margini vroiau să-şi întindă picioarele trebuiau s-o facă peste cei din mijloc.

Blackthorne văzu două cadavre umflate şi acoperite de muşte într-unui din şirurile din mijloc. Dar cei din preajma lor, istoviţi sau pe moarte, păreau să le nu le bage în seamă.

Nu putea să vadă departe în întunericul înăbuşitor. Soarele încinsese deja lemnul. Găleţi-latrină existau, dar încăperea puţea îngrozitor, fiindcă bolnavii se scăpaseră pe ei în locurile unde stăteau ghemuiţi.

Din când în când paznicii deschideau uşa de fier şi strigau câte un nume. Omul se înclina către camarazii lui şi pleca, dar curând era adus altul iar locul se ocupa din nou. Toţi deţinuţii păreau să-şi fi acceptat soarta şi încercau, pe cât puteau, să trăiască în pace cu vecinii din imediata apropiere.

Lângă perete un bărbat începu să vomite. Fu împins la iuţeală în rândul din mijloc şi leşină, sufocat în mare parte sub greutatea picioarelor întinse peste el. Blackthorne trebui să-şi închidă ochii şi să lupte să-şi înfrângă groaza şi începutul de claustrofobie. Toranaga, ticălosule! Mă rog să am prilejul să te bag aici într-o zi.

Temniceri blestemaţi! Seara trecută, când îi porunciseră să se dezbrace, se luptase cu ei deznădăjduit, ştiindu-se înfrânt, luptând doar pentru că refuza să se predea fără nici o împotrivire. Şi apoi fusese băgat cu forţa pe uşă.

Erau patru grupuri de astfel de barăci. Se aflau la marginea oraşului, pe un teren pavat, împrejmuit cu ziduri înalte de piatră. Dincolo de ziduri, lângă râu, era o bucată

de pământ bătătorit îngrădită cu funii. Acolo se înălţau cinci cruci. Patru bărbaţi goi şi o femeie fuseseră legaţi de încheieturile mâinilor şi de glezne şi răstigniţi pe cruci şi, când Blackthorne trecuse pe acolo, urmând samuraii din gardă, văzuse călăii cu suliţe lungi împungând piepturile victimelor, în vreme ce mulţimea din jur striga ocări. Apoi cei cinci fuseseră daţi jos şi urcaţi alţi cinci, iar samuraii înaintaseră şi le ciopârţiseră leşurile cu săbiile lor lungi, râzând într-una.

Nemernici-bestii-scârnăvii-împuţite!

Neobservat de nimeni, bărbatul cu care se luptase Blackthorne începea să-şi revină în simţiri. Zăcea pe rândul din mijloc. Sângele i se închegase pe o parte a feţei şi nasu-i era zdrobit. Sări brusc la Blackthorne, fără să-i pese de oamenii care-i erau în drum.

Blackthorne îl văzu venind în ultimul moment, opri iute lovitura şi-l trânti grămadă la pământ. Deţinuţii peste care căzu îl înjurară şi unul din ei, mătăhălos şi semănând cu un buldog, îl izbi sălbatic cu muchia palmei în ceafă. Se auzi un troznet sec şi capul omului căzu moale.

Bărbatul cu mutră de buldog ridică de moţul subţire capul plin de păduchi, apoi îl lăsă să cadă. Îşi ridică privirile către Blackthorne, spuse ceva gutural, zâmbi cu gingiile goale, lipsite de dinţi şi înălţă din umeri.

— Mulţumesc, spuse Blackthorne, abia trăgându-şi sufletul, bucuros că agresorul n-avusese priceperea lui Mura la luptele cu mâinile goale.

— Namu meu, Anjin-san, spuse arătând spre sine. Tu?

— Ah, so desu! Anjin-san! Buldogul arătă la rândul lui spre sine şi trase aer în piept. Minikui.

— Minikui-san?

— Hai, şi urmă o revărsare de cuvinte japoneze.

Blackthorne ridică din umeri obosit.

— Wakarimasen. Nu înţeleg.

— Ah, so desu!

Buldogul sporovăi puţin cu vecinii săi, apoi ridică din nou din umeri. Blackthorne înălţă şi el din umeri şi amândoi îl ridicară pe bărbatul mort şi-l puseră lângă celelalte cadavre. Când se întoarseră în colţ, nimeni nu le ocupaseră locurile.

Mai toţi deţinuţii dormeau sau încercau să doarmă.

Blackthorne se simţea îngrozitor, murdar şi pe moarte. Nu te speria, îşi spuse, mai ai mult până să mori… Nu, nu pot trăi multă vreme în iadul ăsta. Suntem prea mulţi. O, Doamne, scoate-mă de aici! De ce se leagănă încăperea cu mine şi ăla e Rodrigues care se-nalţă din adâncuri cu cleşti mişcători în loc de ochi? Nu pot să respir. Trebuie să ies de aici, vă rog, vă rog, nu mai puneţi lemne pe foc şi ce faci aici, Croocq, băiete, credeam că ţi-au dat drumul. Credeam că te-ai întors în sat, dar acum noi suntem aici, în sat, şi cum am ajuns eu aici – e aşa de răcoare şi mai e fata aia, atât de drăguţă, jos, pe chei, dar de ce o târăsc spre ţărm, samuraiul gol şi Omi, acolo, râde? De ce jos, pe nisip, urme de sânge în nisip, toţi goi, eu sunt gol, şi babornițele, şi săteni, şi copii, şi iată cazanul, şi noi suntem în cazan, şi nu, nu mai puneţi lemne, nu mai puneţi lemne, mă înec în scârnă lichidă. Oh Doamne! Oh Doamne! Oh Doamne, sunt mort, mort, mort!

— In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti.

Asta e ultima împărtăşanie, iar tu eşti catolic noi toţi suntem catolici şi tu ai să arzi sau ai să te îneci în urină şi o să arzi în foc, foc, foc…

Ieşi cu greu din coşmar, cu urechile bubuind de finalul cutremurător şi liniştitor al ultimei împărtăşanii. Pentru o clipă nu ştiu dacă era treaz sau dormea, pentru că urechile-i neîncrezătoare auzeau din nou binecuvântarea în latină şi nu-şi crezu ochilor zărind un european bătrân, slăbănog şi zbârcit ca o sperietoare, aplecat peste rândul de oameni din mijloc, la cincisprezece paşi mai departe. Bătrânul ştirb avea părul şi barba lungi, murdare, unghii rupte şi o sutană împuţită, roasă de vreme. Ridică o mână ca o gheară de

vultur şi ţinu crucea de lemn deasupra trupului ce se vedea doar pe jumătate. O rază de soare îl lumină pentru o clipă. Apoi închise ochii celui mort, murmură o rugăciune şi-şi ridică privirea. Îl văzu pe Blackthorne holbându-se la el.

— Sfântă Fecioară, eşti aievea? cârâi omul într-o spaniolă aspră, ţărănească, închinându-se.

— Da, răspunse Blackthorne în spaniolă. Cine eşti?

Bătrânul îşi făcu drum pe bâjbâite, mormăind ceva doar pentru el. Ceilalţi puşcăriaşi îl lăsară să treacă sau să păşească pe ei sau peste ei, fără să zică o vorbă. Se holbă îndelung la Blackthorne cu ochii-i urduroşi. Avea faţa pună de negi.

— O, Sfântă Fecioară, senhor este aievea. Cine eşti? eu… eu sunt călugăr… călugărul Domingo… Domingo din Ordinul… Ordinul Sacru al Sfântului Francisc… Ordinu'… Apoi, pentru o vreme vorbele lui fură o bolboroseală de japoneză, latină şi spaniolă. Capul îi zvâcnea şi îşi ştergea saliva ce i se prelingea necontenit pe barbă. Eşti aievea?

— Da, sunt aievea. Blackthorne se ridică.

Preotul murmură alt Ave Măria, cu lacrimile brăzdându-i obrajii. Sărută de nenumărate ori crucea şi-ar fi căzut în genunchi dacă ar avut loc.

Buldogul îşi scutură vecinul, trezindu-l din somn. Amândoi se aşezară pe vine şi făcură atâta loc cât să poată sta şi preotul.

— Pe binecuvântatul Sfânt Francisc, rugăciunile mi-au fost ascultate. Tu, tu, tu, am crezut că văd altă arătare, senhor, o nălucă. Da, duh necurat. Am văzut aşa de multe… aşa de multe… De câtă vreme este senhor aici? E greu să vezi în întuneric şi ochii mei nu mai sunt buni… De câtă vreme?

— De ieri. Dar tu?

— Nu ştiu, senhor. De multă vreme. M-au băgat aci în septemvrie, în anu' Domnului nostru o mie cinci sute nouă'ş opt.

— Acum suntem în mai. O mie şase sute.

— O mie şase sute?

Un geamăt de durere îi abătu atenţia călugărului. Se ridică şi-şi croi drum peste trupuri ca un păianjen, încurajând pe unul aici, mângâind pe altul dincolo, într-o japoneză curgătoare. Nu-l putu găsi pe muribund, aşa că-şi rosti rugăciunile pe un glas monoton către partea, aceea a încăperii şi binecuvântă pe toată lumea, şi nimeni nu se sinchisi.

— Vino cu mine, fiule.

Fără să aştepte, călugărul porni şchiopătând prin încăpere, peste grămada de oameni, în întuneric. Blackthorne şovăi, nevroind să-şi părăsească locul. Apoi se ridică şi-l urmă. După zece paşi privi înapoi. Locul lui dispăruse. Părea de necrezut ca el să fi fost vreodată acolo.

Continuă să meargă de-a lungul barăcii. În cel mai îndepărtat colţ, de necrezut, era un loc gol. Doar atât cât să se poată lungi un om scund. Mai erau câteva oale, câteva boluri şi o rogojină străveche de paie.

Fratele Domingo păşi printre trupuri în locul gol şi-i făcu semn să vină. Japonezii din jur îl priviră în tăcere pe Blackthorne, lăsându-l să treacă.

— Ei sunt turma mea, senhor. Toţi sunt fiii mei întru binecuvântatul Domnul nostru Iisus. Am convertit atâţia aici! Asta-i John ş-aci Mark şi Matusalem… Preotul se opri să-şi tragă sufletul. Sunt aşa de obosit. Obosit… eu… trebuie, eu trebuie… Cuvintele i se pierdură şi adormi.

În amurg li se mai aduse odată de mâncare. Când Blackthorne dădu să se ridice, unul dintre japonezii din apropiere îi făcu semn să stea pe loc şi-i aduse un bol plin-ochi. Un altul îl bătu uşor pe preot pe umăr ca să-l trezească, oferindu-i hrană.

— Iyé, spuse bătrânul, clătinând din cap, cu un zâmbet pe faţă şi puse înapoi castronul cu mâncare în mâinile bărbatului.

— Iyé, Farddah-sama.

Preotul se lăsă înduplecat şi mâncă puţin, apoi se ridică, cu încheieturile trosnindu-i, şi dădu castronul său unui om din

rândul din mijloc. Bărbatul acesta îşi atinse fruntea de mâna preotului, iar el îl binecuvântă.

— Sunt aşa de bucuros să văz pe unul de-al meu, spuse preotul, cu vocea-i groasă şi şuierătoare de ţăran, şi se aşează iar lângă Blackthorne.

Făcu un gest vag cu mâna spre celălalt capăt al închisorii.

— Unu' din turma mea mi-a spus că senhor a folosit cuvântul „pilot”, anjin. Senhor e pilot?

— Da.

— Mai sunt şi alţii din echipaj aici, senhor?

— Nu, sunt sigur. De ce te afli aici?

— Dacă senhor e singur… atuncea senhor vine din Manila?

— Nu. Până acum n-am mai fost niciodată în Asia, spuse Blackthorne cu grijă, într-o spaniolă excelentă. Aceasta a fost prima mea călătorie ca pilot. Am vrut să ies în lume. De ce te afli aici?

— Iezuiţii m-au băgat, fiule. Iezuiţii şi minciunile lor împuţite. Senhor a vrut să iasă în lume? Nu eşti spaniol, nu, nici portughez… Călugărul se uită atent şi bănuitor, iar Blackthorne se simţi învăluit de respiraţia lui urât mirositoare. Corabia a fost portugheză? Spune adevărul, pentru Dumnezeu!

— Nu părinte. N-a fost portugheză. Jur!

— O, Sfânta Fecioară, îţi mulţumesc. Te rog să mă ierţi, senhor, mi-a fost frică… sunt bătrân, prost şi bolnav. Nava a fost spaniolă, da' de unde? De unde vine senhor? Flandra spaniolă? Sau Ducatu' de Brandenburg, poate? Din vreuna din provinciile noastre nemţeşti? O, i-aşa de bine să vorbesc iară în binecuvântata mea limbă de-acasă! A naufragiat senhor ca şi noi? şi-apoi a fost aruncat mişeleşte aci-n închisoare, învinovăţit pe nedrept de diavolii de iezuiţi? Fie ei afurisiţi şi Domnul să le arate greşelile ticăloşiei lor! Ochii îi străluceau sălbatic. Senhor a zis că n-a mai fost niciodată pân-acu' în Asia?

— Da.

— Dacă senhor n-a mai fost pân-acu' în Asia, atunci e ca un prunc în sălbăticie. Da, 's-aşa multe de spus! Senhor ştie că iezuiţii-s mai degrabă negustori, contrabandişti de arme şi cămătari? Că ei ţin tot negoţul cu mătase de aci şi tot negoţul cu China? Că încărcătura de fiecare an a Corăbiei Negre preţuieşte un milion în aur? Că l-au silit pe Sanctitatea Sa, Papa, să le dea putere deplină asupra Asiei, lor şi câinilor lor, portughezii? Că toate celelalte religii nu mai sunt îngăduite aci? Că iezuiţii fac negoţ cu aur, vând şi cumpără pentru câştig… pentru ei înşişi şi pentru păgâni – împotriva ordinelor ale însăşi Sanctităţii Sale, Papa Clement, ale regelui Filip şi împotriva legilor pământului ăstuia? Că aduc pe furiş în Japonia arme pentru regii creştini de-aci, pe care-i aţâţă la răzvrătire? Că se-amestecă în politică şi codoşesc pentru regi, mint şi înşală şi fac mărturie mincinoasă împotriva noastră! Că însuşi Părintele lor Inspector a trimis o epistolă tainică viceregelui nostru spaniol din Luzoh, rugându-l să-i trimită conchistadorii ca să cucerească ţara – au cerşit o invazie spaniolă ca s-acopere multele păcate ale portughezilor. Toate necazurile noastre pot fi puse pe seama lor, senhor. Iezuiţii mint şi înşală şi împrăştie otravă împotriva Spaniei şi preaiubitului nostru rege, Filip! Minciunile lor m-au băgat pe mine aici şi au făcut ca douăzeci şi şase de sfinţi părinţi să fie supuşi martiriului! Ei cred că eu nu pricep, fiindcă am fost odată ţăran… da' eu ştiu să scriu şi să citesc, senhor, ştiu să scriu şi să citesc! Am fost unul din secretarii Excelenţei sale, viceregele. Ei cred că noi, franciscanii, nu înţelegem… Aici trecu iar la un amestec de spaniolă şi latină.

Lui Blackthorne îi revenise inima la loc, iar spusele preotului îi stârniseră curiozitatea. Ce arme? Ce aur? Ce negoţ? Ce Corabie Neagră? Un milion? Ce invazie? Ce regi creştini?

Nu-l înşeli cumva pe bietul bătrân? se întrebă. El te crede prieten, nu duşman.

Nu l-am minţit.

Dar ai lăsat să se înţeleagă că-i eşti prieten?

I-am răspuns deschis.

Dar i-ai spus ceva despre tine?

Nu.

E drept?

Asta-i prima lege ca să rămâi în viaţă în ape vrăjmaşe: nu dai nimic de bună voie.

Călugărul era din ce în ce mai mânios. Japonezii din jur se mişcară neliniştiţi. Unul dintre ei se ridică, îl mişcă blând pe preot şi-i vorbi. Încetul cu încetul fratele Domingo îşi ieşi din criză, ochii i se limpeziră. Se uită spre Blackthorne, recunoscându-l, răspunse japonezului şi îi potoli pe ceilalţi.

— Cer iertare, senhor, spuse gâfâind. Ei… ei au crezut că-s mânios pe… pe senhor. Dumnezeu să-mi ierte mânia prostească! Afost doar… que va, iezuiţii vin din iad, cu ereticii şi păgânii. Pot spune multe despre ei. Călugărul îşi şterse saliva de pe bărbie şi încercă să se liniştească. Îşi apăsă pieptul ca să-şi aline durerea. Ce spunea senhor? Corabia fost aruncată pe ţărm?

— Da. Într-un fel. Ne-am pus pe uscat, spuse Blackthorne. Îşi întinse picioarele cu grijă. Oamenii care priveau şi ascultau îi făcură mai mult loc. Unul se ridică şi-i făcu semn să se lungească. Mulţumesc, îi spuse imediat. O, cum se spune „mulţumesc”, părinte?

— Domo. Uneori zici arigato. O femeie trebuie să fie foarte politicoasă, senhor. Ea spune arigato goziemashita.

— Mulţumesc. Cum îl cheamă? Blackthorne arătă spre omul care se ridicase.

— Ăsta-i Gonzales.

— Dar care e numele lui japonez?

— A, da! El e Akabo. Da' asta-nseamnă „hamal”, senhor. Ei n-au nume. Numa' samuraii au nume.

— Cum?

— Numa' samuraii au nume, nume de familie şi nume mic. E legea lor, senhor. Toţi ăilalţi trebuie să se descurce cu ceea ce sunt: hamal, pescar, bucătar, gâde, ţăran şi tot aşa.

Fiii şi fiicele sunt cel mai adesea Prima Fricǎ, A Doua Fiicǎ şi tot aşa. Uneori îi zic câte unuia „pescarul care stă lângă ulm” ori „pescarul care nu vede bine”. Călugărul ridică din umeri şi-şi înăbuşi un căscat. Japonezilor de rând nu li se-ngăduie să aibă nume. Târfele îşi dau singure nume: Crap, ori Lună, ori Petală, ori Ţipar, ori Stea. E ciudat, senhor, dar asta-i legea lor. Noi le dăm nume creştine, nume adevărate, când îi botezăm şi le aducem mântuirea sufletelor şi cuvântul Domnului… Vorbele i se pierdură şi adormi.

— Domo, Akabo-san, îi spuse Blackthorne hamalului.

Omul zâmbi timid, se înclină şi răsuflă adânc.

Mai târziu călugărul se trezi, spuse o rugăciune scurtă şi se scărpină

— Doar de ieri, a zis senhor? Aţi venit aici doar de ieri? Ce s-a întâmplat cu senhor?

— Când am acostat era acolo un iezuit, spuse Blackthorne. Dar tu, părinte, spuneai că te-au acuzat? Ce s-a întâmplat cu tine şi corabia ta?

— Corabia noastră? A-ntrebat senhor de corabia noastră? Venea senhor din Manila ca noi? Ori… o, ce prost sunt! Mi-aduc aminte-acu', senhor a plecat de acasă să vadă lumea şi n-a mai fost în Asia pân-acu'. Pe sfântul trup al lui Iisus, i-aşa de bine să mai stau de vorbă c-un om civilizat, în binecuvântata mea limbă de-acasă! Que va, a trecut atâta amar de vreme. Capul mă doare, mă doare, senhor. Corabia noastră? Noi ne îndreptam, în sfârşit, spre casă. Urma să plecăm către casă din Manila la Acapulco, în ţara lu' Cortez, în Mexic şi de acolo, pe uscat, la Vera Cruz. Mai departe, altă corabie ne trecea peste Atlantic şi-n cele din urmă, am fi ajuns acasă. Satul meu e pe lângă Madrid. Îi zice Santa Veronica. De patruş' de ani sunt plecat, senhor. În Lumea Nouă, în Mexic şi în Filipine. Mereu cu glorioşii noştri conchistadori, Sfânta Fecioară să-i aibe în pază! Am fost la Luzon, când l-am nimicit pe regele de acolo, un păgân, Lumalon, şi-am cucerit Luzonul. Aşa am adus cuvântul Domnului în Filipine. Mulţi dintre convertiţii noştri, japonezi

au luptat alături de noi chiar de-atunci, senhor. Ce luptători! Asta a fost în 1575. Sfânta Biserică a prins bine rădăcini acolo, fiule, şi nu-i urmă de iezuiţi sau de portughezi împuţiţi. Eu venisem în Japonia ca de doi ani, după aia a trebuit să plec iar la Manila, când ne-au trădat iezuiţii.

Călugărul se opri şi închise ochii furat de somn. Mai târziu se trezi iar şi, aşa cum fac uneori bătrânii, continuă de parcă n-ar fi dormit deloc.

— Corabia mea a fost marele galion San Felipe. Duceam o încărcătură de mirodenii, aur, argint şi monezi preţ de un milion şi jumătate de pesos. O furtună năprasnică ne-a luat şi ne-a aruncat pe ţărm, la Shikoku. Corabia şi-a sfărâmat pupa într-un banc de nisip – în a treia zi – da' pân-atunci noi deja descărcasem lingourile şi mai toată încărcătura. Apoi ni s-a trimis vorbă că totul e pus la popreală de însuşi Taiko, că eram piraţi şi… Se opri, băgând de seamă tăcerea care se lăsase.

Uşa de fier a celulei se deschise.

Paznicii începură să strige nume de pe o listă. Buldogul, bărbatul, care se împrietenise cu Blackthorne, fu unul dintre cei strigaţi. Ieşi fără să se uite înapoi. Fu strigat şi unul din oamenii din jurul călugărului. Akabo. Akabo îngenunche în faţa călugărului, care-l binecuvântă şi făcu semnul crucii deasupra lui şi-i dădu repede ultima împărtăşanie. Omul sărută crucea şi plecă.

Uşa se închise din nou.

— Au să-l execute? întrebă Blackthorne.

— Da, Golgota lui e dincolo de uşă. Fie ca Sfânta Fecioară să-i ia repede sufletul şi să-i dea răsplata veşniciei.

— Ce-a făcut omul ăsta?

— A încălcat legea – legea lor, senhor. Japonezii sunt un popor simplu. Şi foarte sever. Ei, zău, au o singură pedeapsă – moartea. Pe cruce prin ştrangulare sau prin decapitare. Pentru dat foc dinadins osânda e rugul. Aproape că n-au alte pedepse – surghiun uneori, tăierea

părului la femei, alteori. Dar – bătrânul oftă – dar mai întotdeauna pedeapsa e moartea.

— Ai uitat temniţa.

Dus pe gânduri, călugărul culese o căpuşă de pe braţ.

— Nu-i felul lor de-a pedepsi, fiule. Pentru ei, temniţa e numa' un loc vremelnic unde-l ţin pe om până-i hotărăsc soarta. Aci vin doar vinovaţii. Doar pentru foarte puţin timp.

— Asta-i o prostie. Şi tu? Eşti aici de un an, aproape doi.

— Într-o bună zi o să vină şi după mine, ca după toţi ceilalţi. Aci e doar un loc de zăbavă între iadul de pe pământ şi gloria vieţii veşnice.

— Nu te cred.

— Nu te teme, fiule. E voia Domnului. Eu-s aci şi pot să te spovedesc, senhor, să-ţi dau dezlegarea şi să fie totu' în regulă; viaţa veşnică e la nici o sută de paşi şi clipe de uşa aia. Ar vrea senhor să-l spovedesc acum?

— Nu – nu, mulţumesc. Nu acum. Blackthorne privi spre uşa de fier. A încercat vreodată cineva să scape de aici?

— De ce-ar face-o? N-ai unde fugi, n-ai un' să te-ascunzi. Legile sunt foarte aspre. Cine ajută un puşcăriaş fugit sau un om care face o crimă… Arătă vag spre uşa barăcii. Gonzales – Akabo – omul care a plecat. El e kaga. Mi-a povestit…

— Ce e un kaga?

— O, ăştias hamalii, senhor, bărbaţi care duc palanchine sau o lectică mai mică, ca un hamac care se leagănă pe o prăjină purtată de doi oameni. El ne-a povestit că tovarăşul lui a furat o eşarfă de mătase de la un client, sărmanu', şi, pentru că el însuşi n-a dezvăluit furtul, trebuie să plătească şi el cu viaţa. Senhor poate să mă crează, să-ncerci să fugi sau chiar să ajuţi pe cineva să fugă, înseamnă să-ţi pierzi viaţa, a ta şi a lor tăi. Ei sunt foarte aspri, senhor.

— Atunci toţi merg la moarte ca oile?

— N-au de ales. E voia Domnului.

Nu te înfuria şi nu te pierde cu firea, se preveni Blackthorne. Fii calm. Te poţi gândi la o cale. Nu tot ce

spune preotul e adevărat. E ţicnit. Cine n-ar fi, după atâta vreme?

— Temniţele astea sunt noi pentru ei, senhor, spunea călugărul. Taiko le-a ridicat aici, acum câţiva ani, aşa zic ei. Înaintea lui, n-a existat niciuna. Mai înainte, când omul era prins, îşi mărturisea vina şi era executat.

— Şi dacă nu mărturisea?

— Toţi mărturisesc: cu cât mai curând, cu atât mai bine, senhor. Şi la noi este la fel dacă eşti prins.

Călugărul dormi puţin, scărpinându-se în somn şi bolborosind. Când se trezi, Blackthorne întrebă:

— Spune-mi, te rog, părinte, cum au pus blestemaţii de iezuiţi un slujitor de-al Domnului în gaura asta nenorocită?

— Nu-s multe de spus, da-i de-ajuns. După ce oamenii lui Taiko au venit şi ne-au luat toate lingourile şi bunurile, Căpitanul nostru General a ţinut morţiş să mergem în capitală să ne plângem. N-aveau nici un temei să ni le poprească. Nu eram noi slujitorii Majestăţii Sale Preacatolice, regele Filip al Spaniei, cârmuitorul celui mai mare şi mai bogat imperiu din lume? Cel mai puternic monarh din lume? Nu le eram noi prieteni? N-a rugat Taiko Manila spaniolă să facă negoţ direct cu Japonia, să distrugă monopolul împuţit al portughezilor? Popritul n-a fost decât o greşeală. N-avea cum să fie altfel.

Eu am mers cu Căpitanul nostru General, pentru că ştiam puţină japoneză – nu multă pentru vremea aceea. Senhor, San Felipe se împotmolise şi-a eşuat în octomvrie 1597. Iezuiţii – unu pe nume părintele Martin Alvito – au avut îndrăzneala să se ofere să mijlocească pentru noi, acolo, în Kyoto, care-i capitala. Neobrăzare! Părintele nostru Inspector, franciscan, fratele Braganza, era în capitală şi el era ambasador – un ambasador adevărat din Spania, la curtea lui Taiko! Preafericitul frate Braganza se afla acolo, în capitală, în Kyoto, de cinci ani, senhor. Chiar Taiko însuşi, în persoană, îl rugase pe viceregele nostru din Manila să trimită în Japonia călugări franciscani şi un ambasador. Aşa

că a venit preasfinţiei părinte Braganza. Şi noi, senhor, cei de pe San Felipe, ştiam că te puteai bizui pe el, nu ca iezuiţii.

După multe, foarte multe zile de aşteptare, Taiko ne-a primit – era un bărbat mărunt, firav, urât, senhor – iar noi ne-am cerut înapoi lucrurile şi o altă navă, sau o transbordare, pentru care Căpitanul nostru General s-a oferit să plătească prea din belşug. Înfăţişarea a mers bine, am zis noi, şi Taiko ne-a trimis acasă. Ne-am dus la mânăstirea noastră din Kyoto şi am adăstat. Apoi, de-a lungul lunilor care-au venit, cât am aşteptat hotărârea lui, am tot adus cuvântul Domnului printre barbari. Ne ţineam slujbele în văzul tuturor, nu ca hoţii. Noaptea, cum fac iezuiţii. Vocea fratelui Domingo era plină de dispreţ. Noi ţineam tipicul şi veşmintele după canon, n-am mers mascaţi în preoţi băştinaşi, aşa cum fac ei. Noi am adus cuvântul Domnului oamenilor de rând, oropsiţilor, bolnavilor şi săracilor, nu ca iezuiţii, care se-nsoţesc doar cu prinţii. Congregaţia noastră a crescut. Aveam un spital pentru leproşi, biserica noastră, iar turma noastră propăşea, senhor, tot mai mult. Era gata-gata să convertim pe mulţi dintre regii lor şi apoi, într-o bună zi, am fost trădaţi.

Într-o zi, în ianuarie, noi, franciscanii, am fost aduşi cu toţii în faţa judelui şi învinovăţiţi, înscrisul avea sigiliul personal al lui Taiko, senhor, învinovăţiţi că le-am încălcat legile, le-am tulburat pacea – şi am fost osândiţi la moarte prin crucificare. Noi eram patruzeci şi trei. Bisericile noastre de pe întreg cuprinsul ţării aveau să fie distruse, toate congregaţiile noastre spulberate în patru vânturi – cele franciscane, nu iezuite, senhor. Numa' ale noastre, senhor. Fusesem învinovăţiţi pe nedrept. Iezuiţii picuraseră vorbe otrăvite în urechile lui Taiko, cum c-am fi conchistadori, că vrem să cotropim meleagurile astea, când, de fapt, iezuiţii îl imploraseră pe Excelenţa sa, viceregele nostru, să trimită o armată din Manila. Am văzut cu ochii mei scrisoarea! De la Părintele lor Inspector. Ei sunt diavoli, care zic că slujesc

Biserica şi pe Dumnezeu, da' nu se slujesc decât pe ei înşişi. Sunt setoşi de putere, putere cu orice preţ. Se ascund în spatele sărăciei şi pioşeniei, dar pe din dos, se ghiftuie ca regii şi strâng averi. Que va, senhor, adevărul e că au pizmuit congregaţia noastră, biserica noastră, adevărul şi felul nostru de viaţă. Daimyo-ul de Hizen, don Francisco – numele lui japonez e Harima Tadao, da' a fost botezat don Francisco – a pus vorbă pentru noi. El e ca un rege, toţi daimyo sunt la fel de regi, iar el e franciscan şi a pus o vorbă bună pentru noi, dar fără nici un folos.

În cele din urmă, două'şase au fost martirizaţi. Şase spanioli, şaptesprezece dintre novicii noştri japonezi şi alţi trei. Preafericitul Braganza a fost unul dintre ei şi, printre învăţăcei, au fost trei băieţandri. O, senhor, în ziua aceea credincioşii au fost cu miile acolo. Cincizeci, o sută de mii de oameni au privit sfântul martiriu de la Nagasaki, aşa mi s-a povestit. Era o zi aspră de fevruarie, dintr-un an aspru cu noi. A fost anu' cutremurelor şi taifunurilor, al revărsărilor de ape, a fost furtună şi foc, când mâna Domnului s-a lăsat necruţătoare asupra Marelui Ucigaş şi i-a sfărâmat până şi măreţul lui castel, Fushimi, când El a zguduit din temelii pământul. A fost înfricoşător, dar şi minunat de privit, Degetul Domnului pedepsind păgânii şi păcătoşii.

Aşa că au fost torturaţi, senhor, şase spanioli de treabă. Turma şi biserica noastră s-au risipit, iar spitalul a fost închis. Faţa bătrânului era istovită. Eu… eu am fost unul din cei aleşi pentru martiriu, dar… da' n-a fost să fie cinstea mea. Ne-au pornit pe jos din Kyoto şi, când am ajuns în Osaka, ne-au dus pe unii din noi la una din mânăstirile noastre de aci iar ăilalţi… la ăilalţi le-au tăiat câte o ureche, apoi i-au perindat pe străzi ca pe nişte criminali de rând. După asta, blagosloviţii fraţi au fost puşi să meargă spre apus. Timp de o lună. Slăvita lor călătorie s-a terminat pe un deal numit Nishizaki, care se înalţă lângă marele port Nagasaki. L-am implorat pe samurai să mă lase cu ei, dar, senhor, el mi-a poruncit să mă-ntorc la mânăstire, aici, la

Osaka. Fără nici un temei. Şi apoi, câteva luni mai târziu, am fost puşi în temniţa asta. Eram trei, cred că trei, da' eu eram singurul spaniol. Ceilalţi erau novici, fraţi de-ai noştri, japonezi. Câteva zile mai târziu paznicii le-au strigat numele. Numele meu nu l-au strigat niciodată. Poate că-i voia Domnului, senhor, ori poate că împuţiţii ăia de iezuiţi m-au lăsat în viaţă doar ca să mă chinuie – ei, care mi-au luat bucuria martiriului în mijlocul fraţilor mei. E greu, senhor, să ai răbdare. Foarte greu…

Bătrânul călugăr închise ochii, se rugă şi plânse până adormi.

Oricât de mult îşi dorea, Blackthorne nu putu să adoarmă, deşi se făcuse noapte. Pielea-l mânca din pricina păduchilor. Capul i se învârtea de spaimă.

Ştia, cu o claritate teribilă, că nu era nici o cale de scăpare. Era copleşit de zădărnicie şi se simţea la un pas de moarte. În toiul nopţii spaima-l birui şi, pentru prima oară în viaţa lui, se dădu bătut şi plânse.

— Da, fiule, murmură călugărul. Ce este?

— Nimic, nimic, spuse Blackthorne, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Culcă-te.

— N-ai de ce te teme. Toţi suntem în mâinile Domnului, spuse călugărul şi adormi din nou.

Groaza cea mare îl părăsi pe Blackthorne. În locul ei rămase o spaimă cu care se putea trăi. Am să ies într-un fel de aici, îşi spuse, încercând să creadă.

În zori li se aduse mâncare şi apă. Acum Blackthorne se simţea mai puternic. E o prostie să te dai bătut aşa, se mustră singur. O prostie, o slăbiciune şi un lucru foarte periculos. Să nu mai faci asta din nou, c-o să te distrugi, o să-nebuneşti şi sigur ai să mori. Au să te pună în rândul al treilea şi ai să mori. Fii atent, ai răbdare şi păzeşte-te.

— Cum te simţi azi, senhor?

— Bine, mulţumesc, părinte. Dar tu?

— Destul de bine, mulţumesc.

— Cum spun asta în japoneză?

— Domo, genki desu.

— Domo, genki desu. Părinte, ieri ziceai ceva despre Corăbiile Negre portugheze… Cum arată? Ai văzut vreuna?

— O, da, senhor. Sunt cele mai mari nave din lume, aproape de două mii de tone. Trebuiesc nu mai puţin de două sute de marinari şi muşi ca să manevreze una, senhor, şi, cu echipaj şi călători, ar fi cu totul aproape o mie de suflete. Mi s-a spus că hambarele astea plutitoare navighează bine cu vântul din pupă, dar se mişcă anevoie cu vântul din travers.

— Câte tunuri au?

— Uneori douăzeci sau treizeci pe trei punţi.

Părintele Domingo era bucuros să răspundă la întrebări, să vorbească şi să povăţuiască, iar Blackthorne era tot atât de bucuros să asculte şi să înveţe. Cunoştinţele dezlânate ale călugărului erau de nepreţuit şi foarte întinse.

— Nu, senhor, spunea el acum. Domo înseamnă „mulţumesc” şi dozo, „vă rog”. „Apă” se zice mizu. Totdeauna să-ţi aminteşti că japonezii pun mare preţ pe bunele purtări şi curtenie. Odată, când eram în Nagasaki… Of, de-aş avea cerneală, o pană şi hârtie! A, ştiu, uite, scrie cuvintele în ţărână, asta are să te-ajute să le ţii minte…

— Domo, spuse Blackthorne. Apoi, după ce mai memoră câteva cuvinte, întrebă: De câtă vreme sunt portughezii aici?

— O, ei au descoperit pământul ăsta în 1542, senhor, anul în care m-am născut eu. Au fost trei bărbaţi, da Mota, Peixoto şi numele celălalt nu pot să mi-l aduc aminte. Toţi erau negustori portughezi care făceau negoţ pe coastele Chinei, într-o joncă chinezească, dintr-un port din golful Siam. Senhor a fost în Siam?

— Nu.

— O, sunt multe de văzut în Asia. Aceşti trei bărbaţi făceau negoţ, da' au fost prinşi de o mare furtună, un taifun, şi-au fost abătuţi de la drumul lor, şi au acostat cu bine la Tanegashima, în Kyushu. Atunci a fost pentru prima oară

când un european a pus piciorul pe pământu' Japoniei şi îndată a început negoţul. Câţiva ani mai târziu, Francis Xavier, unul din fondatorii ordinului iezuit, a ajuns aici. Asta a fost în 1549… un an greu pentru Japonia, senhor. Unul dintre fraţii noştri ar fi trebuit să fi fost primul, atunci am fi moştenit noi pământul ăsta, nu portughezii. Francis Xavier a murit trei ani mai târziu în China, singur şi părăsit… Senhor, ţi-am spus că deja e un iezuit la curtea împăratului Chinei, într-un loc care se cheamă Beijing?… O, trebuie să vezi Manila, senhor, şi Filipinele! Noi avem patru catedrale, şi aproape trei mii de conchistadori, şi şase mii de soldaţi japonezi răspândiţi în insule, şi trei sute de fraţi…

Mintea lui Blackthorne era burduşită cu fapte, cu multe cuvinte şi expresii japoneze. Începu să întrebe despre viaţa din Japonia, despre daimyo şi samurai, negoţ şi Nagasaki, război şi pace, despre iezuiţi şi franciscani, despre portughezii din Asia şi despre Manila spaniolă şi cât mai multe despre Corabia Neagră, care pleca în fiecare an din Macao. Trei zile şi trei nopţi a stat Blackthorne cu părintele Domingo. A întrebat, şi a ascultat, şi a învăţat, şi a avut nopţi de coşmar. Se trezea şi punea din nou întrebări ca să afle cât mai multe.

Apoi, în a patra zi, a fost strigat numele său:

— Anjin-san!

CAPITOLUL 15

În tăcerea desăvârşită, Blackthorne se ridică în picioare.

— Spovedania ta, fiule, spune-o repede.

— Eu… eu nu cred… eu…

Cu mintea înceţoşată, Blackthorne îşi dădu seama că vorbea englezeşte, aşa că-şi strânse buzele şi începu să se îndepărteze. Călugărul se ridică grăbit în urma lui, crezând că vorbele fuseseră în olandeză sau germană, i se agăţă de mână şi porni şontâcăind alături de el.

— Repede, senhor. O să-ţi dau. dezlegare. Grăbeşte-te, pentru nemurirea sufletului tău. Spune iute doar că senhor

mărturiseşte în faţa lui Dumnezeu toate păcatele de pân' acu'.

Se apropiaseră de uşa de fier şi călugărul se agăţa de Blackthorne cu o putere nebănuită.

— Spune-o acum! Sfânta Fecioară o să te aibă în pază!

Blackthorne îşi smulse braţul şi-i spuse răguşit în spaniolă:

— Du-te cu Dumnezeu, părinte.

Uşa se închise cu zgomot în urma lui.

Ziua era incredibil de răcoroasă şi plăcută, norii fugeau din faţa unui vânt uşor ce adia dinspre sud-est.

Trase adânc în piept câteva guri din aerul curat şi binefăcător, iar sângele îi clocoti în vine. Setea de viaţă puse stăpânire pe el.

În curte se aflau câţiva puşcăriaşi goi, un slujbaş oficial, temniceri cu suliţe, eta, şi un grup de samurai. Slujbaşul era îmbrăcat într-un chimonou sobru iar peste el o haină de ceremonie cu umeri largi, ţepeni, ca nişte aripi, iar pe cap purta o pălărie mică, de culoare închisă. Stătea în faţa primului puşcăriaş, citind de pe un sul delicat de hârtie, şi, când termină, fiecare pornea ţârâindu-şi picioarele după grupul lui de temniceri, către porţile mari ale curţii. Blackthorne era ultimul. Spre deosebire de ceilalţi, lui i se dădu o fâşie de pânză de pus în jurul şoldurilor, un chimonou de bumbac şi sandale de lemn. Paznicii lui erau samurai.

Hotărâse s-o rupă la fugă deîndată ce avea să iasă pe poartă, dar cu cât se apropiau de hotarul închipuit, samuraii se strângeau mai mult în jurul lui, închizându-l între ei. Ajunseră la poartă umăr la umăr. O mare mulţime de oameni se strânsese să privească. Erau îmbrăcaţi curat şi îngrijit, cu umbrele de soare purpurii, galbene şi aurii. Un bărbat deja fusese legat pe crucea sa, şi aceasta începuse să fie ridicată. Lângă fiecare cruce aşteptau doi eta, cu suliţele lungi, strălucind în soare.

Blackthorne îşi încetini pasul. Samuraii se strânseră şi mai mult în jurul lui, grăbindu-l. Neputincios, se gândi că ar fi

fost mai bine să moară pe dată, repede, aşa că-şi încordă mâna pregătindu-se să înşface cea mai apropiată sabie. Dar nu mai apucă să o facă, pentru că samuraii întoarseră spatele acelui loc, îndreptându-se către ziduri, în direcţia străzilor ce duceau către oraş şi castel.

Aşteptă abia răsuflând, dorind să fie sigur. Trecură prin mulţimea ce se trăgea la o parte şi se înclina, apoi ajunseră în stradă. Acum nu mai încăpea nici o îndoială.

Blackthorne simţi că renaşte.

Când putu să vorbească spuse: „Unde mergem?”, fără să-i pese că vorbele n-aveau să-i fie înţelese sau că erau în engleză. Parcă plutea. Tălpile abia i-atingeau pământul, curelele sandalelor nu-l mai stânjeneau, chimonoul nu-l mai deranja. De fapt, te simţi chiar bine în el, gândi. Puţin răcoros, poate, dar pe o zi frumoasă ca asta e cel mai nimerit lucru de purtat pe dunetă!

— Pe Dumnezeul meu, e minunat să vorbeşti din nou englezeşte, le spuse el samurailor. Iisuse Cristoase, credeam că-s un om mort. Asta e cea de-a opta viaţă care s-a dus. Ştiaţi asta, prieteni? Acum nu mi-a rămas decât una. Ei bine, n-are a face! Piloţii au cel puţin zece vieţi, aşa spunea Alban Caradoc.

Samuraii păreau tot mai sâcâiţi de pălăvrăgeala lui de neînţeles.

Stăpâneşte-te, îşi spuse. Nu-i sâcâi prea mult.

Acum băga de seamă că toţi samuraii erau în uniforme gri. Oamenii lui Ishido. Îl întrebase pe părintele Alvito numele bărbatului care se împotrivea lui Toranaga. Alvito spusese „Ishido”. Asta fusese chiar înainte de a i se porunci să se ridice şi să-i urmeze pe samurai. Toate uniformele gri sunt oamenii lui Ishido? Aşa cum cele maro sunt oamenii lui Toranaga?

— Unde mergem? Acolo? Arătă spre castelul care se înălţa ameninţător deasupra oraşului. Acolo, hai?

— Hai.

Căpetenia încuviinţă din capu-i ca o ghiulea, cu barbă sură.

Ce vrea Ishido de la mine? se întrebă Blackthorne.

Căpetenia străjilor dădu colţul unei alte străzi, îndepărtându-se tot mai mult de port. Atunci îl văzu – un bric mic, portughez, cu pavilionul albastru cu alb fluturând sub briză. Zece tunuri pe puntea principală şi tunuri cu ghiulele de douăzeci de livre la provă şi pupă. Erasmus ar putea să-l ia cu uşurinţă, îşi spuse Blackthorne. Ce-o fi cu echipajul meu? Ce-o fi făcând acolo, în sat? Pe sângele Mântuitorului, tare aş vrea să-i văd. Am fost atât de bucuros să-i părăsesc atunci şi să mă-ntorc la casa mea, unde era Onna – Haku, casa lui… cum îl chema? Ah, da, Mura-san. Şi ce-o fi cu fata, cea din patul meu de pe duşumea şi cealaltă, frumuseţea aceea îngerească, care stătea de vorbă în ziua aceea cu Omi-san? Şi care, în visul meu de după acea, era şi ea în cazan.

Dar de ce să-ţi aminteşti toate aiurelile astea? Îţi slăbesc judecată.

„Trebuie să ai minte zdravănă, ca să supravieţuieşti pe mare”, îi spusese Alban Caradoc. Bietul Alban.

Ani în şir Alban Caradoc îi apăruse asemeni unui zeu uriaş, atoateştiutor, atoatevăzător. Dar avusese parte de o moarte cruntă. Se întâmplase în cea de a şaptea zi a Armadei. Blackthorne plecase din Portsmouth la comanda unui cuter de o sută de tone, cu catargele supraânălţate, care transporta arme, pulbere, ghiulele şi provizii pentru galioanele de război ale lui Drake care, în largul Doverului, hărţuiau şi izbeau flota duşmană ce-şi croia drum spre Dunkerque, unde legiunile spaniole aşteptau să se îmbarce pentru cucerirea Angliei.

Marea flotă spaniolă fusese destrămată de furtuni şi de navele de război construite de Drake şi Howard, mult mai iuţi, mai suple, mai uşor de manevrat.

Blackthorne se afla în viitoarea unui atac, lângă nava amiralului Howard, Renown, când vântul se schimbase,

înteţindu-se până la a deveni furtună, cu rafale monstruoase. Trebuise să se hotărască dacă să-ncerce să navigheze contra vântului – ca să scape de salva laterală ce avea să izbucnească din marele galion Santa Cruz, aflat chiar în faţa lui – sau să fugă din faţa vântului, singur, prin escadra inamică, pentru că restul navelor lui Howard îşi schimbaseră deja direcţia, mutând măcelul mai spre nord.

— Mergi spre nord, în direcţia vântului! îi strigase Alban Caradoc.

El se îmbarcase ca secund. Blackthorne era căpitan-pilot şi era prima lui comandă. Alban Caradoc ţinuse morţiş să ia parte la luptă, deşi n-avea nici un drept să fie la bord, atâta doar că era englez şi toţi englezii aveau dreptul să se îmbarce în aceste vremuri, cele mai întunecate ale istoriei.

— Luaţi volta! comandase Blackthorne şi rotise bara cârmei spre sud, către inima flotei duşmane, ştiind că celălalt drum i-ar fi sortit tunurilor galionului care acum se înălţa deasupra lor.

Aşa că merseseră spre sud, fugind din faţa vântului, printre galioane. Canonada celor trei punţi ale navei Santa Cruz trecuse nevătămătoare peste c'apetele lor, iar el trăsese în ea două salve dintr-un bord, pişcături de purice pentru un galion atât de mare, apoi se repeziseră prin mijlocul duşmanului. Galioanele de ambele părţi nu deschiseseră focul asupra acestei nave singuratice, căci s-ar fi putut lovi unul pe celălalt, aşa că tunurile rămăseseră tăcute. Nava lui reuşise să scape, când focul tunurilor de pe cele trei punţi ale galionului Madre de Dios se revărsase asupra lor. Ambele lor catarge zburaseră ca săgeţile, oamenii fuseseră prinşi sub vele şi parâme. Jumătate din puntea principală de la tribord dispăruse, morţi şi muribunzi zăceau pretutindeni.

Îl văzuse pe Alban Caradoc sprijinit de un afet sfărâmat, neînchipuit de mic, aşa, fără picioare. Îl luase în braţe pe bătrânul marinar ai cărui ochi aproape că ieşiseră din orbite şi care urla îngrozitor. „O, Cristoase, nu vreau să mor

nu vreau să mor, ajutor ajutaţi-mă, ajutaţi-mă ajutaţi-mă, o Iisuse ce durere, ajutooor!” Blackthorne ştia că nu poate face decât un singur lucru pentru Alban Caradoc. Ridicase o cavilă de pe jos şi lovise cu toată puterea.

Apoi, câteva săptămâni mai târziu, trebuise să-i spună lui Felicity că tatăl ei era mort. Nu-i spusese decât că Alban Caradoc fusese omorât pe loc. Nu-i spusese că mâinile lui erau pătate de sângele ce n-avea să se mai şteargă vreodată…

Blackthorne şi samuraii mergeau acum pe o stradă largă, şerpuită. Nu erau deloc prăvălii, doar case, una Ungă alta, fiecare cu curtea ei şi garduri înalte, casele, gardurile şi drumul izbitor de curate. Această curăţenie era de necrezut pentru Blackthorne, căci în Londra ca şi în oraşele şi târgurile Angliei – şi de altfel în Europa – resturile, excrementele şi urina erau aruncate pe străzi, ca să fie strânse sau lăsate să se îngrămădească până ce nici trecătorii, nici căruţele, nici caii nu mai puteau trece. Abia atunci începeau să se-ngrijească de curăţenie cele mai multe dintre oraşe. Gunoierii Londrei erau turmele de porci mânate pe străzile principale în fiecare noapte. De obicei şobolanii, haitele de câini vagabonzi şi pisici şi incendiile făceau curăţenie în Londra. Şi muştele.

Dar Osaka era atât de diferită. Cum oare reuşesc s-o facă? se întrebă. Nici gropi, nici grămezi de bălegar, nici făgaşe de roţi, nici gunoaie sau resturi, de nici un fel. Doar pământ bine bătătorit, măturat şi curat. Pereţi de lemn şi case de lemn, sclipitoare şi îngrijite. Şi unde-s cetele de cerşetori şi schilozi, plaga oricărui oraş al creştinătăţii? Şi bandele de tâlhari şi tineri sălbăticiţi care se furişau în întuneric?

Cei pe lângă care treceau se înclinau politicos, unii chiar îngenuncheau. Hamalii-kaga treceau grăbiţi cu palanchine sau cu lectici-kaga pentru o singură persoană. Grupuri de samurai – în uniforme gri, niciodată maro – umblau nepăsători pe străzi.

Treceau pe o stradă mărginită de prăvălii când i se înmuiară picioarele. Se prăbuşi greoi, căzând în mâini şi în genunchi.

Samuraii îl ajutară să se ridice, dar puterile-l părăsiseră şi nu mai era în stare să meargă mai departe.

— Gomen nasai, dozo ga matsu. Îmi pare rău, vă rog aşteptaţi, spuse, simţindu-şi picioarele amorţite.

Îşi frecă muşchii gambei, binecuvântându-l pe fratele Domingo pentru nepreţuitele lui învăţături.

Conducătorul samurailor privi spre el şi vorbi îndelung.

— Gomen nasai, nihon go ga hana-semasen. Îmi pare rău, nu vorbesc japoneza, răspunse Blackthorne, rar, dar foarte clar. Dozo, ga matsu.

— Ah! So desu, Anjin-san. Wakarimasu, spuse bărbatul înţelegându-l. Dădu o poruncă scurtă, tăioasă şi unul dintre samurai plecă grăbit. După o vreme Blackthorne se ridică, încercând să umble şchiopătând, dar căpetenia samurailor spuse Iyé, şi-i făcu semn să aştepte.

Curând samuraiul se întoarse cu patru oameni-kaga, pe jumătate goi, cu lectica-hamac. Samuraiul îi arătă lui Blackthorne cum să se întindă şi cum să se ţină de cureaua atârnată de prăjina din mijloc.

Grupul porni din nou. Curând Blackthorne îşi recăpătă puterile şi-ar fi mers iar pe jos, dar ştia că era încă slăbit. Trebuie să mă odihnesc cât de cât, gândi. Nu mai am putere: Trebuie să fac o baie şi să mănânc ceva. Mâncare adevărată.

Acum urcau nişte trepte largi, care legau două străzi, şi intrară într-un alt cartier, aşezat la marginea unei păduri dese, cu copaci înalţi, străbătută de cărări. Se bucură că se afla în afara străzilor, că simte sub picioare brazdele de iarbă moale, bine îngrijită, de-a lungul potecii ce şerpuia printre copaci.

Când intrară mai adânc în pădure, din faţă, de după o cotitură a drumului, se apropie de ei un alt grup de vreo treizeci şi ceva de uniforme gri. Ajungând lângă ei, se

opriră şi, după ceremonialul obişnuit de saluturi între căpitanii lor, toţi ochii se întoarseră către Blackthorne. Urmă o rafală de întrebări şi răspunsuri şi apoi, când noii sosiţi începură să se regrupeze ca să plece, căpetenia lor îşi trase liniştit sabia şi o înfipse în comandantul samurailor care îl însoţeau pe Blackthorne. În aceeaşi clipă oamenii lui se aruncară asupra celorlalţi samurai. Ambuscada a fost aşa de bruscă şi aşa de bine plănuită că toţi cei zece samurai în gri muriră aproape în aceeaşi clipă. Niciunul nu avusese măcar timp să-şi tragă sabia.

Purtătorii de palanchin erau în genunchi, îngroziţi, cu frunţile lipite de iarbă. Blackthorne stătea lângă ei. Samuraiul-căpitan, un bărbat mătăhălos, cu un pântec mare, trimise santinele la fiecare capăt al potecii. Ceilalţi strângeau săbiile oamenilor morţi. În tot acest timp nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenţie lui Blackthorne – până ce el începu să se tragă înapoi. Imediat căpitanul şuieră o comandă, care era limpede că vroia să însemne „stai unde eşti”.

La o altă comandă, noii sosiţi îşi scoaseră chimonourile gri. Pe dedesubt purtau o adunătură bălţată de zdrenţe şi chimonouri vechi. Toţi îşi puseră măştile pe care le aveau deja legate de gât. Un bărbat aduna uniformele gri şi dispăru cu ele în pădure.

Trebuie să fie bandiţi, gândi Blackthorne. Pentru ce altceva măştile? Ce vor de la mine?

Bandiţii şuşoteau între ei, urmărindu-l din priviri, în timp ce-şi ştergeau săbiile de hainele samurailor morţi.

— Anjin-san? Hai? Ochii căpitanului ce-l priveau prin masca de cârpă erau rotunzi, şi pătrunzători.

— Hai, răspunse Blackthorne, simţind că-l trec fiori.

Omul arătă spre pământ, arătând limpede că nu trebuia să se mişte.

— Wakarimasu ka?

— Hai.

Îl măsurară din cap până-n picioare. Apoi una dintre santinele – fără uniforma gri, dar cu mască, la fel ca toţi ceilalţi – ieşi din tufişuri pentru o clipa, la o sută de paşi depărtare. Făcu semn cu mâna şi dispăru din nou.

Imediat bărbaţii îl înconjurară pe Blackthorne, pregătindu-se de plecare. Căpetenia bandiţilor îşi pironi ochii asupra purtătorilor de litieră, care începură să tremure ca nişte câini în faţa unui stăpân neîndurător şi-şi înfundară şi mai adânc capetele în iarbă.

Apoi căpetenia urlă un ordin. Cei patru îşi ridicară încet capetele, neîncrezători. Repetă aceeaşi comanda şi ei se înclinară, gudurându-se, trăgându-se de-a-ndăratelea, în patru labe, apoi, toţi ca unul, îşi luară piciorele la spinare dispărând în tufişuri.

Banditul zâmbi dispreţuitor şi-i făcu semn lui Blackthorne să pornească înapoi spre oraş.

Plecă cu ei, neputând face altceva. Nu era nici o cale de scăpare.

Se aflau aproape de marginea pădurii, când se opriră. În faţă se auzeau zgomote şi un alt grup de treizeci de samurai apăru la cotitură. Uniforme gri şi maro, cele maro în frunte, conducătorul lor în palanchin, urmaţi de câţiva cai de povară. Se opriră imediat. Ambele tabere se aşezară în poziţie de bătaie, privindu-se unii pe alţii cu ostilitate, la şaptezeci de paşi distanţa. Căpetenia bandiţilor păşi în spaţiul dintre ei cu mişcări repezite şi strigă mânios spre ceilalţi samurai, arătând către Blackthorne şi apoi mai departe, în spate, unde avusese loc încăierarea. Îşi scoase sabia şi o ridică ameninţător în sus, părând să ceară celorlalţi să se dea la o parte din drum.

Trase din teacă, săbiile oamenilor săi şuierară. La ordinul lui, unul dintre bandiţi trecu în spatele lui Blackthorne, cu sabia ridicată, gata să lovească, şi din nou căpetenia spuse răstit ceva.

Pentru o clipă nu se întâmplă nimic, apoi Blackthorne văzu bărbatul din palanchin coborând şi imediat îl recunoscu.

Era Kasigi Yabu. Yabu strigă spre căpetenia bandiţilor, dar acesta îşi flutură furios sabia, poruncindu-le să se dea la o parte. În cele din urmă, tirada lui încetă. Atunci Yabu dădu un ordin scurt şi atacă cu un strigăt de luptă ascuţit, cu sabia ridicată, şchiopătând uşor, urmat de oamenii lui, şi nu departe în spatele lor de uniformele gri.

Blackthorne se lăsă la pământ ca să scape de sabia ce l-ar fi despicat în două, dar lovitura fusese prost pregătită şi căpetenia tâlharilor se întoarse şi dispăru în tufişuri urmat de oamenii săi.

Uniformele gri şi maro veniră repede lângă Blackthorne, care se ridică iute în picioare. Câţiva dintre samurai se repeziră în tufişuri după tâlhari, alţii alergară pe potecă în sus şi restul se împrăştie în poziţie de apărare. Yabu se opri la marginea hăţişului, răcnind autoritar porunci, apoi se întoarse încet, şchiopătând mai apăsat.

— So desu, Anjin-san, spuse gâfiind.

— So desu, Kasigi Yabu-san, răspunse Blackthorne, folosind aceeaşi expresie, care însemna ceva asemănător cu „bine”, sau „o, într-adevăr”, sau „e adevărat?”. Arătă în direcţia în care fugiseră bandiţii. Domo. Se înclină politicos, ca de la egal la egal şi-l mai binecuvântă o dată pe fratele Domingo. Gomen nasai, nihon go ga hanase-masen. Îmi pare rău, nu vorbesc japoneza.

— Hai, răspunse Yabu impresionat şi adăugă ceva ce Blackthorne nu înţelese.

— Tsuyaku ga imasu ka? întrebă Blackthorne. Ai un tălmaci?

— Iyé, Anjin-san. Gomen nasai.

Blackthorne se simţea puţin mai în largul lui. Acum putea să comunice direct. Vocabularul lui era sărac, dar era un început.

Ehei, aş vrea să am un tălmaci, gândea Yabu înfierbântat. Pe Buddha!

Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat când te-ai întâinit cu Toranaga, Anjin-san, ce întrebări ţi-a pus şi ce i-ai răspuns,

ce i-ai spus despre sat şi despre arme, despre încărcătură şi despre navă, despre galeră şi despre Rodrigu. Aş vrea să ştiu tot ce s-a spus, şi cum s-a spus, şi pe unde ai fost, şi de ce eşti aici. Atunci mi-aş face o părere despre ce e în mintea lui Toranaga şi felul în care gândeşte. Atunci aş putea să-mi fac un plan cu ce să-i spun astăzi. Dar, aşa cum stau lucrurile acum, sunt neputincios.

De ce, când am sosit, Toranaga te-a chemat imediat pe tine şi nu pe mine? De ce, de când am debarcat şi până azi, nu mi-a trimis nici o vorbă şi nu mi-a dat nici o poruncă, altele decât cuvenitele saluturi de politeţe şi „Aştept cu nerăbdare să te văd cât de curând”? De ce a trimis astăzi după mine? De ce întâlnirea noastră a fost amânată de două ori? Din cauza celor spuse de tine? Sau de Hiro-matsu? Sau a fost doar o amânare firească, pricinuită de toate celelalte griji ale lui?

O, da, Toranaga, tu ai greutăţi aproape de netrecut. Puterea lui Ishido se răspândeşte ca focul. Şi ai aflat, oare, de trădarea seniorului Onoshi? ştii că Ishido mi-a oferit capul şi provincia lui Ikawa Jikkyu, dacă trec acum, în taină, de partea lui?

De ce-ai ales ziua de azi ca să trimiţi după mine? Ce kami bun m-a adus aici ca să salvez viaţa lui Anjin-san, doar ca să-şi râdă de mine că nu pot vorbi direct cu el, sau măcar prin altcineva, ca să aflu cheia secretelor tale? De ce l-ai aruncat în temniţă ca pentru a fi executat? De ce Ishido l-a vrut afară din temniţă? De ce tâlharii au încercat să pună mina pe el pentru răscumpărare? Răscumpărare plătită de cine? Şi de ce e Anjin-san încă în viaţă? Banditul acela ar fi putut foarte uşor să-l spintece în două.

Yabu văzu cutele adânci ce nu fuseseră pe faţa lui Blackthorne când îl văzuse prima oară. Pare mort de foame, gândi Yabu. E ca un câine sălbăticit. Dar nu unul din haită, ci conducătorul haitei, neh?

O, da, pilotule, aş da o mie de koku chiar acum pentru un tălmaci de încredere.

Am să-ţi fiu stăpân. Ai să-mi construieşti corăbiile şi-ai să-mi instruieşti oamenii. Trebuie să-l joc cumva pe Toranaga. Dacă n-am să pot, n-are a face. O să fiu mai bine pregătit în viaţa următoare.

— Bun câine! spuse Yabu cu voce tare către Blackthorne şi zâmbi uşor. Nu-ţi trebuie decât o mână hotărâtă, câteva oase şi câteva bice. Mai întâi o să te predau seniorului Toranaga – după ce ai să faci o baie. Puţi, senior pilot!

Blackthorne nu înţelese cuvintele, dar simţi prietenie în ele şi văzu surâsul lui Yabu. Zâmbi şi el la rândul lui.

— Wakarimasen. Nu înţeleg.

— Hai, Anjin-san.

Daimyo-ul se întoarse şi privi în direcţia bandiţilor. Îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă. Pe loc, toţi samuraii în maro se-ntoarseră spre el. Şeful samurailor în gri stătea în mijlocul potecii şi porunci şi el încetarea urmăririi. Nu fusese prins nici un bandit.

Când căpitanul samurailor în gri veni la Yabu, urmă o lungă ciorovăială şi nenumărate semne spre oraş şi spre castel, şi era limpede că nu se înţelegeau.

În cele din urmă, Yabu nu mai ţinu seamă de el şi, cu mâna pe sabie, îi făcu semn lui Blackthorne să urce în palanchin.

— Iyé, spuse căpitanul.

Cei doi bărbaţi începură să ia poziţie de bătaie şi samuraii în gri şi în maro se mişcară neliniştiţi.

— Anjin-san, desu shunjin Toranaga-sama…

Blackthorne prinse câte un cuvânt ici-colo. Watakushi însemna „eu”, dacă adăugai Hitachi însemna „noi”, shunjin însemna „prizonier”, şi apoi îşi aminti ce-i spusese Rodrigues, aşa că scutură din cap şi-i întrerupse tăios:

— Shunjin, iyé! Watakushi va Anjin-san!

Amândoi bărbaţii se holbară spre el.

Blackthorne sparse tăcerea şi adăugă într-o japoneză poticnită, ştiind că vorbele-i erau incorecte gramatical şi rostite copilăreşte, dar nădăjduia să fie înţeles:

— Eu prieten. Nu prizonier. Vă rog, înţelege. Prieten. Îmi pare rău, prieten vrea baie. Baie, înţelege? Obosit. Foame. Baie. Arăta spre donjonul castelului. Merge acolo! Acum, vă rog. Seniorul Toranaga unu, seniorul Ishido doi. Merge acum.

Şi rostind mai apăsat ima, se urcă cu stângăcie în palanchin, se întinse pe perne, picioarele ieşindu-i mult în afară.

Yabu râse şi toţi i se alăturară.

— Ah so, Anjin-sama! spuse Yabu cu o plecăciune batjocoritoare.

— Iyé, Yabu-sama. Anjin-san, îl corectă Blackthorne mulţumit. Da ticălosuile, acum ştiu şi eu câteva lucruri, dar pe tine nu te-am uitat. Şi-n curând am să joc pe mormântul tău.

CAPITOLUL 16

— Poate că ar fi fost mai bine să mă întrebi, senior Ishido, înainte de a scoate prizonierul de sub puterea mea, spuse Toranaga.

— Barbarul era în închisoarea de drept comun, cu oamenii de rând. Am socotit, firește, că nu te mai interesează, altfel n-aş fi pus să-l scoată de-acolo. Desigur că n-am avut deloc de gând să mă amestec în treburile tale personale.

Pe dinafară Ishido era calm şi respectuos, dar în sinea lui clocotea. Ştia că fusese prins cu minciuna. Ar fi trebuit, într-adevăr, să-l fi întrebat mai întâi pe Toranaga. Era politeţea elementară. Şi nici asta n-ar fi contat prea mult, dacă l-ar fi avut măcar pe barbar în puterea lui, între zidurile castelului; atunci l-ar fi predat bucuros pe străin când şi dacă Toranaga i l-ar fi cerut. Dar ca să fie atacaţi şi ucişi ruşinos oamenii lui, iar apoi daimyo Yabu şi câţiva dintre oamenii lui Toranaga să-l ia pe barbar din mâinile altor oameni ai săi, asta schimba cu totul situaţia. Se făcuse de râs când planul lui de a-l doborî pe Toranaga în faţa tuturor începuse prin a-l pune tocmai pe el în această poziţie.

— Din nou îmi cer iertare.

Toranaga aruncă o privire către Hiro-matsu, având încă în urechi sunetul plăcut al scuzelor. Amândoi bărbaţii ştiau cât îi sângera sufletul lui Ishido. Se aflau în marea sală de audienţe. Potrivit unei vechi înţelegeri, cei doi rivali aveau cu ei doar cinci străji, oameni de toată încrederea. Ceilalţi aşteptau afară. Yabu deasemenea. Iar barbarul fusese dus la baie. Bun, gândi Toranaga, simţindu-se foarte mulţumit de el însuşi. Se gândi pentru o clipă la Yabu şi hotărî să nu-l primească nici azi, ci să se joace în continuare cu el de-a şoarecele şi pisica. Aşa că-i ceru lui Hiro-matsu să-l trimită de acolo, iar el se întoarse iar către Ishido:

— Bineînţeles, scuzele îţi sunt acceptate. Din fericire, nu s-a întâmplat nimic rău.

— Atunci, pot să-l înfăţişez pe barbar Moştenitorului, deîndată ce o să arate ca oamenii?

— O să-l trimit eu, îndată ce sfârşec cu el.

— Pot să te-ntreb când o să fie asta? Moştenitorul îl aşteaptă în dimineaţa asta.

— N-ar trebui să ne frământe prea mult asta, pe noi, neh? Yaemon are doar şapte ani. Sunt sigur că un băiat de şapte ani poate să se înarmeze cu răbdare, neh? Răbdarea este o formă a disciplinei şi se cere exersată. Nu-i aşa? Am să-i explic chiar eu cum s-a întâmplat neînţelegerea. În dimineaţa asta îi dau iar o lecţie de înot.

— Oh?

— Da. Şi dumneata ar trebui să înveţi, senior Ishido. Este un exerciţiu foarte bun şi s-ar putea să se arate foarte folositor în război. Toţi samuraii mei ştiu să înoate. Ţin neapărat ca toţi să înveţe această artă.

— Ai mei îşi petrec vremea mânuind arcul, sabia şi muscheta, şi călărind.

— Ai mei mai adaugă şi poezia, caligrafia, aranjarea florilor şi ceremonia ceaiului. Un samurai trebuie să fie bun cunoscător în artele păcii ca să fie puternic în arta războiului.

— Cei mai mulţi dintre oamenii mei sunt mai mult decât pricepuţi în arta asta, spuse Ishido, ştiind că nu se putea lăuda cu scrisul şi învăţătura sa. Samuraii sunt născuţi pentru război. Eu înţeleg războiul foarte bine. Asta mi-e de ajuns acum. Asta şi supunerea faţă de testamentul stăpânului nostru.

— Lecţia de înot a lui Yaemon este la Ora Calului. N-ai vrea să ni te-alături?

Ziua şi noaptea erau împărţite fiecare în şase părţi egale. Ziua începea cu Ora Iepurelui, de la 5 la 7 dimineaţa, apoi a Dragonului, de la 7 la 9 dimineaţa. Urmau orele Şarpelui, Calului, Caprei, Maimuţei, Cocoşului, Câinelui, Porcului, Şobolanului, Bivolului şi ciclul se termina cu Ora Tigrului, între 3 şi 5 dimineaţa.

— Mulţumesc, nu. Sunt prea bătrân ca să-mi schimb obiceiurile, răspunse Ishido acru.

— Am auzit că i s-a poruncit căpitanului oamenilor dumitale să-şi facă seppuku.

— Fireşte. Tâlharii trebuiau prinşi. Cel puţin unul dintre ei ar fi trebuit prins. Atunci i-am fi găsit şi pe ceilalţi.

— Sunt uimit că asemenea nemernici se pot învârti atât de aproape de castel.

— Şi eu. Poate că barbarul ar putea să ne spună cum arătau.

— Ce-ar putea şti un barbar? râse Toranaga. Cât despre bandiţi, au fost ronini, nu? Sunt o mulţime de ronini printre oamenii dumitale. Dacă s-ar face cercetări printre ei, acestea s-ar putea dovedi foarte rodnice, neh?

— Se fac cercetări grabnice. În multe direcţii.

Ishido trecu peste batjocura mascată referitoare la ronini, samurai-mercenari fără stăpân, aproape vagabonzi, care se adunaseră cu miile sub steagul Moştenitorului când Ishido răspândise dincolo de hotarele sale vestea că el îi va primi ca supuşi, în numele Moştenitorului şi al mamei acestuia, şi – de necrezut – le va ierta şi da uitării greşelile ori trecutul, iar cu timpul le va răsplăti loialitatea cu dărnicie, asemenea

lui Taiko. Ishido ştia că aceasta fusese o mişcare strălucită. Ea-i oferea o rezervă imensă de samurai instruiţi din care putea să aleagă; îi garanta credinţa lor, căci roninii ştiau că n-or să mai aibă vreodată o asemenea şansă; îi aducea în tabăra lui pe toţi nemulţumiţii, dintre care mulţi ajunseseră ronini în urma cuceririlor lui Toranaga şi a aliaţilor lui. Şi, în cele din urmă, îndepărta un pericol ce ameninţa împărăţia – creşterea numărului tâlharilor – pentru că aproape singura cale de a trăi ce îi mai rămânea unui samurai, care aveusese nenorocul să ajungă ronin, era să devină călugăr sau tâlhar.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg la acest atac neaşteptat, spuse Ishido cu o voce plină de venin. Da. De ce, bunăoară, să încerce tâlharii să pună mâna pe barbar pentru răscumpărare? Sunt atâţia alţii în oraş, mult mai importanţi. N-a spus aşa banditul? Cereau răscumpărare. Răscumpărare de la cine? Ce valoare are barbarul? Niciuna. Şi cum de au ştiut unde avea el să fie? Abia ieri am dat ordin să fie adus Moştenitorului, gândind că asta o să-l distreze pe băiat. Foarte curios…

— Foarte, spuse Toranaga.

— Apoi mai e şi faptul că seniorul Yabu se afla char atunci în apropiere, cu câţiva dintre oamenii dumitale şi ai mei. Foarte curios.

— Foarte. Bineînţeles, el se afla acolo pentru că eu trimisesem după el, iar oamenii dumitale erau acolo pentru că noi ne-am înţeles – la propunerea dumitale – că ar fi bine şi am putea începem să îndepărtăm ruptura dintre noi, dacă oamenii dumitale i-ar însoţi pe-ai mei oriunde se duc, atâta timp cât eu mă aflu în vizită ofocială.

— Şi mai e curios că bandiţii, care au fost destul de curajoşi şi bine organizaţi încât i-au căsăpit pe primii zece samurai fără nici o luptă, s-au purtat ca nişte coreeni când au sosit oamenii noştri. Cele două părţi erau egale ca forţă. De ce bandiţii n-au luptat, sau de ce nu s-au retras cu

barbarul imediat pe dealuri, în loc să stea prosteşte pe drumul care ducea la castel? Foarte curios.

— Foarte. Poţi să fii sigur că voi lua de două ori mai multe străji cu mine mâine, când o să merg la vânătoare cu şoimii. Pentru mai multă siguranţă. E neplăcut să ştii că bandiţii sunt atât de aproape de castel. Da. Poate că ai vrea şi dumneata să vânezi? Trimiţi unul dintre şoimii dumitale împotriva şoimului meu? Eu am să vânez pe dealurile din nord.

— Mulţumesc, nu. Mâine am treabă. Poate poimâine? Am poruncit ca douăzeci de mii de oameni să treacă prin sită toate crângurile, pădurile şi desişurile din preajma Osakăi. În zece zile nu va mai fi picior de tâlhar pe o întindere de douăzeci de ri. Asta ţi-o pot garanta.

Toranaga ştia că Ishido folosea tâlharii ca un pretext să-şi mărească numărul trupelor din împrejurimi. Dacă el spune douăzeci, înseamnă că sunt cincizeci. Laţul se strânge, îşi spuse. De ce atât de curând? Cine m-a mai trădat? De ce Ishido e aşa de sigur pe el?

— Bun. Atunci pe poimâine, senior Ishido. Ai să-ţi ţii oamenii departe de locul meu de vânătoare? N-aş vrea să-mi fie tulburat vânatul, adăugă scurt.

— Bineînţeles. Şi barbarul?

— El este şi a fost întotdeauna proprietatea mea. Şi corabia lui. Dar îl vei avea atunci când o să sfârşesc eu cu el. După aceea poţi să-l trimiţi pe terenul de execuţie, dacă doreşti.

— Mulţumesc. Da, o voi face. Ishido îşi închise evantaiul şi-l strecură în mânecă. El nu contează. Ceea ce contează, şi de altfel e motivul pentru care am venit să te văd, este că… ah, că veni vorba, am auzit că doamna, mama mea, vizitează mânăstirea Johji.

— Da? Credeam că a cam trecut vremea privitului florilor de cireş. Acum, desigur, s-au cam trecut.

— Aşa-i. Dar, dacă ea vrea să le vadă, de ce nu? Cu bătrânii nu ştii niciodată, judecă altfel şi văd lucrurile

diferit, neh? Dar sănătatea ei nu-i prea bună. Mă îngrijorează. Trebuie să aibă mare grijă, răceşte foarte uşor.

— Şi cu mama mea e la fel. Trebuie să fii cu mare băgare de seamă cu sănătatea bătrânilor.

Toranaga îşi spuse că nu trebuia să uite să fie trimis un mesaj urgent stareţului spre a-i aminti să vegheze asupra sănătăţii bătrânei cu foarte mare grijă. Dacă s-ar întâmpla ca ea să moară în mânăstire, urmările ar fi cumplite. S-ar acoperi de ruşine în faţa întregii împărăţii. Toţi daimyo şi-ar da seama că, pe eşicherul luptei pentru putere, el folosise drept pion o bătrână neajutorată, mama duşmanului său, şi că dăduse greş. Luarea de ostatici era într-adevăr o treabă periculoasă.

Ishido aproape că-şi ieşise din minţi de furie când auzise că venerata sa mamă se afla în fortăreaţa lui Toranaga, la Nagoya. Căzuseră capete. Grăbise imediat planurile de distrugere a lui Toranaga şi luase hotărârea fermă să împresoare Nagoya şi să termine cu Kazamaki – daimyo în a cărui grijă se aflase ea când începuseră ostilităţile. În cele din urmă fusese trimis, prin mijlocitori, un mesaj personal stareţului, precum că, dacă ea nu era scoasă teafără din mânăstire în douăzeci şi patru de ore, atunci Naga, unicul fiu al lui Toranaga care era la îndemână, şi oricare dintre femeile lui care ar putea fi prinse, au să se trezească, din nefericire, în satul leproşilor, care îi vor da să mănânce şi să bea şi vor fi serviţi de una dintre târfele lor. Ishido ştia că atâta vreme cât mama sa era în puterea lui Toranaga, el trebuia să umble cu grijă. Dar lăsase să se înţeleagă limpede că dacă nu era lăsată să plece, el avea să treacă împărăţia prin foc şi sabie.

— Ce mai face doamna, mama domniei-tale, senior Toranaga? întrebă el politicos.

— E foarte bine, mulţumesc. Toranaga lăsă să i se citească fericirea pe chip, atât cu gândul la mama lui, cât şi ştiind furia neputincioasă a lui Ishido. E chiar foarte zdravănă la

cei şaptezeci şi patru de ani ai săi. Nădăjduiesc să fiu şi eu la fel de puternic la vârsta ei.

Ai cincizeci şi opt, Toranaga, dar n-o să ajungi la cincizeci şi nouă, îşi promise Ishido.

— Te rog transmite-i cele mai bune urări din partea mea şi viaţă lungă, plină de fericire. Mulţumesc încă o dată şi-mi pare rău pentru cele întâmplate. Se înclină cu o politeţe adâncă şi apoi, reţinându-şi cu greu plăcerea fără margini, adăugă: A, da, treaba importantă pentru care voiam să te văd e că ultima întâlnire a regenţilor a fost amânată. Nu ne mai întâlnim diseară la apusul soarelui.

Toranaga îşi păstră zâmbetul pe chip, dar în sinea sa era zguduit.

— Da? De ce?

— Seniorul Kiyama e bolnav. Seniorul Sugiyama şi seniorul Onoshi au fost de acord cu amânarea. Eu la fel. Câteva zile nu contează, nu-i aşa, când e vorba de lucruri atât de importante?

— Putem să ţinem întâlnirea fără seniorul Kiyama.

— Noi am fost de acord să n-o ţinem. Ochii lui Ishido erau batjocoritori.

— Cu toţii?

— Aici sunt cele patru sigilii ale noastre.

Toranaga clocotea. Orice amânare însemna pentru el o primejdie nemăsurată. Putea oare să facă un schimb, mama lui Ishido, în schimbul unei adunări imediate? Nu, pentru că ar trebui prea mult timp ca poruncile să se ducă încoace şi-ncolo şi ar pierde un foarte mare avantaj, fără să aibă nimic în schimb.

— Când o să se ţină întâlnirea?

— Înţeleg că seniorul Kiyama ar trebui să simtă bine mâine sau poate poimâine.

— Bun. Am să trimit medicul meu personal să-l vadă.

— Sunt sigur că are să-ţi fie recunoscător pentru asta. Dar medicul lui a interzis orice vizitator. Boala ar putea fi molipsitoare, neh?

— Ce boală?
— Nu ştiu. Atâta mi s-a spus.
— Doctorul e barbar?
— Da. Înţeleg că e cel mai mare doctor al creştinilor. Un preot-doctor creştin, pentru un daimyo creştin. Ai noştri nu sunt aşa de buni pentru un daimyo atât de… atât de important, spuse Ishido cu un surâs batjocoritor.

Îngrijorarea lui Toranaga crescu. Dacă doctorul ar fi fost japonez, erau multe lucruri pe care le-ar fi putut face. Dar cu un doctor creştin – fără îndoială un preot iezuit – era mai greu. Dacă s-ar fi pus împotriva unuia dintre aceştia, sau chiar dacă se băga doar în treburile lor, ar fi putut să-i îndepărteze pe toţi daimyo creştini, şi nu îşi îngădui să rişte asta.

Ştia că prietenia lui cu Tsukku-san nu l-ar fi putut ajuta împotriva lui Onoshi sau Kiyama. Era în interesul creştinilor să fie cât mai uniţi. Curând va trebui să se întâlnească cu ei, cu preoţii barbari, să cadă la învoială, să afle preţul sprijinului lor. Dacă Ishido îi are, într-adevăr, pe Onoshi şi Kiyama de partea lui – şi toţi daimyo creştini i-ar urma pe aceştia doi, dacă ei s-ar uni – atunci sunt singur, gândi. Atunci nu-mi mai rămâne decât o singură cale: „Cer de Purpură”.

— Am să-l vizitez pe seniorul Kiyama poimâine, spuse, stabilind un termen.
— Dar molipsirea? Senior Toranaga, nu mi-aş ierta niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva cât timp te afli aici, în Osaka. Eşti oaspetele nostru, în grija mea. Trebuie să stărui să nu te duci.
— Poţi să stai liniştit, senior Ishido, boala molipsitoare ce-o să mă răpună pe mine nu s-a născut încă, neh? Ai uitat prezicerea ghicitorului?

Când, în urmă cu şase ani, venise la Taiko solia chineză să pună capăt războiului chino-coreano-japonez, printre ei fusese şi un astrolog vestit. Acest chinez prezisese multe lucruri care, cu timpul, se adeveriseră. La unul dintre

ospeţele neînchiputi de bogate ale lui Taiko, acesta îi ceruse ghicitorului să prezică moartea câtorva dintre sfetnicii lui. Astrologul spusese că Toranaga avea să moară de sabie pe la mijlocul vieţii; Ishido, faimosul cuceritor al Coreei – sau Pământul Ales, cum îi spuneau chinezii acestei ţări – avea să moară în putere, dar bătrân, cu picioarele bine înfipte în pământ, fiind cel mai faimos bărbat al vremii sale. Taiko însuşi avea să moară în patul lui, de bătrâneţe, respectat şi venerat, lăsând un fiu sănătos care să-i urmeze. Aceasta îl mulţumise atât de mult pe Taiko, care pe atunci încă n-avea copii, încât hotărâse să lase solia să meargă în China şi să nu-i ucidă aşa cum plănuise, pentru neobrăzările lor de mai înainte. În loc să negocieze pacea, aşa cum se aşteptase Taiko, împăratul chinez, prin solii săi, se oferise doar „să-l învestească rege al ţării Wa", aşa cum numeau chinezii Japonia. Aşa că el îi trimisese acasă vii, şi nu în cutiile micuţe ce fuseseră deja pregătite pentru ei, şi pornise iar războiul împotriva Coreei şi Chinei.

— Nu, senior Toranaga, n-am uitat, spuse Ishido amintindu-şi foarte bine. Dar boala molipsitoare poate fi neplăcută. De ce să nu te simţi bine? Ai putea să iei sifilisul, ca fiul tău Noboru, te rog să mă ierţi, sau să ajungi lepros, ca seniorul Onoshi. El e încă tânăr, dar suferă. O, da, suferă.

Pentru moment Toranaga fu descumpănit. El ştia prea bine ravagiile pe care le făceau ambele boli. Noboru, fiul lui cel mai mare, luase sifilisul chinezesc când avea şaptesprezece ani – acum zece ani – şi toate leacurile doctorilor japonezi, chinezi, coreeni şi creştini nu izbutiseră să-i uşureze boala, care deja îi mâncase faţa, dar n-avea să-l omoare. Dacă o s-ajung atotputernic, îşi promise Toranaga, poate că am să izbutesc să stăpânesc boala asta. Vine ea într-adevăr de la femei? Cum o iau femeile? Cum poate fi vindecată? Bietul Noboru, gândi Toranaga. Dacă n-ai fi avut sifilis, tu ai fi fost moştenitorul meu, pentru că eşti un soldat strălucit, un administrator mai bun decât Sudara şi foarte şiret.

Pesemne că ai făcut multe lucruri rele într-o viaţă trecută ca să trebuiască să înduri atâtea în asta.

— Pe bunul zeu Buddha, n-aş dori-o pe niciuna dintre ele nimănui, spuse.

— Şi eu zic la fel, spuse Ishido, fiind convins că Toranaga i le-ar fi menit lui pe amândouă, dacă i-ar fi stat în putere. Se înclină din nou şi plecă.

Toranaga sparse tăcerea:

— Ei bine?

Hiro-matsu spuse:

— Dacă rămâi sau pleci acum, e totuna – adică o nenorocire, pentru că ai fost trădat şi eşti singur, alteţă. Dacă rămâi pentru adunare – n-o să fie înainte de o săptămână – Ishido are să-şi strângă legiunile în jurul Osakăi şi n-ai să scapi niciodată, orice i s-ar întâmpla doamnei Ochiba în Yedo. E limpede că Ishido e hotărât să o piardă pe ea, ca să pună mâna pe tine. Vezi bine că cineva te-a trădat şi că cei patru regenţi vor lua o hotărâre împotriva ta. Patru voturi contra unu în Consiliu înseamnă osândirea ta. Dacă pleci, ei tot or să dea ordinele pe care le doreşte Ishido. Eşti obligat să te supui hotărârii de patru la unu. Ai jurat s-o faci. Nu poţi să-ţi calci jurământul de regent.

— Aşa-i.

Se lăsă tăcerea.

Hiro-matsu aştepta cu nelinişte crescândă:

— Ce-ai de gând să faci?

— Mai întâi am de gând să înot, spuse Toranaga cu o uimitoare voie bună. Apoi am să-l văd pe barbar.

Femeia trecea păşind uşor prin grădina din faţa încăperilor lui Toranaga, către coliba mică, acoperită cu paie, atât de încântător aşezată într-un crâng de arţari. Chimonoul de mătase şi obi-ul erau cele mai simple şi totuşi cele mai elegante din câte le puteau face cei mai vestiţi meşteri din China. Purta părul după ultima modă din Kyoto, strâns sus în creştet şi prins cu ace lungi, de argint. O

umbrelă colorată îi apăra pielea foarte fină. Era micuţă, doar de cinci picioare înălţime, dar desăvârşit proporţionată. În jurul gâtului avea un lănţişor fin de aur şi atârnat de el, un mic crucifix din acelaşi metal.

Kiri aştepta în veranda colibei. Se aşezase greoaie la umbră, fesele revărsându-i-se peste pernă şi privea femeia care se apropia păşind pe dalele de piatră, atât de meşteşugit aşezate printre brazdele de muşchi, încât păreau să fi crescut acolo.

— Eşti mai frumoasă ca oricând, mai tânără ca oricând, Toda Mariko-san, spuse Kiri fără pizmă, întorcându-i plecăciunea.

— Aş vrea să fie adevărat, Kiritsubo-san, răspunse Mariko zâmbind. Se aşeză în genunchi pe o pernă, aranjându-şi, cu mişcări fireşti, poalele chimonoului.

— E adevărat. Când ne-am întâlnit noi ultima oară? Acum doi-trei ani? Nu te-ai schimbat câtuşi de puţin în douăzeci de ani. Trebuie să fie aproape douăzeci de ani de când ne-am cunoscut. Îţi aminteşti? A fost la o petrecere dată de seniorul Goroda. Tu aveai paisprezece ani, erai măritată şi fără asemănare.

— Şi speriată.

— Nu, nu tu. Nici vorbă de speriată.

— A fost acum şaisprezece ani, Kiritsubo-san, nu douăzeci. Da, îmi amintesc foarte bine.

Prea bine, gândi mâhnită. A fost ziua când fratele meu mi-a spus în taină că el bănuia că veneratul nostru tată hotărâse să se răzbune pe seniorul său, dictatorul Goroda, că avea de gând să-l asasineze. Pe stăpânul său de drept!

O, da, Kiri-san, îmi amintesc ziua aceea şi anul acela şi ora aceea. A fost începutul tuturor nenorocirilor. N-am recunoscut niciodată faţă de nimeni că am ştiut ce-avea să se-ntâmple, înainte de a se fi întâmplat. Nu miam prevenit niciodată soţul, sau pe Hiro-matsu, tatăl lui – amândoi vasali credincioşi ai dictatorului – că trădarea fusese pusă la cale de unul dintre cei mai mari generali ai lui. Ba mai rău, nu l-

am prevenit pe Goroda, seniorul meu. Aşa că nu mi-am îndeplinit îndatoririle faţă de stăpânul meu, faţă de soţul meu şi faţă de familia lui, care, prin căsătorie, este singura mea familie. O, Doamne, iartă-mi păcatul, ajută-mă să mă izbăvesc. Am păstrat tăcere ca să-mi apăr preaiubitul tată, care întina onoarea a o mie de ani. O, Doamne, mântuieşte această păcătoasă de osânda veşnică…

— Era acum şaisprezece ani, spuse Mariko senină.

— În anul acela purtam în pântece copilul stăpânului Toranaga, spuse Kiri şi gândi: Dacă seniorul Goroda n-ar fi fost trădat mişeleşte şi omorât de tatăl tău, stăpânul meu Toranaga n-ar fi trebuit niciodată să poarte bătălia de la Nagakude şi eu n-aş fi răcit acolo şi nu mi-aş fi pierdut copilul. Poate, îşi zise. Sau poate că nu. N-a fost decât karma, karma mea, orice s-a întâmplat, neh? O, Mariko-san, spuse fără răutate, asta a fost cu atâta vreme în urmă că pare aproape ca-ntr-o altă viaţă. Dar pe tine nu te-au atins anii. De ce n-am şi eu chipul tău, părul tău frumos şi mersul tău graţios? Kiri râse. Răspunsul e simplu: Pentru că mănânc prea mult!

— Ce contează? Te bucuri de preţuirea seniorului Toranaga, neh? Aşa că ţi-e viaţa împlinită. Eşti înţeleaptă, blândă, sănătoasă şi fericită în sufletul tău.

— Ar fi bine să fiu subţire, şi totuşi să pot mânca, şi să mă bucur şi de bunăvoinţa lui, spuse Kiri. Dar tu? Tu nu eşti fericită în sufletul tău?

— Eu nu sunt decât o unealtă pentru stăpânul meu, Buntaro, de care să se folosească. Dacă stăpânul, soţul meu, e fericit, atunci, binenţeles, şi eu sunt fericită. Plăcerea lui e şi plăcerea mea. Aşa cum e şi la tine, spuse Mariko.

— Da. Dar nu la fel.

Kiri îşi mişca evantaiul, mătasea aurie reflectând soarele după-amiezii. Sunt aşa de fericită că nu sunt în locul tău, Mariko, cu toată frumuseţea, strălucirea, curajul şi învăţătura ta. Nu! Eu n-aş putea îndura să fiu măritată cu bărbatul acela urât, nesuferit, trufaş, violent, nici măcar o

singură zi, ce să mai vorbim de şaptesprezece ani. E atât de diferit de tatăl lui, seniorul Hiro-matsu. Da, el e un om minunat. Dar Buntaro? Cum de au taţii fii atât de îngrozitori? Aş vrea să am un fiu, o, cât aş vrea! Dar tu, Mariko, cum ai îndurat purtările lui atât de urâte toţi aceşti ani? Cum ai putut îndura atât? Pare cu neputinţă să nu fi lăsat nici o urmă pe faţa ta sau în sufletul tău.

— Eşti o femeie nemaipomenită, Toda Buntaro Mariko-san.

— Mulţumesc, Kiritsubo Toshiko-san. O, Kiri-san, mă bucur atât de mult că te văd.

— Şi eu. Ce face fiul tău?

— Minunat – minunat – minunat. Saruji are cincisprezece ani, poţi să-ţi închipui? E înalt şi puternic, exact ca şi tatăl său, iar stăpânul Hiro-matsu i-a dăruit lui Saruji o feudă doar a lui şi el – ştiai c-o să se-nsoare?

— Nu, cu cine?

— Ea e nepoata seniorului Kiyama. Stăpânul Toranaga a aranjat totul atât de bine. O căsătorie foarte potrivită pentru familia noastră. Aş vrea doar ca fata să fie… să fie mai atentă cu fiul meu, mai demnă de el. Ştii că ea… Mariko râse, puţin ruşinată. Poftim, sunt ca o soacră, cum sunt toate de când e lumea. Dar cred c-ai să-mi dai dreptate, ea într-adevăr nu e încă pregătită.

— O să ai timp să faci tu asta.

— O, nădăjduiesc că da. Sunt norocoasă că n-am o soacră. Nu ştiu ce-aş face.

— Ai încânta-o şi-ai struni-o, aşa cum îţi struneşti toată gospodăria, neh?

— Ei, aş vrea să fie aşa. Mâinile lui Mariko zăceau nemişcate în poală. Privea o libelulă care se oprise pentru o clipă şi îşi luă apoi zborul. Soţul meu mi-a poruncit să vin aici. Seniorul Toranaga doreşte să mă vadă?

— Da. Vrea să-i slujeşti de tălmaci.

Mariko era uimită.

— Cu cine?

— Cu noul barbar.

— O! Dar ce-i cu părintele Tsukku-san? E bolnav?

— Nu. Kiri se juca cu evantaiul. Cred că nu ne rămâne decât să ne mirăm de ce stăpânul Toranaga te vrea pe tine aici şi nu pe preot, ca la prima întâlnire. De ce trebuie, Mariko-san, ca noi să ne îngrijim de toţi banii, să plătim toate cheltuielile, să instruim servitorii, să cumpărăm toată hrana şi toate bunurile din gospodărie – şi de cele mai multe ori chiar şi haine pentru stăpânii noştri – când ei nu ne spun, de fapt, nimic, nu?

— Poate că pentru asta avem intuiţia.

— Pesemne că da. Privirea lui Kiri era cumpănită şi prietenoasă. Dar aş înclina să cred că asta are să fie o treabă foarte secretă. Aşa că tu ai să juri pe Dumnezeul tău creştin că n-ai să spui absolut nimic despre această întâlnire. Nimănui.

Ziua păru să-şi piardă culoare.

— Bineînţeles, spuse Mariko stânjenită.

Înţelegea foarte limpede că Kiri vroia să spună că nu trebuia să zică nimic soţului ei, sau tatălui acestuia, sau confesorului ei. Cum soţul îi poruncise să vină aici, desigur la cererea seniorului Toranaga, datoria faţă de suveranul ei, Toranaga, stătea mai presus de datoria faţă de soţul ei. Dar faţă de confesor? Putea ea să nu-i spună acestuia nimic? şi de ce era ea tălmaciul şi nu părintele Tsukku-san? Înţelese că, din nou, împotriva voinţei ei, era amestecată în acea intrigă politică care-i amărâse viaţa, şi dori încă o dată ca familia ei să nu fi fost veche şi Fujimoto, iar ea să nu se fi născut cu darul acesta, care-i îngăduise să înveţe limbi aproape de neînţeles – portugheza şi latina – sau să nu se fi născut deloc. Dar atunci, gândi, nu mi-aş fi văzut niciodată fiul, n-aş fi aflat despre Copilul Iisus sau Adevărul Său, sau despre viaţa veşnică.

Asta-i karma ta, Mariko, îşi spuse tristă, doar karma.

— Foarte bine, Kiri-san. Apoi adăugă cuprinsă de presimţiri negre: Jur pe Dumnezeul meu că n-am să

dezvălui nimic din cele spuse azi aici sau oricând şi am să tălmăcesc pentru suveranul meu.

— Şi îmi închipui că ar trebui să nu ţii seama de unele din simţămintele tale şi să tălmăceşti exact ce se spune. Acest nou barbar e ciudat şi spune lucruri ciudate. Sunt sigură că stăpânul meu te-a ales pe tine, din toţi ceilalţi, pentru anume pricini.

— Aparţin seniorului Toranaga, care face cu mine ceea ce doreşte. Nu trebuie să se teamă niciodată de credinţa mea.

— N-a fost niciodată pusă la îndoială, doamnă. N-am avut nici un gând rău.

Începu o ploaie de primăvară şi presără cu stropi petalele, muşchiul şi frunzele. Trecu repede, lăsând şi mai multă frumuseţe în urmă.

— Ţi-aş cere o favoare, Mariko-san. Te rog, ai putea să-ţi pui crucifixul sub chimonou?

Degetele lui Mariko ţâşniră protectoare spre el.

— De ce? Seniorul Toranaga nu s-a împotrivit niciodată creştinării mele, nici stăpânul Hiro-matsu, capul clanului meu! Soţul meu mi-a… soţul meu îmi îngăduie să-l păstrez şi să-l port.

— Da. Dar crucifixurile îl scot din minţi pe acest barbar şi stăpânul meu, Toranaga, nu-l vrea ieşit din minţi, îl vrea liniştit.

Blackthorne nu văzuse niciodată o persoană atât de micuţă.

— Konnichi wa, spuse. Konnichi, Toranaga-sama. Se înclină, ca un curtean, dădu din cap spre băiatul care îl privea cu ochii mari, îngenunchiat lângă Toranaga, şi spre femeia grasă, care stătea în spatele lui. Se aflau cu toţii în veranda ce înconjura coliba cea mică. Avea o singură încăpere pe potrivă de mică cu paravane rustice, cu bârne cioplite şi acoperiş de paie şi o bucătărie în spate. Era aşezată pe piloni de lemn, înălţându-se cam la un picior deasupra unui covor de nisip alb, imaculat. Era o casă pentru ceremonialul cha-no-yu, construită cu mari

cheltuieli, cu materiale rare, anume pentru acest scop, deşi uneori, pentru că aceste case erau izolate, în luminişuri de pădure, erau folosite pentru întâlniri şi convorbiri tainice.

Blackthorne îşi strânse chimonoul în jurul său şi se aşează pe o pernă ce fusese pusă jos, pe nisip, în faţa lor.

— Gomen nasai, Toranaga-sama, nihon go ga hana-semasen. Tsuyuku go imasu ka?

— Sunt tălmaciul domniei-tale, senhor, spuse imediat Mariko, într-o portugheză aproape fără cusur. Dar vorbeşti japoneza?

— Nu, senhorita, doar câteva cuvinte sau expresii, răspunse Blackthorne luat prin surprindere.

El se aşteptase ca părintele Alvito să traducă, iar Toranaga să fie însoţit de samurai şi poate de Yabu. Dar nu era nici un samurai prin apropiere, deşi mulţi încercuiau grădina.

— Stăpânul meu, Toranaga, vrea să ştie de unde… mai întâi, poate, ar trebui să vă-ntreb dacă preferaţi să vorbim în latină?

— Cum doriţi, senhorita.

Ca orice om instruit, Blackthorne ştia să scrie, să citească şi să vorbească în latină, pentru că latina era singura limbă de studiu în întreaga lume civilizată.

Cine e femeia asta? De unde a învăţat o portugheză atât de bună? Şi latina! Unde altundeva decât la iezuiţi, gândi. Într-una din şcolile lor. O, ei sunt atât de deştepţi! Primul lucru pe care îl fac e să ridice o şcoală.

Nu erau decât şaptezeci de ani de când Ignatius Loyola înfiinţase Ordinul lui Isus şi acum şcolile lor, cele mai bune din întreaga creştinătate, erau răspândite în întreaga lume şi influenţa lor ridicase sau doborâse regi. Papa pleca urechea la spusele lor. Opriseră valul Reformei şi recâştiga teritorii imense pentru biserica lor.

— Atunci o să vorbim în portugheză, spuse ea. Stăpânul meu doreşte să ştie de unde ai învăţat „cele câteva cuvinte şi expresii” în limba noastră?

— În închisoare era un călugăr, senhorita, un călugăr franciscan şi el m-a învăţat. Lucruri ca mâncare, prieten, baie, pleacă, vino, adevărat, fals, aici, acolo, eu, tu, te rog, mulţumesc, vreau, nu vreau, prizonier, da, nu şi aşa mai departe. E doar un început, din păcate. Aţi vrea să-i spuneţi seniorului Toranaga că acum sunt mai bine pregătit să răspund întrebărilor sale, să-i fiu de folos şi sfnt mai mult decât bucuros că am ieşit din închisoare. Şi pentru asta îi mulţumesc.

Blackthorne o privi răsucindu-se şi tălmăcindu-i lui Toranaga. Ştia că va trebui să vorbească simplu, de preferat în fraze scurte şi să fie atent, pentru că, spre deosebire de preot, care tălmăcea în acelaşi timp, această femeie aştepta până ce el termina, apoi dădea un rezumat sau o versiune a ceea ce se spusese – obişnuita problemă a tuturor tălmacilor, cu excepţia celor foarte buni, deşi, cum făcea iezuitul, chiar şi ei lăsau, cu sau fără voie, ca propriile lor personalităţi să influenţeze cele traduse. Baia, masajul, mâncarea şi cele două ore de somn îl refăcuseră mult. Slugile de la baie, toate femei bine clădite şi puternice, îl frecaseră cu piatra şi-i săpuniseră părul, împletindu-i-l într-o coadă îngrijită, iar bărbierul îi potrivise barba. I se dăduse o fâşie de pânză pentru pus în jurul şoldurilor, chimonou, brâu, şosete-tabi, toate curate şi saboţi în curele. Aşternuturile pe care dormise fuseseră deosebit de curate, ca de altfel şi camera. Totul păruse un vis şi, trezindu-se din somnul fără vise, se întrebase, pentru o clipă, care era visul: acesta sau închisoarea.

Aşteptase nerăbdător, sperând că va fi dus iarăşi la Toranaga, plănuind ce să spună şi ce să dezvăluie, cum să-l întreacă în şiretenie pe părintele Alvito şi cum să-l domine. Pe el şi pe Toranaga. Pentru că era încredinţat, după cele spuse de fratele Domingo despre politica şi negoţul portughezilor şi japonezilor, că acum putea să-l ajute pe Toranaga, care, în schimb, putea să-i dea cu uşurinţă bogăţiile pe care le căuta.

Şi acum, fără nici un preot cu care să lupte, se simţea şi mai plin de încredere. Am nevoie doar de puţin noroc şi răbdare.

Toranaga asculta concentrat tălmaciul ca o păpuşă.

Blackthorne gândea: aş putea s-o ridic cu o singură mână şi, dacă i-aş cuprinde mijlocul cu palmele, degetele mi s-ar atinge. Ce vârstă să aibă, oare? E desăvârşită! Măritată? Nici o verighetă. A, asta-i interesant. Nu poartă bijuterii de nici un fel. Afară doar de acele de argint din păr. Şi nici cealaltă femeie, cea grasă.

Îşi sctoci memoria. Nici celelalte două femei din sat nu avuseseră vreo bijuterie şi nu văzuse niciuna la nimeni din casa lui Mura. De ce?

Şi cine e femeia grasă? Nevasta lui Toranaga? Sau dădaca băiatului? O fi flăcăul fiul lui Toranaga? Sau nepotul, poate? Fratele Domingo spusese că japonezii au o singură soţie, dar legea le îngăduie să ţină în casă oricâte concubine – ţiitoare – vor.

Să fie tălmaciul concubina lui Toranaga?

Cum o fi să ai astfel de femeie în pat? Mi-ar fi teamă să n-o zdrobesc. Nu, nu cred. Sunt şi în Anglia femei aproape tot atât de firave. Dar nu ca ea.

Băiatul era mărunt, ţeapăn, cu ochi rotunzi, iar părul negru îi era strâns într-o coadă scurtă, fără să fie ras în creştet. Curiozitatea lui părea memăsurată.

Fără să se gândească, Blackthorne îi făcu cu ochiul. Băiatul tresări, apoi râse, o întrerupse pe Mariko, îl arătă cu degetul şi vorbi. Toţi îl ascultară îngăduitori şi nimeni nu încercă să-l oprească. Când termină, Toranaga vorbi scurt către Blackthorne.

— Seniorul Toranaga întreabă de ce ai făcut asta, senhor?

— O, doar ca să-l fac să râdă pe flăcău. E un copil ca toţi copiii şi copiii din ţara mea de obicei râd dacă le fac aşa. Fiul meu trebuie să aibă anii lui acum. Fiul meu are şapte ani.

— Moştenitorul are şapte, spuse Mariko după o pauză, apoi tălmăci ce spuse el.
— Moştenitor? Asta înseamnă că băiatul e unicul fiu al seniorului Toranaga? întrebă Blackthorne.
— Seniorul Toranaga mi-a poruncit să spun că, pentru moment, trebuie, te rog, să răspunzi doar la întrebări. Apoi adăugă: Sunt sigură, căpitane-pilot Blackthorne, că, dacă ai răbdare, ţi se va oferi prilejul să întrebi orice doreşti, mai târziu.
— Foarte bine.
— Pentru că numele dumitale, senhor, e foarte greu de pronunţat, limba noastră neavând sunetele necesare, pot să folosesc – pentru seniorul Toranaga – numele japonez, Anjin-san?
— Desigur.
Blackthorne voia s-o întrebe numele ei, dar îşi aminti ce-i spusese şi-şi impuse încă o dată că trebuie să aibă răbdare.
— Mulţumesc. Stăpânul meu întreabă, mai ai alţi copii?
— O fiică. S-a născut chiar înainte de a pleca eu de acasă, din Anglia. Aşa că ea are acum aproape doi ani.
— Ai o soţie sau mai multe?
— Una. Aşa e obiceiul la noi. La fel ca la portughezi şi spanioli. Noi nu avem concubine – concubine oficiale.
— Aceasta e prima dumitale soţie, senhor?
— Da.
— Te rog, ce vârstă ai?
— Treizeci şi şase.
— Unde locuieşti, în Anglia?
— În marginea Chathamului. E un port mic, lângă Londra.
— Londra este principalul vostru oraş?
— Da.
— El întreabă, ce limbi vorbiţi?
— Engleza, portugheza, spaniola, olandeza şi, bineînţeles, latina.
— Ce e „olandeza”?

— E o limbă vorbită în Europa, în Olanda. E foarte asemănătoare cu germana.

Ea se încruntă.

— Olandeza e o limbă păgână? La fel şi germana?

— Amândouă sunt ţări necatolice, răspunse el cu grijă.

— Iartă-mă, nu e acelaşi lucru cu păgân?

— Nu, senhorita. Creştinismul e împărţit în două religii foarte deosebite: catolică şi protestantă. Sunt două variante ale creştinismului. Secta din Japonia e catolică. În momentul de faţă cele două religii se duşmănesc. Observă uimirea ei şi nemulţumirea crescândă a lui Toranaga, pentru că fusese lăsat în afara conversaţiei. Fii atent, îşi spuse. Ea cu siguranţă e catolică. Treci la lucruri concrete. Şi fii cât mai simplu.

— Poate că seniorul Toranaga nu doreşte să vorbim despre religie, senhorita, mai ales că lucrul acesta a fost în parte lămurit la prima noastră întâlnire.

— Eşti creştin-protestant?

— Da.

— Şi creştinii catolici îţi sunt duşmani?

— Cei mai mulţi m-ar considera eretic şi duşmanul lor, da.

Ea şovăi, se întoarse spre Toranaga şi vorbi îndelung.

Erau multe străji de jur împrejurul grădinii. Toate erau destul de departe şi toate în uniforme maro. Apoi Blackthorne observă zece în uniforme gri, aşezate într-un grup ordonat la umbră, toţi cu ochii asupra băiatului. Ce să-nsemne asta? se întrebă.

Toranaga îi puse o mulţime de întrebări lui Mariko, apoi i se adresă direct lui Blackthorne.

— Stăpânul meu doreşte să ştie despre dumneata şi familia dumitale, începu Mariko. Despre ţara dumitale, despre regina ei şi ocârmuirea dinainte, datini, obiceiuri şi istorie. La fel şi despre toate celelalte ţări, în mod deosebit, Portugalia şi Spania. Totul despre lumea în care trăieşti. Despre navele voastre, arme, hrană, negoţ. Despre luptele şi războaiele voastre şi cum se conduce o navă şi cum ai

condus dumneata nava şi ce s-a întâmplat în această călătorie. Vrea să înţeleagă… iartă-mă, de ce râzi?

— Doar pentru că asta pare să fie chiar despre tot ceea ce ştiu, senhorita.

— Asta e exact ceea ce doreşte stăpânul meu. „Exact” e cuvântul corect?

— Da, senhorita. Pot să te felicit pentru portugheza fără cusur?

Evantaiul ei flutură uşor.

— Mulţumesc, senhor. Da, stăpânul meu ar vrea să afle adevărul despre toate, care e realitatea şi care ar fi părerea domniei-tale.

— Aş fi bucuros să-i spun. Ne-ar lua însă ceva timp.

— Stăpânul meu are tot timpul, spune el.

Blackthorne privi spre Toranaga.

— Wakarimasu.

— Te rog să mă ierţi, senhor, stăpânul meu îmi porunceşte să-ţi spun că accentul domniei-tale e puţin greşit. Mariko îi arătă cum să spună, iar el repetă şi-i mulţumi. Eu sunt senhora Mariko Buntaro, nu senhorita.

— Da, senhora. Blackthorne aruncă o privire spre Toranaga. De unde ar dori să încep?

Ea-l întrebă. Un zâmbet scurt străbătu chipul dur al lui Toranaga.

— Domnia-sa zice, cu începutul.

Blackthorne ştia că asta era o altă încercare. Cu ce să înceapă, din nesfârşitele posibilităţi? Cui să i se adreseze? Lui Toranaga, băiatului, sau femeii? Desigur, dacă ar fi fost de faţă numai bărbaţi, lui Toranaga. Dar acum? De ce se aflau acolo femeile şi băiatul? Asta trebuie să aibă un sens.

Hotărî să-şi fixeze privirile asupra femeilor şi băiatului.

— În timpurile străvechi, ţara mea era ocârmuită de un mare rege, care avea o sabie vrăjită, numită Excalibur, iar regina lui era cea mai frumoasă femeie din ţară. Sfetnicul lui cel mai de încredere era un vrăjitor, Merlin, iar numele regelui era Arthur, începu el cu multă siguranţă legenda pe

care tatăl lui o istorisea atât de bine în îndepărtata lui tinereţe. Capitala regelui Arthur se numea Camelot şi erau vremuri fericite, fără războaie şi cu recolte bogate şi… Brusc îşi dădu seama de enormitatea greşelii lui. Miezul poveştii era despre Guenievra şi Lancelot, o regină adulteră şi un vasal necredincios, despre Mordred, fiul nelegitim al lui Arthur, care porneşte mişeleşte la război împotriva tatălui său şi despre un tată care îl omoară pe acest fiu în luptă, ca să fie la rândul lui rănit mortal de acesta. O, Iisuse Cristoase, cum am putut să fiu atât de nerod! Nu e Toranaga exact ca un mare rege? Nu sunt astea doamnele lui? Nu e ăsta fiul lui?

— Nu te simţi bine, senhori

— Nu… nu, iertaţi-mă, a fost doar…

— Spuneai, senhor, despre acest rege şi recolta bună.

— Da… Ca-n mai toate ţările, trecutul nostru e-nvăluit în mituri şi legende, cele mai multe dintre acestea lipsite de importanţă, spuse încurcat, încercând să câştige timp.

Ea se uită la el uimită. Ochii lui Toranaga se făcură şi mai sfredelitori iar băiatul căscă.

— Ce spuneai, senhor?

— Eu… ei bine… Apoi avu o străfulgerare de inspiraţie. Poate că cel mai bun lucru pe care l-aş putea face, senhora, ar fi să desenez o hartă a lumii, aşa cum o ştim noi, spuse grăbit. Aţi dori s-o fac?

Ea tălmăci şi el văzu o sclipire de interes din partea lui Toranaga, nimic pe faţa băiatului şi a femeilor. Cum să-i atrag şi pe ei?

— Stăpânul meu spune da. Voi trimite după hârtie…

— Mulţumesc. Dar pentru moment, mă descurc cu asta. Mai târziu, dacă o să-mi daţi scule de scris, vă pot desena una mai exactă.

Blackthorne se sculă de pe pernă şi îngenunche. Începu să deseneze cu degetul o hartă sumară pe nisip, cu susul în jos, ca ei să poată vedea mai bine.

— Pământul e rotund, ca o portocală, dar harta aceasta e precum coaja ei, tăiată în ovale de la nord la sud, întinsă drept şi lăţită puţin la capătul de jos şi sus. Un olandez numit Mercator a născocit acum douăzeci de ani acest fel de a înfăţişa Pământul. A fost prima hartă exactă a lumii. Putem chiar să navigam cu ea – sau cu globurile lui. Schiţă repede continentele. Acesta este nordul şi acesta este sudul, est şi vest. Japonia e aici, ţara mea e la celălalt capăt al lumii, acolo. Toată partea aceasta e necunoscută şi neexplorată… Mâna lui înlătură totul din America de Nord, la nord de linia ce unea Mexicul cu Terra Nova, totul din America de Sud, afară de Peru şi o fâşie îngustă de coastă, în jurul continentului, apoi totul la nord şi est de Norvegia, totul la răsărit de Moscova, toată Asia, tot interiorul Africii, totul la sud de Java şi capătul Americii de Sud. Cunoaştem zonele de coastă, dar în rest mai nimic. Interiorul Africii, Americilor şi Asiei e aproape un mister. Se opri să-i dea ei timp să-l ajungă.

Ea tălmăcea acum cu mai multă uşurinţă şi el simţi cum interesul lor creştea. Băiatul se mişcă şi veni ceva mai aproape.

— Moştenitorul doreşte să ştie unde ne aflăm noi pe hartă.

— Aici. Aici cred că e Kitaiul – China. Nu ştiu cât de departe ne aflăm noi de coastă. Mie mi-au trebuit doi ani ca să navighez de aici, aici.

Toranaga şi femeia grasă îşi întinseră gâturile să vadă mai bine.

— Moştenitorul întreabă de ce împărăţia noastră e aşa de mică pe harta domniei-tale.

— E micşorată la scară, senhora. Pe continentul acesta, de la Terra Nova, aici, până în Mexic, aici, sunt aproape o mie de leghe a câte trei mile. De aici până la Yedo sunt aproape o sută de leghe.

Urmă o pauză, după care vorbiră între ei.

— Seniorul Toranaga doreşte să-i arăţi pe hartă cum ai venit în Japonia.

— Pe acest drum. Acesta este Pasul – sau Strâmtoarea – Magellan, aici, în josul Americii de Sud. Se numeşte aşa după navigatorul portughez care l-a descoperit, acum optzeci de ani. De atunci portughezii şi spaniolii au ţinut drumul secret, folosindu-l numai ei. Noi am fost primii străini în Strâmtoare. Eu am avut una dintre cărţile lor pilot secrete, un fel de hartă, dar chiar şi aşa, a trebuit totuşi să aştept şase luni ca să trec prin ea din cauza vânturilor potrivnice.

Ea tălmăci ce spusese el. Toranaga îşi ridică neîncrezător privirile.

— Stăpânul meu zice că te înşeli. Toţi bar… toţi portughezii vin din sud. Acesta e drumul lor, singurul drum.

— Da. E-adevărat că portughezii preferă drumul acela – Capul Bunei Speranţe îl numim noi – pentru că au zeci de forturi de-a lungul coastelor acestora – Africa, India şi Insulele Mirodeniilor – unde să se aprovizioneze şi unde să ierneze. Şi galioanele, navele lor de război, patrulează şi nu îngăduie străinilor aceste căi de navigaţie. Totuşi, spaniolii folosesc Strâmtoarea Magellan ca să ajungă în coloniile lor americane din Pacific şi în Filipine, sau traversează pe aici, prin istmul îngust Panama, mergând pe uscat, ca să scurteze drumul cu luni întregi. Pentru noi a fost mai sigur să navigăm prin Strâmtoarea Magellan, altfel ar fi trebuit să trecem de-a lungul întregului şir de forturi portugheze duşmane. Vă rog, spuneţi-i seniorului Toranaga că ştiu acum poziţia multora dintre ele. Pentru că veni vorba, mai toate au în slujba lor trupe japoneze, adăugă mai apăsat. Călugărul care mi-a spus toate astea, în închisoare, era spaniol şi duşmanul tuturor portughezilor şi iezuiţilor.

Blackthorne observă o reacţie imediată pe faţa ei şi, când traduse, şi pe faţa lui Toranaga. Lasă-i timp şi vorbeşte cât mai simplu, îşi zise.

— Trupe japoneze? Vrei să spui samurai?

— Cred că ronini ar fi mai potrivit.

— Ai zis o hartă „secretă”. Stăpânul meu doreşte să ştie cum ai obţinut-o.

— Un bărbat numit Pieter Suyderhof, din Olanda, a fost secretarul particular al primatului de Goa – acesta este titlul preotului catolic cel mai mare în rang, iar Goa este capitala Indiei Portugheze. Ştiţi, bineînţeles, că portughezii încearcă să pună stăpânire pe continent prin forţă. Ca secretar particular al acestui arhiepiscop, care pe atunci era şi viceregе portughez, îi treceau prin mână tot felul de documente. După mulţi ani, el a obţinut unele dintre cărţile lor pilot – hărţi – şi le-a copiat. Acestea au dezvăluit tainele drumului prin Strâmtoarea Magellan şi, de asemeni, cum să ocoleşti Capul Bunei Speranţe şi bancurile de nisip şi recifurile din Goa până-n Japonia, prin Macao. Rutterul meu a fost cel al lui Magellan. Se găsea printre hârtiile mele de pe navă, ce s-au pierdut. Sunt ca aerul pentru mine şi ar putea să fie de mare preţ pentru seniorul Toranaga.

— Stăpânul meu spune că a trimis porunci să fie căutate. Continuă, te rog.

— Când Suyderhof s-a întors în Olanada, le-a vândut Companiei Negustorilor Indiei de Est, care avea monopolul negoţului cu Orientul îndepărtat.

Ea-l privea cu răceală.

— Acest bărbat a fost o iscoadă plătită?

— A fost plătit pentru hărţile lui, da. Acesta e obiceiul lor, aşa răsplătesc ei un om. Nu cu un titlu sau cu pământ, numai cu bani. Olanda e republică. Bineînţeles, senhora, ţara mea şi aliata noastră, Olanda, sunt în război cu Spania şi Portugalia şi asta de ani. Veţi înţelege, senhora, că, în război, e important să afli tainele duşmanilor.

Mariko se întoarse şi vorbi îndelung.

— Stăpânul întreabă de ce acest arhiepiscop a luat în slujba sa un duşman?

— Pieter Suyderhof spune că acest arhiepiscop, care era iezuit, era interesat doar de negoţ. Suyderhof le-a dublat veniturile, aşa că au fost foarte binevoitori cu el. Era un

negustor extrem de deştept – olandezii, de obicei, sunt mai buni la astfel de lucruri decât portughezii – aşa că scrisorile lui de recomandare n-au fost controlate prea atent. De asemenea, mulţi bărbaţi cu ochi albaştri şi păr blond, germani sau alţi europeni, sunt catolici. Blackthorne aşteptă până ce toate acestea fură tălmăcite, apoi adăugă cu grijă: El a fost căpetenia iscoadelor din Asia, pentru Olanda, un soldat al ţării sale, şi a pus câţiva dintre oamenii săi pe navele portugheze. Vă rog, spuneţi-i seniorului Toranaga că, fără negoţul japonez, India Portugheză n-ar putea trăi multă vreme.

Toranaga îşi ţinu ochii aţintiţi pe hartă tot timpul cât vorbi Mariko. Nu se vedea nici o reacţie pe chipul lui la tot ce spusese ea. Blackthorne se întrebă dacă tălmăcise totul.

— Stăpânul meu ar dori o hartă amănunţită a lumii, pe hârtie, cât de curând, cu toate bazele portugheze însemnate şi numărul roninilor de la fiecare. Domnia-sa zice să continui, te rog.

Blackthorne ştia că făcuse un pas uriaş mai departe. Dar băiatul căscă, aşa că hotărî să schimbe drumul, deşi ducea la acelaşi port.

— Lumea noastră nu e totdeauna ceea ce pare. De pildă, la sud de linia asta, pe care noi o numim ecuator, anotimpurile sunt pe dos. Când la noi e vară, la ei e iarnă; când la noi e vară, ei îngheaţă.

— De ce e aşa?

— Nu ştiu, dar e adevărat. Drumul către Japonia e printr-una dintre aceste două strâmtori din sud. Noi, englezii, încercăm să aflăm un drum de nord, fie prin nord-est, peste Siberii, fie prin nord-vest, peste Americi. Eu am fost la nord până aici. Acolo tot pământul e o întindere nesfârşită de gheaţă şi zăpadă şi e aşa de frig mai tot timpul anului că, dacă nu porţi mănuşi de blană, degetele îţi îngheaţă într-o clipă. Oamenii care locuiesc acolo se numesc laponi. Hainele lor sunt făcute din piei neargăsite de animale. Bărbaţii vânează şi femeile fac toată munca. Una din

îndeletnicirile femeilor e să facă hainele. Pentru asta ele trebuie, mai tot timpul, să mestece pieile, ca să le facă mai moi, să le poată coase.

Mariko râse din toată inima.

Blackthorne îi zâmbi, simţindu-se mai încrezător în puterile sale acum.

— E adevărat, senhora: E honto.

— Sorewa honto desu ka? întrebă Toranaga nerăbdător. Ce e adevărat?

Printre hohote de râs, ea-i povesti despre ce era vorba. Începură şi ei să râdă.

— Am trăit printre ei aproape un an. Am fost prinşi între gheţuri şi a trebuit să aşteptăm dezgheţul. Se hrănesc cu peşte, foci, uneori urşi polari şi balene pe care le mănâncă crude. Mâncarea cea mai grozavă la ei este untura crudă de balenă.

— O, lasă, Anjin-san!

— E adevărat. Şi ei locuiesc în case mici, rotunde, făcute în întregime numai din zăpadă şi nu fac baie niciodată.

— Cum, niciodată? izbucni ea.

El clătină din cap şi hotărî să nu-i spună că în Anglia se făcea rar baie, chiar mai rar decât în Spania şi Portugalia, care erau ţări calde.

Ea traduse. Toranaga clătină neîncrezător din cap.

— Stăpânul meu spune că asta e prea de tot. Nimeni nu poate trăi fără baie. Chiar şi oamenii necivilizaţi.

— Ăsta e adevărul, honto, spuse el calm şi ridică mâna. Jur pe Iisus din Nazareth şi pe sufletul meu, jur că e adevărul.

Ea-l privi în tăcere.

— Totul?

— Da. Seniorul Toranaga a dorit adevărul. De ce-aş minţi? Viaţa mea e în mâinile sale. E uşor de dovedit adevărul – nu, ca să fiu cinstit, ar fi greu de dovedit ce-am spus – ar trebui să mergeţi acolo şi să vedeţi cu ochii voştri. Sigur că portughezii şi spaniolii, care sunt duşmanii mei, n-or să mă

susţină. Dar seniorul Toranaga a cerut adevărul. Poate să mă creadă că i-l spun.

Mariko se gândi o clipă. Apoi tălmăci cu conştiinciozitate ce spusese el.

— Seniorul Toranaga spune că e de necrezut că o fiinţă omenească ar putea trăi fără să facă baie.

— Da. Dar acelea sunt ţinuturi reci. Obiceiurile lor sunt diferite de ale voastre şi de ale mele. De pildă, în ţara mea, toată lumea crede că băile sunt primejdioase pentru sănătate. Bunica mea, Bunicuţa Jacoba, spunea: „O baie când te naşti şi alta când îţi dai duhul sunt deajuns ca să treci prin Porţile Raiului.”

— Asta-i greu de crezut.

— Unele dintre obiceiurile voastre sunt foarte greu de crezut. Dar e adevărat că, în scurtul răstimp de când mă aflu la voi, am făcut mai multe băi decât în toţi anii dinainte. Recunosc deschis că mă simt mai bine după. Zâmbi larg. Nu mai cred că băile sunt dăunătoare. Deci am câştigat ceva venind aici, nu?

După o pauză, Mariko încuviinţă şi tălmăci cele spuse.

Kiri zise:

— El e uluitor… uluitor, neh?

— Care e părerea ta despre el, Mariko-san? întrebă Toranaga.

— Sunt sigură că spune adevărul sau crede că-l spune. Pare limpede că ar putea avea, poate, mare preţ pentru domnia-voastră, stăpâne. Noi ştim atât de puţine despre lumea din afară. Are asta importanţă pentru domnia-voastră? Nu ştiu. Dar e aproape ca şi cum ar fi coborât din stele sau ar fi ieşit din adâncurile mării. Dacă el e duşmanul portughezilor şi spaniolilor, atunci lămuririle lui, dacă te poţi încrede în ele, ar putea fi, poate, de nepreţuit pentru interesele domniei-voastre, neh?

— Şi eu cred la fel, spuse Kiri.

— Tu ce crezi, Yaemon-sama?

— Eu, unchiule? O, cred că el e urât şi nu-mi place părul lui auriu şi nici ochii lui de pisică, şi n-arată deloc ca o fiinţă omenească, răspunse pe nerăsuflate. Sunt bucuros că nu m-am născut barbar ca el, ci samurai ca tatăl meu; putem merge să mai înotăm, te rog?

— Mâine, Yaemon, spuse Toranaga nemulţumit că nu putea vorbi direct cu pilotul.

În timp ce vorbeau între ei, Blackthorne hotărî că acum se ivise prilejul. Apoi Mariko se întoarse din nou spre el.

— Stăpânul meu te întreabă de ce ai fost în nord?

— Eram pilot pe o navă. Noi încercăm să găsim o cale de trecere prin nord-est, senhora. Multe din lucrurile pe care vi le pot spune au să vă pară caraghioase, ştiu, începu el. De pildă, acum şaptezeci de ani, regii Spaniei şi Portugaliei au semnat un tratat solemn, prin care îşi împărţeau între ei stăpânirea Lumii Noi, lumea nedescoperită încă. Cum ţara voastră cade în jumătatea portugheză, după lege, ea aparţine Portugaliei – seniorul Toranaga, domnia-ta, toţi, acest castel şi tot ce e în el, au fost date Portugaliei.

— O, te rog, Anjin-san. Iartă-mă, asta e o aiureală!

— Sunt de acord că trufia lor e de necrezut. Dar e adevărat.

Imediat ea începu să tălmăcească şi Toranaga râse batjocoritor.

— Stăpânul Toranaga spune că şi el ar putea tot atât de bine să împartă cerurile între domnia-sa şi împăratul Chinei, neh?

— Te rog, spune-i seniorului Toranaga că-mi pare rău, dar asta nu-i acelaşi lucru, spuse Blackthorne, ştiind că se află în ape tulburi. Aceastea sunt scrise în documente legale, care dau dreptul fiecărui rege să ia pentru sine orice pământ necatolic, descoperit de supuşii lui, să înlăture ocârmuirea existentă şi s-o înlocuiască cu una catolică. Degetul său trasă pe hartă o linie de la nord la sud, care împărţea în două Brazilia. Tot ce este la est de această linie aparţine Portugaliei, tot ce e la vest, Spaniei. Pedro Cabral

a descoperit Brazilia în 1500, aşa că acum Portugalia stăpâneşte Brazilia, a nimicit cultura băştinaşă şi i-au ucis pe conducătorii legiuiţi şi s-a îmbogăţit cu aurul şi argintul luat din mine sau jefuit din temple. Tot restul Americilor descoperit până acum e stăpânit de spanioli – Mexic, Peru, aproape tot acest continent de sud. Au şters de pe faţa pământului triburile incaşe, le-au distrus cultura şi au înrobit sute de mii de oameni. Conchistadorii au arme moderne, băştinaşii nimic. Cu conchistadorii vin şi popii. Curând câţiva prinţi sunt convertiţi şi încep să fie folosite neînţelegerile dintre ei. Apoi prinţii sunt aţâţaţi unul împotriva celuilalt şi regatul e înghiţit cât ai bate din palme. Acum Spania e cea mai bogată ţară din lumea noastră, prin aurul şi argintul jefuit de la incaşi şi mexicani şi trimis apoi în Spania.

Mariko era acum foarte solemnă. Prinsese iute înţelesul lecţiei lui Blackthorne. La fel şi Toranaga.

— Stăpânul meu spune că discuţia aceasta e o pierdere de vreme. Cum ar putea ei să-şi ia cu de la sine putere asemenea drepturi?

— Nu ei şi le-au luat, spuse Blackthorne grav. Papa le-a dat aceste drepturi, însuşi vicarullui Cristos pe pământ. În schimbul răspândirii cuvântului Domnului.

— Nu cred, exclamă ea.

— Vă rog, tălmăciţi ce-am spus, senhora. E honto.

Ea se supuse şi tălmăci cu de-amănuntul, vădit tulburată.

— Stăpânul meu… – stăpânul meu spune că… – că încerci doar să-l otrăveşti împotriva duşmanilor dumitale. Care e adevărul? Jură pe viaţa domniei-tale, senhor.

— În 1493, Papa Alexandru al VI-lea a stabilit primul hotar, începu Blackthorne, binecuvântându-l pe Alban Caradoc, care-i vârâse aţâţe lucruri în cap, când era tânăr, şi pe fratele Domingo, care-i vorbise despre mândria japoneză şi-i dăduse cheia spre a ajunge la minţile lor. În 1506, Papa Iulius al II-lea a întărit schimbările tratatului de la Tordesillas, semnat de Spania şi Portugalia în 1419, care schimbau puţin hotarul. În 1529, abia dacă sunt şaptezeci de ani de atunci, Papa Clement al VII-lea a întărit tratatul de la Saragossa, care stabilea un al doilea hotar pe aici – degetul lui desenă pe nisip o linie de longitudine, care trecea prin extremitatea sudică a Japoniei. Aceasta îi dă numai Portugaliei dreptul asupra ţării voastre, asupra tuturor acestor ţări – începând cu Japonia, China, până-n Africa – în felul în care v-am spus. Să fie exploatate – prin orice mijloace – în schimbul răspândirii catolicismului.

Se opri din nou, iar femeia şovăi, foarte tulburată, şi el simţi iritarea crescândă a lui Toranaga, dat fiind că trebuia să aştepte ca ea să tălmăcească.

Mariko îşi forţă buzele să vorbească şi repetă, îi repetă spusele. Apoi îl ascultă din nou pe Blackthorne, detestând ce auzea. Să fie oare toate astea cu putinţă? se întrebă ea. Cum ar putea Sanctitatea Sa să spună asemenea lucruri?

Să dea ţara noastră portughezilor? Trebuie să fie o minciună. Dar pilotul a jurat pe Iisus Mântuitorul.

— Pilotul spune, stăpâne, începu ea, că în… – în vremurile când au fost luate aceste hotărâri de către Sanctitatea Sa Papa, toată lumea lor, chiar şi ţara lui Anjin-san, era creştină catolică. Despărţirea nu… – nu se produsese încă. Aşa că aceste… – aceste hotărâri ale Papei ar fi, bineînţeles, obligatorii pentru… – pentru toate naţiile. Chiar şi aşa, el mai spune că, deşi numai portughezii au drept de a exploata Japonia, totuşi Spania şi Portugalia se ceartă fără încetare asupra dreptului de proprietate din pricina bogăţiei comerţului nostru cu China.

— Care-i părerea ta, Kiri-san? spuse Toranaga, la fel de, uluit ca şi ceilalţi. Doar băiatul se juca cu evantaiul, neatent.

— El e convins că spune adevărul, rosti Kiri. Da, aşa gândesc. Dar – cum să dovedeşti toate astea – sau măcar o parte din ele?

— Tu cum ai dovedi-o, Mariko-san? întrebă Toranaga foarte tulburat de reacţia lui Mariko la cele spuse, dar bucuros că fusese de acord s-o folosească pe ea drept tălmaci.

— L-aş întreba pe părintele Tsukku-san, spuse. Apoi aş trimite pe cineva – un vasal de încredere – în lume, să vadă. Poate împreună cu Anjin-san.

Kiri zise:

— Dacă preotul nu întăreşte cele spuse, nu-nseamnă neapărat că Anjin-san minte, neh?

Kiri era încântată că ea dăduse ideea să fie folosită Mariko drept tălmaci, când Toranaga căuta pe altcineva în locul lui Tsukku-san. Ea ştia că puteai să ai încredere în Mariko şi că, o dată ce ea jurase pe zeul ei străin, avea să rămână tăcută în veci la întrebările amănunţite ale oricărui preot creştin. Cu cât diavolii aceia ştiu mai puţine, cu atât mai bine, gândi. Şi ce comoară de cunoştinţe are barbarul ăsta!

Kiri văzu că băiatul cască din nou şi era bucuroasă. Cu cât băiatul înţelegea mai puţine, cu atât mai bine, îşi zise. Apoi

spuse:

— De ce nu trimiţi după mai marele preoţilor creştini şi să-l întrebi despre aceste fapte? Vezi ce spune. Mai întotdeauna le citeşti gândurile pe faţă, şi nu prea sunt în stare de ascunzişuri.

Toranaga încuviinţă din cap, cu ochii pe Mariko.

— Din ce ştii tu despre barbarii din sud, Mariko-san, ce-ai zice, ordinul unui Papă ar fi ascultat?

— Fără nici o îndoială.

— Poruncile lui ar fi socotite drept glasul Dumnezeului creştin, care le-ar vorbi?

— Da.

— Toţi creştinii catolici i-ar asculta poruncile?

— Da.

— Chiar şi creştinii noştri de aici?

— Aş zice că da.

— Chiar şi tu?

— Da, alteţă. Dacă ar fi un ordin al Sanctităţii Sale direct pentru mine. Da, pentru mântuirea sufletului meu. Privirea ei era hotărâtă. Dar, până atunci, nu voi da ascultare unui alt om decât seniorului meu, şefului familiei mele, sau soţului meu. Eu sunt japoneză, creştină într-adevăr, dar înainte de toate sunt samurai.

— Atunci cred că această sanctitate ar fi bine să stea cât mai departe de ţărmurile noastre. Toranaga rămase o clipă pe gânduri. Apoi hotărî ce să facă cu barbarul, Anjin-san. Spune-i… Se opri.

Toţi ochii se îndreptară spre potecă şi spre bătrâna care se apropia. Purta sutana cu glugă a călugăriţelor budiste. Patru samurai în gri o însoţeau. Aceştia se opriră şi ea înaintă singură.

CAPITOLUL 17

Toţi se înclinară adânc. Toranaga băgă de seamă că barbarul îl imită şi nu se ridică, nici nu rămâne cu ochii holbaţi, cum ar fi făcut, după obiceiul lor, toţi barbarii, în afară de Tsukku-san. Pilotul învaţă repede, gândi, cu mintea

încă înfierbântată de ceea ce auzise. Zeci de mii de întrebări îi năvăleau în minte dar, potrivit obiceiului său, le îndepărtă pentru un timp spre a se concentra asupra primejdiei de moment.

Kiri se grăbi să-i ofere bătrânei perna ei şi o ajută să se aşeze, apoi îngenunche lângă ea, aşteptând nemişcată.

— Mulţumesc, Kiritsubo-san, spuse femeia reîntorcându-le plecăciunea. Numele ei era Yodoko. Era văduva lui Taiko şi acum, de la moartea lui, călugăriţă budistă. Îmi pare rău că am venit nepoftită şi că v-am întrerupt, senior Toranaga.

— Domnia-ta nu eşti niciodată nebinevenită sau nepoftită, Yodoko-sama.

— Mulţumesc, da, mulţumesc. Aruncă o privire spre Blackthorne şi îşi miji ochii, încercând să vadă mai bine. Dar cred că, într-adevăr, v-am întrerupt. Nu văd cine…

— E un barbar? Ochii mei slăbesc din ce în ce mai mult. Nu e Tsukku-san, nu-i aşa?

— Nu, e barbarul cel nou, spuse Toranaga.

— O, el! Yodoko îl cercetă mai îndeaproape. Te rog, spune-i că nu văd foarte bine, de aici şi lipsa mea de bună cuviinţă.

Mariko făcu precum i se ceruse.

— El zice că mulţi oameni din ţara lui au vederea slabă, Yodoko-sama, dar poartă ochelari. Întreabă dacă noi avem. I-am spus că da, unii dintre noi – de la barbarii din sud. Că obişnuiai să porţi, dar că acum nu-o mai faci.

— Da. Prefer ceaţa ce mă-nconjoară. Da, nu-mi plac multe ce văd în zilele noastre. Yodoko se întoarse şi privi spre băiat prefăcându-se că abia acum îl văzuse. O! Fiule! Deci iată-te! Te căutam. Ce bine-i să-l vezi pe kwampaku! Se înclină plină de respect.

— Mulţumesc, mamă bună. Yaemon strălucea de bucurie şi se înclină la rândul lui. O, trebuia să-l fi auzit pe barbar. Ne-a desenat o hartă a lumii şi ne-a povestit lucruri cu haz despre oameni care nu fac baie deloc! Niciodată în toată viaţa lor şi locuiesc în case de zăpadă, şi poartă piei de animale precum kami cei răi.

Bătrâna vorbi cu dispreţ:

— Fiul meu, cred că cu cât aceşti oameni vin mai puţin pe aici, cu atât e mai bine. Nu i-am putut înţelege niciodată şi tot timpul miros atât de îngrozitor. N-am putut pricepe niciodată cum preaslăvitul Taiko, tatăl tău, i-a putut îngădui. Dar el era bărbat, ca şi tine, şi voi aveţi mai multă răbdare decât o biată femeie. Tu ai un dascăl bun, Yaemon-sama. Ochii ei bătrâni se întoarseră iar spre Toranaga. Seniorul Toranaga are mai multă răbdare decât oricine din împărăţie.

— Răbdarea e importantă pentru un bărbat şi vitală pentru un conducător, spuse Toranaga. Şi setea de cunoaştere este o însuşire de seamă, nu, Yaemon-sama? şi cunoaşterea se-arată prin locuri ciudate.

— Da, unchiule. O, da, spuse Yaemon. Are dreptate, nu, mamă bună?

— Da, da. Aşa-i. Dar eu sunt bucuroasă că sunt femeie şi nu trebuie să-mi fac griji-cu astfel de lucruri, neh? Yodoko îmbrăţişă băiatul ce venise să se aşeze lângă ea. Deci, fiul meu, de ce mă aflu eu aici? Să-l iau pe kampaku. De ce? Deoarece kampaku întârzie de la masă şi de la lecţia de scriere

— Nu-mi place să scriu şi mă duc să înot!

Toranaga spuse cu o gravitate prefăcută:

— Când eram de vârsta ta, nici mie nu-mi plăcea să scriu. Dar mai târziu, când am avut douăzeci de ani, a trebuit să las luptele şi să mă întorc la şcoală. Asta mi-a plăcut şi mai puţin.

— Să te întorci la şcoală, unchiule? După ce o părăsiseşi pentru totdeauna? O, ce îngrozitor!

— Un conducător trebuie să scrie bine, Yaemon-sama. Nu doar citeţ, ci frumos, iar kampaku mai bine decât oricare altul. Cum altfel ar putea să-i scrie Majestăţii Sale Imperiale sau marilor daimyo? Un conducător trebuie să facă multe lucruri care sunt dificile.

— Da, unchiule. E foarte greu să fii kampaku. Yaemon se încruntă plin de importanţă. Cred că eu am să-mi fac lecţiile acum şi nu la douăzeci de ani, pentru că atunci o să am treburi importante de stat.

Toţi erau foarte mândri de el.

— Eşti foarte înţelept, fiule, spuse Yodoko.

— Da, mamă bună. Sunt înţelept ca tata, cum zice şi mama. Când se întoarce mama acasă?

Yodoko se uită fix la Toranaga.

— Curând.

— Nădăjduiesc că foarte curând, spuse Toranaga.

Ştia că Yodoko venise să ia băiatul trimisă de Ishido. Toranaga adusese copilul şi străjile direct în grădină ca să-şi scoată şi mai mult duşmanul din sărite. De asemeni, şi să-i arate băiatului pe ciudatul pilot, lipsindu-l astfel pe Ishido de bucuria de a-i oferi el această plăcere.

— E foarte obositor să trebuiască să tot fiu cu ochii pe fiul meu, spunea Yodoko. Ar fi foarte bine să o avem din nou acasă, aici, în Osaka, pe doamna Ochiba, atunci eu m-aş putea reîntoarce în templu, neh? Cum se simte ea? Dar doamna Genjiko?

— Amândouă se bucură de o sănătate excelentă, îi spuse Toranaga, chicotind în sinea lui.

Cu nouă ani în urmă, dintr-o neobişnuită pornire prietenească, Taiko îi propusese să se însoare cu doamna Genjiko, sora mai tânără a doamnei Ochiba, concubina lui favorită.

— Atunci casele noastre vor fi unite pentru totdeauna, neh? spusese Taiko.

— Da, alteţă. Mă voi supune, deşi nu merit această cinste, răspunsese Toranaga plin de respect, dorind această legătura cu Taiko. Dar ştia că, deşi Yodoko, soţia lui Taiko, putea să fie de acord, totuşi concubina lui, Ochiba, îl ura şi avea să-şi folosească uriaşa influenţă ce o avea asupra lui Taiko ca să împiedice căsătoria. Şi, în acelaşi timp, era mai înţelept să se ferească de-a o avea pe sora ei de soţie,

pentru că asta i-ar fi dat puteri enorme asupra lui şi, în plus, ceea ce nu era deloc lipsit de importanţă, i-ar fi dat cheile de la averea lui. Dar dacă s-ar fi măritat cu fiul lui, Sudara, atunci Toranaga, ca şef al familiei, ar fi rămas cu puterea neştirbită. Îi trebuise toată priceperea ca să aranjeze căsătoria dintre Sudara şi Genjiko, dar izbutise şi acum Genjiko era o pavăză de nepreţuit împotriva Ochibei, fiindcă Ochiba îşi adora sora.

— Nora mea nu este încă în chinurile facerii – se aşteptau să înceapă ieri – dar bănui că doamna Ochiba va pleca imediat ce nu mai e nici un pericol.

— După trei fete e timpul ca Genjiko să-ţi dea un nepot, neh? Am să înalţ rugăciuni pentru naşterea lui.

— Mulţumesc, spuse Toranaga, ţinând la ea ca întotdeauna, ştiind că vorbea din inimă, deşi el nu reprezenta nimic altceva decât primejdii pentru casa ei.

— Aud că doamna ta, Sazuko, e grea?

— Da. Sunt foarte norocos.

Toranaga adăugă la celelalte şi gândul la cea mai nouă concubină a sa, la tinereţea, puterea şi căldura ei. Nădăjduiesc să avem un fiu, îşi spuse. Da, asta ar fi foarte bine. Şaptesprezece ani e o vârstă potrivită să ai primul copil, dacă ai o sănătate perfectă ca a ei.

— Da. Sunt foarte norocos.

— Buddha te-a binecuvântat.

Yodoko simţi o undă de invidie. Părea atât de nedrept ca Toranaga să aibă cinci fii în viaţă, patru fiice şi deja cinci nepoate, şi în plus copilul lui Sazuko ce stătea să se nască, iar el, în putere şi cu atâţia ani în faţă şi cu numeroasele concubine din casa lui, putea zămisli şi mai mulţi fii. Iar toate speranţele ei erau adunate în acest singur copil de şapte ani, în aceeaşi măsură al ei cât şi al Ochibei. Da, Yaemon este şi fiul meu, gândi. Cât am urât-o la început pe Ochiba…

Îi văzu pe toţi cu privirile aţintite asupra ei şi tresări.

— Da?

Yaemon se încruntă:

— Am zis, putem să mergem să-mi fac lecţiile, mamă bună? Am spus-o de două ori.

— Îmi pare rău, fiule, mă furaseră gândurile. Aşa se întâmplă când îmbătrâneşti. Da, atunci hai să mergem.

Kiri o ajută să se ridice. Yaemon alergă înainte. Samuraii în gri erau deja în picioare şi unul dintre ei îl prinse şi îl săltă cu dragoste pe umeri. Cei patru samurai care o însoţiseră pe Yodoko aşteptau deoparte.

— N-ai vrea, te rog, să faci câţiva paşi cu mine, senior Toranaga? Am nevoie de un braţ puternic de care să mă sprijin.

Toranaga fu în picioare cu o sprinteneală uimitoare. Ea îl luă de braţ, dar nu se folosi de puterea lui.

— Da. Am nevoie de un braţ puternic. Şi Yaemon are nevoie. La fel şi împărăţia.

— Sunt totdeauna gata să vă slujesc, spuse Toranaga.

Când se îndepărtară de ceilalţi, ea spuse încet:

— Fii regent unic. Ia puterea şi cârmuieşte tu singur. Până când Yaemon ajunge la vârsta potrivită.

— Testamentul lui Taiko o interzice – chiar dacă eu aş-dori-o –, dar n-o doresc. Clauzele lui nu îngăduie nici unui regent să ia puterea de unul singur. N-am căutat niciodată să iau puterea doar pentru mine. Niciodată.

— Tora-chan, spuse ea folosind numele pe care i-l dăduse Taiko cu mulţi ani în urmă, noi avem puţine taine, tu şi cu mine. Ai putea s-o faci, dacă ai vrea. Eu răspund pentru doamna Ochiba. Ia puterea pentru cât trăieşti. Fii shogun şi fă…

— Doamnă, ceea ce spuneţi înseamnă trădare. Eu – nu – caut – să – ajung – shogun.

— Bineînţeles, dar te rog, ascultă-mă, pentru ultima oară. Fii shogun, fă-l pe Yaemon singurul tău moştenitor. El ar putea să fie shogun, după tine. Nu e el din spiţa Fujimoto – prin doamna Ochiba, prin bunicul ei, Goroda, şi mai departe până în timpuri străvechi? Fujimoto!

Toranaga rămase cu privirea aţintită asupra ei.

— Credeţi că toţi daimyo ar fi de acord cu aşa ceva, sau că alteţa sa, Fiul Cerului, ar putea încuviinţa numirea?

— Nu. Nu pentru Yaemon singur. Dar, dacă tu ai fi shogun acum şi l-ai adopta, ai putea să-i convingi, pe toţi. Noi te vom sprijini, eu şi doamna Ochiba.

— S-a învoit ea cu asta? întrebă Toranaga uluit.

— Nu, nu i-am spus-o niciodată. Dar ea va fi de acord. Răspund eu pentru ea. Dinainte.

— Nici nu poate fi vorba de una ca asta, doamnă.

— Tu poţi să te descurci cu Ishido şi cu toţi ceilalţi. Totdeauna te-ai descurcat. Mă tem de ce-aud, Tora-chan, zvonuri despre război, cine pe cine sprijină, şi-ntoarcerea vremurilor întunecate. Când o să-nceapă războiul, o să ţină la nesfârşit şi-o să-l înghită pe Yaemon.

— Da. Şi eu cred asta. Da, dacă o să-nceapă, n-o să se mai termine niciodată.

— Atunci ia puterea! Fă ce vrei, oricui şi oricum vrei. Yaemon e un băiat de ispravă. Ştiu că îţi place. Are mintea tatălui său şi, sub mina ta, am avea toţi de câştigat. Trebuie să-şi capete moştenirea.

— Eu nu mă împotrivesc lui sau succesiunii lui. De câte ori trebuie s-o spun?

— Moştenitorul va fi distrus dacă tu nu-l sprijini cu fapta.

— Dar eu îl sprijin! spuse Toranaga. În orice chip. Aşa m-am înţeles cu Taiko, regretatul vostru soţ.

Yodoko oftă şi se înfăşură mai bine în sutană.

— Oasele astea bătrâne au îngheţat. Atât de multe taine şi bătălii, trădări, morţi şi victorii, Tora-chan. Eu sunt doar o femeie şi foarte, foarte singură. Sunt bucuroasă că mi-am închinat viaţa lui Buddha şi că mai toate gândurile mele sunt îndreptate acum spre Buddha şi viaţa mea viitoare. Dar în viaţa asta trebuie să-mi apăr fiul şi să-ţi spun toate astea. Sper că ai să-mi ierţi îndrăzneala

— Întotdeauna caut şi mă bucur de sfatul vostru.

— Mulţumesc. Îşi îndreptă puţin spatele. Ascultă, cât trăiesc eu, nici Moştenitorul, nici doamna Ochiba n-au să meargă niciodată împotriva ta.

— Da.

— Ai să te gândeşti la ce ţi-am spus?

— Testamentul fostului meu stăpân nu îngăduie. Nu pot să merg împotriva lui sau jurământului sacru, de regent.

Merseră un timp în tăcere. Apoi Yodoko oftă.

— De ce n-ai lua-o de nevastă?

Toranaga rămase ca trăsnit.

— Pe Ochiba?

— De ce nu? E o alegere politică întru totul potrivită. Q alegere perfectă pentru tine. E frumoasă, tânără, în putere, din spiţa cea mai bună, parte Fujimoto, parte Minowara, soarele îi luminează chipul, şi are o nemărginită sete de viaţă. Tu acum nu ai nici o soţie legitimă – aşa că, de ce nu? Asta ar rezolva problema succesiunii şi ar împiedica sfâşierea împărăţiei în bucăţi. Cu siguranţă c-o să ai alţi fii de la ea. Yaemon o să te urmeze pe tine, apoi fiii lui sau ceilalţi fii ai ei. Ai putea să ajungi shogun. Ai avea putere dată de locul tău în stat şi putere de tată, aşa că l-ai putea pregăti pe Yaemon după gândul tău. L-ai adopta după lege şi-ar fi fiul tău la fel de bine ca şi ceilalţi. De ce să nu tensori cu doamna Ochiba?

Pentru că e o pisică sălbatică, o tigroaică vicleană, cu chip şi trup de zeiţă, care se crede împărătească şi se poartă astfel, îşi spuse în sinea lui Toranaga. N-ai putea niciodată să ai atâta încredere în ea ca să o primeşti. Ar fi chiar în stare să-ţi vâre un ac în ochi, în timp ce dormi, prefăcându-se că te mângâie. O, nu, nu ea! Chiar dacă m-aş însura cu ea numai cu numele – şi ea n-ar primi niciodată asta – o, nu! E cu neputinţă. Pentru tot felul de motive, nu numai acela că ea m-a urât şi a uneltit căderea mea şi a casei mele dintotdeauna, de când a fătat prima oară, acum unsprezece ani.

Chiar de atunci, chiar de la şaptesprezece ani, era pornită să mă distrugă. O, atât de delicată pe dinafară ca prima piersică coaptă a verii şi la fel de înmiresmată. Dar pe dinăuntru e sabie de oţel, cu o minte pe măsură, urzindu-şi vrăjile, făcându-l, în curând, pe Taiko nebun după ea şi îndepărtându-i pe toţi şi toate. Da, îl băgase sub papuc pe Taiko de când avea cincisprezece ani, când o luase mai întâi concubină. Da, şi nu uita că, de fapt, chiar de atunci, ea l-a avut pe el la aşternut, nu el pe ea, oricât de mult şi-ar fi închipuit el altfel. Da, chiar la cincisprezece ani Ochiba ştia ce voia şi cum să obţină. Apoi s-a întâmplat miracolul, dându-i lui Taiko un fiu, în sfârşit, ea, singura din toate femeile pe care le-a avut la viaţa lui. Cu câte a împărţit perna? O sută pe puţin, el, o hermină care şi-a lăsat mai multă Sevă a Bucuriei în mai multe Lăcaşuri Cereşti decât zece bărbaţi obişnuiţi! Da. Femei de toate vârstele, de toate castele, întâmplătoare sau concubine oficiale, de la prinţese Fujimoto până la concubine de a patra mână. Dar niciuna nu rămăsese vreodată grea, deşi, mai târziu, multe dintre cele pe care Taiko le îndepărtase sau de care divorţase, ori le găsise soţi, avuseseră copii de la alţi bărbaţi. Niciuna, în afară de doamna Ochiba.

Dar ea îi dăduse primul fiu când el avea cincizeci şi trei de ani, o biată fiinţă firavă, bolnăvicioasă, care murise curând, Taiko smulgându-şi hainele, aproape nebun de durere, învinovăţindu-se pe el, nu pe ea. Apoi, patru ani mai târziu, în chip miraculos, ea fătase iar, printr-o minune – un alt băiat, surprinzător de sănătos de data asta, ea având acum douăzeci şi unu de ani. Neasemuita Ochiba, o numise Taiko.

A fost Taiko tatăl lui Yaemon? Ehei, ce n-aş da să ştiu adevărul. O să-l ştim vreodată? Pesemne că nu, dar ce n-aş da pentru o dovadă, oricare ar fi asta.

Ciudat că Taiko, atât de priceput în toate celelalte, n-a fost şi în privinţa Ochibei, îndrăgind-o pe ea şi pe Yaemon la nebunie. Ciudat ca, din toate femeile, ea să ajungă mama

moştenitorului său, ea, al cărei tată, şi tată vitreg, şi mamă au murit din pricina lui Taiko.

O fi fost ea atât de iscusită să împartă perna cu un alt bărbat, să-i ia sămânţa, apoi să-l şteargă de pe faţa pământului ca să fie în siguranţă? Nu o dată, ci de două ori?

Ar putea fi atât de vicleană? O, da!

Să mă-nsor cu Ochiba? Niciodată.

— Sunt onorat că aţi făcut o asemenea propunere, spuse Toranaga.

— Eşti bărbat, Tora-chan. Ai putea să mânuieşti asemenea femeie cu uşurinţă. Eşti singurul om din împărăţie care ar putea, neh? Ea ar fi o pereche minunată pentru tine. Priveşte-o cum se luptă să apere interesele fiului ei şi ea e doar o femeie fără apărare. Ar fi o soţie demnă de tine.

— Nu cred că ea s-ar gândi vreodată la asta.

— Şi dacă ar face-o?

— Aş vrea s-o aflu. Doar eu. Da, asta ar fi o nemăsurată onoare.

— Multă lume crede că numai tu stai între Yaemon şi succesiune.

— Mulţi oameni sunt nerozi.

— Da. Dar tu nu eşti, Toranaga-sama. Nici doamna Ochiba.

Nici tu, doamna mea, gândi el.

CAPITOLUL 18

La cea mai întunecată oră din noapte, asasinul sări peste zid în grădină. Era aproape cu neputinţă de zărit. Era un bărbat mărunt şi purta haine negre, strâns lipite de trup, şosetele-tabi erau negre, iar capu-i era acoperit cu o glugă şi o mască neagră. Alergă fără zgomot spre faţada de piatră a fortăreţei interioare, oprindu-se chiar lângă zidurile înalte. La cincizeci de iarzi mai încolo, doi samurai în maro păzeau intrarea principală. Aruncă îndemânatic un cârlig înfăşurat în cârpe, de care era prinsă o funie subţire de mătase. Cârligul se prinse de marginea de piatră a ambrazurii. Bărbatul se căţără pe frânghie, se strecură prin deschizătură şi dispăru înăuntru.

Coridorul luminat de lumânări era liniştit. Se grăbi de-a lungul lui, în tăcere, deschise o uşă exterioară şi ieşi afară pe parapet. O altă aruncare îndemânatică şi o scurtă căţărare şi el se afla în coridorul de deasupra. Santinelele de la colţurile parapetului nu-l auziră, deşi erau atente.

Se vârî într-o nişă în zid când o patrulă de samurai în maro trecură fără zgomot pe lângă el. Când se îndepărtară, se strecură uşor de-a lungul acestui coridor. La colţ se opri. Se uită prudent de cealaltă parte. Un samurai păzea uşa de la celălalt capăt. Flăcările lumânărilor dansau în tăcere. Santinela stătea cu picioarele încrucişate, apoi căscă, îşi rezemă spatele de zid şi se întinse. Ochii i se închiseră pentru o clipă. În aceeaşi clipă asasinul ţâşni înainte. Fără zgomot. Alcătui un laţ cu funia de mătase ce-o avea în mâini, îl trecu în jurul gâtului santinelei şi smuci puternic. Degetele străjerului încercară să tragă de laţ, dar era deja mort. O lovitură scurtă cu pumnalul între vertebre, la fel de precisă ca a unui chirurg, şi străjerul rămase nemişcat.

Bărbatul împinse uşor uşa. Sala de audienţe era goală, uşile interioare nepăzite. Trase cadavrul înăuntru şi împinse uşa la loc. Traversă încăperea fără şovăială şi alese uşa interioară din stânga. Era din lemn şi puternic ferecată. Îşi trecu pumnalul curbat în mâna dreaptă. Ciocăni încet.

— În zilele împăratului Shirakawa…”, spuse, dând prima parte a parolei.

De cealaltă parte a uşii se auzi şuieratul oţelului părăsind teaca şi răspunsul:

— „…trăia un om înţelept numit Enraku-ji…”

— „…care a scris cea de-a treizeci şi una sutră.” Am un mesaj urgent pentru seniorul Toranaga.

Uşa se deschise şi asasinul plonja înăuntru. Pumnalul pătrunse de jos în sus în gâtul primului samurai, chiar sub bărbie, şi ieşi afară tot atât de repede, implântându-se cu o mişcare identică în cel de al doilea străjer. O uşoară răsucire şi din nou fu tras afară. Amândoi bărbaţii rămaseră morţi în picioare. Prinse pe unul dintre ei şi-l lăsă să cadă

uşor; celălalt se prăbuşi, dar fără zgomot. Sângele curgea din ei pe podea şi trupurile se răsuceau în chinurile morţii.

Bărbatul se grăbi de-a lungul acestui coridor interior, slab luminat. Apoi se deschise un shoji. Îngheţă şi-şi roti încet privirea.

La zece paşi mai departe, cu o tavă în mâini, Kiri îl privea cu gura căscată.

El văzu că cele două ceşti de pe tavă erau nefolosite şi mâncarea neatinsă. Un fir de abur ieşea din ceainic. Lângă el troznea o lumânare. Apoi tava căzu, iar mâinile ei se strecurară în obi şi ieşiră cu un pumnal, gura i se mişca fără să scoată vreun sunet, iar el deja alerga către colţ. La celălalt capăt se deschise o uşă şi un samurai uimit, cu ochii cârpiţi de somn, se holbă de-a lungul coridorului.

Asasinul ţâşni către el şi găsi în dreapta panoul shoji pe care îl căuta şi pe care îl sfâşie. Kiri ţipă, afară se dădu alarma, dar el alergă sigur prin întuneric, traversă încăperea pe lângă femeile şi slujnicele lor trezite din somn, ieşind în coridorul cel mai îndepărtat.

Aici era întuneric beznă, dar el înaintă fără să şovăie, pe pipăite, ca să nimerească uşa căutată. O trase şi se aruncă asupra siluetei întinse în aşternut. Dar braţul îi fu prins ca într-o menghină şi se pomeni luptându-se pe duşumea. Se luptă cu pricepere, se desprinse şi lovi iar cu pumnalul, dar nu nimeri, încurcându-se de învelitoare. O azvârli şi se aruncă asupra adversarului cu pumnalul pregătit pentru o lovitura mortală. Dar omul se răsuci cu neaşteptată agilitate şi îşi îngropă călcâiul în pântecele lui. Durerea explodă în el, iar victima îi scăpă.

Apoi samuraii se îngrămădiră în pragul uşii, unii cu felinare, iar Naga, ciufulit şi doar cu fâşia de pânză în jurul şoldurilor, păşi cu sabia ridicată între el şi Blackthorne.

— Predă-te!

Asasinul se prefăcu că loveşte, strigă: „Namu Amida Butsu” – în numele lui Buddha Amida – îndreptă pumnalul asupra sa şi cu ambele mâini şi-l implântă în gât, chiar sub

bărbie. Sângele ţâşni şi el se nărui în genunchi. Naga lovi o singură dată – sabia lui ca un arc rotitor – şi capul se rostogoli.

În tăcere Naga ridică capul şi-i smulse masca. Chipul era comun, ochii încă clipeau. Săltă capul de moţul din creştet, părul fiind tuns ca al samurailor.

— Îl cunoaşte cineva?

Nu-i răspunse nimeni. Naga îl scuipă în faţă, aruncă furios capul unuia din oamenii săi, sfâşie hainele negre şi ridică braţul drept al mortului, găsind ce căuta. Micul tatuaj – semnul chinezesc pentru Amida, un Buddha anume – era imprimat la subţioară.

— Cine e ofiţerul gărzii?

— Eu, stăpâne. Omul era alb la faţă.

Naga ţâşni spre el şi ceilalţi se împrăştiară care încotro. Ofiţerul nu încercă să se ferească de cumplita lovitura de sabie care-i zbură capul, o parte din umăr şi un braţ.

— Haybusa-san, porunceşte tuturor oamenilor din schimbul acesta să coboare în curte, spuse Naga unui ofiţer. Dublaţi garda pentru schimbul următor. Luaţi cadavrul de aici. Ceilalţi sunteţi… Se opri când Kiri apăru în uşă, cu pumnalul încă în mână. Ea se uită la cadavru, apoi la Blackthorne.

— Anjin-san nu e rănit? întrebă ea.

Naga îşi aruncă privirea spre bărbatul care îl depăşea cu mult în înălţime şi care gâfâia. Nu vedea nici răni, nici sânge. Doar un om mahmur de somn, care fusese cât pe ce să fie ucis. Alb la faţă, dar netemător.

— Eşti rănit, pilotule?

— Nu înţeleg.

Naga veni lângă el şi-i desfăcu chimonoul ca să vadă dacă fusese rănit.

— A, înţeleg acum. Nu. Nu rănit, îl auzi pe uriaş spunându-i şi-l văzu clătinând din cap.

— Bine, spuse. Pare să nu fie rănit, Kiritsubo-san.

Îl văzu pe Anjin-san arătând către cadavru şi spunând ceva.

— Nu te înţeleg, răspunse Naga. Anjin-san, tu stai aici. Şi apoi către unul dintre oamenii săi: Adu-i ceva de mâncare şi băutură, dacă vrea.

— Asasinul a avut un tatuaj Amida, neh? întrebă Kiri.

— Da, doamnă Kiritsubo.

— Diavoli – diavoli.

— Da.

Naga se înclină spre ea, apoi privi spre unul din samuraii îngroziţi.

— Tu, urmează-mă. Ia şi capul!

Se îndepărtă întrebându-se cum o să-i spună tatălui său. O, Buddha, îţi mulţumesc pentru că mi-ai apărat tatăl.

— Era ronin, spuse Toranaga scurt. N-o să-i poţi da niciodată de urmă, Hiro-matsu-san.

— Da. Dar Ishido e răspunzător. N-are onoare dacă face asta, neh? Să folosească spurcăciunile astea de asasini! Te rog, te implor, lasă-mă să adun acum legiunile. O să sfârşesc cu asta odată pentru totdeauna.

— Nu. Toranaga îşi întoarse privirea către Naga. Eşti sigur că Anjin-san nu e rănit?

— Da, alteţă.

— Hiro-matsu-san, ai să-i coborî în rang pe toţi cei din schimbul ăsta, pentru că nu şi-au îndeplinit datoria. Li se interzice să-şi facă seppuku. Li se porunceşte să trăiască cu această ruşine în faţa oamenilor mei, ca soldaţii cei mai de rând. Porunceşte ca santinelele moarte să fie târâte de picioare prin castel şi oraş până la terenul de execuţie. Să-i mănânce câinii.

Privi către fiul său, Naga. La începutul serii sosise un mesaj urgent de la mânăstirea Johji din Nagoya despre ameninţarea lui Ishido faţă de Naga. Toranaga poruncise imediat ca fiul său să rămână în încăperile lor, înconjurat de străji, iar ceilalţi membri ai familiei aflaţi în Osaka – Kiri şi doamna Sazuko – să fie la fel de bine păziţi. Mesajul de la

stareţ spunea că el socotea că ar fi fost înţelept s-o elibereze imediat pe mama lui Ishido şi s-o trimită înapoi în oraş împreună cu slujnicele sale. „Nu îndrăznesc să pun în primejdie, prosteşte, viaţa unuia dintre iluştrii voştri fii. Ceea ce e mai rău e că starea sănătăţii ei nu e bună. A răcit. E mai bine să moară la casa ei şi nu aici.”

— Naga-san, şi tu eşti la fel de răspunzător pentru că asasinul a pătruns înăuntru, spuse Toranaga cu o voce rece şi tăioasă. Fiecare samurai e răspunzător, fie că era de strajă sau nu, fie că era treaz sau dormea. Eşti amendat cu jumătate din venitul anual.

— Da, stăpâne, spuse tânărul, surprins că i se îngăduia să mai păstreze ceva, inclusiv capul. Te rog, ia-mi şi mie rangul, spuse. Nu pot trăi cu ruşinea asta. Nu merit decât dispreţ pentru nepriceperea mea, stăpâne.

— Dacă vroiam să te cobor în rang, aş fi făcut-o. Ţi se porunceşte să pleci deîndată la Yedo. Vei pleca la noapte cu douăzeci de oameni şi te vei înfăţişa fratelui tău. S-ajungi acolo în cel mai scurt timp! Pleacă!

Naga se înclină şi se îndepărtă alb la faţă. Apoi Toranaga reveni către Hiro-matsu, la fel de aspru:

— Măreşte de patru ori numărul străjilor mele. Amână vânătoarea de azi şi de mâine. Îndată după întâlnirea regenţilor părăsesc Osaka. Ai să faci toate pregătirile, iar până atunci, voi sta aici. Nu voi vedea pe nimeni nechemat. Pe nimeni.

Le făcu cu mâna un semn mânios să plece.

— Puteţi pleca, toţi. Hiro-matsu, tu rămâi.

Camera se golf. Hiro-matsu era bucuros că umilirea lui avea să fie fără martori, căci dintre toţi, el, comandantul gărzii personale, era cel mai vinovat.

— N-am nici o scuză, stăpâne. Niciuna.

Toranaga era pierdut în gânduri. Nici o supărare nu i se mai citea acum pe chip.

— Dacă ai vrea să cumperi serviciile celor din Amida Tong, cum i-ai găsi? Cum ai ajunge la ei?

— Nu ştiu, stăpâne.
— Cine-ar putea şti?
— Kasigi Yabu.
Toranaga privi afară prin ambrazură. Către răsărit gene din lumina zorilor se amestecau cu întunericul nopţii.
— Adu-l aici în zori.
— Crezi că are vreun amestec?
Toranaga nu răspunse, ci se întoarse iar la gândurile lui.
În cele din urmă, bătrânii soldat nu mai putu îndura tăcerea:
— Te rog, stăpâne, lasă-mă să dispar din faţa ochilor tăi. Mi-e atât de ruşine de greşala noastră…
— E aproape cu neputinţă să prevezi o asemenea încercare, spuse Toranaga.
— Da. Dar noi trebuia să-l fi prins afară, nu aici în preajma ta.
— Aşa e. Dar nu te fac pe tine răspunzător.
— Eu mă simt răspunzător. E ceva ce trebuie să-ţi spun, stăpâne, pentru că eu răspund de siguranţa ta până te întorci la Yedo. Vor mai fi şi alte încercări asupra ta şi toate iscoadele noastre ne vestesc mişcări mari de trupe. Ishido îşi adună armată.
— Da, spuse Toranaga nepăsător. După Yabu vreau să-l văd pe Tsukku-san, apoi pe Mariko-san. Dublează străjile lui Anjin-san.
— Mesajele venite aseară spun că seniorul Onosbi are o sută de mii de oameni care-i întăresc fortificaţiile din Kyushu, spuse Hiromatsu, frământat de nelinişte pentru securitatea lui Toranaga.
— Am să-l întreb despre asta când ne întâlnim.
Hiro-matsu îşi ieşi din fire:
— Nu te înţeleg deloc. Trebuie să-ţi spun că rişti totul prosteşte. Da, prosteşte. Nu-mi pasă dacă-mi iei capul pentru că ţi-o spun, dar ăsta-i adevărul. Dacă Kiyama şi Onoshi votează cu Ishido, ai să fii acuzat de trădare! Eşti un

om mort – ai riscat tot venind aici şi ai pierdut! Scapă cât mai poţi. Cel puţin o să ai capul pe umeri!

— Nu sunt în primejdie, încă.

— Atacul din noaptea asta nu înseamnă nimic pentru tine? Dacă nu ţi-ai fi schimbat din nou camera, ai fi fost mort acum.

— Da, poate, dar probabil că nu, spuse Toranaga. În noaptea asta s-au aflat multe străji în faţa uşilor mele, şi la fel în noaptea trecută. Şi în noaptea asta ai fost şi tu de pază. Nici un asasin n-ar fi putut să ajungă lângă mine. Nici chiar acesta, care era atât de bine pregătit. A ştiut drumul, chiar şi parola, neh? Kiri-san spune că l-a auzit folosind-o. Aşa că eu cred că ştia şi în ce cameră mă aflam. Nu eu eram prada. Era Anjin-san.

— Barbarul?

— Da.

Toranaga bănuise că vor mai fi şi alte primejdii pentru barbar, după dezvăluirile extraordinare din dimineaţa asta. Era limpede că Anjin-san era prea primejdios pentru unii ca să fie lăsat în viaţă. Dar nu-i trecuse niciodată prin cap că avea să fie pus la cale un atac în încăperile sale şi încă atât de repede. Cine mă trădează? Îndepărtă gândul unei scăpări din partea lui Kiri sau a lui Mariko. Dar grădinile şi castelele au întotdeauna locuri tainice pentru iscodit. Mă aflu în inima întăriturilor duşmanului şi, acolo unde eu am o iscoadă, Ishido – şi ceilalţi – vor avea douăzeci. Pesemne c-a fost doar o iscoadă.

— Dublează gărzile lui Anjin-san. Preţuieşte cât zece mii de oameni pentru mine.

După ce, de dimineaţă, doamna Yodoko plecase, el se întorsese în grădina Casei de Ceai şi băgase imediat de seamă ochii febrili ai lui Anjin-san, şi cât de slăbit şi istovit era. Aşa că-şi stăpânise propria-i nerăbdare şi nevoia aproape covârşitoare de a cerceta şi mai adânc şi-l lăsase să plece spunând că aveau să continue a doua zi. Anjin-san fusese dat în grija lui Kiri, cu instrucţiuni de a-i aduce un

doctor, de a-l întrema, de a-i pregăti mâncare de-a barbarilor, dacă vroia, şi chiar de a i se da camera de dormit pe care însuşi Toranaga o folosea mai toate nopţile. „Dă-i orice crezi că e necesar, Kiri-san”, îi spusese între patru ochi. „Am nevoie de el pe deplin întremat, foarte repede, şi la minte şi la trup.”

Apoi Anjin-san îl rugase să-l elibereze pe călugăr din temniţă, căci omul era bătrân şi bolnav. Îi răspunse c-o să se gândească la asta şi-l lăsase să plece mulţumindu-i, fără să-i spună că poruncise deja unui samurai să se ducă deîndată la temniţă şi să-l aducă pe acest călugăr, care era pesemne tot atât de preţios, atât pentru el cât şi pentru Ishido.

Toranaga ştia de mult timp despre preot, că era spaniol şi ostil portughezilor. Dar omul fusese pus acolo din porunca lui Taiko, aşa că era prizonierul lui Taiko, iar el, Toranaga, nu avea nici un drept asupra nimănui din Osaka. Îl trimisese cu bună ştiinţă pe Anjin-san în temniţa aceea, nu numai ca să se prefacă faţă de Ishido că străinul nu preţuia nimic, dar şi în speranţa că pilotul ar fi putut să scoată ceva de la călugăr.

Prima încercare stângace asupra vieţii lui Anjin-san, în celulă, fusese dejucată şi imediat se alcătuise în jurul său o pavăză protectoare. Toranaga îl răsplătise pe vasalul şi iscoada lui, Minikui, un kaga purtător de palanchin, scoţându-l de acolo şi dăruindu-i patru palanchine şi dreptul ereditar de a folosi din şoseaua Tokaido – marea arteră ce unea Yedo de Osaka – porţiunea cuprinsă între A Doua şi A Treia Oprire, care se găsea pe domeniile lui, lângă Yedo, şi-l trimisese pe ascuns din Osaka din prima zi. În zilele următoare, celelalte iscoade ale lui trimiseseră ştiri cum că cei doi erau acum prieteni, călugărul vorbind şi Anjin-san punând întrebări şi ascultând. Faptul că şi Ishido avea pesemne iscoade în celulă nu-l deranja. Anjin-san era apărat şi în siguranţă. Apoi, pe neaşteptate, Ishido, încercase să-l răpească.

Toranaga îşi aminti cât îi înveselise, pe el şi pe Hiro-matsu, plănuirea unei ambuscade imediate – „bandiţii-ronini” fiind unul dintre grupurile mici, izolate, din proprii lui samurai, care fuseseră aduşi în taină în Osaka şi în împrejurimi – şi aranjând delicata trecere pe acolo a lui Yabu, în acelaşi timp. Acesta, nebănuind nimic, îl „salvase”. Chicotiseră amândoi, ştiind că, încă o dată, se folosiseră de Yabu, ca de o păpuşă, ca să-l dea pe Ishido cu nasul în propria lui murdărie.

Totul mersese de minune. Până azi.

Astăzi samuraiul pe care-l trimisese să-l aducă pe călugăr se întorsese cu mâinile goale. „Preotul e mort”, raportase omul. „Când i s-a strigat numele n-a ieşit, stăpâne. Am mers înăuntru să-l aduc, dar era mort. Întemniţaţii din jur au spus că, atunci când îi fusese strigat numele, el se prăbuşise. Când l-am întors, era mort. Cer iertare, stăpâne, m-aţi trimis după el şi eu nu v-am îndeplinit porunca. Văzând că era un barbar, nu ştiam dacă-i vroiaţi numai capul sau şi trupul, aşa că am adus trupul cu cap cu tot. Unii dintre criminalii din preajmă spuneau că el i-a creştinat. Vroiau să-i păstreze cadavrul şi au încercat s-o facă, aşa că am omorât câţiva şi l-am adus. Pute şi colcăie de viermi, dar e în curte, alteţă.”

De ce-a murit călugărul? se întrebă din nou Toranaga. Apoi îl văzu pe Hiro-matsu privindu-l întrebător.

— Da?

— Am întrebat cine l-ar vrea pe pilot mort?

— Creştinii.

Kasigi Yabu îl urma pe Hiro-matsu de-a lungul coridorului, simţindu-se minunat în zori. Briza purta cu ea o aromă plăcută, sărată, amintindu-i de Mishima, oraşul lui. Era bucuros că, în cele din urmă, avea să-l vadă pe Toranaga şi că aşteptarea luase sfârşit. Se îmbăiase şi-şi alesese cu grijă îmbrăcămintea. Scrisese câte o ultimă scrisoare soţiei şi mamei sale, şi pecetluise ultimul testament, în caz că

întâlnirea se întorcea împotriva lui. Astăzi purta sabia Murasama în teaca ei ce primise onorurile atâtor bătălii.

Dădură un alt colţ, apoi, pe neaşteptate, Hiro-matsu deschise o uşă ferecată în fier şi-l conduse în sus, pe treptele de piatră, în donjonul central din această parte a fortificaţiilor. Străjile erau numeroase şi Yabu simţi pericolul.

Scările urcau în spirală şi se terminau cu o redută uşor de apărat. Gărzile deschiseră uşa de fier. Ieşi afară pe parapet.

I s-a spus lui Hiro-matsu să mă arunce de aici sau mi se va porunci să sar? se întrebă netemător.

Spre surprinderea lui, Toranaga era acolo şi, de necrezut, se ridică să-l întâmpine cu o politeţe binevoitoare, la care nu avea nici un drept să se aştepte. La urma urmelor Toranaga era seniorul Celor Opt Provincii, pe când el nu era decât senior de Izu. Pernele fuseseră aşezate cu grijă. Un ceainic era învelit într-o fâşie de mătase. O fată urâţică, cu faţa pătrată, îmbrăcată bogat, se înclină adânc. Se numea Sazuko şi era cea de-a şaptea dintre concubinele oficiale ale lui Toranaga, cea mai tânără şi aflată în ultimele luni de sarcină.

— Ce plăcere să te văd, Kasigi Yabu-san. Îmi pare aşa de rău că te-am făcut să aştepţi.

Acum Yabu era sigur că Toranaga hotărâse să-l lase fără cap, într-un fel sau altul, pentru că de obicei duşmanul nu e niciodată mai politicos cu tine decât atunci când pune la cale, sau a pus deja, distrugerea ta. Îşi scoase amândouă săbiile, le aşează cu grijă pe dalele de piatră şi se lăsă condus spre locul de onoare.

— M-am gândit că ar fi interesant să privim revărsatul zorilor, Yabu-san. Cred că de aici priveliştea e deosebita, chiar mai frumoasă decât cea de pe donjonul Moştenitorului, neh?

— Da, e minunată, spuse Yabu fără să stea pe gânduri, căci nu mai fusese niciodată atât de sus în castel. Era sigur acum că spusele lui Toranaga despre „Moştenitor”

însemnau că negocierile lui secrete cu Ishido erau cunoscute. Sunt onorat că mi se îngăduie ca să mă bucur de ea alături de domnia-voastră.

Sub ei se găsea oraşul adormit, portul şi către vest, insulele Awaji, apoi linia coastei coborând către est, unde lumina crescândă a răsăritului stropea norii cu pete purpurii.

— Aceasta este doamna mea, Sazuko. Sazuko, el e aliatul meu, faimosul daimyo Kasigi Yabu de Izu, care ne-a adus barbarul şi nava cu comori!

Ea se înclină şi-l felicită, se înclină şi el, iar ea-i întoarse iarăşi plecăciunea. Ea-i oferi lui Yabu prima ceaşcă de ceai, dar el, politicos, refuză onoarea, începând ritualul, şi o rugă să i-o dea lui Toranaga, care refuză şi insistă ca el s-o primească. În cele din urmă, continuând ritualul ca oaspete de onoare, se lăsă convins. Hiro-matsu acceptă cea de-a doua ceaşcă, degetele lui noduroase ţinând porţelanul cu greutate, pumnul celeilalte mâini strâns pe mânerul sabiei scoase din teacă şi aşezate în poală. Toranaga acceptă cea de a treia ceaşcă şi sorbi din cha, apoi se dăruiră cu toţii naturii şi priviră răsăritul soarelui. Sub cerul atât de tăcut.

Pescăruşii ţipară. Oraşul îşi făcu auzite zgomotele. Se născuse o zi.

Doamna Sazuko oftă, cu ochii umezi de lacrimi.

— La o asemenea înălţime şi privind o asemenea frumuseţe, mă simt ca o zeiţă, neh? E aşa de trist că s-a sfârşit pentru totdeauna, alteţă. Nespus de trist, neh?

— Da, spuse Toranaga.

Când soarele se ridică deasupra orizontului, ea se înclină şi plecă. Spre surprinderea lui Yabu, plecară şi gărzile. Acum erau singuri. Doar ei trei.

— Am fost încântat să primesc darul tău, Yabu-san. A fost foarte generos, întreaga navă şi tot ce e în ea, spuse Toranaga.

— Tot ce am vă aparţine, spuse Yabu, încă profund impresionat de revărsatul zorilor. Aş vrea să am mai mult

timp, gândi. Ce elegant din partea lui Toranaga să facă asta! Să-mi ofere o clipă de o asemenea măreţie! Mulţumesc pentru acest răsărit de soare!

— Da, spuse Toranaga. A fost rândul meu. Sunt încântat că ţi-a plăcut darul meu, după cum şi mie mi-a plăcut darul tău.

Se făcu tăcere.

— Yabu-san, ce ştii despre Amida Tong?

— Doar ce ştie mai toată lumea: că este un fel de ordin secret de câte zece – grupuri de zece – o căpetenie şi niciodată mai mult de nouă oameni sub ascultarea lui – bărbaţi şi femei. Sunt legaţi prin cele mai sacre şi secrete jurăminte faţă de zeul Buddha Amida, Cel Ce Împarte Iubirea Eternă, întru supunere, castitate şi moarte; să-şi petreacă viaţa pregătindu-se să ajungă o armă perfectă pentru o singură ucidere; să omoare doar la ordinul căpeteniei şi, dacă nu reuşesc să ucidă persoana aleasă – fie aceasta bărbat, femeie sau copil –, să-şi ia viaţa imediat. Sunt nişte fanatici religioşi, siguri că se duc din această viaţă direct în împărăţia lui Buddha. Niciunul dintre ei n-a fost prins vreodată viu. Yabu ştia despre încercarea de ucidere a lui Toranaga. Toată Osaka ştia deja şi mai ştia că seniorul de Kwanto, Cele Opt Provincii, se închisese în siguranţă, după ferecături de oţel. Ei omoară rar, taina e deplină. N-ai sorţi de izbândă dacă ai vrea să te răzbuni pe ei fiindcă nimeni nu ştie cine sunt, unde locuiesc sau unde se pregătesc.

— Dacă ai vrea să le cumperi serviciile, cum ai face?

— Aş şopti-o în trei locuri – Ia mânăstirea Heinan, la porţile altarului lui Amida şi la mânăstirea Johji. Până în zece zile, dacă eşti socotit un client de încredere, te vor căuta misiţi. Totul e atât de tainic şi pe ocolite încât, chiar dacă ai vrea să-i trădezi sau să-i prinzi, n-ar fi cu putinţă niciodată. În cea de a zecea zi ei cer o sumă de bani, în argint, mărimea ei ţinând de persoana ce trebuie asasinată. Nu începe nici o tocmeală, plăteşti înainte ceea ce-ţi cer. Ei

îţi garantează doar că, în zece zile, unul dintre ei va încerca să omoare. Legenda spune că, dacă omorul izbuteşte, asasinul se întoarce la templu şi apoi, cu mare ceremonie, se sinucide după un ritual anume.

— Atunci crezi că n-o să putem afla niciodată cine a plătit pentru atacul de astăzi?

— Nu.

— Crezi că va mai fi altul?

— Poate da. Poate nu. Ei fac învoiala pentru o singură încercare, o singură dată, neh? Dar ar fi înţelept să-ţi sporeşti măsurile de siguranţă – printre samurai, cât şi printre femeile tale. Se spune că femeile Amida sunt pregătite să folosească otrava, precum şi pumnalul şi laţul.

— I-ai folosit vreodată?

— Nu.

— Dar tatăl dumitale?

— Nu ştiu, nu cu siguranţă. Mi s-a spus că Taiko i-a cerut o dată să îi întâlnească.

— Atacul a izbutit?

— Orice a făcut Taiko a izbutit. Într-un fel sau altul.

Yabu simţi pe cineva în spatele lui şi presupuse că trebuie să fie gărzile care se întorceau pe furiş. Măsură distanţa până la săbiile lui. Să încerc să-l omor pe Toranaga? se întrebă iar. Hotărâsem că da şi acum nu ştiu. M-am răzgândit. De ce?

— Cât ar trebui să le plăteşti pentru capul meu? îl întrebă Toranaga.

— Nu e destul argint în toată Asia să mă ispitească să-i folosesc ca să facă asta.

— Altcineva cât ar trebui să plătească?

— Douăzeci de mii de koku… cincizeci de mii… o sută… poate mai mult, nu ştiu.

— Ai plăti o sută de mii de koku ca să ajungi Shogun? Stirpea ta se trage din familia Takashima, neh?

Yabu spuse cu mândrie:

— N-aş plăti nimic. Banii sunt un gunoi, o jucărie pentru femei, sau pentru împuţiţii de negustori. Dar, dacă ar fi cu putinţă, ceea ce nu este, mi-aş da viaţa mea, a nevestei, a mamei, şi a tot neamului, cu excepţia fiului meu, şi viaţa tuturor samurailor mei din Izu, cu toate femeile şi copiii lor, ca să fiu o singură zi Shogun.

— Şi ce-ai da pentru cele Opt Provincii?

— Totul ca mai înainte, în afară de viaţa nevestei, a mamei şi-a fiului meu.

— Dar pentru provincia Suruga?

— Nimic, spuse Yabu cu dispreţ. Ikawa Jikkyu nu valorează nimic. Dacă nu-i iau capul, lui şi urmaşilor lui, în această viaţă, o voi face într-alta. Mă piş pe el şi pe seminţia lui pentru zece mii de vieţi.

— Şi dacă ar fi ca eu să ţi-l ofer? şi toată Suruga, poate şi cealaltă provincie, Totomi?

Brusc Yabu obosi să se tot joace de-a şoarecele şi pisica şi de vorbăria despre Amida.

— Dacă aţi hotărât să-mi luaţi capul, senior Toranaga, foarte bine, sunt pregătit. Vă mulţumesc pentru acest răsărit de soare. Dar nu doresc să întinez atâta eleganţă cu alte discuţii, aşa că să terminăm odată.

— Dar n-am hotărât să-ţi iau capul, Yabu-san, spuse Toranaga. Ce te-a făcut să ai un asemenea gând? ţi-a otrăvit vreun duşman sufletul? Poate Ishido? Nu eşti aliatul meu favorit? Crezi că te-aş fi primit aici fără gărzi, dacă te credeam duşman?

Yabu se întoarse încet. Se aşteptase să vadă în spatele lui samurai cu săbiile ridicate. Nu era nimeni. Privi înapoi spre Toranaga.

— Nu înţeleg.

— Te-am adus aici ca să putem sta de vorbă între noi. Şi ca să privim zorile. Ai vrea să fii stăpânul provinciilor Izu, Suruga şi Totomi, dacă eu nu pierd acest război?

— Da. Foarte mult, spuse Yabu, simţind cum îi creşte speranţa.

— Ai deveni vasalul meu? M-ai accepta ca seniorul tău după lege?

Yabu nu şovăi.

— Niciodată, spuse. Ca aliat, da. Conducător, da. Maimarele meu, întotdeauna, da. Viaţa mea şi tot ce am de partea domniei-voastre, da. Dar Izu este al meu. Sunt daimyo de Izu şi niciodată nu voi lăsa altuia puterea asupra acestei provincii. Am făcut acest jurământ faţă de tatăl meu şi faţă de Taiko, care a reîntărit ca ereditară feuda noastră, întâi pentru tatăl meu, apoi pentru mine. Taiko a recunoscut Izu ca fiind al meu şi al urmaşilor mei, pentru totdeauna. El a fost seniorul nostru şi eu am jurat să nu am niciodată altul până ce Moştenitorul lui nu devine major.

Hiro-matsu răsuci uşor sabia în mână. De ce nu mă lasă Toranaga să termin cu el, o dată pentru totdeauna? Ne-am înţeles doar. De ce toată vorbăria asta obositoare? Mă doare tot corpul, vreau să mă uşurez şi-ar trebui să mă întind puţin.

Toranaga îşi scărpină pântecul.

— Ce ţi-a oferit Ishido?

— Capul lui Jikkyu, când al domniei-voastre va cădea, şi provincia lui.

— În schimbul a ce?

— Sprijin, când începe războiul. Să vă atac aripa de miazăzi.

— Ai primit?

— Mă cunoaşteţi doar mai bine.

Iscoadele lui Toranaga din casa lui Ishido spuseseră că târgul fusese încheiat şi la el se adăuga responsabilitatea lui Yabu în asasinarea celor trei fii ai lui, Noboru, Sudara şi Naga.

— Nimic mai mult? Doar sprijin?

— Prin toate mijloacele care îmi stau la îndemână, spuse Yabu delicat

— Inclusiv asasinatul?

— Am de gând să mă alătur luptelor când vor începe, cu toată armata mea. Pentru aliatul meu. În orice caz, pot să-i aduc izbânda. Avem nevoie de un singur regent cât Yaemon e minor. Războiul între dumneata şi Ishido e mai mult ca sigur. E singura cale.

Yabu încerca să ghicească ce era în mintea lui Toranaga. Dispreţuia nehotărârea lui Toranaga, ştiind că el era totuşi bărbatul cel mai bun, că Toranaga avea nevoie de sprijinul lui şi că, până la urmă, el avea să-l doboare. Dar, între timp, ce trebuia făcut? se întrebă şi-şi dori ca Yuriko, soţia lui, să fie aici ca să-l îndrume. Ea ar şti care e calea cea mai înţeleaptă.

— Pot să vă fiu foarte folositor. Pot să vă ajut s-ajungeţi regent unic, spuse, hotărându-se să-şi încerce norocul.

— De ce-aş dori să fiu regent unic?

— Când atacă Ishido, pot să vă ajut să-l biruiţi. Când o să încalce pacea, spuse Yabu.

— Cum?

Le spuse planul său cu armele.

— Un regiment de cinci sute de samurai cu puşti? izbucni Hiro-matsu.

— Da… Gândiţi-vă la puterea de foc. Toţi, războinici de elită, pregătiţi să lupte ca un singur om. Plus cele douăzeci de tunuri.

— E un plan prost, dezgustător, spuse Hiro-matsu. Niciodată nu l-ai putea ţine secret. Dacă începem noi, începe şi duşmanul. N-o să putem pune capăt niciodată unei asemenea orori. Planul tău e lipsit de onoare şi de viitor.

— Senior Hiro-matsu, războiul care o să vină nu e singurul lucru care ne frământă? răspunse Yabu. Nu suntem noi îngrijoraţi doar pentru soarta seniorului Toranaga? Nu asta e datoria aliaţilor şi vasalilor lui?

— Da.

— Tot ceea ce trebuie să facă seniorul Toranaga e să câştige această singură mare bătălie. Asta îi va oferi

capetele tuturor duşmanilor săi – şi puterea. Eu zic că strategia asta are să-i aducă victoria.

— Eu zic că nu. E un plan dezgustător, lipsit de onoare.

Yabu se întoarse spre Toranaga:

— Vremurile noi cer o gândire limpede în legătură cu sensul onoarei.

Un pescăruş se înalţă pe deasupra lor, ţipând.

— Ce-a spus Ishido despre planul dumitale? întrebă Toranaga.

— Nu i-am vorbit despre el.

— De ce? Dacă crezi că planul este bun pentru mine, ar fi la fel de bun şi pentru el. Poate chiar mai bun.

— Domnia-voastră mi-aţi oferit un revărsat de zori. Nu sunteţi ţăran ca Ishido. Sunteţi conducătorul cel mai înţelept, cu cea mai mare experienţă din împărăţie.

Care e adevăratul motiv? se întreba Toranaga. Sau i l-a spus şi lui Ishido?

— Dacă ar fi să urmăm acest plan, ar fi oamenii jumătate ai tăi şi jumătate ai mei?

— Mă-nvoiesc. Eu i-aş comanda.

— Omul numit de mine ar putea fi al doilea la comandă?

— Mă-nvoiesc. Aş avea nevoie de Anjin-san să-mi pregătească oamenii ca puşcaşi şi ca tunari.

— Dar el ar rămâne tot în proprietatea mea şi l-ai cinsti ca pe Moştenitor? Ai să fii întru totul răspunzător de el şi-ai să faci cu el tot ce-ţi spun?

— Mă-nvoiesc.

Toranaga îşi îndreptă pentru o clipă privirea spre norii purpurii. Tot planul ăsta e fără rost, gândi. Va trebui să declar eu însumi „Cer de Purpură” şi să mă arunc spre Kyoto în fruntea tuturor legiunilor mele. O sută de mii împotriva unui număr de zece ori mai mare.

— Cine va fi tălmaciul? N-o pot ţine pe Toda Mariko-san pentru totdeauna.

— Doar pentru câteva săptămâni, alteţă. Mă voi îngriji ca barbarul să înveţe limba noastră.

— Asta i-ar putea lua ani. Singurii barbari care au învăţat-o vreodată sunt preoţii creştini, neh? Le-au trebuit ani de zile. Tsukku-san se află aici de aproape treizeci de ani, neh? El n-o să înveţe destul de repede, nu mai repede decât putem să învăţăm noi limbile lor dezgustătoare.

— Da, dar eu vă făgăduiesc că acest Anjin-san are să înveţe foarte repede.

Yabu le vorbi despre planul lui Omi ca şi cum ar fi fost ideea lui.

— Ar putea fi prea periculos.

— L-ar face să înveţe iute, neh? şi-apoi el e îmblânzit.

După o pauză, Toranaga spuse:

— Cum ai să păstrezi secretul în timpul pregătirilor?

— Izu e o peninsulă, acolo sunt în deplină siguranţă. Voi fac tabăra lângă Anjiro, către sud, departe de Mishima şi de hotar, ca şi fie mai sigur.

— Bine. Vom organiza deîndată o legătură între Yedo şi Osaka prin porumbei călători.

— Minunat. Am nevoie de cinci sau şase luni şi…

— Vom fi norocoşi dacă avem şase zile! pufni cu dispreţ Hiro-matsu. Zici c-ai împânzit tot locul cu faimoasa ta reţea de iscoade, Yabu-san? Ai primit cu siguranţă rapoarte. Ishido nu strânge armată? Onoshi nu strânge şi el? Aici nu suntem încercuiţi?

— Ei? întrebă Toranaga.

Yabu spuse:

— Rapoartele spun că toate astea – şi altele – se întâmplă. Dacă sunt doar şase zile, atunci atâtea sunt şi asta e karma. Dar eu cred că domnia-voastră sunteţi mult prea iscusit ca să fiţi prins în cursă aici. Sau împins într-un război înainte de vreme.

— Dacă sunt de acord cu planul tău, m-ai recunoaşte drept conducător?

— Da. Şi când veţi câştiga războiul, aş fi onorat să primesc Suruga şi Totomi ca parte din feuda mea pentru totdeauna.

— Totomi ar depinde de reuşita planului.

— Mă-nvoiesc.

— Îmi vei dă ascultare? Pe cinstea ta?

— Da. Pe bushido, pe slăvitul Buddha, pe viaţa mamei mele, a nevestei şi a urmaşilor mei.

— Bine, spuse Toranaga. Hai să pecetluim înţelegerea.

Merse spre parapet. Puse un picior pe marginea ambrazurii, apoi chiar pe parapet. La şaptezeci de picioare dedesubt se afla grădina interioară. Lui Hiro-matsu i se tăie răsuflarea, uluit de îndrăzneala fără rost a stăpânului său. Îl văzu întorcându-se şi făcând semn lui Yabu să stea lângă el. Yabu îi dădu ascultare. Cea mai mică atingere îi putea trimite pe amândoi de-a rostogolul la pieire.

Toranaga îşi desfăcu chimonoul şi dădu la o parte fâşia de pânză din jurul şoldurilor, iar Yabu făcu la rândul său la fel. Amândoi urinară, îşi împreunară jeturile şi priviră stropii ce udau grădina de dedesubt.

— Ultima învoială pe care am pecetluit-o în acest chip a fost cu însuşi Taiko, spuse Toranaga, foarte uşurat că-şi putuse goli băşica. Asta a fost când el s-a hotărât să-mi dea ca feudă Kwanto, Cele Opt Provincii. Desigur că atunci Hojo încă le stăpânea şi ne era duşman, aşa că mai întâi a trebuit să le cuceresc. Erau ultimile provincii care ni se mai împotriveau. Bineînţeles, onoarea îmi cerea să renunţ imediat la feudele mele ereditare: Imagawa, Owari şi Ise. Chiar şi aşa, am fost de acord şi am urinat pe învoială. Îşi desfăcu picioarele pe parapet cu uşurinţă, potrivindu-şi mai bine fâşia de pânză din brâu, de parcă s-ar fi afla chiar în grădină şi nu cocoţat ca un vultur la o asemenea înălţime. A fost o înţelegere bună pentru amândoi. L-am învins pe Hojo şi-am luat cinci mii de capete în acel an. Am terminat cu el şi cu tot clanul lui. Poate că ai dreptate, Kasigi Yabu-san. Poate că mă poţi ajuta aşa cum l-am ajutat eu pe Taiko. Fără mine Taiko n-ar fi ajuns niciodată Taiko.

— Te pot ajuta să ajungi regent unic, Toranaga-sama, dar nu Shogun.

— Bineînţeles. Aceasta e singura onoare la care nu râvnesc, oricât de mult ar spune duşmanii mei că da. Toranaga sări pe lespezile de piatră, fiind din nou în siguranţă adăpost. Privi înapoi spre Yabu, care încă stătea pe parapetul îngust aranjându-şi eşarfa. Fu grozav de ispitit să-i dea iute un brânci pentru obrăznicia lui. Dar se aşează jos. Ce-ţi face băşica, Pumn de Fier?

— Istovită, stăpâne, foarte istovită.

Bătrânul merse la margine şi se uşură şi el peste parapet, mulţumit, dar nu se urcă acolo unde se cocoţaseră Toranaga şi Yabu. Era bucuros că nu trebuia să pecetluiască târgul cu Yabu. Ăsta e un târg pe care eu n-o să-l onorez niciodată. Niciodată.

— Yabu-san, toate astea trebuie să rămână secrete. Cred că ar trebui să pleci în următoarele două sau trei zile, spuse Toranaga.

— Da. Cu armele şi cu barbarul, Toranaga-sama?

— Da. Vei pleca pe mare. Toranaga privi spre Hiro-matsu: pregăteşti galera.

— Nava e gata. Armele şi praful de puşcă sunt încă în cale, răspunse Hiro-matsu, oglindindu-i-se dezaprobarea pe chip.

— Bine.

Ai izbutit, voia Yabu să strige. Ai armele, îl ai pe Anjin-san, ai totul. Ai cele şase luni. Toranaga n-o să pornească războiul atât de curând. Chiar dacă Ishido îl asasinează în următoarele câteva zile, tu ai totuşi totul. O, Buddha, apără-l pe Toranaga până ajung pe mare!

— Mulţumesc, spuse, cu vădită sinceritate. Niciodată n-o să ai un aliat mai credincios.

După ce Yabu plecă, Hiro-matsu se întoarse spre Toranaga.

— N-ai făcut bine ce-ai făcut. Mi-e ruşine de înţelegerea asta. Mi-e ruşine că sfatul meu contează atât de puţin. E limpede că am trăit mai mult decât ţi-am fost de folos şi sunt foarte istovit. Scârnăvia asta de daimyo ştie că te

suceşte ca pe o păpuşă. Ai văzut, a avut până şi neruşinarea să-şi poarte sabia Murasama în faţa ta?

— Am văzut, spuse Toranaga.

— Cred că zeii au aruncat vreo vrajă asupra ta, stăpâne. Să nu ţii cont de o asemenea batjocură şi să-l laşi să se bucure în faţa ta. Îi îngădui lui Ishido, să te facă de râs în faţa noastră, a tuturor. Mă opreşti pe mine şi pe noi toţi să te apărăm. Îi refuzi nepoatei mele, o doamnă samurai, onoarea şi pacea morţii. Ai pierdut controlul asupra Consiliului, duşmanul tău te-a manevrat cu iscusinţă şi acum urinezi pe un târg solemn, care e un plan atât de dezgustătpr cum n-am mai auzit vreodată, şi faci asta cu un om care se îndeletniceşte cu murdării, otrăviri şi trădări, cum a făcut şi tatăl lui mai înainte.

Toranaga nu-i răspunse, se uită doar la el, atent şi liniştit de parcă n-ar fi scos o vorbă.

— Pe toţi kami, vii sau morţi, eşti vrăjit, izbucni Hiromatsu. Eu te întreb şi ţip şi te batjocoresc şi tu doar te uiţi la mine. Unul dintre noi e nebun. Cer îngăduinţa să-mi fac sepukku, sau dacă nu-mi dai această pace, am să mă rad în cap şi-am să ajung călugăr, fac orice, orice, numai să mă laşi să plec.

— N-ai să faci niciuna, nici alta. Dar ai să trimiţi după preotul barbar Tsukku-san.

Şi apoi Toranaga izbucni în râs.

CAPITOLUL 19

Părintele Alvito cobora dealul de la castel în fruntea obişnuitului său grup de călăreţi iezuiţi. Toţi erau îmbrăcaţi ca preoţii budişti, afară doar de crucea şi de mătăniile pe care le purtau la brâu. Erau patruzeci de călăreţi, toţi japonezi, toţi fii de viţă nobilă ai unor samurai creştini, toţi studenţi ai seminarului de la Nagasaki, care-l însoţeau la Osaka. Toţi călăreau cai buni cu harnaşamente birie lucrate şi erau tot atât de disciplinaţi ca suita oricărui daimyo.

Călări în trap iute prin pădure şi de-a lungul străzilor oraşului, fără să bage de seamă căldura soarelui, către

misiunea iezuită, o casă mare de piatră, în stil european, aflată lângă docuri, ridicându-se deasupra construcţiilor îngrămădite în jur – camere pentru tezaur şi depozite de mărfuri – unde se purta tot negoţul şi se făceau toate plăţile pentru mătase din Osaka.

Alaiul trecu tropăind prin marile porţi de fier din zidul înalt de piatră, intră în curtea centrală, pavată cu lespezi, şi se opri lângă uşa principală. Servitorii aşteptau deja să-l ajute pe părintele Alvito să descalece. El se lăsă să alunece din şa şi le dădu frâul. Pintenii îi zornăiră pe dalele de piatră în timp ce înainta cu paşi mari de-a lungul galeriei străjuite de coloane din corpul principal al clădirii. Dădu colţul, trecu pe lângă capela micuţă şi intră pe sub arcade în curtea interioară, care adăpostea o fântână şi o grădină liniştită. Uşa an-tecamerei era deschisă. Îşi alungă neliniştea, îşi luă un aer calm şi păşi înăuntru.

— Este singur? întrebă.

— Nu, nu, nu este, Martin, spuse părintele Şoldi, un napolitan mărunt, blajin, ciupit de vărsat, care era secretar al Părintelui Inspector de aproape treizeci de ani, dintre care douăzeci şi cinci în Asia. Căpitanul General Ferriera e cu Eminenţa Sa. Da, păunul e cu dânsul. Dar Eminenţa Sa a spus să intri imediat. Ce nu e-n ordine, Martin?

— Nimic.

Şoldi mormăi şi se-întoarse la ascuţitul penei sale.

— Nimic” a spus înţeleptul părinte. Ei, o să aflu eu destul de curând.

— Da, spuse Alvito, plăcându-i bătrânul.

Se îndreptă spre uşa din celălalt capăt. Un foc de lemne ardea în cămin luminând mobila frumoasă şi masivă, cu patina vremii şi strălucind de atâta frecat şi lustruit. Un mic tablou de Tintoretto, o Fecioară cu Pruncul, pe care Părintele Inspector îl adusese cu el de la Roma şi care totdeauna îi plăcuse lui Alvito, atârna deasupra căminului.

— L-ai văzut iar pe englez? strigă după el părintele Şoldi.

Alvito nu-i răspunse. Bătu la uşă.

— Intră.

Carlo dell'Aqua, Părintele Inspector al Asiei, reprezentantul personal al Părintelui General ăl iezuiţilor, omul cu rangul cel mai mare şi deci cel mai puternic din Asia, era şi cel mai înalt dintre ei. Măsura şase picioare şi trei inci şi-avea un fizic pe potrivă. Sutana-i era portocalie, crucea deosebit lucrată. Avea părul alb, cu tonsură, şaizeci şi unu de ani şi era napolitan prin naştere.

— A, Martin! Intră, intră. Puţin vin? spuse el, vorbind o portugheză cu minunate inflexiuni italiene. L-ai văzut pe englez?

— Nu, Eminenţă. Doar pe Toranaga.

— Veşti proaste?

— Da.

— Puţin vin?

— Mulţumesc.

— Cât de proaste? întrebă Ferriera.

Oşteanul stătea lângă foc, în scaunul de piele cu spătar înalt, mândru ca un şoim şi tot atât de colorat – era fidaglio, Căpitanul General de pe Nao del Trato, Corabia Neagră a acestui an. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, era zvelt, suplu şi impresionant.

— Cred că foarte proaste, Căpitane General. De pildă, Toranaga a spus că problema negoţului pe anul ăsta poate să aştepte.

— Negoţul nu poate s-aştepte şi nici eu, asta e ştiut, spuse Ferriera. Pornesc cu refluxul. Am crezut că totul a fost aranjat cu luni în urmă. Din nou Ferriera blestemă legile japoneze care cereau ca toate navele de comerţ, chiar şi ale lor proprii, să aibă autorizaţii de intrare şi de plecare. N-ar trebui să fim legaţi de nişte legi prosteşti ale băştinaşilor. Ai spus că întâlnirea asta nu e decât de formă, că te duci doar să iei hârtiile.

— Aşa ar fi trebuit să fie, dar m-am înşelat. Poate că ar fi mai bine săţi explic…

— Eu trebuie să mă-ntorc imediat la Macao să pregătesc Corabia Neagră. Am cumpărat deja de un milion ducaţi cele mai bune mătăsuri la târgul din februarie, de la Canton, şi vom transporta pe puţin o sută de mii de uncii de aur chinezesc. Am crezut că am spus-o limpede că fiecare bănuţ din Macao, Malacca şi Goa şi fiecare para pe care negustorii şi mai-marii oraşului îi pot lua cu împrumut sunt investiţi în afacerea de anul acesta. Şi fiecare bănuţ al domniilor-voastre.

— Cunoaştem tot atât de bine ca şi dumneata importanţa ei, spuse dell'Aqua tăios.

— Îmi pare rău, Căpitane General, dar Toranaga e preşedintele Consiliului Regenţilor şi obiceiul este să mergem la el, spuse Alvito. El n-a vrut să discute problema negoţului din acest an, nici a autorizaţiilor dumitale. A spus, de la început, că el nu este de acrod cu asasinatul.

— Cine e, părinte? spuse Ferriera.

— Despre ce vorbeşte Toranaga, Martin? întrebă dell'Aqua. Să fie vreun şiretlic? Asasinat? Ce legătură are asta cu noi?

— El a spus: „De ce vreţi voi, creştinii, să-mi asasinaţi prizonierul, pilotul?”

— Ce?

— Toranaga crede că încercarea de asasinat din noaptea trecută a fost îndreptată asupra englezului, nu asupra sa. El mai zice c-a mai fost o încercare în închisoare.

Alvito îşi pironi ochii asupra soldatului.

— De ce mă acuzi, părinte? spuse Ferriera. O încercare de asasinat? Eu? În castelul Osaka? Asta-i prima oară în viaţa mea când mă aflu în Japonia!

— Tăgăduieşti c-ai avea vreo ştire despre asta?

— Nu neg că, cu cât mai repede îl vedem mort pe eretic, cu atât mai bine, spuse Ferriera cu răceală. Dacă olandezii şi englezii încep saşi răspândeacă murdăria lor în Asia, o să avem mari necazuri. Noi toţi.

— Avem deja necazuri, spuse Alvito. Toranaga a început prin a spune că el a înţeles de la englez că sunt obţinute profituri de neînchipuit din monopolul portughez asupra comerţului cu China, că portughezii ridică peste măsură preţul mătăsurilor, pe care doar ei le pot cumpăra din China, plătind pentru ele cu singurul produs pe care chinezii vor să-l accepte la schimb, argintul jeponez, argint pe care de asemenea îl socotesc la un preţ prea mic. Toranaga a spus: „Pentru că există o duşmănie între China şi Japonia, iar negoţul direct între noi nu este îngăduit, şi numai portughezii au permisiunea să facă negoţ, atunci trebuie ca portughezii să răspundă oficial – în scris – acuzaţiei de speculă a pilotului.” El te „invită”, Eminenţă, să înaintezi regenţilor un raport asupra ratelor de schimb: argint pentru mătase, mătase pentru argint, aur pentru argint. A adăugat că el, bineînţeles, nu se împotriveşte ca noi să avem un câştig mare, dar să fi pe seama chinezilor.

— Veţi refuza, bineînţeles, o cerere atât de obraznică! spuse Ferriera.

— Ar fi foarte greu.

— Atunci îi daţi un raport fals.

— Asta ar primejdui toată poziţia noastră, care se bazează pe încredere, spuse dell'Aqua.

— Poţi să ai încredere într-un jappo? Bineînţeles că nu. Profiturile noastre trebuie să rămână secrete. Eretic blestemat!

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar Blackthorne pare deosebit de bine informat.

Alvito privi fără să vrea către dell'Aqua, nemaiţinând seama de oştean pentru o clipă.

Părintele Inspector nu spuse nimic.

— Ce altceva a mai spus jappo ăsta? întrebă Ferriera, prefăcându-se că nu văzuse schimbul de priviri dintre ei, dorind să poată cunoaşte măsura cunoştinţelor lor.

— Toranaga îmi cere să-i fac rost, până mâine după-amaiză, de o hartă a lumii cu hotarele între Portugalia şi

Spania, numele papilor care au aprobat tratatele şi datele lor. El „cere”, în trei zile, o explicaţie în scris privind „cuceririle” noastre din Lumea Nouă şi „doar pentru curiozitatea mea” – au fost exact cuvintele lui – doreşte să ştie cantitatea de aur şi argint luată – de fapt, el a folosit cuvântul lui Blackthorne „jefuită” – de Spania şi Portugalia din Lumea Nouă. De asemeni, mai cere o altă hartă care să arate întinderea imperiilor Spaniei şi Portugaliei în urmă cu o sută de ani, cu cincizeci de ani şi astăzi, laolaltă cu poziţiile exacte ale bazelor noastre din Malacca până în Goa – pe care el le-a numit foarte clar; erau scrise pe o bucată de hârtie – şi, de asemeni, numărul mercenarilor japonezi folosiţi de noi la fiecare dintre bazele noastre.

Dell'Aqua şi Ferriera erau îngroziţi.

— Asta categoric trebuie refuzat, explodă oşteanul.

— Nu poţi să-l refuzi pe Toranaga, spuse dell'Aqua.

— Cred, Eminenţă, că daţi prea mare importanţă poziţiei lui, spuse Ferriera. Cred că Toranaga ăsta nu e decât un rege-despot printre atâţia alţii, încă un păgân ucigaş, de care sigur nu trebuie să-ţi fie teamă. Refuzaţi-l. Fără Corabia Neagră, ei sunt la pământ. O să ne ceară în genunchi mătăsurile noastre chinezeşti. Fără mătăsuri, n-au să mai fie chimonouri. Au nevoie de negoţul nostru. Eu zic să-l lăsăm naibii pe Toranaga. Putem negocia cu regii creştini, cum le zice? Onoshi, Kiyama şi ceilalţi regi creştini din Kyushu. La urma urmelor, Nagasaki e acolo, noi suntem puternici acolo, tot negoţul se face acolo.

— Nu putem, căpitane, spuse dell'Aqua. Acesta este prima ta vizită în Japonia, aşa că n-ai nici o idee despre problemele noastre de aici. Da, ei au nevoie de noi, dar noi avem şi mai multă nevoie de ei. Fără bunăvoinţa lui Toranaga – şi a lui Ishido – o să ne pierdem influenţa asupra regilor creştini. O să pierdem Nagasaki şi tot ce-am construit de peste cincizeci de ani. Ai sprijinit cumva atacul asupra acestui pilot eretic?

— De la bun început i-am spus deschis lui Rodrigues, şi oricui a vrut să m-asculte, că englezul e un pirat primejdios care o să molipsească pe oricine se-apropie de el şi, deci, trebuie înlăturat în orice chip cu putinţă. Eminenţa voastră aţi spus acelaşi lucru, dar cu alte cuvinte. La fel şi dumneata, părinte Alvito. N-a reieşit aşa la întâlnirea noastră cu Onoshi şi Kiyama de acum două zile? N-ai spus dumneata că piratul e primejdios?

— Da. Dar…

— Părinte, să nu mi-o iei în nume de rău, dar uneori e nevoie ca soldaţii să îndeplinească lucrarea Domnului în cel mai bun chip cu putinţă. Trebuie să-ţi spun că am fost furios pe Rodrigues că n-a pus la cale un „accident” în timpul furtunii. Dintre toţi, el trebuia să înţeleagă lucrul ăsta cel mai bine! Pe trupul lui Cristos, uite ce-a făcut deja acel diavol englez cu însuşi Rodrigues. Bietul nătărău îi e recunoscător pentru că i-a salvat viaţa, când ăsta-i cel mai simplu şiretlic din lume ca să câştigi încrederea cuiva. Nu s-a lăsat Rodrigues păcălit şi l-a lăsat pe pilotul eretic să-i uzurpe locul pe propria-i dunetă şi astfel aproape să fie omorât? Cât priveşte încercarea de la castel, cine ştie ce s-a întâmplat? Asta trebuie să fi fost poruncită de vreun băştinaş, ăsta e un şiretlic japonez. Nu-mi pare rău c-au încercat, sunt doar scârbit că n-au izbutit. Când o să pun eu la cale îndepărtarea lui, puteţi să dormiţi liniştiţi, că aşa se va întâmpla.

Alvito sorbi din vin.

— Toranaga a spus că-l trimite pe Blackthorne în Izu.

— Peninsula din est? întrebă Ferriera.

— Da.

— Pe uscat sau pe mare?

— Pe mare.

— Bine. Atunci, îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar s-ar putea ca tot echipajul să piară pe mare într-o regretabilă furtună.

Alvito spuse rece:

— Şi eu regret că trebuie să-ţi spun, Căpitane General, că Toranaga a zis, îţi redau întocmai vorbele lui: „Pilotului i se pune gardă personală, Tsukku-san, şi, dacă i se întâmplă vreun accident, voi pune în spatele cercetării lui toată puterea mea şi toată puterea regenţilor şi dacă, din întâmplare, un creştin sau altcineva care are, fie şi pe departe, legături cu creştinii, se face vinovat, este foarte posibil ca edictele de expulzare să fie reexaminate şi toate bisericile, şcolile şi lăcaşurile creştine vor fi închise deîndată.”

Dell'Aqua spuse:

— Ferească Dumnezeu să se întâmple asta!

— Se laudă! spuse Ferriera dispreţuitor.

— Nu, greşeşti, Căpitane General. Toranaga este tot atât de deştept ca Machiavelli şi tot atât de necruţător ca Attila. Alvito îşi întoarse privirea spre dell'Aqua. Ar fi uşor să se dea vina pe noi dacă i se întâmplă ceva englezului.

— Da.

— Poate că ar trebui să mergeţi la izvorul necazurilor voastre, spuse tăios Ferriera. Îndepărtaţi-l pe Toranaga.

— Nu-i timp de glume, spuse Părintele Inspector.

— Ceea ce a mers de minune în India, Malaya, Brazilia, Peru, Africa, şi oriunde altundeva, o să meargă şi aici. Eu însumi am făcut-o de zeci de ori în Malacca şi Goa cu ajutorul mercenarilor japonezi, iar eu nam nici pe departe influenţa şi cunoştinţele voastre. Îi putem folosi pe regii creştini. Îl vom ajuta pe unul din ei să-l îndepărteze pe Toranaga, dacă el e problema. Câteva sute de conchistadori ar fi deajuns. Dezbină şi cârmuieşte. Am să vorbesc cu Kiyama. Părinte Alvito, dacă ai tălmăci…

— Nu-i poţi pune pe japonezi pe acelaşi taler cu indienii sau cu barbarii analfabeţi, ca incaşii. Aici nu poţi să dezbini şi să cârmuieşti: Japonia nu e ca alte naţii. Absolut deloc, spuse dell'Aqua obosit. Căpitane General, trebuie să-ţi cer oficial să nu te amesteci în politica acestei ţări.

— De acord. Vă rog uitaţi ce-am spus. A fost nedelicat şi naiv să fiu atât de deschis. Din fericire furtunile sunt ceva firesc în acest timp al anului.

— Dacă se întâmplă o furtună, asta e-n mâinile Domnului. Dar dumneata nu îl vei ataca pe pilot.

— Ah?!

— Nu. Şi nici nu vei ordona nimănui s-o facă.

— Sunt legat prin jurământ faţă de regele meu să-i distrug duşmanii. Englezul este un duşman al naţiei mele. O căpuşă, un pirat, un eretic. Dacă hotărăsc să-l elimin, asta-i treaba mea. Sunt Căpitanul General al Corăbiei Negre de anul acesta, prin urmare guvernator de Macao în acest an, cu puteri de viceregе asupra acestor ape în anul acesta şi, dacă eu vreau să-l elimin pe el, sau pe Toranaga, sau pe oricine altcineva, o s-o fac.

— Atunci ai s-o faci împotriva ordinelor mele directe şi deci te aşteaptă excomunicarea imediată.

— Asta e dincolo de puterea Eminenţei voastre. E o chestiune a trupului, nu a spiritului.

— Poziţia Bisericii aici este, din păcate, atât de amestecată cu politica şi cu negoţul de mătase, încât totul poate atinge Biserica. Cât trăiesc eu, jur pe mântuirea sufletului meu că nimeni nu va pune în primejdie aici viitorul Sfintei Biserici!

— Vă mulţumesc că aţi fost atât de explicit, Eminenţă. Mă voi strădui să cunosc mai îndeaproape problemele japonezilor.

— Îţi sugerez s-o faci, de dragul nostru al tuturor. Creştinismul e tolerat aici numai pentru că toţi daimyo sunt absolut convinşi că, dacă ne izgonesc sau ne interzic credinţa, Corăbiile Negre n-or să se mai întoarcă niciodată. Noi, iezuiţii, suntem căutaţi şi avem o oarecare influenţă numai pentru că suntem singurii care vorbim japoneza şi portugheza şi putem tălmăci şi face pe mijlocitorii pentru ei în ale negoţului. Din păcate pentru credinţă, ceea ce cred ei nu e adevărat. Sunt sigur că negoţul are să continue, indiferent de poziţia noastră şi de poziţia Bisericii, pentru

că neguţătorii portughezi sunt mult mai preocupaţi de propriile lor interese egoiste decât de slujirea Domnului.

— Pesemne tot atât de limpezi sunt şi interesele egoiste ale clericilor care vor să ne forţeze – mergând până la a cere Sanctităţii Sale puteri legale – să ne forţeze să navigam în orice port vor ei şi să facem negoţ cu orice daimyo hotărăsc ei, indiferent de riscuri.

— Uiţi cine eşti, Căpitane General!

— Eu n-am uitat că anul trecut Corabia Neagră s-a pierdut cu tot echipajul, între Japonia şi Malacca, cu peste două sute de tone de aur la bord şi argint în valoare de cinci sute de mii de crusados, după ce-a fost întârziată, fără rost, până-n anotimpul prost, la cererea Eminenţei voastre. Sau că această catastrofă a ruinat aproape pe toată lumea, de aici până în Goa.

— A fost o măsură necesară din pricina morţii lui Taiko şi a politicii interne de succesiune.

— N-am uitat că, acum trei ani, Eminenţa voastră i-a cerut viceregelui de Goa să amâne Corabia Neagră, s-o trimită doar când şi în ce port hotărâţi, şi că el a respins această cerere socotind-o un amestec neobrăzat.

— Asta a fost ca să-l supunem pe Taiko, ca să creem o stare de lipsuri în toiul războiului său prostesc cu China şi Coreea, a fost din pricina martiriului de la Nagasaki, pe care-l poruncise, din pricina atacului său nebunesc asupra Bisericii, din pricina edictelor de expulzare ce abia le emisese, alungându-ne pe toţi afară din Japonia. Dacă lucrezi cu noi şi ne urmezi sfatul, întreaga Japonia are să fie creştină într-o singură generaţie! Ce e mai important, negoţul sau mântuirea sufletelor?

— Răspunsul meu e mântuirea sufletelor. Dar, pentru că m-aţi luminat în problemele japoneze, daţi-mi voie să pun problemele japoneze la locul lor de drept. Numai argintul japonez face să curgă mătasea şi aurul Chinei. Câştigurile uriaşe pe care le obţinem şi le trimitem la Malacca şi Goa, şi de acolo la Lisabona, susţin întregul nostru imperiu asiatic,

toate forturile, toate misiunile, toate expediţiile, toţi misionarii, toate descoperirile, şi acoperă cheltuielile multora, dacă nu chiar ale tuturor acţiunilor noastre din Europa, îi împiedică pe eretici să ne covârşească şi îi ţine departe de Asia, care le-ar oferi toată bogăţia de care au nevoie spre a ne distruge, pe noi şi Sfânta Credinţă, la noi acasă. Ce e mai important, părinte, creştinătatea spaniolă, portugheză şi italiană sau creştinătatea japoneză?

Dell'Aqua îl străfulgeră pe soldat cu privirea.

— Să fie clar o dată pentru totdeauna: nu – ai – să – te – amesteci – în – treburile – acestei – ţări!

Un cărbune căzu din cămin şi se împrăştie pe covor. Ferriera, care era cel mai aproape, îi făcu vânt cu piciorul la loc.

— Şi dacă eu sunt… dacă am să mă supun, ce se va întâmpla cu ereticul? Sau cu Toranaga?

Dell'Aqua se aşeză crezând că a învins.

— Nu ştiu, pentru moment. Dar numai gândul de a-l elimina pe Toranaga e ridicol. El e foarte îngăduitor cu noi şi cu creşterea negoţului – vocea îi deveni mai tăioasă – şi, ca atare, cu sporirea profiturilor voastre.

— Şi ale voastre, spuse Ferriera, muşcând din nou.

— Profiturile noastre sunt închinate lucrărilor Domnului. Aşa cum bine ştii. Dell'Aqua turnă obosit puţin vin şi i-l oferi, încercând să-l domolească. Haide, Ferriera, să nu ne certăm aşa. Problema asta, a ereticului e îngrozitoare, da. Dar cearta nu duce la nimic. Noi avem nevoie de sfatul tău, de mintea ta, de puterea ta. Crede-mă, Toranaga este vital pentru noi. Fără el ca să-i ţină în frâu pe ceilalţi regenţi, toată ţara asta s-ar întoarce înapoi la anarhie.

— Da, e adevărat, Căpitane General, spuse Alvito. Dar eu nu înţeleg de ce el e încă în castel şi a fost de acord cu amânarea întrunirii. E de necrezut să se fi lăsat manevrat. Cu siguranţă trebuie să ştie că Osaka e închisă mai straşnic decât cu centura de castitate a unui cruciat gelos. Ar fi trebuit să plece încă de acum câteva zile.

Ferriera spuse:

— Dacă el e vital, de ce-i sprijiniţi pe Onoshi şi Kiyama? Cei doi nu s-au alăturat lui Ishido, împotriva lui? De ce nu-i sfătuiţi împotriva acestui lucru? S-a discutat doar acum două zile.

— Ne-au spus hotărârea lor, căpitane, n-am discutat.

— Atunci poate c-ar fi trebuit s-o faceţi, Eminenţă. Dacă e atât de important, de ce nu le porunciţi să-şi schimbe hotărârea? Ameninţându-i cu excomunicarea.

Dell'Aqua oftă:

— Aş dori să fie atât de simplu. Nu faci lucruri din acestea în Japonia. Ei nu suferă amestecul dinafară în problemele lor. Chiar şi o sugestie din partea noastră trebuie prezentată cu deosebită atenţie.

Ferriera goli pocalul de argint, îşi mai turnă vin şi se linişti, ştiind că avea nevoie de iezuiţi de partea lui, pentru că, fără ei ca tălmaci, era neajutorat. Călătoria asta trebuie să-ţi reuşească, îşi spuse. Ai fost soldat şi ai asudat unsprezece ani în serviciul regelui spre aţi câştiga pe drept – şi chiar de douăzeci de ori pe atât – cea mai mare răsplată ce stătea în puterea lui s-o acorde, căpitănia generală, pe timp de un an, a Corăbiei Negre şi odată cu aceasta venitul cuvenit rangului, o zecime din câştig, a zecea parte din toată mătasea, din tot aurul, din tot argintul şi din tot profitul fiecărui schimb de mărfuri. Acum eşti bogat pentru toată viaţa, pentru treizeci de vieţi, dacă le-ai avea, totul numai din această singură călătorie. Dacă o duci la bun sfârşit.

Mâna lui Ferriera se îndreptă spre mânerul floretei, spre crucea de argint încrustată în lucrătura filigranată:

— Pe sângele lui Cristos, Corabia mea Neagră va pleca la timp din Nagasaki până-n Macao şi apoi, cu cele mai mari bogăţii din istorie, se va îndrepta către sud, cu musonul de noiembrie, către Goa şi de acolo acasă! Dumnezeu mi-e martor că aşa o să se-ntâmple.

Şi apoi adăugă în gând: Chiar dacă pentru asta trebuie să pârjolesc toată Japonia, tot Macao şi toată China, pe Sfânta

Fecioară!

— Rugile noastre sunt alături de tine, bineînţeles că da, răspunse dell'Aqua, sincer. Cunoaştem importanţa călătoriei tale.

— Atunci ce-mi sugeraţi? Fără autorizaţiile şi cărţi de liberă trecere sunt legat de mâini şi de picioare. Nu-i putem evita pe regenţi? Poate există altă cale.

Dell'Aqua clătină din cap.

— Martin? Tu eşti sfetnicul nostru în ale negoţului.

— Îmi pare rău, dar nu e cu putinţă, spuse Alvito.

Ascultase schimbul aprins de replici, fierbând de indignare. Cretin nenorocit, arogant şi prost crescut, gândise atunci, apoi adăugase imediat: O, Doamne, dă-mi răbdare, pentru că fără acest om şi alţii ca el, Biserica e pierdută aici. Căpitane General, sunt sigur că într-o zi sau două totul o să fie gata. O săptămână cel mult. Toranaga are probleme foarte importante în acest moment. Totul are să fie în ordine, sunt sigur.

— Am s-aştept o săptămână. Nu mai mult. Unda de ameninţare din glasul lui Ferriera era înfricoşătoare. Mi-ar plăcea să pun mâna pe ereticul ăla. Aş smulge eu adevărul din el. A spus ceva Toranaga despre o presupusă flotă? O flotă duşmană?

— Nu.

— Aş vrea să ştiu adevărul, pentru că, la întoarcere, nava mea o să se legene ca un porc îngrăşat, cu calele gemând de mai multe mătăsuri decât au fost aduse vreodată la un singur transport. E una dintre cele mai mari corăbii din lume, dar n-am nici o escortă, aşa că, dacă o singură fregată duşmană ar fi să ne prindă pe mare – sau târfa aia de navă olandeză, Erasmus –, am fi la mila ei. M-ar face să cobor stindardul imperial al Portugaliei fără multă bătaie de cap. Ar fi bine ca englezul să nu-şi scoată corabia în larg, cu arme, tunuri şi ghiulele la bord.

— Č vero, č solamente vero, murmură dell'Aqua.

Ferriera îşi termină vinul:

— Când urmează să fie trimis Blackthorne la Izu?
— Toranaga n-a spus, răspunse Alvito. Mi se pare c-o să fie curând.
— Astăzi?
— Nu ştiu. Regenţii se întâlnesc peste patru zile. Aş înclina să cred că ar fi după asta.
Dell'Aqua spuse apăsat:
— Lui Blackthorne nu trebuie să i se facă vreun rău. Nici lui, nici lui Toranaga.
Ferriera se ridică.
— Am să mă întorc pe navă. O să cinaţi cu noi? Amândoi? Pe-nserat? Avem un clapon grozav, o pulpa de vacă şi vin de Madeira, chiar şi pâine proaspătă.
— Mulţumesc, eşti foarte amabil. Chipul lui dell'Aqua se lumină uşor. Da, puţină mâncare bună ar fi minunată. Eşti foarte amabil.
— Ai să fii înştiinţat îndată ce Toranaga o să-mi trimită vreo vorbă, căpitane general, spuse Alvito.
— Mulţumesc.
După ce Ferriera plecă şi Părintele Inspector fu sigur că el şi Alvito nu puteau fi auziţi, spuse nelinişti:
— Martin, ce altceva a mai apus Toranaga?
— Vrea o explicaţie, în scris, despre întâmplarea cu contrabanda de arme şi cererea de conchistadori.
— Mamma mia…
— Toranaga a fost prietenos, chiar amabil, dar – ei bine –, nu l-am văzut niciodată astfel, până acum.
— Ce-a spus – cuvânt cu cuvânt?
— Înţeleg, Tsukku-san, că mai-marele ordinului vostru creştin, cel dinainte, părintele da Cunha, a scris guvernatorilor din Macao şi Goa şi viceregelui spaniol din Manila, don Şişco y Vivera, în iulie 1588, după numărătoarea voastră, cerând ca sute de soldaţi spanioli, cu arme de foc, să invadeze ţara spre a sprijini câţiva daimyo creştini într-o răscoală pe care mai-marele preoţilor creştini de aici încerca s-o pună la cale împotriva seniorului

lor de drept, fostul meu stăpân, Taiko. Care erau numele acestor daimyo? E adevărat că n-au fost trimişi soldaţi, dar un număr mare de arme de foc a ajuns prin contrabandă din Macao în Nagasaki sub sigiliul vostru creştin? E adevărat că Marele Părinte a pus mâna, în taină, pe aceste arme, când s-a întors în Japonia pentru a doua oară, ca ambasador de Goa, în martie sau aprilie 1590, după numărătoarea voastră şi, în taină, le-a trecut, prin contrabandă, cu nava portugheză Santa Cruz, din Nagasaki înapoi în Macao?" Alvito îşi şterse transpiraţia de pe mâini.

— A mai spus şi altceva?

— Nimic important, Eminenţă. N-am avut nici o posibilitate să-i explic, mi-a cerut să plec imediat. Politicos, totuşi m-a dat afară.

— De unde-şi primeşte blestematul ăla de englez informaţiile?

— Aş vrea s-o ştiu şi eu.

— Toate datele şi numele acelea. Nu te-ai înşelat? Le-a spus chiar aşa?

— Nu, Eminenţă. Numele erau scrise pe o bucată de hârtie. Mi-a arătat-o.

— Scrisul lui Blackthorne?

— Nu. Numele erau scrise fonetic în japoneză, în hiragana.

— Trebuie să aflăm cine tălmăceşte pentru Toranaga. Trebuie să fie uluitor de bun. Sigur nu e unul dintr-ai noştri? Nu poate să fie fratele Manuel, nu? întrebă amărât, folosind numele de botez al lui Masamanu Jiro.

Jiro era fiul unui samurai creştin, care fusese educat de iezuiţi din copilărie şi, fiind inteligent şi devotat, fusese ales să intre în seminar spre a fi pregătit ca preot, legat prin cele patru jurăminte, de care nu era vreunul până acum dintre japonezi. Jiro fusese alături de Ordin timp de douăzeci de ani şi apoi, de necrezut, plecase înainte de a fi hirotonisit, iar acum era un duşman neîmpăcat al Bisericii.

— Nu, Manuel e încă în Kyushu, arde-l-ar în veci focul iadului. A rămas un duşman înverşunat al lui Toranaga, nu l-

a ajutat niciodată. Din fericire, n-a fost niciodată părtaş la nici un secret politic. Tălmaciul a fost doamna Maria, spuse Alvito, folosind numele de botez al lui Toda Mariko.

— Toranaga ţi-a spus-o?

— Nu, Eminenţă. Dar s-a întâmplat să aud că ea se află în vizită la castel şi că a fost văzută cu englezul.

— Eşti sigur?

— informaţia noastră este întru totul adevărată

— Bine, spuse dell'Aqua. Poate că Domnul ne ajută în felul Lui de nepătruns. Trimite după ea imediat.

— Am văzut-o deja. M-am străduit s-o întâlnesc ca din întâmplare. Era încântătoare, ca întotdeauna, amabilă, ca întotdeauna, pioasă, ca întotdeauna, dar mi-a spus anume înainte de a avea prilejul s-o întreb eu: „Bineînţeles, părinte, împărăţia noastră este o ţară cu totul aparte şi unele lucruri trebuie să rămână, prin tradiţie, foarte secrete. Nu e la fel şi-n Portugalia, şi-n Ordinul Iezuiţilor?”

— Eşti confesorul ei…

— Da. Dar n-o să spună nimic.

— De ce?

— E limpede că a fost prevenită dinainte şi i s-a interzis să discute ce s-a întâmplat şi ce s-a spus. Îi cunosc prea bine. În această privinţă, puterea lui Toranaga este mai mare decât a noastră.

— Credinţa ei este atât de slabă? Pregătirea pe care i-am făcut-o n-are nici o putere? Cu siguranţă că nu. Este tot atât de devotată şi de bună creştină ca oricare dintre femeile pe care le-am cunoscut. Într-o zi are să devină călugăriţă – poate chiar prima stareţă japoneză.

— Da, dar acum n-o să spună nimic.

— Biserica este în primejdie. Asta e important, poate prea important, spuse dell'Aqua. Ea ar înţelege asta. E mult prea inteligentă să nu o înţeleagă.

— Vă rog, nu-i puneţi aşa credinţa la încercare. Noi trebuie să pierdem. Ea m-a prevenit, tot atât de limpede de parcă ar fi fost pus pe hârtie.

— Poate c-ar fi bine s-o punem la încercare. Pentru propria ei mântuire.

— Depinde de Eminenţa Voastră s-o porunciţi sau nu. Dar mă tem, Eminenţă, că ea trebuie să-i dea ascultare lui Toranaga, nu nouă.

— Am să mă gândesc la Maria, spuse dell'Aqua, da.

Îşi lăsă privirea să rătăcească asupra focului, strivit de greutatea misiunii lui. Biata Maria! Eretic blestemat! Cum să ocolim capcana? Cum să ascundem adevărul în legătură cu armele? Cum a putut un Părinte Inspector ca da Cunha, care era atât de bine pregătit, cu atâta experienţă, cu şapte ani de şedere în Macao şi Japonia, cum a putut să facă o greşeală atât de grosolană?

— Cum? întrebă el flăcările.

Pot să răspund, îşi spuse. E prea uşor. Intri în panică, sau uiţi gloria Domnului, sau devii prea plin de mândrie, sfidător sau cu inima împietrită. Cine n-ar fi făcut la fel, poate, în aceleaşi împrejurări? Să fii primit de Taiko cu mare cinste, la apusul soarelui, o întâlnire triumfală, cu pompă şi ceremonie – aproape ca un act de pocăinţă din partea lui Taiko, care părea să fie pe punctul de a se converti. Şi apoi să te trezeşti în mijlocul aceleiaşi nopţi cu edictele de expulzare ale lui Taiko, care decretau că toate ordinele religioase trebuiau să părăsească Japonia în douăzeci de zile, şi, sub pedeapsa cu moartea, să nu se mai întoarcă niciodată şi, ce era mai rău, că tuturor convertiţilor japonezi din întreaga ţară li se ordona să se lepede de credinţă imediat, sau altfel vor fi exilaţi, sau condamnaţi la moarte pe loc.

Împins de deznădejde, Părintele Inspector îi sfătuise înnebunit pe câţiva daimyo creştini din Kyushu – printre ei Onoshi, Misaki, Kiyama şi Harima din Nagasaki – să se răzvrătească spre a salva Sfânta Biserică şi scrisese disperat conchistadorilor să sprijine revolta.

Flăcările dansau şi trosneau pe grătarul de fier. Da, totul e adevărat, gândi dell'Aqua. De-aş fi ştiut măcar, sau dacă da

Cunha m-ar fi întrebat întâi pe mine. Dar cum ar fi putut? E nevoie de şase luni ca să ajungă o scrisoare în Goa şi probabil încă şase ca alta să vină înapoi şi da Cunha a scris, într-adevăr, imediat, dar el era Părintele Inspector, direct răspunzător, şi trebuia să facă faţă pe loc dezastrului.

Deşi dell'Aqua se îmbarcase imediat ce primise scrisoarea, cu scrisori de prezentare ca ambasador, aranjate în grabă, din partea viceregelui din Goa, îi trebuiseră luni să ajungă în Macao, ca aici să afle doar că da Cunha era mort şi că lui şi tuturor preoţilor li se interzicea, sub pedeapsa cu moartea, să intre în Japonia.

Dar armele deja plecaseră.

Apoi, după zece săptămâni, venise vestea că Biserica nu mai era nimicită în Japonia, că Taiko nu mai aplica noile sale legi. Doar cincizeci de biserici fuseseră arse. Numai Takayama fusese nimicită. Şi se şoptea că, deşi edictele ar rămâne oficial în picioare, Taiko era acum gata să lase lucrurile cum fuseseră, dacă sfinţii părinţi aveau să facă convertirile cu mai puţin zgomot, convertiţii lor să fie mai discreţi şi să se poarte cum se cuvine, iar slujbele sau alte servicii religioase să nu se mai ţină în public cu fast, iar creştinii prea zeloşi să înceteze cu incendierea bisericilor budiste.

Apoi, când greaua încercare părea pe sfârşite, dell'Aqua îşi amintise că armele plecaseră cu săptămâni în urmă, sub sigiliul Părintelui Inspector da Cunha şi că ele zăceau încă în magaziile iezuite din Nagasaki.

Urmaseră mai multe săptămâni de chin până ce armele fuseseră trecute în taină, prin contrabandă, înapoi în Macao – da, sub sigiliul meu de data asta, îşi aminti dell'Aqua, nădăjduind că secretul fusese înmormântat pentru totdeauna. Dar secretele astea nu-ţi dau niciodată pace, oricât de mult ai dori sau te-ai ruga.

Cât de multe ştie ereticul?

Mai bine de o oră, Eminenţa Sa rămase nemişcat în scaunul de piele, cu spătar înalt, privind fără să vadă focul.

Alvito aşteptă liniştit Ungă bibliotecă, cu mâinile aşezate în poală. Raze de lumină dansau reflectate de crucifixul de argint de pe peretele din spatele Părintelui Inspector. Pe peretele lateral era un mic tablou al pictorului veneţian Tizian, pe care dell'Aqua îl cumpărase în tinereţea sa la Padova, unde fusese trimis de tatăl său să studieze dreptul. Celălalt perete era plin cu Biblii şi cărţile sale, în latină, portugheză, italiană şi spaniolă. Şi două rafturi cu cărţi şi pamflete japoneze din propria tipografie mobilă a ordinului, din Nagasaki, pe care el o comandase şi o adusese, cu multă cheltuială, din Goa, cu zece ani în urmă: cărţi de rugătiuni şi catehisme de toate felurile, tălmăcite în japoneză cu atâta trudă de iezuiţi, lucrări adaptate din japoneză în latină, încercând să-i ajute pe prozeliţii japonezi să înveţe acea limbă; şi, în sfârşit, două cărţi mici, de nepreţuit, prima gramatică portughezo-japoneză, opera de-o viaţă a părintelui Sancho Alvarez, tipărită acum şase ani, şi perechea ei, incredibilul dicţionar portughezo-latino-japonez, tipărit anul trecut cu litere romanice şi în scriere hiragana. Fusese început din porunca sa în urmă cu douăzeci de ani, primul dicţionar de cuvinte japoneze alcătuit vreodată.

Părintele Aivito luă cartea şi o mângâie cu drag. Ştia că era o operă de artă, unică. De optsprezece ani el însuşi alcătuia o astfel de lucrare şi sfârşitul era încă departe. Dar a lui urma să fie un dicţionar cu explicaţii suplimentare şi mult mai amănunţit, aproape o prezentare a Japoniei şi japonezilor, şi el ştia, fără să se mândrească cu asta, eă, dacă izbutea s-o termine, avea să fie o capodoperă în comparaţie cu lucrarea părintelui Alvarez şi că, dacă era ca numele lui să fie amintit vreodată, avea să fie din pricina cărţii sale şi a Părintelui Inspector, care era singurul părinte pe care-l ştiuse vreodată.

— Vrei să pleci din Portugalia, fiule, şi să intri în slujba Domnului? îi spusese uriaşul iezuit în prima zi când îl întâlnise.

— O, da, vă rog, părinte, răspunse, lungindu-şi gâtul spre el cu o dorinţă disperată.

— Câţi ani ai, fiule?

— Nu ştiu, părinte, poate zece, poate unsprezece, dar ştiu să scriu şi să citesc, m-a învăţat preotul şi sunt singur, n-am pe nimerii, nu aparţin nimănui…

Dell'Aqua îl luase la Goa şi apoi la Nagasaki, unde intrase în seminarul Ordinului Iezuit, cel mai tânăr european din Asia, aparţinând, în sfârşit, cuiva. Urmaseră apoi miracolul talentului său la limbi străine şi funcţiile sale de încredere ca translator şi sfătuitor în probleme de negoţ, mai întâi pe lângă Harima Tadao, daimyo de Hizen, din Kyushu, unde se găsea Nagasaki, şi apoi, cu timpul, pe lângă însuşi Taiko. Fusese hirotonisit şi mai târziu i s-acordat şi privilegiul celui de al patrulea jurământ. Acesta era un jurământ special, mai presus de jurămintele obişnuite de sărăcie, castitate şi supunere, acordat doar celor mai de seamă iezuiţi, jurământul de supunere faţă de însuşi Papa; să fii unealta lui întru lucrarea Domnului, să mergi acolo unde Papa însuşi îţi porunceşte şi să faci ceea ce el doreşte; să ajungi, aşa cum gândise fondatorul ordinului, soldatul basc Loyola, unul dintre Regimini Militantis Ecclesiae, unul dintre cei dăruiţi trup şi suflet, soldaţii aleşi ai lui Iisus, în slujba Vicarului Său, Papa.

Am fost norocos, gândi Alvito. O, Doamne, ajută-mi să fiu de folos.

În cele din urmă, dell'Aqua se ridică, îşi dezmorţi oasele şi se îndreaptă spre fereastră. Soarele strălucea pe ţiglele aurite ale donjonului central al castelului, ce se avânta spre cer, eleganţa simplă a construcţiei subliniindu-i soliditatea. Turn al diavolului, gândi. Cât timp o să rămână acolo ca să amintească fiecăruia dintre noi? Sunt doar cincisprezece… nu, şaptesprezece ani de când Taiko a pus patru sute de mii de oameni să sape şi să construiască, secătuind ţara ca să plătească pentru el, monumentul lui, apoi în numai doi ani, castelul Osaka era terminat. Incredibil om! Incredibil

popor! Da. Şi străjuieşte acolo de neclintit. Afară doar de Degetul Domnului. Îi poate nărui într-o clipită, dacă El vrea. O, Doamne, ajută-mă să-ţi îndeplinesc voia Ta.

— Ei bine, Martin, se pare că avem treabă. Dell'Aqua începu să se preumble în sus şi-n jos, vocea lui fiind acum tot atât de hotărâtă ca şi pasul. În legătură cu pilotul englez: dacă nu-l apărăm, are să fie omorât şi suntem în primejdie să cădem în dizgraţia lui Toranaga. Dacă reuşim să-l apărăm, curând are să-şi bage singur gâtul în laţ. Dar putem cuteza să aşteptăm? Prezenţa lui e o ameninţare pentru noi şi nu se ştie cât rău poate să mai facă până-ntr-acea fericită zi. Sau îl putem ajuta pe Toranaga să-l înlăture. Sau, până la urmă, îl convertim.

Alvito clipi.

— Poftim?

— E inteligent, bun cunoscător într-ale catolicismului. Nu sunt, de fapt, cei mai mulţi englezi catolici în sufletul lor? Răspunsul este da, dacă regele sau regina lor sunt catolici, şi nu, dacă el sau ea sunt protestanţi. Englezii nu se sinchisesc de religie. Pentru moment sunt porniţi împotriva noastră, dar nu e asta din pricina Armadei? Poate că Blackthorne poate fi convertit. Asta ar fi soluţia perfectă – pentru gloria Domnului şi pentru salvarea sufletului său eretic de osânda veşnică, către care cu siguranţă se-ndreaptă.

Apoi, Toranaga: O să-i dăm hărţile pe care le vrea. Explică-i cum e cu „sferele de influenţă”. De fapt, hotarele nu pentru asta au fost trase, să separe influenţa portugheză de cea a prietenilor noştri spanioli? Si, č vero! Spune-i că celelalte probleme importante, eu, personal, voi fi onorat să i le pregătesc şi că i le voi prezenta cât mai curând cu putinţă. Fiindcă va trebui să verific faptele în Macao, n-ar putea să încuviinţeze un oarecare răgaz? Şi totodată, spune-i că eşti încântat să-i aduci la cunoştinţă faptul că, în acest an, Corabia Neagră va naviga cu trei săptămâni mai devreme, cu cea mai mare încărcătură de mătăsuri şi argint

care a fost vreodată, că toate bunurile noastre şi partea noastră de încărcătură – reflectă un moment – şi că cel puţin o treime din întreaga încărcătură va fi vândută printr-un misit numit de Toranaga însuşi.

— Eminenţă, căpitanului general n-o să-i placă să navigheze mai devreme şi n-o să-i placă să…

— Tu va trebui să obţii imediat de la Toranaga autorizaţia de navigaţie pentru Ferriera. Du-te la el imediat cu răspunsul meu. Să-l impresionăm cu graba noastră, nu e ăsta unul dintre lucrurile pe care le admiră? Având autorizaţiile acum, Ferriera are să cedeze în privinţa problemei minore a sosirii mai devreme, cât despre misit, pentru căpitanul general nu e nici o deosebire între un băştinaş sau altul. Oricum el îşi va primi partea lui de câştig.

— Dar, de obicei, seniorii Onoshi, Kiyama şi Harima îşi împart între ei misitia. Nu ştiu dacă au să se învoiască.

— Atunci, rezolvă problema. Toranaga ne va da răgaz numai cu acest preţ. Singurele lucruri de care are nevoie sunt: putere, influenţă şi bani. Noi ce putem să-i oferim? Nu putem să-i dăm pe acei daimyo creştini. Noi…

— Nu încă, spuse Alvito.

— Chiar dacă am putea, nu ştiu încă dacă ar trebui sau dacă o vom face. Onoshi şi Kiyama se duşmănesc aprig, dar s-au unit împotriva lui Toranaga pentru că sunt siguri că el are să distrugă Biserica – şi pe ei – dacă va obţine vreodată controlul asupra Consiliului.

— Toranaga va sprijini Biserica. Isihido e adevăratul nostru duşman.

— Nu-ţi împărtăşesc încrederea, Martin. Nu trebuie să uităm că, deoarece Onoshi şi Kiyama sunt creştini, toţi vasalii lor, cu zecile de mii, sunt creştini. Nu-i putem jigni. Singura înlesnire pe care i-o putem face lui Toranaga este ceva legat de negoţ. Îi place enorm negoţul, dar n-a izbutit niciodată să participe personal. Aşa că favoarea pe care o sugerez eu s-ar putea să-l ispitească şi să ne acorde o

amânare, pe care, poate, o vom putea extinde într-una permanentă. Ştii cât de mult le place japonezilor acest gen de soluţie – măciuca ridicată, pe care ambele părţi se fac că n-o văd.

— După părerea mea, nu e înţelept, din punct de vedere politic, ca seniorul Onoshi şi seniorul Kiyama să se întoarcă împotriva lui Toranaga în acest moment. Ar trebui să urmeze vechea zicală: lasă-ţi totdeauna portiţă de scăpare, nu? Aş putea să le sugerez că dacă i-ar da lui Toranaga douăzeci şi cinci de procente – aşa ca fiecare dintre ei, Onoshi, Kiyama, Harima şi Toranaga să aibă părţi egale – ar fi foarte uşor să îndulcească lovitura trecerii lor „temporare" de partea lui Ishido şi împotriva lui.

— Atunci Ishido n-o să mai aibă încredere în ei şi are să ne urască şi mai mult când o să afle.

— Ishido ne urăşte şi acum peste măsură. Ishido nu are mai multă încredere în ei decât au ei în el şi noi încă nu ştim de ce i s-au alăturat ei. Cu acordul lui Onoshi şi Kiyama, am putea să facem propunerea oficială ca şi cum ar fi, de fapt, ideea noastră, spre a ţine balanţa între Ishido şi Toranaga. Între patru ochi îi putem spune lui Toranaga de generozitatea lor.

Dell'Aqua cântări avantajele şi dezavantajele planului.

— Excelent, spuse în cele din urmă. Fă aşa cum spui. Acum, în privinţa ereticului. Dă-i astăzi lui Toranaga rutterele lui. Du-te înapoi la Toranaga imediat. Spune-i că ele ne-au fost trimise în taină.

— Cum să-i explic întârzierea?

— Nu-i explici. Spune-i adevărul: au fost aduse de Rodrigues, dar niciunul dintre noi n-a observat că pachetul sigilat conţinea cărţile-pilot dispărute. De fapt noi nu l-am deschis timp de două zile. În agitaţia cu ereticul am uitat, bineînţeles, de ele. Cărţile-pilot dovedesc că Blackthorne este pirat, hoţ şi trădător. Propriile lui cuvinte au să ne scape de el o dată pentru totdeauna, ceea ce, cu siguranţă, e justiţia divină. Spune-i lui Toranaga adevărul – că Mura i

le-a dat părintelui Sebastio, cum s-a şi întâmplat de fapt, care ni le-a trimis nouă, ştiind că noi vom şti ce să facem cu ele. Asta-l scapă pe Mura, pe părintele Sebastio, pe toţi. Ar trebui să-i spunem lui Mura printr-un porumbel călător ce s-a făcut. Sunt sigur că Toranaga îşi va da seama că am avut la inimă interesele lui şi nu pe ale lui Yabu. Ştie că Yabu a făcut o înţelegere cu Ishido?

— Aş zice că da, Eminenţă. Dar se zvoneşte că Yabu şi Toranaga sunt prieteni acum.

— N-aş avea încredere în puiul ăsta de diavol.

— Sunt sigur că Toranaga n-are. Mai cu seamă că Yabu nu s-a angajat faţă de el cu nimic.

Brusc atenţia le fu abătută de o ceartă violentă de-afară. Uşa se deschise şi un călugăr cu glugă intră desculţ în încăpere, smucindu-se din mâinile părintelui Şoldi.

— Domnul Iisus Cristos să vă binecuvânteze, spuse, cu glas răguşit de ură. Fie ca El să vă ierte păcatele.

— Călugăre Perez, ce cauţi aici? izbucni dell'Aqua.

— M-am întors în haznaua asta să propovăduiesc iar păgânilor cuvântul Domnului.

— Dar ţi s-a interzis, prin edict, sub pedeapsa cu moartea, să te întorci vreodată, fiind vinovat de aţâţare la răzmeriţă. Printr-o minune ai scăpat de martiriul de la Nagasaki şi ţi s-a poruncit...

— Asta a fost voia Domnului şi un împuţit de edict păgân, al unui nebun mort, n-are nimic de-a face cu mine, spuse călugărul. Era un spaniol scund, subţire, cu o barbă lungă, neîngrijită. Mă aflu aici ca să duc mai departe lucrarea Domnului. Privi spre părintele Alvito. Cum merge negoţul, părinte?

— Din fericire pentru Spania, foarte bine, răspunse cu răceală Alvito.'

— Eu nu-mi petrec timpul în case de negoţ, părinte. Eu mi-l petrec cu turma mea.

— Asta-i lăudabil, răspunse dell'Aqua tăios. Dar petrece-l acolo unde a porucit Papa – în afara Japoniei. Această

provincie este numai a noastră. Şi, de asemeni, e teritoriu portughez, nu spaniol. Trebuie să-ţi amintesc că trei Papi au poruncit ca toate ordinele religioase, în afara noastră să părăsească Japonia? şi regele Filip a ordonat acelaşi lucru.

— Vorbe goale, Eminenţă. Lucrarea Domnului e mai presus de ordinele pământeşti. M-am întors şi-am să deschid larg uşile bisericilor şi am să chem mulţimile să se ridice împotriva necredincioşilor.

— De câte ori trebuie să te previn? Nu poţi socoti Japonia un fel de provincie incaşă, locuită de sălbatici din junglă, care n-au nici istorie, nici cultură. Îţi interzic să predici şi stărui să te supui ordinelor Sanctităţii Sale.

— O să convertim păgânii. Ascultă, Eminenţă, mai sunt încă o sută dintre fraţii mei în Manila, care aşteaptă să se îmbarce să vină aici, toţi buni spanioli, şi o mulţime dintre conchistadorii noştri glorioşi ca să ne apere, dacă va fi nevoie. O să predicăm în văzul tuturor şi o să ne purtăm sutanele în văzul tuturor, n-o să ne furişăm în cămăşi de mătase, idolatre, ca iezuiţii!

— Ţi se interzice să stârneşti autorităţile, pentru că are să se aleagă praful de Sfânta Biserică!

— Ţi-o spun în faţă că ne întoarcem în Japonia şi-o să rămânem în Japonia. O să predicăm Cuvântul în ciuda ta – în ciuda oricărui prelat, episcop, rege şi chiar a oricărui Papă, întru gloria Domnului!

Călugărul trânti uşa în urma lui.

Roşu de mânie, dell'Aqua îşi turnă un pahar de Madeira. Un strop de vin pică pe suprafaţa lustruită a mesei.

— Spaniolii ăştia or să ne distrugă pe toţi. Dell'Aqua bău încet, încercând să se domolească.

În cele din urmă spuse:

— Martin, trimite câţiva dintre oamenii noştri să-l urmărească, şi-ar fi bine să-i previi deîndată pe Kiyama şi Onoshi. Nu se ştie ce-o să se întâmple dacă nebunul ăla o să facă zarvă în public.

— Da, Eminenţă. La uşă şovăi. Mai întâi Blackthorne şi acum Perez. Parcă e prea mare potriveala. Pesemne că spaniolii din Manila au ştiut de Blackthorne şi I-au lăsat să vină aici doar să ne scoată din minţi.

— Poate, dar probabil că nu. Dell'Aqua îşi termină paharul şi-l aşează atent pe masă. În orice caz, cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu grija cuvenită, niciunul din ei nu va fi lăsat să aducă vreun rău Sfintei Biserici – oricare ar fi preţul.

CAPITOLUL 20

— Fir-aş eu afurisit, dacă asta nu e viaţă!

Blackthorne zăcea încântat pe burtă pe salteaua groasă, pe jumătate înfăşurat într-un chimonou de bumbac, cu capul sprijinit pe braţe. Mâinile fetei alergau pe spatele lui, apăsându-i muşchii şi alinându-i trupul şi sufletul, aproape făcându-l să toarcă de plăcere ca un motan. O altă fată turna saké într-o ceaşcă mică de porţelan. A treia aştepta deoparte, ţinând în mâini o tavă lăcuită cu un coş de bambus, plin vârf cu peşte prăjit în grăsime, în stil portughez, cu încă un clondir de saké şi câteva beţişoare.

— Nan desu ka, Anjin-san? Ce e, prea-onorate pilot, ce-aţi spus?

— Nu ştiu s-o spun în Nihon-go, Rako-san. Zâmbi fetei care-i oferea saké. În schimb, arătă spre ceaşcă: cum se spune la asta? Namae ka?

— Sabazuki.

Ea o spuse de trei ori şi el repetă, apoi cealaltă fată, Asa, îi oferi peşte şi el dădu din cap:

— Iyé, domo. Nu ştia să spună „acum sunt sătul”, aşa că încercă, în „schimb, „nu foame acum”.

— Ah! Ima hara hette wa oranu, îi explică Asa, corectându-l.

El repetă expresia de mai multe ori şi ele râseră de pronunţia lui, dar, în cele din urmă, izbuti s-o facă să sune cum trebuie.

N-am să învăţ niciodată limba asta, gândi. N-ai cum lega sunetele ei de engleză sau latină, ori portugheză.

— Anjin-san? aşa îi oferi din nou tava.

Dădu iarăşi din cap şi-şi puse mâinile pe stomac cu gravitate, dar acceptă saké şi goli ceaşca până la fund. Sono, fata care-i masa spatele, se oprise, aşa că el îi luă mâna şi şi-o puse pe gât şi se prefăcu că geme de plăcere. Ea pricepu imediat şi continuă.

De fiecare dată când golea mica ceaşcă, aceasta era reumplută imediat. Ia-o mai încetişor, gândi, asta e a treia ploscă şi simt cum mi s-a dus până în călcâie.

Cele trei fete, Asa, Sono şi Rako, sosiseră o dată cu zorii, aducând cha, despre care părintele Domingo îi spusese că chinezii îi zic uneori t'ee şi că este băutura naţională a Chinei şi Japoniei. Somnul îi fusese agitat după întâlnirea cu asasinul, dar băutura înţepătoare şi fierbinte îl întărise. Aduseseră prosoape mici, fierbinţi, făcute sul, uşor parfumate. Când el le privise nedumerit, neştiind la ce se folosesc, Rako, care era mai mare peste fete, îi arătase cum să le întrebuinţeze pentru faţă şi mâini.

Apoi îl însoţiseră cu garda sa de patru samurai la baia de aburi, în celălalt capăt al acestei aripi a castelului, şi-l dăduseră în seama slugilor de la baie. Tot timpul cât ţinuse baia, i se potrivise barba, i se săpunise părul şi i se făcuse masaj, cei patru samurai asudaseră răbdători.

După aceea se simţise ca prin minune renăscut. Îi dăduseră un alt chimonou de bumbac, lung până la genunchi şi alte şosete-tabi – iar fetele îl aşteptau. Îl conduseseră într-o altă încăpere, unde se aflau Kiri şi Mariko. Mariko îi spusese că seniorul Toranaga hotărâse să-l trimită pe Anjin-san, peste câteva zile, într-una din provinciile sale ca să se întremeze şi că nobilul Toranaga era foarte mulţumit de el, aşa că n-avea de ce să-şi facă vreun fel de griji, pentru că se afla în grija seniorului Toranaga. N-ar binevoi Anjin-san să înceapă să facă hărţile cu materialele pe care ea o să i le pună la îndemână? În curând au să fie alte întâlniri cu stăpânul, iar stăpânul făgăduise că nu peste mult timp ea va fi liberă să răspundă

oricăror întrebări pe care l-ar putea pune Anjin-san. Seniorul Toranaga era nerăbdător ca Blackthorne să-i cunoască pe japonezi, după cum el însuşi era nerăbdător să afle despre lumea din afară, despre navigaţie şi viaţa pe mare. Apoi Blackthorne fusese dus la doctor. Spre deosebire de samurai, doctorii purtau părul tăiat scurt, fără coadă.

Bleckthorne îi ura pe doctori şi se temea de ei, dar acest doctor fusese diferit. Fusese blând şi neînchipuit de curat. Cei mai mulţi dintre doctorii europeni erau bărbieri, grosolani şi la fel de plini de păduchi şi murdari ca toţi ceilalţi. Doctorul acesta îl palpase cu grijă, îl privise politicos, îl ţinuse pe Blackthorne de încheietura mâinii ca să-i ia pulsul, îi cercetase ochii, gura, urechile şi-i ciocănise uşor spatele, genunchii şi tălpile, cu mişcări liniştitoare. Tot ceea ce vroia de obicei un doctor european era să-ţi vadă limba şi să întrebe: „Unde te doare?”; apoi îţi lua sânge, ca să-ţi îndepărteze stricăciunea din el, şi-ţi dădea un vomitiv puternic ca să-ţi cureţe stricăciunea din măruntaie.

Blackthorne nu putea suferi să i se ia sânge şt să fie curăţit astfel pe dinăuntru, şi de fiecare dată îi şi era mai rău. Dar acest doctor n-avea nici bisturiu, nici castron pentru sângerare, nici mirosul greu care-i înconjura de obicei pe doctorii din ţara lui, aşa că-i venise inima la loc şi se liniştise puţin.

Doctorul îi atinsese întrebător cicatricea de pe coapsă. Blackthorne imitase sunetul unei arme de foc, pentru că acolo, cu mulţi ani în urmă, carnea-i fusese străbătută de un glonţ de muschetă. Doctorul spusese: ah, so desu, şi dăduse din cap. Îl mai pipăise apăsat, dar nedureros, pe şale şi pe pântece. În cele din urmă, doctorul îi vorbise lui Rako şi ea încuviinţase din cap, se înclinase şi-i mulţumise.

— Ichi ban? întrebase Blackthorne voind să ştie dacă totul era în ordine.

— Hai, Anjin-san.

— Honto ka?

— Honto.

Ce cuvânt folositor, honto – „E adevărat?”, „Da, adevărat” – gândi Blackthorne.

— Domo, doctor-san.

— Do itashimashité, spusese doctorul înclinându-se. Pentru nimic, nu te mai gândi la asta.

Blackthorne se înclinase la rândul lui. Fetele îl conduseseră afară şi abia acum, când zăcea pe aşternuturile groase, cu chimonoul de bumbac desfăcut şi cu Sono plimbându-şi uşor mâinile pe spatele lui, îşi aminti că stătuse gol în faţa doctorului, a fetelor şi a samurailor, dar că nici nu băgase de seamă şi nici nu se simţise ruşinat.

— Nan desu ka, Anjin-san? întrebă Rako. Ce e, prea-onorate pilot? De ce râzi?

Dinţii-i albi îi străluceau, iar sprâncenele îi erau smulse şi pictate sub formă de semilună. Purta părul negru într-un coc înalt, şi un chimonou cu flori roz şi o eşarfă gri-verzuie.

— Pentru că sunt fericit, Rako-san. Dar cum să ţi-o spun? Cum să-ţi spun că am râs pentru că sunt fericit şi că, pentru prima oară de când am plecat de acasă, nu mai simt grijile care mă apăsau. Pentru că-mi simt spatele şi tot trupul minunat. Pentru că mă bucur de încrederea lui Toranaga-sama şi pentru că am dat trei lovituri zdravene afurisiţilor de iezuiţi şi alte şase scârnăviilor de portughezi!

Apoi sări în picioare, îşi strânse bine chimonoul pe el şi începu un dans marinăresc deslănţuit, cântând un cântec vesel de punte ca să ţină măsura.

Rako şi celelalte fete îl priveau încremenite. Uşa se deschise imediat şi samuraii de pază rămaseră şi ei cu ochii gata să le iasă din orbite. Blackthorne dansă şi cântă nestăpânit, până ce nu mai rezistă şi se prăbuşi, izbucnind în râs. Fetele bătură din palme, iar Rako încercă să-l imite, fără să izbutească, chimonoul prea lung încurcând-o. Celelalte se ridicară şi-l convinseră să le arate cum să facă şi el încercă, iar ele se înşirară una lângă alta, cu chimonourile ridicate, urmărindu-i paşii. Dar nu izbutiră şi-

n curând sporovăiau de zor, chicotind şi fluturându-şi evantaiele.

Brusc, gărzile deveniră solemne şi se înclinară adânc. Toranaga stătea în prag, însoţit de Kiri şi Mariko şi de nelipsiţii săi samurai de pază. Fetele îngenunchează, îşi lipiră palmele de podea şi se înclinară, dar râsul nu le dispăruse de pe faţă şi nici nu se citea vreo urmă de teamă pe chipul lor. Se înclină şi Blackthorne politicos, dar nu tot atât de adânc ca femeile.

— Konnichi wa, Toranaga-sama, spuse.

— Konnichi wa, Anjin-san, răspunse Toranaga. Apoi puse o întrebare.

— Stăpânul meu întreabă ce făceaţi, senhor? spuse Mariko.

— A fost doar un dans, Mariko-san, spuse Blackthorne simţindu-se caraghios, Se numeşte hornpipe. E un dans marinăresc şi, în timp ce dansăm, obişnuim să cântăm cântece marinăreşti. Eram fericit, atâta tot, pesemne saké-ul e de vină. Îmi pare rău, sper că nu l-am tulburat pe Toranaga-sama.

Ea traduse.

— Stăpânul meu spune că ar dori să vadă dansul şi să audă cântecul.

— Acum?

— Bineînţeles că acum.

Imediat Toranaga se aşează cu picioarele încrucişate, iar mica sa suită se răspândi prin încăpere. Toţi îl priveau pe Blackthorne aşteptând.

Poftim, nebunule, îşi spuse Blackthorne, uite ce se întâmplă dacă nu te păzeşti! Acum n-ai încotro, trebuie să joci, deşi ţi-ai pierdut glasul şi paşii îţi sunt nesiguri.

Totuşi îşi legă strâns chimonoul şi-şi dădu drumul cu patimă, învârtindu-se, aruncându-şi picioarele, răsucindu-se, săltând şi răcnind cât îl ţinea gura.

Tăcere deplină.

— Stăpânul meu spune că n-a văzut niciodată, în viaţa lui, aşa ceva.

— Arigato goziemashita! spuse Blackthorne, asudând tot, parte din pricina efortului, parte din pricina stânjenelii.

Apoi Toranaga îşi puse săbiile deoparte, îşi prinse poalele chimonoului în brâu şi trecu lângă el.

— Seniorul Toranaga va dansa dansul dumitale, spuse Mariko.

— Da?

— Te roagă să-l înveţi, spune.

Şi Blackthorne începu. Îi arătă pasul de bază, apoi îl repetă de câteva ori. Toranaga îl prinse repede.

Blackthorne era foarte impresionat de agilitatea bărbatului burtos şi mult mai în vârstă decât el.

Apoi Blackthorne începu să cânte şi să danseze, iar Toranaga i se alătură, mai nesigur la început, în strigătele vesele ale privitorilor. Toranaga îşi scoase chimonoul, îşi încrucişă braţele şi începu să danseze la fel de vioi, alături de Blackthorne, care-şi aruncă şi el chimonoul, cântă şi mai tare şi iuţi ritmul, prea conştient de absurdul a ceea ce făceau, dar furat de hazul jocului. În cele din urmă Blackthorne făcu un fel de salt răsucit pe un picior şi se opri. Bătu din palme şi se înclină în faţa lui Toranaga şi toţi aplaudară pentru stăpânul lor, care era foarte fericit.

Toranaga se aşeză în mijlocul camerei gâfâind uşor. Imediat Rako se repezi să-i facă vânt cu evantaiul şi celelalte alergară să-i aducă chimonoul, dar Toranaga îşi împinse chimonoul spre Blackthorne şi luă, în schimb, pe cel simplu.

— Stăpânul meu spune că ar fi încântat să-l primeşti în dar. Apoi adăugă: Aici este socotită o mare cinste ca seniorul tău să-ţi dea un chimonou, chiar şi foarte vechi, spuse Mariko

— Arigato goziemashita, Toranaga-sama. Blackthorne se înclină adânc. Da, înţeleg cinstea pe care mi-o face, Mariko-san. Te rog mulţumeşte-i seniorului Toranaga cu vorbele

cuvenite, pe care eu, din păcate, nu le ştiu încă, şi spune-i că am să-l păstrez ca pe o comoară şi n-am să uit niciodată onoarea mare pe care mi-a făcut-o dansând alături de mine.

Toranaga era şi mai încântat.

Cu mult respect, Kiri şi celelalte slujnice îl ajutară pe Blackthorne saşi pună chimonoul stăpânului lor şi-i arătară cum să-şi lege eşarfa. Chimonoul era din mătase maro, cu cinci însemne purpurii, iar eşarfa din mătase albă.

— Seniorul Toranaga spune că i-a plăcut dansul. Într-o zi poate că o să-ţi arate unele dintr-ale noastre. Ar vrea să înveţi japoneza cât se poate de repede.

— Şi mie mi-ar plăcea. Dar şi mai mult, gândi Blackthorne, mi-ar plăcea să fiu în hainele mele, să-mi mănânc mâncarea mea, în cabina mea, de pe corabia mea, cu tunurile mele încărcate, cu pistoalele la brâu, pe puntea aplecată sub velele umflate de vânt. Aţi vrea să-l întrebaţi pe seniorul Toranaga când îmi pot recăpăta corabia înapoi?

— Senhor?

— Corabia mea, senhora. Vă rog întrebaţi-l când îmi pot căpăta nava înapoi. Şi, deasemenea, şi echipajul. Toată încărcătura ei a fost luată, erau douăzeci de mii de monezi de argint în casa de fier. Sunt sigur că va înţelege că noi suntem negustori şi că, deşi preţuim ospitalitatea sa, am vrea să facem negoţ cu mărfurile pe care le-am adus cu noi, şi să ne întoarcem acasă. O să ne ia aproape optsprezece luni ca să ajungem în ţara noastră.

— Stăpânul meu spune că nu trebuie să-ţi faci griji. Totul se va face cât de curând cu putinţă. Mai întâi trebuie să fii sănătos şi puternic. Vei pleca pe înserat.

— Senhora?

— Seniorul Toranaga a spus că urmează să pleci pe înserat, senhor. Am spus-o greşit?

— Nu, nu, deloc, Mariko-san. Dar acum o oră, sau cam aşa, mi-ai spus c-o să plec peste câteva zile.

— Da, dar acum el spune că ai să pleci diseară.

Ea tălmăci toate acestea lui Toranaga, care răspunse din nou.

— Stăpânul meu zice că este mai bine şi mai potrivit să pleci diseară. Nu trebuie să-ţi faci griji, Anjin-san, te afli în grija sa. O trimite pe doamna Kiritsubo la Yedo ca să facă pregătirile pentru întoarcerea sa. Ai să pleci cu ea.

— Te rog, mulţumeşte-i din partea mea. Poate să… pot să-ntreb dacă ar fi cu putinţă să-l elibereze pe fratele Domingo? Omul ştie foarte multe.

Ea traduse.

— Stăpânul meu spune, îmi pare rău, dar omul a murit. El a trimis după călugăr ieri, imediat după ce l-ai rugat, dar era deja mort.

Blackthorne rămase dezamăgit.

— Cum a murit?

— Stăpânul meu spune că a murit când i s-a strigat numele.

— Bietul om!

— Stăpânul meu spune, viaţa şi moartea sunt acelaşi lucru. Sufletul preotului va aştepta până-n cea de-a patruzecea zi, apoi se va naşte iar. De ce să fim trişti? Asta e legea de nestrămutat a naturii. Începu să spună ceva, dar se răzgândi, adăugând doar: Budiştii cred că avem mai multe naşteri sau renaşteri, Anjin-san. Până ce, în cele din urmă, devenim desăvârşiţi şi ajungem în nirvana – în rai.

Blackthorne îşi îndepărtă, pentru moment, tristeţea şi se concentră asupra lui Toranaga şi asupra prezentului.

— Pot să-l întreb, vă rog, dacă echipajul meu… Se opri când Toranaga îşi îndreptă privirea către uşă.

Un tânăr samurai intră grăbit în cameră, se înclină în faţa lui Toranaga şi aşteptă.

Toranaga spuse:

— Nan ja?

Blackthorne nu înţelese nimic din cele ce se spuneau, dar i se păru că prinde porecla părintelui Alvito – „Tsukku”. Văzu privirea lui Toranaga zburând spre el şi licărirea unui

zâmbet şi se întrebă dacă Toranaga trimisese după preot din pricina celor spuse de el. Sper că da, gândi, şi trag nădejde că Alvito e în rahat până peste cap. Hotărî să nu-l întrebe pe Toranaga, deşi se simţea forte ispitit să o facă.

— Kare ni matsu yoni, spuse Toranaga scurt.

— Gyoi.

Samuraiul se înclină şi plecă grăbit. Toranaga se întoarse din nou către Blackthorne.

— Nan ja, Anjin-san?

— Ce ziceai, căpitane? spuse Mariko. Despre echipaj?

— Da. Toranaga-sama poate să-i ia şi pe ei sub protecţia sa? Să poruncească să fie bine trataţi? Vor fi şi ei trimişi la Yedo?

Ea îl întrebă. Toranaga îşi puse săbiile la cingătoarea scurtului său chimonou.

— Stăpânul meu spune, bineînţeles, s-au făcut deja toate pregătirile pentru ei. Nu trebuie să te îngrijorezi în privinţa lor. Sau în privinţa navei.

— Corabia mea e în ordine? S-au îngrijit de ea?

— Da. Spune că nava este deja la Yedo.

Toranaga se ridică. Toţi începură să se-ncline, dar Blackthorne izbucni pe neaşteptate:

— Doar un lucru… Se opri, blestemându-se, dându-şi seama că fusese nepoliticos.

Era limpede că Toranaga terminase întrevederea, toţi începuseră să se încline, dar fuseseră opriţi de cuvintele lui Blackthorne şi acum erau încurcaţi, neştiind dacă să continue cu plecăciunile sau să aştepte, ori să înceapă din nou.

— Nan ja, Anjin-san? Vocea lui Toranaga era aspră şi neprietenoasă, pentru că şi el, pe moment, fusese descumpănit.

— Gomen nasai, îmi pare rău, Toranaga-sama. N-am vrut să fiu nepoliticos. Am vrut doar să întreb dacă i s-ar îngădui doamnei Mariko să stea de vorbă cu mine, pentru câteva clipe, înainte să plec. Mi-ar fi de folos.

Ea-l întrebă.

Toranaga mai mult mormăi încuviinţarea şi plecă urmat de Kiri şi de garda sa.

Sunteţi toţi nişte ticăloşi ţâfnoşi, îşi spuse Blackthorne. Iisuse Cristoase, trebuie să fii atât de atent! Îşi şterse fruntea cu mânecă şi văzu imediat stânjeneala de pe faţa lui Mariko. Rako se grăbi să-i ofere o batistă mică dintre acelea din care păreau să le aibă la îndemână, într-o catitate nelimitată, ascunse undeva la spatele obi-ului. Atunci îşi dădu seama că purta chimonoul stăpânului şi că, bineînţeles, nu-ţi ştergi fruntea asudată cu mâneca lui. Pentru Dumnezeu, ai comis deci o altă blasfemie! N-am să învăţ niciodată, Dumnezeule din ceruri, niciodată!

— Anjin-san? Rako îi oferea puţin saké.

Îi mulţumi şi-l dădu pe gât. Imediat ea îi umplu din nou ceaşca. Observă că tuturor le străluceau frunţile de sudoare.

— Gomen nasai, le spuse tuturor, cerându-şi iertare, şi luă ceaşca şi i-o oferi lui Mariko glumind:

— Nu ştiu dacă e politicos sau nu, dar nu doriţi puţin saké? E îngăduit? Sau trebuie să mă dau cu capul de podea?

Ea râse:

— O, da, este foarte politicos, şi nu, te rog, să nu-ţi spargi capul. Nu-i nevoie să-mi ceri scuze, căpitane. Bărbaţii nu cer iertare doamnelor. Orice fac ei e corect. Cel puţin aşa credem noi, doamnele. Ea le explică fetelor ce spusese şi ele dădură din cap tot atât de grav, dar ochii le jucau în cap. N-aveai cum să ştii, Anjin-san, continuă Mariko, apoi luă o mică înghiţitură de saké şi-i dădu înapoi ceaşca. Mulţumesc, dar nu, n-am să iau mai mult saké, mulţumesc. Saké-ul mi se duce direct în cap şi-n genunchi. Înveţi repede – trebuie să-ţi vină foarte greu. Nu te îngrijora, Anjin-san, seniorul Toranaga mi-a spus că te socoteşte foarte bine înzestrat. Nu ţi-ar fi dat niciodată chimonoul său dacă nu ar fi fost foarte mulţumit:

— A trimis după Tsukku-san?

— Părintele Alvito?
— Da.
— Trebuia să-l fi întrebat pe domnia-sa, căpitane. Mie nu mi-a spus. Într-asta a fost foarte înţelept, pentru că femeile n-au minte şi nici pricepere în treburile politice.
— Ah, so desu ka? Aş vrea ca toate femeile noastre să fie tot pe-atât de… înţelepte.
Mariko îşi făcea vânt cu evantaiul şi se aşează comod, cu picioarele ghemuite sub ea.
— Dansul dumitale a fost foarte frumos, Anjin-san. Doamnele voastre dansează la fel?
— Nu, numai bărbaţii. Acela a fost un dans pentru un singur bărbat, un dans marinăresc.
— De vreme ce doreşti să-mi pui întrebări, aş putea să-ţi pun eu mai întâi câteva?
— Desigur.
— Cum arată doamna, soţia domniei-tale?
— Are douăzeci şi nouă de ani. E înaltă faţă de dumneata. După măsurile noastre, eu am şase picioare şi doi inci, ea are cinci picioare şi opt inci, dumneata ai cam cinci picioare, aşa că ea ar fi cu un cap mai înaltă decât dumneata şi, de asemeni, la fel de – la fel de bine proporţionată. Părul e de culoarea… Arătă spre grinzile de cedru lustruite şi fără pată şi toţi ochii se-ntoarseră către ele, apoi reveniră la el. Cam de culoarea aceea. Blond, cu o urmă roşcată. Ochii-i sunt albaştri, mult mai albaştri decât ai mei, albaştri-verzi. Poartă părul lung şi slobod mai tot timpul.
Mariko le tălmăci şi ele-şi ţinură respiraţia, priviră la grinzile de cedru şi apoi din nou spre el, samuraii de strajă ascultând şi ei foarte atent. Urmă o întrebare din partea lui Rako.
— Rako-san întreabă dacă ea e la fel ca noi la trup.
— Da, dar şoldurile îi sunt mai mari, mai curbate, talia mai pronunţată şi… ei bine, în general, femeile noastre sunt mai rotunde şi au sânii mult mai mari.

— Toate femeile voastre – şi bărbaţii – sunt mult mai înalţi decât noi?

— În general, da. Dar unii dintre oamenii de la noi sunt tot atât de mărunţi ca voi. Eu găsesc statura voastră încântătoare. Foarte plăcută.

Asa întrebă ceva şi interesul lor crescu.

— aşa întreabă, în ceea ce priveşte împărţitul pernei, cum sunt femeile voastre faţă de ale noastre?

— Îmi pare rău, nu înţeleg.

— O, te rog, iartă-mă. Perna – adică problemele intime. A împărţi perna, în vorbirea noastră, înseamnă împreunarea fizică dintre bărbat şi femeie. E mult mai politicos decât preacurvie, neh?

Blackthorne îşi alungă stinghereala şi spuse:

— Eu, ăă… am avut doar… ăă… o singură experienţă aici – asta a fost… ăă… În sat – şi nu mi-o amintesc prea limpede, pentru că… ei, eram atât de istovit de drum, aşa că am fost pe jumătate treaz, pe jumătate adormit. Dar… ăă… mi s-a părut foarte mulţumitoare.

Mariko se încruntă.

— De când ai venit aici, ai împărţit perna o singură dată cu o femeie?

— Da.

— Trebuie să te simţi foarte încordat, neh? Una dintre aceste doamne ar fi foarte încântată să-mpartă perna cu dumneata, Anjin-san. Sau toate, dacă doreşti.

— Ei?

— Bineînţeles. Dacă n-o vrei pe niciuna dintre ele, nu-ţi face griji, sigur n-au să fie jignite. Numai să-mi spui ce fel de femeie ţi-ar plăcea şt vom face toate pregătirile de cuviinţă.

— Mulţumesc, spuse Blackthorne. Dar nu acum.

— Eşti sigur? Te rog, iartă-mă, dar Kiritsubo-san a dat porunci foarte precise ca să ne-ngrijim de sănătatea dumitale şi s-o îmbunătăţim. Cum poţi să fii sănătos fără să-

mparţi perna cu cineva? E foarte important pentru un bărbat, neh? O, foarte, da.

— Mulţumesc, dar sunt… poate… ceva mai încolo…

— Ai avea timp îndeajuns. M-aş bucura să mă-ntorc mai târziu. Va fi destulă vreme să stăm de vorbă, dacă doreşti. Ai avea cel puţin patru ceasuri, spuse binevoitoare. Nu trebuie să pleci înainte de apusul soarelui.

— Mulţumesc, dar nu acum, spuse Blackthorne năucit de felul deschis şi lipsit de delicateţe a propunerii.

— Ele, într-adevăr, ar fi bucuroase să-ţi fie de folos, Anjin-san. O! Poate… poate că ai prefera un băiat?

— Ha?

— Un băiat. E tot atât de simplu, dacă doreşti. Zâmbetul ei era neprefăcut, vocea firească. Ce s-a întâmplat?

— Vorbeşti serios când îmi propui un băiat?

— Da, de ce, Anjin-san? Ce s-a-ntâmplat? Am spus doar că am trimite un băiat aici, dacă domnia-ta doreşti.

— Nu doresc! Blackthorne simţea cum i se urcă sângele în obraz. Arăt eu ca un afurisit de sodomit?

Cuvintele biciuiră încăperea. Toţi se uitau la el încremeniţi. Mariko se înclină cu umilinţă, ţinându-şi capul lipit de podea.

— Te rog, iartă-mă, am făcut o greşeală îngrozitoare. Te-am jignit, dar nu încercam decât să-ţi fiu de folos. N-am discutat niciodată până acum cu un – un străin, afară doar de sfinţii părinţi, aşa că n-aveam cum să vă cunosc obiceiurile – obiceiurile intime. Nu mi s-a vorbit niciodată despre ele, Anjin-san… preoţii nu vorbesc despre asta. Aici unii bărbaţi vor câteodată băieţi – preoţii, din când în când, ai noştri, şi unii dintr-ai voştri. Eu mi-am închipuit prosteşte că obiceiurile voastre sunt la fel ca ale noastre.

— Eu nu sunt preot şi ăsta nu e obiceiul nostru, în general.

Căpetenia samurailor, Kazu Oan, privea mânios. El fusese însărcinat cu protecţia barbarului şi cu sănătatea lui şi văzuse cu proprii-i ochi nemaipomenita bunăvoinţă pe care

semorul Toranaga i-o arătase lui Anjin-san, iar acum Anjin-san era furios.

— Ce-i cu el? întrebă ameninţător, pentru că era limpede că netoata de femeie spusese ceva ce-l jignise pe foarte importantul său prizonier.

Mariko îi explică despre ce se vorbise şi ce răspunsese Anjin-san.

— Într-adevăr, nu înţeleg, Oan-san, de ce e atât de supărat, îi zise.

— E ca un taur ieşit din minţi, doar pentru că i-ai oferit un băiat?

— Da.

— Îmi cer iertare, dar ai fost politicoasă? Poate că ai folosit un cuvânt greşit?

— O, nu, Oan-san, sunt foarte sigură. Mă simt îngrozitor. Sigur eu sunt de vină.

— Trebuie să fie altceva. Ce?

— Nu, Oan-san. Numai asta a fost.

— Niciodată n-o să-i înţeleg pe barbarii ăştia, spuse Oan exasperat. Pentru binele nostru, al tuturor, domoleşte-l, Mariko-san. Trebuie să fie şi din pricină că n-a împărţit perna cu nici o femeie de atâta timp. Tu, îi porunci lui Sono, mai adu saké, saké fierbinte şi prosoape fierbinţi. Tu, Rako, freacă-i gâtul diavolului. Slujnicile alergară să îndeplinească poruncile. Brusc îl străfulgeră un gând: Mă întreb dacă nu e din pricină că e neputincios. Povestea lui cu cele petrecute în sat a fost destul de tulbure, neh? Pesemne că bietul om e furios din cauza neputinţei lui şi tu ai adus vorba tocmai despre asta.

— Îmi pare rău, dar nu cred că e aşa. Doctorul a spus că este foarte bine înzestrat.

— Dacă e neputincios, asta ne-ar lămuri, neh? Ar fi destul să mă facă şi pe mine să urlu. Da! Întreabă-l.

Mariko făcu imediat ceea ce i se poruncise şi Oan fu îngrozit când barbarului i se urcă iar sângele în obraji şi un torent de cuvinte barbare umplu încăperea.

— El – el a spus nu. Vocea lui Mariko era aproape o şoaptă.
— Tot ce a zis înseamnă doar „nu”?
— Ei – când se-nfurie –, ei folosesc îndelung tot soiul de blesteme.
Oan începuse să asude neliniştit, căci era direct răspunzător.
— Domoleşte-l!
Unul dintre ceilalţi samurai, un soldat mai în vârstă, spuse, dornic să fie de ajutor:
— Oan-san, poate că e dintre aceia cărora le plac câinii, neh? În Coreea, noi am auzit nişte poveşti ciudate despre Mâncătorii de Usturoi. Da, lor le plac câinii şi… da, îmi amintesc acum, câinii şi raţele. S-ar putea ca aceste capete aurii să fie ca Mâncăii de Usturoi, put la fel ca ei, nu? Poate că vrea o raţă.
Oan spuse:
— Mariko-san, întreabă-l! Nu, Poate că e mai bine să nu-l întrebi, dar potoleşte-l… Se opri brusc.
Hiro-matsu se apropie din celălalt capăt. Samuraiul salută ţeapăn, încercând să nu-i tremure vocea, pentru că bătrânul Pumn de Fier, care, în cele mai bune împrejurări, era un om al disciplinei, în ultima săptămână fusese ca un tigru opărit sub coadă, iar astăzi era chiar mai rău. Zece oameni fuseseră retrogradaţi pentru dezordine, toată garda de noapte defilase dezonorată prin tot castelul, la doi samurai li se poruncise să-şi facă seppuku, pentru că întârziaseră să se prezinte la schimb, patru gunoieri de noapte fuseseră aruncaţi peste parapet pentru că li se răsturnase un coş în grădina castelului.
— Se poartă cum se cuvine, Mariko-san? îl auzi Oan pe Pumn de Fier întrebând arţăgos. Era sigur că neroada de femeie, care stârnise tot acest necaz, avea să-i trântească adevărul, ceea ce, cu siguranţă şi pe bună dreptate, le-ar fi zburat capetele de pe umeri.
Spre uşurarea lui o auzi spunând:
— Da, stăpâne. Totul e bine, mulţumesc.

— Ţi se porunceşte să pleci cu Kiritsubo-san.

— Da, stăpâne.

În timp ce Hiro-matsu îşi continuă inspecţia, Mariko începu să cugete asupra motivului pentru care era trimisă de acolo. Doar ca să tălmăcească pentru Kiri şi barbar pe timpul călătoriei? Cu siguranţă că asta nu e-aşa de important! Mergeau şi celelalte doamne ale lui Toranaga? Doamna Sazuko? Nu e primejdios pentru Sazuko să călătorească acum pe mare? Am să plec singură cu Kiri sau vine şi soţul meu? Dacă el rămâne – şi-ar fî datoria lui să rămână cu seniorul său –, cine va avea grijă de casă? De ce trebuie să mergem cu corabia? Drumul Tokaido nu mai e sigur? Ishido n-o să ne facă nici un rău? Da, ar putea, ţinând cont de valoarea noastră ca ostatici – doamna Sazuko, Kiritsubo şi celelalte. Din pricina asta suntem trimise pe mare?

Mariko urâse totdeauna marea. Chiar şi numai vederea ei îi făcea rău. Dar, dacă trebuie să plec, o să plec, asta este. Karma. Îşi îndreptă gândurile de la lucrurile ce nu puteau fi ocolite către problemele imediate – descumpănitorul barbar străin care nu-i adusese altceva decât necazuri.

Când Pumn de Fier dispăru după colţ, Oan îşi ridică capul şi toţi oftară uşuraţi. aşa venea în fugă pe coridor cu butelca de saké, urmată îndeaproape de Sono cu prosoape fierbinţi.

Îl urmăriră pe barbar în timp ce era servit. Văzură expresia foarte încordată de pe faţa lui şi felul cum acceptă saké-ul fără plăcere şi prosoapele fierbinţi cu mulţumiri reci.

— Oan-san, de ce nu trimiţi pe una dintre femei după raţă? şopti samuraiul în vârstă. Îi dăm drumul pe-aici. Dac-o vrea, totul e minunat, dacă nu, se preface că n-a văzut-o.

Mariko clătină din cap.

— Poate că n-ar trebui să riscăm. Se pare, Oan-san, că neamul ăsta de barbari are ceva împotriva discuţiilor

despre împărţitul pernei, neh? Este primul de acest fel venit aici, aşa că trebuie să ne purtăm cu grijă.

— Aşa-i, spuse Oan. A fost destul de blând până nu s-a pomenit de treaba asta. Privi încruntat spre Asa.

— Îmi pare rău, Oan-san. Ai toată dreptatea, a fost doar vina mea, spuse aşa imediat, înclinându-se, cu capul aproape atingând podeaua.

— Da. Am să raportez despre asta lui Kiritsubo-san.

— Oh!

— Cred într-adevăr că ar trebui să i se spună şi stăpânei să fie prevăzătoare cu acest bărbat dacă vine vorba despre împărţitul pernei, spuse Mariko. Eşti foarte înţelept, Oan-san. Da, dar poate că, într-un fel, aşa a fost doar o unealtă a sorţii, ca să-o ferim pe doamna Kiritsubo şi chiar pe seniorul Toranaga de a fi puşi într-o încurcătură îngrozitoare! Gândeşte-te doar ce s-ar fi întâmplat dacă însăşi Kiritsubo-san ar fi pus ieri întrebarea de faţă cu seniorul Toranaga! Dacă barbarul s-ar fi purtat în faţa lui ca acum…

Oan se cutremură.

— Ar fi curs sânge! Ai dreptate, Mariko-san, ar trebui să-i mulţumim Asei. Am să-i explic lui Kiritsubo-san ce noroc am avut.

Mariko îi mai oferi lui Blackthorne saké.

— Nu, mulţumesc.

— Încă o dată îmi cer scuze pentru nerozia mea. Domnia-ta vroia să-mi pună câteva întrebări?

Blackthorne îi urmărise discutând între ei, nemulţumit că nu era în stare să priceapă şi că nu putea să-i înjure deschis pentru insultele lor sau să-i dea pe paznici cap în cap.

— Da. Ai spus că sodomia e socotit ceva firesc aici?

— O, îmi cer iertare, putem, te rog, discuta despre altceva?

— Sigur, senhora, dar mai întâi, ca să te pot înţelege limpede, să terminăm acest subiect. Deci sodomia e normală aici, da?

— Tot ce are legătură cu împărţitul pernei e normal, răspunse sfidătoare, împinsă de lipsa lui de maniere şi de prostia lui evidentă, amintindu-şi că Toranaga îi spusese să-i răspundă la toate întrebările care n-aveau legătură cu politica, dar să-i înşiruie mai târziu toate întrebările puse. De asemeni, trebuia să nu bage în seamă prostiile lui pentru că Anjin era totuşi un barbar, poate pirat, sub o sentinţă de condamnare la moarte, care, deocamdată, era suspendată la bunul plac al lui Toranaga. Da, să împarţi perna cu cineva e foarte firesc, Anjin-san. Cât priveşte bărbatul care merge cu un alt bărbat sau băiat, ce amestec ar putea avea alţii, în afară de ei, în traeba asta? Ce rău e în asta, pentru ei sau alţii – sau eu sau dumneata? Niciunul!

Ce-s eu, gândi ea, un om de rând fără carte şi fără minte?! Un negustor netot, să mă pierd în faţa unui biet barbar? Nu. Sunt samurai! Da, eşti Mariko, dar eşti şi foarte proastă! Tu eşti femeie şi trebuie să-l tratezi ca pe oricare bărbat, dacă vrei să-l stăpâneşti. Măguleşte-l, încuviinţază-i spusele, fii mieroasă. Uiţi de armele tale? De ce te face să te porţi ca un copil de doisprezece ani?

Îşi îndulci glasul:

— Dar, dacă crezi…

— Sodomia e un păcat dezgustător, ceva diavolesc, o grozăvenie blestemată de Dumnezeu şi ticăloşii aceia dedaţi la ea sunt scursurile lumii!

Blackthorne se năpusti împotriva ei cu un potop de cuvinte, arzându-l încă insulta că ea îşi închipuise că el ar fi putut fi unul dintre aceia. Iisuse, cum a putut să creadă? Stăpâneşte-te, îşi spuse. Te porţi ca un boşorog de puritan fanatic, sau ca un calvinist! De ce eşti atât de pornit împotriva lor? Nu pentru că ai dat de ei pretutindeni pe corăbii, pentru că mai toţi marinarii au încercat asta, altfel cum ar fi putut să nu-şi piardă minţile atâtea luni pe mare? Nu pentru că şi tu ai fost ispitit şi te-ai urât pentru asta? Nu pentru că atunci când erai tânăr, a trebuit să te baţi ca să scapi, iar odată ai fost prins şi pus jos şi aproape violat, dar

ai izbutit să scapi şi l-ai omorât pe unul dintre ticăloşii ăia, cuţitul tău a ţâşnit parcă singur în gâtlejul omului, aveai atunci doisprezece ani şi a fost primul om pe care l-ai ucis, primul dintr-un lung şir de morţi?

— Da, Mariko-san, e un păcat blestemat de Dumnezeu şi e cu totul împotriva legilor Domnului şi ale omului!

— Eşti sigur că aceste cuvinte creştine se potrivesc şi la alte lucruri? răspunse ea înţepat, fără să vrea, iritată de grosolănia lui. Păcat? Care este, aici, păcatul?

— Ar trebui să ştii. Eşti catolică, nu-i aşa? Ai fost educată de iezuiţi, nu?

— Un sfânt părinte m-a învăţat să vorbesc latina şi portugheza şi să scriu în latină şi portugheză. Nu ştiu ce înţelegi dumneata prin cuvântul catolic. Eu sunt creştină de aproape zece ani, iar ei n-au discutat cu noi despre împărţitul pernei. N-am citit niciodată cărţile voastre despre treaba asta, ci doar cărţi religioase. Să-mparţi perna cu cineva e un păcat? Cum ar putea să fie? Cum ar putea ceva ce-i dă omului bucurie să fie un păcat?

— Întreabă-l pe părintele Alvito!

Aş vrea să pot, gândi ea tulburată, dar mi s-a poruncit să nu vorbesc cu nimeni despre cele ce se spun între noi, decât cu Kiri şi cu seniorul meu, Toranaga. I-am rugat pe Dumnezeu şi pe Fecioară să m-ajute, dar Ei nu mi-au vorbit. Singurul lucru pe care-l ştiu e că, de când ai venit aici, sunt numai necazuri. Eu n-am avut altceva decât necazuri…

— Dacă e un păcat, aşa cum spui, de ce atât de mulţi dintre preoţii noştri o fac şi-au făcut-o întotdeauna? Unele din sectele budiste chiar o recomandă ca pe un fel de ritual. În clipa Norilor şi Ploii nu eşti tot atât de aproape de cer pe cât poate un muritor să fie? Preoţii nu sunt oameni răi, nu toţi dintre ei. Se ştie că şi câtorva dintre sfinţii părinţi le place să împartă perna în felul acesta. Sunt ei păcătoşi? Bineînţeles că nu! De ce să fie lipsiţi de o plăcere obişnuită dacă le sunt interzise femeile? E o prostie să spui că orice

are legătură cu împărţitul pernei este un păcat şi e blestemat de Dumnezeu!

— Sodomia e o oroare de neînchipuit, e împotriva tuturor legilor! Întreabă-ţi confesorul!

Tu eşti o oroare de neînchipuit, căpitane-pilot, ar fi vrut Mariko să strige. Cum îndrăzneşti să fii atât de necioplit şi cum poţi să fii atât de înapoiat! Împotriva lui Dumnezeu, zici? Ce nerozie! Poate împotriva zeului tău cel rău. Zici că eşti creştin, dar sigur nu eşti. Eşti însă sigur un mincinos şi un şarlatan. Poate că ştii, într-adevăr, lucruri extraordinare şi-ai fost în locuri ciudate, dar nu eşti creştin şi ce faci tu e blasfemie. Eşti trimis de Satan? Păcat? Ce prostie!

Baţi câmpii despre lucruri fireşti şi te porţi ca un nebun. Îi tulburi pe sfinţii părinţi, îl tulburi pe seniorul Toranaga, bagi zânzanie între noi, loveşti în credinţele noastre şi ne chinui cu vorbe în doi peri despre ce e şi ce nu e adevărat – ştiind că noi nu putem afla pe dată adevărul.

Vreau să-ţi spun că te dispreţuiesc, pe tine şi pe toţi barbarii. Da, barbarii au lăsat urme asupra întregii mele vieţi. Nu l-au urât ei pe tatăl meu pentru că n-avea încredere în ei şi pentru că l-a rugat, în văzul tuturor, pe dictatorul Goroda să-i alunge pe toţi de pe pământul nostru? Nu barbarii i-au otrăvit sufletul dictatorului, aşa încât el a început să-l urască pe tatăl meu, cel mai credincios general al său, omul care-l ajutase chiar mai mult decât generalul Nakamura sau seniorul Toranaga? Nu barbarii l-au făcut pe dictator să-l insulte pe tatăl meu, scoţându-l din minţi, forţându-l să facă lucruri necugetate şi asfel să pricinuiască toate suferinţele mele?

Da, ei au făcut toate astea şi chiar mai mult. Dar tot ei au adus cuvântul nepreţuit al Domnului şi, în clipele mele de restrişte, când m-au adus înapoi din îngrozitorul exil în şi mai îngrozitorea viaţă, Părintele Inspector mi-a arătat Calea, mi-a deschis ochii şi sufletul şi m-a botezat. Calea mi-a dat putere să-ndur, mi-a umplut inima cu o pace

nemărginită, m-a eliberat din chinul fără sfârşit şi m-a binecuvântat cu făgăduiala mântuirii veşnice.

Orice s-ar întâmpla, eu sunt în mâinile Domnului. O, Fecioară, dă-mi pacea Ta şi ajută pe-această biată păcătoasă să-ţi biruie duşmanii!

— Îmi cer iertare pentru obrăznicia mea, spuse ea. Ai dreptate să fii furios. Sunt doar o femeie proastă. Te rog, ai răbdare cu mine şi iartă-mă, Anjin-san.

Pe loc mânia lui Blackthorne începu să se domolească. Cum ar putea un bărbat să fie furios multă vreme pe o femeie, dacă ea recunoaşte deschis că a greşit şi că el are dreptate?

— Şi eu îmi cer iertare, Mariko-san, spuse el ceva mai liniştit, dar la noi, să dai de înţeles că un bărbat e pervertit, e sodomit, e cea mai rea ocară.

Atunci sunteţi cu toţii naivi, nerozi, şi la fel de ticăloşi şi necioplţi, însă la ce te poţi aştepta de la un barbar? îşi zise în sinea ei, însă cu glas tare spuse plină de căinţă:

— Bineînţeles că dumneata ai dreptate. N-am vrut să te jignesc, Anjin-sama, te rog acceptă scuzele mele. O, da, oftă ea, cu atâta miere în glas că până şi soţul ei, în cea mai proastă dispoziţie a lui, ar fi fost îmblânzit, o, da, a fost numai vina mea. Îmi pare rău.

Soarele atinsese orizontul dar părintele Alvito încă aştepta în sala de audienţe, cu toate cărţile-pilot, grele, în mâini.

Blestematul de Blackthorne, gândi.

Era pentru prima dată când Toranaga îl făcea să aştepte, prima oară în atâţia ani când aştepta la un daimyo, chiar şi la Taiko. În ultimii opt ani de stăpânire ai lui Taiko i se acordase incredibilul privilegiu de intrare liberă, imediată, la fel ca şi lui Toranaga. Dar privilegiul fusese câştigat de la Taiko pentru că vorbea curgător japoneza şi avea o pricepere deosebită în afaceri. Priceperea sa în tainele negoţului din lume îl ajutase pe Taiko să-şi sporească incredibila avere. Deşi Taiko era aproape analfabet, dovedea o mare uşurinţă la învăţatul limbilor străine, şi

avea vaste cunoştinţe politice. Aşa că Alvito se aşezase fericit la picioarele despotului ca să-l instruiască şi să se instruiască şi, dacă asta era voia Domnului, să-l convertească. Aceasta era sarcina pentru care fusese anume pregătit, meticulos, de dell'Aqua, care-i adusese cei mai buni profesori de cunoştinţe practice dintre toţi iezuiţii şi negustorii portughezi din Asia. Alvito ajunsese omul de încredere al lui Taiko, una dintre cele patru persoane – şi singurul străin – care văzuse vreodată toate camerele cu tezaurul personal al lui Taiko.

La câteva sute de paşi se afla donjonul castelului, principala fortificaţie. Avea şapte nivele şi era apărat de o mulţime de ziduri, porţi şi fortificaţii. La etajul al patrulea erau şapte camere cu uşi de fier, fiecare ticsită cu lingouri de aur şi cufere cu monezi de aur. La etajul de deasupra se aflau camerele cu argint, gemând de lingouri şi lăzi cu monezi. Iar în cel de deasupra lui se găseau mătăsuri rare, ceramică, săbii şi armuri – tezaurul împărăţiei.

După socotelile noastre, gândi Alvito, valoarea lor trebuie să fie de cel puţin cincizeci milioane ducaţi, mai mult decât venitul anual din tot Imperiul Spaniol, Imperiul Portughez şi Europa, laolaltă. Cea mai mare avere în bani lichizi de pe pământ.

Nu e-acesta adevăratul scop? reflectă el. Cine stăpâneşte castelul Osaka nu are în mână şi această incredibilă avere? Iar această avere nu-i dă, prin urmare, putere asupra ţării? N-a fost, oare, făcut castelul Osaka de necucerit tocmai ca să apere această bogăţie? N-a sângerat toată ţara ca să construiască acest castel, să-l facă de neatins spre a apăra aurul şi a-l păstra până când Yaemon va ajunge la majorat?

Cu a suta parte din el am putea construi câte o catedrală în fiecare mare oraş, câte o biserică în fiecare târg şi câte o misiune în fiecare sat de pe tot cuprinsul ţării. Numai de l-am putea obţine, spre a-l folosi întru slava Domnului.

Taiko iubise puterea. Şi iubise aurul pentru puterea pe care i-o dădea asupra oamenilor. Tezaurul fusese închegat,

în timpul celor şaisprezece ani de guvernare absolută, din darurile uriaşe, obligatorii, pe care, după datină, toţi daimyo trebuiau să le ofere anual, şi din veniturile propriilor lui feude. Prin dreptul cuceritorului, Taiko stăpânea o pătrime din întreaga ţara. Cu toate cheltuielile, din venitul lui anual rămâneau cinci milioane de koku. Şi, pentru că era Stăpân al întregii Japonii, cu mandatul împăratului, teoretic îi aparţinea venitul tuturor feudelor. El nu lua nimic de la nimeni, dar toţi daimyo, toţi samuraii, ţăranii, meşteşugarii, negustorii, hoţii, tâlharii, barbarii, chiar şi eta dădeau de bunăvoie foarte mult. Pentru siguranţa lor.

Atâta vreme cât averea era neştirbită, Osaka necucerită şi Yaemon custodele de facto, îşi spuse Alvito, Yaemon va stăpâni când va împlini vârsta, indiferent de Toranaga, Ishido sau oricine altcineva.

Păcat că Taiko era mort. Cu toate păcatele lui, cunoşteam diavolul cu care aveam de-a face. De fapt, păcat că Goroda a fost omorât, pentru că el ne-a fost un adevărat prieten. Dar el e mort, la fel şi Taiko, iar acum noi avem alţi păgâni pe care trebuie să îi apropiem – Toranaga şi Ishido.

Alvito îşi aminti noaptea în care murise Taiko. El fusese poftit de Taiko să stea de veghe – el, împreună cu Yodoko-sama, soţia lui Taiko, şi doamna Ochiba, concubina lui oficială şi mama Moştenitorului. Priviseră şi aşteptaseră înconjuraţi de miresmele nesfârşitei nopţi de vară.

Apoi primele semne ale morţii îşi făcură apariţia şi totul se sfârşise.

— Sufletul lui s-a dus. Acum este în mâinile Domnului, spusese el blând, când fusese sigur că totul se terminase. Făcuse semnul crucii şi binecuvântase trupul neînsufleţit.

— Fie ca Buddha să-mi ia stăpânul în grija lui şi să renască degrabă ca să-şi ia iar împărăţia în mâini, şoptise Yodoko printre lacrimi. Era o femeie frumoasă, samurai de viţă nobilă, care-i fusese soţie credincioasă şi sfetnic timp de patruzeci şi patru de ani din cei cincizeci şi nouă ai ei. Îi

închise ochii şi dăduse ultimele îngrijiri trupului neînsufleţit, acesta fiind privilegiul ei. Se înclinase trist de trei ori şi apoi îi părăsise, pe el şi pe doamna Ochiba.

Moartea fusese uşoară. De luni de zile Taiko fusese bolnav şi-n seara aceea i se aştepta sfârşitul. Cu câteva ore mai devreme, el deschisese ochii şi zâmbise către Ochiba şi Yodoko, şoptind cu o voce abia auzită:

— Ascultaţi, acesta este poemul meu de moarte:

Ca rouă m-am născut, Ca rouă mă duc.

Castelul Osaka şi tot ce-am făcut e doar un vis într-un alt vis.

Un ultim zâmbet, atât de cald, din partea despotului, pentru ele şi pentru el.

— Ocrotiţi-mi fiul, voi toţi.

Şi apoi ochii i se înceţoşaseră pentru totdeauna.

Părintele Alvito îşi aminti cât de mişcat fusese de ultimul său poem, care i se potrivea atât de bine lui Taiko. El sperase, dat fiind că fusese poftit acolo, ca, în pragul morţii, Stăpânul întregii Japonii să se căiască şi să primească adevărata credinţă şi sfânta împărtăşanie, pe seama cărora glumise de atâtea ori. Dar n-a fost să fie. „Ai pierdut pentru totdeauna împărăţia Domnului, sărmane”, murmurase trist, pentru că îl admirase pe Taiko, ca geniu militar şi politic.

— Dar dacă împărăţia Dumnezeului tău nu e decât gaura dintre bucile unui barbar? spusese doamna Ochiba.

— Poftim?

El nu fusese sigur că auzise exact, vocea ei şuierând neaşteptat de răutăcios. O ştia pe doamna Ochiba de aproape doisprezece ani, de când avea cincisprezece ani, când Taiko o luase concubină oficială. Întotdeauna fusese docilă şi supusă, abia scoţând un cuvânt, totdeauna cu un zâmbet dulce şi fericit pe buze. Dar acum…

— Am spus: Dar dacă împărăţia Dumnezeului tău nu e decât gaura dintre bucile unui barbar?

— Dumnezeu să te ierte! Stăpânul tău nu e mort decât de câteva clipe…

— Domnul şi stăpânul meu e mort, aşa că înrâurirea ta asupra lui s-a sfârşit şi ea, neh? El te-a vrut aici, foarte bine, ăsta a fost dreptul lui, dar acum el se află în Marele Necunoscut şi nu mai porunceşte. Acum eu poruncesc. Preotule, puţi, totdeauna ai puţit şi murdăria ta strică aerul. Acum pleacă imediat din castelul meu şi lasă-ne singuri cu durerea noastră.

Flacăra lumânării îi luminase faţa. Era una dintre cele mai frumoase femei din ţară. Fără să vrea, el făcuse semnul crucii împotriva răului ce zăcea în ea.

Râsul ei te îngheţa.

— Pleacă, preotule, şi nu te mai întoarce niciodată. Zilele tale sunt numărate!

— Nu mai mult decât ale tale. Eu sunt în mâinile lui Dumnezeu, doamnă. Mai bine ai lua aminte la cuvântul Lui – de crezi, poţi avea parte de mântuire veşnică.

— Ce? Tu eşti în mâinile lui Dumnezeu? Zeul creştin, neh? Poate că da. Poate că nu. Ce-ai să te faci, preotule, dacă, atunci când o să mori, ai să descoperi că nu există Dumnezeu, că nu există Iad şi nici mântuirea ta veşnică, ci doar un vis într-un alt vis?

— Eu cred! Cred în Dumnezeu şi în învierea lui Cristos şi în Duhul Sfânt! spusese tare. Făgăduielile credinţei creştine sunt adevărate. Sunt adevărate, sunt adevărate – eu cred!

— Nan ja, Tsukku-san?

Pentru o clipă, auzi doar sunetele limbii japoneze, şi ele nu aveau nici un înţeles pentru el.

Toranaga stătea în uşă, înconjurat de străji.

Părintele Alvito se înclină adunându-şi gândurile. Sudoarea îi curgea pe faţă şi pe spate.

— Îmi cer scuze că am venit nepoftit. Visam… visam cu ochii deschişi. Îmi aminteam că am avut norocul să fiu martor la atâtea întâmplări aici, în Japonia. Întreaga mea viaţă pare să se fi petrecut numai aici şi nicăieri în altă parte.

— Câştigul a fost al nostru, Tsukku-san.

Toranaga păşi obosit spre podium şi se aşeză pe o pernă simplă. Străjile se aranjară în tăcere într-un paravan protector.

— Ai venit aici în cel de-al treilea an al lui Tensho, nu-i aşa?

— Nu, Alteţă, al patrulea. În anul Şobolanului, răspunse folosind numărătoarea lor, pentru care îi trebuiseră luni ca s-o priceapă.

Anii se numărau începând cu un an anume, ales de împăratul care domnea. O catastrofă sau un semn ceresc putea să încheie o eră şi să înceapă alta, după bunul lui plac. Învăţaţilor li se poruncea să aleagă un nume, de foarte bun augur, din cărţile vechi ale Chinei, pentru noua perioadă, care putea să dureze un an sau cincizeci. Tensho însemna „Dreptate Cerească”. Anul anterior fusese anul marelui val de maree, când muriseră două sute de mii de oameni. Fiecărui an i se dădea un număr, precum şi un nume, în aceeaşi succesiune cu orele zilei: Iepure, Dragon, Şarpe, Cal, Capră, Maimuţă, Cocoş, Câine, Porc, şobolan, Bou şi Tigru. Primul an al lui Tensho căzuse în anul Cocoşului, deci însemna că anul 1576 fusese Anul Şobolanului, în cel de al patrulea an al lui Tensho.

— Multe s-au întâmplat în cei douăzeci şi patru de ani, neh? prietene?

— Da, Alteţă.

— Da. Ridicarea lui Goroda şi moartea lui. Ridicarea lui Taiko şi moartea lui. Şi acum?

Pereţii întoarseră ecoul cuvintelor.

— Asta e în mâna Celui de Necuprins. Alvito folosi un cuvânt care putea însemne Dumnezeu, dar şi Buddha.

— Nici seniorul Goroda, nici seniorul Taiko n-au crezut în vreun zeu sau în Cel de Necuprins.

— Nu spune Buddha că sunt multe cărări ce duc spre nirvana, Alteţă?

— Ei, Tsukku-san, eşti un om înţelept. Cum se poate cineva atât de tânăr să fie atât de înţelept?

— Aş vrea din toată inima să fiu, Alteţă. Atunci aş putea să fiu de mai mult folos.

— Ai vrut să mă vezi?

— Da, m-am gândit că e destul de important ca să vin chiar şi nepoftit.

Alvito scoase cărţile-pilot ale lui Blackthorne şi le aşează în faţa lui, pe podea, dând lămuririle pe care i le sugerase dell'Aqua. Văzu chipul lui Toranaga întunecându-se şi se bucură.

— Dovada că el e pirat?

— Da, Alteţă. Cărţile-pilot conţin chiar cuvintele exacte din ordinele lor, printre care: „Dacă e necesar, debarcaţi în forţă şi proclamaţi al nostru orice ţinut atins, sau nou descoperit.” Dacă doriţi, pot face o traducere exactă a tuturor pasajelor necesare.

— Tălmăceşte totul. Şi repede, spuse Toranaga.

— Mai e încă ceva ce Părintele Inspector a considerat că trebuie să ştiţi.

Alvito îi povesti lui Toranaga totul despre hărţi, rapoarte şi Corabia Neagră, după cum fusese hotărât, şi fu bucuros să vadă reacţia de încântare.

— Excelent, spuse Toranaga. Eşti sigur că are să plece mai devreme Corabia Neagră? Absolut sigur?

— Da, răspunse Alvito hotărât.

O, Doamne, fă să fie aşa cum nădăjduim noi!

— Bine. Spune-i mai marelui tău că aştept cu nerăbdare să-i citesc rapoartele. Da. Cred c-o să-i trebuiască câteva luni spre a obţine faptele exacte, nu?

— A spus că va pregăti rapoartele cât de curând cu putinţă. O să vă trimitem şi hărţile, aşa cum aţi dorit. Ar fi posibil pentru Căpitanul General să-şi primească documentele de plecare cât mai curând? Ar fi neînchipuit de folositor, dacă Corabia Neagră ar urma să vină mai devreme.

— Poţi garanta că nava va sosi mai devreme?

— Nici un om nu poate garanta când e vorba de vânt, furtună şi mare, dar nava o să plece din Macao mai devreme.

— Ai să le primeşti înainte de apusul soarelui. Mai ai altceva? N-am să fiu liber timp de trei zile, până după terminarea adunării regenţilor.

— Nu, alteţă. Mulţumesc. Am să mă rog ca Cel de Necuprins să vă ocrotească, ca întotdeauna.

Alvito se înclină şi aşteptă să i se spună să plece, dar Toranaga, în schimb, îndepărtă străjile.

Era pentru prima dată când Alvito vedea un daimyo fără pază.

— Vino şi stai aici, Tsukku-san. Toranaga îi făcu semn să se aşeze lângă el, pe podium.

Până acum Alvito nu fusese niciodată invitat pe podium. Să fie un semn de încredere, sau o condamnare?

— Războiul se apropie, spuse Toranaga.

— Da, răspunse şi gândi: Acest război n-o să se termine niciodată.

— Nobilii creştini Onoshi şi Kiyama se împotrivesc în mod curios dorinţelor mele.

— Nu pot să răspund pentru nici un daimyo, alteţă.

— Zvonurile sunt proaste, neh? În legătură cu ei şi cu ceilalţi daimyo creştini.

— Oamenii înţelepţi întotdeauna vor ayea interesele împărăţiei la inimă.

— Da, dar între timp, împotriva voinţei mele, împărăţia e împărţită în două tabere. A mea şi a lui Ishido. Aşa că toate interesele în împărăţie merg într-o parte sau alta. Nu există cale de mijloc. De ce parte sunt interesele creştinilor?

— De partea păcii. Creştinismul e o religie, alteţă, nu o cale politică.

— Marele vostru Părinte este capul bisericii creştine de aici. Aud că voi vorbiţi… voi puteţi vorbi în numele Papei.

— Ni se interzice să ne amestecăm în problemele ţării voastre, Alteţă.

— Crezi că Ishido o să vă facă înlesniri? Vocea lui Toranaga se înăspri. El se opune întru totul religiei voastre. Eu întotdeauna v-am arătat simpatie. Ishido vrea să pună în aplicare edictele de expulzare ale lui Taiko imediat şi să închidă hotarele pentru toţi barbarii. Eu vreau lărgirea negoţului.

— Noi nu-i dirijăm pe niciunul dintre daimyo-ii creştini.

— Atunci cum să-i influenţez?

— Nu ştiu destule ca să încerc să vă dau un sfat.

— Ştii destule, prietene, ca să înţelegi că, dacă Kiyama şi Onoshi mi se vor împotrivi şi se vor alătura lui Ishido şi zdrenţăroşilor lui, toţi ceilalţi daimyo creştini au să-i urmeze curând, şi atunci vor fi douăzeci contra unui singur om de-al meu.

— Dacă vine războiul, mă voi ruga să câştigi, Alteţă.

— Am nevoie de mai mult decât rugăciuni, dacă sunt douăzeci contra unui om de-al meu.

— Nu există nici o cale spre a ocoli războiul? Odată început, n-o să se termine niciodată.

— Şi eu cred la fel. Atunci toată lumea o să piardă: şi noi, şi barbarii, şi Biserica creştină. Dar, dacă toţi daimyo creştini trec acum – pe faţă – de partea mea, n-are să fie nici un război. Ambiţia lui Ishido va fi domolită pentru totdeauna. Chiar dacă înalţă steagul revoltei, regenţii îl vor stivi ca pe un vierme.

Alvito simţea laţul strângându-i-se în jurul gâtului.

— Noi ne aflăm aici doar ca să răspândim Cuvântul Domnului. Nu să ne amestecăm în politica voastră, Alteţă.

— Conducătorul vostru dinainte i-a oferit lui Taiko serviciile creştinilor daimyo din Kyushu înainte ca noi să fi supus partea aceea de împărăţie.

— A greşit făcând aşa. El n-a avut nici o împuternicire din partea Bisericii or a acelor daimyo.

— El s-a oferit să-i dea lui Taiko corăbii, corăbii portugheze, pentru transportarea trupelor noastre în

Kyushu, i-a oferit soldaţi portughezi şi arme de foc ca să ne ajute. Chiar şi împotriva Coreei şi împotriva Chinei.

— A fost la fel de greşit, Alteţă, căci n-avea vreo împuternicire de la cineva.

— În curând fiecare va trebui să aleagă de ce parte este, Tsukku-san. Da, foarte curând.

Alvito simţi fizic ameninţarea.

— Sunt totdeauna gata să vă slujesc.

— Dacă eu pierd, ai să mori cu mine? Ai să-ţi faci jenshi; ai să vii cu mine, ai să mă urmezi în moarte ca un slujitor credincios?

— Viaţa mea e în mâinile Domnului. La fel şi moartea mea.

— A, da. Dumnezeul vostru creştin! Toranaga îşi mişcă uşor săbiile, apoi se aplecă în faţă. Dacă Onoshi şi Kiyama trec de partea mea în patruzeci de zile, Consiliul Regenţilor va anula edictul lui Taiko.

Cât de departe să îndrăznesc să merg? se întrebă neajutorat Alvito. Cât de departe?

— Noi nu putem să-i influenţăm aşa cum credeţi.

— Poate că ar trebui ca mai-marele vostru să le poruncească. Să le poruncească! Ishido o să vă trădeze şi pe voi şi pe ei. Ştiu de ce-i în stare. La fel va face şi doamna Ochiba. Nu-l influenţează deja pe Moştenitor împotriva voastră?

Da, voia să strige Alvito. Dar Onoshi şi Kiyama au obţinut în taină de la Ishjdo un jurământ scris prin care-i lasă pe ei să aleagă toţi dascălii Moştenitorului, dintre care unul va fi creştin. Iar Onoshi şi Kiyama au jurat pe cruce că sunt încredinţaţi că tu ai să trădezi Biserica deîndată ce vei fi scăpat de Ishido.

— Părintele Inspector nu le poate porunci, Alteţă. Ar fi un amestec de neiertat în politica voastră.

— Onoshi şi Kiyama vor fi de partea mea în patruzeci de zile, iar edictele lui Taiko vor fi anulate, şi gata şi cu ceilalţi preoţi murdari. Regenţii le vor interzice să vină în Japonia.

— Poftim?

— Numai voi şi preoţii voştri. Niciunul din ceilalţi: cerşetori împuţiţi în sutane negre şi păroşi desculţi! Cei care nu strigă decât ameninţări neroade şi n-aduc altceva decât necazuri. Puteţi avea toate capetele lor, dacă vreţi, ale celor care sunt aici.

Toată fiinţa lui Alvito striga atenţie! Niciodată Toranaga nu fusese atât de deschis. O singură greşeală, şi ai să-l ofensezi, şi-ai să faci din el duşmanul Bisericii pentru totdeauna.

Gândeşte-te la ce-ţi oferă Toranaga! Exclusivitate în întreaga împărăţie! Singurul lucru care ar garanta puritatea şi securitatea ei, pe măsură ce-ar ajunge tot mai puternică. Singurul lucru de nepreţuit. Singurul lucru pe care nimeni nu-l poate da, nici chiar Papa! Nimeni, înafară de Toranaga. Cu Kiyama şi Onoshi sprijinin-du-l făţiş, Toranaga ar putea să-l zdrobească pe Ishido şi să domine Consiliul.

Părintele Alvito n-ar fi crezut niciodată că Toranaga ar putea fi atât de deschis, sau ar putea oferi atât de mult. Dacă Onoshi şi Kiyama ar fi influenţaţi, şi-ar schimba alegerea? Cei doi se urăsc unul pe celălalt. Pentru temeiuri cunoscute numai de ei, s-au unit împotriva lui Toranaga. De ce? Ce i-ar determina să-l trădeze pe Ishido?

— Nu am împuternicirea să vă răspund, Alteţă, sau să vorbesc într-o asemenea problemă, neh? Vă pot spune doar că ţelul nostru este să mântuim sufletele, zise.

— Aud că fiul meu, Naga, este interesat de credinţa creştină.

Toranaga mă ameninţă, sau îmi face oferte? se întrebă Alvito. Se oferă, oare, să-i permită lui Naga să îmbrăţişeze credinţa – ce uriaşă izbândă ar putea fi asta –, sau zice: Dacă nu ne ajuţi, am să-i poruncesc să renunţe?

Brusc Alvito înţelese marea încurcătură căreia trebuia să-i facă faţă Toranaga. E încercuit, trebuie să facă o înţelegere cu noi, gândi plin de bucurie. Trebuie să încerce! Indiferent ce dorim, el are să ne dea, dacă noi vrem să cădem la

învoială cu el. În sfârşit, el recunoaşte deschis că acei daimyo care sunt creştini înclină balanţa puterii! Orice vrem! Ce altceva am putea vrea? Absolut nimic. Afară de…

Deliberat îşi aruncă un ochi pe cărţile-pilot, pe care le aşezase mai înainte în faţa lui Toranaga. Văzu cum întinde mâna şi pune cărţile-pilot în siguranţă, în mâneca chimonoului.

— A, da, Tsukku-san, spuse Toranaga pe o voce mohorâtă şi obosită. Mai este noul barbar, piratul, duşmanul ţării voastre. Ei au să vină aici curând, în număr mare, nu-i aşa? Pot să fie descurajaţi… sau încurajaţi. Ca acest pirat, neh?

Părintele Alvito ştia că acum aveau totul. Să cer capul lui Blackthorne pe o tavă de argint, precum capul Sfântului Ioan Botezătorul ca să pecetluim târgul? Să cer permisiunea ca să construim o catedrală în Yedo, sau una între zidurile castelului Osaka? Pentru prima oară în viaţa lui se simţea încurcat şi şovăitor când avea de negociat.

Noi nu ne dorim mai mult decât ni se oferă acum! Aş vrea să pot încheia târgul pe loc! Dacă ar depinde numai de mine, eu aş încerca. Îl cunosc pe Toranaga şi m-aş încumeta să merg cu el… Aş încerca şi m-aş lega cu jurământ sfânt. Da, i-aş excomunica pe Onoshi şi Kiyama, dacă n-ar fi de acord, ca să obţin acele concesiuni pentru Sfânta Biserică. Două suflete pentru zece mii, patru sute de mii, patru milioane. E cinstit! Aş spune da, da, da, întru slava lui Dumnezeu, dar eu nu pot aranja nimic, după cum bine ştii. Nu sunt decât un mesager şi parte din solia mea…

— Am nevoie de ajutor, Tsukku-san. Am nevoie acum.

— Am să fac tot ce pot, Toranaga-sama. Aveţi promisiunea mea.

Apoi Toranaga spuse ferm:

— Am să aştept patruzeci de zile. Da, patruzeci de zile.

Alvito se înclină. Observă că Toranaga întoarse plecăciunea mai adânc şi mai ceremonios decât de obicei, aproape ca şi cum s-ar fi înclinat în faţa lui Taiko însuşi. Preotul se ridică, tremurând. Apoi ieşi din cameră şi o porni

de-a lungul coridorului. Grăbi pasul, apoi începu să se grăbească şi mai tare.

Toranaga îl urmărea cu privirea pe iezuit prin ambrazură, în timp ce traversa grădina, departe, jos. Uşa se deschise puţin, dar el îşi alungă blestemând străjile şi le porunci, sub pedeapsă cu moartea, să-l lase singur. Ochii lui îl urmăriră atent pe Alvito, în timp ce ieşea pe poarta întărită în curtea exterioară, apoi preotul se pierdu în labirintul de fortificaţii.

În tăcerea solitară, Toranaga începu să zâmbească. Îşi suflecă chimonoul şi începu să danseze. Era dansul marinăresc al englezului.

CAPITOLUL 21

Îndată după lăsarea întunericului, Kiri coborî cu mişcări legănate scările, însoţită de două slujnice. Se îndreptă spre lectica acoperită, care aştepta lângă coliba din grădină. O mantie imensă îi acoperea chimonoul de călătorie, făcând-o să pară şi mai grasă, iar o pălărie mare, cu boruri largi, era legată sub bărbie.

Doamna Sazuko, a cărei sarcină era foarte vizibilă, o aştepta liniştită în verandă, cu Mariko alături. Blackthorne stătea rezemat de perete, lângă poarta ferecată. Purta un chimonou-uniformă maro, centură, şosete-tabi şi încălţări militare. În curtea exterioară, dincolo de poartă, aştepta aliniată în şiruri ordonate o escortă de şaizeci de samurai puternic înarmaţi, fiecare al treilea om purtând o torţă. Dinaintea acestor soldaţi Yabu stătea de vorbă cu Buntaro – soţul lui Mariko – un bărbat scurt şi îndesat, aproape fără gât. Amândoi purtau zale, arcuri şi tolbe pe umeri, iar Buntaro avea un coif de bătălie, din oţel, cu un corn. Hamali şi purtători de kaga aşteptau aşezaţi pe vine, răbdători, într-o tăcere disciplinată, lângă mulţimea de bagaje.

Briza uşoară purta cu ea promisiunea verii, dar nimeni în afară de Blackthorne nu-i da atenţie, şi chiar şi el era totuşi conştient de încordarea care îi stăpânea pe toţi. Mai era foarte conştient şi de faptul că era singurul neînarmat.

Kiri înaintă greoaie către verandă.

— N-ar trebuie să stai în frig, Sazuko-san. Ai să răceşti! Acum trebuie să te gândeşti la copil. Nopţile astea de primăvară sunt totuşi foarte umede.

— Nu mi-e frig, Kiri-san. E o noapte minunată şi-mi face plăcere.

— Totul e în ordine?

— O, da. Totu-i perfect.

— Aş vrea să nu plec. Da. Nu-mi place să plec de lângă voi.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, îi spuse Mariko încurajatoare, venind lângă ele. Purta o pălărie cu boruri la fel de largi, dar deschisă la culoare, pe când cea a lui Kiri era mai sobră. O să-ţi facă plăcere să te-ntorci la Yedo. Stăpânul nostru o să ne urmeze peste câteva zile.

— Cine ştie ce-aduce ziua de mâine, Mariko-san?

— Ziua de mâine este în mâinile Domnului.

— Mâine va fi o zi minunată şi, dacă n-o să fie, n-o să fie! spuse Sazuko. Cui îi pasă de ziua de mâine? Acum este bine. Tu eşti frumoasă şi o să-ţi ducem toţi dorul, Kiri-san, şi dumitale, Mariko-san. Privi spre poartă, atrasă de strigătele mânioase ale lui Buntaro către unul din samurai, care scăpase o torţă.

Yabu, mai mare în rang decât Buntaro, fusese numit la comanda grupului. O văzuse pe Kiri sosind şi se-ntoarse ţanţoş de la poartă. Buntaro îl urmă.

— O, seniorul Yabu, seniorul Buntaro, spuse Kiri cu o plecăciune grăbită. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Seniorul Toranaga avea de gând să coboare, dar, în cele din urmă, s-a răzgândit. Trebuie să plecaţi acum. Vă rog primiţi scuzele mele.

— Nu e nevoie. Yabu voia să plece din castel şi din Osaka cât mai curând cu putinţă, să se întoarcă înapoi la Izu. Tot nu-i venea să creadă că avea să plece cu capul pe umeri, cu barbarul, cu armele, cu toate. Trimisese mesaje urgente prin porumbei călători soţiei sale în Yedo, să se asigure că totul e pregătit la Mishima, capitala sa, şi lui Omi, în satul Anjiro. Sunteţi gata?

Lacrimi străluciră în ochii lui Kiri.

— Doar să-mi trag sufletulşi apoi am să intru în litieră. O, aş vrea să nu fi trebuit să plec! Privi în jur căutându-l pe Blackthorne, zărindu-l, în cele din urmă, în umbră. Cine răspunde de Anjin-san, până ajungem la navă?

Buntaro spuse morocănos:

— I-am poruncit să meargă lângă litiera soţiei mele. Dacă ea nu-l poate stăpâni, am s-o fac eu.

— Senior Yabu, poate că o conduci pe doamna Sazuko…

— Atenţie gărzi!

Strigătul de avertisment veni dinspre curtea exterioară. Buntaro şi Yabu ţâşniră prin poarta întărită, toţi ceilalţi bărbaţi porniră ca o furtună după ei şi mulţi alţii se revărsară din fortificaţiile interioare.

Ishido se apropia pe strada dintre castel şi ziduri, în fruntea a două sute de samurai în uniforme gri. Se opri în curtea exterioară, în faţa porţii şi, deşi nici un om – nici de o parte, nici de cealaltă – nu se arăta ostil, şi niciunul nu-şi avea mâna pe sabie, ori săgeata în arc, toţi erau pregătiţi.

Ishido făcu o plecăciune măsurată.

— O seară minunată, senior Yabu.

— Da, da, într-adevăr.

Ishido înclină în treacăt din cap spre Buntaro, care, la fel de nepăsător, îi răspunse cu minimum de politeţe îngăduită. Amândoi fuseseră generalii favoriţi ai lui Taiko. Buntaro condusese unul dintre regimentele din Coreea, în vreme ce Ishido fusese la comanda tuturor trupelor. Fiecare îl acuzase pe celălalt de trădare. Numai intervenţia personală şi un ordin direct al lui Taiko împiedicaseră vărsarea de sânge şi încăierarea dintre clanuri.

Ishido îi cercetă pe samuraii în uniforme maro. Apoi ochii lui îl descoperiră pe Blackthorne. Îl văzu răspunzând privirii sale cu un început de plecăciune. Prin poarta deschisă se vedeau cele trei femei şi cealaltă litieră. Ochii i se opriră din nou asupra lui Yabu.

— Ai crede că v-aţi pregătit cu toţii de bătălie, Yabu-san, nu pentru o escortă de onoare a doamnei Kiritsubo…

— Hiro-matsu a poruncit aşa, din pricina asasinului Amida…

Yabu se opri, pentru că Buntaro înainta agresiv cu paşi apăsaţi, apucând cu mâinile-i mari mijlocul porţii.

— Noi suntem întotdeauna gata de luptă. Cu sau fără armuri. Putem să ne batem unul contra zece şi chiar contra cincizeci dacă-i vorba de Mâncătorii de Usturoi. Niciodată n-o să arătăm spatele duşmanului, fugind ca nişte mucoşi, lăsându-ne camarazii în încercuire!

Zâmbetul lui Ishido era plin de dispreţ, vocea şfichiuitoare.

— Oh? Poate c-o să aveţi în curând norocul să ţineţi piept unor bărbaţi adevăraţi, nu Mâncătorilor de Usturoi!

— Cât de curând? De ce nu în seara asta? De ce nu aici?

Yabu înaintă prudent între ei. Fusese şi el în Coreea şi ştia că adevărul e de amândouă părţile şi că nu puteai să ai încredere în niciunul, în Buntaro poate chiar mai puţin decât în Ishido.

— Nu în seara asta, Buntaro-san, acum suntem printre prieteni, spuse împăciuitor, dorind cu disperare să ocolească o încăierare care i-ar fi închis pe toţi în castel pentru totdeauna. Suntem printre prieteni, Buntaro-san.

— Care prieteni? Îmi cunosc prietenii şi îmi cunosc şi duşmanii! Buntaro se răsuci iar spre Ishido. Unde e bărbatul – bărbatul ăsta adevărat, despre care vorbeai, Ishido-san? Ei? Sau bărbaţii? Să se târască afară din găurile lor şi să se măsoare cu mine – Toda Buntaro, senior de Sakura – dacă are vreunul destulă tărie!

Toţi cei de faţă se pregătiră.

Ishido îl ţintui cu o privire rea.

Yabu spuse:

— Acum nu-i momentul, Buntaro-san. Prieteni sau duş…

— Prieteni? Unde? În mormanul ăsta de gunoi? Buntaro scuipă în ţărână.

Mâna unui samurai în gri zbură spre mânerul săbiei, zece uniforme maro îl urmară, cincizeci de samurai în uniforme gri făcură la fel o frântură de clipă mai târziu, şi acum toţi aşteptau ca sabia lui Ishido să ţâşnească din teacă dând semnalul de atac.

Atunci apăru din întunericul grădinii Hiro-matsu, şi trecu în curtea exterioară cu sabia lungă în mâini, pe jumătate scoasă din teacă.

— Uneori poţi găsi prieteni în gunoi, fiule, rosti liniştit. Mâinile se descleştară de pe mânerele săbiilor. Samuraii aflaţi faţă în faţă pe parapete – în uniforme gri şi maro – slăbiră arcurile în care deja fuseseră puse săgeţi. Noi avem prieteni pretutindeni în castel. Pretutindeni în Osaka. Da. Stăpânul nostru Toranaga spune mereu asta. Stătea ca o stâncă în faţa unicului său fiu, citindu-i setea de sânge din priviri. Din clipa în care Ishido fusese zărit apropiindu-se, Hiro-matsu se postase la uşa interioară. Apoi, când primul pericol trecuse, pornise cu paşi de pisică prin întuneric. Privea fără să clipească în jos, drept în ochii lui Buntaro. Nu este aşa, fiul meu?

Cu un efort enorm acesta dădu din cap şi se dădu un pas înapoi. Dar încă închidea calea către grădină.

Hiro-matsu îşi întoarse atenţia către Ishido.

— Nu vă aşteptam astă-seară, Ishido-san.

— Am venit să mă înclin în faţa doamnei Kiritsubo. Nu mi s-a spus decât cu câteva clipe în urmă că pleacă cineva.

— Are dreptate fiul meu? Trebuie să ne facem griji că nu suntem printre prieteni? Suntem oare ostatici care trebuie să ceară îngăduinţă?

— Nu, dar eu şi seniorul Toranaga am avut o anume înţelegere pe tot timpul şederii sale aici. Fiecare sosire sau plecare a persoanelor din suita sa trebuia anunţată cu o zi mai înainte, astfel ca eu să mă pot înfăţişa cum se cuvine.

— A fost o hotărâre neaşteptată a seniorului Toranaga. El n-a socotit trimiterea uneia dintre doamnele sale, înapoi la Yedo, destul de importantă ca să vă tulbure, îi răspunse

Hiro-matsu. Da, seniorul Toranaga nu face altceva decât să-şi pregătească plecarea.

— A fost hotărâtă deja?

— Da, în ziua când se va încheia întâlnirea regenţilor. Veţi fi înştiinţat la vremea cuvenită, după înţelegere.

— Bun. Bineînţeles, întâlnirea ar putea fi amânată din nou. Seniorul Kiyama este şi mai bolnav.

— E amânată, sau nu?

— N-am spus decât c-ar putea fi. Nădăjduim să avem plăcerea de a-l avea pe seniorul Toranaga în mijlocul nostru multă vreme de acum înainte, neh? O să vâneze mâine împreună cu mine?

— I-am cerut să oprească toate vânătorile până la întrunire. Socotesc că acum sunt primejdioase. Dacă ticăloşii de asasini pot pătrunde cu atâta uşurinţă printre santinelele voastre, cu mult mai uşoară ar fi trădarea în afara zidurilor.

Ishido nu luă în seamă insulta. Ştia că asta avea să-i aţâţe şi mai mult pe oamenii săi, dar nu i se părea încă potrivit să le dea mână liberă. Era bucuros că se amestecase Hiro-matsu, pentru că el aproape nu se mai putea stăpâni. Gândul la capul lui Buntaro aruncat în ţărână, cu dinţii clănţănind, nu-i mai dădea pace.

— După cum bine ştii, tuturor comandanţilor străjilor din acea noapte li s-a poruncit să treacă în nemărginire. Din păcate cei din Amida îşi au legile lor. Dar, foarte curând, au să fie şterşi de pe faţa pământului. Li se va cere regenţilor să se ocupe de ei odată pentru totdeauna. Acum cred că aş putea să mă înfăţişez lui Kiritsubo-san.

Ishido înaintă. Garda sa personală, în uniforme gri, porni în urma lui. Buntaro avea săgeata pusă în arc şi, deşi era îndreptată spre pământ, arcul era încordat la limită.

— Uniformelor gri le e interzis să treacă prin această poartă. Aşa e înţelegerea.

— Sunt guvernatorul castelului Osaka şi comandantul gărzii personale a Moştenitorului. Am dreptul să merg

oriunde!

Hiro-matsu se amestecă din nou:

— Aşa-i, sunteţi comandantul gărzii personale a Moştenitorului şi aveţi, într-adevăr, dreptul să mergeţi oriunde. Dar numai cinci oameni vă pot însoţi prin poarta aceea. Nu aşa v-aţi înţeles cu stăpânul meu, pentru vremea şederii lui aici?

— Cinci sau cincizeci, n-are nici o importanţă! Insulta asta e de ne…

— Insultă? Fiul meu nu are de gând să insulte pe nimeni. El execută ordinele încuviinţate de stăpânului său şi de domnia-voastră. Cinci oameni. Cinci!

Cuvântul era o poruncă. Hiro-matsu se întoarse cu spatele la Ishido şi-şi îndreptă privirile către fiul său.

— Seniorul Ishido ne onorează dorind să prezinte respectele sale doamnei Kiritsubo.

Sabia bătrânului era scoasă de două degete din teacă şi nimeni nu era sigur dacă pentru a-l despica pe Ishido, în caz că începea lupta, sau ca să-i ia capul fiului său, dacă ar fi ridicat săgeata. Toată lumea ştia că între tată şi fiu nu era nici o afecţiune, ci doar respect reciproc pentru violenţa celuilalt.

— Ei bine, fiule, ce-i spui comandantului gărzii personale a Moştenitorului?

Sudoarea şiroia pe faţa lui Buntaro. După o clipă se dădu la o parte şi slăbi încordarea arcului. Dar săgeata rămase la locul ei.

Ishido îl văzuse de multe ori pe Buntaro trăgând cu arcul la două sute de paşi, şase săgeţi lansate înainte ca prima să atingă ţinta, toate la fel de precis. Ar fi ordonat fericit atacul acum şi-ar fi terminat cu cei doi, tată şi fiu, şi cu toţi ceilalţi. Dar ştia că ar fi fost o prostie să înceapă cu ei şi nu cu Toranaga şi, în orice caz, poate că atunci când o să pornească adevăratul război Hiro-matsu avea să fie ispitit să-l părăsească pe Toranaga şi să lupte alături de el. Doamna Ochiba spusese că va vorbi cu Pumn de Fier când

va veni vremea. Ea jurase că el n-o să-l părăsească niciodată pe Moştenitor, că ea o să-l atragă pe Pumn de Fier de partea ei, îndepărtându-l de Toranaga, poate chiar să-l facă să-şi asasineze stăpânul şi, în acest fel, să evite orice înfruntare. Cu ce taină sau faptă neştiută îl are la mână? se întrebă din nou Ishido. Poruncise ca doamna Ochiba să se strecoare din Yedo, dacă e cu putinţă, înainte de adunarea regenţilor. Viaţa ei n-ar fi făcut nici cât un bob de orez după acuzarea lui Toranaga – asupra căreia se înţeleseseră toţi regenţii. Punerea sub acuzare şi seppuku imediat, cu forţa dacă era nevoie. Dacă ea scapă, bine, dacă nu, nu contează. Moştenitorul va ocârmui peste opt ani.

Întră cu paşi mari pe poartă, în grădină, însoţit de Yabu şi Hiro-matsu. Cinci străji veneau îl urmară. Se înclină politicos şi-i ură drum bun lui Kiritsubo. Apoi, mulţumit că totul fusese aşa cum trebuia, se întoarse şi plecă cu toţi oamenii lui.

Hiro-matsu răsuflă adânc şi îşi scărpină fesele.

— Ai face bine să pleci acum, Yabu-san. Viermele ăsta n-o să-ţi mai facă nici un necaz.

— Da. Îndată.

Kiri îşi ştergea sudoarea de pe frunte cu batista.

— E un kami rău! Mi-e teamă pentru stăpânul nostru. Începură să-i curgă lacrimile. Nu vreau să plec!

— Nu i se va întâmpla nici un rău seniorului Toranaga, vă promit, doamnă, spuse Hiro-matsu. Trebuie să plecaţi acum!

Kiri încercă să-şi înăbuşe suspinele şi-şi coborî vălul gros, prins de borul pălăriei mari.

— O, Yabu-sama, n-ai vrea s-o însoţeşti pe doamna Sazuko înăuntru? Te rog.

— Desigur.

Doamna Sazuko se înclină şi plecă în grabă, urmată de Yabu. Urcă în fugă scările. Când era aproape de ultima treaptă alunecă şi căzu.

— Copilul! ţipă Kiri. E rănită?

Toţi ochii zburară către fata lungită jos. Mariko alergă către ea, dar Yabu ajunse primul şi o ridică. Sazuko era mai mult speriată decât lovită.

— N-am păţit nimic, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Nu vă îngrijoraţi, mă simt foarte bine. A fost o prostie din partea mea.

Când fu într-adevăr sigur că totul e bine, Yabu se întoarse în curtea exterioară pentru a pregăti plecarea.

Mariko veni înapoi spre poartă mult mai liniştită. Blackthorne se holba spre grădină cu gura căscată.

— Ce este? întrebă ea.

— Nimic, spuse el după o pauză. Ce-a strigat doamna Kiritsubo?

— A spus: „Copilul! E rănită?” Doamna Sazuko aşteaptă un copil, îi explică ea. Ne-am teamut că s-ar fi putut să i se întâmple ceva din pricina căzăturii.

— Copilul lui Toranaga-sama?

— Da, spuse Mariko privind înapoi spre litieră.

Kiri era acum în spatele perdelelor translucide, cu vălul lăsat. Biata femeie, gândi Mariko, ştiind că ea încerca doar să-şi ascundă lacrimile. Dac-aş fi în locul ei, aş fi tot atât de înspăimântată să-mi părăsesc stăpânul.

Ochii i se îndreptară spre Sazuko, care mai făcu o dată cu mâna din capul scărilor, apoi intră înăuntru. Uşa de fier se închise cu zgomot în urma ei. Ca un dangăt de moarte, gândi. O să-i mai vedem vreodată?

— Ce-a vrut Ishido? întrebă Blackthorne.

— El – nu ştiu cuvântul potrivit. Cerceta – făcea o inspecţie, fără să fi dat de ştire mai dinainte.

— De ce?

— El e comandantul castelului, spuse ea, nevrând să-i dezvăluie adevărata cauză.

În fruntea coloanei Yabu strigă câteva porunci şi porniră. Mariko urcă în litieră, lăsând perdelele trase pe jumătate. Buntaro îi făcu semn lui Blackthorne să meargă alături. El se supuse.

Aşteptară să treacă litiera lui Kiri, Blackthorne se holbă spre figura acoperită de văluri, abia vizibilă, auzindu-i suspinele înăbuşite. Cele două slujnice înspăimântate, aşa şi Sono, păşeau alături. Apoi îşi aruncă pentru ultima oară privirile în urmă. Sprijinit în sabie, Hiro-matsu stătea singur lângă coliba mică. Samuraii închiseră uşa ferecată şi grădina dispăru din faţa ochilor săi. Bara mare, de lemn, fu aşezată la locul ei. În curtea exterioară nu mai erau străji. Toate se aflau pe ziduri.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Blackthorne.

— Poftim, Anjin-san?

— Parcă ar fi sub asediu. Cei în maro împotriva celor în gri. Se-aşteaptă la necazuri? Alte necazuri?

— O, îmi pare rău. E firesc să se închidă uşile noaptea, spuse Mariko.

Când litiera ei se puse în mişcare, el începu să meargă alături, Buntaro şi restul ariergărzii îşi ocupară locurile în urma lor. Blackthorne privea litiera din faţă, mersul legănat al purtătorilor şi figura neclară de după perdele. Era foarte neliniştit, deşi încerca să o ascundă. Când Kiritsubo ţipase brusc, el se uitase la ea imediat. Toţi ceilalţi priveau spre fata lungită pe scări. Fusese ispitit să privească şi el tot într-acolo, dar o văzuse pe Kiritsubo ţâşnind brusc, cu o iuţeală neaşteptată, înăuntru, în colibă. Pentru o clipă crezuse că ochii îi jucau feste, pentru că, în noapte, pelerina neagră, chimonouî negru, pălăria şi vălul la fel de întunecate o făceau aproape invizibilă. Urmărise figura dispărând pentru un moment, apoi reapărând, sărind în litieră şi lăsând perdelele. Timp de o clipă, ochii li se întâlniseră. Era Toranaga.

CAPITOLUL 22

Micul cortegiu ce înconjura cele două litiere înaintă încet prin labirintul castelului şi printre punctele de control ce nu se mai sfârşeau. De fiecare dată se făceau plecăciuni protocolare, documentele erau iarăşi cercetate cu migală, un alt căpitan şi un nou grup de escortă în uniforme gri îi

preluau şi apoi erau lăsaţi să treacă. La fiecare punct de control Blackthorne urmărea cu nelinişte crescândă pe căpitanul gărzii care se apropia încercând să străbată cu privirea perdelele lăsate de la litiera lui Kiritsubo. De fiecare dată omul se înclina politicos spre chipul pe jumătate ascuns, auzind suspinele înăbuşite şi apoi le făcea semn să plece.

Cine altcineva mai ştie? se întreba disperat Blackthorne. Slujnicele trebuie că ştiu – asta ar explica de ce sunt atât de înfricoşate. Hiro-matsu, cu siguranţă trebuie să fi ştiut şi la fel doamna Sazuko, momeala. Mariko? Nu cred. Yabu? O avea Toranaga încredere în el? Maniacul ăla fără gât, Buntaro? Pesemne că nu.

Fără îndoiala, asta e o încercare de fugă foarte tăinuită. Dar de ce să-şi rişte Toranaga viaţa în afara castelului? Nu e mai în siguranţă înăuntru? De ce toată taina asta? De cine fuge? De Ishido? De asasini? Sau de altcineva din castel? Probabil că de toţi, gândi Blackthorne, dorindu-şi să se afle în siguranţa pe galeră, în largul mării. Dacă Toranaga e descoperit, suntem în rahat până-n gât, lupta va fi pe viaţă şi pe moarte şi n-o să încapă milă. Sunt neînarmat şi chiar dacă aş avea o pereche de pistoale sau un tun de douăzeci de livre şi o sută de băieţi laţi în spate, samuraii în gri tot ne-ar dovedi. N-am unde să fug şi nici unde să m-ascund. Oricum ai da-o tot al naibii de prost e!

— Ai obosit, Anjin-san? îl întrebă Mariko binevoitoare. Dacă vrei, eu pot merge pe jos şi dumneata în litieră.

— Mulţumesc, răspunse posac, resimţind lipsa cizmelor, stânjenit de sandalele de lemn. Nu mă dor picioarele. Aş dori numai să fim în siguranţă în largul mării, atât.

— Eşti vreodată în siguranţă pe mare?

— Uneori, senhora. Nu prea des.

Blackthorne abia dacă o auzea. În numele Mântuitorului, gândea, sper să nu-l dau de gol pe Toranaga. Asta ar fi cumplit! Ar fi fost mult mai bine dacă nu l-aş fi văzut. N-a fost decât un ghinion, una dintre acele întâmplări care pot

da peste cap o lucrare desăvârşit plănuită şi dusă la îndeplinire. Bătrâna asta, Kiritsubo, e o mare actriţă şi tânăra la fel. Doar din cauză că n-am înţeles ce-a strigat, n-am căzut şi eu în capcană. N-a fost decât un ghinion că l-am văzut limpede pe Toranaga – cu perucă, fardat, cu chimonou şi pelerină, leit Kiritsubo, dar totuşi Toranaga.

La punctul de control următor, noul căpitan al uniformelor gri veni chiar mai aproape decât înainte, slujnicele cu lacrimile şiroind, făcând plecăciuni şi stându-i în cale fără să-ncerce măcar să pară că nu i-ar sta. Căpitanul se uită ţintă la Blackthorne şi veni spre el. După ce-l privi atent şi neîncrezător, vorbi cu Mariko, care clătină din cap drept răspuns. Omul mormăi, se întoarse la Yabu, îi dădu înapoi hârtiile şi făcu semn procesiunii să plece.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne.

— Întreba de unde vii, unde e casa dumitale.

— Dar ai clătinat din cap. Cum a fost asta un răspuns?

— O, îmi pare rău, a spus… se întreba dacă strămoşii îndepărtaţi ai poporului dumitale au vreo legătură cu kami – spiritul – care sălăşluieşte în nord, la hotarele Chinei. Până nu de mult noi am socotit China singurul loc civilizat de pe pământ, în afară de Japonia, neh? China e atât de mare încât pare cât lumea, spuse ea punând capăt discuţiei.

De fapt, căpitanul întrebase dacă ea credea că spiţa acestui barbar era coborâtoare din Harimwakairi, kami care avea grijă de pisici, pentru că puţea ca un dihor în călduri, aşa cum se bănuia ca ar mirosi acel kami.

Ea-i răspunsese că nu era de aceeaşi părere, ruşinându-se în sinea ei de grosolănia căpitanului, pentru că Anjin-san nu mirosea asemeni lui Tsukku-san, sau Părintelui Inspector, sau barbarilor obişnuiţi. Acum el avea un miros plăcut, aproape imperceptibil.

Blackthorne ştia că ea nu-i spusese adevărul. Aş vrea să pot vorbi bolboroseala asta a lor, gândi, dar şi mai mult aş vrea să plec din insula asta blestemată, să fiu iar înapoi la bordul lui Erasmus, cu echipajul întremat, cu de-ale gurii,

cu grog, pulbere şi ghiulele din belşug, cu mărfurile vândute şi din nou pe drum către casă. Când o să fie asta? Toranaga a spus curând. Poate fi crezut? Cum au dus corabia la Yedo? Au remorcat-o? Au dus-o portughezii? Mă întreb ce face Rodrigues. I-o fi putrezit piciorul? Acum ar trebui să ştie dacă o să trăiască cu două picioare sau cu unul – dacă amputarea n-o să-l omoare – sau dac-o să moară. Iisuse Cristoase, Dumnezeule din ceruri, apără-mă de răni şi de toţi doctorii din lume. Şi de popi.

Un alt punct de control. Blackthorne nu putea pricepe în ruptul capului cum de izbuteau toţi să rămână atât de politicoşi şi liniştiţi, totdeauna înclinându-se, înmânând şi înapoind actele, totdeauna zâmbind, fără nici o urmă de iritare din partea nimănui. Sunt atât de diferiţi faţă de noi.

Trase cu ochiul la chipul lui Mariko, în mare parte ascuns de văl şi de borurile pălăriei. O găsea foarte drăguţă şi era bucuros că lămurise lucrurile cu ea în privinţa greşelii ei. Cel puţin am terminat cu aiureala aia, îşi spuse. Pederaşti nenorociţi, toţi sunt nişte ticăloşi mânjiţi de sânge!

După ce-i acceptase scuzele în dimineaţa asta, el începuse s-o întrebe despre Yedo, despre obiceiurile japoneze, despre Ishido şi despre castel. Se ferise să întrebe despre lucruri intime. Ea-i răspunsese amănunţit, dar ocolise orice explicaţii politice şi răspunsurile ei erau lămuritoare, dar inofensive. Curând ea şi slujnicele plecaseră să facă pregătirile de drum şi el rămăsese singur cu samuraii de strajă.

Veşnica forfotă din jurul lui îl irita. Mereu e cineva pe lângă mine, gândi. Sunt prea mulţi. Sunt ca furnicile. Mi-ar plăcea tihna unei uşi de stejar zăvorâte, din când în când, cu zăvorul pe partea mea, nu a lor. Abia aştept s-ajung din nou la bord, afară, la aer, în largul mării, fie chiar şi în covată aia borţoasă de galeră.

Acum, în timp ce străbăteau castelul Osaka, îşi dădu seama că, pe mare, el era rege, iar Toranaga avea să se găsească la mâna lui. O să avem timp destul să stăm de

vorbă. Mariko o să tălmăcească şi eu o să aranjez totul – încuviinţările pentru negoţ, corabia, argintul nostru dat înapoi şi plata, dacă doreşte să negocieze pentru muschete şi pulbere. Am să aranjez să mă întorc anul viitor cu o încărcătură întreagă de mătase. E cumplit ce s-a întâmplat cu Fratele Domingo, dar am să dau informaţiilor lui o bună întrebuinţare. Cu Erasmus o să navighez pe Râul Perlelor în sus, spre Canton, şi-o să sparg blocada portugheză şi chineză. Daţi-mi corabia înapoi şi sunt bogat! Mai bogat decât Drake! Când am să ajung acasă, am să vorbesc cu toţi lupii de mare din Plymouth până-n Zuider Zee, şi-o să punem mâna pe negoţ în toată Asia. Dacă Drake i-a pârlit barba lui Filip, eu o să-i tai fuduliile. Fără mătase, Macao moare, fără Macao, Malacca moare, apoi Goa! Putem să răsucim Imperiul Portughez ca pe un covor.

— Doriţi negoţul cu India, Majestatea Voastră? Cu Africa? Cu Asia? Cu Japoniile? Iată cum îl puteţi avea în cinci ani de zile!

— Ridică-te, Sir John!

Da, în sfârşit, tilul de cavaler era la îndemână. Poate chiar mai mult. Căpitanii şi navigatorii au ajuns amirali, cavaleri, lorzi, chiar şi conţi. Singura cale pentru un englez, un englez de rând, spre siguranţă, spre adevărata siguranţă dată de o poziţie anume în regat era prin bunăvoinţa reginei, binecuvântată fie ea. Iar calea spre bunăvoinţa ei era să-i aduci bogăţii, s-o ajuţi să plătească războiul împotriva împuţitei de Spanii şi a ticălosului de Papă.

În trei ani o să fac trei drumuri, se bucura Blackthorne. O, n-am uitat că mai sunt şi musonii şi marile furtuni, dar Erasmus o să navigheze cu mai puţine vele şi o să transportăm cantităţi mai mici. Stai puţin, de ce să nu faci treaba ca lumea, renunţând la cantităţile mici? De ce nu iei Corabia Neagră de anul ăsta? Atunci o să ai totul!

Cum?

Uşor – dacă n-are escortă şi o luăm pe neaşteptate. Dar n-am destui oameni. Stai, sunt destui la Nagasaki! Nu-s acolo

toţi portughezii? N-a spus Domingo că este aproape un port portughez? Rodrigues a spus acelaşi lucru. Nu sunt întotdeauna pe corăbii marinari care au fost nevoiţi sau forţaţi să se îmbarce, totdeauna cineva gata să treacă pe altă corabie, pentru un câştig imediat, indiferent de căpitan, indiferent de pavilion? Cu Erasmus şi cu argintul pe care îl avem aş putea angaja un echipaj. Ştiu c-aş putea. N-am nevoie de trei ani. Doi or să-mi ajungă. Încă doi ani cu nava mea şi cu un echipaj, apoi spre casă. O să fiu bogat şi vestit. Şi, în cele din urmă, eu şi marea o să ne despărţim. Pentru totdeauna.

Toranaga e cheia. Cum ai să te porţi cu el?

Trecură pe Ungă alt punct de control şi dădură colţul. În faţă era ultimul grilaj cu ţepi şi ultima poartă a castelului, iar dincolo de ea, ultimul pod mobil şi ultimul şanţ cu apă. La celălalt capăt se afla ultimul punct de pază. Mulţimea de torţe transformau noaptea într-o zi stacojie.

Atunci ieşi din umbră Ishido.

Samuraii în maro îl văzură aproape în aceeaşi clipă. O undă de ostilitate îi străbătu. Buntaro aproape că zbură pe lângă Blackthorne ca să ajungă mai aproape de capul coloanei.

— Ticălosul ăla tânjeşte după o încăierare, spuse Blackthorne.

— Senhor? Îmi pare rău, senhor, ce-aţi spus?

— Doar că… am spus că soţul dumitale pare… Ishido pare că-l înfurie foarte rău şi foarte iute pe soţul dumitale.

Ea nu răspunse.

Yabu se opri. Îi întinse nepăsător documentele de liberă trecere căpitanului porţii şi se îndreptă către Ishido.

— Nu mă aşteptam să vă văd din nou. Străjile voastre îşi fac foarte bine datoria.

— Mulţumesc.

Ishido îl urmărea pe Buntaro şi litiera închisă din spatele lui.

— O dată ar trebui să fie destul ca să ne verifice documentele, spuse Buntaro, zornăindu-şi ameninţător armele. De două ori cel mult. Ce suntem noi, o coloană de război? E insultător!

— Nu voiam să te jignesc, Buntaro-san. Din pricina asasinului am ordonat o pază mai puternică.

Ochii lui Ishido se opriră scurt asupra lui Blackthorne şi se întrebă încă o dată dacă să-l lase să plece sau să-l oprească, aşa cum voiau Onoshi şi Kiyama. Apoi privi din nou spre Buntaro. Gunoiule, gândi. Curând capul o să-ţi stea într-o ţeapă. Cum poate o frumuseţe ca Mariko să stea măritată cu o maimuţă ca tine?

Noul căpitan verifica meticulos pe fiecare, încredinţându-se se potriveau cu lista.

— Totul e-n ordine, Yabu-sama, spuse când se întoarse spre capul coloanei. Permisul n-o să vă mai trebuiască. Îl păstrăm aici.

— Bine. Yabu se întoarse spre Ishido. Ne vom vedea curând.

Ishido scoase un sul de pergament din mânecă,

— Vroiam s-o rog pe doamna Kiritsubo dac-ar putea să ducă asta la Yedo, nepoatei mele. Se pare că n-am s-ajung la Yedo o bună bucată de vreme.

— Bineînţeles. Yabu întinse mâna să-l ia.

— Nu te deranja, Yabu-san. Am s-o rog eu.

Ishido se îndreptă spre litieră. Slujnicele se grăbiră să-i iasă în cale. aşa întinse mâna.

— Pot să iau eu mesajul, Alteţă? Stăpâna…

— Nu.

Spre uimirea lui Ishido şi a celorlalţi din preajmă, slujnicele nu se mişcară din drumul lui.

— Dar stăpâ…

— Mişcă-te! mârâi Buntaro.

Slujnicele se traseră înapoi cu o umilinţă jalnică, înspăimântate. Ishido se înclină în faţa perdelelor lăsate.

— Kiritsubo-san, mă întreb dacă ai să fii atât de bună să duci acest mesaj din partea mea la Yedo, pentru nepoata mea?

Urmă o uşoară întrerupere între suspine şi chipul de după perdele închină din cap o încuviinţare.

— Mulţumesc. Ishido întinse sulul subţire de pergament la un deget de perdele.

Suspinele încetară. Blackthorne îşi dădu seama că Toranaga era prins în cursă. Politeţea cerea ca Toranaga să ia sulul şi mâna l-ar fi dat de gol.

Toţi aşteptau să apară mâna.

— Kiritsubo-san?

Nici o mişcare. Apoi Ishido făcu iute un pas înainte, trase perdelele la o parte şi, în aceeaşi clipă, Blackthorne slobozi un muget şi începu să ţopăie încoace şi încolo, ca un apucat. Uluiţi, Ishido şi ceilalţi se răsuciră brusc spre el.

Pentru o clipă, Toranaga apăru la vedere în spatele lui Ishido. Blackthorne gândi că Toranaga ar fi putut trece drept Kiritsubo la douăzeci de paşi, dar aici, la cinci, era cu neputinţă, cu tot vălul care îi acoperea faţa. În clipa interminabilă dinaintea mişcării iuţi cu care Toranaga trase la loc perdelele, Blackthorne ştiu că Yabu îl recunoscuse, Mariko cu siguranţă, Buntaro probabil şi, poate, şi câţiva dintre samurai. Se repezi înainte, înşfăcă sulul de pergament, îl vârî prin crăpătura dintre perdele şi se întoarse bolborosind:

— În ţara mea se spune că aduce mare nenorocire dacă un prinţ înmânează el însuşi un mesaj ca orice ticălos de rând… ghinion…

Totul se întâmplase atât de neaşteptat şi de repede încât Ishido n-apucase să-şi tragă sabia din teacă. Blackthorne începu să se aplece şi să se legene în faţa lui ca un hopa-mitică lovit de streche. Apoi Ishido îşi veni în fire reflexele îşi spuseră cuvântul şi sabia porni într-o lovitură nimicitoare, care i-ar fi retezat gâtul.

Ochii disperaţi ai lui Blackthorne o găsiră pe Mariko:

— Pentru numele lui Cristos, ajutor… ghinion… ghinion!

Ea ţipă. Sabia se opri la un fir de păr de gâtul lui. Mariko revărsă un torent de explicaţii. Ishido îşi lăsă sabia în jos, ascultă o clipă, o întrerupse răstit, apoi, fierbând de mânie, îl lovi pe Blackthorne peste faţă cu dosul palmei.

Blackthorne îşi ieşi din minţi. Îşi strânse pumnii mari şi se aruncă asupra lui Ishido.

Dacă Yabu n-ar fi fost destul de iute ca să prindă braţul înarmat al lui Ishido, capul lui Blackthorne s-ar fi rostogolit în ţărână. O frântură de clipă mai târziu, Buntaro îl înşfăcă pe Blackthorne, care deja îl apucase de gât pe Ishido. Patru samurai în maro abia dacă reuşiră să-l dea la o parte, apoi Buntaro îi trase o lovitură puternică peste ceafă, năucindu-l. Uniformele gri săriră în apărarea stăpânului lor, dar uniformele maro îl înconjurară pe Blackthorne şi cele două litiere şi, pentru moment, rămaseră în aşteptare, faţa în faţă. Mariko şi slujnicele se văitau şi strigau, dând o mână de ajutor la sporirea zarvei şi zăpăcelii.

Yabu începu să-l domolească pe Ishido, Mariko, scăldată în lacrimi, îi repeta întruna, străduindu-se să pară cât mai înspăimântată, că nebunul de barbar încercase să-l salveze pe Ishido, marele comandant – pe care el îl credea prinţ – de un kami rău.

— Ei socotesc că e cea mai mare insultă să le atingi faţa, la fel ca şi noi, şi asta l-a scos din minţi, pentru moment. E un barbar nesimţit, dar, în ţara lui, e daimyo şi a încercat doar să vă ajute, stăpâne!

Ishido răcni ceva şi-l lovi cu piciorul pe Blackthorne, care începea să-şi revină. Blackthorne auzi cu mare mulţumire zarva din jur. Privirea i se limpezi. Samuraii lui Ishido îi înconjuraseră, douăzeci contra unul, cu săbiile trase, dar până acum nu era nici un mort şi toţi aşteptau disciplinaţi.

Blackthorne văzu că atenţia tuturor era adunată asupra lui. Dar acum ştia că are aliaţi.

Ishido se răsuci din nou către el şi veni mai aproape, urlând. Simţi că samuraii în maro îşi întăresc strânsoarea şi

ştia că lovitura va urma, dar, de data asta, în loc să încerce să scape din strânsoare, cum se aşteptau ei, se lăsă moale la pământ, apoi se ridică îndată în picioare şi se desprinse râzând ca un apucat, începând un dans marinăresc aiurit. Fratele Domingo îi spusese că, în Japonia, toată lumea crede că nebunia vine de la kami şi, deci, nebunii, la fel ca toţi copiii mici şi oamenii foarte în vârstă, nu pot fi făcuţi răspunzători de faptele lor, iar câteodată se bucură de privilegii speciale. Aşa că ţopăia de zor, cântând, în ritmul sărituri lor, pentru Mariko:

— Ajutor… pentru Dumnezeu, am nevoie de ajutor… nu pot s-o ţin aşa multă vreme… ajutor…

Se purta cu disperare ca un nebun, ştiind că era singurul lucru care l-ar fi putut salva.

— E nebun – e posedat, strigă Mariko, pricepând deîndată ce avea de gând Blackthorne.

— Da, spuse Yabu încercând să-şi revină, uimit încă de vederea lui Toranaga şi neştiind încă dacă Anjin-san juca teatru sau înnebunise cu adevărat.

Mariko se pierduse cu firea. Nu ştia ce să facă. Anjin-san l-a salvat pe seniorul Toranaga, dar cum de-a ştiut? se întreba întruna, fără rost.

Blackthorne era palid la faţă, afară de pata stacojie lăsată de palma lui Ishido. Dansa fără încetare, aşteptând disperat un ajutor care nu mai venea. Apoi, blestemându-i în sinea sa pe Yabu şi Buntaro – lepădături laşe – şi pe Mariko – târfă neroadă – se opri brusc din dans, se înclină în faţa lui Ishido ca o păpuşă dezarticulată pornind apoi, pe jumătate mergând, pe jumătate dansând, către poartă.

— Urmaţi-mă, urmaţi-mă! strigă sugrumat, încercând să-i ducă după el precum Cântăreţul din Hammel.

Samuraii în gri îi tăiară calea. Urlă, prefăcându-se înfuriat şi le porunci autoritar să se dea la oparte din drum, trecând imediat la un râs isteric.

Ishido înşfăcă un arc şi o săgeată. Samuraii se împrăştiară. Blackthorne era aproape de poartă. Se întoarse încolţit, ştiind că n-avea rost să fugă. Neputincios, îşi începu iar dansul zănatec.

— E nebun, câine turbat! Câinii turbaţi trebuie îndepărtaţi! Vocea lui Ishido era aspră. Puse săgeata în arc şi ţinti.

Imediat Marâko ţâşni de lângă litiera lui Toranaga şi începu să meargă spre Blackthorne.

— Nu te îngrijora, senior Ishido, strigă ea. N-ai de ce să-ţi faci griji, e o nebunie trecătoare, mi se îngăduie…

Apropiindu-se, Văzu cât de istovit era Blackthorne, zâmbetul lui forţat şi se înspăimântă fără să vrea.

— Acum pot să te ajut, Anjin-san, spuse ea grăbit. Trebuie să încercăm să – să ieşim afară. Am să vin după dumneata. Nu-ţi fie teamă, n-o să tragă în noi. Te rog, acum nu mai dansa.

Blackthorne se opri îndată, se întoarse şi porni tăcut pe pod. Ea venea la un pas în urma lui, după cum era obiceiul, aşteptând săgeţile, auzindu-le.

O mie de ochi priveau nebunul uriaş şi micuţa femeie înaintând pe pod, îndepărtându-se.

Yabu îşi reveni.

— Dacă-l vreţi mort, lăsaţi-mă pe mine, Ishido-sama. Vă înjosiţi luându-i viaţa. Un general nu omoară cu propriile mâini. Alţii trebuie s-o facă pentru el. Veni foarte aproape şi-şi coborî vocea. Lăsaţi-l în viaţă. Nebunia i-a venit de la lovitura voastră. El e daimyo în ţara lui şi lovitura… – cum a zis şi Mariko-san, neh? Credeţi-mă, ne mai folositor viu.

— Poftim?

— Ne e mai folositor viu. Aveţi încredere în mine. Îl puteţi avea mort oricând. Avem nevoie de el viu.

Ishido citi disperare pe chipul lui Yabu şi adevăr. Lăsă arcul jos.

— Foarte bine, dar într-o zi am să-l vreau viu. Am să-l atârn de picioare deasupra gropii.

Yabu înghiţi în sec şi făcu o jumătate de plecăciune. Nervos, făcu semn coloanei să înainteze, temându-se că Ishido are să-şi amintească de litieră şi de „Kiritsubo”.

Prefăcându-se plin de respect, Buntaro luă iniţiativa şi puse samuraii în uniformă maro în mişcare. Nu-l frământa gândul că Toranaga apăruse ca un kami, printr-o minune, în mijlocul lor, ci doar că stăpânul său era în primejdie şi aproape lipsit de apărare. Văzu că Ishido nu-şi desprinsese ochii de Mariko şi Anjin-san, dar cu toate astea i se înclină politicos şi se aşeză în spatele litierei lui Toranaga, să-şi apere stăpânul de săgeţi, dacă lupta începea aici.

Coloana se apropia acum de poartă. Yabu trecu în spate, ca un fel de ariergardă singuratică. Se aştepta ca-n orice moment coloana lor să fie oprită. Cu siguranţă, gândi, unii dintre samuraii în gri trebuie să-l fi văzut pe Toranaga. Cât timp va mai trece până o să-i spună lui Ishido? N-o să creadă că sunt şi eu părtaş la plan? Asta n-o să mă distrugă pentru totdeauna?

La jumătatea podului Mariko privi pentru o clipă în urmă.

— Vin după noi, Anjin-san, amândouă litierele trec pe poartă şi acum sunt pe pod!

Blackthorne nu răspunse, nici nu se întoarse. Trebuia să-şi adune toată voinţa rămasă ca să se ţină pe picioare. Îşi pierduse sandalele, faţa-i ardea de la lovitură, iar capu-i plesnea de durere. Ultimele străji îl lăsară să treacă dincolo de grilajul cu ţepi. O lăsară apoi pe Mariko fără s-o oprească. Şi apoi litierele.

Blackthorne îi duse după el pe coborâşul uşor, în josul dealului, peste o porţiune de teren descoperit şi peste ultimul pod. Numai când se află în pădure, unde nu mai puteau fi zăriţi din castel, abia atunci se prăbuşi.

CAPITOLUL 23

— Anjin-san, Anjin-san!

Pe jumătate conştient, o lăsă pe Mariko să-l ajute să bea puţin saké. Coloana se oprise, cu samuraii în maro strâns grupaţi în jurul litierei închise, şi cu escorta în gri în faţa şi în spatele lor. Buntaro strigase la una dintre slujnice, care adusese imediat un vas din bagajul hamalilor, le spuse soldaţilor din garda sa personală să-i ţină pe toţi departe de litiera lui „Kiritsubo-san”, apoi se grăbi spre Mariko.

— Anjin-san e bine?

— Da, da, cred că da, răspunse Mariko.

Yabu li se alătură. Încercând să-l îndepărteze pe căpitanul samurailor lui Ishido, spuse nepăsător:

— Acum putem porni, căpitane. Lăsăm aici câţiva oameni şi pe Mariko-san. Când barbarul o să-şi mai vină în fire, ea şi ceilalţi or să ne urmeze.

— Cu tot respectul, Yabu-san, dar vom aştepta. Am poruncă să vă predau pe toţi teferi la galeră. Într-un singur convoi.

Priviră toţi spre Blackthorne, care se înecă uşor cu vinul.

— Mulţumesc, spuse el cu voce spartă. Acum suntem în siguranţă? Cine mai ştie că…

— Acum eşti în siguranţă, îl întrerupse Mariko, anume. Stătea cu spatele spre căpitan şi-l prevenea din priviri.

Anjin-san, acum eşti în siguranţă şi n-ai de ce să te îngrijorezi. Înţelegi? Te-a cuprins un fel de rău. Priveşte în jur, eşti în siguranţă acum!

Blackthorne se supuse. Văzu căpitanul şi samuraii în gri şi înţelese. Cu ajutorul vinului îşi revenea repede în puteri.

— Îmi pare rău, senhora. Cred că a fost doar o spaimă. Încep să îmbătrânesc. M-apucă des nebunia şi niciodată nu-mi pot aminti după aceea ce s-a întâmplat. E obositor să vorbeşti portugheza, nu? O schimbă pe latină. Mă înţelegi?

— Preadeajuns.

— Această limbă este „mai uşoară”?

— Poate, răspunse ea uşurată, pentru că el înţelesese că trebuie să fie prudent, chiar vorbind latina, care era pentru japonezi o limbă aproape de neînţeles şi cu neputinţă de învăţat, afară doar de o mână de oameni din împărăţie, educaţi de iezuiţi şi mai toţi meniţi preoţiei. Ea era singura femeie din lumea lor care ştia să vorbească, să citească şi să scrie în latină şi portugheză.

— Ambele limbi sunt dificile, fiecare are greutăţile ei.

— Cine altcineva cunoaşte aceste greutăţi?

— Soţul meu şi cel care ne conduce.

— Eşti sigură?

— Purtarea lor arată aceasta.

Căpitanul samurailor în gri se mişcă neliniştit şi-i spuse ceva lui Mariko.

— Întreabă dacă eşti încă periculos, dacă ar trebui să ţi se lege mâinile şi picioarele. I-am spus că nu. Acum ţi-a trecut.

— Da, spuse el trecând iar la portugheză. M-apucă deseori. Dacă cineva mă loveşte peste faţă, mă scoate din minţi. Îmi pare rău. Niciodată nu-mi pot aminti ce se întâmplă în timpul ăsta. E mâna Domnului.

Îl văzu pe căpitan concentrându-se asupra buzelor şi gândi: „Te-am prins, ticălosule, pariez că înţelegi portugheza.”

Sono, slujnica, îşi ţinea capul lipit de perdelele litierei. Ascultă şi veni la Mariko.

— Iertaţi-mă, Mariko-san, dar stăpâna mea vrea să ştie dacă nebunul e îndeajuns de întremat ca să ne continuăm drumul? Întreabă dacă n-ai vrea să dai nebunului litiera domniei-tale, căci stăpâna crede c-ar trebui să ne grăbim din pricina refluxului. Toată zarva pe care a făcut-o nebunul a tulburat-o şi mai mult. Dar ştiind că nebunii sunt năpăstuiţi de zei, are să se roage pentru însănătoşirea lui şi îi va da leacuri să se vindece, imediat ce ajungem la bord.

Mariko traduse.

— Da. Mă simt bine acum. Blackthorne se ridică nesigur în picioare.

Yabu ţipă o comandă.

— Yabu-san spune că ai să mergi în litieră, Anjin-san. Mariko zâmbi când el începu să protesteze. Eu sunt, într-adevăr, foarte puternică şi n-ai de ce să te îngrijorezi, am să merg pe lângă dumneata, aşa că poţi vorbi dacă doreşti.

Se lăsă ajutat să urce în litieră. Porniră imediat. Mersul legănat era odihnitor şi se întinse istovit pe spate. Aşteptă până ce căpitanul uniformelor gri se îndepărtă spre capul coloanei, apoi şopti în latină avertizând-o:

— Centurionul acela înţelege cealaltă limbă.

— Aşa-i. Şi cred că şi puţină latină, îi răspunse ea în şoaptă, la fel de încet. Pentru un timp merse tăcută. Nu încape îndoiala, eşti un om curajos. Îţi mulţumesc pentru că l-ai salvat.

— Tu ai un curaj deosebit.

— Nu, Domnul Dumnezeu mi-a călăuzit paşii pe calea cuvenită şi a făcut să fiu puţin de folos. Din nou îţi mulţumesc.

În noapte, oraşul părea un tărâm de basm. Casele bogate aveau multe lampioane colorate, luminate cu ulei sau cu lumânări, atârnând deasupra porţilor sau în grădini, iar panourile-shoji deveneau astfel de o transparenţă încântătoare. Chiar şi casele sărace arătau plăcut din pricina panourilor-shoji. Lampioanele luminau drumul

trecătorilor, oamenilor-kaga şi samurailor, care mergeau călări.

— În case, noi folosim lămpi cu ulei şi lumânări, dar o dată cu lăsarea nopţii mai toţi oamenii se duc la culcare, îi explica Mariko, în timp ce-şi continuau drumul pe străzile întortocheate ale oraşului. Trecătorii se înclinau, cei foarte săraci rămâneau în genunchi până după trecerea lor, iar marea strălucea sub lumina lunii.

— Şi la noi e la fel. Cum gătiţi? Pe plită, cu lemne?

Lui Blackthorne îi reveniseră repede puterile şi nu-şi mai simţea genunchii moi. Ea refuzase să se urce înapoi în litieră, aşa că el stătea culcat, bucurându-se de aerul curat şi de conversaţie.

— Noi folosim vase cu cărbuni. Noi nu mâncăm ceea ce mâncaţi voi, aşa că la noi gătitul e mai simplu. Doar orez şi puţin peşte, de cele mai multe ori crud, sau gătit pe cărbuni, cu un sos picant şi legume murate, şi poate puţină supă. Carne deloc, niciodată. Noi suntem un popor care mănâncă puţin – n-avem încotro, numai foarte puţin din pământul nostru, probabil a cincea parte, poate fi cultivată – iar noi suntem mulţi. La noi e o virtute să te mulţumeşti cu puţin, chiar şi când e vorba de mâncare.

— Eşti curajoasă. Îţi mulţumesc. Săgeţile n-au zburat, căci spatele tău a stat pavăză.

— Nu, căpitane de corăbii. A fost din voia Domnului.

— Eşti curajoasă şi eşti frumoasă.

Ea merse un timp în tăcere. Până acum nu mi-a spus nimeni niciodată că sunt frumoasă, nimeni, gândi.

— Nu sunt curajoasă şi nici frumoasă. Săbiile sunt frumoase. Onoarea e frumoasă.

— Curajul e frumos şi tu îl ai din belşug.

Mariko nu răspunse. Îşi amintea întâmplările dimineţii, cu toate cuvintele şi gândurile urâte. Cum poate fi un bărbat atât de curajos şi atât de prost, atât de blând şi atât de crud, atât de cald şi atât de nesuferit, toate deodată? Anjin-san a fost de un curaj fără margini când i-a abătut atenţia

lui Ishido de la litieră; a fost foarte deştept prefăcându-se nebun, scoţându-l astfel pe Toranaga din capcană. Cât de înţelept a fost Toranaga să scape astfel! Dar fii atentă, Mariko, se preveni. Gândeşte-te la Toranaga şi nu la acest străin. Adu-ţi aminte de răul din el şi stăpâneşte-ţi căldura umedă din pântece, pe care n-ai mai simţit-o niciodată până acum, căldură despre care vorbesc curtezanele şi cărţile despre împărţitul pernei.

— Da, spuse ea. Curajul e frumos şi tu îl ai din plin. Apoi trecu din nou pe portugheză. Latina e o limbă atât de obositoare.

— Ai învăţat-o la şcoală?

— Nu, Anjin-san, mai târziu. După ce m-am măritat, am trăit foarte multă vreme departe, în nord. Eram singură, doar cu slugile şi sătenii, şi singurele cărţi pe care le aveam erau în portugheză şi latină – câteva gramatici, cărţi religioase şi o Biblie. Învăţând limbile, timpul trecea mai uşor şi-mi ţinea mintea ocupată. Am fost foarte norocoasă.

— Unde era soţul dumitale?

— La război.

— Câtă vreme ai fost singură?

— Noi avem o zicală, că timpul n-are o singură măsură, el poate fi ca gerul sau ca fulgerul, ca o lacrimă, ca un asediu, ca o furtună, ca un apus de soare sau chiar ca o stâncă.

— E o vorbă înţeleaptă; îi spuse. Apoi adăugă; Portugheza dumitale e foarte bună, senhora. Şi latina. Mai bună decât a mea.

— Vorbele îţi sunt dulci ca mierea, Anjin-san!

— E hontol

— Honto e un cuvânt bun. Honto e că, într-o bună zi, a venit în sat un părinte creştin. Eram ca două suflete rătăcite. A stat patru ani şi m-a ajutat nemăsurat de mult. Mă bucur că pot vorbi bine, spuse ea fără înfumurare. Tatăl meu a vrut să învăţ limbi străine.

— De ce?

— Gândea că trebuie să cunoaştem diavolul cu care avem de luptat.
— Era un om înţelept.
— Nu. N-a fost înţelept.
— De ce?
— Într-o zi am să-ţi spun povestea. E întristătoare.
— De ce-ai fost singură atâta vreme – cât o stâncă?
— De ce nu te odihneşti? Mai avem încă mult de mers.
— Vrei să urci în litieră? Dădu iar să se ridice, dar ea clătină din cap.
— Nu, mulţumesc. Te rog, stai unde eşti. Îmi place să merg pe jos.
— Bine. Dar nu mai vrei să stăm de vorbă?
— Dacă îţi face plăcere, putem discuta. Ce vrei să ştii?
— De ce ai fost singură vreme cât o stâncă?
— Soţul meu m-a trimis departe. Prezenţa mea îl ofensase. A avut perfectă dreptate să facă asta. M-a onorat nedivorţând de mine. Apoi m-a onorat chiar mai mult, primindu-ne, pe mine şi fiul meu, înapoi acasă. Mariko îl privi. Fiul meu are acum cincisprezece ani. Sunt într-adevăr o doamnă bătrână.
— Nu te cred, senhora.
— E honto.
— Câţi ani aveai când te-ai căsătorit?
— Mulţi, Anjin-san. Foarte mulţi.
— Noi avem o zicală: vârsta e ca gerul, sau ca un asediu, sau ca un apus de soare, uneori chiar ca o stâncă. Ea râse. Tot ce e legat de ea e atât de plin de graţie, gândi, fermecat. La dumneata, Venerabilă Doamnă, bătrâneţea e o încântare.
— Pentru o femeie, Anjin-san, bătrâneţea nu e niciodată o încântare.
— Eşti înţeleaptă, pe cât eşti de frumoasă. Latina îi veni pe buze de la sine şi, deşi suna mai oficial şi mai maiestuos, era mai intimă. Fii atent, îşi zise.

Nimeni nu mi-a spus până acum că sunt frumoasă, îşi repetă, Mariko în sinea ei. Aş vrea să fie adevărat.

— Aici nu e înţelept să bagi prea tare în seamă femeia altui bărbat, spuse. Obiceiurile noastre sunt destul de severe. De exemplu, dacă o femeie măritată e găsită singură cu un bărbat într-o cameră cu uşa închisă – chiar dacă doar stau de vorbă –, prin lege, soţul ei, sau fratele lui, sau tatăl lui are dreptul s-o omoare pe loc. Dacă fata e nemăritată, bineînţeles, tatăl poate întotdeauna să facă cu ea ce doreşte.

— Asta nu e nici drept, nici civilizat.

Îi păru rău imediat că-l luase gura pe dinainte.

— Noi ne considerăm destul de civilizaţi, Anjin-san. Mariko era bucuroasă să fie insultată din nou, căci se destrăma vraja şi stingea căldura. Legile noastre sunt foarte bune. Sunt mult prea multe femei libere şi fără nici un fel de legături, ca un bărbat să ia una care aparţine altuia. De fapt, e în apărarea femeilor. Datoria unei soţii e numai faţă de soţul ei. Ai răbdare. Ai să vezi cât de civilizaţi, cât de înaintaţi suntem. Femeile au locul lor, bărbaţii pe al lor. Un bărbat nu poate să aibă decât o soţie oficială – dar, bineînţeles, mai multe concubine –, însă aici femeile au mult mai multă libertate decât doamnele spaniole sau portugheze, din câte mi s-a spus. Putem să mergem nestânjenite unde vrem şi când vrem. Ne putem părăsi soţii, dacă dorim, divorţăm de ei. Putem să refuzăm să ne căsătorim de la bun început, dacă dorim. Suntem stăpânele propriilor noastre averi şi bunuri, ale trupurilor şi sufletelor noastre. Avem puteri deosebite, dacă vrem. Cine se îngrijeşte de toată averea, de toţi banii în gospodăria dumitale?

— Eu, bineînţeles.

— Aici femeia are grijă de toate. Banii nu înseamnă nimic pentru un samurai. Nu sunt de demnitatea unui bărbat adevărat. Eu mă ocup de toată gospodăria soţului meu. El ia toate hotărârile. Eu doar îi îndeplinesc dorinţele întru

totul şi plătesc ce-i de plată. Asta îi dă lui toată libertatea să-şi facă datoria faţă de seniorul său, care e unica lui datorie. O, da, Anjin-san, trebuie să ai răbdare, înainte de a vorbi de rău.

— N-am vrut să fie o critică, senhora. Numai că noi credem că viaţa e sacră, nimănui nu i se poate lua cu uşurinţă viaţa decât dacă încuviinţează un tribunal – tribunalul reginei.

Ea refuză să se lase împăcată.

— Spui o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg, Anjin-san. Dar n-ai zis dumneata „nu e cinstit şi nu e civilizat”?

— Da.

— Atunci asta e o critică, neh? Seniorul Toranaga mi-a cerut să-ţi atrag atenţia că e necuviincios să vorbeşti de rău înainte de a cunoaşte. Trebuie să iei aminte că civilizaţia noastră, cultura noastră e veche de mii de ani. Dintre care trei mii sunt dovediţi prin documente. O, da, suntem un popor străvechi. La fel de vechi ca şi chinezii. Câtă vreme puteţi urmări în trecut cultura voastră?

— Nu mult, senhora.

— Împăratul nostru, Go-Nijo, este al o sută şaptelea în linie neîntreruptă direct din Jimmu-tenno, primul fiinţă pământeană coborâtor din cinci generaţii de spirite pământene şi, înaintea lor, şapte generaţii de spirite celeste, care coboară din Kuni-toko-tachi-noh-Mikoto – primul spirit – apărut când pământul a fost despărţit de ceruri. Nici chiar China nu poate prezenta o astfel de istorie. De câte generaţii domnesc regii din ţara domniei-tale?

— Regina noastră este a treia din dinastia Tudor, senhora. Dar e bătrână şi fără copii, aşa că e ultima.

— O sută şapte generaţii, Anjin-san, înapoi către rădăcini divine, repetă ea plină de mândrie.

— Dacă crezi asta, senhora, cum poţi să mai zici că eşti catolică?

O văzu stăpânindu-şi mânia şi ridicând din umeri.

— Sunt creştină doar de zece ani, deci novice, şi, deşi cred din toată inima în Dumnezeul creştin, în Dumnezeu Tatăl, şi Fiul, şi Sfântul Duh, împăratul nostru este direct coborâtor din zei sau din Dumnezeu. Este de origine divină. Sunt multe lucruri pe care nu le pot lămuri sau înţelege. Dar stirpea divină a împăratului meu este mai presus de orice îndoială. Da, sunt creştină, dar mai întâi de toate sunt japoneză.

Să fie acesta secretul vostru? Faptul că sunteţi mai întâi de toate japonezi? se întrebă. O privise uluit de ceea ce spunea. Datinile lor sunt nişte aiureli! Banii nu înseamnă nimic pentru un adevărat bărbat? Acum e limpede de ce Toranaga a fost atât de dispreţuitor când am pomenit de bani la prima întâlnire. O sută şapte generaţii? Cu neputinţă! Omorât pe loc doar pentru c-ai fost, împreună cu o femeie, într-o cameră cu uşa închisă, fără să fii cu nimic vinovat! Asta e barbarie – te trage pe faţă la omor! Nu despre asta vorbise Rodrigues? Nu asta a făcut Omi-san? Nu l-a omorât pur şi simplu pe ţăranul ăla? Iisuse, nu m-am gândit la Omi de zile întregi. Nici la sat. Nici la groapă, nici la mine, îngenuncheat în faţa lui. Lasă-l acum, ascultă ce spune femeia, ai răbdare, cum zice ea, pune-i întrebări, fiindcă ea îţi va da cheia prin care să-l faci pe Toranaga să se alăture planului tău. Acum Toranaga ţi-e fără îndoială dator. L-ai salvat. El o ştie – toată lumea o ştie. Nu ţi-a mulţumit ea, nu pentru c-ai salvat-o pe ea, ci pe el?

Coloana înainta prin oraş, îndreptându-se către mare. Îl văzu pe Yabu mergând cu pas susţinut şi, o clipă, ţipetele lui Pieterzoon îi răsunară dureros în minte.

— Fiecare lucru la timpul său, murmură, cu jumătate de glas.

— Da, spunea Mariko. Trebuie să fie foarte greu pentru dumneata. Lumea noastră e atât de diferită de a voastră. Foarte diferită, dar foarte înţeleaptă.

Ea zărea figura neclară a lui Toranaga în litiera din faţă şi-i mulţumi încă o dată lui Dumnezeu pentru că-l scăpase. Cum

să-i explic barbarului despre noi, cum să-l laud pentru vitejia lui? Toranaga îi poruncise să-i explice, dar cum?

— Dă-mi voie să-ţi spun o poveste, Anjin-san. Când eram tânără, tatăl meu era general în slujba unui daimyo numit Goroda. La vremea aceea, seniorul Goroda nu era marele dictator, ci doar un daimyo, care lupta încă pentru putere. Tatăl meu l-a poftit pe acest Goroda şi pe cei mai de seamă vasali ai lui la un ospăţ. Nici nu i-a dat prin minte că nu erau destui bani să cumpere toată mâncarea, saké-ul, tăvile lăcuite şi tatami-urile pe care o asemenea vizită le cerea, după datină. Să nu crezi că mama gospodărea prost banii, nici pomeneală. Fiecare bănuţ din venitul tatălui meu mergea la vasalii lui şi, deşi oficial el avea bani doar pentru patru mii de războinici, mama, prin felul cum îi drămuia cu chibzuială, a făcut ca el să poată duce în luptă cinci mii trei sute de oameni, pentru cinstea seniorului său. Noi, familia – mama, concubinele oficiale ale tatălui meu, fraţii şi surorile mele – abia dacă aveam destul ca să mâncăm. Dar ce conta asta? Tata şi oamenii lui aveau cele mai bune arme, cei mai buni cai, iar ei îşi dădeau toată silinţa în slujba seniorului lor!

Da, pentru acest ospăţ nu erau destui bani, aşa că mama a mers la meşterii de peruci din Kyoto, şi şi-a vândut părul. Mi-l amintesc, era ca o picătură de întuneric şi-i ajungea până la brâu. Dar l-a vândut. Meşterii i l-au tăiat în aceeaşi zi şi i-au dat o perucă ieftină, iar ea a cumpărat tot ce era de trebuinţă, salvând onoarea tatălui meu. Era datoria ei să plătească cheltuielile, şi a plătit. Ea şi-a făcut datoria. Pentru noi datoria e tot ce poate fi mai important.

— Ce-a spus tatăl tău când a aflat?

— Ce ar fi putut spune, altceva decât să-i mulţumească? Era datoria ei să găsească banii ca să-i salveze onoarea.

— Trebuie să-l fi iubit foarte mult.

— Iubire e un cuvânt creştin, Anjin-san. Iubirea e un gând creştin, un ideal creştin. Noi n-avem nici un cuvânt pentru „iubire”, aşa cum văd că-l înţelegeţi voi. Datorie, credinţă,

onoare, respect, dorinţă, acestea sunt cuvintele şi gândurile pe care le avem, şi-i tot ce ne trebuie.

Îl privi şi, fără să vrea, revăzu clipa când el îl salvase pe Toranaga şi, prin Toranaga, pe soţul său. Să nu uiţi niciodată că ei amândoi erau prinşi acolo ca-ntro cursă, şi că amândoi ar fi morţi acum, dacă n-ar fi fost acest bărbat.

Se asigură că nu era nimeni prin preajmă.

— De ce-ai făcut ceea ce ai făcut?

— Nu ştiu. Poate, pentru că… Se opri. Erau atâtea lucruri pe care le putea spune: Poate, pentru că Toranaga era fără apărare şi nu voiam să fie ciopârţit… Pentru că, dacă el era descoperit, am fi intrat cu toţii la apă… Pentru că bănuiam că nimeni, în afară de mine, nu ştia şi doar eu puteam hotărî soarta… Pentru că nu voiam să mor – sunt prea multe de făcut ca să-mi irosesc viaţa şi Toranaga este singurul om care-mi poate da înapoi corabia şi libertatea. În loc de toate astea, răspunse în latină:

— Pentru că El a spus: dă-i Cezarului ce este al Cezarului.

— Da, spuse ea şi adăugă în aceeaşi limbă: da, asta încercam şi eu să spun. Cezarului ale sale, iar Domnului ale sale. Tot astfel şi la noi. Dumnezeu este Dumnezeu, şi împăratul nostru e de la Dumnezeu. Iar Cezarul e Cezar şi trebuie onorat ca un Cezar. Apoi, mişcată de înţelegerea şi de blândeţea din vocea lui, spuse: Eşti înţelept. Uneori cred că pătrunzi mai multe decât rosteşti.

Nu faci ceea ce ai jurat că n-ai să faci niciodată? se întrebă Blackthorne. Nu eşti făţarnic? Da şi nu. Nu le datorez nimic. Sunt prizonier. Mi-au furat nava şi bunurile şi au ucis pe unul dintre oamenii mei. Sunt păgâni… mă rog, unii dintre ei sunt păgâni, iar restul catolici. Nu datorez nimic păgânilor, nici catolicilor. Dar ţi-ar plăcea s-o pui în pat, şi-ncercai s-o încânţi, aşa-i?

Afurisită conştiinţă!

Acum marea era mai aproape, la o jumătate de milă. Putea deja să vadă o mulţime de corăbii şi fregata portugheză cu luminile de ancoraj. Ar fi o pradă grozavă. Cu douăzeci de

băieţi zdraveni aş putea s-o iau. Gândurile i se întoarseră spre Mariko. Ciudată femeie, dintr-o familie ciudată. De ce l-a jignit pe Buntaro, maimuţoiul ăla? Cum s-a putut culca cu el – cum s-a putut mărita cu el? Ce-a vrut să spună cu „întristătoare”?

— Senhora, spuse păstrându-şi blândeţea din glas, mama dumitale trebuie să fi fost o femeie deosebită ca să facă aşa ceva.

— Da. Pentru ceea ce a făcut, ea va trăi veşnic. Acum e o legendă. Ea era samurai ca şi… ca şi tatăl meu.

— Am crezut că numai bărbaţii sunt samurai.

— O, nu, Anjin-san. Bărbaţii şi femeile sunt deopotrivă samurai, războinici cu îndatoriri faţă de seniorii lor. Mama mea a fost un samurai adevărat, datoria faţă de soţul ei fiind mai presus de orice.

— Ea este acum acasă la dumneata?

— Nu. Nici ea, nici tatăl meu, niciunul dintre fraţii sau surorile mele, sau altcineva din familie. Eu sunt ultima din neamul meu.

— S-a întâmplat o nenorocire?

Brusc, Mariko se simţi obosită. Sunt istovită. Sunt sătulă să vorbesc latina şi portugheza, atât de dezgustătoare, şi sunt sătulă să mai fac pe dascălul, îşi zise. Nu sunt dascăl. Nu sunt decât o femeie care-şi cunoaşte datoria şi vrea să şi-o facă în linişte. Nu mai vreau să simt iarăşi căldura aceea, nimic de la bărbatul ăsta, care mă tulbură atât de mult. Nu vreau să mai ştiu de el.

— Într-un fel, Anjin-san, a fost o nenorocire. Într-o zi am să-ţi povestesc despre ea.

Grăbi uşor pasul şi se îndreptă spre cealaltă litieră. Cele două slujnice zâmbiră nervos.

— Avem mult de mers, Mariko-san? întrebă Sono.

— Sper că nu prea mult, spuse ea încurajator.

Căpitanul samurailor în gri se ivi brusc din întuneric, de cealaltă parte a litierei. Ea se întrebă câte din cele spuse lui Anjin-san fuseseră auzite.

— Nu vrei să chem nişte purtători de kaga, Mariko-san? Ai obosit? întrebă căpitanul.

— Nu, nu, mulţumesc. Încetini dinadins mersul, îndepărtându-l de litiera lui Toranaga. Nu sunt obosită deloc.

— Barbarul se poartă bine? Nu-ţi face necazuri?

— O, nu. Pare destul de potolit acum.

— Despre ce vorbeaţi?

— Tot felul de lucruri. Încercam să-i explic unele dintre legile şi obiceiurile noastre. Arătă înapoi către donjonul castelului ce se profila pe cer. Seniorul Toranaga mi-a cerut să încerc să-l fac să priceapă câte ceva.

— A, da, seniorul Toranaga. Căpitanul aruncă o privire scurtă spre castel, apoi înapoi, către Blackthorne. De ce îl interesează barbarul pe seniorul Toranaga, doamnă?

— Nu ştiu. Cred că din pricină că e atât de ciudat.

Dădură colţul într-o altă stradă, cu case ascunse în spatele gardurilor de la grădini. Era puţină lume prin preajmă. Mai departe se aflau docurile şi marea. Catargele se zăreau pe deasupra clădirilor şi aerul era greu de mirosul algelor.

— Despre ce altceva aţi mai vorbit?

— Au nişte idei tare ciudate. Se gândesc tot timpul la bani.

— Se spune că toţi din naţia lor sunt împuţiţi de negustori pirat Nu e nici un samurai printre ei. Ce vrea seniorul Toranaga cu el?

— Îmi pare rău, dar nu ştiu.

— Se spune că e creştin, aşa zice el. Aşa e?

— Nu-i creştin ca noi. Eşti creştin, căpitane?

— Stăpânul meu e creştin, deci şi eu sunt creştin. Stăpânul meu este seniorul Kiyama.

— Am cinstea de a-l cunoaşte foarte bine. L-a onorat pe soţul meu logodindu-şi o nepoată cu fiul meu.

— Da, ştiu, doamnă Toda.

— Acum seniorul Kiyama e mai bine? Înţeleg că doctorii nu îngăduie nimănui să-l vadă.

— Nu l-am văzut de o săptămână. Niciunul dintre noi. Poate c-are boala chinezească. Dumnezeu să-l apere de aşa ceva şi blestemaţi să fie toţi chinezii! Privi către Blackthorne. Doctorii spun că barbarii ăştia au adus molima în China, în Macao, şi de acolo pe ţărmurile noastre.

— Sumus omnes în manu Dei, spuse ea. Suntem cu toţii în mâinile Domnului.

— Ita, amen, răspunse căpitanul fără să se gândească, căzând în cursă.

Blackthorne prinsese clipa când pe căpitan îl luase gura pe dinainte, văzuse fulgerul de mânie de pe faţa acestuia şi-l auzi spunând ceva printre dinţi lui Mariko, care roşi şi se opri. Coborî din litieră şi se îndreptă către el.

— Dacă vorbeşti latina, centurionule, atunci fii bun şi stai puţin de vorbă cu mine. Sunt dornic să învăţ cât mai multe despre această măreaţă ţară a voastră.

— Da, vorbesc limba ta, străine.

— Nu e limba mea, centurionule, ci aceea a Bisericii şi a tuturor oamenilor cultivaţi din lumea mea. O vorbeşti bine. Cum şi când ai învăţat-o?

Coloana trecea pe lângă ei şi toţi samuraii, atât cei în uniforme gri, cât şi cei în maro, îi priveau. Lângă litiera lui Toranaga, Buntaro se opri şi se întoarse spre ei. Căpitanul şovăi, apoi începu să meargă din nou. Mariko era bucuroasă că Blackthorne li se alăturase. O vreme merseră în tăcere.

— Centurionul vorbeşte limba curgător, minunat, nu-i aşa? îi spuse Blackthorne lui Mariko.

— Da, într-adevăr. Ai învăţat-o în seminar, centurionule?

— Şi tu străine, zise căpitanul rece, fără să-i dea ei nici o atenţie, urând amintirea seminarului din Macao, unde fusese trimis de copil de către Kiyama, ca să înveţe limba, acum, că vorbim direct, spune-mi de ce ai întrebat-o pe această doamnă: „Cine mai ştie…”. Cine să mai ştie ce?

— Nu-mi amintesc. Mintea mea o luase razna.

— A, razna, da? Atunci de ce ai spus: „Dă-i Cezarului ce e al Cezarului”?

— Era doar o zicală. Discutam cu această doamnă, care spune poveşti pline de învăţăminte, care uneori sunt însă greu de înţeles.

— Da, sunt multe de înţeles. Ce te-a scos din minţi la poartă? Şi de ce ţi-ai revenit atât de repede?

— Asta a fost voia Domnului.

Mergeau din nou lângă litieră, căpitanul furios că fusese păcălit atât de uşor. Fusese prevenit de seniorul Kiyama, stăpânul lui, că femeia era de-o isteţime fără margini. 'Nu uita că poartă trădarea în sânge şi că piratul e plămada Satanei. Priveşte, ascultă şi ţine minte. Poate că ea o să se acuze singură şi ar putea ajunge un viitor martor al regenţilor împotriva lui Toranaga. Ucide-l pe pirat când începe ambuscada.”

Săgeţile veniră din întuneric şi prima străpunse gâtul căpitanului, şi în timp ce-şi simţea plămânii în flăcări şi moartea înghiţindu-l, ultimul lui gând fu a mirare, căci ambuscada nu trebuia să fie aici, pe această stradă, ci mai departe, jos, lângă docuri, iar atacul nu trebuia să fie împotriva lor, ci a piratului.

O altă săgeată izbise puternic stâlpul litierei, la un deget de capul lui Blackthorne. Două săgeţi străpunseră perdelele trase de la litiera lui Kiritsubo, din faţă, şi alta o lovise pe fata aşa în brâu. Când ea începu să ţipe, hamalii lăsară litierele jos şi o rupseră la fugă prin întuneric. Blackthorne se rostogoli la adăpostul litierei prăbuşite, trăgând-o şi pe Mariko cu el. Samuraii în gri şi maro se împrăştiară. O ploaie de săgeţi se abătu asupra ambelor litiere. Una izbi cu zgomot surd pământul în locul unde se aflase Mariko cu o clipă mai devreme. Buntaro se străduia cât putea să acopere cu trupul său litiera lui Toranaga, o săgeată se înfipse în spatele armurii sale din bambus, piele şi zale, apoi, când ploaia de săgeţi încetă, se repezi şi trase perdelele de la litieră. Cele două săgeţi erau înfipte în pieptul şi şoldul lui Toranaga, dar acesta nu era rănit, şi el

smulse vârfurile oprite în armura pe care o purta sub chimonou. Apoi îşi aruncă pălăria cu boruri largi şi peruca.

În gardă, cu săgeata pusă în arc, Buntaro scruta întunericul în căutarea duşmanului, iar Toranaga lupta să iasă de sub perdele şi, smulgându-şi sabia de sub aşternut, sări în picioare. Mariko încercă să sară în ajutorul lui Toranaga, dar Blackthorne, o trase înapoi cu un strigăt, pentru că alte săgeţi căzură în jurul litierelor, omorând doi samurai în maro şi unul în gri. Alta trecu atât de aproape de Blackthorne încât îi zgârie obrazul. O alta îi ţintui poala chimonoului de pământ. Slujnica Sono era lângă fata ce se zvârcolea de durere, stăpânindu-şi plină de curaj ţipetele. Apoi Yabu strigă, arătând cu mâna într-o parte. Pe unul dintre acoperişurile de ţiglă se întrezăreau siluete vagi. O ultimă salvă şuieră din întuneric, tot asupra litierelor. Buntaro şi alţi samurai în maro se puseră între ele şi Toranaga. Un bărbat muri. O săgeată trecu prin articulaţia de la umăr a armurii lui Buntaro făcându-l să scoată un geamăt de durere. Yabu, cu samuraii în maro şi gri, se aflau acum lângă zid, în urmărirea atacatorilor, dar aceştia dispăruseră în întuneric şi, deşi o duzină de samurai alergaseră spre colţ ca să le taie calea, toţi ştiau că nu aveau nici o speranţă să-i prindă. Blackthorne se ridică greoi în picioar şi o ajută şi pe Mariko să se ridice. Era tulburată, dar neatinsă.

— Mulţumesc, spuse ea şi se grăbi către Toranaga ca să-i ajute pe ceilalţi să-l ferească, de ochii samurailor lui Ishido. Buntaro striga către oamenii săi să stingă faclele de lângă litiere. Atunci unul dintre samuraii în gri spuse: „Toranaga!” şi, deşi fusese rostit încet, auziră cu toţii.

În lumina pâlpâitoare a torţelor, fardul brăzdat de sudoare îl făcea pe Toranaga să pară grotesc.

Unul dintre ofiţerii uniformelor gri se înclină. De necrezut, aici era duşmanul stăpânului său, liber, în afara zidurilor castelului.

— Veţi aştepta aici, senior Toranaga. Tu, spuse el scurt unuia dintre oamenii săi, înştiinţează-l deândata pe seniorul Ishido, şi omul plecă în goană.

— Opreşte-l, spuse Toranaga încet.

Buntaro slobozi două săgeţi. Omul căzu mort. Ofiţerul trase sabia lungă şi cu un strigăt ascuţit de bătălie, se aruncă asupra lui Toranaga, dar Buntaro era pregătit şi pară lovitura. În aceeaşi clipă samuraii în maro şi gri, îşi traseră săbiile şi se aruncară unii asupra celorlalţi. Se încinse o încăierare învălmăşită. Buntaro şi ofiţerul, la fel de tari amândoi, fandau şi loveau. Brusc un samurai în gri se desprinse din învălmăşeală şi se aruncă asupra lui Toranaga, dar imediat Mariko ridică o torţă, ţâşni înainte şi o aruncă ofiţerului în ochi. Buntaro îşi despică duşmanul în două, apoi se roti, îl ciopârţi pe al doilea şi-l spintecă pe altul, care încerca să ajungă la Toranaga, în timp ce Mariko, acum cu o sabie în mână, se feri într-o parte din calea lui, fără să-şi dezlipească ochii de pe Toranaga sau Buntaro, monstruoasa lui gardă personală.

Patru samurai în gri se aruncară deodată asupra lui Blackthorne, care parcă prinsese rădăcini lângă litiera lui, îi privi apropiindu-se, neputincios. Yabu şi un samurai în maro săriră în întâmpinarea lor, luptând ca nişte demoni. Blackthorne se repezi, înşfăcă o torţă şi, rotind-o ca pe o ghioagă, îi descumpăni pentru o clipă pe atacatori. Yabu omorî unul, schilodi altul, apoi patru samurai în maro se întoarseră în fugă să termine cu ultimii doi atacatori. Fără să stea pe gânduri, Yabu şi samuraiul în maro, rănit, se aruncară din nou în luptă, apărându-l pe Toranaga. Blackthorne alergă şi culese de jos o sabie lungă, pe jumătate spadă, pe jumătate suliţă, şi fugi lângă Toranaga. În mijlocul zarvei şi ţipetelor, singur Toranaga stătea nemişcat, cu sabia în teacă.

Samuraii în gri luptau plin de curaj. Patru dintre ei se aruncară laolaltă într-un atac sinucigaş asupra lui Toranaga. Oamenii lui Toranaga îi opriră. Samuraii în gri se

regrupară şi atacară din nou. Apoi un ofiţer porunci ca trei dintre ei să se retragă după ajutoare, iar ceilalţi să le acopere retragerea. Cei trei samurai în gri o rupseră la fugă şi, deşi fură urmăriţi, iar Buntaro ucise unul, ceilaţi doi izbutiră să scape.

Ceilalţi fură ucişi până la unul.

CAPITOLUL 24

Se grăbeau pe străzi lăturalnice şi pustii, mergând pe ocolite către chei şi galeră. Erau zece: în frunte Toranaga, apoi Yabu, Mariko, Blackthorne şi şase samurai. Restul, sub conducerea lui Buntaro, fuseseră trimişi cu litierele şi convoiul de bagaje pe drumul hotărât dinainte, cu porunca de a se îndrepta fără grabă către galeră. Trupul Asei, slujnica, se afla într-una din litiere. Într-un scurt răgaz în timpul luptei, Blackthorne îi scosese săgeata din rană. Toranaga văzuse sângele negru izbucnind şi privise nedumerit cum pilotul o ţinuse la piept, în loc s-o lase să moară liniştită, în singurătate demnă şi apoi, când lupta încetase de tot, cu câtă grijă o pusese în litieră. Fata fusese curajoasă şi nu se văitase deloc, îşi ţinuse doar privirile aţintite asupra lui până când o cuprinsese moartea. Toranaga poruncise să fie lăsată în litiera cu perdele, ca momeală, şi unul din răniţi fusese pus în cea de a doua litieră, în acelaşi scop.

Din cei cincizeci de samurai ai lui Toranaga, care alcătuiseră escorta, cincisprezece fuseseră ucişi pe loc, iar unsprezece răniţi mortal. Cei unsprezece fuseseră trimişi cu cinste şi degrabă în Nemărginire, după datină, trei luându-şi viaţa cu mâna lor, opt ajutaţi de Buntaro, la cererea lor. Apoi Buntaro îi strânsese pe cei rămaşi în jurul litierelor închise şi plecase. Patruzeci şi opt de samurai în uniforme gri zăceau în ţărână.

Toranaga ştia că era primejdios de lipsit de apărare, dar era mulţumit. Totul mersese bine, gândi, dacă socoteşti cât de schimbător este norocul. Ce interesantă e viaţa! La început am crezut că e un semn rău că m-a văzut pilotul

schimbând locul cu Kiri. Apoi pilotul m-a salvat, a făcut cu iscusinţă pe nebunul şi mulţumită lui am scăpat de Ishido. Nu mă gândisem că Ishido ar fi putut fi şi la poarta principală, ci doar în curtea exterioară. Asta a fost o scăpare. De ce a venit Ishido acolo? Nu e felul lui să fie atât de prudent. Cine l-a sfătuit? Kiyama? Onoshi? sau Yodoko? O femeie ar bănui sau ar putea să bănuie un asemenea şiretlic.

Fusese un plan bun – planul secret de evadare – stabilit de săptămâni, căci era limpede că Ishido avea să încerce să-l ţină în castel, că o să-i întoarcă pe ceilalţi regenţi împotriva lui, promiţându-le orice, că o să-şi sacrifice de bunăvoie ostaticul din Yedo, pe doamna Ochiba, şi că o să folosească orice mijloace ca să-l ţină sub pază până la ultima întrunire a regenţilor, unde avea să fie încolţit, învinuit de trădare şi înlăturat.

— Dar tot o să te-acuze de trădare! îi spusese Hiro-matsu când Toranaga trimisese după el cu o noapte în urmă, îndată după lăsarea întunericului, ca să-i explice ce-are de gând să-ncerce şi de ce el, Toranaga, şovăise atâta. Chiar dacă scapi, regenţii or să te acuze în lipsă, cu tot atâta uşurinţă cu care ar face-o de faţă cu tine. Aşa că eşti obligat să-ţi faci seppuku când ei îţi vor porunci, pentru că o să ţi-o poruncească.

— Da, spusese Toranaga. Ca preşedinte al regenţilor sunt obligat s-o fac, dacă cei patru votează împotriva mea. Dar iată – scosese un pergament făcut sul din mânecă – aici este demisia mea oficială din Consiliul Regenţilor. I-o vei da lui Ishido când se va afla despre fuga mea.

— Ce?

— Dacă-mi dau demisia, nu mai sunt legat prin jurământul meu de regent, neh? Taiko nu mi-a interzis niciodată să demisionez, neh? Dă-i şi asta lui Ishido. Îi înmânase lui Hiro-matsu pecetea, sigiliul oficial al funcţiei sale de preşedinte.

— Dar acum eşti total izolat. Eşti pierdut!

— Te-nşeli. Ascultă, testamentul lui Taiko a stabilit un consiliu de cinci regenţi care să guverneze ţara. Acum sunt patru. Ca să fie legal, înainte de a îndeplini mapdatul împăratului, cei patru trebuie să aleagă sau să numească un nou membru, al cincilea, neh? Ishido, Kiyama, Onoshi şi Sugiyama trebuie să se înţeleagă, neh? Noul regent nu trebuie să convină tuturor? Bineînţeles! Acum spune-mi, bătrân prieten, e pe lumea asta cineva cu care aceşti vrăjmaşi să le convină să-şi împartă puterea? Ei? Şi în timp ce ei se ceartă, nu se ia nici o hotărâre şi…

— Noi ne pregătim de război, şi nu mai eşti legat de nici un jurământ, şi poţi s-arunci aici puţină miere, dincolo puţină fiere, şi grămada aia de scârnăvii o să se mănânce între ei! spusese Hiro-matsu grăbit. Ah, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, eşti un bărbat între bărbaţi. Îmi înghit sabia dacă nu eşti cel mai înţelept om din împărăţie!

Da, a fost un plan bun, gândi Toranaga şi toţi şi-au jucat rolurile bine: Hiro-matsu, Kiri şi frumoasa mea Sazuko. Şi acum toţi sunt închişi cu străşnicie în castel, şi-or să rămână acolo sau o să li se îngăduie să plece. Cred că n-o să li se îngăduie niciodată să plece.

Mi-ar părea rău să-i pierd.

Conducea grupul fără şovăială, cu pas iute, dar măsurat, pasul lui de vânătoare, pas pe care-l putea ţine fără încetare două zile şi o noapte, dacă trebuia. Purta încă pelerina de călătorie şi chimonoul lui Kiri, dar îşi ridicase poalele ca să nu-l împiedice la mers, iar încălţările militare se alăturau nefiresc acestora.

Traversară o altă stradă pustie şi coborâră o alee. Ştia că Ishido avea să afle curând, şi atunci se va porni o vânătoare îndârjită. E timp destul, îşi spuse.

Da, planul a fost bun. Dar n-am prevăzut ambuscada. Asta m-a costat trei zile de siguranţă. Kiri era sigură că poate ţine toată treaba neştiută timp de cel puţin trei zile. Dar acum secretul s-a spulberat şi n-o să mă pot strecura la bordul navei ca să ieşim în larg. Pentru cine a fost

ambuscada? Pentru mine sau pentru pilot? Bineînţeles că pentru pilot. Dar săgeţile au fost trase în ambele litiere. Da, dar arcaşii erau destul de departe, şi era greu de desluşit, şi era mai înţelept şi mai sigur să-i omoare pe amândoi.

Cine a poruncit atacul, Kiyama sau Onoshi? Sau portughezii? Sau preoţii creştini?

Toranaga întoarse capul să vadă ce face pilotul. Păşea hotărât, ca şi femeia care mergea alături de el, deşi amândoi erau obosiţi. La orizont se zărea vastul masiv colţuros al castelului deasupra căruia se profila, falnic, donjonul. În noaptea asta a fost pentru a doua oară când era cât pe-aci să mor acolo. O să fie oare castelul ăsta mormântul meu? Taiko îmi spunea destul de des: „Stirpea mea va dăinui atâta vreme cât va dăinui castelul Osaka, iar tu, Toranaga Minowara, eşti sortit să-ţi se scrie epitaful pe zidurile lui. Osaka o să-ţi aducă moartea, credinciosul meu vasal!” Şi totdeauna urma râsul acela şuierat, muşcător, care-l aducea la capătul răbdărilor.

Trăieşte oare Taiko prin Yaemon? Fie că da, fie că nu, Yaemon e moştenitorul lui legal.

Cu un efort, Toranaga îşi desprinse privirea de la castel, dădu un alt colţ şi porni alergând printr-un labirint de alei. În cele din urmă se opri în faţa unei uşi roase de vreme. În lemnul ei era încrustat un peşte. Ciocăni într-un fel anume. Uşa se deschise imediat. În aceeaşi clipă, samuraiul şleampăt se înclină:

— Alteţă?

— Ia-ţi oamenii şi urmează-mă, spuse Toranaga şi porni din nou.

— Bucuros.

Samuraiul nu purta chimonoul-uniformă maro, ci zdrenţele pestriţe ale roninilor, dar el făcea parte din cele mai bune trupe ale lui Toranaga, pe care acesta le trimisese pe ascuns în Osaka pentru astfel de cazuri extreme. Cincisprezece bărbaţi, îmbrăcaţi la fel, şi bine înarmaţi, îl urmară desfăşurându-se iute ca avangardă şi ariergardă, în

vreme, ce unul dintre ei alergă să dea alarma şi altor trupe secrete. Curând Toranaga avea cincizeci de soldaţi cu el. O altă sută îi acoperea flancurile. O altă mie avea să fie gata în zori, dacă va avea nevoie de ei. Se destinse şi îşi domoli pasul, simţind că pilotul şi femeia oboseau prea repede. Avea nevoie de ei în putere.

Toranaga stătea în întunericul depozitului de mărfuri şi cerceta galera, debarcaderul şi ţărmul. Yabu şi un samurai se aflau lângă el. Ceilalţi fuseseră lăsaţi într-un grup strâns la o sută de paşi în urmă, pe alee.

Un detaşament de o sută de samurai în gri aştepta lângă pasarela galerei, la câteva sute de paşi mai departe, dincolo de o porţiune largă de pământ bătătorit, care-i ferea de orice atac neaşteptat. Galera era trasă cu bordul la chei, legată de piloni prinşi în debarcaderul de piatră ce înainta o sută de iarzi în mare. Vâslele erau aşezate ordonat, iar pe punte se zărea nedesluşit o mulţime de marinari şi războinici.

— Sunt de-ai noştri sau de-ai lor? întrebă încet.

— E prea departe ca să fii sigur, răspunse Yabu.

Era vremea fluxului. Dincolo de galeră, bărcile de pescuit veneau şi plecau, felinarele slujindu-le şi la pescuit şi ca lumini de poziţie. Spre nord, de-a lungul ţărmului, erau trase pe plajă şiruri de bărci de toate mărimile, pe Ungă care trebăluiau câţiva pescari. La cinci sute de paşi spre sud, la alt debarcader de piatră, se afla fregata portugheză Santa Teresa. În lumina torţelor pâlcuri de hamali, încărcau de zor baloturi şi butoaie. Un alt grup mare de samurai în uniforme gri zăboveau în apropiere. Era un lucru obişnuit, căci toate navele portugheze sau străine din port erau, prin lege, sub supraveghere continuă. Numai la Nagasaki navele portugheze veneau şi plecau nestingherite.

Dac-am putea întări paza acolo, am dormi cu toţii mai liniştiţi, îşi spuse Toranaga. Da, dar putem să-i îngrădim şi să facem din ce în ce mai mult negoţ cu China? Asta-i capcana în care ne-au prins barbarii din sud, din care nu e

nici o scăpare, atâta vreme cât acei daimyo creştini stăpânesc Kyushu şi preoţii sunt de neînlocuit. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este ceea ce a făcut Taiko. Dă-le barbarilor câte ceva, prefă-te că le iei înapoi, încearcă să-i înşeli, ştiind că, fără negoţul cu China, viaţa ar fi imposibilă.

— Cu îngăduinţa voastră, stăpâne, o să atac imediat, spuse în şoaptă samuraiul.

— V-aş sfătui să n-o facem, spuse Yabu. Nu ştim dacă oamenii noştri sunt la bord. Şi s-ar putea ca o mie de oameni să fie ascunşi pe aici, prin preajmă. Oamenii aceia – arătă spre samuraii în gri de lângă nava portugheză – au să dea alarma. Ne-ar fi cu neputinţă să luăm nava şi să ieşim în larg înainte ca ei să ne încolţească. Ne trebuie de zece ori mai mulţi oameni decât avem acum.

— Generalul Ishido o să afle curând, spuse samuraiul. Atunci toată Osaka o să mişune de duşmani mai mulţi ca muştele pe un câmp de bătălie. Eu am o sută cincizeci de oameni, cu cei din flancuri. Asta o să fie de-ajuns.

— Nu-i îndeajuns ca să fim siguri. Nu, dacă marinarii noştri nu sunt pregătiţi la vâsle. Mai bine să facem cumva şi să-i atragem în altă parte pe cei în gri – şi pe toţi cei care ar putea fi ascunşi. Şi pe aceia, arătă Yabu din nou spre oamenii de lângă fregată.

— Cum? spuse Toranaga.

— Să dăm foc străzii.

— Cu neputinţă, protestă samuraiul îngrozit.

Incendierea era o crimă pedepsită cu arderea în public a întregii familii a celui vinovat, indiferent de generaţie. Era cea mai severă pedeapsă prevăzută de lege, focul fiind cea mai mare nenorocire pentru un sat, târg sau oraş din împărăţie. Lemnul şi hârtia erau singurele materiale de construcţie, afară de ţiglele de pe unele acoperişuri. Fiecare casă, fiecare magazie, fiecare colibă şi fiece palat era o cutie de iască.

— Nu putem da foc străzii!

— Ce e mai important, îl întrebă Yabu, distrugerea câtorva străzi sau moartea stăpânului nostru?

— Focul se-ntinde, Yabu-san. Nu putem să ardem Osaka. Sunt un milion de oameni aici, poate mai mult.

— Acesta e răspunsul tău la întrebarea mea?

Cenuşiu la faţă, samuraiul se-ntoarse spre Toranaga:

— Alteţă, voi face orice-mi porunciţi. Asta doriţi să fac?

Toranaga privi într-o doară către Yabu.

Acesta arătă dispreţuitor cu degetul către oraş.

— Acum doi ani, jumătate din el a ars până-n temelii şi priviţi-l acum. În urmă cu cinci ani, a fost Focul cel Mare. Câte sute de mii de oameni au pierit atunci? Ce contează asta? Nu sunt decât nişte târgoveţi, negustori, meşteşugari şi eta. Ar fi altceva dacă Osaka ar fi un sat plin de ţărani.

Toranaga cercetase de multă vreme vântul. Adia uşor şi n-ar fi înteţit flăcările. Poate. Dar un incendiu putea să se transforme cu uşurinţă într-un adevărat ocean de flăcări, care-ar fi putut mistui tot oraşul. N-ar fi scăpat decât castelul. Ah, n-aş şovăi nici o clipă dacă ar cuprinde castelul.

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre ceilalţi.

— Mariko-san, ia pilotul şi pe cei şase samurai ai noştri şi du-te la galeră. Prefă-te foarte înspăimântată. Spune-le samurailor în gri că a fost o ambuscadă – bandiţi sau ronini, nu ştii cine. Spune-le unde s-a întâmplat şi că ai fost trimisă degrabă de căpitanul escortei ca să aduci ajutoare dintre ei, că lupta e încă în toi, că bănuieşti că Kiritsubo a fost ucisă sau rănită şi roagă-i să se grăbească. Dacă o să fii convingătoare, asta o să-i îndepărteze pe mulţi.

— Înţeleg perfect, Alteţă.

— Apoi, orice ar face samuraii în gri, du-te la bord cu pilotul. Dacă marinarii noştri sunt acolo şi dacă nava şi restul sunt în ordine, întoarce-te pe pasarelă şi prefă-te că leşini. Ăsta e semnalul nostru. Fă-o chiar în capătul pasarelei. Toranaga îşi opri ochii asupra lui Blackthorne. Spune-i şi lui ce-ai să faci, dar nimic despre leşin.

Se întoarse ca să dea ordine oamenilor rămaşi şi instrucţiuni speciale celor şase samurai.

După ce Toranaga termină, Yabu îl trase deoparte.

— De ce trimiţi barbarul? N-ar fi mai sigur să-l laşi aici? Mai în siguranţă pentru dumneata?

— Mai sigur pentru el, Yabu-san, nu pentru mine. E o momeală folositoare.

— Incendierea străzii ar fi fost totuşi mai sigură.

— Da.

Toranaga se gândi că era mai bine să-l aibă pe Yabu de partea sa, nu a lui Ishido. Mă bucur că nu l-am făcut să sară din turn ieri.

— Alteţă?

— Da, Mariko-san?

— Îmi cer iertare, dar Anjin-san întreabă ce se întâmplă dacă nava e-n mâinile duşmanului?

— Spune-i că nu e nevoie să meargă cu tine dacă nu-i destul de întremat.

Blackthorne îşi stăpâni mânia auzind cele spuse de Toranaga.

— Spune-i seniorului Toranaga că planul său nu e bun pentru dumneata, că dumneata ar trebui să stai aici. Dacă totul e bine, pot eu să fac un semn.

— Nu pot face asta, Anjin-san, nu-i ce a poruncit stăpânul nostru, îi spuse Mariko hotărât. Orice plan făcut de el e menit să fie foarte înţelept.

Blackthorne îşi dădu seama că n-avea rost să mai insiste. Dumnezeu să le pedepsească aroganţa încăpăţânată şi setea de sânge, gândi. Dar, pentru Dumnezeu, ce curaj au bărbaţii şi femeia asta.

O urmărise în timpul ambuscadei, cu sabia lungă, aproape cât ea de mare, în mâini, gata să se bată până la ultima suflare pentru Toranaga. O dată o văzuse folosind-o cu iscusinţă şi, deşi Buntaro îl ucisese pe atacator, ea îi fusese de folos, obligând omul să bată în retragere. Mai era încă

sânge pe chimonoul ei, sfâşiat în unele locuri, iar faţa-i era murdară.

— Unde-ai învăţat să mânuieşti sabia? o întrebase, în timp ce se grăbeau spre docuri.

— Ar trebui să ştii că toate doamnele samurai sunt învăţate foarte de timpuriu să mânuiască pumnalul ca să-şi apere onoarea, a lor şi a stăpânilor lor, spuse ea fără să se laude, şi-i arătă cum era ţinut stiletul în siguranţă în obi, gata de a fi folosit. Dar unele dintre noi, destul de puţine, sunt învăţate să mânuiască sabia şi suliţa, Anjin-san. Unii părinţi socotesc că fiicele lor, trebuie să fie pregătite să lupte pentru seniorii lor în aceeaşi măsură ca şi fiii. Desigur că unele femei sunt mai războinice decât altele şi le place să meargă la luptă alături de soţii sau taţii lor. Mama mea a fost una dintre acestea. Tatăl şi mama mea au hotărât că eu trebuie să învăţ a mânui sabia şi suliţa.

— Dacă n-ar fi fost acolo căpitanul samurailor lui Ishido, prima săgeată ar fi trecut direct prin dumneata, îi spuse.

— Prin dumneata, Anjin-san, îl corectase ea foarte sigură pe sine. Dar dumneata, mi-ai salvat într-adevăr viaţa trăgându-mă la adăpost.

Acum, privind-o, ştia că n-ar fi vrut să i se întâmple ceva.

— Lasă-mă pe mine să mă duc cu samuraii, Mariko-san. Rămâi aici. Te rog.

— Asta nu e cu putinţă, Anjin-san.

— Atunci vreau un pumnal. Mai bine dă-mi două.

Ea-i transmise cererea lui Toranaga, care încuviinţă. Blackthorne strecură unul în chimonou, sub eşarfă. Pe celălalt îl legă cu o fâşie de mătase ruptă din poalele chimonoului, cu mânerul în jos, pe partea dinăuntru a braţului.

— Stăpânul meu întrebă: toţi englezii poartă pumnale tăinuite aşa în mânecă?

— Nu. Dar cei mai mulţi marinari, da.

— Aici n-am văzut şi nici la portughezi, spuse ea.

— Cel mai bun loc pentru un pumnal este în cizmă. Atunci poţi să răneşti foarte rău şi foarte repede. Dacă e nevoie.

Ea traduse şi Blackthorne observă privirea atentă a lui Toranaga şi Yabu, şi simţi că nu-l voiau înarmat. Bun, gândi. Poate c-o să izbutesc să rămân înarmat.

Se gândi iar la Toranaga. După ce atacatorii din ambuscadă fuseseră respinşi, iar samuraii lui Ishido ucişi, Toranaga îi mulţumise, prin Mariko, în faţa tuturor samurailor săi, pentru „credinţa" sa. Nimic mai mult, nici promisiuni, nici comentarii, mei recompense. Dar Blackthorne ştia că acelea aveau să vină mai târziu. Bătrânul călugăr îi spusese că loialitatea era singurul lucru pe care-l răsplăteau. „Loialitatea şi datoria, senhor", spusese el. „E cultul lor, acest bushido. Acolo unde noi ne dăm viaţa pentru Dumnezeu, pentru Binecuvântatul Său Fiu Iisus şi pentru Maria, Maica Domnului, animalele astea îşi dau viaţa pentru stăpânii lor şi mor ca nişte câini. Ţine minte, senhor, pentru izbăvirea sufletului tău, sunt animale."

Nu sunt animale, gândi Blackthorne. Şi multe din câte-ai spus, părinte, sunt greşite, exagerări de fanatic.

Îi spuse lui Mariko:

— Avem nevoie de un semnal, dacă suntem sau nu în siguranţă pe navă.

Ea traduse senină.

— Seniorul Toranaga spune că o să-l facă unul dintre soldaţii noştri.

— Socotesc că nu e o dovadă de curaj să trimiţi o femeie să împlinească o treabă de bărbat.

— Te rog, ai răbdare cu noi, Anjin-san. Nu e nici o diferenţă între bărbaţi şi femei. Femeile sunt la fel de buni samurai. Acum o femeie se poate descurca mult mai bine decât un bărbat.

Toranaga vorbi scurt.

— Eşti gata, Anjin-san? Acum plecăm.

— E un plan nenorocit şi primejdios şi eu m-am săturat să tot fiu o afurisită de gâscă bună de jumulit, dar sunt gata.

Ea râse, se înclină către Toranaga şi o rupse la fugă. Blackthorne şi cei şase samurai alergară după ea.

Era iute de picior şi n-o putu ajunge nici după ce dădură colţul şi o porniră peste porţiunea de teren liber. Niciodată nu se simţise atât de fără apărare. În clipa când se iviră de după colţ, samuraii în uniforme gri îi zăriră şi ţâşniră înainte. În curând fură înconjuraţi, iar Mariko începu să turuie înfierbântată. Se alătură şi el babiloniei generale într-un amestec gâfâit de portugheză, engleză şi olandeză, făcându-le semne să se grăbească, apoi se sprijini pe bâjbâite de pasarelă, fără să aibă nevoie să se prefacă că i se tăiase respiraţia. Încercă să se uite pe galeră, dar nu putu vedea nimic limpede, doar o mulţime de capete apărute la parapet. Erau capete rase de samurai şi de marinari. Dar nu putea desluşi culoarea chimonourilor.

Din spatele său, unul dintre samuraii în gri îi spunea ceva grăbit, iar el se întoarse spunându-i că nu-l înţelege şi că trebuia să se ducă iute acolo, înapoi pe strada aceea, unde se purta blestemata de luptă.

— Wakarimasu ka? Mişcaţi-vă dracului bucile împuţite de aici! Wakarimasu ka? Lupta e acolo!

Mariko îl potopise cu gura pe ofiţerul samurailor în gri. Omul se întoarse către galeră şi strigă porunci. Mai mult de o sută de samurai, toţi în gri, începură să se reverse îndată din navă. Trimise câţiva către nord, de-a lungul ţărmului, să iasă în calea răniţilor şi să-i ajute, dacă era nevoie. Unul fu trimis în goană să ceară ajutor de la samuraii în gri de lângă fregata portugheză. Lăsând zece oameni să păzească pasarela, porni alergând în fruntea celorlalţi pe strada care şerpuia în sus, către oraş.

Mariko veni lângă Blackthorne.

— Corabia ţi se pare în ordine? îl întrebă.

— Pluteşte.

Cu un efort uriaş, Blackthorne se prinse de frânghiile pasarelei şi se căţără pe punte. Mariko îl urmă. Doi samurai în uniformă maro veniră după ea.

Marinarii îngrămădiţi lângă parapetul babord le făcură loc. Patru samurai în gri păzeau duneta şi alţi doi se aflau la provă. Toţi erau înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, şi săbii.

Mariko îl luă la întrebări pe unul dintre marinari. Omul îi răspunse îndatoritor.

— Toţi sunt marinari angajaţi s-o ducă pe Kiritsubo la Yedo, îi spuse ea lui Blackthorne.

— Întreabă-l… Blackthorne se opri recunoscându-l pe ofiţerul îndesat pe care-l făcuse căpitanul galerei după furtună. Konbanwa, căpitan-san! Bună seara.

— Konbanwa, Anjin-san. Watakushi iyé căpitan-san ima, răspunse ofiţerul rânjind prietenos şi clătinând din cap. Arătă spre un marinar subţiratic, cu părul aspru strâns într-o coadă gri-cenuşie, care stătea singur pe duneta. Imasu căpitan-san!

— Ah, so desu? Halloa, căpitan-san! strigă Blackthorne şi se înclină, apoi îşi coborî vocea: Mariko-san, afla dacă mai sunt uniforme gri jos.

Înainte ca ca sa mai poată spune ceva, căpitanul îi întorsese plecăciunea şi strigă către un ofiţer. Ofiţerul dădu din cap şi răspunse pe larg. Câţiva dintre marinari încuviinţară şi ei cu voce tare. Căpitanul şi toţi de pe bord erau foarte impresionaţi.

— Ah, so desu, Anjin-san! Apoi căpitanul strigă: Keirei! Să trăiţi!

Toţi de pe navă, în afara samurailor, se înclinară spre Blackthorne în chip de salut.

Mariko spuse:

— Acest ofiţer i-a spus căpitanului c-ai salvat nava în timpul furtunii, Anjin-san. Nouă nu ne-ai povestit despre furtună, nici despre călătoria dumitale.

— Nu era cine ştie ce de spus. N-a fost decât o furtună între atâtea altele. Te rog, mulţumeşte căpitanului şi spune-i

că sunt fericit să fiu din nou la bord. Întreabă-l dacă galera e gata să plece când sosesc ceilalţi. Şi adăugă încet: Află dacă mai sunt uniforme gri jos.

Ea făcu precum i se ceruse.

Căpitanul veni la ei şi ea-i ceru mai multe lămuriri şi apoi, după ce află din spusele căpitanului cât de însemnată era prezenţa lui Blackthorne la bord, ea se înclină către Blackthorne:

— Anjin-san, el îţi mulţumeşte pentru că i-ai salvat nava şi zice că e gata. Adăugă apoi încet: Despre restul nu ştie nimic.

Blackthorne privi spre ţărm. Nu se vedea nici urmă de Buntaro sau de coloană spre miazănoapte. Samuraiul trimis în goana spre sud, către Santa Teresa, mai avea vreo sută de iarzi până să ajungă, dar încă nu putea fi zărit.

— Ce facem? spuse când nu mai putu suporta aşteptarea.

Ea se întreba: E corabia în siguranţă? Hotărăşte.

— Omul acela o să ajungă acplo dintr-o clipă într-alta, spuse el privind la fregată.

— Ce?

El arătă cu mâna.

— Acela: samuraiul!

— Ce samurai? Îmi pare rău, dar nu pot să văd atât de departe, Anjin-san. Văd tot ce-i pe corabie, dar soldaţii în gri, din faţă, îi zăresc ca prin ceaţă. Care bărbat?

El îi spuse adăugând în latină:

— Acum el e doar la cincizeci de paşi. Acum se vede. Avem nevoie grabnică de ajutor. Cine dă semnalul? E important, ar trebui dat repede.

— Soţul meu se zăreşte cumva? întrebă ea în portugheză.

El clătină din cap.

Şaisprezece uniforme gri stau între stăpânul meu şi salvarea lui, îşi spuse ea. O Doamne, ocroteşte-l.

Apoi, încredinţându-şi sufletul lui Dumnezeu, înspăimântată că putuse lua o hotărâre greşită, se îndreptă

cu paşi şovăielnici spre capătul pasarelei şi se prefăcu că leşină.

Blackthorne fu luat prin surprindere. Îi văzu capul izbindu-i-se tare de traversele de lemn. Când ţâşni spre ea, marinarii începură să se îngrămădească, iar samuraii în gri din doc şi de pe punţi se strânseră în jurul lor. O ridică şi o duse înapoi prin mulţime spre dunetă.

— Aduceţi puţină apă. Apă, hai?

Marinarii se holbau la el fără să-nţeleagă. Disperat îşi scormoni mintea ca să găsească cuvântul japonez. Bătrânul călugăr i-l spusese de cincizeci de ori. Doamne, care e?

— Ah, mizu, mizu, hai?

— Ah, mizu! Hai, Anjin-san.

Un om plecă în grabă. Deodată se auzi un strigăt de alarmă.

Pe ţărm, treizeci dintre samuraii lui Toranaga deghizaţi în ronini ieşeau în salturi din alee. Samuraii în gri care urcau de pe chei se răsuciră înapoi pe pasarelă. Cei de pe dunetă şi din provă îşi întindeau gâturile ca să vadă mai bine. Brusc cineva strigă un ordin. Arcaşii puseră săgeţile în arcuri. Toţi samuraii de jos, în maro şi în gri, îşi traseră săbiile şi mai toţi alergară înapoi spre debarcader.

— Bandiţii, strigă unul dintre samuraii în maro. Era semnalul. Îndată cei doi samurai în maro de pe punte se despărţiră, unul mergând spre provă, altul spre pupă. Cei patru de pe uscat se răpândiră în evantai, amestecându-se cu samuraii în gri care aşteptau.

— Staţi!

Samuraii-ronini ăi lui Toranaga atacară. O săgeată îl izbi pe un bărbat în piept şi el căzu ca un bolovan. Imediat samuraiul în maro de la provă îl ucise pe arcaşul în gri, încercă şi pe celălalt, dar acesta fu mai iute şi ei îşi încrucişară săbiile, cel în gri strigând către ceilalţi, prevenindu-i că fuseseră înşelaţi. Samuraiul în maro de pe dunetă îl rănise grav pe unul dintre cei patru ai lui Ishido, dar ceilalţi trei terminară iute cu el şi alergară către

capătul pasarelei, împrăştiind marinarii din calea lor. Samuraii de pe chei luptau pe viaţă şi pe moarte, cei în gri copleşindu-i pe cei patru în maro, ştiind că fuseseră trădaţi şi că, în orice clipă, şi ei aveau să fie înghiţiţi valul atacatorilor. Căpetenia samurailor lui Ishido de pe punte, o matahală cu barba căruntă, îşi aţinti privirile către Blackthorne şi Mariko.

— Omorâţi-i pe trădători! urlă şi, cu un strigăt de bătălie, atacă.

Blackthorne îi văzuse pe toţi privind în jos către Mariko, care încă zăcea leşinată, dorinţa de a ucide li se citea în ochi şi ştiu că, dacă nu primesc repede ajutor, au să fie morţi amândoi, iar sprijinul n-avea să vină din partea marinarilor: îşi amintea că numai samuraii puteau să lupte cu samuraii.

Îşi strecură stiletul în mână şi-l aruncă într-un arc prelung. Se opri în gâtul samuraiului. Ceilalţi doi se năpustiră asupra lui cu săbiile ridicate. Blacktorne ţinea în mână cel de-al doilea stilet fără să se depărteze de lângă Mariko, ştiind că n-ar îndrăzni s-o lase fără apărare. Cu coada ochiului văzu că lupta de pe pasarelă era aproape câştigată. Doar trei soldaţi în gri mai rezistau pe puntea de dedesubt, doar aceştia trei opreau ajutorul să se reverse pe bord. Dac-ar putea rămâne în viaţă cel puţin un minut, ar fi salvaţi amândoi. Omoară-i, omoară-i pe ticăloşi!

Simţi, mai mult decât văzu, sabia venind spre gâtul lui şi sări înapoi din calea ei. Unul dintre samuraii în gri încercă să-l împungă cu sabia, celălalt se opri lângă Mariko cu sabia ridicată. În clipa aceea, Blackthorne o văzu pe Mariko revenindu-şi. Ea se aruncă în picioarele samuraiului luat pe nepregătite trântindu-l pe punte. Apoi năpustindu-se spre samuraiul mort, îi smulse sabia din mâna ce încă zvâcnea şi, cu un strigăt, sări în poziţie de apărare. Samuraiul în gri izbutise să se ridice în picioare şi, urlând de furie, înaintă spre ea. Mariko se trase înapoi şi lovi curajoasă, dar Blackthorne ştia că era pierdută, bărbatul fiind prea

puternic. Blackthorne izbuti să se ferească de o altă lovitură mortală din partea adversarului său, îl izbi cu piciorul, şi-şi arunca stiletul asupra celui care o ataca pe Mariko. Lama îl lovi violent în spate, făcându-l să-şi greşească lovitura, dar Blackthorne se trezi pe dunetă, încolţit şi fără ajutor: un samurai în gri urca în fugă scările după el, iar celălalt, care abia câştigase lupta de la probă, venea în fugă pe punte către el. Sări spre parapet ca să se salveze în mare, dar alunecă pe puntea lac de sânge.

Albă la faţă ca varul, Mariko privea în sus spre samuraiul uriaş care încă o ţinea încolţită, deşi se clătina pe picioare şi viaţa se scurgea din el repede, dar nu îndeajuns de repede. Îl lovi cu toată puterea, dar el pară lovitura, îi prinse sabia şi i-o smulse din mână. Îşi adună ultimele puteri şi o atacă în timp ce samurai-ronini năvăleau pe pasarelă peste cadavrele soldaţilor în gri. Unul se aruncă asupra celui care o ataca pe Mariko, un altul slobozi o săgeată spre dunetă.

Săgeata intră în spatele samuraiului în gri, dezechilibrându-l, şi sabia lui spintecă aerul pe lângă Blackthorne, oprindu-se în parapet. Blackthorne încercă să se tragă într-o parte, dar bărbatul îl prinse, îl trânti pe punte şi îşi încârligă degetele spre ochii lui. O altă săgeată îl lovi în umăr pe cel de-al doilea samurai în gri, iar acesta scăpă sabia din mână, urlând de durere şi furie, trăgând în zadar de coada săgeţii. A treia săgeată îl făcu să se-nvârtă în loc. Sângele îi ţâşni din gură şi, înecându-se, cu ochii holbaţi, bâjbâi după Blackthorne şi căzu peste el, în timp ce ultimul samurai în gri se repezi cu un pumnal scurt în mână. Lovitura porni. Blackthorne era fără putere, dar o mână de prieten prinse braţul cu pumnal, apoi capul duşmanului zbură de pe umeri şi un jet puternic de sânge ţâşni în sus. Amândouă cadavrele fură îndepărtate de pe el şi Blackthorne fu ridicat în picioare. Ştergându-şi faţa de sânge, o văzu ca prin ceaţă pe Mariko întinsă pe punte, samurai-ronini învârtindu-se în jurul ei. Îi dădu la o parte pe

cei care-l sprijineau şi porni împleticindu-se către ea, dar genunchii îl lăsară şi leşină.

CAPITOLUL 25

Zece minute bune îi trebuiseră lui Blackthorne să recapete îndeajuns de multă putere ca să stea în picioare neajutat. În tot acel răstimp roninii-samurai îi omorâseră pe cei grav răniţi şi aruncaseră cadavrele în mare. Cei şase samurai în maro şi toţi samuraii în gri muriseră. Nava fusese curăţată şi pregătită pentru plecare imediată, marinarii fuseseră trimişi la rame şi alţii stăteau lângă babale, aşteptând să slobozească parâmele de amaraj. Toate torţele fuseseră stinse. Câţiva samurai fuseseră trimişi în recunoaştere de-a lungul ţărmului, spre nord, să-i iasă în cale lui Buntaro. Grosul oamenilor lui Toranaga – se grăbea către sud, cam la douăsute de paşi mai departe, lângă un dig de piatră, unde ocupară o poziţie puternică de apărare împotriva celor o sută de samurai în gri de la fregată, care, văzând atacul, se apropiau în goană.

După ce totul pe bord fu cercetat şi răscercetat, căpitanul îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă spre ţărm. Imediat, mai mulţi samurai deghizaţi în ronini, comandaţi de Yabu, apărură din întuneric şi se răspândiră în evantai, ca nişte bariere protectoare, spre nord şi sud. Atunci apăru Toranaga şi porni încet către pasarelă, singur. Aruncase chimonoul de femeie şi pelerina neagră de călătorie şi-şi şterse fardurile. Acum purta armura şi peste ea un chimonou simplu, maro, şi săbiile la brâu. Golul din spatele lui era închis de ultimele sale străji şi falanga se puse în mişcare, cu pas măsurat, către debarcader.

Ticălosul! gândi Blackthorne. Eşti un ticălos crud, lipsit de inimă, dar ai măreţie, nu încape nici o îndoială în privinţa asta.

Mai devreme o văzuse pe Mariko dusă jos, ajutată de o femeie tânără şi presupusese că era rănită, dar nu grav, pentru că toţi samuraii grav răniţi sunt omorâţi pe loc, dacă

ei nu vor sau nu pot să se omoare singuri, iar ea era samurai.

N-avea deloc putere în mâini, dar se prinse de timonă şi se ridică ajutat de un marinar şi se simţi mai bine, briza uşoară îndepărtându-i greaţa. Clătinându-se pe picioare, încă ameţit, îl urmări cu privirea pe Toranaga.

Deodată din donjon ţâşni o explozie de lumină şi se auziră slab bătăile clopotelor de alarmă. Apoi, de pe zidurile castelului începură să se-nalţe către cer focuri. Focuri de alarmă.

Iisuse, pare că s-a aflat vestea, trebuie să se fi auzit despre fuga lui Toranaga!

În tăcerea desăvârşită îl văzu pe Toranaga întorcându-şi capul şi privind în urmă. Luminile începură să licărească în tot oraşul. Fără grabă, Toranaga se întoarse din nou spre galeră şi urcă la bord.

Vântul aduse dinspre nord strigăte îndepărtate. Buntaro! El trebuie să fie, cu restul coloanei. Blacktorne scrută întunericul adânc al nopţii, dar nu văzu nimic. Spre sud, spaţiul gol dintre atacatorii în gri şi samuraii în maro, aşezaţi în poziţie de apărare, se micşora repede. Cântări din ochi cele două grupuri. Aproape egale, acum. Dar pentru câtă vreme?

— Keirei!

Toţi de la bord îngenunchiară şi se plecară adânc când Toranaga urcă pe punte. Toranaga făcu un semn lui Yabu, care venea în urma lui. Imediat Yabu luă comanda, dând ordinele de plecare. Cincizeci de samurai din falangă se căţărară în fugă pe pasarelă, ca să ia poziţii de apărare, cu faţa spre ţărm şi săgeţile în arcuri.

Blackthorne simţi pe cineva trăgându-l de mânecă.

— Anjin-san!

— Hai!

Se uită nedumerit spre căpitan. Omul slobozi un val de cuvinte, arătând spre timonă. Blackthorne îşi dădu seama

că omul credea că el fusese pus să conducă corabia şi cerea îngăduinţa să ridice ancora.

— Hai, căpitan-san, răspunse. Sus ancora! Isogi! Da, foarte repede, îşi spuse, mirându-se cum de-şi amintise cuvântul atât de uşor.

Galera se desprinse lin de debarcader, ajutată de vânt şi de priceperea vâslaşilor. Atunci Blackthorne văzu departe, pe ţărm, samuraii în gri ajungând la dig şi începând o încăierare tumultuoasă. În acel moment, din spatele unui şir de bărci trase la mal, se iviră în fugă din întuneric trei bărbaţi şi o fată, încleştaţi în luptă cu nouă samurai în gri. Blackthorne îi recunoscu pe Buntaro şi pe slujnica Sono.

Buntaro conducea retragerea către debarcader, cu sabia-i plină de sânge, şi o mulţime de săgeţi înfipte în spatele şi în pieptul armurii. Fata era înarmată cu o suliţă, dar se-mpleticea, cu răsuflarea tăiată. Plin de curaj, unul dintre samuraii în maro se opri să acopere retragerea. Samuraii în gri trecură peste el. Buntaro alerga în sus pe trepte, cu fata şi cu ultimul samurai în maro lângă el, apoi se întoarse şi lovi în soldaţii în gri ca un taur turbat. Primii doi se prăbuşiră de pe digul înalt de zece picioare; unul îşi rupse şira spinării de pietrele de dedesubt, celălalt căzu urlând, cu braţul drept retezat. Samuraii în gri şovăiră o clipă dându-i fetei răgaz să-şi ridice suliţa, dar toţi de pe bord ştiau că e doar un simplu gest. Ultimul samurai în maro ţâşni pe lângă st ăpânul său şi se aruncă cu capul în piept asupra duşmanului. Samuraii în gri îl hăcuiră, apoi atacară în masă.

Arcaşii de pe navă traseră salvă după salvă, omorând sau schilodind pe toţi samuraii în gri, în afară de doi. O sabie ricoşă din coiful lui Buntaro în umărul armurii. Buntaro îşi izbi duşmanul în barbă cu braţul înzăoat, frângându-i gâtul, şi se aruncă asupra ultimului.

Acesta muri şi el.

Fata era acum în genunchi, încercând să-şi tragă sufletul. Buntaro nu pierdu timp să vadă dacă toţi soldaţii în gri erau

morţi. Le tăie pur şi simplu capetele cu câte o singură lovitură perfectă de sabie şi apoi, când debarcaderul fu complet curăţat de duşmani, se întoarse spre mare, flutură mâinile către Toranaga, istovit, dar fericit. Toranaga îi răspuse la fel de încântat.

Nava era la douăzeci de iarzi de debarcader, dcpărtându-se din ce în ce.

— Căpitan-san! strigăa Blackthorne dând din mâini insistent. Înapoi la debarcader, isogi!

Supus, căpitanul striga comenzile. Toate vâslele se opriră şi începură să bată apa înapoi. Imediat Yabu urca pe dunetă şi se răsti la căpitan. Ordinul era limpede. Galera nu trebuia sa se întoarcă.

— E destul timp, pentru Dumnezeu. Priviţi!

Blackthorne arătă spre pământul bătătorit, gol şi la digul unde roninii ţineau piept samurailor în gri.

Dar Yabu clătină din cap.

Distanţa până la ţărm era acum de treizeci de iarzi şi mintea lui Blackthorne începu să urle – ce-i cu tine, ăla e Buntaro, bărbatul ei!

— Nu poţi să-l laşi să moară, e unul de-ai noştri, strigă către Yabu şi la ceilalţi de pe navă. E el! Buntaro! Se-ntoarse spre căpitan: înapoi, acolo! Isogi!

De data asta marinarul dădu din cap neputincios şi menţinu direcţia, iar şeful vâslaşilor continuă să bată în toba uriaşe.

Blackthorne alergă spre Toranaga, care era cu spatele la el, scrutând ţărmul şi debarcaderul. Imediat patru samurai din garda lui ieşiră în calea pilotului, cu săbiile ridicate. El strigă:

— Toranga-ama! Dozo! Porunciţi navei să întoarcă! Acolo! Dozo – vă rog! Megeţi înapoi!

— Iyé, Anjin-san.

Toranaga arătă pe rând către focurile de alarmă de pe zidurile castelului şi către dig, apoi îi întoarse hotărât spatele.

— De ce, laşi împuţiţi…, începu Blackthorne, dar se opri. Apoi ţâşni spre parapet şi se aplecă peste el. Înoaaată! urlă cât îl ţinea gura, dând din mâini ca un înotător. Înoată, pentru Dumnezeu!

Buntaro înţelese. O ridică pe fată în picioare, îi vorbi şi-o împinse uşor spre marginea debarcaderului, dar ea ţipă şi se lăsă în genunchi în faţa lui. Era limpede că nu ştia să înoate.

Blackthorne se uită disperat în jur. Nu era timp să lanseze o barcă. Era mult prea departe ca să arunce o parâmă. N-avea destulă putere ca să înoate până acolo şi înapoi. N-avea centuri de salvare. În cele din urmă alergă spre cei mai apropiaţi vâslaşi, doi la fiecare ramă lungă, şi-i opri din tras. Toate ramele de la babord ieşiră din ritm, lovindu-se una de alta. Galera se clătină greoaie, ramele se opriră şi Blackthorne le arată vâslaşilor ce voia.

Doi samurai înaintară să-l oprească, dar Toranaga le porunci să plece. Laolaltă cu patru dintre marinari, Blackthorne aruncă vâsla cu pe-o săgeată peste bord. Aceasta pluti o vreme prin aer, apoi atinse perfect apa şi propria-i inerţie o duse spre debarcader.

Atunci se auzi un strigăt de victorie dinspre dig. Din oraş curgeau ajutoare pentru samuraii în gri şi, deşi roninii-samurai ţineau piept celor care-i atacau, peste puţin timp rândurile lor aveau să străpunse.

— Haide, stigă Blackthorne. Isogiii!

Buntaro ridică fata, arătă spre ramă, apoi mai departe către navă. Ea se înclină fără vlagă. El o lăsă şi-şi concentră toată atenţia asupra bătăliei, cu picioarele-i mari proptite în debarcader.

Fata strigă o dată către corabie. Îi răspunse o voce de femeie şi atunci sări. Capul îi apăru la suprafaţa apei. Bătu apa cu mâinile după vâslă şi se încleştă de ea. Vâsla îi suportă uşor greutatea şi ea începu să dea din picioare îndreptându-se către galeră. Un val mic o prinse din urmă, aducând-o mai aproape de galeră. Apoi teama o făcu să

slăbească strânsoarea mâinilor şi scăpă rama, care se îndepărtă luată de valuri. Fata se zbătu o clipă, ce păru fără sfârşit, apoi dispăru sub apă.

Şi nu mai reveni la suprafaţă.

Buntaro era acum singur pe dig şi urmărea bătălia. Dinspre sud veneau întăriri pentru samuraii în gri, printre ele şi cavalerie, şi ştia că în curând digul avea să fie înghiţit de o mare de oameni. Cercetă atent nordul, vestul şi sudul. Apoi întoarse spatele bătăliei şi porni spre capătul debarcaderului. Galera era în siguranţă, la şaptezeci de iarzi în larg, nemişcată, aşteptând. Toate bărcile de pescuit părăsiseră de mult împrejurimile şi se ţineau cât mai departe cu putinţă, pe lângă amândouă malurile portului, cu luminile de drum strălucind ca tot atâţia ochi de pisică în întunericul nopţii.

Ajuns la capătul debarcaderului, Buntaro îşi scoase coiful, arcul, tolba cu săgeţi şi partea de sus a armurii şi le puse lângă tocurile săbiilor. Sabia pentru ucidere şi sabia scurtă, ambele scoase din teacă, le aşează deoparte. Apoi, dezbrăcat până-n brâu, îşi aruncă în mare echipamentul. Cercetă plin de respect sabia lungă, apoi o aruncă cu toată puterea departe, în larg. Ea dispăru cu un plescăit abia auzit.

Se înclină ceremonios către galeră şi către Toranaga, care urcă deîndată pe dunetă, de unde putea fi văzut. Se înclină şi el la rândul său.

Lumina lunii străluci scurt pe lamă când Buntaro îngenunche şi-şi aşează cu grijă sabia scurtă pe pietrele din faţa lui. Rămase nemişcat, ca şi cum s-ar fi rugat, cu faţa spre galeră.

— Ce dracu' aşteaptă? murmură Blackthorne pe galera nefiresc de tăcută fără sunetul de tobei. De ce nu sare în apă?

— Se pregăteşte să-şi facă seppuku.

Mariko stătea alături, sprijinită de o tânără femeie.

— Iisuse, Mariko, eşti teafără?

— Da, spuse ea, abia ascultându-l, cu chipul răvăşit, dar nu mai puţin frumoasă din pricina asta.

Îi văzu bandajul încropit de pe braţul stâng, lângă umăr, de unde mâneca-i fusese smulsă. Mâna îi atârna legată de gât cu o fâşie de material ruptă dintr-un chimonou. Bandajul era pătat de sânge şi o picătură i se prelingea pe braţ.

— Sunt atât de bucuros… Abia atunci îşi dădu seama ce spusese ea. Seppuku? Are de gând să se omoare? De ce? Are destul timp să ajungă aici! Dacă nu ştie să-noate, uite… e o ramă care-o să-l ţină uşor. Acolo, lângă debarcader, o vezi? N-o vezi?

— Da, dar soţul meu ştie să înoate, Anjin-san, spuse ea. Toţi ofiţerii seniorului Toranaga trebuie – trebuie să înveţe – neapărat. Dar el s-a hotărât să nu înoate.

— Pentru numele lui Iisus, de ce?

Agitaţia de pe ţărm crescu brusc, câteva muschete trosniră şi zidul apărătorilor fu străpuns. Câţiva dintre roninii-samurai se traseră înapoi şi începu iar o sălbatică luptă corp la corp. De data asta capul coloanei inamice fu oprită şi respinsă.

— Pentru Dumnezeu, spune-i să-noate!

— Nu vrea Anjin-san. Se pregăteşte să moară.

— Dacă vrea să moară, Iisuse, de ce nu merge acolo? Degetul lui Blackthorne arătă către locul luptei. De ce nu-şi ajută oamenii? Dacă vrea să moară, de ce nu moare luptând ca un bărbat?

Sprijinindu-se de tânăra femeie, Mariko nu-şi desprindea ochii de pe debarcader.

— Pentru că ar putea fi capturat şi, dac-ar înota, de asemeni ar putea fi capturat şi-atunci duşmanul l-ar batjocori, i-ar face lucruri îngrozitoare în faţa oamenilor de rând. Un samurai nu poate rămâne samurai dacă e prins. Asta e cea mai cumplită dezonorare – să fii prins viu de duşman –, aşa că soţul meu face ce un bărbat, un samurai, trebuie să facă. Un samurai moare cu demnitate, căci ce

înseamnă viaţa pentru un samurai? Absolut nimic. Toată viaţa e suferinţă, neh? Este dreptul şi datoria lui să moară cu cinste, de faţă cu martori.

— Ce irosire prostească, spuse Blackthorne printre dinţi.

— Ai răbdare cu noi, Anjin-san.

— Răbdare, pentru ce? Pentru mai multe minciuni? De ce n-ai încredere în mine? N-o merit? M-ai minţit, nu-i aşa? Te-ai prefăcut că leşini şi ăsta a fost semnalul. Nu-i aşa? Te-am întrebat şi dumneata ai minţit.

— Mi s-a poruncit – a fost un ordin pentru a te apăra. Bineînţeles că am încredere în dumneata.

— Ai minţit, zise, ştiind că întrece măsura, dar nu-i mai păsa, îngreţoşat de nepăsarea nebunească faţă de viaţă, tânjind după somn şi linişte, după propria lui hrană, după propria-i băutură, după propria-i corabie şi după oamenii săi. Toţi sunteţi nişte animale, spuse în engleză, ştiind că nu erau, şi se îndepărtă.

— Ce spunea, Mariko-san? întrebă tânăra femeie ascunzându-şi cu greu dezgustul. Era cu jumătate de cap mai înaltă decât Mariko, cu oasele mai mari şi cu faţa pătrată, cu dinţii mici şi ascuţiţi ca nişte ace. Se numea Usagi Fujiko, era nepoata lui Mariko şi avea nouăsprezece ani.

Mariko îi spuse.

— Ce om îngrozitor! Ce purtări necioplite! Dezgustător, neh? Cum poţi îndura să stai lângă el?

— Pentru că i-a salvat onoarea stăpânului nostru. Fără curajul lui, sunt sigură că seniorul Toranaga ar fi fost prins – şi noi împreună cu el.

Amândouă femeile se cutremurară.

— Zeii să ne apere de o asemenea ruşine! Fujiko aruncă o privire către Blackthorne, care stătea pe punte, sprijinit de parapet, cu privirea aţintită către ţărm. Îl cercetă pentru o clipă. Seamănă cu o maimuţă aurie, cu ochi albaştri – o creatură cu care să înspăimânţi copiii. Înfiorător, neh? Fujiko se cutremură, îşi mută gândurilc de la el şi privi din

nou spre Buntaro. După o clipă spuse: Îţi pizmuiesc soţul, Mariko-san.

— Da, răspunse trist Mariko. Dar aş vrea să aibă un secondant care să-l ajute.

După datină, la seppuku asista întotdeauna un alt samurai, stând puţin mai înapoia celui îngenunchiat, ca să-l decapiteze dintr-o singură lovitură, înainte ca agonia să devină de neîndurat şi de necontrolat, încât să-l umilească pe om în clipa supremă a vieţii sale. Nesecondaţi, puţini bărbaţi puteau să moară fără să se umilească

— Karma, spuse Fujiko.

— Da. Mi-e milă de el. Era singurul lucru de care se temea – că n-o să aibă un secondant.

— Noi suntem mai norocoase decât bărbaţii, neh?

Femeile samurai îşi făceau seppuku străpungâdu-şi gâtul cu stiletul, aşa că n-aveau nevoie de ajutor.

— Da, spuse Mariko.

Ţipete şi strigăte de luptă ajunseră până la ele purtate de vânt, abătându-le atenţia. Rândurile celor de pe dig fuseseră străpunse iarăşi. O companie mică, de cincizeci de samurai-ronini ai lui Toranaga veni în goană din nord, ca să dea ajutor; printre ei se aflau şi câţiva călăreţi. Din nou atacul fu oprit cu sălbăticie şi năvălitorii fură respinşi, câştigându-se încă puţin timp.

Timp pentru ce? se întrebă Blackthorne cu amărăciune. Toranaga e acum în siguranţă. E în largul mării. El v-a trădat pe toţi.

Toba începu iar.

Ramele muşcară apa, prova se afundă şi porni să despice valurile, iar în urma navei apăru o undă înspumată. Focurile de alarmă încă mai ardeau pe zidurile castelului. Apoape tot oraşul se trezise.

Grupul principal al samurailor în gri atacă digul. Ochii lui Blackthorne se îndreptară către Buntaro.

— Sărman ticălos! spuse în engleză. Sărman ticălos nerod!

Se întoarse pe călcâie, coborî scara din tambuchi şi se îndreptă de-a lungul punţii principale spre provă, să privească bancurile de nisip din faţă. Nimeni, în afară de Fujiko şi căpitan, nu-l văzu părăsind duneta.

Vâslaşii trăgeau foarte disciplinaţi şi galera se îndepărta tot mai mult. Marea era liniştită, vântul blând. Blackthorne îi simţea gustul sărat şi-i făcea plăcere. Atunci văzu bărcile îngrămădindu-se la ieşirea din radă, o leghe înaintealor. Bărci de pescuit, întradevăr, dar ticsite cu samurai.

— Suntem încercuiţi, strigă tare, bănuind că erau duşmani.

Un fior stăbătu toată nava. Toţi care urmăreau lupta de pe ţărm se mişcară ca la comandă.

Blackthorne privi înapoi. Samuraii în gri curăţau fără grabă digul, în timp ce alţii se îndepărtau spre debarcader, către Buntaro, dar patru călăreţi – în maro – veneau în galop dinspre nord, peste pământul bătătorit, cu un al cincilea cal legat de-al celui din frunte. Acest bărbat urcă treptele largi, de piatră, ale debarcaderului şi porni în goană de-a lungul lui cu calul de schimb alături. Ceilalţi trei îşi îndreptară caii spre samuraii în gri, care se apropiau. Privise şi Buntaro în jur, dar rămase îngenunchiat, şi, când omul struni calul în spatele său, îi făcu semn să plece şi ridică pumnalul cu ambele mâini, cu lama îndreptată spre el. Imediat Toranaga îşi duse palmele pâlnie la gura şi strigă:

— Buntaro-san! Pleacă cu ei acum! Încearcă să scapi!

Strigătul pluti pe deasupra apei şi fu repetat, şi atunci Buntaro îl auzi desluşit. Şovăi, descumpănit, cu pumnalul în aceeaşi poziţie. Din nou strigătul insistent şi poruncitor.

Cu un efort, Buntaro se smulse din moarte şi contemplă rece viaţa şi fuga ce i se poruncise. Primejdia era uriaşă. Mai bine mor aici, îşi spuse. Toranaga nu ştie asta? Aici e o moarte onorabilă. Acolo, prins aproape cu siguranţă. Unde să fugi? Trei sute de ri, tot drumul până la Yedo? Sigur ai să fi prins!

Îşi simţi puterea braţului, văzu pumnalul sigur, neşovăitor, cu vârful ascuţit, deasupra pântecului său dezgolit, şi-şi dori cu ardoare agonia eliberatoare a morţii. În sfârşit, moartea care să ispăşească toată ruşinea: ruşinea îngenuncherii tatălui său în faţa stindardului Toranaga, când ei ar fi trebuit să fi rămas credincioşi lui Yaemon, moştenitorul lui Taiko, aşa cum juraseră să facă; ruşinea de a fi ucis atâţia bărbaţi care slujiseră cu cinste cauza lui Taiko împotriva uzurpatorului Toranaga; ruşinea femeii, Mariko, şi a singurului său fiu, amândoi pătaţi pentru totdeauna, fiul din pricina mamei şi ea din pricina tatălui ei, asasinul monstruos, Akechi Jinsai. Şi ruşinea de a şti că, din pricina lor, numele lui a fost întinat pe vecie.

Câte chinuri n-am îndurat din pricina ei?

Sufletul lui cerea uitarea. Acum, când se afla atât de aproape, de uşor şi onorabil. Viaţa următoare va fi mai bună; cum ar putea fi mai rea?

Cu toatre astea, puse jos pumnalul şi se supuse, aruncându-se din nou în genunea vieţii. Seniorul său îi poruncise ultima suferinţa şi hotărâse să amâne încercarea lui de a-şi afla liniştea. Ce altă menire arc un samurai decât să se supună?

Sări în picioare, se aruncă în şa, îşi înfipse călcâiele în burta calului şi porni în goană împreună cu celălalt bărbat. Alţi ronini călări ieşiră în galop din întunericul nopţii să le acopere retragerea şi să respingă avangarda samurailor în gri. Apoi dispărură şi ei, urmăriţi de câţiva samurai călări.

Întreaga navă izbucni în râs.

De bucurie Toranaga izbea parapetul cu pumnul, Yabu şi samuraii urlau. Chiar şi Mariko râdea.

— Un bărbat a scăpat, dar cum rămâne cu toţi morţii? strigă Blackthorne furios. Priviţi pe ţărm, acolo trebuie să fie trei, patru sute de cadavre. Priviţi-le, pentru Dumnezeu!

Dar strigătele lui fură acoperite de hohotele de râs.

Apoi straja din provă dădu alarma. Şi râsul se stinse.

CAPITOLUL 26

Toranaga spuse liniştit:

— Putem să străbatem printre ele, căpitane?

Privea bărcile pescăreşti grupate la cinci sute de iarzi în faţă şi culoarul ademenitor lăsat între ele.

— Nu, Alteţă.

— N-avem de ales, spuse Yabu. Nu e nimic altceva de făcut.

Se uită înapoi către mulţimea de samurai în gri care aşteptau pe ţărm şi pe debarcader, vorbele lor de batjocură ajungând slab până la ei, purtate de vânt.

Toranaga şi Yabu se aflau acum pe teugă. Toba fusese redusă la tăcere şi galera se legăna pe o mare calmă. Toţi de la bord aşteptau să afle ce avea să se hotărască. Ştiau că fuseseră prinşi în cursă, că îi pândea năpasta – pe ţărm, în larg, şi chiar acolo unde se aflau. Plasa avea să se strângă din ce în ce şi aveau să fie prinşi. Dacă era nevoie, Ishido putea aştepta zile în şir.

Yabu fierbea. Dacă porneam spre ieşirea din radă îndată ce-am pus piciorul pe punte, în loc să pierdem un timp preţios cu Buntaro, acum ne-am fi aflat în siguranţă în larg, îşi spuse. Toranaga nu mai e în toate minţile. Ishido o să creadă că l-am trădat. Nu pot face nimic, afară doar dacă ne croim drum luptând, dar chiar şi atunci sunt obligat să lupt pentru Toranaga împotriva lui Ishido. Nu pot face nimic. Doar să-i dau lui Ishido capul lui Toranaga. Neh? Asta te-ar face regent şi ţi-ar aduce Kwanto, neh? Şi apoi, cu şase luni la îndemână şi cu samuraii înarmaţi cu muschete, de ce nu chiar Preşedintele Consiliului Regenţilor? Sau de ce nu mai mult! Elimină-l pe Ishido şi ajungi General Suprem al Moştenitorului, Protector al Imperiului şi guvernator al castelului Osaka, generalul care stăpâneşte toată bogăţia legendară din donjon, cu puteri depline asupra imperiului, cât timp Yaemon e minor şi după aceea, al doilea la putere după Yaemon. De ce nu?

Sau chiar cea mai mare pradă dintre toate. Shogun. Înlătură-l pe Yaemon, apoi ai să fi shogun.

Totul cu ajutorul unui singur cap şi al unor zei binevoitori.

Yabu simţea cum i se înmoaie genunchii pe măsură ce gândurile i se avântau mai departe. Atât de uşor de făcut, gândi, dar n-ai cum să-i iei capul şi să scapi – încă.

— Ordonă să se treacă la posturile de luptă, comandă în cele din urmă Toranaga.

În timp ce Yabu dădu ordinele şi samuraii începură să se pregătească, Toranaga îşi îndreptă atenţia către barbar, care se afla încă lângă teugă, unde se oprise când fusese dată alarma, rezemându-se de arborele trinchet.

Aş vrea să-l pot înţelege, gândi. Acum atât de curajos şi-n clipa următoare atât de slab. Acum nespus de preţios, şi peste o clipă atât de nefolositor. Acum gata să ucidă şi-n clipa următoare laş. Acum supus şi peste o clipa primejdios. E bărbat şi femeie, Yang şi Yin. E un amestec de purtări de nebănuit, care se bat cap în cap.

Toranaga îl urmărise atent în timpul fugii din castel, în timpul ambuscadei şi după aceea. Auzise de la Mariko, de la căpitan şi de la ceilalţi ce se întâmplase în timpul luptei pe navă. Cu câteva clipe mai înainte, fusese martorul uluitoarei mânii şi apoi, când i se poruncise lui Buntaro să plece, îi auzise strigătul şi, privindu-l printre gene, îi văzuse faţa strâmbându-se urât, iar după aceea, când ar fi trebuit să râdă, pe chipul lui nu fusese decât mânie.

De ce să nu râzi când ţi-ai întrecut duşmanul în şiretenie? De ce să nu râzi, ca să te cureţi de tristeţe, când karma întrerupe moartea frumoasă a unui adevărat samurai, când karma pricinuieşte moartea fără rost a unei fete frumoase? Nu doar prin râs ajungem una cu zeii şi putem îndura astfel viaţa şi trece peste toată grozăvia, irosirea şi suferinţa ei, aici, pe pământ? Ca în noaptea asta, când i-am privit pe toţi acei bărbaţi bravi care şi-au împlinit destinul aici, pe ţărm, în noaptea blândă, o karrna orânduită lor cu o mie de vieţi în urmă sau poate chiar numai cu o singură viaţă.

Nu doar prin râs putem să rămânem oameni?

De ce pilotul nu-şi dă seama că şi el e condus de karrna, aşa cum sunt şi eu, cum suntem toţi, aşa cum a fost şi acel Iisus Cristos, pentru că adevărul e că numai karma lui l-a făcut să moară dezonorat, ca un criminal de rând printre alţi criminali, pe dealul despre care vorbesc preoţii barbari.

Totul e karma.

Ce barbarie să baţi în cuie un om pe o bucată de lemn şi să aştepţi să moară. Sunt mai răi decât chinezii, cărora le place să supună omul la cazne.

— Întreabă-l, Yabu-san! spuse Toranaga.

— Alteţă?

— Întreabă-l pe pilot ce e de făcut. Asta nu e o luptă pe mare? N-ai spus că e un geniu pe mare? Bun, să vedem dacă ai dreptate. Lasă-l s-o dovedească.

Buzele lui Yabu se strânseră într-o linie crudă. Toranaga îi simţi teama şi asta-l încântă.

— Mariko-san, se răsti Yabu, întreabă-l pe pilot cum să ieşim, cum să răzbatem printre bărcile alea.

Supusă, Mariko se depărtă de parapet, încă sprijinită de fată.

— Nu mai e nevoie, acum totu-i în ordine, Fujiko-san, îi spuse. Mulţumesc.

Fujiko o lăsă să plece şi-l privi dezgustată pe Blackthorne.

Răspunsul lui fu scurt.

— El zice „cu tunurile”, Yabu-san, spuse Mariko.

— Spune-i că e nevoie de ceva mai bun decât asta, dacă vrea să-şi păstreze capul pe umeri!

— Trebuie să avem răbdare cu el, Yabu-san, îl întrerupse Toranaga. Mariko-san, spune-i politicos: „Din păcate, n-avem nici un tun. Mai e vreo altă cale de ieşire? Pe uscat e cu neputinţă.” Îmi tălmăceşti întocmai ce răspunde. Întocmai.

Mariko făcu ce i se ceruse.

— Îmi pare rău, stăpâne, dar el spune, nu. Chiar aşa: „Nu”. Fără politeţe.

Toranaga îşi dădu eşarfa la o parte şi se scărpină sub armură.

— Ei bine, spuse el bine dispus, dacă Anjin-san zice tunuri – şi el e cel care se pricepe –, atunci tunuri să fie. Căpitane, mergi acolo! Degetu-i butucănos şi aspru ţâşni spre fregata portugheză. Pregăteşte-ţi oamenii, Yabu-san. Dacă barbarii din sud n-o să-mi împrumute tunurile lor, atunci va trebui să le iei dumneata. Vrei, nu?

— Cu foarte mare plăcere, spuse Yabu moale.

— Ai avut dreptate, e un geniu.

— Dar domnia-ta ai găsit ieşirea, Toranaga-san.

— E uşor de găsit calea când sunt date răspunsurile, neh? Care e răspunsul pentru castelul Osaka, Aliatule?

— Nu e niciunul. Aici Taiko a fost desăvârşit.

— Da. Care e răspunsul pentru trădare?

— Desigur, moartea dezonorantă. Dar nu înţeleg de ce trebuie să mă întrebi pe mine asta.

— Un gând trecător, Aliatule. Toranaga aruncă o privire spre Blackthorne. Da, e un om deştept. Am mare nevoie de oameni deştepţi. Mariko-san, au să-mi dea barbarii tunurile lor?

— Bineînţeles. De ce nu?

Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ar fi putut fi altfel. Era încă foarte îngrijorată în privinţa lui Buntaro. Ar fi fost mult mai bine să-l fi lăsat să moară acolo. De ce să-i pună în primejdie onoarea? Se întrebă de ce Toranaga îi poruncise în ultima clipă lui Buntaro să plece pe uscat. Putea tot atât de bine să-i fi poruncit să înoate până la galeră. Ar fi fost mult mai în siguranţă şi era destul timp. Ar fi putut chiar să-i poruncească chiar de la început, când Buntaro ajunsese la capătul debarcaderului. De ce a aşteptat? În adâncul inimii ceva îi şoptea că stăpânul lor trebuie să fi avut un motiv foarte temeinic ca să aştepte atât şi să dea o astfel de poruncă.

— Şi dacă n-o fac? Eşti prgătită să ucizi creştini, Mariko-san? întrebă Toranaga. Nu e asta cea mai de neînţeles lege

a lor? Să nu ucizi?
— Da, este. Dar pentru domnia-voastră, stăpâne mă voi duce bucuroasă în iad, împreună cu soţul şi fiul meu.
— Da. Eşti un adevărat samurai, şi n-am să uit c-ai ridicat sabia să mă aperi.
— Vă rog, nu-mi mulţumiţi. Dacă am fost de folos, cât de puţin, a fost datoria mea. Dacă trebuie cineva ţinut minte, vă rog, să fie soţul sau fiul meu. Ei sunt cu mult mai de preţ pentru înălţimea voastră.
— În clipa de faţă, tu preţuieşti mai mult pentru mine. Ai putea preţui chiar mai mult.
— Spuneţi-mi cum, Alteţă. Şi-o voi face.
— Leapădă-te de zeul străin.
— Alteţă? Chipul ei îngheţă.
— Leapădă-te de Dumnezeul tău. Ai cam prea multe credinţe.
— Vreţi să spuneţi să ajung o apostată, Alteţă? Să renunţ la creştinism?
— Da, dacă nu poţi să-l pui pe acest Dumnezeu acolo unde îi e locul, la capătul listei îndatoririlor tale, nu în frunte.
— Vă rog, iertaţi-mă, alteţă, spuse ca cu voce tremurată, dar religia mea nu s-a amestecat niciodată în credinţa fată de domnia-voastră. Întotdeauna am ţinut religia doar pentru sufletul meu. Cu ce v-am greşit, stăpâne?
— N-ai greşit, dar ai s-o faci.
— Spuneţi-mi ce trebuie să fac ca să vă fiu pe plac?
— Creştinii s-ar putea să ajungă duşmanii mei, neh?
— Duşmanii voştri sunt şi ai mei, stăpâne.
— Preoţii sunt acum împotriva mea. Ei pot să poruncească tuturor creştinilor să lupte contra mea.
— Nu pot, Alteţă. Ei sunt oamenii păcii.
— Şi dacă vor rămâne şi pe mai departe împotriva mea? Dacă creştinii luptă contra mea?
— Nu va trebui niciodată să vă fie teamă de credinţa mea. Niciodată.

— S-ar putea ca acest Anjin-san să spună adevărul şi preoţii tăi să aibă limbi mincinoase.

— Sunt preoţi buni şi preoţi răi, Alteţă. Dar domnia-voastră sunteţi seniorul meu.

— Foarte bine, Mariko-san, spuse Toranaga. Fie şi aşa. Ţi se porunceşte să te împrieteneşti cu acest barbar, să afli tot ce ştie, să mă înştiinţezi tot ce spune, să înveţi să gândeşti ca el, să nu te „spovedeşti" cu nimic despre ce faci, să priveşti toţi preoţii cu neîncredere, să-mi spui tot ce te întreabă sau ce-ţi spun preoţii. Dumnezeul tău trebuie să-şi afle locul pe undeva printre toate astea, în altă parte sau nicăieri.

Mariko îşi îndepărtă un fir de păr de pe frunte.

— Pot să fac toate astea, Alteţă, şi totuşi să rămân creştină. Jur.

— Bine. Jură pe acest zeu creştin.

— Jur în faţa lui Dumnezeu.

— Bine. Toranaga se întoarse şi strigă: Fujiko-san!

— Da, Alteţă!

— Ţi-ai adus slujnice cu tine?

— Da, Alteţă. Două.

— Dă-i una lui Mariko-san. Trimite-o pe cealaltă să aducă ceai.

— E şi saké, dacă doriţi.

— Ceai. Yabu-san, ce vrei, ceai sau saké?

— Ceai, te rog.

— Adu saké pentru Anjin-san.

Lumina căzu pe micul crucifix de aur ce atârna de gâtul lui Mariko. Ea-l văzu pe Toranaga zăbovind cu privirea asupra lui.

— Vreţi… vreţi să nu-l mai port, Alteţă? Să-l arunc?

— Nu, spuse el. Poartă-l în amintirea jurământului tău.

Toţi urmăreau fregata. Toranaga simţi pe cineva privindu-l şi se uită în jur. Văzu faţa dură, ochii albaştri, reci, şi simţi ura – nu, nu ură, neîncredere. Cum îndrăzneşte barbarul să se îndoiască de mine? gândi.

— Întreabă-l pe Anjin-san de ce n-a spus de-a dreptul că sunt destule tunuri pe nava barbară? Să le luăm ca să ne scoată din capcană.

Mariko tălmăci. Blackthorne răspunse.

— Spune… Mariko şovăi, apoi continuă dintr-o suflare. Vă rog, iertaţi-mă, a zis: „E bine pentru el să-şi folosească propriul cap.”

Toranaga râse.

— Mulţumeşte-i pentru al lui. A fost de mare folos. Nădăjduiesc să-i rămână pe umeri. Spune-i că acum suntem egali.

— El zice: „Nu, nu suntem egali, Toranaga-sama. Dar dă-mi corabia şi un echipaj şi curăţ mările de toţi duşmanii.”

— Mariko-san, crezi că s-a gândit şi la mine, pe lângă ceilalţi, spaniolii şi barbarii din sud?

Întrebarea fu pusă senin.

Briza-i aduse şuviţe de păr în ochi. Ea le-ndepărtă obosită.

— Nu ştiu, îmi pare rău. Poate că da, poate că nu. Doriţi să-l întreb? Îmi pare rău, dar el are… e foarte ciudat. Mi-e teamă că nu-l înţeleg. Cu nici un chip.

— Avem destulă vreme. Da. Cu timpul o să ni se dezvăluie singur.

Blackthorne văzuse fregata eliberându-şi în tăcere parâmele în clipa când escorta uniformelor gri se îndepărtase şi o urmărise cum îşi lansase barcazul, care o remorcase iute din locul ei de lângă chei, departe în mijlocul curentului. Acum se găsea la câteva cabluri de ţărm, la apă adâncă, în siguranţă, o ancoră uşoară la pravă menţinând-o cu bordul spre ţărm. Era manevra obişnuită a tuturor navelor europene în porturi străine sau ostile, când ameninţă un pericol de la ţărm. El mai ştia că, deşi nu era – şi nu fususese – nici o mişcare deosebită pe punte, până acum toate tunurile erau deja amorsate, muschetele împărţite, gloanţele, mitraliile şi obuzele pregătite din belşug, săbiile de abordaj aşteptând în rastel şi oamenii înarmaţi în gabie. Priviri cercetătoare scrutează în toate

părţile. Trebuie că stăteau cu ochii pe galeră din clipa când schimbase de drum. Cele două tunuri din pupă, de treizeci de livre, erau deja aţintite asupra lor. Tunarii portughezi erau cei mai buni din lume, după cei englezi.

Şi desigur c-au aflat despre Toranaga, îşi spuse cu mare amărăciune, pentru că sunt deştepţi şi trebuie să-şi fi întrebat hamalii sau pe samuraii în gri ce se întâmplase. Sau până acum, afurisiţii de iezuiţi, care ştiu totul, or fi şi trimis vorbă despre fuga lui Toranaga şi despre mine.

Simţea cum i se zbârleşte părul pe el. Oricare dintre tunurile alea ne poate face zob. Da, dar suntem în siguranţă, pentru că e Toranaga la bord. Mulţumesc cerului pentru Toranaga.

Mariko spunea:

— Stăpânul meu întreabă care este obiceiul vostru când vreţi să trimiteţi mesaje unei nave de război?

— Dacă aţi avea tunuri, aţi trage o salvă de salut. Sau puteţi semnaliza cu fanioane, cerând îngăduinţa să vă apropiaţi la travers.

— Stăpânul meu spune: şi dacă nu ai steaguri?

Deşi se aflau încă în afara bătăii tunurilor, Blackthorne aproape că vedea una din ţevi coborând, cu toate că sabordurile tunurilor erau încă închise. Nava avea câte opt tunuri pe puntea principală, în fiecare bord, două la pupă şi doua la provă. Fără îndoială, cu un echipaj ca lumea Erasmus ar putea să pună mâna pe ea, îşi spuse. Mi-ar plăcea s-o abordez. Trezeşte-te, nu mai visa cu ochii deschişi, nu suntem la bordul lui Erasmus, ci pe galera asta borţoasă şi nava portugheză e singura speranţă pe care o avem. Cu tunurile ei suntem în siguranţă. Mulţumeşte cerului pentru Toranaga.

— Spune-i căpitanului să desfăşoare steagul lui Toranaga în vârful catargului. Asta o să fie destul, senhora. O să fie o semnalizare oficială şi asta o să le spună cine e la bord, dar pariez că ei ştiu deja.

Pe galeră toţi păreau mai încrezători acum. Blackthorne observă schimbarea. Chiar şi el se simţea mai bine cu steagul pe catarg.

— Stăpânul meu spune, cum să le zicem că vrem să ne apropiem?

— Spune-i că fără fanioane de semnalizare are două căi: aşteaptă în afara bătăii tunurilor şi le trimite o solie cu barca, sau mergem direct până la o distanţă de unde putem fi auziţi.

— Stăpânul meu spune, pe care dintre ele ne sfătuieşti s-o alegem?

— Mergeţi direct la ea. N-avem de ce ne teme. Seniorul Toranaga e la bord. El e cel mai important daimyo din împărăţie. Bineînţeles că fregata o să ne-ajute şi… o Iisuse, Dumnezeule!

— Senhor?

Dar el nu răspunse, aşa că ea tălmăci iute cele spuse şi ascultă următoarea întrebare a lui Toranaga.

— Stăpânul meu întreabă, fregata va face ce? Te rog, explică-i gândul dumitale şi pricina pentru care te-ai oprit.

— Mi-am dat seama dintr-o dată că el este acum în război cu Ishido. Nu-i aşa? Deci s-ar putea ca fregata să nu se grăbească să-l ajute.

— Bineînţeles c-au să-l ajute.

— Nu. Cine aduce portughezilor mai multe câştiguri; seniorul Toranaga sau Ishido? Dacă ei cred că Ishido, ne-a luat dracu'!

— E cu neputinţă ca portughezii să tragă asupra vreunei nave japoneze, spuse imediat Mariko.

— Crede-mă senhora, au s-o facă. Şi-am să pariez că fregata aceea n-o să ne lase în traversul ei. Eu n-aş face-o, dac-aş fi pilotul ei. Iisuse Cristoase! Blackthorne rămase cu ochii aţintiţi spre ţărm.

Samuraii în gri părăsiseră debarcaderul şi acum se răsfirau de-a lungul ţărmului. Acolo nu e nici o şansă, gândi.

Bărcile de pescuit stăteau încă ameninţătoare, închizând ieşirea din port. Nici acolo nu e vreo şansă.

— Spune-i lui Toranaga că mai e doar o singură cale de-a ieşi din port. Să nădăjduim într-o furtună. Noi poate izbutim să trecem prin ea, dar bărcile pescăreşti nu. Atunci ne-am putea strecura din încercuire.

Toranaga îl întrebă pe căpitan, care vorbi îndelung, apoi Mariko îi spuse lui Blackthorne:

— Stăpânul meu întreabă, crezi c-o să fie furtună?

— Nasul meu îmi spune că da. Dar nu înainte de câteva zile. Două sau trei. Putem aştepta atât de mult?

— Nasul dumitale îţi spune? E un miros anume pentru furtună?

— Nu, senhora. Aşa se zice.

Toranaga căzu pe gânduri. Apoi dădu un ordin.

— Mergem până acolo unde putem fi auziţi, Anjin-san.

— Atunci spune-i să meargă direct la pupa ei. Aşa suntem cea mai mică ţintă pentru ei. Spune-i că sunt vicleni – îi ştiu cât sunt de vicleni când le sunt ameninţate interesele. Sunt mai răi decât olandezii! Dacă nava aceea îl ajută pe Toranaga să scape, Ishido are să se dezlănţuie împotriva portughezilor şi ei n-or să rişte aşa ceva.

— Stăpânul meu spune, în curând o să avem răspunsul.

— Suntem fără apărare, senhora. Împotriva acelor tunuri n-avem nici o şansă. Dacă nava ne e potrivnică – chiar e doar neutră –, suntem ca şi scufundaţi.

— Stăpânul meu spune că da, dar va fi datoria dumitale să-i convingi să fie binevoitori.

— Cum pot eu să fac asta? Eu sunt duşmanul lor.

— Stăpânul meu spune, în timp de război, ca şi în timp de pace, un adevărat duşman poate să-ţi fie mai folositor decât un adevărat aliat. El zice că dumneata le cunoşti minţile; ai să te gândeşti la o cale de a-i convinge.

— Singura cale sigură este prin forţă.

— Bine. Sunt de acord, zice stăpânul meu. Te rog, spune-mi cum ai atacă nava aceea?

— Ce?

— El zice, bine, sunt de acord. Cum ai lua-o cu asalt, cum ai cuceri-o? Am nevoie de tunurile lor. Îmi pare rău, nu e limpede, Anjin-san?

— Şi eu vă zic din nou, o s-o rad de pe faţa apei, declară Ferriera, Căpitanul General.

— Nu, răspunse dell'Aqua, urmărind galera de pe dunetă.

— Tunar, e în bătaia tunurilor?

— Nu, don Ferriera, răspunse tunarul şef. Nu încă.

— Pentru ce altceva vine spre noi, dacă nu cu gânduri rele, Eminenţă? De ce n-a fugit, pur şi simplu? Drumul e liber.

Fregata era mult prea departe de ieşirea din port ca cineva de la bord să vadă bărcile pescăreşti îngrămădindu-se pentru ambuscadă.

— Nu riscăm nimic, Eminenţă, şi avem totul de câştigat, spuse Ferriera. Ne prefacem că n-am ştiut că Toranaga e la bord. Am crezut că bandiţii – bandiţii conduşi de piratul eretic – aveau de gând să ne atace. Nu vă faceţi griji, va fi uşor să-i provocăm, odată intraţi în bătaia tunurilor.

— Nu, porunci dell'Aqua.

Părintele Alvito se întoarse de la parapet.

— Galera arborează steagul lui Toranaga, Căpitane General.

— Pavilioane false! adăugă Ferriera batjocoritor. E cel mai vechi şiretlic marinăresc din lume. Pe Toranaga nu l-am văzut. Poate că nici nu e pe navă.

— Nu.

— Pe moartea Mântuitorului, războiul ar fi o catastrofă! O să păgubească tare, dacă nu chiar o să ruineze călătoria din anul ăsta a Corabiei Negre. Asta nu mi-o pot îngădui! N-am să las ceva s-o împiedice!

— Finanţele noastre sunt într-o situaţie mai proastă decât ale dumitale, Căpitane General, se răsti dell'Aqua. Dacă nu facem negoţ în acest an, Biserica sărăceşte de tot, e limpede? Goa sau Lisabona nu ne dau nici un ban de trei ani şi pierderea din negoţul de anul trecut… Doamne, dă-mi

răbdare! Eu ştiu mai bine decât dumneata ce e-n joc. Răspunsul este nu!

Rodrigues stătea chinuit de dureri în scaunul său de pe punte, piciorul prins în atele odihnindu-i-se pe un taburet legat bine lângă habitaclu.

— Căpitanul General are dreptate, Eminenţă. De ce altceva să vină spre noi decât ca să încerce ceva? De ce n-a fugit, nu? Pentru noi e un prilej dat naibii, Eminenţă.

— Da, şi este o hotărâre militară, spuse Ferriera.

Alvito se întoarse spre el tăios.

— Nu, Eminenţa Sa hotărăşte aici, Căpitane General. Trebuie să-l ajutăm pe Toranaga.

Rodrigues spuse:

— Dumneata mi-ai zis de zeci de ori că războiul, odată pornit, o să ţină la nesfârşit. Războiul a început, nu-i aşa? Asta o să aducă pagube negoţului. Dacă Toranaga moare, războiul se termină şi toate treburile noastre sunt în siguranţă. Eu zic să trimitem corabia la dracu'.

— Scăpăm chiar şi de eretic, adăugă Ferriera, uitându-se la Rodrigues. Împiedicaţi izbucnirea unui război, într-u slava lui Dumnezeu, şi încă un eretic se duce în infern.

— Ar fi un amestec neîngăduit în politica lor, răspunse dell'Aqua ocolind adevăratul motiv.

— Noi ne amestecăm tot timpul. Ordinul lui Iisus e renumit pentru asta. Nu suntem nişte simpli ţărani grei de cap.

— Nu vreu să spun că sunteţi. Dar, atâta vreme cât eu sunt la bord, nu scufundaţi nava aceea.

— Atunci, fiţi amabil şi mergeţi la ţărm.

— Cu cât mai curând e mort Marele Ucigaş, cu atât mai bine, Eminenţă, sugeră Rodrigues. El sau Ishido, care-i diferenţa? Amândoi sunt păgâni şi nu poţi avea încredere în niciunul. Căpitanul General are dreptate, n-o să mai avem niciodată un prilej ca ăsta. şi cum rămâne cu Corabia Neagră?

Rodrigues era pilot cu cincisprezece procente din tot profitul. Adevăratul pilot al Corabiei Negre murise de

vărsat negru în Macao, în urmă cu trei luni, iar Rodrigues fusese luat de pe propria sa navă, Santa Teresa, şi i se dăduse noul post, spre necontenita lui bucurie. Vărsatul era motivul oficial, îşi aminti Rodrigues mqhorât, deşi mulţi au spus că celălalt pilot a fost înjunghiat pe la spate de un ronin într-o încăierare de bordel. Dumnezeule, asta-i marea mea şansă. Nimic n-o să-mi stea în cale!

— Voi lua asupra mea întreaga răspundere, spunea Ferriera. E o hotărâre militară. Suntem amestecaţi într-un război al băştinaşilor. Nava mea c în primejdie. Se întoarse iar spre tunarul şef.

— Sunt în bătaia tunurilor?

— Don Ferriera, asta depinde de ce doriţi. Tunarul şef suflă în iasca de la capătul vergelei, făcând-o să scoată scântei. Acum aş putea să-i iau prova, sau pupa, sau s-o lovesc la mijloc, unde doriţi. Dar, dacă vreţi să fie omorât un om, unul anume, atunci, peste o clipă sau două vor fi la distanţa potrivită.

— Îl vreau pe Toranaga mort. Şi pe eretic.

— Vreţi să spuneţi că pe englez, pe pilot?

— Da.

— Cineva va trebui să mi-l arate pe jappo. Pe pilot am să-l recunosc fără îndoială.

Rodrigues spuse:

— Dacă pilotul trebuie să moară ca să fie ucis Toranaga şi să fie oprit războiul, atunci sunt pentru, Căpitane General. Altfel ar trebui cruţat.

— E un eretic, un duşman al ţării noastre, un blestem, şi deja ne-a adus pe cap mai multe belele decât un cuib de vipere.

— Eu am mai spus deja că, în primul şi-n ultimul rând, englezul e pilot, şi unul dintre cei mai buni din lume.

— Piloţii ar trebui să aibă anume privilegii? Chiar şi ereticii?

— Da, pentru Dumnezeu. Ar trebui să-l folosim, aşa cum ei ne folosesc pe noi. Am pierde al naibii dacă am omorî un om

cu o asemenea experienţă. Fără piloţi nu există nici un afurisit de imperiu, nici negoţ, nimic! Fără mine, pe bunul Dumnezeu, că nu există nici o Corabie Neagră, nici un profit, nici un drum spre casă, aşa că părerea mea e a naibii de importantă.

Se auzi un strigăt în vârful catargului.

— Atenţie, duneta, galera schimbă de drum!

Galera se îndreptase direct către ei, dar acum virase câteva carturi spre babord, către port.

Îndată Rodrigues strigă:

— La posturile de luptă! Cartul tribord, toate pânzele sus! Vira ancora!

Pe loc oamenii ţâşniră, dându-i ascultare.

— Ce nu-i în ordine, Rodrigues?

— Nu ştiu, Căpitane General, dar trebuie să ieşim în larg. Târfa aia borţoasă iese contra vântului.

— Ce contează? Putem să-i scufundăm oricând, spuse Ferriera. Mai avem încă provizii de adus la bord şi sfinţii părinţi trebuie să se întoarcă la Osaka.

— Da. Dar nici un duşman n-o să meargă sub vântul navei mele. Târfa aia nu depinde de vânt, poate să meargă împotriva lui. Ar putea să ne înconjoare, să ne lovească din pupă, unde nu avem decât un tun şi să vină la abordaj!

Ferriera râse dispreţuitor.

— Avem douăzeci de tunuri la bord! Ei n-au niciunul! Crezi că împuţita aia de barcă a unor porci păgâni are să îndrăznească să ne atace? Ai cam puţină minte în cap!

— Da, Căpitane General, de-asta însă îl mai am. Santa Teresa iese în larg!

Velele pocneau desfăşurându-se umflate de vânt, vergile scârţâiau. Ambele carturi erau pe punte, la posturile de luptă. Fregata începu să-şi croiască drum, dar înainta anevoie.

— Mişcă-te, căţea, o îndemnă Rodrigues.

— Suntem gata, don Eerriera, spuse tunarul şef. O am în cătare. Nu pot s-o ţin multă vreme. Care e Toranaga?

Arătaţi-mi-l!

Nu era nici o făclie pe bordul galerei, singura lumină venea de la lună. Galera se sfla încă în pupă, la o sută de iarzi, dar se întoarse spre port şi se îndreptă spre celălalt ţărm, ramele afundându-se şi ridicându-se la unison.

— Ăla e pilotul? Bărbatul înalt de pe dunetă?

— Da, spuse Rodrigues.

— Manuel şi Perdito! Luaţi-l la ochi, pe el şi duneta! Tunul cel mai apropiat făcu o uşoară manevră de ochire. Care e Toranaga? Iute! Timonieri, două carturi la tribord!

— Două carturi la tribord, tunarule!

Cu gândul la bancurile de nisip şi apa puţin adâncă din jur, Rodrigues urmărea sarturile, gata în orice clipă să preia comanda de la tunarul şef care, prin tradiţie, dădea comenzi de cârmă în timpul tragerilor.

— Pregătiţi sabordurile punţii principale! strigă tunarul. După ce-am tras, o vom lăsa să cadă sub vânt. Coborâţi sabordurile, pregătiţi bordul pentru o salvă laterală!

Echipele de tunari dădură ascultare, cu ochii aţintiţi către ofiţerii de dunetă. Şi către preoţi.

— Pentru Dumnezeu, don Ferriera, care e Toranaga?

— Care e, părinte?

Ferriera nu-l văzuse niciodată până acum.

Rodrigues îl recunoscuse desluşit pe Toranaga pe teugă, înconjurat de samurai, dar nu voia să fie el cel care să-l arate. Lasă-i pe preoţi s-o facă, gândi. Dă-i drumul, părinte, fă pe Iuda! N-aş da o para găurită pe prăsila asta de târfă păgână, dar de ce să facem noi întotdeauna toate treburile murdare.

Amândoi preoţii tăceau.

— Iute, care-i Toranaga? întrebă din nou tunarul.

Nemulţumit, Rodrigues i-l arătă.

— Acolo, la pupă. Cel mai scund şi mai îndesat ticălos din mijlocul ălorlaţi ticăloşi de păgâni.

— Îl văd, senhor pilot.

Tunarii făcură ultimele manevre de ochire.

Ferriera luă vergeaua cu iască din mina ofiţerului de la tunuri.

— E îndreptat spre eretic?

— Da, Căpitane General, sunteţi gata? Am să cobor mâna. Ăsta-i semnalul!

— Bine.

— N-ai să ucizi! Era dell'Aqua.

Ferriera se răsuci iute spre el.

— Sunt păgâni şi eretici!

— Printre ei sunt creştini şi chiar dacă n-ar fi…

— Nu-l băga în seamă, tunar! mârâi Căpitanul General. Trage când eşti gata!

Dell'Aqua înaintă spre gura tunului şi rămase în faţa ei. Silueta-i masivă domina duneta şi marinarii înarmaţi, care stăteau ascunşi în dosul parapetului. Ţinea mâna pe cricifix.

— Ascultă-mă – să nu ucizi!

— Noi ucidem tot timpul, părinte, spuse Ferriera.

— Ştiu şi mi-e ruşine de asta şi mă rog lui Dumnezeu pentru iertare. Până acum dell'Aqua nu mai fusese niciodată pe duneta unei nave de război, cu tunuri încărcate, muschete şi degete pe trăgaci, gata să împrăştie moarte. Atâta vreme cât mă aflu aici, n-are să fie nici un omor şi nu voi ierta uciderea unor neajutoraţi!

— Şi dacă ei ne atacă? Dacă încearcă să pună mâna pe navă?

— Am să mă rog lui Dumnezeu să ne ajute împotriva lor!

— Ce diferenţă e între acum şi mai târziu?

Dell'Aqua nu răspunse. Să nu ucizi, gândi, iar Toranaga a promis totul, Ishido nimic.

— Ce facem, Căpitane General? Acum e momentul! strigă tunarul şef. Acum!

Ferriera îşi întoarse acru spatele spre preoţi, trânti jos vergeaua şi se duse la balustradă.

— Fiţi gata să respingeţi atacul, strigă. Dacă vine la cincizeci de iarzi nechemată, vi se ordonă tuturor s-o trimiteţi în iad, orice-ar spune preoţii!

Rodrigues era la fel de furios, dar ştia că n-avea nici o putere, ca şi Căpitanul General, împotriva preoţilor. Să nu ucizi? Pe rănile Mântuitorului, cum rămâne cu voi? ar fi vrut să strige. Cum e cu arderile pe rug? Cu inchiziţia? Cum e cu voi, preoţii, care rostiţi sentinţa „vinovat”, sau „vrăjitoare”, sau „discipol al diavolului”, sau „eretic”? Ţi-aminteşi cele două mii de vrăjitoare arse numai în Portugalia, Spania şi dominioane, în anul când m-am îmbarcat pentru Asia? Şi cum rămâne cu satele şi târgurile din Portugalia şi Spania – nu ştiu dacă a scăpat unul – vizitate şi cercetate de Biciurile lui Dumnezeu, aşa cum se numeau ei înşişi, plini de mândrie, inchizitorii cu glugă, şi mirosul de carne arsă rămas în urma lor? O Iisuse Cristoase, Dumnezeul nostru, apără-ne pe noi!

Îşi îndepărtă teama şi scârba şi se concentră asupra galerei. Îl putea zări acum pe Blackthorne şi gândi, ah, englezule, e bine că te văd acolo ţinând cârma, aşa înalt şi vajnic. Mi-era teamă c-ai ajuns la butuc. Mă bucur c-ai scăpat, dar, chiar şi aşa, e un noroc că n-ai măcar un singur tunuleţ la bord, pentru că atunci te-aş zbura de pa faţa apei, şi-aş da dracului toate vorbele preoţilor.

O Madonna, apără-mă de preotul rău!

— Ahoy, Santa Teresa!

— Ahoy, englezule!

— Tu eşti, Rodrigues?

— Aye!

— Pe piciorul tău?

— Pe mă-ta!

Rodrigues fu grozav de încântat de râsul zeflemitor ce străbătu marea dintre ei.

De o jumătate de oră cele două nave manevraseră întruna, urmărindu-se, navigând în volte, venind sub vânt, galera încercând să împingă fregata către ţărm, să-i taie vântul, iar fregata să câştige spaţiu ca să poată ieşi din port la nevoie. Dar niciuna din ele nu izbutise să câştige ceva din asta, dar în timpul acesta, cei de pe fregată văzuseră

pentru prima oară bărcile îngrămădite în gura portului şi înţeleseseră rostul lor.

— De asta vine la noi! Să-l apărăm!

— E un motiv în plus pentru noi ca să-l scufundăm, acum e prins în Cursă. Ishido o să ne fie recunoscător pe veci, spusese Ferriera.

Dell'Aqua rămăsese neînduplecat.

— Toranaga e mult prea important. Ţin neapărat ca mai întâi să vorbim cu Toranaga. Ai tot timpul să-l scufunzi. N-are tunuri. Până şi eu ştiu că numai cu tunuri poţi înfrunta tunurile.

Aşa că Rodrigues lăsase să se statornicească un fel de armistiţiu, ca să le dea o clipă de răgaz. Ambele nave se aflau în mijlocul portului, în siguranţă faţă de bărcile de pescuit şi una faţă de cealaltă, fregata cu pânzele fluturând în vânt, gata să se umfle într-o clipă, galera, cu ramele ridicate, plutind în derivă, destul de aproape ca cei de pe bordul ei să se poată face auziţi strigând. Doar căind văzuse galera ridicându-şi toate vâslele şi întorcându-şi bordul spre tunurile lui, Rodrigues întorsese în vânt ca s-o lase să se apropie, atât cât să se poată auzi, şi se pregătise pentru următoarele manevre. Slavă Domnului, Mântuitorului, Fecioarei şi Sfântului Isif că noi avem tunuri şi ticălosul ăla n-are, gândi iar Rodrigues. Englezul e prea priceput.

Dar e bine să ai ca adversar pe unul care-şi ştie meseria, îşi spuse. E mult mai sigur. Atunci niciunul nu face vreo greşeală nesăbuită şi nimeni nu e vătămat fără rost.

— Îngăduiţi să venim la bord?

— Cine, englezule?

— Seniorul Toranaga, tălmaciul şi gărzile.

Ferriera spuse încet:

— Nici o gardă.

Alvito spuse:

— Trebuie să aducă măcar câteva. E obrazul lui în joc.

— Dar-ar ciumă-n obrazul lui. Nici o gardă.

— Nu vreau samurai la bord, încuviinţă Rodrigues.

— Ai fi de acord cu cinci? întrebă Alvito. Doar garda lui personală? Tu înţelegi problema, Rodrigues.

Rodrigues gândi un moment, apoi dădu din cap.

— Cinci e-n ordine, Căpitane General. O să-ţi alcătuim şi dumitale o „gardă personală” din cinci oameni, cu câte o pereche de pistoale fiecare. Părinte, fixaţi acum amănuntele. Mai bine s-aranjeze părintele detaliile, Căpitane General, ştie cum. Haide, părinte, dar să ne spuneţi ce se vorbeşte.

Alvito se duse la parapet şi strigă:

— Nu câştigi nimic cu minciunile tale! Pregătiţi-vă sufletele pentru iad, tu şi bandiţii tăi. Aveţi zece minute, apoi Căpitanul General o să vă trimită în flăcările gheenei!

— Navigam sub steagul seniorului Toranaga, jur!

— Pavilion fals, piratule.

Ferriera făcu un pas înainte.

— De-a ce te joci părinte?

— Te rog, ai răbdare, Căpitane General, spuse Alvito. Asta e o simplă formalitate! Altfel, Toranaga se va simţi jignit pentru totdeauna că i-am insultat steagul – ceea ce de fapt am făcut. Acesta e Toranaga – nu un daimyo oarecare! Poate ai face mai bine să-ţi aminteşti că el are mai multe trupe sub arme decât regele Spaniei!

Vântul sufla în arboradă, vergile scârţâiau neliniştite. Apoi se aprinseră torţe pe dunetă şi-l putură vedea desluşit pe Toranaga. Vocea lui se auzi pe deasupra valurilor:

— Tsukku-san! Cum îndrăzneşti să-mi ocoleşti galera! Aici nu sunt piraţi, o să-i găseşti doar în bărcile acelea de pescuit din gura portului. Vreau să vin imediat la bord!

Alvito strigă în japoneză, prefăcându-se uluit:

— Dar, senior Toranaga, îmi pare rău, noi n-am ştiut nimic! Am crezut că este doar un şiretlic. Samuraii în gri au spus că roninii-bandiţi au luat galera cu forţa! Noi am crezut că bandiţii, conduşi de piratul englez, navighează sub pavilion fals. Am să sosesc îndată.

— Nu. Eu am să vin la bord imediat.

— Vă rog, senior Toranaga, permiteţi-mi să vin să vă însoţesc. Stăpânul meu, Părintele Inspector, se află aici, la fel şi Căpitanul General. Ei insistă să ne reparăm greşeala. Vă rog să acceptaţi scuzele noastre! Alvito o schimbă apoi pe portugheză şi strigă tare către nostrom: Lasă la apă un barcaz. Apoi din nou spre Toranaga, în japoneză: Coborâm îndată o barcă, Alteţă.

Rodrigues ascultă umilinţa ce se revărsa din glasul lui Alvito şi gândi că era mult mai greu să tratezi cu japonezii decât cu chinezii. Chinezii înţelegeau arta tocmelii, a compromisului, a concesiei şi a răsplatei. Dar japonezii erau prea mândri şi, când mândria cuiva era atinsă – a oricărui japonez, nu neapărat un samurai – atunci moartea era un preţ mic spre a plăti insulta. Haide, termină odată, ar fi vrut să strige.

— Căpitane General, plec imediat, spuse părintele Alvito. Eminenţă, dacă veniţi şi dumneavoastră, această cinste va atârna mult de partea noastră ca să-l domolim.

— Bine.

— Nu e periculos? întrebă Ferriera. Amândoi puteţi fi folosiţi ca ostatici.

Dell'Aqua spuse:

— În clipa în care apare vreun semn de trădare, îţi poruncesc, în numele Domnului, să distrugi nava aceea, cu toţi care se află în ea, fie că suntem şi noi sau nu la bord.

Coborî cu paşi mari de pe dunetă pe puntea principală, pe lângă tunuri, cu pulpanele sutanei fluturându-i mândre. La capătul pasarelei se întoarse şi făcu semnul crucii. Apoi coborî tropăind pasarela şi urcă în barcă.

Nostromul eliberă parâmele. Toţi marinarii erau înarmaţi cu pistoale şi un butoiaş cu praf de puşcă, cu fitil, se află sub scaunul nostromului.

Ferriera se aplecă peste parapet şi strigă în jos, încet:

— Eminenţă, adu-l pe eretic cu Sfinţia Ta.

— Ce? Ce-a spus?

Auzise foarte bine, dar pe dell'Aqua îl încânta să se amuze pe seama Căpitanului General, a cărui veşnică neobrăzare îl ofensase de moarte, pentru că, bineînţeles, el hotărâse cu mult înainte să-l obţină pe Blackthorne. Che stupido, îşi zise.

— Adu-l pe eretic cu dumneata, repetă Ferriera.

Pe dunetă, Rodrigues auzi un înfundat: „Da, Căpitane General" şi gândi: „Ce ticăloşie pui la cale, Ferriera?"

Se mişcă în scaun anevoie, palid la faţă. Durerea din picior îl măcina şi-i trebuia multă tărie ca să se stăpânească. Oasele se sudau bine şi, slavă Sfintei Fecioare, rana era curată. Dar fractura era totuşi o fractură, chiar şi un uşor balans al corăbiei la ancoră îl necăjea. Luă o înghiţitură de grog din burduful vechi ce atârna de o scoabă bătută în habitaclu.

Ferriera îl privea.

— Te doare rău piciorul?

— E-n ordine.

Grogul amorţise durerea.

— O să te simţi destul de bine ca să ne duci până la Macao?

— Da. Chiar şi să ne luptăm pe mare tot drumul. Şi să ne întoarcem la vară, dacă la asta te gândeşti.

— Da, la asta mă gândesc, pilotule. Buzele-i erau strânse în acel zâmbet subţire, batjocoritor. Am nevoie de un pilot sănătos.

— Sunt sănătos. Piciorul mi se vindecă bine. Rodrigues îşi alungă durerea. Englezul n-o să vină la bord de bună voie. Eu n-aş face-o.

— Pe o sută de guinee că te-nşeli?

— Asta e mai mult decât câştig eu într-un an.

— Plătite după ce ajungem la Lisabona, din profiturile de la Corabia Neagră.

— S-a făcut. Nimic n-o să-l facă să vină pe fregată de bună voie. Pe Dumnezeul meu, că sunt mai bogat cu o sută de guinee!

— Mai sărac. Uiţi că iezuiţii îl vor aici mai mult decât mine.
— De ce?
Ferriera îl privi lung şi nu-i răspunse, păstrându-şi zâmbetul strâmb pe chip. Apoi, întinzându-i o cursă, spuse:
— L-aş însoţi pe Toranaga afară din port, în schimbul ereticului.
— Mă bucur că-ţi sunt tovarăş, şi-s de folos ţie şi Corăbiei Negre, spuse Rodrigues. N-aş vrea să te am duşman.
— Sunt încântat că ne înţelegem, pilotule. În sfârşit.
— Am nevoie de escortă să ies din port. Am nevoie de ea repede, îi spuse Toranaga lui dell'Aqua prin tălmaciul Alvito.
Mariko se afla alături, cu Yabu, şi ascultau. El stătea pe dunetă, dell'Aqua dedesubt, pe puntea principală, cu Alvito lângă el, dar chiar şi aşa ochii le erau aproape la aceeaşi înălţime.
— Sau, dacă vreţi, nava voastră de război poate înlătura bărcile pescăreşti din calea mea.
— Iertaţi-mă, dar asta ar fi un gest duşmănos nesăbuit, pe care nu-l... nu l-aţi putea recomanda fregatei, senior Toranaga; spuse dell'Aqua, adresându-i-se direct, simţindu-se, ca întotdeauna, straniu, în faţa felului de a traduce a lui Alvito, în acelaşi timp cu vorbele sale. Ar fi cu neputinţă – ar fi un act făţiş de război.
— Atunci ce propuneţi?
— Vă rog, veniţi pe fregată. Să-l întrebăm pe Căpitanul General. El va găsi o cale de ieşire, acum că ştim care este problema. El e militar, noi nu suntem.
— Aduceţi-l aici.
— Ar fi mai simplu dacă Alteţa Voastră ar veni acolo. În afară de asta, bineînţeles, ne-aţi face o mare cinste.
Toranaga ştia care era adevărul. Doar cu câteva clipe înainte privise mai multe bărci pescăreşti, încărcate cu arcaşi, părăsind ţărmul sudic şi, deşi acum se aflau în siguranţă, era limpede că într-o oră intrarea portului avea să geamă de duşmani.
Ştia că n-avea de ales.

— Îmi pare rău, Alteţă, îi explicase mai devreme Anjin-san, în timpul manevrelor, nu pot să mă apropii mai mult de fregată. Rodrigues e prea deştept. Pot să-l împiedic să fugă, dacă vântul rămâne aşa, dar nu-l pot încolţi, dacă nu face vreo greşeală.

— O să facă vreo greşeală şi vântul o să rămână aşa? îl întrebase, cu ajutorul lui Mariko.

Ea răspunsese:

— Anjin-san spune, un om înţelept nu se lasă niciodată pe seama vântului, doar dacă este un vânt bun şi te afli în largul mării. Aici suntem într-un port în care munţii fac ca vântul să formeze vârtejuri şi rafale. Pilotul, Rodrigues, n-o să facă nici o greşeală.

Toranaga urmărise înfruntarea celor doi piloţi şi înţelesese, fără putinţă de tăgadă, că amândoi erau foarte pricepuţi. Şi de asemeni ajunsese să înţeleagă, că nici el, nici pământurile sale, nici Imperiul n-aveau să fie vreodată în siguranţă fără să aibă corăbii barbare moderne, şi prin ele să poată stăpâni mările. Gândul îl cutremurase.

— Cum pot trata cu ei? Ce explicaţie ar putea găsi pentru un gest atât de vădit duşmănos, făcut împotriva mea? Acum e de datoria mea să sfârşesc cu ei pentru insulta adusă.

Atunci Anjin-san îi explicase ce erau pavilioanele false, cum toate navele le foloseau ca să se apropie de duşman, sau ca să încerce să scape de un duşman, şi Toranaga se liniştise aflând că se putea găsi o cale acceptabilă care să-i salveze onoarea.

Acum Alvito spunea:

— Cred că ar trebui să mergeţi îndată, Alteţă.

— Foarte bine, încuviinţă Toranaga. Yabu-san, preia comanda galerei. Mariko-san, spune-i lui Anjin-san că trebuie să stea pe dunetă şi să ţină cârma, apoi tu vii cu mine.

— Da, stăpâne.

Toranaga înţelesese imediat, după mărimea barcazului, că nu putea să ia cu el decât cinci gărzi. Dar şi asta fusese

prevăzut şi planul final era simplu: dacă nu putea să convingă fregata să-l ajute, atunci el şi gărzile sale aveau să-l omoare pe Căpitanul General, pe pilotul lor şi pe preoţi şi se vor baricada într-una din cabine. Totodată, galera avea să se-arunce cu prova asupra fregatei, aşa cum sugerase Anjin-san, şi împreună aveau să încerce să ia fregata cu asalt. O vor lua sau nu, dar în ambele cazuri era o soluţie rapidă.

— E un plan bun, Yabu-san, spusese el.

— Te rog, îngăduie-mi să merg în locul domniei-tale să negociez.

— Ei n-ar fi de acord.

— Foarte bine, dar, odată ce ieşim din capcana asta, alungă toţi barbarii din Imperiu. Dac-ai s-o faci, vei avea mai mulţi daimyo de câştigat decât de pierdut.

— Am să mă gândesc la asta, spusese Toranaga, ştiind că era o prostie, că trebuia să-i aibă pe Onoshi şi Kiyama de parte sa şi, deci, şi pe ceilalţi daimyo creştini, sau avea să fie înghiţit de la sine. De ce-o dori Yabu să meargă pe fregată? Ce ticăloşie a pus la cale, dacă nu primim ajutor?

— Alteţă, spuse Alvito din partea lui dell'Aqua, pot să-l invit pe Anjin-san să vină cu noi?

— De ce?

— Mi-a trecut prim minte că i-ar face plăcere să-şi salute camaradul, pilotul Rodrigues. Omul are un picior rupt şi nu poate veni aici. Rodrigues ar fi încântat să-l revadă, să-i mulţumească pentru că i-a salvat viaţa, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Toranaga nu vedea nici o pricină pentru care Anjin-san să nu meargă. Omul era sub protecţia lui, deci era inviolabil.

— Dacă el vrea, foarte bine. Mariko-san, însoţeşte-l pe Tsukku-san.

Mariko se înclină. Ştia că sarcina ei era să asculte, să raporteze şi să se asigure că tot ce se spunea e a tradus corect, fără lipsuri. Acum se simţea mai bine, coafura şi faţa ei erau iarăşi desăvârşite, avea un alt chimonou,

împrumutat de la doamna Fujiko, şi braţul stâng îi era legat cu o eşarfă curată.

Unul dintre ofiţeri, ucenic în ale tămăduielii, îi curăţase rana. Tăietura de la umăr nu-i atinsese tendoanele şi rana în sine era curată. O baie ar fi întremat-o, dar pe galeră nu se putea.

Porni împreuna cu Alvito înapoi spre dunetă. El băgă de seamă pumnalul din brâul lui Blackthorne şi cât de firesc părea să stea pe el chimonoul pătat de sânge. Se întrebă cât de departe ajunsese în a-i câştiga încrederea lui Toranaga.

— Bun găsit, căpitane-pilot Blackthorne.

— Să putrezeşti în iad, părinte! răspunse Blackthorne binevoitor.

— Poate c-o să ne întâlnim acolo, Anjin-san. Poate că da. Toranaga a spus că poţi să vii pe fregată.

— E ordinul lui?

— Dacă doreşti", a zis.

— Nu doresc.

— Rodrigues ar fi încântat să-ţi mulţumească din nou şi să te vadă.

— Transmite-i respectele mele şi spune-i c-o să ne vedem în iad. Sau aici.

— Piciorul îl împiedică s-o facă.

— Ce-i face piciorul?

— Se vindecă. Datorită ajutorului tău şi voinţei Domnului, în câteva săptămâni, cu voia Lui, are să umble, deşi o să şchiopăteze de-aici înainte.

— Spune-i că-i doresc sănătate. Ai face mai bine să pleci, părinte, îţi pierzi vremea.

— Rodrigues ar vrea să te vadă. Pe masă e grog şi-un clapon fript, grozav, cu sos şi verdeţuri proaspete, şi pâine proaspătă, şi unt. Ar fi păcat, pilotule, să pierzi o mâncare ca asta.

— Ce?

— Pâine proaspătă, aurie, căpitane-pilot, pesmeţi proaspeţi, unt şi o pulpă de vacă. Portocale proaspete din Goa şi chiar un galon de vin de Madeira, ca s-alunece mâncarea, ori rachiu, dacă-ţi place mai mult. E şi bere. Apoi mai e şi claponul de Macao, fierbinte şi gustos. Căpitanul General e un epicureu.

— Lua-te-ar dracu', afurisitule!

— O să mă ia când o să vrea Domnul. Eu îţi spun doar ce există.

— Ce-nseamnă „epicureu”, întrebă Mariko.

— Este acela căruia îi place mâncarea şi dă mese bogate, senhora Maria, spuse Alvito, folosind numele ei de botez.

Observase schimbarea bruscă de pe faţa lui Blackthorne. Aproape că-i vedea saliva adunându-se şi-i simţea agonia arzătoare a stomacului. Pe înserat, când văzuse masa aşezată în cabina mare, argintăria strălucitoare, faţa de masă albă şi scaunele, scaune adevărate, îmbrăcate în piele, şi mirosise pâinea, şi untul, şi carnea, se simţise el însuşi ameţit de poftă, ori el nu era nici flămând, nici neobişnuit cu bucătăria japoneză.

E atât de simplu să ademeneşti un om, îşi spuse. Nu-ţi trebuie decât să şti momeala potrivită.

— La revedere, căpitane-pilot!

Alvito se întoarse şi se îndreptă spre pasarelă. Blackthorne îl urmă.

— Ce nu e-n regulă, englezule? întrebă Rodrigues.

— Unde e mâncarea? După aia putem sta de vorbă. Mai întâi mâncarea pe care ai promis-o.

Blackthorne stătea tremurând pe puntea principală.

— Te rog, urmează-mă, spuse Alvito.

— Unde-l duci, părinte?

— Bineînţeles, în cabina mare. Blackthorne poate mânca în timp ce seniorul Toranaga şi Căpitanul General discută.

— Nu. El mănâncă în cabina mea.

— E mai lesne, bineînţeles, să mergi acolo unde este mâncarea.

— Nostrom! Îngrijeşte-te să i se aducă pilotului mâncare îndată, tot ce are nevoie, în cabina mea, orice de pe masă. Englezule, ce vrei, grog, vin sau bere?

— Bere mai întâi, apoi grog.

— Nostrom, ocupă-te de asta şi du-l jos. Şi, ascultă, Pesaro, dă-i nişte haine din cufărul meu, şi cizme, şi tot ce-i trebuie. Şi rămâi cu el până te chem.

Fără să scoată o vorbă, Blackthorne îl urmă pe Pesaro, nostromul, un bărbat masiv, mătăhălos, pe scara din tambuchi. Alvito porni înapoi către dell'Aqua şi Toranaga, care discutau, prin Mariko, lângă scara din tambuchi, dar Rodrigues îl opri.

— Părinte! Numai o clipă. Ce i-ai spus?

— Doar că ai vrea să-l vezi şi că avem mâncare la bord.

— Dar că eu îl invit la masă?

— Nu, Rodrigues, n-am spus asta. Dar tu n-ai vrea să-i oferi mâncare unui camarad pilot care e flămând?

— Bietul nenorocit nu e flămând, e hămesit. Dacă mănâncă în starea asta, o să înfulece ca un lup, apoi o să verse tot atât de repede ca o târfă beată. Nu cred c-ar fi bine ca vreunul dintre noi, fie el chiar şi un eretic, să mănânce şi să verse ca un animal, în faţa lui Toranaga, nu-i aşa, părinte? Nu în faţa unui spurcat de fecior de târfă – mai ales a unuia cu gânduri tot atât de curate ca o târfă plină de sifilis!

— Trebuie să-nveţi să pui frâu limbii tale spurcate, fiule, spuse Alvito. O să te ducă în iad. Ai face bine să spui de o mie de ori Ave Maria şi să nu mănânci două zile. Doar pâine şi apă. O penitenţă în faţa lui Dumnezeu, ca să-ţi amintească de milostenia Lui.

— Mulţumesc, părinte, aşa o să fac. Bucuros. Şi dac-aş putea să îngenunchez, aş face-o şi ţi-aş săruta crucea. Da, părinte, acest biet păcătos îţi mulţumeşte pentru răbdarea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu. Trebuie să-mi pun frâu la limbă.

Ferriera strigă de pe scara din tambuchi.

— Rodrigues, vii jos?

— Am să rămân pe punte atâta vreme cât târfa aia de galeră e acolo, Căpitane General. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti aici. Alvito dădu să plece. Rodrigues o observă pe Mariko. Doar o clipă, părinte. Cine e femeia?

— Dona Maria Toda. Unul din tălmacii lui Toranaga.

Rodrigues fluieră uşor.

— E bună?

— Foarte bună.

— O prostie s-o laşi la bord. De ce-ai spus „Toda”? E una din concubinele lui Hiro-matsu?

— Nu. E soţia fiului său.

— O prostie s-o aduci pe navă. Rodrigues făcu semn unuia dintre marinari. Spune tuturor că femeia vorbeşte portugheza.

— Da, senhor.

Omul se îndepărtă grăbit şi Rodrigues se întoarse iar spre părintele Alvito.

Preotul nu era câtuşi de puţin intimidat pe mânia lui Rodrigues.

— Doamna Maria vorbeşte şi latina, şi tot atât de bine. Mai e altceva, pilotule?

— Nu, mulţumesc. Poate că e mai bine să-ncep să spun Ave Maria.

— Da, ar trebui.

Preotul făcu semnul crucii şi plecă. Rodrigues scuipă în gura de scurgere şi unul dintre timonieri tresări şi se închină.

— Vedea-te-aş agăţat de boaşe în vârful catargului! şuieră Rodrigues.

— Da, căpitane-pilot, îmi cer iertare, senhor. Dar lângă bunul părinte m-apucă frica. N-am vrut să supăr pe nimeni.

Tânărul văzu ultimele firişoare de nisip trecând prin gâtul clepsidrei de o oră şi o întoarse.

— După ce o întorci pe cea de o jumătate de ceas, te duci jos c-o găleată cu apă şi o perie de frecat şi cureţi mizeria din cabina mea. Îi spui nostromului să-l aducă pe englez sus

şi tu-mi faci cabina lună. şi-ar fi bine şa fie foarte curată, dacă nu vrei să-mi fac jartiere din maţele tale. Şi-n timp ce-o cureţi spune Ave Maria pentru sufletul tău blestemat.

— Da, senhor pilot, spuse tânărul abia auzit.

Rodrigues era fanatic în privinţa curăţeniei şi cabina lui parc-ar fi fost Sfântul Graal al navei. Totul trebuia să fie imaculat, indiferent de vreme.

CAPITOLUL 27

— Trebuie să existe o cale, Căpitane General, spuse dell'Aqua răbdător.

— Doriţi un act făţiş de război împotriva unei naţii prietene?

— Bineînţeles că nu.

Toţi cei din cabina principală ştiau că se găseau în aceeaşi capcană. Orice act făţiş îi aşeza hotărât de partea lui Toranaga şi împotriva lui Ishido, ceea ce era de ocolit cu orice chip, dacă Ishido ar fi ieşit învingător. În acel moment Ishido controla Osaka şi capitala, Kyoto, şi pe majoritatea regenţilor. Şi acum, cu ajutorul celor doi daimyo, Onoshi şi Kiyama, Ishido controla mai toată insula din sud, Kyushu, portul Nagasaki, centrul principal al întregului negoţ, şi astfel, tot negoţul şi Corabia Neagră din acest an.

Toranaga spuse, prin mijlocirea părintelui Alvito:

— Ce e atât de greu? Eu vreau doar să-i împrăştiaţi pe piraţii de la intrarea în port, neh?

Toranaga stătea incomod la locul de cinste, în scaunul cu spătar înalt de la masa mare. Alvito se aşezase alături de el, Căpitanul General în faţa lui, dell'Aqua lângă Căpitanul General. Mariko stătea în spatele lui Toranaga şi samuraii din gardă aşteptau Ungă uşă, cu faţa către marinarii înarmaţi. Toţi europenii erau conştienţi că, deşi Alvito tălmăcea pentru Toranaga tot ce se discuta în cameră, Mariko se afla acolo ca să se încredinţeze că nimic din ce îşi puteau spune cu glas tare între ei nu era împotriva stăpânului ei şi că traducerea era completă şi exactă.

Dell'Aqua se aplecă în faţă.

— Alteţă, n-aţi putea trimite soli la ţărm seniorului Ishido? Poate că soluţia stă în negocieri. Noi am putea oferi această navă ca loc pentru tratative. Poate că în acest chip aţi reuşi să înlăturaţi războiul.

Toranaga râse dispreţuitor.

— Ce război? Eu şi Ishido nu suntem în război.

— Dar, Alteţă, noi am văzut bătălia de pe ţărm.

— Nu fiţi naivi! Cine a fost omorât? Clţiva ronini fără însemnătate. Cine pe cine a atacat? Doar ronini, bandiţi şi fanatici.

— Dar ambuscada? Am înţeles că samuraii în maro au luptat cu cei în gri.

— Bandiţii ne-au atacat pe toţi, laolaltă, fie că eram în maro sau gri. Oamenii mei au luptat doar ca să mă apere. În încăierări de noapte se întâmplă deseori greşeli. Dacă samuraii în maro au ucis pe cei în gri sau invers, astă e o greşeală regretabilă. Ce înseamnă câţiva oameni pentru fiecare dintre noi? Nimic. Nu suntem în război.

Toranaga citi neîncredere pe chipurile lor, aşa că adăugă:

— Tsukku-san, spune-le că în Japonia armatele poartă războaiele. Aceste neînsemnate încăierări şi tentativele de asasinat sunt doar încercări, tăgăduite când nu izbutesc. Războiul n-a început în noaptea asta. A început când a murit Taiko. Chiar înainte de asta, când a murit fără să lase un fiu major, care să-i urmeze. Poate chiar înainte, când Goroda, Protectorul Tronului, a fost ucis. Noaptea asta nu înseamnă nimic în timp. Niciunul dintre voi nu înţelegeţi lumea noastră sau politica noastră. Cum aţi putea? Desigur că Ishido încearcă să mă omoare. Şi tot aşa şi mulţi alţi daimyo. Au făcut-o în trecut şi-o s-o facă şi în viitor. Kiyama şi Onoshi au fost şi prieteni, şi duşmani. Ascultaţi, dacă eu sunt ucis, asta ar simplifica lucrurile pentru Ishido, adevăratul duşman, dar numai pentru un timp. Acum m-a încolţit şi, dacă izbuteşte, o să aibă doar un avantaj de moment. Dacă scap, capcana nici n-a existat vreodată. Dar să vă fie limpede, tuturor, că moartea mea n-o să

îndepărteze cauza războiului, nici n-o să împiedice alte înfruntări. Doar dacă moare Ishido n-are Să mai fie nici un conflict. Aşa că acum nu este nici un fel de război. Deloc. Se mişcă în scaun, detestând mirosul din cabină al mâncărurilor grase şi trupurile nespălate. Dar noi, într-adevăr, avem o problemă urgentă. Am nevoie de tunurile voastre. Le vreau acum. Piraţii mă ameninţă la ieşirea din port. Am spus mai înainte, Tsukku-san, că în curând fiecare va trebui să aleagă de partea cui este. Spune-mi acum, de ce parte eşti tu, mai-marele tău şi întrega Biserică creştină? Şi prietenii mei, portughezii, sunt cu mine sau împotriva mea?

Dell'Aqua spuse:

— Puteţi fi sigur, mărite Toranaga, că noi toţi sprijinim interesele domniei-voastre.

— Bine. Atunci îndepărtaţi-i pe piraţi imediat!

— Ăsta ar fi un act de război şi nu ar fi nimic de câştigat din el. Poate că reuşim să facem un târg, nu? spuse Ferriera.

Alvito nu traduse asta, ci spuse în schimb:

— Căpitanul General zice că noi încercăm numai să evităm un amestec în politica domniilor-voastre, senior Toranaga. Noi suntem neguţători.

Mariko îi spuse în japoneză:

— Iertaţi-mă, Alteţă, nu e corect. Nu asta s-a spus.

Alvito oftă.

— Am sups-o de fapt cu cuvintele mele, Alteţă. Căpitanul General, ca străin, nu cunoaşte unele purtări de aici. Nu înţelege Japonia.

— Dar dumneata o înţelegi, Tsukku-san? întrebă Toranaga.

— Încerc, Alteţă.

— De fapt, ce-a zis?

Alvito îi spuse.

După o pauză Toranaga continuă:

— Anjin-san mi-a spus că portughezii sunt foarte interesaţi de negustorie, şi când fac negustorie n-au nici bună-

cuviinţă, şi nici nu le arde de glumă. Înţeleg şi primesc explicaţia ta, Tsukku-san. Dar, de acum încolo, te rog, tălmăceşte tot, aşa cum e spus.

— Da, Alteţă.

— Spune-i Căpitanului General aşa: când războiul se va termina eu am să măresc negoţul. Eu sunt pentru negoţ. Ishido nu este.

Dell'Aqua observase schimbarea şi nădăjduia că Alvito acoperise prostia lui Ferriera.

— Noi nu suntem politicieni, Alteţă, noi suntem oameni ai religiei, şi reprezentăm credinţă şi pe credincioşi. Noi, într-adevăr, sprijinim interesele domniei-voastre. Da.

— Sunt de acord. Mă gândeam…

Alvito se opri din tălmăcit, chipul i se lumină şi lăsă pentru moment japoneza lui Toranaga să curgă.

— Îmi cer iertare, Eminenţă, dar seniorul Toranaga a spus: „Mă gândeam să vă cer să construiţi un templu, un templu mare, în Yedo, ca o dovadă a încrederii mele în interesele voastre.”

De ani, de când Toranaga devenise senior al celor Opt Provincii, dell'Aqua făcuse tot ce putuse pentru această concesie. Şi ce obţinuse acum de la el, pentru cel de-al treilea mare oraş din împărăţie, era o favoare de nepreţuit. Părintele Inspector ştiu că venise timpul să rezolve problema tunurilor.

— Mulţumeşte-i, Martin Tsukku-san, spuse folosind cuvintele-cod asupra cărora se înţelesese mai devreme cu Alvito, hotărând calea ce trebuia urmată, cu acesta ca purtător de stindard, şi spune-i că noi vom încerca întotdeauna să-i fim de folos. O, da, întrebă-l ce are de gând în legătură cu catedrala, adăugă pentru Căpitanul General.

— Cred că acum aş putea vorbi direct, Alteţă, începu Alvito către Toranaga. Stăpânul meu vă mulţumeşte şi spune că ceea ce aţi cerut mai-nainte poate că este cu putinţă. Strădaniile sale vor fi întotdeauna spre folosul vostru.

— Strădanie este un cuvânt abstract şi nesatisfăcător.

— Da, Alteţă. Alvito privi către gărzi care, bineînţeles, ascultau fără să pară că o fac. Dar îmi amintesc că spuneaţi mai devreme că uneori e înţelept să fii abstract.

Toranaga înţelese imediat. Făcu semn oamenilor să plece.

— Aşteptaţi afară, toţi.

Samuraii se supuseră fără tragere de inimă. Alvito se întoarse către Ferriera:

— Acum nu mai avem nevoie de gărzile dumitale, Căpitane General.

După plecarea samurailor, Ferriera îşi concedie oamenii şi privi spre Mariko. El purta o pereche de pistoale la cingătoare şi un altul în cizmă.

Alvito îi spuse lui Toranaga:

— Alteţă, poate că aţi dori ca doamna Maria să ia loc?

Din nou Toranaga înţelese. Cugetă o clipă, apoi dădu pe jumătate din cap şi spuse fără să se întoarcă:

— Mariko-san, ia una dintre străjile mele şi găseşte-l pe Anjin-san. Stai cu el până trimit după tine.

— Da, stăpâne.

Uşa se închise în urma ei.

Acum erau singuri. Ei patru.

Ferriera spuse:

— Care-i propunerea? Ce are de dat?

— Ai răbdare, Căpitane General, îi răspunse dell'Aqua, bătând darabana cu degetele pe cruce şi rugându-se pentru reuşită.

— Alteţă, începu Alvito către Toranaga, stăpânul meu spune că va încerca să facă tot ce aţi cerut. În patruzeci de zile. Vă va trimite vorbă în taină despre cum merg lucrurile. Cu îngăduinţa voastră, eu voi fi mesagerul.

— Şi dacă nu izbuteşte?

— Nu va fi din pricină că n-a încercat, sau n-a fost convingător, ori că s-a răzgândit. Vă dă cuvântul său.

— În faţa zeului creştin?

— Da. În faţa lui Dumnezeu.

— Bine. O vreau în scris. Cu sigiliul său.

— Uneori înţelegerile depline, înţelegerile delicate, nu trebuie trecute în scris, Alteţă.

— Zici că, dacă nu-mi dau încuviinţarea în scris, nici voi n-o veţi face?

— Mi-am amintit doar una din spusele domniei-voastre, că onoarea unui samurai este, cu siguranţă, mai importantă decât o bucată de hârtie. Părintele Inspector îşi dă cuvântul său în faţa lui Dumnezeu, cuvântul de onoare, aşa cum ar face-o un samurai. Cinstea domniei-voastre este întru totul îndeajuns pentru Părintele Inspector. M-am gândit doar că l-ar întrista să nu aveţi atâta încredere în el. Doriţi să-i cer o semnătură?

În cele din urmă Toranaga spuse:

— Foarte bine. Cuvântul lui în faţă zeului Iisus, neh? Cuvântul lui în faţa Dumezeului său?

— Vi-l dau în numele său. A jurat pe Sfânta Cruce să încerce.

— Şi tu, Tsukku-san?

— Aveţi la fel şi cuvântul meu, în faţa lui Dumnezeu, pe Sfânta Cruce, că voi face tot ce pot spre a-l ajuta să-i convingă pe seniorii Onoshi şi Kiyama să fie aliaţii domniei-voastre.

— În schimb eu voi face ce-am promis mai devreme. În cea de a patruzeci şi una zi puteţi să puneţi piatra de temelie a celui mai mare templu creştin din împărăţie.

— Alteţă, s-ar putea ca terenul să fie delimitat imediat?

— De îndată ce ajung în Yedo. Acum. Cum rămâne cu piraţii? Piraţii din bărcile pescăreşti? Îi veţi îndepărta imediat?

— Dacă aţi avea tunuri, aţi face-o singur, Alteţă?

— Bineînţeles, Tsukku-san.

— Alteţă, îmi cer iertare că vă necăjesc atât, dar trebuie să facem un plan. Tunurile nu ne aparţin. Vă rog, acordaţi-mi o clipă. Alvito se întoarse către dell'Aqua: Eminenţă, totul e aranjat în privinţa catedralei. Apoi adăugă către Ferriera, după planul stabilit din timp: O să fii bucuros că nu l-ai

scufundat, Căpitane General. Seniorul Toranaga întreabă dacă ai vrea să-i transporţi zece mii de ducaţi de aur când pleci cu Corabia Neagră la Goa, spre a fi investiţi spre piaţa aurului, în India. Noi am fi încântaţi să mijlocim afacerea prin sursele noastre obişnuite de acolo, plasând aurul pentru dumneata. Seniorul Toranaga spune că jumătate din profit îţi aparţine. Amândoi, Alvito şi dell'Aqua, ajunseseră la concluzia că, până la întoarcerea Corabiei Negre, peste şase luni, Toranaga avea să fie ori din nou preşedintele regenţilor şi, prin urmare, mai mult decât încântat să îngăduie această foarte profitabilă tranzacţie, ori avea să fie mort. Dumneata ai putea avea, lesne, un profit de patru mii de ducaţi. Fără nici o primejdie.

— În schimbul cărei concesii? Asta e mai mult decât ajutorul anual pe care-l aveţi de la regele Spaniei pentru tot Ordinul lui Isus din Asia. În schimbul a ce?

— Seniorul Toranaga spune că piraţii îl opresc să părăsească portul. El ştie mai bine decât dumneata dacă sunt piraţi.

Ferriera răspunse pe aceeaşi voce egală adresată doar lui Toranaga, după cum prea bine ştiau amândoi.

— Nu v-aş sfătui să vă puneţi credinţa în acest om. Duşmanii lui au toţi aşii în mână. Toţi regii creştini sunt împotriva lui. Doi dintre cei mai importanţi dintre ei cu siguranţă, i-am auzit cu propriile mele urechi. Ei zic că japonezul ăsta e adevăratul duşman. Eu îi cred pe ei, nu pe cretinul ăsta nenorocit.

— Sunt sigur că seniorul Toranaga ştie mai bine decât noi cine sunt piraţi şi cine nu, îi spuse netulburat dell'Aqua, cunoscând soluţia, după cum şi Alvito o ştia. Presupun că n-ai nimic împotrivă ca seniorul Toranaga să se ocupe el însuşi de piraţi.

— Bineînţeles că nu.

— Aveţi o mulţime de tunuri de rezervă la bord, spuse Părintele Inspector. De ce nu-i dai câteva în secret? De fapt, vinde-i câteva. Tu vinzi arme mereu. El cumpără arme.

Patru tunuri ar fi mai mult decât suficient. Ar fi uşor de transbordat cu barcazul, la fel praful de puşcă şi ghiulelele, date şi ele în cantitate destulă şi tot în secret. Atunci problema e rezolvată.

Ferriera oftă.

— Tunurile, dragă Eminenţă, sunt nefolositoare pe o galeră. Ea n-are nici saborduri de tragere, nici parâme de ancoraj, nici afeturi pentru tunuri. Nu pot folosi tunurile, chiar dacă ar avea tunari, şi nu-i au.

Amândoi preoţii erau descumpăniţi.

— Nefolositoare?

— Complet.

— Dar sigur, don Ferriera, ei pot să adapteze…

— Galera aceea nu poate folosi tunurile fără a fi modificată. Asta ar lua cel puţin o săptămână.

— Nan ja? zise Toranaga bănuitor simţind că ceva nu era în ordine, oricât încercaseră ei s-o ascundă.

— Ce este”? întreabă Toranaga, traduse Alvito.

Dell'Aqua simţea că totul le scapă printre degete.

— Căpitane General, te rog, ajută-ne. Te rog. Ţi-o spun deschis. Noi am câştigat favoruri enorme pentru credinţă. Trebuie să mă crezi, da, şi trebuie să ai încredere în noi. Trebuie să-l ajuţi cumva pe seniorul Toranaga să iasă din port. Te rog, în numele Bisericii. Numai catedrala este o concesiune enormă. Te rog.

Ferriera nu lăsă să i se citească pe chip nimic din extazul victoriei. Ba adăugă chiar un plus de gravitate vocii.

— De vreme ce-mi cereţi ajutorul în numele Bisericii, Eminenţă, bineînţeles voi face tot ce-mi cereţi. O să-l scot din capcana asta. Dar în schimb vreau căpitănia generală a Corabiei Negre pe anul viitor, fie că iese sau nu bine anul ăsta.

— Acesta-i darul regelui Spaniei, numai al lui. Nu-mi aparţine, ca să-l pot acorda.

— Mai departe: primesc aurul lui, dar vreau garanţia Sfinţiilor voastre că nu voi avea nici un necaz din partea

viceregelui din Goa, sau aici, în privinţa aurului, sau în legătură cu vreuna din Corăbiile Negre.

— Îndrăzneşti să-mi ceri mie şi Bisericii zăloage?

— E mai degrabă o înţelegere de afaceri între mine, Sfinţia voastră şi maimuţa asta.

— Nu e maimuţă, Căpitane General. Ai face bine să-ţi aminteşti asta.

— Mai departe: cincisprezece la sută din încărcătura de anul ăsta, în loc de zece.

— Cu neputinţă.

— Mai departe: ca totul să fie în ordine, Eminenţă, cuvântul Sfinţiei voastre, în faţa lui Dumnezeu – acum – că nici Sfinţia voastră, nici vreunul dintre preoţii aflaţi sub ascultarea voastră nu o să mă ameninţe vreodată cu excomunicarea, dacă nu comit un sacrilegiu în viitor, ceea ce n-o să se întâmple. Şi mai departe, cuvântul Sfinţiei voastre, că, împreuna cu sfinţii părinţi mă veţi sprijini şi veţi ajuta Corabia Neagră din aceşti doi ani.

— Şi mai departe, Căpitane General? Cu siguranţă că asta nu e tot. Cu siguranţă mai e ceva, nu:i aşa?

— Ultimul lucru: îl vreau pe eretic.

Din pragul cabinei, Mariko privea înlemnită la Blackthorne. Zăcea aproape în nesimţire pe duşumea, vărsându-şi măruntaiele din el. Nostromul stătea rezemat de patul din cabină, rânjind pofticios la ea, dezvelindu-şi rădăcinile galbene ale dinţilor.

— E otrăvit sau e beat? îl întrebă pe Totomi Kana, samuraiul de lângă ea, încercând, fără să izbutească, să-şi astupe nările la duhoarea apăsătoare de mâncare şi vomă, la şi mai apăsătoarea duhoare a marinarului hidos, din faţa ei şi la atotstăpânitoarele miasme din cale, ce inundau întreaga corabie. Arată de parcă ar fi fost otrăvit, neh?

— Poate că a fost Mariko-san. Priviţi la mizeria aia!

Samuraiul arătă plin de scârbă spre masă. Pe ea erau împrăştiate în neorânduială talgere de lemn, pline cu resturi dintr-o halcă de vacă, jumătate de pui sfârtecat,

bucăţi de pâine şi brânza, bere vărsată, unt, o farfurie cu sos gras, sleit şi o sticlă de rachiu golită pe jumătate.

Niciunul dintre ei nu mai văzuse până atunci carne pe masă.

— Ce cătaţi aci? îi întrebă nostromul. Fără maimuţe aci, wakarimasu? Nici o maimută-san în cameru astu! Privi către samurai şi-i făcu semn cu mâna să plece. Afară! şterge-o! Privirea îi zbură din nou spre Mariko. Care c numele tău? Namu, ei?

— Ce spune, Mariko-san? întrebă samuraiul.

Nostromul îşi aruncă privirea pentru o clipă spre samurai, apoi şi-o întoarse iar spre Mariko.

— Ce spune barbarul, Mariko-san?

Mariko îşi desprinse ochii uluiţi de pe masă şi se concentră asupra nostromului.

— Îmi pare rău, senhor, nu v-am înţeles. Ce-aţi spus?

— Ce? Nostromul rămase cu gura căscată. Era un bărbat gras, cu ochii prea apropiaţi, urechi mari şi părul strâns într-o coadă anemică, dată cu căneală. Un crucifix îi atârna de şuncile gâtului şi pistoalele-i erau la îndemână în cingătoare. Ei? Vorbeşti portugheza? O jappo care vorbeşte bine portugheza? Unde-ai învăţat să vorbeşti civilizat?

— Părinţii creştini m-au învăţat.

— Fir-aş afurisit să fiu! Sfântă Fecioară, o floare-san care vorbeşte civilizat!

Blackthorne vomă iar şi încercă anevoie să se ridice de jos.

— Puteţi… vă rog, puteţi să-l puneţi pe pilot acolo?

Ea arăta spre pat.

— Da. Dac-o să m-ajute maimuţa asta.

— Cine? Îmi pare rău, ce-aţi spus? Cine?

— El! Jappo. El.

Cuvintele o cutremurară şi-i trebui toată voinţa să rămână calmă. Arătă spre samurai.

— Kana-san, vrei, te rog, să-l ajuţi pe barbarul acesta? Anjin-san trebuie pus acolo.

— Cu plăcere, doamnă.

Împreună, cei doi bărbaţi îl ridicară pe Blackthorne care căzu ca un bolovan în cuşetă, cu capul prea greu, mişcând prosteşte din buze.

— Trebuie spălat, spuse Mariko-san în japoneză, încă pe jumătate înmărmurită de cum îl numise nostromul pe Kana.

— Da, Mariko-san. Porunceşte-i barbarului să cheme slugile.

— Da. Ochii neîncrezători se întoarseră din nou spre masă, ca atraşi de o vrajă. Mănâncă ei într-adevăr asta?

Nostromul îi urmări privirea. Imediat se aplecă, rupse un copan de pui şi i-l oferi.

— Ţi-e foame? Poftim, micuţă Floare-san, e bun. E proaspăt, de azi, clapon veritabil de Macao, pe cinstea mea.

Ea clătină capul.

Faţa cenuşie a nostromului se despică într-un rânjet şi, plin de bunăvoinţă, cufundă copanul în sosul gros şi i-l vârî sub nas.

— Sosul îl face chiar mai bun. Hei, e bine să poţi vorbi ca lumea, nu? Aşa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată până acum. Haide, mănâncă, o să-ţi dea putere – acolo unde trebuie! Îţi spun, e clapon de Macao.

— Nu, nu, mulţumesc. Să mănânci carne… să mănânci carne e interzis. E împotriva legii; şi împotriva budismului şi shintoismului.

— Nu, în Nagasaki nu e! Nostromul râse. O grămadă de jappo mănâncă mereu carne. Toţi mănâncă, când pot să facă rost şi dau pe gât tot atât de bine şi grogul nostru. Eşti creştină, nu? Haide, încearcă, micuţă donna. Cum poţi şti dacă nu-ncerci?

— Nu, nu, mulţumesc.

— Omu' nu poa' să trăiască făr' de carne. Asta-i mâncarea adevărată. Te face puternic ca să te zbănţui ca o nevăstuică. Ia. Îi oferi copanul lui Kana. Tu vrei?

Kana clătină din cap la fel de îngreţoşat.

— Iyé.

Nostromul ridică din umeri şi-l aruncă nepăsător înapoi pe masă.

— Iyé să fie. Ce-ai păţit la mână? Te-ai rănit în luptă?

— Da. Dar nu rău.

Mariko îl mişcă puţin, ca să-i arate, şi-şi înăbuşi durerea.

— Mititica de ea! Ce cauţi p-aci, donna senhorita, ei?

— Să-l văd pe An… să-l văd pe pilot. Seniorul Toranaga m-a trimis. Pilotul e beat?

— Da, asta şi mâncarea. Nenorocitul a-nfulecat prea iute şi a băut prea iute. A dat pe gât o jum'ate de sticlă dintr-o înghiţitură. Englezii sunt toţi la fel. Nu se pot ţine de la grog şi n-au cojones. O măsură din cap până-n picioare. N-am mai văzut o floare atât de mică ca tine pân' acu. Şi nici n-am mai vorbit cu un jappo care să fie-n stare să vorbească civilizat.

— Numeşti toate doamnele japoneze şi pe toţi samuraii jappo şi maimuţe?

Marinarul râse scurt.'

— Hei, senhorita, m-a luat gura pe dinainte. Asta-i pentru ăi de rând, ştii, pentru codoaşe şi târfe în Nagasaki. N-am vrut să te jignesc. N-am avut vorbe niciodată pân' acu' cu o senhorita civilizată, n-am ştiut că e vreuna, pe Dumnezeul meu.

— Nici eu, senhor. N-am stat de vorbă niciodată până acum cu un portughez civilizat, afară de un sfânt părinte. Noi suntem japonezi, nu jappo, neh? şi maimuţele sunt animale, nu-i aşa?

— Sigur, Nostromul îşi arătă cioturile dinţilor. Vorbeşti ca o donna. Da. N-am vrut să jignesc, donna senhorita.

Blackthorne începu să bolborosească ceva. Ea se duse lângă el şi-l mişcă uşor:

— Anjin-san! Anjin-san!

— Da… da? Blackthorne deschise ochii. Oh… salut… îmi pare ră… Eu…

Dar durerea strivitoarea şi camera care se-nvârtea cu el îl făcură să se lungească la loc.

— Vă rog, trimiteţi după un servitor, senhor. Trebuie spălat.
— Avem sclavi, dar nu pentru asta, donna senhorita. Lasă-l pe englez… Ce contează un pic de borâtură pentru un eretic?
— N-aveţi servitori? întrebă ea uluită.
— Avem sclavi – negri ticăloşi, dar sunt leneşi –, n-aş avea încredere să-l pui să-l spele, adăugă cu un zâmbet strâmb.
Mariko ştia că nu avea de ales. Se putea ca seniorul Toranaga să aibă nevoie de Anjin-san imediat şi asta era datoria ei.
— Atunci am nevoie de puţină apă, spuse. Ca să-l spăl.
— E un butoi în puţul scării. Pe puntea de dedesubt.
— Vă rog, aduceţi-mi puţină apă, senhor.
— Trimite-l pe el.
Nostromul întinse un deget către Kana.
— Nu. O să-mi aduceţi domnia-voastră, acum. Vă rog.
Nostromul îşi întoarse privirea către Blackthorne.
— Eşti puicuţa lui?
— Ce?
— Puicuţa englezului?
— Ce e puicuţa, senhor?
— Femeia lui. Prietena lui, ştii, senhorita, drăguţa pilotului. Puicuţă.
— Nu. Nu, senhor, nu sunt puicuţa lui.
— A lui, atuncea? A mai… a samuraiului? Ori poate a regelui, ăsta de-a sosit la bord? Tora-şi-nu-mai-ştiu-cum. Eşti una dintr-ale lui?
— Nu.
— A nici unuia de pe navă?
Ea-şi clătină capul.
— Vă rog, n-aţi vrea să-mi aduceţi puţină apă?
Nostromul încuviinţă din cap şi plecă.
— Ăsta-i cel mai urât şi cel mai împuţit barbar lângă care am stat vreodată, zise samuraiul. Ce spunea?

— El… bărbatul a întrebat dacă sunt una din concubinele pilotului.

Samuraiul porni spre uşă.

— Kana-san!

— Cer, în numele soţului dumitale, dreptul de a răzbuna această insultă. Pe loc! De parcă dumneata ai convieţui cu orice barbar!

— Kana-san! Te rog, închide uşa.

— Eşti Toda Mariko-san! Cum îndrăzneşte să te insulte? Insulta trebuie răzbunată.

— Va fi, Kana-san, şi-ţi mulţumesc. Da. Îţi dau acest drept. Dar ne aflăm aici la porunca seniorului Toranaga. Până ce el nu încuviinţează, n-ar fi corect pentru dumneata s-o faci.

Kana închise uşa fără tragere de inimă.

— Ai dreptate. Dar te rog să-i ceri îngăduinţa seniorului Toranaga înainte să plece.

— Da. Îţi mulţumesc pentru grija pe care-o porţi onoarei mele.

Ce-ar face Kana dacă ar şti tot ce s-a spus, se întrebă îngrozită. Ce-ar face seniorul Toranaga? Sau Hiro-matsu? Sau soţul meu? Maimuţe! Oh, Sfântă Fecioară, ajută-mă să pot rămâne liniştită şi ţine-mi mintea limpede. Ca să potolească mânia lui Kana, schimbă repede vorba.

— Anjin-san pare atât de neajutorat. La fel ca un copil. Se pare că barbarii nu pot suporta vinul. La fel ca unii dintre bărbaţii noştri.

— Da. Dar nu e de vină vinul. Nu poate fi. E ce-a mâncat.

Blackthorne se mişcă neliniştit, luptându-se să-şi vină în fire.

— N-au servitori pe corabie, Kana-san, aşa că va trebui să ţin locul uneia dintre doamnele lui.

Începu să-l dezbrace pe Blackthorne, stânjenită de braţul rănit.

— Lăsaţi-mă să vă ajut. Kana era foarte îndemânatic. Am făcut-o de multe ori cu tatăl meu, când i se urca saké-ul la cap.

— E bine pentru un bărbat să se îmbete din când în când. Îl eliberează de toate spiritele rele.

— Da. Dar tatăl meu suferea cumplit în ziua următoare.

— Soţul meu suferă foarte rău. Cu zilele.

După o pauză, Kana spuse:

— Să-l ajute Buddha pe seniorul Buntaro să scape.

— Da. Mariko înconjură cabina cu privirea. Nu înţeleg cum pot să locuiască într-o asemenea mizerie. E mai rău decât la cei mai săraci oameni de la noi. Aproape că am leşinat în cealaltă cabină din pricina mirosului.

— E ruşinos. N-am fost niciodată în viaţa mea la bordul unei nave barbare.

— Eu n-am fost niciodată pe mare până acum.

Uşa se deschise şi nostromul aşează jos găleata. Tresări la vederea trupului gol al lui Blackthorne, smulse o pătură de sub cuşetă şi-l acoperi.

— L-a luat naiba dacă răceşte. Afară de asta… E ruşinos să faci aşa ceva unui bărbat, chiar şi lui.

— Ce?

— Nimic. Cum te cheamă, donna senhorita? Ochii îi scânteiară.

Ea nu-i răspunse. Dădu pătura la o parte şi-l spălă pe Blackthorne, bucurându-se că avea ceva de făcut, detestând cabina şi prezenţa dezgustătoare a nostromului, întrebându-se despre ce vorbeau în cealaltă cabirţă. Este stăpânul nostru în siguranţă?

Când termină, strânse chimonoul şi bucata murdară din brâu.

— Pot fi spălate, senhor?

— Ce?

— Trebuie curăţate îndată. Aţi putea să trimiteţi după un sclav, vă rog?

— Sunt o şleahtă puturoasă de negri, ţi-am zis. Asta ar lua o săptămână ori mai mult. Aruncă-le, donna senhorita, nu fac două parale. Pilotul nostru, căpitanul Rodrigues, a zis

să-i dăm haine ca lumea. D-aci. Deschise un cufăr marinăresc. A zis să-i dăm orice de aci.

— Nu ştiu să-mbrac un bărbat în lucrurile acelea.

— Îi trebuie cămaşă, pantaloni, legătură pentru prohab, ciorapi, cizme şi vestă marinărească.

Nostromul le scoase şi i le arătă. Apoi ea şi samuraiul începură să-l îmbrace pe Blackthorne, încă pe jumătate leşinat.

— Pe aceasta cum o poartă?

Ridică legătura triunghiulară, asemănătoare unui săculeţ cu băieri de prindere.

— Sfântă Fecioară, se pune în faţă, aşa, spuse nostromul stânjenit, arătând-o pe-a lui cu degetul. O legi la locul ei, deasupra pantalonilor, cum ţi-am zis. Peste boaşe.

Ea privi cercetător legătura nostromului. El îi simţi privirea şi se înfioră.

Mariko prinse legătura pentru prohab, potrivind-o cu grijă şi cu ajutorul samuraiului îi trecu băierile din spate printre picioare şi i le legă în jurul mijlocului. Spuse încet către samurai:

— Ăsta e cel mai stupid fel de a te îmbrăca din câte-am văzut vreodată.

— Trebuie să fie foarte stânjenitor, răspunse Kana. Le poartă şi preoţii, Mariko-san? Sub sutane?

— Nu ştiu.

Ea-şi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

— Senhor, Anjin-san e îmbrăcat aşa cum trebuie?

— Aye. Afară de cizme. 'S acolo. Pot să mai aştepte.

Nostromul veni mai aproape şi ea simţi că se înăbuşă. Bărbatul îşi coborî vocea, rămânând cu spatele la samurai.

— N-ai vrea una iute?

— Ce?

— Îmi placi, senhorita. Ei, ce zici? I-o cuşetă în cabina de alături. Trimite-ţi prietenul sus. Englezul mai zace un ceas. Plătesc după obicei.

— Ce?

— O să câştigi un gologan, chiar trei, dacă eşti ca o nevăstuică, şi-o să-ncaleci cea mai grozavă sculă din câte există de-aci pân' la Lisabona. Ei, ce zici?

Samuraiul văzu groaza de pe chipul ei:

— Ce e, Mariko-san?

Mariko se trase pe lângă nostrom, îndepărtându-se de cuşetă. Se bâlbâi.

— A… a spus…

Kana îşi trase imediat sabia, dar se trezi în faţa ţevilor a două pistoale încărcate. Oricum, el se pregăti să atace.

— Opreşte-te, Kana-san! gâfâi Mariko. Seniorul Toranaga a interzis orice atac până nu porunceşte el!

— Haide, maimuţă, vino-ncoa', tu, căcăcios împuţit! Tu! Spune-i maimuţoiului să lase sabia, sau îi zbor căpăţâna puiului de căţea înainte să mişte un deget.

Mariko se afla la un pas de nostrom. Mâna dreaptă îi era încă în obi, strângând mânerul stiletului. Dar îşi aminti de datoria ei şi-şi trase mâna.

— Kana-san, bagă sabia în teacă. Te rog. Trebuie să ne supunem poruncilor seniorului Toranaga. Trebuie să ne supunem poruncilor lui.

Cu un efort deosebit, Kana îi dădu ascultare.

— Mă bate gândul să te trimit în iad, jappo!

— Vă rog să-l iertaţi, senhor, şi pe mine, spusese Mariko, încercând să pară politicoasă. A fost o greşeală, o gre…

— Ticălosul ăla cu faţa de maimuţoi a tras sabia. Asta n-a fost greşeală, pe numele Mântuitorului!

— Vă rog, iertaţi-l, senhor, îmi pare rău.

Nostromul îşi umezi buzele.

— O să-l iert, dacă eşti drăguţă cu mine, Micuţă Floare. Treci în cabina de-alături şi spune-i mai… spune-i lui să stea aici şi o să uit totul.

— Care… care vă e numele, senhor?

— Pesaro. Manuel Pesaro, de ce?

— Nimic. Vă rog să iertaţi neînţelegerea, senhor Pesaro.

— Intră-n cabina de-alături. Acum.

— Ce se-ntâmplă? Ce… Blackthorne nu ştia dacă e treaz sau pradă unui coşmar, dar simţi primejdia. Ce se-ntâmplă, pentru Dumnezeu!

— Împuţitul de Jappo a ridicat sabia asupra mea!

— A fost o… o greşeală Anjin-san, spuse Mariko. Eu… eu i-am cerut iertare faţă de senhor Pesaro…

— Mariko? Tu eşti Mariko-san?

— Hai, Anjin-san. Honto. Honto.

Ea veni mai aproape. Pistoalele nostromului rămăseseră aţintite asupra lui Kana. Ea îl atinse când se strecură pe lângă el şi-i trebui un efort şi mai mare să nu-şi scoată pumnalul şi să-l spintece. În acel moment uşa se deschise. Timonierul cel tânăr intră în cabină cu o găleată cu apă. Se holbă la pistoale şi fugi.

— Unde-i Rodrigues? spuse Blackthorne încercând să-şi pună mintea la lucru.

— Sus, acolo unde trebuie să fie un bun pilot, spuse nostromul răstit. Jappo ăsta a ridicat sabia la mine, jur!

— Ajutaţi-mă s-ajung pe punte.

Blackthorne se prinse de marginea patului. Mariko îl luă de braţ, dar nu izbuti să-l ridice.

Nostromul mişcă unul dintre pistoale către Kana.

— Spune-i lui să te-ajute. Şi mai spune-i că, dacă-i un Dumnezeu în cer, el o să se bălăngăne în capătul vergii înainte de prima bătaie de clopot.

Secundul Santiago îşi dezlipi urechea de la orificiul din peretele cabinei principale, finalul „Ei bine, atunci totul e stabilit” al lui dell'Aqua răsunându-i încă în creier. Se strecură fără zgomot afară din cabina întunecată, ieşind în coridor, şi închise încet uşa. Era un bărbat înalt, uscăţiv, cu faţa trasă şi-şi purta părul într-o coadă cănită.

Hainele-i erau îngrijite şi, ca mai toţi marinarii, umbla desculţ. Urcă grăbit pe scara din tambuchi, trecu în fugă de-alungul punţii principale şi se opri pe dunetă, unde Rodrigues vorbea cu Mariko. Îşi ceru iertare şi se aplecă foarte aproape de urechea lui Rodrigues, astfel ca nimeni

de pe dunetă să nu poată prinde vreun cuvânt, şi începu să înşire tot ce auzise, aşa cum i se ceruse să facă.

Blackthorne stătea pe punte, la pupă, rezemându-se de bocaportul unui tun, cu capul pe genunchi. Mariko se aşează ţeapănă, cu faţa către Rodrigues, după obiceiul japonez, iar lângă ea, cu chipul întunecat, samuraiul Kana. Marinarii înarmaţi umpleau punţile şi gabia, şi alţi doi se aflau la timonă. Nava era îndreptată în vânt, aerul nopţii era curat, norii se adunau iar ploaia nu părea prea departe. La o sută de iarzi la travers, legănată de mareea joasă, în bătaia tunurilor, plutea galera cu toate ramele ridicate, în afară de două de fiecare parte, care-o ţineau în loc. Bărcile cu arcaşii duşmani erau mai aproape, dar nu încercau încă să-i împresoare. Mariko îi urmărea cu privirea pe Rodrigues şi pe secund. Nu putea auzi ce se spunea şi chiar dac-ar fi auzit, educaţia ei ar fi făcut-o să prefere să-şi astupe urechile. În casele de hârtie nu era cu putinţă să rămâi ferit de ochii şi urechile celorlalţi, dacă n-ar fi fost politeţea şi respectul cuvenit; fără o mică bucată de lume numai pentru tine, viaţa civilizată nu poate exista, aşa că toţi japonezii erau educaţi să audă şi să nu bage de seama ce aud. Pentru binele tuturor.

Când urcase pe punte cu Blackthorne, Rodrigues ascultase lămuririle nostromului şi explicaţia ei încurcată, că ar fi fost vina ei fiindcă înţelesese greşit cele spuse de nostrom şi că asta-l făcuse pe Kana să-şi scoată sabia din teacă spre ai apăra ei onoarea. Nostromul ascultase rânjind, cu pistoalele încă îndreptate spre spatele samuraiului.

— Am întrebat doar dacă-i puicuţa englezului, pe Dumnezeul meu, fi'ncă l-a spălat şi i-a potrivit legătura pentru prohab peste boaşe, fără nici o sfială.

— Lasă pistoalele jos, nostromule.

— E primejdios, ascultă la mine. Agaţă-l de-o vergă!

— O să fiu cu ochii pe el. Du-te jos!

— Maimuţa asta m-ar fi ucis, de nu eram mai iute ca el. Atârnă-l de capătul vergii. În Nagasaki aşa am fi făcut.

— Nu suntem în Nagasaki – du-te jos! Acum!

După ce nostromul plecase, Rodrigues întrebase:

— Ce v-a zis, senhora? Ce-a spus exact?

— El… nimic, senhor. Vă rog.

— Îmi cer iertare în faţa dumneavoastră şi a samuraiului pentru obrăznicia acelui bărbat. Vă rog, transmiteţi samuraiului scuzele mele şi rugaţi-l să-l ierte. Şi eu vă rog pe amândoi, prea plecat, să uitaţi neobrăzarea nostromului. N-o să fie de nici un folos seniorului vostru sau seniorului meu să avem necazuri la bord. Vă promit c-am să mă ocup eu de el, în felul meu, la vremea potrivită.

Ea-i vorbise apoi lui Kana şi, în cele din urmă, el încuviinţase.

— Kana-san spune, foarte bine, dar, dacă o să-l vadă vreodată pe nostromul Pesaro pe ţărm, o să-i zboare capul.

— Asta-i drept, pe Dumnezeul meu. Da. Domo arigato, Kana-san, spusese Rodrigues cu un zâmbet, şi domo arigato goziemashita, Mariko-san.

— Vorbiţi japoneza?

— O, nu, doar câteva cuvinte. Am o soţie în Nagasaki.

— O! Sunteţi de mult timp în Japonia?

— Asta-i cea de-a doua călătorie de la Lisabona, aici. Cu totul am petrecut şapte ani în apele astea, aici, sau navigând încolo şi-ncoace între Macao şi Goa. Rodrigues adăugase: Nu-i daţi atenţie, el e un eta. Dar Buddha a spus că până şi un eta are dreptul să trăiască, neh? Soţia mea vorbeşte puţin portugheza, dar nici pe departe atât de bine ca dumneavoastră. Sunteţi creştină, bineînţeles?

— Da.

— Soţia mea e convertită. Tatăl ei e samurai, dar unul mărunt. Stăpânul lui este seniorul Kiyama.

— E norocoasă să aibă un asernenea soţ, spusese Mariko politicoasă, dar în sinea ei se întrebă, cutremurată, cum de putea cineva să se mărite şi să trăiască cu un barbar. În

ciuda bunei-cuviinţe fireşti, întrebase: Doamna, soţia dumitale, mănâncă şi ea carne – ca aceea din cabină?

— Nu, răspunsese Rodrigues râzând cu dinţi albi, frumoşi şi puternici. În casa mea din Nagasaki nici eu nu mănânc. Doar pe mare şi în Europa. La noi aşa se obişnuieşte. Acum o mie de ani, înainte de a veni Buddha, a fost şi obiceiul vostru, neh? Înainte de a trăi Buddha, ca să arate Tao, Calea, toţi oamenii mâncau carne. Chiar şi-aici, senhora. Chiar şi-aici. Acum desigur, trăim mai bine, cel puţin unii dintre noi, neh?

Mariko cugetase un timp la asta. Apoi zisese:

— Toţi portughezii ne numesc maimuţe şi jappo, pe la spate?

Rodrigues se trăsese de cercelul pe care-l purta în ureche.

— Voi nu ne numiţi barbari? Chiar şi în faţă? Noi suntem civilizaţi, cel puţin aşa gândim, senhora. În India, ţara lui Buddha, li se spune japonezilor „Diavolii de la răsărit” şi nu i se îngăduie niciunuia să coboare la ţărm, dacă e înarmat. Voi îi numiţi pe indieni „negri” şi animale. Cum le spun chinezii, japonezilor? Cum îi numiţi voi pe chinezi? Dar pe coreeni? Mâncătorii de Usturoi, neh?

— Nu cred că seniorul Toranaga ar fi încântat. Sau seniorul Hiro-matsu, nici tatăl soţiei dumitale.

— Iisus, Mântuitorul, a spus: „Vezi mai întâi bârna din ochiul tău înainte de-a vedea paiul din ochiul altuia.”

Ea cugeta din nou la toate astea acum, în timp ce-l privea pe secund şoptind grăbit la urechea pilotului portughez. E adevărat: noi dispreţuim celelalte naţii. Dar noi locuim pe Pământul Zeilor, şi deci suntem anume aleşi de ei. Noi singuri, dintre toate popoarele, suntem apăraţi de un împărat de stirpe divină. Şi-atunci, nu suntem noi fără seamăn şi mai presus de toţi ceilalţi? Dar dacă eşti japonez şi creştin? Nu ştiu. Oh, Sfântă Fecioară, dă-mi din înţelepciunea Ta. Acest pilot Rodrigues e tot atât de ciudat ca şi pilotul englez. De ce sunt ei foarte deosebiţi? Să fie educaţia lor? E de necrezut ce fac ei, neh? Cum pot să

navighezi în jurul pământului şi să străbată marea cu aceeaşi uşurinţă cu care noi umblăm pe uscat? Soţia lui Rodrigues o şti răspunsul? Mi-ar face plăcere s-o cunosc şi să vorbesc cu ea.

Secundul îşi coborî vocea şi mai mult.

— Ce-a spus? exclamă Rodrigues scăpându-i o înjurătură şi, fără să vrea, Mariko încercă să asculte. Dar nu putu să audă ce repetă secundul. Apoi îi văzu pe amândoi uitându-se către Blackthorne şi le urmări privirea, tulburată de îngrijorarea lor.

— Ce altceva s-a întâmplat, Santiago? întrebă Rodrigues precaut, conştient de prezenţa lui Mariko.

Secundul îi şopti la ureche cu mâinile făcute pâlnie.

— Cât or să mai stea jos?

— Închinau unul în cinstea celuilalt. Şi pentru înţelegere.

— Ticăloşii! Rodrigues îl trase pe secund de cămaşă. Nici o vorbă despre toate astea, jură. Pe viaţa ta!

— Nu e nevoie să spui asta, pilotule.

— Totdeauna ai de ce s-o spui. Rodrigues privi spre Blackthorne. Trezeşte-l!

Secundul se duse la el şi-l zgâlţâi.

— Ce-ai cu mine? Ce vrei?

— Loveşte-l!

Santiago îl plesni.

— Iisuse, o să…

Blackthorne fu în picioare, aprins la faţă, dar se clătină şi căzu.

— Afurisitule, trezeşte-te, englezule! Furios, Rodrigues îşi îndreptă degetul către cei doi timonieri. Aruncaţi-l peste bord!

— Ce?

— Acum, pentru Dumnezeu!

Când cei doi bărbaţi îl ridicară grăbiţi, Mariko spuse:

— Senhor Rodrigues, nu trebuie… dar înainte ca ea sau Kana să poată interveni, cei doi îl şi aruncară pe Blackthorne peste bord.

Căzu de la douăzeci de picioare, pe burtă, ridicând un nor de stropi şi dispăru. Peste o clipă apăru la suprafaţă tuşind şi scuipând, răceala de gheaţă a apei limpezindu-i mintea.

Rodrigues se lupta să se ridice de pe scaun.

— Daţi-mi o mână de ajutor!

Unul dintre timonieri alergă să-l ajute, în timp ce secundul îl prinse de subţiori.

— Iisuse Cristoase, aveţi grijă, feriţi-mi piciorul, nerozilor!

Îl ajutară să vină la balustradă. Blackthorne încă tuşea şi bolborosea, dar, în timp ce înota de-a lungul corăbiei, înjura pe ce-i care-l aruncaseră peste bord.

— Două carturi tribord! comandă Rodrigues. Nava căzu uşor sub vânt şi se îndepărtă puţin de Blackthorne. Apoi strigă: Stai dracului departe de nava mea! şi imediat către secund: Ia barcazul, culege-l pe englez şi du-l la bordul galerei. Iute. Spune-i…, îşi cobori vocea.

Mariko era bucuroasă că Blackthorne nu se înecase.

— Pilotule! Anjin-san este sub protecţia seniorului Toranaga. Cer să fie ridicat îndată din apă!

— Numai o clipă, Mariko-san. Rodrigues continua să-i şoptească lui Santiago, care dădea din cap şi apoi o luă din loc grăbit. Îmi pare rău, Mariko-san, gomen kudasai, dar era urgent. Englezul trebuia trezit. Ştiam că poate să înoate. Trebuie să fie ager la minte şi iute!

— De ce?

— Eu sunt prietenul lui. V-a spus vreodată asta?

— Da. Dar Anglia şi Portugalia sunt în război. La fel şi Spania.

— Da. Dar piloţii trebuie să fie deasupra războiului.

— Atunci faţă de cine îţi faci dumneata datoria?

— Faţă de pavilion.

— Nu înseamnă că şi faţă de regele dumitale?

— Da şi nu, senhora. Îi datorez englezului o viaţă. Rodrigues urmărea barcazul. Ţine-o drept aşa – acum treci în vânt! îi ordonă timonierului.

— Da, senhor.

Aşteptă, cercetând din nou vântul, bancurile de nisip şi ţărmul îndepărtat. Marinarul de la sondă strigă adâncimea.

— Îmi cer iertare, senhora, ce spuneaţi?

Rodrigues o privi o clipă, apoi se întoarse să verifice încă o dată poziţia navei faţă de vânt şi barcaz. Şi ea urmărea barcazul. Oamenii îl scoseseră pe Blackthorne din mare şi vâsleau din răsputeri către galeră, trăgând la rame aşezaţi, nu stând în picioare şi împingând. Ea nu le mai putea desluşi chipurile. Acum Anjin-san era acoperit de bărbatul care stătea lângă el, bărbatul care vorbise în şoaptă cu Rodrigues.

— Ce i-ai spus, senhor?

— Cui?

— Bărbatului pe care l-ai trimis după Anjin-san.

— Doar să-i ureze englezului sănătate.

Răspunsul era searbăd şi pe ocolite.

Ea-i tălmăci lui Kana cele spuse.

Când Rodrigues văzu barcazul lângă galeră răsuflă uşurat.

— Ave Maria…

Căpitanul General şi iezuiţii urcară pe punte. Toranaga şi gărzile lui îi urmau.

— Rodrigues! coboară barcazul! Sfinţii părinţi se duc la ţărm, spuse Ferriera.

— Şi-apoi?

— Şi apoi ieşim în larg. Către Yedo.

— De ce acolo? Era vorba să mergem la Macao, răspunse Rodrigues, întruchipare a inocenţei.

— Mai întâi îl ducem pe Toranaga la Yedo.

— Ce facem?! Dar galera?

— Stă pe loc sau îşi croieşte drum luptându-se.

Rodrigues părea şi mai surprins, şi privi spre galeră, apoi către Mariko. Citi învinuirea din ochii ei.

— Matsu, îi spuse pilotul încet.

— Ce? întrebă părintele Alvito. Răbdare? De ce răbdare, Rodrigues?

— Spuneam Ave Maria, părinte. Îi ziceam doamnei că asta te-nvaţă să ai răbdare.

Ferriera se holba la galeră.

— Ce caută barcazul nostru acolo?

— L-am trimis pe eretic înapoi ia bord.

— Ce-ai făcut?

— L-am trimis pe englez înapoi la bord. Care-i problema, Căpitane General? Englezul m-a insultat, aşa că l-am aruncat pe nemernic peste bord. L-aş fi lăsat să se înece, dar ştia să înoate, aşa că am trimis secundul să-l adune şi să-l aducă înapoi la nava lui, pentru că se pare că se bucură de favoare seniorului Toranaga. Ce nu-i în ordine?

— Trimite să-l aducă înapoi.

— Va trebui să trimit o echipă de marinari înarmaţi, Căpitane General. Asta vrei? Ne blestema şi conjura focul iadului asupra noastră. De data asta n-o să mai vină de bună voie.

— Îl vreau înapoi la bord.

— Care-i necazul? N-ai spus că galera rămâne pe loc sau îşi croieşte drum prin luptă sau ce-o vrea să facă? Şi-atunci? Aşa că englezul e în rahat până în gât. Bun. Oricum, cine mai are nevoie de nemernicul ăsta? Cu siguranţă că sfinţii părinţi ar fi bucuroşi să nu-l mai vadă în faţa ochilor. Nu, părinte?

Dell'Aqua nu răspunse. Nici Alvito. Asta dădea peste cap planul pe care-l alcătuise Ferriera şi fusese acceptat de ei şi de Toranaga: preoţii să meargă la ţărm imediat, să-i potolească pe Ishido, Kiyama şi Onoshi, prefăcându-se că ei crezuseră povestea lui Toranaga despre piraţi şi nu ştiau că el „fugise” din castel. Între timp, fregata se va grăbi spre ieşirea din port, lăsând galera să atragă asupra-i bărcile. Dacă fregata avea să fie atacată direct, aveau să răspundă cu tunurile şi ce-o fi să fie,

— Dar bărcile n-ar trebui să ne atace pe noi, judecase Ferriera. Ele trebuie să prindă galera. Va fi sarcina Sfinţiei voastre să-l convingeţi pe Ishido că noi n-am avut de ales.

La urma urmelor, Toranaga e preşedintele regenţilor. În sfârşit, ereticul rămâne la bord.

Niciunul dintre preoţi nu întrebase de ce. Nici Ferriera nu spusese nimic.

Părintele Inspector îşi puse blând mâna pe umărul Căpitanului General şi se-ntoarse cu spatele către galeră.

— Poate că e tot atât de bine că ereticul e-acolo, spuse, cugetând cât de ciudate sunt căile Domnului.

Nu, ar fi dorit Ferriera să strige. Aş fi vrut să-l văd înecat. Un om căzut peste bord, când se crapă de ziuă, fără nici o urmă, fără martori, era atât de uşor. Toranaga nu şi-ar fi dat seama niciodată; un accident tragic, în ceea ce îl privea. Şi era soarta pe care Blackthorne şi-o merita. Iar Căpitanul General cunoştea şi el cât îi înspăimânta pe piloţi gândul de a-şi găsi moartea în mare.

— Nan ja? întrebă Toranaga.

Părintele Alvito îi spuse că pilotul se afla pe galeră şi de ce. Toranaga se întoarse spre Mariko, care încuviinţă din cap şi adăugă ce spusese mai înainte Rodrigues.

Toranaga se îndreptă spre parapet şi scrută întunericul. Dinspre ţărmul nordic erau lăsate la apă alte bărci şi în curând aveau să fie şi celelalte acolo unde trebuie. El ştia că Blackthorne stânjenea pe mulţi şi asta ar fi fost o cale simplă, oferită de zei, de a scăpa de el, dacă dorea. Vreau asta? Desigur că preoţii creştini vor fi nespus de mulţumiţi dacă Anjin-san dispare, gândi. La fel Onoshi şi Kiyama, care se tem de omul ăsta atât de mult încât unul dintre ei, sau amândoi, au pus la cale încercările de omor. De ce se tem atât?

Nu e decât karma că Anjin-san e acum pe galeră şi nu aici, în siguranţă, neh? Aşa că Anjin-san se va scufunda cu galera, împreună cu Yabu, cu ceilalţi şi cu muschetele, iar asta este tot karma. Muschetele îmi pot îngădui să le pierd, pe Yabu deasemeni. Dar pe Anjin-san?

Da.

Pentru că mai am totuşi – în rezervă – încă opt dintre aceşti ciudaţi barbari. Poate că tot ceea ce ştiu cu toţii la un loc va egala sau va depăşi ceea ce ştie acesta singur. Cel mai important lucru este să fiu înapoi la Yedo cât mai repede cu putinţă, să pregătesc războiul, care nu poate fi ocolit. Kiyama şi Onoshi? Cine ştie dacă o să mă sprijine? Poate că da, poate că nu. Dar o bucată de pământ şi câteva promisiuni sunt o nimica toată, dacă creştinii sunt de partea mea în palruzeci de zile.

— E karma, Tsukku-san. Neh?

— Da, Alteţă. Mulţumit, Alviţo îşi aruncă privirea spre Căpitanul General. Seniorul Toranaga dă de înţeles că nu se poate face nimic. E voia Domnului.

— Oare?

Dintr-o dată pe galeră porni să bată toba. Ramele loveau apa cu putere.

— Pentru Dumnezeu, ce face? urlă Ferriera.

Şi, în timp ce urmărea galera îndepărtându-se de ei, pavilionul lui Toranaga coborî fluturând din vârful catargului.

Rodrigues spuse:

— E ca şi cum ar zice fiecărei blestemate de bărci din port că seniorul Toranaga nu mai e la bordul ei.

— Ce-are de gând să facă?

— Nu ştiu.

— Nu zău? întrebă Ferriera.

— Nu. Dar, dac-aş fi în locul lui, aş ieşi în larg şi v-aş lăsa în rahat, sau aş încerca s-o fac. Englezul ne-a arătat cu degetul. Acum ce facem?

— Ţi s-a poruncit să pleci la Yedo.

Căpitanul General voia s-adauge: Dacă loveşti galera, cu atât mai bine, dar n-o spuse. Pentru că Mariko asculta.

Mulţumiţi, preoţii plecară cu barcazul la ţărm.

— Toate pânzele sus! strigă Rodrigues. Piciorul îl durea şi îi zvâcnea. Sud prin sud-vest. Tot echipajul pe punte!

— Senhora, vă rog spuneţi-i seniorului Toranaga c-ar fi mult mai bine să meargă jos. Va fi mai în siguranţă, spuse Ferriera.

— Vă mulţumeşte, dar zice că va sta aici.

Ferriera ridică din umeri şi se îndreptă către capătul dunetei.

— Pregătiţi toate tunurile. Încărcaţi cu mitralii! La posturile de luptă!

CAPITOLUL 28

— Isogi! strigă Blackthorne îndemnându-l pe mai-marele vâslaşilor să îndesească loviturile de tobă. Privi înapoi la fregata care se năpustea asupra lor, cu toată velatura desfăşurată, apoi din nou înainte, către provă, socotind când ar fi trebuit să urmeze altă voltă. Se întreba dacă judecase bine, pentru că aici, lângă stânci, spaţiul de manevră era foarte strâmt, doar câţiva iarzi între dezastru şi reuşită. Ca să iasă în radă, fregata trebuia să navigheze în volte, din pricina vântului, în timp ce galera putea să manevreze nestânjenită. Însă fregata avea avantajul vitezei. În cursul ultimei volte, Rodrigues arătase limpede că galera ar face mai bine să nu-i stea în cale când Santa Teresa făcea manevre.

Yabu începu din nou să bolborosească ceva, dar nu-l băgă în seamă.

— Nu-nţeleg – wakarimasen, Yabu-san! Ascultă, Toranaga-san mi-a spus: Anjin-san, ichi-ban-ima! Acum sunt maimarele, sunt căpitan-san! Wakarimasu ka, Yabu-san?

Îi arătă drumul căpitanului japonez, care dădea din mâini către fregata aflată acum doar la cincizeci de iarzi în pupă, gata să dea peste ei.

— Pentru Dumnezeu, menţine direcţia! spuse Blâckthorne.

Briza făcea şi mai reci hainele udate de apa marii, îngheţându-i trupul, dar ajutându-l să-şi limpezească mintea. Cercetă cerul. Nici un nor pe lângă luna strălucitoare, iar vântul era potrivit. Dinspre partea asta

nici un pericol, gândi. Doamne, ţine luna neacoperită până scăpăm.

— Hei, căpitane, strigă în engleză, ştiind că n-avea nici o importanţă dacă vorbea în engleză, portugheză, daneză sau latină, pentru că era singur printre japonezi. Trimite pe cineva după saké! Saké! Wakarimasu ka?

— Hai, Anjin-san.

Fu trimis în grabă un marinar. În timp ce alerga, omul îşi aruncă privirea peste umăr, înfricoşat de mărimea şi viteza fregatei care se apropia. Blackthorne îşi menţinu direcţia, încercând să forţeze fregata să facă volta înainte de-a fi câştigat de-ajuns loc pentru asta. Dar aceasta nu se abătu din drum şi continua să se îndrepte direct către el. În ultima clipă el schimbă direcţia galerei, iar apoi, când bompresul fregatei ajunse aproape deasupra dunetei lor, auzi comanda lui Rodrigues:

— Volta la babord! Mola velastrai şi ţine-o drept aşa! Apoi un strigăt către el în spaniolă: Pupa-l-ai pe dracu' în cur, englezule!

— Mă-ta a fost prima pe-acolo, Rodrigues!

Fregata ieşi apoi din vântul de pupă şi se îndreptă cu iuţeală către celălat ţărm, unde trebuia să facă din nou o voltă ca să ajungă în vânt şi apoi să-şi mai schimbe direcţia încă o dată, înainte de a putea face o nouă voltă, ultima, ca să se îndrepte către ieşirea din port.

Pentru o clipă navele ajunseră atât de aproape că Blackthorne putea aproape s-atingă fregata. Rodrigues, Toranaga, Mariko şi Căpitanul General se vedeau legănându-se pe dunetă. Apoi fregata se depărtă, iar galera săltă în siajul ei.

— Isogi, isogi, pentru Dumnezeu!

Vâslaşii îşi înteţiră şi mai mult eforturile şi, prin semne, Blackthorne ordonă să treacă mai mulţi oameni la rame, până nu mai rămase nici o rezervă. Trebuia să ajungă la ieşirea portului înaintea fregatei, altfel erau pierduţi.

Galera înghiţea distanţa. Dar şi fregata. Ajunsă de cealaltă parte a portului, se răsuci ca o dansatoare şi el văzu că Rodrigues ridicase velele gabier şi zburătorii.

— E un ticălos şiret, ca orice portughez!

Saké-ul sosi, dar tânăra femeie care o ajutase pe Mariko îl luă din mâinile marinarului şi i-l oferi cu mişcări nesigure. Ea rămăsese curajoasă pe punte, deşi se vedea limpede că nu era în apele ei. Mâinile îi erau puternice, părul bine coafat, iar chimonoul bogat, îngrijit şi de bun gust. Galera tangă între două valuri. Fata se clătină şi scăpă ceaşca. Expresia feţei ei rămase neschimbată, dar el băgă de seamă că se îmbujorase de ruşine.

— Por nada, spuse el, în timp ce ea se aplecă după ceaşcă. N-are importanţă. Namu ja?

— Usagi Fujiko, Anjin-san.

— Fujiko-san. Hai, dă-o încoace. Dozo.

Întinse mâna, luă butelca şi bău direct din ea, cu înghiţituri mari, nerăbdător să simtă acea căldură a trupului său. Se concentră asupra noului drum, ocolind recifurile despre care-i vorbise Santiago din porunca lui Radrigues. În timp ce-şi bea vinul încălzit, cercetă din nou relevmentul la promontoriu, care le dădea o direcţie sigură, exactă, către ieşirea din port, întrebându-se în treacăt, cum fusese încălzit vinul şi de ce ei îl beau întotdeauna cald şi în cantităţi mici.

Mintea îi era limpede acum şi se simţea destul de în putere, trebuia doar să fie atent. Ştia însă că n-avea nici o rezervă pe care să se bizuie, nici el, nici galera.

— Saké, dozo, Fujiko-san.

Îi dădu butelca şi uită de ea.

Făcând volte în vânt, fregata îşi croia drum cu mare uşurinţă şi trecu la o sută de iarzi înaintea lor, îndreptându-se spre ţărm. Vântul purtă până la el obscenităţi, dar nu se obosi să răspundă, economisindu-şi energia.

— Isogi, pentru Dumnezeu! Rămânem în urmă!

Fierbinţeala întrecerii şi faptul de a se afla din nou singur la comandă – mai mult prin puterea voinţei sale decât pus de cineva – adăugat la privilegiul deosebit de a-l avea pe Yabu în puterea sa, îl umpleau de o bucurie răutăcioasă.

— Dacă nava nu s-ar scufunda odată cu mine, aş îndrepta-o spre stânci doar ca să te văd înecat, Yabu, scârboşenie! Pentru bietul Pieterzoon!

Dar nu l-a salvat Yabu pe Rodrigues când tu n-ai putut? N-a atacat el bandiţii când erai prins în ambuscadă? Şi-n seara asta a fost curajos. Da, e o scârbă, dar o scârbă plină de curaj, ăsta-i adevărul.

Butelca de saké îi fu oferită din nou.

— Domo, spuse el.

Cu toate pânzele umflate de vânt, fregata era puternic înclinată şi asta-i făcea o nemăsurată plăcere.

— N-aş fi izbutit mai bine, spuse cu glas tare vântului. Dar, dac-ar fi a mea, aş ieşi printre bărci, în largul mării şi nu m-aş mai întoarce niciodată. Aş naviga cu ea spre casă şi-aş lăsa Japoniile japonezilor şi împuţiţilor de portughezi. Îi văzu pe Yabu şi pe căpitan privindu-l atenţi. N-aş face-o, nu încă. Mai e şi o Corabie Neagră de capturat şi de jefuit. Şi răzbunarea, nu, Yabu-san?

— Nan desu ka, Anjin-san? Nan ja?

— Ichi-ban! Număru' unu! răspunse fluturând mâna către fregată. Goli butelca. Fujiko i-o luă.

— Saké, Anjin-san?

— Domo, iyé!

Cele două nave erau acum foarte aproape de bărcile pescăreşti adunate laolaltă, galera îndreptându-se drept către trecerea lăsată anume între ele, fregata, la ultima voltă, virând spre ieşirea din port. Vântul era mai rece aici, pentru că promontoriile ce ţineau adăpost rămăseseră în urmă, iar marea se deschidea larg la jumătate de milă în faţă. Rafalele umflau pânzele fregatei, sarturile pocneau asemeni împuşcăturilor de pistol şi valurile spumegau la provă şi pupă.

Vâslaşii erau lac de sudoare şi istoviţi. Un om căzu. Apoi altul. Cei cincizeci de samurai ronini se aflau în poziţie de luptă. În faţă, arcaşii din bărcile pescăreşti de pe ambele părţi ale îngustei treceri îşi încordau arcurile. Blackthorne zări în multe dintre bărci mici tăvi cu jăratec şi înţelese atunci că săgeţile aveau să fie aprinse, înainte de a fi trase.

Se pregătise pentru luptă cât putuse de bine. Yabu înţelesese că vor trebui să lupte, şi-şi dăduse seama imediat şi de săgeţile aprinse. Blackthorne ridicase apărătoare din lemn împrejurul timonei. Deschisese câteva dintre lăzile cu muschete şi-i pusese pe cei care se pricepeau să le încarce cu pulbere şi gloanţe. Adusese pe dunetă câteva butoiaşe cu praf de puşcă şi le pusese câte un fitil.

Când Santiago, secundul, îl adusese cu barcazul, îi spusese că Rodrigues avea de gând să-l ajute, cu voia Celui de Sus.

— De ce? întrebase el.

— Pilotul meu mi-a spus că a trebuit să te-arunce peste bord să te trezeşti, senhor.

— De ce?

— Senhor pilot, el mi-a zis să-ţi spun că te paşte primejdia la bordul Santei Teresa.

— Ce primejdie?

— El zice că trebuie să te baţi ca să scapi de-aici, dacă poţi. Dar el o să te-ajute.

— De ce?

— În numele Sfintei Fecioare, stăpâneşteţi limba aia eretică şi ascultă, am puţin timp.

Apoi secundul îi spusese despre bancurile de nisip, despre relevmente, despre felul canalului şi despre planul lui Rodrigues. Şi îi dăduse două pistoale.

— Pilotul meu întreabă dacă tragi bine.

— Slab, minţise el.

— Pilotul meu mi-a zis că, la sfârşit, să-ţi spun să mergi cu Dumnezeu.

— Şi el… şi tu.

— Din partea mea, înghiţi-te-ar iadul!

— Ba pe sor-ta!

Blackthorne pusese fitile butoiaşelor cu pulbere pentru cazul în care tunurile ar fi început să tragă şi n-ar fi existat nici un plan, sau daca planul s-ar fi dovedii fals, dar şi împotriva duşmanilor care i-ar fi putut înconjura. Chiar numai un asemenea mic butoiaş, cu fitilul aprins, dus de apă lângă bordul fregatei, ar fi scufundat-o tot atât de sigur ca lovitura unui tun de şaptezeci. N-are importanţă cât de mic e butoiaşul, gândi, totul e s-o nimerească.

— Isogi, pentru vieţile voastre! strigă şi trecu la cârmă, mulţumind lui Dumnezeu pentru Rodrigues şi pentru strălucirea lunii.

Aici, la ieşire, portul se îngusta la patru sute de iarzi. Oglinda apei se întindea aproape de la un ţărm la celălalt, promontoriile stâncoase înălţându-se direct din mare.

Spaţiul dintre bărcile pescăreşti era de o sută de iarzi.

Cu vântul suflând dinapoia traversului către tribord şi întinzând un siaj adânc în urma ei, Santa Teresa se apropia de galeră ca un câine scăpat din lanţ. Blackthorne se ţinea pe mijlocul canalului şi-i făcu semn lui Yabu să fie gata. Tuturor roninilor li se poruncise să stea ghemuiţi la adăpostul parapetului, nevăzuţi, până ce Blackthorne dădea semnalul, când fiecare om – cu muschetă sau cu sabie – trebuia să sară la babord sau la tribord, oriunde ar fi fost nevoie, cu Yabu la comanda lor. Căpitanul japonez ştia că vâslaşii lui trebuiau să ţină ritmul tobei, iar toboşarul ştia că trebuie să dea ascultare lui Anjin-san. Iar Anjin-san, doar el singur, avea să conducă nava.

Fregata era la cincizeci de iarzi în spate, la jumătatea canalului, îndreptându-se drept către ei şi dând semne vădite că vrea s-o apuce chiar prin mijloc.

La bordul fregatei, Ferriera îi şoapti lui Rodrigues:

— Izbeşte-l!

N-o slăbea din ochi pe Mariko, care stătea la zece paşi mai departe, lângă balustradă, împreună cu Toranaga.

— Nu putem, nu cu Toranaga şi cu fata aici.

— Senhora! strigă Ferriera, senhora, ar fi mai bine să coborâţi sub punte, dumneata şi stăpânul dumitale. Ar fi mai sigur pentru el dacă s-ar duce pe puntea tunurilor.

Mariko îi traduse lui Toranaga, care se gândi o clipă, apoi coborî scara din tambuchi spre puntea tunurilor.

— Să-mi sară ochii, spuse tunarul şef, fără să se adreseze cuiva anume, mi-ar plăcea să trag o salvă şi să scufund ceva. De un an n-am mai scufundat nici măcar un pirat scrofulos!

— Aye. Maimuţele merită o baie.

Pe dunetă, Ferriera repetă:

— Izbeşte galera, Rodrigues!

— De ce să-ţi omori duşmanul când o fac alţii în locul tău?

— Sfântă Fecioară! Eşti la fel ca preoţii. N-ai pic de sânge-n tine!

— Da, n-am deloc sânge de ucigaş, răspunse Rodrigues tot în spaniolă. Da' tu? Tu ai. Nu? Şi sânge spaniol, poate?

— Ai de gând să-l loveşti sau nu? întrebă Ferriera în portugheză, apropierea prăzii scoţându-l din minţi.

— Dacă rămâne unde e, da.

— Atunci, dă, Doamne, să rămână acolo!

— Ce-ai avut de gând cu englezul? De ce-ai fost atât de furios că nu era la bord?

— Nu-mi placi şi nici n-am încredere în tine acum, Rodrigues. De două ori ai trecut sau ai părut că treci de partea ereticului împotriva mea sau a noastră. Dac-ar fi vreun alt pilot acceptabil în toată Asia, te-aş debarca, Rodrigues, şi-aş pleca în larg cu Corabia mea Neagră.

— Atunci o să te scufunzi. În jurul tău miroase a moarte şi numai eu te pot apăra.

Ferriera se închină superstiţios.

— Sfântă Fecioară, spurcată limbă mai ai! Cu ce drept spui asta?

— Mama mea a fost ţigancă şi-a fost al şaptelea copil, dintr-al şaptelea copil, ca şi mine.

— Mincinosule!

Rodrigues zâmbi.

— Ah, my Lord Căpitan General, poate că sunt. Îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă: la posturile de luptă! şi apoi către cârmaci: Drept aşa şi, dacă târfa aiaborţoasă nu se mişcă, scufund-o!

Blackthorne ţinea strâns cârma, braţele şi picioarele îl dureau. Şeful vâslaşilor bătea toba iar aceştia făceau un ultim efort.

Fregata era la douăzeci de iarzi în pupă, apoi la cincisprezece, apoi la zece. Atunci Blackthorne viră puternic la stânga. Fregata aproape că-i atinse, se înclină asupra lor şi ajunse în rând cu ei. Blackthorne viră puternic spre dreapta, ca să ajungă paralel cu fregata, la zece iarzi de ea. Şi astfel, împreună – una lângă alta – erau gata să treacă în zbor printre cele două şiruri de duşmani.

— Traaageţi, trageţi mai tare ticăloşilor, strigă Blackthorne, vroind să rămână bord la bord, pentru că numai aici erau apăraţi de corpul fregatei şi de pânzele ei. Trozniră câteva muschete, apoi o salvă de săgeţi aprinse se abătu asupra lor, fără să pricinuiască mari pagube, dar câteva, din greşeală, loviră pânzele de jos ale fregatei şi focul izbucni.

Toţi samuraii comandanţi din bărci îşi opriră îngroziţi arcaşii. Până acum nimeni nu atacase vreodată o navă a barbarilor din sud. Nu sunt ei singurii care aduc mătăsuri, care fac suportabile căldura verii şi frigul iernii, iar fiecare primăvară şi toamnă o bucurie? Nu sunt barbarii din sud apăraţi de legile imperiale? Arderea uneia dintre corăbiile lor nu i-ar înfuria atât de mult încât, pe bună dreptate, nu s-ar mai întoarce niciodată aici?

Aşa că toţi comandanţii îşi opriră oamenii, în timp ce galera lui Toranaga se afla sub aripa fregatei, fără ca vreunul dintre ei să îndrăznească să rişte câtuşi de puţin să devină pricina opririi Corăbiilor Negre, fără încuviinţarea generalului Ishido. Şi numai după ce marinarii de pe fregată stinseră flăcările, respirară şi ei uşuraţi.

Când se opriră săgeţile, se mai linişti şi Blackthorne. Şi Rodrigues. Planul mergea. Rodrigues bănuise că, la adăpostul lui, galera avea o şansă. Singura ei şansă. „Dar pilotul meu zice că trebuie să fii pregătit pentru orice neprevăzut, englezule”, îi spusese Santiago.

— Dă-l la o parte pe ticălosul ăla, spuse Ferriera. La dracu, ţi-am ordonat să-l împingi în maimuţele alea!

— Cinci carturi babord! comandă Rodrigues ascultător.

— Cinci carturi babord, senhor, repetă cârmaciul.

Blackthorne auzi comanda. Imediat cârmi cinci carturi babord şi se rugă în gând. Dacă Rodrigues menţinea direcţia prea mult, or să intre direct în bărcile pescăreşti şi s-a terminat cu ei. Dacă el rărea bătăile ramelor şi rămânea în urmă, ştia că bărcile duşmane îl vor năpădi, chiar dacă credeau sau nu că Toranaga e pe galeră. Trebuia să rămână pe aceeaşi linie cu fregata.

— Cinci carturi tribord! ordonă Rodrigues chiar la timp. Nici el nu mai avea chef de alte săgeţi aprinse; era prea mult praf de puşcă pe punte. Haide, ticălosule, murmură către vânt. Opinteşte-te în pânzele mele şi scoate-ne dracului de-aici.

Din nou Blackthorne cârmi cinci carturi tribord, ca să-şi păstreze poziţia faţă de fregată, şi cele două nave goniră una lângă alta, ramele din babordul galerei aproape atingând fregata, cele din tribord mai-mai să scufunde bărcile pescăreşti. Acum căpitanul înţelese, la fel şi mai-marele vâslaşilor şi oamenii lui. Îşi încordară ultimele puteri. Yabu strigă o comandă şi roninii îşi puseră arcurile jos şi alergară să dea ajutor, iar Yabu li se alătură.

Înaintau cu aceeaşi viteză. Nu mai aveau decât câteva sute de iarzi de străbătut.

Apoi soldaţii în gri din câteva bărci, mai îndrăzneţi decât ceilalţi, vâsliră să le iasă în cale şi aruncară cângi de abordaj. Prova galerei umplu bărcile cu apă. Cângile fură aruncate peste bord înainte de a se agăţa. Samuraii care le ţineau căzură în apă. Ramele nu pierdură cadenţa.

— Vino mai mult la babord!

— Nu îndrăznesc, Căpitane General. Toranaga nu e prost, şi ia uită-te, e un recif în faţă!

Ferriera văzu crestele lângă ultimele bărci.

— Doamne, trimite-i în recif!

— Două carturi babord!

Din nou fregata îşi schimbă drumul, la fel şi Blackthorne. Amândouă navele se îndreptau către îngrămădirea de bărci pescăreşti. Blackthorne văzuse şi el stâncile. O altă barcă fu scufundată şi o ploaie de săgeţi se abătu asupra galerei. El ţinu drumul atât cât îndrăzni, apoi strigă: „Cinci carturi tribord!”, ca să-l avertizeze pe Rodrigues, după care răsuci cârma.

Rodrigues făcu o manevră de evitare şi se îndepărtă. Dar de data asta nu prea mult şi s-ar fi putut ciocni, iar asta nu făcea parte din plan.

— Haide, ticălosule! spuse Rodrigues înfrigurat de întrecere şi teamă. Să vedem dacă te ţin boaşele.

Blackthorne trebuia să aleagă imediat între colţii recifului şi fregată. Binecuvântă vâslaşii, care stăteau încă la ramele lor, şi echipajul, şi pe toţi de la bord, care, prin disciplina lor, îi dădeau prilej să aleagă. Şi alese.

Viră în continuare spre tribord, scoase pistolul şi ochi.

— Fă loc, pentru Dumnezeu! strigă şi apăsă pe trăgaci.

Glonţul şuieră pe deasupra dunetei, chiar printre Căpitanul General şi Rodrigues.

Căpitanul General se aplecă, Rodrigues tresări. Tu englezule, pui de târfă! A fost noroc, ai tras bine, sau ai ochit ca să omori?

Văzu cel de-al doilea pistol în mâna lui Blackthorne şi pe Toranaga holbându-se la el. Îl îndepărtă pe Toranaga din minte ca fiind neimportant.

Sfântă Fecioară, ce să fac? Să mă ţin de plan sau să-l schimb? N-ar fi mai bine să-l omor pe englezul ăsta? Pentru binele tuturor? Spune-mi, da sau nu!

Răspunde-ţi tu însuţi, Rodrigues, pe nemurirea sufletului tău! Nu eşti bărbat?

Atunci ascultă: fie că acest englez e omorât sau nu, alţi eretici o să-l urmeze, ca păduchii. Îi datorez o viaţă şi jur că nu-mi curge sânge de ucigaş prin vine ca să omor un pilot.

— Cârma tribord! ordonă şi se lăsa păgubaş.

— Stăpânul meu întreabă de ce era cât pe-aci să intraţi în galeră?

— A fost doar un joc, senhora, o glumă între piloţi. Să pui la-ncercare tăria celuilalt.

— Şi împuşcătura de pistol?

— Tot un joc, să-ncerce tăria mea. Stâncile erau prea aproape şi pesemne îl împingeam pe englez prea mult. Noi suntem prieteni, nu?

— Stăpânul meu spune că e o nebunie să vă jucaţi astfel.

— Vă rog, transmiteţi-i scuzele mele. Important e că el e-n siguranţă, că galera e întreagă, deci şi eu sunt mulţumit. Honto.

— Aţi aranjat fuga aceasta, acest vicleşug, cu Anjin-san?

— Întâmplător el e foarte deştept şi-a făcut tot ce era de făcut atunci când a trebuit. Luna i-a luminat calea, marea l-a ajutat şi nimeni n-a făcut nici o greşeală. Dar de ce duşmanii nu l-au scufundat, nu ştia. A fost voia Domnului.

— Oare? spuse Ferriera.

Privea galera din urma lor şi nu se întoarse spre ei.

Acum erau în siguranţă, cu mult dincolo de ieşirea din port, în rada Osaka, galera cu câteva cabluri în urmă, fără ca vreuna dintre nave să se mai grăbească. Mai toate ramele galerei fuseseră ridicate. Mai băteau apa doar câteva, atât cât să înainteze domol, în timp ce vâslaşii îşi refăceau forţele.

Rodrigues nu-i dădu nici o atenţie Căpitanului General Ferriera. Era, în schimb absorbit de Toranaga. Mă bucur că suntem de partea lui Toranaga, îşi spuse. În timpul întrecerii, îl studiase atent, bucuros de o ocazie atât de rară. Ochii bărbatului alergaseră pretutindeni, urmărind tunarii, tunurile, velele şi lupta cu focul, cu o curiozitate lacomă, întrebând, cu ajutorul lui Mariko, pe marinari şi ofiţeri: „Asta pentru ce e? Cum încărcaţi un tun? Câtă pulbere”? Cum trageţi cu ele? Funiile astea pentru ce sunt?”

— Stăpânul meu spune, poate că a fost doar karma. Ştiţi ce e karma, căpitane-pilot?

— Da.

— El vă mulţumeşte că l-aţi îngăduit pe corabie. Acum se va duce înapoi pe galera sa.

— Cum? se întoarse imediat Ferriera. Noi vom fi la Yedo cu mult înaintea galerei. Seniorul Toranaga este binevenit la bord.

— Stăpânul meu spune că nu mai este nevoie să vă deranjeze în continuare. O să meargă pe propria sa navă.

— Vă rog, spuneţi-i să rămână. M-ar bucura tovărăşia lui.

— Seniorul Toranaga vă mulţumeşte, dar vrea să meargă imediat pe nava lui.

— Foarte bine. Fă cum zice, Rodrigues. Semnalizează şi lasă la apă barcazul. Ferriera era dezamăgit. Vroise să vadă Yedo şi dorea să-l poată cunoaşte pe Toranaga mai bine, acum că viitorul lor era atât de mult legat de el. Nu credea ce spusese Toranaga despre posibilităţile de a ocoli războiul. În război, noi suntem de partea acestui maimuţoi împotriva lui Ishido, fie că ne place, fie că nu. Şi mie nu-mi place. Sunt mâhnit că voi fi lipsit de compania seniorului Toranaga. Se înclină politicos.

Toranaga se înclină la rândul lui şi vorbi scurt.

— Stăpânul meu vă mulţumeşte. Adăugă către Rodrigues: Stăpânul meu spune că vă va răsplăti pentru galeră când o să vă întoarceţi cu Corabia Neagră.

— N-am făcut nimic special. Mi-am făcut doar datoria. Îmi cer iertare că nu mă ridic din scaun – piciorul, neh? răspunse Rodrigues înclinându-se. Mergeţi cu Dumnezeu, senhora.

— Mulţumesc căpitane-pilot. La fel şi domnia-voastră.

În timp ce cobora obosită scara tambuchiului, în urma lui Toranaga, băgă de seamă că nostromul Pesaro comanda barcazul. Se înfioră şi fu cât pe ce să verse. Îşi încordă voinţa şi-şi alungă spasmele, mulţumită că Toranaga le poruncise tuturor să părăsească nava asta atât de urât mirositoare.

— Vânt prielnic şi drum bun, le strigă Ferriera.

Făcu o dată semn cu mâna, salutul fu întors şi apoi barcazul plecă.

— Părăsiţi poziţiile de luptă când se-ntoarce barcazul şi târfa aia de galeră nu se mai zăreşte, ordonă tunarului şef.

Când ajunse pe dunetă, se opri în faţa lui Rodrigues. Arătă către galeră:

— O să ajungi să regreţi că l-ai lăsat în viaţă.
— Asta e-n mâinile Domnului. Englezul e un pilot „bunicel”, dacă poţi să treci peste religia lui, Căpitane General.
— M-am gândit la asta.
— Şi?
— Cu cât ajungem mai degrabă în Macao, cu atât mai bine. Dă tot ce poţi, Rodrigues.
Ferriera coborî.
Piciorul lui Rodrigues zvâcnea cumplit. Trase o înghiţitură din burduful cu grog. Lua-l-ar dracu' pe Ferriera, îşi spuse. Dar, te rog, Doamne, nu înainte de a ajunge la Lisabona.
Vântul îşi schimbă uşor direcţia spre pupă şi un nor acoperi cercul lunii. Ploaia se apropia şi zorii brăzdau cerul. Îşi concentră toată atenţia asupra navei sale, a velelor şi a poziţiei. Când fu pe deplin mulţumit îşi îndreptă privirile către barcaz. Şi, în cele din urmă, către galeră.
Mai lua o gură de rom, bucuros că planul le mersese atât de bine. Chiar şi împuşcătura de pistol, care pusese capăt încercării. Fu mulţumit de hotărârea lui.
Eu trebuia s-o iau şi am luat-o.
— Chiar şi aşa, englezule, spuse cu o adâncă tristeţe, Căpitanul General are dreptate. Cu tine erezia a pătruns în rai.

CAPITOLUL 29

— Anjin-san?
— Hai?
Blackthorne se dezmeticea greu din somnul adânc.
— Uite, puţină mâncare. Şi cha.
Pentru moment nu-şi putea aminti cine era sau unde se afla. Apoi îşi recunoscu cabina de pe galeră. O rază de soare străpungea întunericul. Se simţea foarte odihnit. Acum nu se mai auzea nici o bătaie de tobă şi, chiar în acel somn foarte adânc, simţurile îi spuseseră că fusese coborâtă ancora, că nava lui era în siguranţă, lângă ţărm, şi că marea era blândă.

Văzu o slujnică purtând o tavă. Mariko stătea lângă ea – braţul nu îi mai era prins în eşarfă –, iar el se afla lungit pe patul pilotului, acelaşi pe care-l folosise în timpul călătoriei cu Rodrigues din satul Anjiro la Osaka, şi care îi era acum, într-un fel, aproape tot atât de familiar ca propriul pat şi ca propria-i cabină de pe Erasmus. Erasmus! Ar fi grozav să se întoarcă la bordul ei şi să-şi vadă iar băieţii.

Se-ntinse îndelung, apoi luă ceaşca de cha oferită de Mariko.

— Mulţumesc. E foarte bun. Ce-ţi mai face braţul?

— Mult mai bine, mulţumesc. Mariko îl îndoi ca să-i arate. A fost doar o rană uşoară.

— Arăţi mai bine, Mariko-san.

— Dă, acum mă simt mai bine.

În zori, când se-ntorsese la bord cu Toranaga, fusese în pragul leşinului.

— Mai bine rămâi pe punte, îi spusese el. O să te lase greaţa mai repede.

— Stăpânul meu întreabă…întrebă ce-a fost cu împuşcătura de pistol.

— N-a fost decât o glumă între piloţi.

— Stăpânul meu te felicită pentru priceperea dumitale într-ale mării.

— Am fost norocoşi. Luna ne-a ajutat. Şi echipajul a fost minunat, Mariko-san, ai vrea să-l întrebi pe căpitan-san dacă cunoaşte aceste ape? Îmi pare rău, dar spune-i lui Toranaga-sama că eu nu cred că am să mai pot sta treaz multă vreme. Sau poate am putea rămâne pentru o oră-două în derivă, în larg? Trebuie să dorm.

Îşi aminti vag că ea-i spusese că Toranaga i-a permis să coboare, căci căpitan-san era destul de priceput dacă rămâneau în apele de coastă şi n-aveau să iasă în larg.

Blackthorne se întinse din nou şi deschise unul dintre hublourile cabinei. Un ţărm stâncos se vedea cam la două sute de iarzi.

— Unde ne aflăm?

— În faţa coastelor provinciei Totomi, Anjin-san. Seniorul Toranaga a vrut să înoate şi să lase vâslaşii se odihnească câteva ceasuri. Mâine vom fi la Anjiro.

— Satul de pescari? Asta-i cu neputinţă. E aproape de prânz şi în zori plecam din Osaka. Cu neputinţă!

— O, asta a fost ieri Anjin-san. Ai dormit o zi şi o noapte şi încă o jumătate de zi, îi răspunse Mariko. Seniorul Toranaga a spus să fii lăsat să dormi. El crede că acum ţi-ar prinde bine să înoţi ca să te trezeşti. După mâncare.

Mâncarea însemna două boluri de orez şi peşte fript pe jar cu un sos din oţet, închis la culoare, sărat, dulce amărui, despre care ea-i spusese că era făcut din fasole fermentată.

— Mulţumesc. Da… da, mi-ar place să-not. Aproape treizeci şi şase de ore? Nu-i de mirare că mă simt grozav. Luă cu lăcomie tava de la slujnică. Dar nu mâncă imediat. De ce-i atât de speriată? întrebă.

— Nu este Anjin-san. E doar puţin neliniştită. Te rog s-o ierţi. N-a văzut niciodată până acum un străin de aproape.

— Spune-i că, atunci când e lună plină, barbarilor le cresc coarne şi scot flăcări pe gură, la fel ca dragonii.

Mariko râse.

— Fii sigur că n-am să-i spun asta. Arătă spre masă. Acolo e o periuţă şi praf pentru dinţi, apă şi prosoape curate. Apoi spuse în latină: Mă bucur să văd că te simţi mai bine. Este aşa cum s-a povestit în timpul drumului, ai un curaj nemăsurat.

Ochii li se întâlniră şi clipa fu lăsată să treacă. Ea se înclină politicos. Se înclină şi slujnica. Uşa se închise în urma lor.

Nu te mai gândi la ea, îşi porunci. Gândeşte-te la Toranaga sau la Anjiro. De ce ne oprim mâine la Anjiro? Să-l debarcăm pe Yabu? Bine c-am scăpat!

Omi o să fie la Anjiro. Ce e cu Omi?

De ce să nu-i ceri lui Toranaga capul lui Omi? Îţi e destul de îndatorat. Sau de ce să nu-i ceri să te baţi cu Omi-san? Dar cum? Cu pistoale sau cu săbii? N-ai avea nici o şansă cu sabia, şi-ar fi crimă dacă ai avea un pistol. Mai bine nu faci

nimic şi aştepţi. Curând o să se ivească vreun prilej şi-atunci o să te răzbuni pe amândoi. Acum Toranaga te înconjoară cu bunăvoinţa lui. Ai răbdare. Întreabă-te ce ţi-ar trebui de la el. Curând o să fii în Yedo, aşa că n-ai mult timp. Ce e cu Toranaga?

Blackthorne folosea beţigaşele aşa cum văzuse că le foloseau oamenii din temniţă, ducând bolul la buze şi împingând orezul vârtos cu beţigaşele, din marginea castronaşului în gură. Cu bucăţile de peşte era mai greu. Nu era destul de îndemânatic, aşa că-şi folosea degetele, bucuros că se află singur, ştiind că ar fi foarte nepoliticos să mănânce cu degetele în faţa lui Mariko, sau a lui Toranaga, sau a oricărui japonez.

Când termină şi ultima bucăţică, tot îi mai era foame.

— Trebuie să mai mănânc ceva, îşi spuse cu glas tare. Iisuse Cristoase, mi-ar place nişte pâine proaspătă, ouă prăjite, unt şi brânză…

Se duse pe punte. Aproape toţi cei de acolo erau goi. Unii dintre ei se zvântau, alţii stăteau la soare şi câţiva săreau peste bord. În mare, de-a lungul galerei, alţi samurai şi marinari înotau sau împroşcau apa, aşa cum fac copiii.

— Konnichi wa, Anjin-san.

— Konnichi wa, Toranaga-sama, spuse el.

Toranaga, aproape gol, urca scara ce fusese lăsată la apă.

— Sonata wa oyogitamo ka? spuse, făcând un gest spre mare, ştergându-şi cu palma apa de pe pântec şi umeri, încălzit de soarele strălucitor.

— Hai, Toranaga-sama, domo, spuse Blackthorne, bănuind că fusese întrebat dacă vrea să-noate.

Din nou Toranaga arătă spre mare, vorbi scurt, apoi o chemă pe Mariko să tălmăcească. Mariko coborî de pe dunetă, adăpostindu-se de soare sub o umbrelă de soare purpurie. Chimonoul simplu alb, de bumbac, era abia prins în talie.

— Toranaga-sama spuse că arăţi foarte odihnit, Anjin-san. Apa te înviorare.

— Te înviorează, spuse el, corectând-o politicos. Da.

— Ah, da, mulţumesc, te înviorează. El spune, te rog, atunci să înotăm.

Toranaga se rezemase nepăsător de parapet, ştergându-şi apa din urechi cu un prosop mic şi, când urechea stângă nu vru să se cureţe, îşi lăsa capul pe umărul stâng şi ţopăi într-un picior până izbuti. Era foarte musculos şi bine legat, cu excepţia pântecului. Stânjenit şi foarte conştient de prezenţa lui Mariko, îşi scoase şi el cămaşa, legătura pentru prohab şi pantalonii, până rămase la fel de gol.

— Seniorul Toranaga întreabă dacă toţi englezii sunt la fel de păroşi ca dumneata? Şi părul atât de blond?

— Unii da, spuse el.

— Noi – bărbaţii noştri nu au păr pe piept şi pe braţe ca voi. Nu foarte mult. El zice că eşti foarte bine făcut.

— Şi el la fel. Te rog, mulţumeşte-i.

Blackthorne plecă de lângă Mariko spre capătul scării de bord, conştient că-l priveau, şi ea, şi tânăra femeie, Fujiko, care stătea în genunchi sub o umbrelă galbenă, la pupă, cât şi slujnica de lângă ea. Apoi, nemaiputând să-şi stăpânească stinghereala de a coborî gol, atâta cale, până jos, se aruncă peste parapet în apa albastră. Reuşi un salt perfect şi răceala mării îl străbătu ameţitoare. Fundul nisipos era la trei stânjeni dedesubt, plantele marine se vălureau, iar nenumăraţii peşti nu se speriau de înotători. Aproape de fundul mării se opri din scufundare, se răsuci, se jucă cu peştii, apoi ieşi la suprafaţă şi o porni către ţărm înot, cu o mişcare uşoară, ce putea părea leneşă, dar înainta foarte iute, pe care o învăţase de la Alban Caradoc.

Micul golf era singuratic: multe stânci, un ţărm minuscul, acoperit cu prundiş şi nici un semn de viaţă. Munţii se înălţau la o mie de picioare spre cerul albastru, nemărginit.

Se aşeză pe o stâncă, la soare. Patru samurai înotaseră cu el şi nu erau departe. Zâmbiră şi-şi fluturară mâinile. Mai târziu înotă înapoi şi ei îl urmară. Toranaga nu-şi desprinsese ochii de la el.

Urcă pe punte. Hainele lui dispăruseră. Fujiko, Mariko şi cele două slujnice erau încă acolo. Una dintre ele se înclină şi-i oferi un prosop caraghios de mic, pe care-l luă şi începu să se şteargă, întorcându-se stânjenit spre parapet.

Îţi poruncesc să te simţi în largul tău, îşi spuse. Când erai gol, cu Felicity, într-o cameră încuiată, nu te simţeai stânjenit, nu? Doar în public – când sunt femei de faţă – când ea e de faţă – te simţi stânjenit. De ce? Ei nu băga-n seamă goliciunea şi ăsta e un lucru foarte cu judecată. Te afli în Japonia. Trebuie să faci cum fac ei. Ai să fi ca ei şi-ai să te comporţi ca un rege.

— Seniorul Toranaga spune că înoţi foarte bine. Ai vrea să-l înveţi mişcarea aceea? spunea Mariko.

— Aş fi bucuros s-o fac, răspunse şi se forţă să se întoarcă şi să se aplece aşa cum se apleca Toranaga.

Mariko îi zâmbea, privind în sus la el. E atât de drăguţă, gândi.

— Felul cum te-ai cufundat în mare. Noi… noi n-am văzut niciodată aşa ceva până acum. Noi totdeauna sărim. El vrea să-nveţe cum să facă asta.

— Acum?

— Da, te rog.

— Pot să-l învăţ – cel puţin pot să-ncerc.

O slujnică ţinea un chimonou de bumbac pentru Blackthorne, aşa că se strecură bucuros în el, legându-l cu cingătoarea. Acum, pe de-a-ntregul odihnit, le spuse cum trebuie să te arunci în apă, cum să-ţi bagi capul între braţe şi să ţâşneşti în sus şi-n afară, dar să ai grijă să nu cazi pe burtă.

— E cel mai bine să-ncepi de la piciorul scării, cam cum ai cădea în cap, fără alergare şi săritură. Aşa ne învăţăm noi copiii:

Toranaga ascultă, puse întrebări şi apoi, mulţumit de răspunsuri, spuse prin Mariko:

— Bun. Cred că înţeleg.

Se îndreptă spre capul scării. Înainte ca Blackthorne să-l poată opri, Toranaga se şi aruncase în apă, la cincisprezece picioare dedesubt. Căzu rău, pe burtă. Nimeni nu râse. Toranaga se întoarse pe punte pufnind şi încercă din nou. Iarăşi căzu prost. Şi încercările celorlalţi samurai fură la fel de neizbutite.

— Nu e uşor, spuse Blackthorne. Mie mi-a trebuit mult să învăţ. Să facem o pauză şi să-ncercăm mâine din nou.

— Seniorul Toranaga spune: „Mâine e mâine, astăzi am să învăţ să sar în apă."

Blackthorne îşi puse chimonoul de o parte şi făcu o nouă demonstraţie. Samuraii îl imitară. Din nou nu izbutiră. Nici Toranaga. De şase ori.

După o nouă demonstraţie, Blackthorne se căţără pe platforma scării şi o văzu pe Mariko printre ei, goală, pregătindu-se să se arunce în gol. Trupul ei era minunat.

— Aşteaptă, Mariko-san! Mai bine să-ncerci de aici, prima oară.

— Foarte bine, Anjin-san.

Coborî spre el, crucifixul minuscul subliniindu-i goliciunea trupului. Îi arătă cum să se aplece, cum să se arunce înainte, în mare, prinzând-o de mijloc ca s-o răsucească astfel încât capul să plece primul.

Apoi Toranaga încercă de lângă apă şi fu ceva mai bine. Mariko încercă din nou şi atingerea pielii ei îl înfierbântă pe Blackthorne, aşa că, pentru o clipă, făcu pe prostul şi căzu în apă, îndepărtându-i de acolo până se mai răcori. Apoi alergă pe punte şi le arătă de pe pasarelă săritura mortului, care, gândea el, putea să fie mai uşoară, ştiind că era vital pentru Toranaga să reuşească.

— Dar trebuie să rămâi ţeapăn, hai? Ca o sabie. Atunci nu poţi să dai greş.

Se aruncă înainte. Săritura fu perfectă, şi el călcă apa, aşteptând Foarte mulţi samurai se îmbulziră în faţă, dar Toranaga le făcu semn să se dea la o parte. Îşi ridică braţele ţeapăn, cu şira spinării dreaptă. Pieptul şi pântecu-i erau

stacojii din cauza căzăturilor pe burtă. Apoi se aruncă aşa cum arătase Blackthorne. Capul intră primul în apă şi picioarele îl traseră de-a rostogolul pe spate, dar se putea chema o săritură şi prima izbutită a oricăruia dintre ei, aşa că un val de aclamaţii îl întâmpină când ieşi la suprafaţă. O făcu din nou, de data asta mai bine. Îi urmară alţi bărbaţi, unii izbutind, alţii nu. Apoi încercă Mariko.

Blackthorne văzu sânii mici, tari şi mijlocul subţire, pântecul plat şi rotunjimea picioarelor. Un fior de durere îi străbătu chipul când îşi ridică braţele deasupra capului. Dar rămase ca o săgeată şi se aruncă curajoasă înainte. Străbătu apa corect. Aproape nimeni, în afară de el, nu observă.

— A fost o săritură foarte bună. Într-adevăr foarte bună, îi spuse, întinzându-i mâna s-o tragă din apă pe platforma scării. Ar trebui să te opreşti acum. Ţi s-ar putea deschide rana de la braţ.

— Da, mulţumesc, Anjin-san. Stătea lângă el, abia ajungându-i până la umăr, foarte mulţumită de ea însăşi. E o senzaţie deosebită să cazi în gol, să trebuiască să stai ţeapăn şi, mai presus de toate, să-ţi domini teama. Da, într-adevăr, a fost o senzaţie deosebită.

Urcă scara şi-şi puse chimonoul pe care i-l întindea slujnica. Apoi, ştergându-şi faţa cu mişcări delicate, coborî sub punte.

Iisuse, asta da femeie, gândi.

La apusul soarelui Toranaga trimise după Blackthorne. Stătea pe dunetă, pe saltele curate, lângă un vas mic cu cărbuni, pe care fumegau bucăţele de lemn aromat. Erau folosite ca să parfumeze aerul şi să-ndepărteze insectele de noapte şi ţânţarii. Chimonoul simplu şi de bun gust, umerii imenşi, ca nişte aripi, ai mantalei scrobite, fără mâneci, îi dădeau o ţinută impunătoare. Yabu, de asemeni, era îmbrăcat în haine de ceremonie, la fel şi Mariko. Era şi Fujiko acolo. Douăzeci de samurai stăteau tăcuţi de pază.

Torţele se aflau fixate în suporturile lor şi galera se legăna lin, ancorată în golf.

— Saké, Anjin-san?

— Domo, Toranaga-sama.

Blackthorne se înclină şi luă ceaşca minusculă de la Fujiko, o ridică închinând pentru Toranaga şi o dădu pe gât. Ceaşca fu imediat reumplută. Blackthorne purta un chimonou maro, de uniformă, în care se simţea mai comod şi mai liber decât în propriile lui haine.

— Seniorul Toranaga spune că-n noaptea asta rămânem aici. Mâine ajungem la Anjiro. Ar dori să afle mai multe despre ţara dumitale şi lumea din afară.

— Desigur. Ce-ar voi să ştie? E o noapte minunată, nu-i aşa?

Blackthorne se aşează comod, conştient de feminitatea ei. Prea conştient. Curios, sunt mai atras de ea acum că-i îmbrăcată, decât atunci când n-avea nimic pe ea.

— Da, foarte. În curând are să fie umed, Anjin-san. Vara nu e un anotimp bun. Îi traduse apoi lui Toranaga ce zisese. Stăpânul meu zice să-ţi spun că Yedo e mlăştinos. Ţânţarii sunt cumpliţi în timpul verii, dar aici primăvara şi toamna sunt frumoase; da, într-adevăr, anotimpurile în care anul se naşte şi moare sunt minunate.

— Clima Angliei e temperată. Iernile, cam una din şapte, sunt grele. Şi verile la fel. Foamete, cam o dată la şase ani, deşi uneori pot să fie doi ani proşti unul după altul.

— Şi la noi e foamete. Foametea e rea. Cum e acum în ţara dumitale?

— În ultimii zece ani, de trei ori am avut recolte proaste şi soare deloc ca să coacă grâul. Dar aşa a fost voia Celui Atotputernic. Acum Anglia este foarte puternică. Suntem prosperi. Poporul nostru munceşte din greu. Noi ne facem toate ţesăturile, toate armele – mai toate stofele de lână din Europa. Ceva mătăsuri vin din Franţa, dar nu de calitate, şi ele sunt doar pentru cei bogaţi.

Blackthorne hotărî să nu le spună despre ciumă, sau despre tulburări, sau răzmeriţe provocate de îngrădirea pământurilor obştii şi nici despre scurgerea ţăranilor spre târguri şi oraşe. În schimb, le povesti despre regi buni şi regine bune, despre conducători puternici şi parlamente înţelepte, despre războaie victorioase.

— Seniorul Toranaga vrea să lămurim un lucru. Dumneata spui că numai puterea pe mare vă apără împotriva Spaniei şi Portugaliei?

— Da. Numai ea. Faptul că stăpânim mările ne asigură libertatea. Şi voi sunteţi un popor insular, exact ca noi. Dacă nu sunteţi stăpâni pe mările voastre, sunteţi lipsiţi de apărare împotriva unui duşman din afară?

— Stăpânul meu e de acord cu dumneata.

— A, şi voi aţi fost cotropiţi?

Blackthorne văzu o uşoară încruntare când ea se-ntoarse spre Toranaga, şi-şi aminti să se rezume la răspunsuri, fără întrebări. Când ea-i vorbi din nou, era mult mai gravă.

— Seniorul Toranaga spune că trebuie să-ţi răspund la întrebare, Anjin-san. Da, am fost invadaţi de două ori. În urmă cu mai bine de trei sute de ani – ar fi în 1274, după numărătoarea voastră – mongolii lui Kublai-han, care tocmai cuceriseră China şi Coreea, au venit împotriva noastră, când noi am refuzat să ne supunem lor. Câteva mii au debarcat în Kyushu, dar samuraii noştri au izbutit să le ţină piept şi, după o vreme, duşmanul s-a retras. Dar şapte ani mai târziu, ei au venit din nou. De data asta invazia a dus o mie de corăbii coreene şi chineze, cu două sute de mii de trupe duşmane – mongoli, chinezi şi coreeni – cei mai mulţi călări. În toată istoria chineză, aceasta a fost cea mai mare forţă cotropitoare care s-a adunat vreodată. Eram neputincioşi împotriva unei forţe atât de copleşitoare, Anjin-san. Au început să debarce iarăşi în golful Hakata, în Kyushu, dar, înainte ca ei să-şi poată desfăşura toate armatele, a venit din sud un vânt uriaş, un tai-fun, şi-a distrus flota în întregime. Cei rămaşi pe mal au fost omorâţi

repede. A fost un kamikazi, un vânt divin, Anjin-san, îi spuse ea cu deplină convingere, un kamikazi trimis de zei să apere de cotropitorul străin acest Pământ al Zeilor. Mongolii nu s-au mai întors niciodată şi, cam după optzeci de ani, dinastia lor, Chin, a fost alungată din China, adăugă Mariko cu o mare satisfacţie. Zeii ne-au apărat împotriva lor. Zeii întotdeauna ne vor apăra împotriva invaziilor. La urma urmelor, ăsta e pământul lor, neh?

Blackthorne se gândi la numărul uriaş de nave şi oameni din acea invazie; făcea ca Armada spaniolă pornită împotriva Angliei să pară o nimica toată.

— Şi noi am fost ajutaţi de o furtună, senhora, spuse cu egală seriozitate. Mulţi cred că o fost trimisă tot de Dumnezeu – cu siguranţă a fost un miracol – şi cine ştie, poate că a fost. Îşi aruncă privirea spre vasul cu jar, unde cărbunele trosnea şi flăcările dansau. Apoi spuse: Mongolii mai că ne-au înghiţit şi pe noi, în Europa. Îi povesti cum hoardele lui Genghis-han, bunicul lui Kublai-han, veniseră aproape până la porţile Vienei, unde năvala le-a fost oprită şi apoi s-au întors, lăsând munţi de cranii în urma lor. Oamenii din acele vremuri au crezut că Genghis-han şi hoardele lui au fost trimişi de Dumnezeu să-i pedepsească pentru păcatele lor.

— Seniorul Toranaga spune că el a fost doar un barbar, care era deosebit de priceput la război.

— Da. Totuşi, în Anglia, noi ne binecuvântăm norocul că suntem o insulă. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru asta şi pentru Canalul Mânecii. Şi pentru flota noastră. Cu China atât de aproape şi atât de puternică – şi aflându-vă în război cu ea –, sunt uimit că n-aveţi o forţă navală puternică. Nu vă este teamă de un alt atac?

Mariko nu răspunse, dar îi tălmăci lui Toranaga cele spuse. Când termină, Toranaga vorbi cu Yabu, care încuviinţă din cap şi răspunse la fel de serios. Cei doi bărbaţi discutară o vreme. Mariko răspunse la o altă întrebare a lui Toranaga, apoi se adresă iar lui Blackthorne.

— Ca să supravegheaţi mările voastre, de câte nave aveţi nevoie, Anjin-san?

— Nu ştiu precis, dar acum regina noastră are probabil o sută cincizeci de nave de linie. Acestea sunt corăbii construite doar pentru război.

— Stăpânul meu întreabă câte corăbii construieşte regina voastră într-un an?

— Douăzeci până la treizeci de nave de război, cele mai bune şi cele mai iuţi din lume. Dar, de obicei, ele sunt construite de grupuri de negustori şi apoi sunt vândute Coroanei.

— Pentru câştig?

Blackthorne îşi aminti ce părere au samuraii despre profit şi bani.

— Regina dă cu generozitate mai mult decât preţul lor adevărat, ca să încurajeze cercetările şi noile tipuri de corăbii. Fără sprijin regal, asta ar fi greu de împlinit. De pildă, Erasmus, nava mea, este un tip nou, construit după model englez în Olanda.

— Ai putea să construieşti aici o asemenea corabie?

— Da. Dac-aş avea dulgheri, tălmaci, şi toate materialele, şi timp. Mai întâi ar trebui să construiesc o navă mai mică. Eu singur n-am construit niciodată una în întregime, aşa că ar trebui să fac încercări… Bineînţeles, adăugă încercând să-şi stăpânească emoţia pe măsură ce ideea căpăta formă, bineînţeles, dacă seniorul Toranaga ar vrea o navă sau mai multe, poate c-am putea încheia târgul. Ar putea să comande un număr de nave de război să fie construit în Anglia. Noi le-am aduce până aici – cu velatura pe care-o doreşte, armate aşa cum doreşte.

Mariko tălmăci. Interesul lui Toranaga crescu. La fel şi al lui Yabu.

— El întreabă, marinarii noştri pot fi pregătiţi să străbată mările cu asemenea nave?

— Cu siguranţă, în timp. Am putea aranja astfel încât comandanţii de veliere – sau unul dintre ei – să stea în apele

voastre vreme de un an. Atunci ar putea stabili un program de pregătire pentru voi. În câţiva ani aţi avea flota voastră. O flotă modernă. Neântrecută de nimeni.

Mariko vorbi un răstimp. Toranaga o tot întreba vroind să afle cât mai multe, ca şi Yabu, de altfel.

— Yabu-san întreabă: „Neîntrecută de nimeni?”

— Da. Mai bună decât orice au spaniolii. Sau portughezii.

Se făcu tăcere. Era limpede că Toranaga fusese prins de idee, deşi încerca s-o ascundă.

— Stăpânul meu întreabă, eşti sigur că s-ar putea aranja?

— Da.

— Cât timp ar dura?

— Doi ani să ajung acasă. Doi ani să fie construite o navă sau mai multe. Doi ani să mă întorc. Jumătate din cost va trebui plătit înainte, restul când aducem corăbiile.

Gânditor, Toranaga se aplecă înainte şi mai puse puţin lemn aromat pe jar. Toţi îl priveau şi aşteptau. Apoi vorbi îndelung cu Yabu. Mariko nu traduse, iar Blackthorne ştia că e mai bine să nu întrebe, oricât de mult şi de arzător ar fi dorit să ia parte la conversaţie. Îi cercetă pe toţi, chiar şi pe fată, pe Fujiko, care, de asemeni, asculta atentă, dar nu putu sa citească nimic pe chipurile lor. Ştia că fusese o idee strălucită, care putea să aducă un profit imens şi să-i garanteze întoarcerea sigură în Anglia.

— Anjin-san, cu câte nave ai putea să vii până aici?

— O flotilă de cinci nave la un transport ar fi cel mai bine. Vă puteţi aştepta să pierdeţi cel puţin o navă în furtună, uragan sau în ciocniri cu spaniolii şi portughezii – sunt sigur că ei au să-ncerce din răsputeri să vă oprească să aveţi corăbii de război. În zece ani, seniorul Toranaga ar putea să aibă o flotă de cincisprezece până la douăzeci de nave. Îi dădu timp să traducă, apoi continuă pe îndelete. Prima flotilă v-ar putea aduce dulgheri, marangozi, tunari, marinari şi căpitani de cursă lungă. În zece până la cincisprezece ani, Anglia ar putea să-i aducă seniorului Toranaga treizeci de nave moderne de război, mai mult

decât suficient ca să stăpâniţi apele voastre. Şi, intre timp, dacă doriţi, puteţi să vă construiţi propriile voastre nave, aici. Noi o să… avea de gând să spună „vinde”, dar schimbă cuvântul. Regina mea ar fi onorată să vă ajute să aveţi propria voastră flotă şi, dacă doriţi, o s-o pregătim şi o s-o înzestrăm.

O, da, gândi bucuros, în timp ce ultimele detalii ale planului îşi găseau cu uşurinţă locul, şi o vom înzestra cu ofiţeri, o să vă dăm şi un amiral, iar regina vă va oferi o alianţă trainică – bună pentru voi, bună pentru noi – care va face parte din învoială şi apoi, împreună, prietene Toranaga, îi vom hărţui şi-i vom izgoni din aceste ape pe câinii de portughezi şi spanioli şi le vom stăpâni pentru totdeauna. Aceasta ar putea fi cea mai mare înţelegere de negoţ pe care-a făcut-o vreodată vreo naţie, gândi plin de bucurie. Şi cu o flotă anglo-japoneză, care să cureţe aceste ape, noi, englezii, vom domina negoţul de mătase dintre China şi Japonia. Apoi vor curge milioane în fiecare an!

Dac-aş putea să pun asta la cale, aş schimba cursul istoriei. Aş avea bogăţii şi onoruri cum n-am visat. Aş deveni un deschizător de drumuri. Şi s-ajungi aşa ceva este, într-adevăr, cel mai bun lucru pe care poate încerca un bărbat să-l facă, chiar dacă dă greş în încercarea lui.

— Stăpânul meu spune că e păcat că dumneata nu vorbeşti limba noastră.

— Da, dar sunt sigur că dumneata tălmăceşti perfect.

— El spune asta nu ca să mă dojenească, Anjin-san, ci doar ca o simplă părere. Aşa e. Ar fi mult mai bine pentru stăpânul meu să discute direct, aşa cum vorbesc eu cu dumneata.

— Aveţi dicţionare, Mariko-san? Şi gramatici – gramatici portughezo-japoneze sau latino-japoneze? Dacă seniorul Toranaga m-ar putea ajuta cu cărţi şi profesori, aş încerca să-nvăţ limba voastră.

— N-avem astfel de cărţi.

— Dar iezuiţii au. Chiar dumneata ai spus-o.

— Ah!

Ea vorbi cu Toranaga şi Blackthorne văzu ochii celor doi, ai lui Yabu şi Toranaga, luminându-se, şi un zâmbet larg acoperindu-le faţa.

— Stăpânul meu spune c-ai să fii ajutat, Anjin-san.

La porunca lui Toranaga, Fujiko le mai turnă saké lui Blackthorne şi Yabu. Toranaga şi Mariko nu beau decât cha. Nemaiputându-se stăpâni, Blackthorne spuse:

— Ce zice de propunerea mea? Care e răspunsul său?

— Anjin-san, ar fi mai bine să ai răbdare. El va răspunde când va crede de cuviinţă.

— Te rog, întreabă-l acum.

Fără tragere de inimă, Mariko se întoarse spre Toranaga.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar Anjin-san întreabă eu mare respect, ce credeţi despre planul său. Foarte umil şi foarte politicos doreşte un răspuns.

— Va avea răspunsul meu la vremea potrivită.

Mariko îi spuse lui Blackthorne:

— Stăpânul meu spune că va avea în vedere planul dumitale şi se va gândi cu mare atenţie la ce i-ai spus. Te roagă să ai răbdare.

— Domo, Toranaga-sama.

— Acum mă duc să mă culc. Vom pleca în zori.

Toranaga se ridică şi toţi îl urmară sub punte, în afară de Blackthorne care fu lăsat în tovărăşia nopţii.

La prima rază de lumină a zorilor Toranaga dădu drumul la patru porumbei călători, ce fuseseră aduşi pe navă o dată cu bagajele, când galera fusese pregătită de plecare. Păsările se învârtiră în cerc de două ori, apoi îşi luară zborul, două întorcându-se acasă, în Osaka, două îndreptându-se spre Yedo. Mesajul cifrat către Kiritsubo era o poruncă ce trebuia transmisă lui Hiro-matsu, ca să-ncerce să plece cu toţii în chip paşnic, imediat. Dacă erau opriţi, urmau să se închidă înăuntru. În clipa în care poarta ar fi fost forţată, ei trebuiau să dea foc aripii aceleia din castel şi să-şi facă seppuku.

Mesajul cifrat către fiul său, Sudara, din Yedo, spunea că el fugise, că era în siguranţă şi-i poruncea să continue pregătirile secrete de război.

— Ieşi în larg, căpitane.

— Da, stăpâne.

Pe la prânz, ei străbătuseră golful dintre provinciile Totomi şi Izu, şi erau în largul capului Ito, punctul cel mai sudic al peninsulei Izu. Vântul era bun, hula domoală şi singura velă îi ajuta să înainteze.

Apoi, aproape de ţărm, în canalul adânc dintre coastă şi câteva insule mici, stâncoase, după ce întorseseră către nord, se auzi un uruit ameninţător la ţărm.

Toate vâslele se opriră.

— Ce e, pentru numele Mântuitorului…

Ochii lui Blackthorne erau aţintiţi spre ţărm.

Brusc, o crăpătură uriaşă şerpui în susul coastei şi sute de mii de tone de rocă se prăbuşiră în mare. Pentru o clipă, apele părură să clocotească. Un val mic veni spre galeră, apoi trecu pe lângă ea. Avalanşa încetă. Din nou uruitul, mai adânc şi mai prelung, dar mai îndepărtat. Din când în când se desprindeau bolovani din stânci. Toţi ascultau atenţi şi aşteptau privind faţa stâncii. Se auzeau pescăruşii, valurile şi vântul. Apoi Toranaga făcu semn toboşarului să reia cadenţa. Vâslele se porniră. Viaţa pe navă reintră în normal.

— Ce-a fost asta? întrebă Blackthorne.

— Doar un cutremur de pământ. Mariko era uluită. La voi nu sunt cutremure?

— Nu. Niciodată. N-am văzut niciunul până acum.

— O, la noi se-ntâmplă des, Anjin-san. Acum n-a fost nimic, doar unul mic. Centrul i-o fi fost undeva în altă parte, poate chiar în largul mării. Sau poate că aici, dar a fost mic şi unul singur. Am avut noroc să vedem doar unul mic.

— Era ca şi cum întreg pământul se clătina. Aş putea să jur că am văzut… Am auzit despre cutremure. La otomani şi în ţara Sfântă, la ei sunt uneori. Iisuse! Dădu drumul aerului

din plămâni, inima încă bătându-i năprasnic. Aş putea să jur că am văzut întregul ţărm clătinându-se.

— Oh, chiar aşa a fost, Anjin-san. Când te afli pe pământ, e cel mai cumplit lucru din lume. Te ia pe neaşteptate, Anjin-san. Cutremurele vin în valuri, uneori dintr-o parte în alta, alteori de jos în sus, alteori trei sau patru clătinări iuţi. Uneori unul mic este urmat de altul mai mare în ziua următoare. Nu există vreo regulă. Cel mai rău pe care l-am trăit s-a întâmplat noaptea, acum şase ani, lângă Osaka, în cea de-a treia zi a Lunii Frunzelor Căzătoare. Casa noastră s-a prăbuşit peste noi, Anjin-san. N-am fost răniţi, fiul meu şi cu mine. Ne-m croit singuri drum de sub dărâmături. Cutremurele au continuat o săptămână şi mai bine, unele rele, altele foarte rele. Castelul cel mare, nou de la Fujimi, al lui Taiko, a fost distrus în întregime. Sute de mii de oameni au pierit în acel cutremur şi în incendiile care au urmat. Aceasta este cea mai mare primejdie, Anjin-san – focul care urmează întotdeauna. Satele, târgurile şi oraşele noastre mor atât de uşor. Uneori e un cutremur mare departe în larg şi legenda spune că asta dă naştere Valurilor Uriaşe. Ele sunt înalte de zece sau douăzeci de picioare. Nu există niciodată vreun semn şi n-au un anotimp anume. Valul Uriaş apare pur şi simplu din mare către ţărmurile noastre şi pătrunde adânc dincolo de ţărm. Pot să dispară oraşe. Yedo a fost pe jumătate distrus acum câţiva ani de un asemenea val.

— Asta-i obişnuit la voi? În fiecare an?

— O, da. În fiecare an, pe acest Pământ al Zeilor, avem cutremure. Şi incendii, şi inundaţii, şi Valuri Uriaşe, şi furtuni îngrozitoare – tai-fun. Natura e foarte aspră cu noi. I se adunară lacrimi la coada ochilor. Poate că din pricina asta iubim viaţa atât de mult, Anjin-san. Vezi, trebuie. Moartea face parte din aerul, din marea, din pământul nostru. Ar trebui să ştii, Anjin-san, că pe acest Pământ al Lacrimilor, moartea este moştenirea noastră.

CAPITOLUL 30

— Eşti sigur că totul e gata, Mura?

— Da, Omi-san, da, cred că da. Am urmat întocmai poruncile domniei voastre şi ale lui Igurashi-san.

— Ar fi bine să nu iasă ceva prost, dacă vrei să nu fie alt staroste peste sat până la apusul soarelui, îi spuse morocănos Igurashi, şeful suitei lui Yabu. Singurul ochi rămas îi era roşu de nesomn.

Sosise cu o zi în urmă din Yedo cu primul grup de samurai şi cu ordine precise.

Mura nu răspunse, dădu doar respectuos din cap, cu ochii în pământ.

Stăteau pe plajă, lângă debarcader, în faţa şirurilor îngenunchiate de săteni tăcuţi, înspăimântaţi şi istoviţi – toţi bărbaţii, femeile şi copiii din sat, afară doar de cei care nu se puteau da jos din pat – aşteptând să sosească galera. Toţi purtau hainele lor cele mai bune. Feţele fuseseră bine frecate, tot satul măturat ca de Ajunul Anului Nou, când, după o datină străveche, toată împărăţia strălucea de curăţenie. Bărcile pescăreşti erau aranjate cu grijă, năvoadele puse în ordine, funiile strânse colac. Chiar şi plaja de-a lungul golfului fusese greblată.

— Nimic n-o să iasă prost, Igurashi-san, spuse Omi.

Dormise foarte puţin în săptămâna din urmă, de când sosiseră din Osaka poruncile lui Yabu, printr-unul dintre porumbeii călători ai lui Toranaga. Pusese de îndată la treabă satul şi toţi bărbaţii sănătoşi de pe o rază de douăzeci de ti, ca să pregătească Anjiro pentru sosirea samurailor şi a lui Yabu. Şi acum, când Igurashi îi şoptise, numai lui, taina că marele daimyo Toranaga îl însoţea pe unchiul său şi că scăpase din capcana lui Ishido, era mai mult decât încântat că cheltuise atâţia bani.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Igurashi-san. Aceasta e feuda mea şi eu mă pun chezaş.

— De acord. Da, aşa e. Dispreţuitor, Igurashi îi făcu semn lui Mura să plece, apoi adăugă încet: eşti răspunzător. Dar, îţi spun, fără supărare, că nu l-ai văzut niciodată pe

stăpânul nostru când ceva iese prost. Dacă am uitat ceva, sau dacă putorile astea n-au făcut ceea ce era de datoria lor să facă, stăpânul nostru va preface întreaga ta feudă şi pe cele din nord şi din sud în grămezi de bălegar, până mâine, înainte de apusul soarelui.

Plecă apoi cu paşi mari, înapoi la oamenii săi.

În această dimineaţă sosiseră călare din Mishima, capitala din nord a lui Yabu, ultimele companii de samurai. Acum aceştia erau adunaţi alături de ceilalţi în formaţii militare compacte pe ţărm, în piaţă şi pe deal, cu steagurile fluturând în briza uşoară, cu suliţele ridicate sclipind în soare. Trei mii de samurai, elita armatei lui Yabu. Cinci sute de cavalerişti.

Lui Omi nu-i era teamă. Făcuse tot ce se putea face şi controlase personal orice putea fi controlat. Dacă ceva ieşea prost, atunci asta era doar karma. Dar nimic n-are să iasă prost, îşi spuse, emoţionat. Cinci sute de koku fuseseră destinaţi şi cheltuiţi pentru pregătiri, mai mult decât venitul său pe un an întreg, înainte ca Yabu să-i mărească feuda. Fusese descumpănit de sumă, dar Midori, soţia lui, spusese că trebuiau să cheltuiască fără zgârcenie, că preţul era neînsemnat faţă de onoarea pe care seniorul Yabu le-o făcea.

— Şi cu seniorul Toranaga aici cine ştie ce posibilităţi se mai ivesc? şoptise.

Are atâta dreptate, gândi Omi mândru.

Cercetă din nou ţărmul şi piaţa satului. Totul părea perfect. Midori şi mama sa aşteptau sub baldachinul ce fusese pregătit ca să-l primească pe Yabu şi oaspetele său, Toranaga. Omi băgă de seamă că mamei lui nu-i tăcea deloc gura şi-şi dori ca Midori să poată fi cruţată de înţepăturile ei necontenite. Îndreptă o cută a chimonoului său deja impecabil, îşi aranjă săbiile şi privi spre mare.

— Ascultă Mura-san, şopti Uo, pescarul, cu grijă. Era unul dintre cei cinci bătrâni ai satului şi îngenunchiase alături de

Mura, în faţa celorlalţi. Ştii, sunt atât de speriat că dacă mi-aş da drumul, m-aş pişa ţărână.

— Atunci n-o face, bătrâne prieten. Mura îşi ascunse un zâmbet.

Uo era un bărbat lat în umeri, tare ca piatra, cu mâini mari şi nasul spart şi o expresie chinuită pe faţă.

— N-o s-o fac, da' cred c-o să slobozesc una. Uo era faimos pentru umorul său, pentru curajul său şi pentru belşugul de gaze din pântece. Anul trecut, la concursul de tras aghioase, cu satul vecin din nord, el fusese campionul campionilor şi adusese mare cinste satului Anjiro.

— Ei, poate ar fi bine să n-o faci, chicoti Haru, un pescar scund şi plin de zbârcituri. Una dintre căpăţânile astea pline cu rahat ar putea să te pizmuiască.

Mura şuieră.

— Vi se porunceşte să nu rostiţi nume de ocară pe seama samurailor, atâta vreme cât măcar unul singur se află în preajma satului. Oh ko, gândi obosit, sper să nu fi uitat nimic. Aruncă o privire în sus spre munţi, la palisada de bambus ce înconjura fortăreaţa provizorie pe care o construiseră cu atâta iuţeală şi sudoare. Trei sute de oameni săpaseră, construiseră şi căraseră. Cu casa cea nouă mersese mai uşor. Se afla pe o măgură, chiar sub locuinţa lui Omi, şi putea s-o vadă de aici: mai mică, dar cu acoperiş de ţiglă, o grădină încropită în pripă şi o casă mică de baie. Bănuiesc că Omi o să se mute acolo şi o să-i dea casa lui seniorului Yabu, cugetă.

Privi înapoi, către promontoriul de unde trebuia să se ivească, dintr-o clipă într-alta, galera. Curând Yabu va păşi pe ţărm şi cu toţii se vor afla în mâinile zeilor, ale tuturor kami-lor, ale lui Dumnezeu Tatăl, ale Fiului Său Binecuvântat şi ale Sfintei Fecioare, oh ko!

Sfântă Fecioară, apără-ne! Ar însemna prea mult să Te rog să-ţi pleci măreţul Tău ochi, în mod deosebit pe satul ăsta, Anjiro? Doar pentru următoarele câteva zile? Am avea nevoie de o, atenţie deosebită, care să ne ocrotească în faţa

stăpânului şi seniorului nostru, o, da! O să aprind cincizeci de lumânări şi fii mei vor fi cu siguranţă crescuţi în Adevărata Credinţă, promise Mura.

Astăzi era foarte mulţumit că era creştin; putea să intervină pe lângă Dumnezeu cel Unic şi asta era o protecţie suplimentară pentru satul său. Devenise creştin în tinereţe, pentru că seniorul său se convertise şi poruncise imediat ca toţi supuşii să devină creştini. Şi când, cu douăzeci de ani în urmă, acesta fusese ucis luptând pentru Toranaga împotriva lui Taiko, Mura rămăsese creştin pentru ai cinsti amintirea. Un bun soldat are doar un singur stăpân, îşi spuse. Numai unul singur.

Ninjin, un bărbat cu faţa rotundă şi cu dinţi foarte laţi, era deosebit de neliniştit de prezenţa atâtor samurai.

— Mura-san, îmi pare rău, da' e primejdios ce-ai făcut, groaznic, neh? Cutremurul ăl mic, de dimineaţă, a fost un semn al zeilor, o prevestire. Ai făcut o greşeală groaznică, Mura-san.

— Ce-a fost, a fost, Ninjin. Las-o baltă.

— Cum aş putea, e-n pivniţa mea şi…

— O parte este în pivniţa ta. Am şi eu destul, spuse Uo fără să mai zâmbească.

— Nu e nimic nicăieri, bătrânii mei prieteni, spuse Mura cu grijă. Nu există nimic.

La porunca sa, treizeci de koku de orez fuseseră furaţi în ultimile zile din raţia samurailor. Şi acum erau dosiţi prin sat împreună cu alte provizii şi echipament – şi arme.

— Fără arme, protestase Uo, orez da, da' arme, nu!

— Se apropie războiul.

— E-mpotriva legii să ai arme, se văitase Ninjin.

Mura pufnise.

— Asta-i o lege nouă, abia de doisprezece ani. Înainte de asta puteam s-avem orice fel de arme vroiam, şi nu eram legaţi de sat, puteam să mergem oriunde vroiam, să fim orice vroiam, puteam să fim ţărani, soldaţi, pescari,

negustori, chiar şi samurai, unii au putut, ştiţi că ăsta-i adevărul.

— Da, numa' că acu-i altfel, Mura-san, altfel. Taiko a poruncit să fie altfel!

— Curând va fi aşa cum a fost întotdeauna. O să fim din nou soldaţi.

— Atuncea s-aşteptăm, se rugase Ninjin. Te rog, acuma e împotriva legii. Dacă legea se schimbă, asta-i karma. Taiko a făcut legea: fără arme. De nici un fel. Sub pedeapsa cu moartea, pe loc.

— Căscaţi ochii cu toţii! Taiko e mort! Ascultaţi ce vă zic, curând Omi-san o să aibă nevoie de oameni pregătiţi şi cei mai mulţi dintre noi am fost la război, neh? Am fost pescari şi războinici, toate la timpul lor. Nu-i adevărat?

— Da, Mura-san, fusese de acord Uo, în ciuda teamei. Înainte de Taiko noi nu eram legaţi…

— O să ne prindă. Nu se poate să nu ne prindă, se plânsese Ninjin. N-au nici o milă. O să ne fiarbă aşa cum l-au fiert pe barbar.

— Tacă-ţi gura!

— Ascultaţi prieteni, le spusese Mura. N-o să mai avem niciodată norocul ăsta. E trimis de Dumnezeu. Sau de zei. Trebuie să luăm fiecare cuţit, săgeată, suliţă, sabie, muschetă, scut, arc, pe care putem să punem mâna. Samuraii or să creadă că alţi samurai le-au furat. N-au venit puturoşii ăştia de prin întreg Izu? Şi care samurai are cu adevărat încredere în celălalt? Trebuie să ne luăm înapoi dreptul nostru de-a merge la război, neh? Tatăl meu a fost omorât în luptă. Aşa a fost şi tatăl lui şi tatăl tatălui lui. Ninjin, în câte bătălii ai fost? Zeci, neh? Uo, dar tu? Douăzeci? Treizeci?

— Mai multe. Nu i-am slujit lui Taiko, blestemată fi-ei amintirea? A, înainte de a fi Taiko, era bărbat, ăsta-i adevărul. După aia ceva s-a schimbat în el, neh? Ninjin, nu uita că Mura-san e starostele. Şi n-ar trebui să uităm că

tatăl lui a fost şi el staroste. Şi dacă starostele zice arme, atunci să fie arme.

Acum, îngenunchiat în soare, Mura era încredinţat că făcuse bine, că acest nou război va ţine veşnic şi lumea lor va fi din nou ceea ce fusese dintotdeauna. Satul va fi aici şi bărcile şi unii dintre săteni, pentru că toţi bărbaţii, daimyo, samurai şi chiar eta, toţi bărbaţii trebuiau să mănânce şi peştele aştepta în mare, aşa că soldaţii-ţărani se vor întoarce din când în când din bătălie ca-ntotdeauna, şi îşi vor scoate bărcile în larg.

— Ia uitaţi, spuse Uo şi întinse fără să vrea degetul.

Se făcu brusc linişte. Galera ocolea promontoriul.

Fujiko îngenunchiase umilă în faţa lui Toranaga, în cabina principală a galerei, pe care acesta o folosise în timpul călătoriei. Erau singuri.

— Vă implor, Alteţă, se rugă. Luaţi pedeapsa asta de pe capul meu.

— Nu este o pedeapsă, e o poruncă.

— Am să mă supun, bineînţeles, dar nu pot să…

— Nu poţi? izbucni Toranaga. Cum îndrăzneşti să te împotriveşti! Îţi spun că ai să fii concubina pilotului şi ai obrăznicia să te împotriveşti?

— Îmi cer iertare, Alteţă, din toată inima, spuse Fujiko repede. Nu vreau să mă împotrivesc. Vroiam să spun că nu pot să fac asta în felul în care doriţi. Vă implor să înţelegeţi. Iertaţi-mă, Alteţă, dar nu e cu putinţă să fii fericită sau să te prefaci că eşti fericită. Îşi plecă fruntea până atinse rogojina. Cu umilinţă stărui să-mi îngăduiţi să-mi fac seppuku.

— Am spus mai-nainte că nu sunt de-acord cu moartea fără rost. Am o treabă pentru tine.

— Vă rog, Alteţă, vreau să mor. Cu adâncă umilinţă vă rog: Vreau să mă alătur soţului şi fiului meu.

Vocea lui Toranaga o şfichiui, acoperind sunetele vântului.

— Ţi-am mai refuzat o dată această onoare. Nu o meriţi încă. Şi datorezi bunicului tău, seniorului Hiro-matsu, cel

mai vechi prieten al meu, că ţi-am ascultat trăncănelile neobrăzate până acum. De-ajuns cu prostiile, femeie! Încetează să te porţi ca un ţăran necioplit.

— Cu umilinţă vă implor să-mi permiteţi să-mi tai părul şi să devin călugăriţă. Buddha va…

— Nu, ţi-am dat o poruncă. Supune-te.

— Să mă supun! spuse ea, fără să-şi ridice chipul împietrit. Apoi mai mult ca pentru sine: Credeam că mi s-a poruncit să plec la Yedo.

— Ţi s-a poruncit să vii pe acest vas. Îţi uiţi rangul, îţi uiţi strămoşii, îţi uiţi datoria? Ţi-ai uitat datoria! Mă dezgusti. Du-te şi pregăteşte-te.

— Vreau să mor. Vă rog lăsaţi-mă să mă alătur lor, Alteţă.

— Soţul tău s-a născut samurai din greşeală. A fost un neputincios, aşa că şi mlădiţa lui ar fi fost la fel de neputincioasă. Nebunul ăla aproape că m-a ruinat. Să te alături lor, ce prostie! Ţi se interzice să-ţi faci seppukul! Acum ieşi afară.

Dar ea nu se mişcă.

— Poate c-ar fi mai bine să te trimit la eta. Într-una din casele lor. Poate că asta-ţi va aminti de buna-cuviinţă şi de datorie.

Femeia se scutură, străbătută de un fior, dar şuieră provocatoare:

— Cel puţin ar fi japonezi!

— Eu sunt stăpânul tău de drept. Ai – să – faci – ce – poruncesc – eu!

Fujiko şovăi. Apoi ridică din umeri.

— Da, stăpâne. Îmi cer iertare pentru proastele maniere.

Îşi aşează palmele pe rogojină şi îşi aplecă capul jos, cu vocea plină de căinţă, dar în inima ei nu era convinsă şi el ştia că ea ştia ce avea de gând să facă.

— Alteţă, îmi cer iertare din suflet pentru că v-am tulburat, pentru că v-am distrus wa-ul, armonia, şi pentru lipsa de bună cuviinţă. Aţi avut dreptate. Eu sunt cea care am greşit. Se ridică şi se îndreptă tăcută spre uşa cabinei.

— Dacă-ţi promit că vei avea ceea ce doreşti, spuse Toranaga, vei face, în schimb, tot ceea ce vreau, din tot sufletul?

Ea răsuci încet capul.

— Pentru câtă vreme, Alteţă? Vă implor să-mi îngăduiţi să întreb, pentru câtă vreme trebuie să fiu concubina barbarului?

— Un an.

Fujiko se întoarse şi atinse clanţa uşii.

Toranaga spuse:

— O jumătate de an.

Mâna ei se opri. Tremurând, îşi sprijini fruntea de canaturi.

— Da. Mulţumesc, Alteţă. Mulţumesc.

Toranaga se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. Ea o deschise, se plecă înaintea lui şi o închise după el. Apoi lacrimile-i izbucniră tăcute.

Ea era samurai.

Toranaga ieşi pe punte simţindu-se foarte mulţumit de sine însuşi. Obţinuse ceea ce vroise, fără prea multe probleme. Dacă ar fi insistat prea mult, fata nu i s-ar fi supus, ba şi-ar fi luat viaţa fără îngăduinţa lui. Dar acum va încerca din răsputeri să-l mulţumească şi era foarte important ca ea să devină de bună voie concubina pilotului, măcar de ochii lumii. Şi şase luni erau mai mult decât deajuns. Cu femeile te descurci mai uşor decât cu bărbaţii, gândi mulţumit. Cu mult mai uşor, în anumite privinţe.

Apoi văzu samuraii lui Yabu strânşi în jurul golfului şi buna dispoziţie îi dispăru.

— Bine ai venit în Izu, senior Toranaga, spuse Yabu. Am poruncit să se strângă câţiva oameni ca să vă fie escortă.

— Bine.

Galera mai avea încă două sute de iarzi până la chei, apropiindu-se lin, şi îl puteau vedea pe Omi, Igurashi, rogojinile şi baldachinul.

— Totul s-a făcut aşa cum am vorbit la Osaka, spuse Yabu. Dar de ce să nu stai la mine câteva zile? Aş fi onorat şi-ar putea fi folositor. Ai putea confirma alegerea celor două sute cincizeci de oameni pentru regimentul de muschete şi ai putea cunoaşte pe comandantul lor.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, dar trebuie să ajung la Yedo cât de repede cu putinţă, Yabu-san.

— Două sau trei zile? Te rog. Câteva zile libere, lipsite de griji, ţi-ar prinde bine, neh? Sănătatea domniei-tale este importantă pentru mine – pentru toţi aliaţii noştri. Puţină odihnă, hrană bună şi vânătoare.

Toranaga căuta disperat o soluţie. Ca să rămână aici cu numai cincizeci de străji era cu neputinţă. Ar fi fost întru totul în putera lui Yabu şi asta ar fi fost mai rău decât la Osaka. Cel puţin cu Ishido ştiai la ce să te aştepţi şi respecta anumite reguli. Dar Yabu, Yabu este tot atât de înşelător ca şi un rechin. Iar rechinii nu trebuie ispitiţi, îşi spuse. Niciodată în teritoriul lor. Niciodată cu propria ta viaţă. Ştia că, de îndată ce Yabu va fi convins că va putea obţine mai mult de la Ishido, înţelegerea pe care o încheiase cu el la Osaka avea să capete tot atâta greutate ca şi urina lor când atinsese pământul. Şi dacă Yabu i-ar prezenta lui Ishido capul lui Toranaga pe un taler de lemn, ar obţine pe dată mult mai mult decât era pregătit Toranaga să-i ofere.

Să-l ucid sau să merg pe ţărm? Avea de ales.

— Eşti prea bun, spuse, dar trebuie să mă duc la Yedo.

Niciodată n-am crezut că Yabu va avea timp să adune atât de mulţi oameni aici. A descifrat, oare, codul nostru?

— Te rog îngăduie-mi să insist, Toranaga-sama. Se vânează bine prin preajmă. Am adus şoimi cu oamenii mei. Puţină vânătoare după sihăstria de la Osaka ar face bine, neh?

— Da, ar fi minunat să vânăm astăzi. Îmi pare rău că mi-am pierdut şoimii acolo.

— Dar nu sunt pierduţi. De bunăseamă că Hiro-matsu îi va aduce cu el la Yedo.

— I-am poruncit să le dea drumul de îndată ce ne vom afla în siguranţă, departe. Dacă ar fi ajuns la Yedo şi-ar fi pierdut din agerime şi-ar fi fost de nestăpânit. E una din puţinele mele reguli, să folosesc doar şoimii pe care i-am pregătit eu şi să nu le îngădui nici un alt stăpân. Aşa ei repetă doar greşelile mele.

— E o regulă bună. Mi-ar place să le ascult şi pe celelalte. Poate la cină, deseară.

Îmi trebuie rechinul ăsta, îşi zise amar, Toranaga. E prea devreme să-l ucid acum.

Două parâme zburară spre ţărm şi fură prinse şi legate bine. Se întinseră şi zbârnâiră, iar galera se răsuci scurt. Fură ridicate vâslele. Pasarela se propti de ţărm şi Yabu apăru în capătul ei.

Într-un glas, mulţimea samurailor slobozi strigătul de luptă: Kasigi! Kasigi! şi urletul lor ridică spre cer, cu ţipete prelungi, pescăruşii. Apoi, ca un singur om, samuraii se înclinară.

Yabu le răspunse cu o plecăciune, apoi se întoarse spre Toranaga şi îl invită cu o mişcare largă.

— Să coborâm la ţărm.

Plimbându-şi privirea peste samuraii strânşi, peste sătenii trântiţi în praf, Toranaga se întrebă: acesta să fie locul unde voi muri de sabie, aşa cum mi-a prezis astrologul? Cu siguranţă prima parte a prezicerii s-a împlinit, numele meu este scris acum pe zidurile Osakăi.

Îndepărtă gândul. De la capătul pasarelei strigă tare către cei cincizeci de samurai ai săi, care acum erau îmbrăcaţi în uniforme cafenii ca şi chimonoul lui.

— Rămâneţi cu toţii aici. Căpitane, te vei pregăti pentru a pleca îndată! Mariko-san, ai să stai în Anjiro trei zile. Ia-l pe pilot şi pe Fujiko-san îndată şi aşteaptă-mă în piaţă. Apoi se întoarse cu faţa spre ţărm şi spre uluirea lui Yabu, spuse şi mai tare: Acum, Yabu-san, am să-ţi trec în revistă regimentele. Trecu într-o clipă pe lângă el şi păşi de-a

lungul schelei cu siguranţa arogantă a unui general – ceea ce de fapt era.

Nici un general nu câştigase vreodată mai multe bătălii. Şi niciunul nu fusese mai iscusit, cu excepţia lui Taiko, iar el era mort. Nici un general nu purtase mai multe războaie, nu fusese mai răbdător sau nu pierduse mai puţini oameni. Şi nu fusese niciodată înfrânt.

Un freamăt de uimire străbătu întregul ţărm când fu recunoscut. Trecerea în revistă era cu totul neaşteptată. Numele său trecu din gură în gură şi tăria şoaptelor şi veneraţia pe care o isca îl umplu de mândrie. Îl simţi pe Yabu urmându-l, dar nu privi înapoi.

— Ah, Igurashi-san, spuse cu un entuziasm pe care nu îl simţea. Mă bucur că te văd. Vino cu mine. Îţi vom inspecta oamenii împreună.

— Da, Alteţă.

— Iar tu trebuie să fii Kasigi Omi-san. Tatăl tău este un vechi tovarăş de arme al meu. Urmează-mă şi tu.

— Da, stăpâne, răspunse Omi, umflându-se în pene pe măsura cinstei ce i se acordase. Mulţumesc.

Toranaga porni cu pas vioi. Îi luase cu el ca să-i împiedice să vorbească în taină cu Yabu, ştiind că viaţa lui depindea de păstrarea iniţiativei.

— N-ai luptat cu noi la Odawara, Igurashi-san? întrebă, ştiind, deja, că acolo îşi pierduse samuraiul ochiul.

— Da, Alteţă, am avut această cinste. Eram împreună cu seniorul Yabu şi am slujit în aripa dreaptă a lui Taiko.

— Atunci aţi avut locul de onoare, acolo a fost lupta cea mai crâncenă. Trebuie să vă aduc multe mulţumiri, ţie şi stăpânului tău.

— Am zdrobit duşmanul, Alteţă. Ne-am făcut numai datoria.

Deşi Igurashi îl ura pe Toranaga, era mândru că acesta îşi amintea întâmplarea şi că i se mulţumea.

Ajunseseră în faţa primului regiment. Vocea lui Toranaga se ridică răsunătoare.

— Da, tu şi oamenii din Izu m-aţi ajutat foarte mult. Poate, dacă nu eraţi voi, nu aş fi câştigat Kwanto! Nu, Yabu-sama? adăugă, oprindu-se pe neaşteptate, acordându-i lui Yabu, în public, un titlu şi sporindu-i astfel cinstea.

Yabu fu din nou descumpănit de atâta măgulire. Simţea că nu era mai mult de cât i se cuvenea, dar nu se aşteptase la aşa ceva de la Toranaga şi nici n-avusese de gând să accepte o trecere în revistă din partea lui.

— Poate, dar eu mă îndoiesc. Taiko a ordonat ca întregul clan Beppu să fie şters de pe faţa pământului. Aşa a şi fost.

Se întâmplase cu zece ani în urmă, când doar numerosul şi străvechiul clan Beppu, condus de Beppu Genzaemon, se mai împotrivea forţelor unite ale lui Toranaga şi generalului Nakamura, viitorul Taiko, fiind ultimul obstacol important în calea deplinei dominaţii a lui Nakamura asupra imperiului. Beppu stăpânea Cele Opt Provincii – Kwanto – de secole. O sută cincizeci de mii de oameni înconjuraseră oraşul fortificat Odawara, care apăra trecătoarea ce, tăind munţii, ducea la neînchipuit de bogatele câmpii de orez de dincolo. Asediul ţinuse unsprezece luni. Noua concubină a lui Nakamura, aristocrata doamnă Ochiba, strălucitoare la abia optsprezece ani, venise la reşedinţa stăpânului său în afara zidurilor, cu copilul în braţe, Nakamura fiind nebun după primul său născut. Şi cu doamna Ochiba venise sora ei mai tânără, Genjiko, pe care Nakamura promise să i-o dea de soţie lui Toranaga.

— Alteţă, spusese Toranaga, aş fi cu siguranţă onorat să ne legăm casele şi mai strâns, dar în loc ca eu să mă căsătoresc cu doamna Genjiko, aşa cum aţi propus, mai bine să se mărite cu fiul meu, moştenitorul meu, Sudara.

Îi trebuiseră lui Toranaga multe zile ca să-l convingă pe Nakamura, dar în cele din urmă acesta acceptase. Apoi, când hotărârea fusese anunţată doamnei Ochiba, ea răspunsese pe dată:

— Cu umilinţă, Alteţă, mă opun căsătoriei.

Nakamura râsese.

— Şi eu mă opun! Sudara nu are decât zece ani, şi Genjiko are treisprezece. Chiar şi-aşa, de-acum sunt logodiţi. Şi când va împlini cincisprezece ani, se vor căsători.

— Dar, Alteţă, seniorul Toranaga este deja cumnatul tău, neh? Cu siguranţă că asta este destul pentru o înrudire. Trebuie să te apropii mai mult de familiile Fujimoto şi Takashima – ba chiar de curtea imperială.

— Toţi cei de la curte sunt nişte capete seci şi nişte oameni de paie, spuse Nakamura cu vocea sa aspră de ţăran. Ascultă O-chan: Toranaga are şaptezeci de mii de samurai. Când o să zdrobim clanul Beppu, el o să stăpânească Kwanto şi încă mai mulţi oameni. Fiul meu o să aibă nevoie de comandanţi ca Yoshi Toranaga, aşa cum şi eu am nevoie de ei. Da, şi într-o zi fiul meu va avea nevoie de Yoshi Sudara. E mai bine ca Sudara să fie unchiul fiului meu. Sora ta este logodită cu Sudara, iar Sudara va locui cu noi câţiva ani, neh?

— Desigur, Alteţă, încuviinţase imediat Toranaga, dându-şi fiul şi moştenitorul ostatec.

— Bine, dar ascultă. Mai întâi tu şi Sudara veţi jura credinţă veşnică fiului meu.

Şi aşa se şi întâmplase. Apoi, în timpul celei de-a zecea luni de asediu, primul copil al lui Nakamura murise din cauza febrei sau a unei infecţii, sau a unor kami răi.

— Fie ca toţi zeii să-i blesteme pe Odawara şi Toranaga! urlase Ochiba. E vina lui Toranaga că suntem aici, el vrea Kwanto. Este vina lui că fiul nostru este mort. El este adevăratul tău duşman. El vrea ca tu şi cu mine să murim. Porunceşte-i să moară sau să conducă lupta. Lasă-l să fie în frunte. Lasă-l să plătească cu viaţa, viaţa fiului nostru. Cer răzbunare…

Aşa că Toranaga condusese atacul. Luase castelul Odawara minând zidurile şi desfăşurând un atac frontal. Apoi Nakamura, copleşit de durere, transformase oraşul în praf şi pulbere. Odată cu prăbuşirea lui şi cu uciderea celor din clanul Beppu, împărăţia era supusă şi Nakamura deveni

mai întâi kampaku şi apoi taiko. Dar la Odawara muriseră mulţi oameni.

Prea mulţi, gândea Toranaga, acolo, la Anjiro, pe ţărm. Îl privi pe Yabu.

— E păcat că Taiko e mort, neh?

— Da.

— Cumnatul meu a fost un mare conducător şi un mare dascăl totodată. Ca şi el, nici eu nu uit vreodată un prieten sau un duşman.

— Curând seniorul Yaemon va fi major. Spiritul lui este cel al lui Taiko. Alteţă…

Dar înainte ca Yabu să poată opri inspecţia, Toranaga trecuse deja mai departe. Iar el nu putea face altceva decât să-l urmeze.

Toranaga merse deosebit de vioi de-a lungul rândurilor, oprindu-se ici şi colo în faţa câte unui om, recunoscând pe câte unii. Ochii îi alergau în toate părţile în timp ce-şi scotocea memoria după chipuri şi nume. Avea această foarte rară calitate a generalilor deosebiţi, care atunci când trec în revistă o armată o fac astfel încât fiecare om simte, cel puţin pentru acel moment, că generalul îl caută pe el anume. Poate chiar ca să vorbească numai cu el dintre toţi camarazii săi. Toranaga făcea exact acel lucru pentru care se născuse şi pe care îl făcuse de mii de ori. Stăpânea oamenii cu voinţa sa.

Când trecură şi de ultimul samurai, Yabu, Igurashi şi Omi erau istoviţi. Dar Toranaga nu era şi, din nou, înainte ca Yabu să-l poată opri, porni iute spre o movilă şi se urcă pe ea.

— Samurai din Izu, vasali ai prietenului şi aliatului meu, Kasigi Yabu-sama! strigă tare, cu vocea sa sonoră. Sunt onorat să mă aflu aici, să văd parte din puterea provinciei Izu, parte din forţele marelui meu aliat. Ascultaţi samurai, nori negri se strâng deasupra împărăţiei ameninţând pacea lui Taiko. Trebuie să protejăm darurile lăsate nouă de Taiko, împotriva trădării celor suspuşi. Fiecare samurai să fie

pregătit. Fiecare armă să fie ascuţită. Împreună vom apăra moştenirea sa. Şi vom învinge. Fie ca zeii Japoniei, mari şi mici, să ne aibă în pază. Fie ca ei să spulbere fără milă pe toţi cei care se împotrivesc poruncilor lui Taiko. Apoi îşi ridică ambele braţe şi rosti strigătul lor de luptă, Kasigi şi, lucru nemaiântâlnit, se înclină în faţa legiunilor şi rămase plecat.

Toţi se uitau încremeniţi la el. Apoi strigătul Toranaga vui pe deasupra regimentelor, odată şi încă odată, şi toţi samuraii se plecară la rândul lor.

Chiar şi Yabu făcu o plecăciune, năucit de forţa momentului.

Înainte ca Yabu să se poată ridica, Toranaga coborâse din nou movila, cu acelaş pas iute.

— Du-te cu el, Omi-san, porunci Yabu. Ar fi fost nedemn pentru el să alerge după Toranaga.

— Da, stăpâne.

Când Omi se depărtă, Yabu îi spuse lui Igurashi:

— Ce veşti ai de la Yedo?

— Doamna Yuriko, soţia voastră, a spus ca mai întâi să vă spun că se fac mobilizări uriaşe prin tot Kwanto. Nimic la vedere, dar pe dedesubt totul clocoteşte. Ea crede că Toranaga se pregăteşte de război. Un atac brusc, probabil împotriva Osakăi.

— Şi Ishido?

— Nimic nou până la plecarea noastră. Asta a fost cu cinci zile în urmă. Şi tot nimic despre fuga lui Toranaga. Am auzit despre asta abia ieri, doamna voastră a trimis un porumbel călător de la Yedo.

— A, Zukimoto a pregătit deja astă?

— Da, Alteţă.

— Bine.

— În mesaj scria: Toranaga a scăpat cu bine de la Osaka, într-o galeră, împreună cu stăpânul nostru. Faceţi pregătiri să-l primiţi la Anjiro. Am crezut înţelept să păstrez aceasta

secret, faţă de toţi, cu excepţia lui Omi-san. Dar suntem toţi pregătiţi.

— Cum?

— Am poruncit un exerciţiu de război, Alteţă, în întreg Izu. În trei zile fiecare drum şi fiecare trecătoare din Izu vor fi închise, dacă asta doriţi. La nord e o falsă flotă de piraţi, care poate scufunda orice navă neînsoţită, ziua sau noaptea, dacă asta doriţi. Şi e loc aici pentru domnia voastră şi pentru un oaspete oricât de important, dacă asta doriţi.

— Bine. Altceva? Alte veşti?

Igurashi şovăi să spună veştile al căror sens nu-l înţelegea.

— Aici ne-am pregătit pentru orice, dar în dimineaţa asta a sosit o scrisoare cifrată din Osaka. Toranaga a demisionat din Consiliul Regenţilor.

— Imposibil! De ce ar face-o?

— Nu ştiu. Nu pot să înţeleg asta. Trebuie să fie adevărat, Alteţă. N-am avut niciodată informaţii false din această sursă.

— Doamna Sazuko? întrebă Yabu cu grijă, vorbind despre cea mai tânără concubină a lui Toranaga, a cărei slujnică era iscoada.

Igurashi încuviinţă.

— Da, dar nu înţeleg nimic. Acum regenţii îl vor acuza de trădare. Nu-i aşa? O să-l condamne la moarte. Ar fi o nebunie să demisioneze, neh?

— Poate că Ishido l-a forţat s-o facă. Dar cum? N-am auzit nici cel mai mic zvon. Toranaga n-ar fi renunţat niciodată din propria voinţă. Ai dreptate, ăsta ar fi gestul unui nebun. Dacă-i aşa, e pierdut. Trebuie să fie o informaţie falsă.

Yabu coborî tulburat dealul, privindu-l pe Toranaga traversând piaţa către Mariko şi barbar, cu Fujiko lângă el. Acum Mariko mergea alături de Toranaga, ceilalţi aşteptându-i în piaţă. Toranaga vorbea repede şi agitat. Apoi Yabu îl văzu dându-i un sul de hârtie şi se întrebă ce era în el şi ce se discutase. Ce nou şiretlic pregăteşte

Toranaga? se întrebă, dorind ca soţia sa să fie aici, să-l ajute cu sfaturile ei înţelepte.

Pe chei Toranaga se opri. Nu se urcă pe navă ca să se pună la adăpost, apărat de oamenii săi. Ştia că ultima carte trebuia jucată pe ţărm. Nimic nu era încă hotărât. Îi privi pe Yabu şi pe Igurashi, apropiindu-se. Nu putea să fugă acum, nepăsarea obraznică a lui Yabu spunea foarte mult.

— Deci, Yabu-san?

— Rămâi pentru câteva zile, nobile Toranaga?

— Ar fi mai bine pentru mine dacă aş pleca imediat.

Yabu poruncise tuturor să se depărteze. După o clipă cei doi bărbaţi se aflau singuri pe plajă.

— Am veşti neliniştitoare de la Osaka. Ai demisionat din Consiliul Regenţilor?

— Da, am demisionat.

— Atunci te-ai condamnat singur la moarte, ţi-ai distrus cauza, vasalii, aliaţii, prietenii. Ai distrus Izu şi, odată cu el, pe mine.

— Consiliul Regenţilor poate cu siguranţă să-ţi ia feuda şi viaţa, dacă doreşte. Da.

— Pe toţi zeii, vii sau morţi, ori încă nenăscuţi!… Yabu se lupta să-şi stăpânească mânia. Îmi cer iertare pentru proastele mele maniere, dar atitudinea ta e incredibilă… Da, cer iertare. N-avea nici un sens să-şi dezvăluie emoţiile, cu toţii ştiau că asta era de nedorit şi ruşinos. E mai bine pentru tine să stai aici, senior Toranaga.

— Mai degrabă cred c-am să plec îndată.

— Aici sau la Yedo, care-i diferenţa? Ordinul regenţilor va sosi curând. Îmi închipui că ai să vrei să-ţi faci seppuku deîndată. Cu demnitate. În linişte. M-aş simţi onorat să fiu secondantul tău.

— Mulţumesc, dar încă nu a sosit nici un ordin, aşa că am să-mi păstrez capul acolo unde este.

— Ce mai contează o zi sau două? Cu siguranţă ordinul este de neocolit. Am să fac toate pregătirile. Da, şi totul va fi perfect, poţi să ai încredere în mine.

— Îţi mulţumesc. Da, înţeleg de ce vrei capul meu.

— Şi capul meu va cădea. Dacă îl trimit pe al tău lui Ishido, sau i-l duc eu şi îi cer iertare, asta s-ar putea să ajute, deşi mă îndoiesc, neh?

— Dacă aş fi în locul tău şi eu ţi-aş cere capul. Din nefericire capul meu nu te va putea ajuta de loc.

— Cred că ai dreptate, dar merită încercat. Yabu scuipă cu ciudă în ţărână. Merit să mor pentru că am fost atât de prost încât să mă las în puterea netotului ăla.

— Ishido nu va şovăi să-ţi ia capul, dar mai întâi o să-ţi ia Izu. O, da, Izu e pierdut, dacă el are puterea.

— Nu mă scoate din sărite. Ştiu că asta o să se întâmple!

— Nu te supăra, prietene, îi spuse Toranaga, bucurându-se că Yabu se făcea de râs. Am spus doar că, atâta timp cât Ishido este la putere, tu eşti pierdut şi Izu este pierdut. Pentru că ruda sa, Ikawa Jikkyu, râvneşte cu ardoare Izu. Dar Yabu-san, Ishido nu are toată puterea, încă.

Şi îi spuse ca de la prieten la prieten de ce îşi dăduse demisia.

— Consiliul este paralizat!

Yabu nu-şi putea crede urechilor.

— Nu mai există nici un Consiliu. Şi nu va mai fi până ce nu vor exista din nou cinci membri. Gândeşte-te, Yabu-san, nu sunt acum mai puternic ca niciodată, neh? Ishido este neputincios, ca şi Jikkyu. Acum ai tot timpul de care ai nevoie ca să-ţi pregăteşti oamenii. Acum ai Suruga şi Totomi. Acum ai capul lui Jikkyu. Peste câteva luni o să-l vezi într-o ţeapă, alături de capetele tuturor celor din neamul lui şi vei intra călare în stăpânirea noilor tale feude. Brusc se răsuci şi strigă: Igurashi-san! şi cinci sute de oameni auziră comanda.

Igurashi porni în fugă, dar înainte ca samuraiul să facă trei paşi, Toranaga strigă din nou:

— Adu o gardă de onoare cu tine. Cincizeci de oameni! Mai repede!

Nu îndrăznea să-i lase lui Yabu nici o clipă de răgaz, ca acesta să nu-şi dea seama de marele cusur al spuselor sale: că dacă Ishido era încolţit acum şi nu avea puteri, atunci capul lui Toranaga, pe un talger de lemn, ar fi avut mare preţ pentru Ishido şi deci şi pentru Yabu. Sau, şi mai bine, Toranaga legat ca un criminal de rând şi predat viu la porţile castelului Osaka, i-ar fi adus lui Yabu nemurirea şi cheile provinciei Kwanto.

În timp ce garda de onoare se forma în faţa sa, Toranaga spuse cu glas puternic:

— În cinstea acestei ocazii, poate vei accepta asta ca o dovadă de prietenie. Apoi îşi scoase sabia cea lungă, o întoarse pe lat cu ambele mâini şi i-o oferi.

Yabu luă sabia ca-n vis. Era nepreţuită. Era o moştenire Minowara şi faimoasă în întreaga împărăţie. Toranaga stăpânea sabia de cincisprezece ani. Îi fusese dăruită de Nakamura în faţa celor mai importanţi daimyo din împărăţie, din care lipsea Beppu Genzaemon, în cadrul unei ceremonii, ca o parte din răsplata pentru înţelegerea lor tainică.

Aceasta se întâmplase cu puţin după bătălia de la Nagakude, cu mult înainte de apariţia doamnei Ochiba. Toranaga îl învinsese pe generalul Nakamura, viitorul Taiko, pe când Nakamura era doar fără mandat, sau împuternicire formală, sau titluri, şi soarta puterii era încă în cumpănă. În loc să adune o oştire numeroasă, şi să-l copleşească pe Toranaga, aşa cum obişnuia, Nakamura hotărâse să adopte o poziţie împăciuitoare. Îi oferise lui Toranaga un tratat de prietenie şi o alianţă trainică şi pe cumnata lui drept soţie. Faptul că femeia era deja măritată şi trecută de mult de floarea vârstei, nu stingherea pe niciunul dintre ei. Toranaga acceptă imediat. Soţul femeii, unul dintre vasalii lui Nakamura, mulţumind zeilor că invitaţia de a divorţa de ea nu fusese însoţită de o invitaţie de a-şi face seppuku, o trimisese, recunoscător, înapoi cumnatului ei. Toranaga se căsători cu ea deîndată, cu tot fastul şi ceremonia de care

era în stare, şi în aceeaşi zi semnă un tratat de prietenie secret, cu nemăsurat de puternicul clan Beppu, inamici deschişi ai lui Nakamura, care la acea vreme încă stăpâneau trufaşi Kwanto, în spatele prea lipsit de apărare a lui Toranaga.

Apoi Toranaga dăduse drumul şoimilor şi aşteptase inevitabilul atac a lui Nakamura, dar acesta nu venise. În schimb, spre uluirea lui, Nakamura îşi trimisese preaiubita şi venerata mamă în tabăra lui Toranaga, ca ostatec, spunând tuturor că aceasta îşi vizitează fiica vitregă, acum soţia lui Toranaga, dar faţă nici o îndoială, ostatecă. Şi-l invitase în schimb pe Toranaga la marea întâlnire a tuturor daimyo pe care o pregătise la Osaka. Toranaga se gândise îndelung şi adânc. Apoi acceptase invitaţia, sugerând aliatului său, Beppu Genzaemon, că ar fi neînţelept să meargă amândoi. Apoi, în taină, pusese în mişcare şaizeci de mii de samurai către Osaka, drept pavăză împotriva trădării la care se aştepta din partea lui Nakamura, şi îl lăsase pe cel mai mare dintre fii săi, Noboru, să se îngrijească de noua lui soţie şi de mama acesteia. Fără să stea pe gânduri, Noboru îngrămădise vreascuri uscate sub streşinile locuinţei lor şi le spusese fără ocolişuri că le va da foc dacă i se va întâmpla ceva tatălui său.

Toranaga zâmbi amintirii. Cu o noapte înainte de a intra în Osaka, ca de obicei, fără prea multă ceremonie, Nakamura îl vizitase în taină, singur şi neînarmat.

— Bun găsit, Tora-san.

— Bun găsit, senior Nakamura.

— Am luptat cot la cot în prea multe bătălii, ştim prea multe taine, am mâncat de prea multe ori din acelaşi blid ca să ne mai ascundem după degete.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Toranaga prevăzător.

— Atunci ascultă: sunt la un fir de păr de a supune împărăţia. Ca să am întreaga putere trebuie să am mai întâi respectul străvechilor clanuri, stăpânilor ereditari de feudă, moştenitorii familiilor Fujimoto, Takashima şi Minowara.

Odată puterea luată, oriqare dintre aceşti daimyo, sau toţi trei la un loc, pot să crape, că nu-mi pasă.

— Respectul meu îl ai. Ca întotdeauna.

Bărbatul scund, cu faţa zbârcită ca a unei maimuţe, râsese în hohote.

— Ai câştigat cinstit la Nagakude. Eşti cel mai bun general pe care îl ştiu, cel mai mare daimyo din imperiu. Dar acum trebuie să terminăm cu joaca şi tu şi eu. Ascultă, mâine vreau să mi te închini în faţa tuturor acestor daimyo. Te vreau vasal, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, vasal de bunăvoie. În faţa tuturor. Nu linguşitor, ci politicos, supus şi respectuos. Dacă eşti vasalul meu, ceilalţi or să se calce în picioare grăbindu-se să se lase cu fruntea la pământ şi cu dosurile-n aer. Iar cei câţiva care n-or s-o facă, ei bine, or să vadă ei.

— Asta o să te facă stăpân peste întreaga Japonie, neh?

— Da, primul în istorie. Iar tu vei fi cel care m-a făcut. Recunosc că nu pot fără tine. Dar, ascultă, dacă faci asta pentru mine, o să fi primul după mine. Orice cinste pe care o doreşti. Orice. E destul pentru amândoi.

— Pentru amândoi?

— Da. Mai întâi am să iau Japonia. Apoi Coreea. Apoi China. I-am spus lui Goroda că asta vreau şi aşa o să se întâmple. Apoi îţi las Japonia – ca provincie a Chinei mele!

— Dar acum, senior Nakamura? Acum trebuie să mă supun, neh? Sunt în puterea ta, neh? Toate forţele tale copleşitoare sunt în faţa mea iar Beppu îmi ameninţă spatele.

— O să am grijă de ei destul de curând, spusese războinicul ţăran. Corbii ăia trufaşi mi-au refuzat invitaţia şi nu vor veni mâine aici. Mi-au trimis pergamentul înapoi acoperit cu găinaţ. Vrei pământurile lor? Tot Kwanto?

— Nu vreau nimic de la ei sau de la altcineva, spusese el.

— Mincinosule, spusese Nakamura. Ascultă, Tora-san. Am aproape cincizeci de ani şi niciuna dintre femeile mele nu mi-a dat vreun fiu sau vreo fiică. Am snagă din belşug,

întotdeauna am avut, şi în viaţa mea m-am culcat cu o sută, poate două sute de femei de toate felurile, de toate vârstele, în toate chipurile,.dar niciuna nu mi-a născut un copil, nici măcar mort. Am totul, dar n-am nici un fiu şi nu voi avea niciodată. Asta este karma mea. Ai patru fii în viaţă şi cine ştie câte fiice. Ai patruzeci şi trei de ani şi mai poţi zămisli încă o duzină de fii la fel de uşor cum se balegă un cal, asta-i karma ta. De asemenea eşti un Minowara şi asta e tot karma. Dacă ţi-aş adopta unul dintre fii şi l-aş face moştenitorul meu?

— Acum?

— Destul de curând. Să zicem peste trei ani. Pe vremuri nu era aşa de important să ai un moştenitor. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Răposatul nostru stăpân, Goroda, a făcut prostia să se lase ucis. Acum toate ţinuturile sunt ale mele. Ar putea fi ale mele. E bine?

— Ai să faci înţelegerea oficială, în public, peste doi ani?

— Da, peste doi ani. Poţi să ai încredere în mine. Avem aceleaşi interese. Ascultă! Peste doi ani, de faţă cu toţi, şi-o să ne înţelegem, tu şi eu, care dintre fii. Aşa împărţim totul, ei? Familiile noastre unite sunt bine înfipte în viitor, aşa că de-aici nici o grijă şi asta e bine şi pentru tine şi pentru mine. Câştigul va fi uriaş. Mai întâi Kwanto. Ei?

— Poate Beppu Genzaemon se va supune, dacă eu mă supun.

— Nu pot să-i îngădui, Tora-san. Râvneşti pământurile lor.

— Nu râvnesc nimic.

Nakamura râsese vesel.

— Da, dar ar trebui. Kwanto este ceea ce meriţi. Este în siguranţă dincolo de zidurile munţilor, uşor de apărat. Controlând delta vei controla cele mai bogate timpuri de orez din imperiu. Vei avea spatele la mare şi un venit de două milioane de koku. Dar să nu-ţi aşezi capitala la Kamakura. Sau la Odawara.

— Kamakura a fost întotdeauna capitala provinciei Kwanto.

— Şi de ce n-ai râvni Kamakura, Tora-san? Nu-i de şase sute de ani acolo altarul sfânt al kami-ului păzitor al familiei tale, nu este Hachiman, kami-ul războiului, o zeitate Minowara? Strămoşul tău a fost înţelept să-şi aleagă un kami al războiului căruia să i se închine.

— Nu râvnesc la nimic şi nu mă închin la nimic. Un altar e doar un altar şi nici un kami al războiului nu se ştie să fi stat vreodată într-un altar.

— Mă bucur că nu râvneşti nimic, Tora-san. Căci atunci nimic n-o să te dezamăgească. Eşti ca mine în privinţa asta, dar Kamakura nu-i o capitală potrivită pentru tine. Sunt şapte trecători care duc acolo la ea, prea multe drumuri ca să poată fi apărată. Şi nu e la mare. Nu, nu te-aş sfătui să te-aşezi în Kamakura. Ascultă, ar fi mult mai bine şi-ai fi mult mai în siguranţă dacă te-ai duce mai departe, peste munţi. Ai nevoie de un port la mare. E unul pe care l-am văzut odată – Yedo. Acum e doar un sat de pescari, dar o să-l faci tu un oraş mare, uşor de apărat, perfect pentru negoţ. Tu sprijini negoţul. Eu sprijin negoţul. Asta-i bine. Aşa că trebuie să ai un port la mare. Cât despre Odawara, o s-o ştergem de pe faţa pământului, ca o lecţie pentru toţi ceilalţi.

— Asta o să fie foarte greu.

— Da, dar o să fie o lecţie bună pentru toţi ceilalţi daimyo, neh?

— O să fie foarte costisitor dacă va trebui să luăm oraşul cu asalt.

Din nou râsul batjocoritor.

— Ar putea fi, pentru tine, dacă nu mi te alături. Ar trebui să trec peste pământurile tale de acum ca să ajung la el. Ştii că eşti în prima linie a lui Beppu? Pionul lui Beppu? Împreună, tu şi cu ei, aţi putea să-mi ţineţi piept un an, sau doi, sau trei, dar până la urmă ajung eu acolo. Ehei, de ce să pierdem atâta vreme cu ei? Sunt toţi morţi – afară de ginerele tău, dacă doreşti – ah, ştiu că ai o alianţă cu ei, dar nu face nici cât o găleată de bălegar. Şi-atunci, care e

răspunsul tău? Prada o să fie uriaşă. Mai întâi Kwanto, ăsta-i al tău, apoi o să am toată Japonia, şi apoi apoi Coreea – uşor. Apoi China – greu, dar nu cu neputinţă. Ştiu că un ţăran nu poate să devină shogun, dar fiul nostru va fi shogun şi-o să poată încăleca Tronul Dragonului din China, el sau fiul lui. Acum, gata cu vorba. Care-i răspunsul tău, Yoshi Toranaga-noh-Minowara? Vasal sau nu? Nimic altceva nu are preţ pentru mine.

— Hai să urinăm pe înţelegere, spusese Toranaga, câştigând tot ceea ce-şi dorise şi plănuise. În ziua următoare, în faţa adunării uluiţilor războinici daimyo, îşi oferise umil sabia, pământurile, onoarea şi moştenirea sa, parvenitului războinic-ţăran. Se rugase să i se îngăduie să servească pentru totdeauna pe Nakamura şi casa lui, iar el, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, îşi plecase cu umilinţă capul în ţărână. Viitorul Taiko fusese mărinimos şi-i luase pământurile dăruindu-i imediat provincia Kwanto ca feudă, odată ce avea să fie cucerită, poruncind război total asupra clanului Beppu, pentru insulte aduse Împăratului. Îi dăduse de asemenea lui Toranaga această sabie, pe care el o primise la rândul său de curând dintr-unul din tezaurele imperiale. Sabia fusese făcută de meşterul făurar Miyoshi-Go cu secole înainte şi aparţinuse odată celui mai faimos războinic din istorie, Minowara Yoshitomo, primul dintre shogun-ii Minowara.

Toranaga îşi aminti acea zi şi multe alte zile: câţiva ani mai târziu, când doamna Ochiba născuse un băiat; şi-altădată, când, de necrezut, după ce primul născut al lui Taiko murise la momentul potrivit, se născuse Yaemon, cel de-al doilea fiu. Şi astfel întregul plan căzuse în ruină. Karma.

Îl văzu pe Yabu ţinând cu respect sabia strămoşului său.

— Este atât de ascuţită pe cât se spune? întrebă acesta.

— Da.

— Îmi faci o mare cinste. Am să păstrez ca pe-o comoară darul domniei-tale.

Yabu se înclină, conştient că din cauza acelui dar va fi primul în ţară după Toranaga. Toranaga se înclină şi el la rândul său, apoi, neînarmat, porni pe pasarelă. Îi trebui toată voinţa ca să-şi ascundă furia şi să nu-şi lase picioarele să se înmoaie şi se rugă ca avariţia lui Yabu să-l ţină ameţit pentru încă câteva clipe.

— Pornim! porunci, ajungând pe punte, apoi se întoarse către ţărm şi făcu vesel semn cu mâna.

Cineva sparse tăcerea şi strigă numele său, apoi alţii i se alăturară. Urmă un tunet general de strigăte întru cinstirea onoarei făcute seniorului lor. Mâini binevoitoare împinseră galera către larg. Vâslaşii traseră cu putere. Nava porni.

— Căpitane, s-ajungi iute la Yedo!

— Da, Alteţă.

Toranaga privi înainte, scrutând cu ochii ţărmul, aşteptând primejdia în fiecare clipă. Yabu stătea lângă debarcader, încă ameţit de sabie. Mariko şi Fujiko aşteptau lângă baldachin cu celelalte femei. Anjin-san era la marginea pieţei, unde i se spusese să aştepte – ţeapăn, înălţându-se deasupra celorlalţi şi vădit furios. Ochii lor se întâlniră. Toranaga zâmbi şi-i făcu semn cu mâna. I se răspunse tot cu un semn, dar rece, ceea ce-l distră foarte tare pe Toranaga.

Blackthorne porni nemulţumit către debarcader.

— Când se întoarce, Mariko-san?

— Nu ştiu, Anjin-san.

— Cum ajungem la Yedo?

— Stăm aici. Cel puţin eu stau aici trei zile. Apoi mi se porunceşte să mă duc acolo.

— Pe mare?

— Pe uscat.

— Şi eu?

— Dumneata trebuie să stai aici.

— De ce?

— Ţi-ai exprimat interesul de-a învăţa limba noastră. Şi ai de lucru aici.

— Ce anume?

— Nu ştiu, îmi pare rău. Seniorul Yabu o să-ţi spună. Stăpânul meu m-a lăsat aici ca să tălmăcesc timp de trei zile.

Blackthorne era plin de presimţiri negre. Pistoalele-i erau la cingătoare dar n-avea nici un cuţit şi nici pulbere sau gloanţe. Totul era în cabina de pe galeră.

— De ce nu mi-ai spus că o să stăm aici? Ai zis doar să vin pe ţărm.

— N-am ştiut că ai să rămâi şi dumneata aici. Seniorul Toranaga mi-a spus doar cu-o clipă în urmă, în piaţă.

— Şi-atunci de ce nu mi-a spus-o mie? Să mi-o fi spus el însuşi?

— Nu ştiu.

— Trebuia să mă duc la Yedo. Acolo-i echipajul meu. Acolo e corabia mea. Ce-o să se-ntâmple cu ei?

— A zis doar că trebuie să rămâi aici.

— Câtă vreme?

— Nu mi-a spus, Anjin-san. Poate că seniorul Yabu o să ştie. Te rog, ai răbdare.

Blackthorne îl putea vedea pe Toranaga stând pe dunetă, privind către ţărm.

— Cred c-a ştiut tot timpul că trebuie să rămân aici, nu-i aşa?

Ea nu-i răspunse. Cât de copilăros este, îşi spuse, să rosteşti cu glas tare ceea ce gândeşti. Şi cât de extraordinar de deştept a fost Toranaga să scape din această capcana.

Fujiko şi cele două slujnice stăteau alături de ea, aşteptând răbdătoare la umbră, alături de mama lui Omi şi soţia sa, pe care o întâlnise foarte scurtă vreme. Se uită peste ele către galeră. Lua viteză, dar era încă în bătaia săgeţilor. Ştia că din clipă în clipă trebuie să înceapă. Oh, Sfântă Fecioară, ajută-mă să fiu puternică, se rugă, cu toată atenţia îndreptată asupra lui Yabu.

— E-adevărat? E-adevărat? întrebă Blackthorne.

— Ce? Oh, îmi pare rău. Nu ştiu, Anjin-san. Pot doar să-ţi spun că seniorul Toranaga este foarte înţelept. Cel mai înţelept bărbat. Oricare ar fi motivele, au fost bune.

Ea cântări ochii albaştri şi faţa încordată, ştiind că Blackthorne nu înţelegea ce se întâmplase aici.

— Te rog, ai răbdare, Anjin-san. N-ai de ce să te temi. Eşti vasalul său favorit şi sub…

— Nu mi-e teamă, Mariko-san. Sunt doar obosit de-a fi plimbat de colo-colo, ca un pion pe-o tablă de şah. Şi nu sunt vasalul nimănui.

— Curtean, e mai bine? Sau cum ai descrie un om care lucrează pentru altul, sau este întreţinut de altul pentru ceva special…

Apoi văzu sângele urcând în obrajii lui Yabu.

— Puştile! Puştile sunt încă pe galeră! strigă el.

Mariko ştiu că venise vremea. Porni grăbită către el în clipa în care se întoarse să strige porunci lui Igurashi.

— Vă cer iertare, senior Yabu, spuse ea, acoperindu-l. Nu e nevoie să vă îngrijoraţi în privinţa puştilor voastre. Seniorul Toranaga a spus să vă cer iertare pentru graba sa, dar are treburi grabnice la Yedo, în folosul vostru comun. A spus că va retrimite galera de îndată cu puştile şi cu pulberea în plus şi, de asemenea, cu două sute şi cincizeci de oameni, pe care i-aţi cerut de la el. O să fie aici în cinci sau şase zile.

— Cum?

Mariko îi explică din nou răbdătoare şi politicoasă, aşa cum Toranaga îi spusese s-o facă. Apoi, odată ce Yabu înţelese, scoase un sul de pergament din mânecă.

— Stăpânul meu vă roagă să citiţi asta. Îl priveşte pe Anjin-san.

I-l oferi foarte politicos, dar Yabu nu-l văzu. Ochii lui se îndreptară către galeră. Era foarte departe acum, înaintând foarte iute, în afara bătăii săgeţilor. Nu mai putea fi atins. Dar ce mai contează asta, gândi mulţumit acum, uitând de îngrijorarea sa. O să am armele înapoi repede şi-acum am scăpat din capcana lui Ishido şi am cea mai faimoasă sabie a

lui Toranaga. Iar în curând toţi daimyo din împărăţie vor cunoaşte noua mea poziţie în armatele din est, al doilea după însuşi Toranaga. Yabu putea încă să-l vadă pe Toranaga şi îşi mai flutură odată mâna şi i se răspunse la fel. Apoi Toranaga dispăru de pe dunetă.

Yabu luă pergamentul şi reveni în prezent şi la Anjin-san.

Blackthorne privea de la treizeci de paşi depărtare şi simţea că-şi iese din fire sub privirile scrutătoare ale lui Yabu. O auzi pe Mariko vorbind cu vocea ei cântată, dar asta nu îl linişti. Strânse pe furiş mânerul pistolului.

— Anjin-san, strigă Mariko. Vrei, te rog, să vii aici?

În timp ce Blackthorne se apropia, Yabu îşi ridică privirea de pe mesaj şi dădu din cap prieteneşte. Când termină de citit înapoie sulul lui Mariko şi vorbi scurt, parte pentru ea, parte pentru Blacktborne. Mariko îi oferi respectuoasă sulul de hârtie lui Blackthorne. El îl luă şi cercetă semnele de neînţeles.

— Seniorul Yabu spune că eşti binevenit în satul său. Această hârtie poartă sigiliul seniorului Toranaga, Anjin-san. Trebuie s-o păstrezi, îţi acordă o cinste deosebită. Seniorul Toranaga te-a făcut hatamoto. Acesta este un rang pentru o persoană deosebită din suita lui. Te bucuri de protecţia lui absolută, Anjin-san. Seniorul Yabu, bineînţeles, încuviinţează aceasta. Am să-ţi explic mai târziu privilegiile. Dar seniorul Toranaga ţi-a mai acordat un venit de douăzeci de koku pe lună. Este cam…

Yabu o întrerupse, fluturând larg mâna către Blackthorne, apoi către sat şi vorbind îndelung. Mariko traduse

— Seniorul Yabu repetă că eşti binevenit aici. Speră să fi mulţumit, că se va face totul ca şederea dumitale aici să fie confortabilă. Îţi va fi pusă la dispoziţie o casă. Şi dascăli. Vei binevoi să înveţi japoneza cât mai curând cu putinţă, spune. În seara asta, îţi va pune câteva întrebări şi o să-ţi spună câte ceva despre o treabă deosebită.

— Te rog, întreabă-l despre ce anume.

— Pot să te sfătuiesc să ai doar puţin mai multă răbdare, Anjin-san? Acum nu este momentul, crede-mă.

— E-n regulă.

— Wakarimasu ka, Anjin-san? spuse Yabu. Înţelegi?

— Hai, Yabu-san. Domo.

Yabu dădu ordin lui Igurashi să dea liber regimentului, apoi se îndreptă către săteni, care erau încă prosternaţi în nisip.

Se opri în faţa lor, în minunata după-amiază călduţă de primăvară, cu sabia lui Toranaga încă în mână. Cuvintele lui se abătură ca un bici. Arătă cu sabia către Blackthorne şi strigă la ei o vreme, apoi se opri brusc. Un fior trecu printre săteni. Mura se plecă şi spuse „Hai” de câteva ori, apoi se întoarse către oamenii săi şi întrebă ceva şi toţi ochii se îndreptară către Blackthorne.

— Wakarimasu ka? strigă Mura tare şi toţi răspunseră „Hai”, vocile lor amestecându-se cu foşnetul valurilor pe plajă.

— Ce se întâmplă? întrebă Blackthorne pe Mariko, dar Mura strigă „Kerei!” şi toţi sătenii se înclinară din nou adânc, odată către Yabu şi-odată către Blackthorne.

Yabu se îndepărtă cu paşi mari fără să mai privească înapoi.

— Ce se întâmplă, Mariko-san?

— Seniorul Yabu le-a spus că dumneata te afli aici ca oaspetele de onoare şi că de asemenea eşti hatamoto al seniorului Toranaga. Că te afli aici ca să înveţi limba noastră. Că el a dat satului onoarea şi responsabilitatea de a te învăţa. Satul este răspunzător, Anjin-san. Toţi cei de aici trebuie să te ajute. Le-a spus că dacă în şase luni n-ai învăţat limba mulţumitor, satul va fi ars până în temelii, dar înainte de asta fiecare bărbat, femeie şi copil vor fi crucificaţi.

CAPITOLUL 31

Ziua era pe sfârşite, umbrele se lungeau, marea era roşiatică şi adia un vânt uşor.

Blackthorne urca pe cărarea dinspre sat către casa pe care i-o arătase mai devreme Mariko şi-i spusese că urma să fie a lui. Se aşteptase să îl însoţească până acolo, dar el îi mulţumise şi refuzase trecând pe lângă ea şi sătenii îngenunchiaţi către promontoriu, dorind să fie singur şi să se gândească.

Efortul de a gândi i se păruse prea mare. Totul părea fără rost. Îşi turnase apă sărată în cap ca să-şi limpezească gândurile, dar fără folos. În cele din urmă renunţase şi plecase înapoi rătăcind fără ţintă de-a lungul ţărmului, pe lângă debarcader, de-a curmezişul pieţei, şi prin sat până în sus către această casă unde avea să locuiască de aici înainte şi unde, îşi amintea, nu mai fusese nici o locuinţă până acum. Mult mai sus, dominând dealul din faţă, se întindea o altă locuinţă acoperită în parte cu papură, în parte cu ţiglă, cu o palisadă înaltă şi cu multe străji la poarta întărită.

Samuraii umblau ţanţoşi prin sat sau stăteau în grupuri, de vorbă. Cei mai mulţi mărşăluiseră deja în urma ofiţerilor lor, în grupuri disciplinate, în susul drumului şi dincolo de deal, către tabăra lor. Blackhorne îi salutase absent pe toţi samuraii întâlniţi şi ei salutau la rândul lor. Nu întâlnise nici un sătean.

Blackthorne se opri în faţa porţii. Pe grinda de deasupra ei erau pictate mai multe dintre semnele acelea ciudate şi poarta însăşi era întocmită iscusit ca să ascundă şi în acelaşi timp să dezvăluie grădina din spatele ei.

Înainte ca el să poată împinge poarta, aceasta se deschise şi un bătrân speriat se înclină şi îl lăsă să treacă.

— Konbanwa, Anjin-san. Vocea îi tremura jalnic. Bună seara.

— Konbanwa, îi răspunse. Ascultă moşule, ăăă… namae ka?

— Namae watashi wa, Anjin-sama? Ah, watashi Ueki-ya… Ueki-ya. Bătrânul înghiţi în sec uşurat.

Blackthorne repetă numele de mai multe ori ca să şi-l poată reaminti şi adăugă „san” dar bătrânul îşi scutură capul cu putere.

— Iyé, gomen nasai! Iyé „san”, Anjin-sama. Ueki-ya! Ueki-ya!

— All right, Ueki-ya, dar se gândea de ce nu „san” ca toţi ceilalţi. Îi făcu semn cu mâna să plece. Bătrânul se îndepărtă şchiopătând mărunt.

— Trebuie să fiu mai atent, trebuie să-i ajut, spuse cu voce tare.

O slujnică păşi temătoare printr-un shoji şi se înclină adânc.

— Konbanwa, Anjin-san.

— Konbanwa, răspunse el, amintindu-şi-o vag de pe galeră. O îndepărtă şi pe ea.

Un foşnet de mătase. Fujiko ieşi din casă. Mariko era cu ea.

— A fost plăcută plimbarea, Anjin-san?

— Da, plăcută, Mariko-san.

Abia dacă o băgă în seama pe ea, pe Fujiko, sau casa, sau grădina.

— Vrei puţin cha, sau poate saké? Sau poate o baie? Apa este fierbinte.

Mariko râse nervos, tulburată de privirea din ochii lui.

— Casa de baie nu este încă gata, dar nădăjduim că poate fi folosită.

— Saké, te rog.

— Da.

— Mai întâi puţin saké, Mariko-san.

Mariko vorbi cu Fujiko care dispăru înăuntrul casei. O slujnică aduse în tăcere trei perne şi plecă. Mariko se aşează graţios pe una dintre ele.

— Stai jos, Anjin-san, trebuie să fi obosit.

— Mulţumesc.

Se aşează pe treptele verandei şi nu-şi scoase sandalele. Fujiko aduse două clondire cu saké şi o ceaşcă de ceai, aşa

cum îi spusese Mariko, dar nu ceaşca mică de porţelan care se folosea în mod obişnuit.

— Mai bine să-i dăm iute saké din belşug, spusese Mariko. Ar fi bine să-l îmbătăm întrucâtva, dar seniorul Yabu are nevoie de el la noapte. O baie şi saké poate că au să-l mai uşureze.

Blackthorne bău ceaşca cu vinul încălzit fără să-i simtă gustul. Apoi a doua şi a treia.

Îl priviseră urcând dealul prin crăpătura dintre două panouri shoji întredeschise.

— Ce-i cu el, întrebase Fujiko alarmată.

— E mâhnit de cele spuse de seniorul Yabu, făgăduiala făcută satului.

— De ce-l frământă asta, el nu e în primejdie. Viaţa lui nu este ameninţată.

— Barbarii sunt altfel decât noi, Fujiko-san. Anjin-san crede că sătenii sunt oameni ca toţi ceilalţi, ca samuraii, unii poate chiar mai buni decât samuraii.

Fujiko râsese nervos.

— Asta e o prostie, nu? Cum pot ţăranii să fie egali cu samuraii?

Mariko nu răspunsese. Continuase doar să-l privească pe Anjin-san.

— Bietul om, spusese ea.

— Bietul sat. Fujiko îşi strâmbase cu dispreţ buza de sus, subţire. O irosire prostească de ţărani şi de pescari. Kasigi Yabu-san e nebun. Cum ar putea un barbar să înveţe limba noastră într-o jumătate de an? Cât timp i-a trebuit barbarului Tsukku-san? Mai mult de douăzeci de ani, neh? Şi nu-i el singurul barbar care a izbutit vreodată să înveţe cât de cât japoneza?

— Nu, nu-i singurul, deşi e cel mai bun de care am auzit. Da, e greu pentru ei, dar Anjin-san este un om deştept şi seniorul Toranaga a spus că într-o jumătate de an, despărţit de ceilalţi barbari, mâncând hrana noastră, trăind aşa cum

trăim noi, bând cha, îmbăindu-se în fiecare zi, Anjin-san va putea fi curând asemenea nouă.

Chipul lui Fujiko rămăsese neschimbat.

— Uită-te la el, Mariko-san… Atât de urât, atât de monstruos şi de străin. E curios când te gândeşti că, oricât de mult aş urî eu barbarii, odată ce trece poarta eu mă supun şi el devine stăpânul meu.

— E curajos, foarte curajos, Fujiko. Şi a salvat viaţa seniorului Toranaga. Şi e foarte preţios pentru el.

— Da, ştiu, şi prin asta ar trebui să-mi displacă mai puţin. Dar îmi pare rău, nu pot. Cu toate astea, am să-ncerc din răsputeri să-l schimb într-unui de-al nostru. Mă rog lui Buddha să m-ajute.

Mariko vroise să afle de la nepoata ei cauza atât de bruştei schimbări. De ce eşti acum gata să-l slujeşti pe Anjin-san şi să dai ascultare deplină seniorului Toranaga, când azi-dimineaţă ai refuzat să te supui, ai jurat să te omori, chiar şi fără învoire, sau să-l ucizi pe barbar în somn. Ce ţi-a spus seniorul Toranaga de te-ai schimbat atât, Fujiko?

Mariko, însă, o cunoştea prea bine ca să mai întrebe. Toranaga nu-i destăinuise nimic. Fujiko n-avea să-i spună. Fata fusese prea bine educată de mama ei, sora lui Buntaro, care fusese la rândul său educată de tatăl ei, Hiro-matsu.

Mă-ntreb dacă seniorul Hiro-matsu o să scape din castelul Osaka. Ţinea mult la bătrânul general, socrul ei. Ce s-o fi întâmplat cu Kiri-san şi cu doamna Sazuko? Unde e Buntaro, soţul meu? Unde a fost prins? Sau, o fi având timp să moară?

Mariko o urmări pe Fujiko turnând ultimile picături de saké. Şi ceaşca aceasta fu băută ca şi celelalte, fără clipire.

— Dozo, saké, spuse Blackthorne.

Mai fu adus saké. Şi acesta se termină.

— Dozo, saké.

— Mariko-san, spuse Fujiko, stăpânul n-ar mai trebui să bea, neh? O să se îmbete. Te rog întreabă-l dacă n-ar vrea să facă baie acum. Am să trimit după Suwo.

Mariko îl întrebă.

— Iartă-mă, el spune că o să facă baie mai târziu.

Fujiko poruncise să mai aducă sake şi Mariko adăugă încet către slujnică

— Adu nişte peşte prăjit.

Noul clondir fu golit în aceeaşi tăcere încrâncenată. Mâncarea nu-l atrăgea, dar lua totuşi o bucată la delicatele îndemnuri ale lui Mariko. Nu o mâncă.

Mai fu adus vin şi încă două clondire fură golite.

— Te rog cere iertare lui Anjin-san în numele meu, spuse Fujiko. Îmi pare tare rău, dar nu mai este saké în casa lui. Spune-i că-mi cer iertare pentru această lipsă. Am trimis slujnica să mai aducă din sat.

— Bine. A băut mai mult decât trebuia, deşi nu pare să-l fi atins deloc. Câtuşi de puţin. De ce nu ne laşi acum, Fujiko? Acum ar fi timpul să-i fac propunerea oficială în numele tău.

Fujiko se înclină către Blackthorne şi plecă, bucuroasă că datina cerea ca lucrurile importante să fie întotdeauna încredinţate unei alte persoane. În acest fel, ambele părţi puteau să-a păstreze demnitatea.

Mariko îi explică lui Blackthorne ce se întâmplase cu vinul.

— Cât o să dureze până o să ne mai aducă?

— Nu mult. Poate ai vrea să faci o baie acum. O să mă îngrijesc ca saké-ul să-ţi fie trimis imediat ce soseşte.

— A spus Toranaga ceva despre planul meu, înainte de a pleca? Despre flotă?

— Nu, îmi pare rău, n-a spus nimic despre asta.

Mariko se aştepta să vadă la el primele semne ale beţiei dar, spre surpriza ei, nu se vedea nimic. Nici măcar o uşoară îmbujorare sau o împleticeală a limbii. După atât de mult vin, băut atât de repede, orice japonez s-ar fi îmbătat.

— Îţi place vinul, Anjin-san?

— Nu prea, e prea slab. Nu mă ajută.

— Încerci să uiţi?

— Nu, caut o soluţie.

— Orice ţi-ar putea fi de ajutor, se va face.

— Am nevoie de cărţi şi hârtie şi ustensile de scris.
— Mâine am să-ţi fac rost de ele.
— Nu. În seara asta, Mariko-san. Trebuie să-ncep acum.
— Seniorul Toranaga a spus că-ţi va trimite o carte. Cum i-ai zis? Carte de gramatică şi carte de cuvinte ale sfinţilor părinţi.
— Cât timp o să-i trebuiască?
— Nu ştiu. Dar eu stau trei zile. Poate asta o să-ţi fie de folos. Şi Fujiko-san e aici ca să dea şi ea o mână de ajutor. Ea zâmbi, fericită pentru el. Sunt onorată să-ţi spun că ea îţi este dată de concubină şi că…
— Ce?
— Seniorul Toranaga a întrebat-o dacă ar vrea să fie concubina ta şi ea a spus că ar fi onorată şi a încuviinţat. Ea o să…
— Dar eu n-am încuviinţat!
— Poftim? Îmi pare rău, nu înţeleg.
— Nu o vreau. Nici concubină, nici prin preajma mea. O găsesc urâtă.
Mariko rămase cu gura căscată.
— Dar ce are asta de-a face cu o concubină oficială?
— Spune-i să plece.
— Dar, Anjin-san, nu poţi să refuzi! Asta ar fi o insultă cumplită pentru seniorul Toranaga, pentru ea şi pentru toată lumea. Ce rău ţi-a făcut? Niciunul. Usagi Fujiko a consim…
— Ascultă-mă! Cuvintele lui Blackthorne răsunară în verandă şi în casă. Spune-i să plece.
Mariko spuse imediat
— Îmi pare rău, Anjin-san, desigur ai dreptate să fi supărat, dar…
— Nu sunt supărat, răspunse Blackthorne rece. Nu înţelegi… Nu poate să vă intre în cap că m-am săturat să fiu o păpuşă? N-am nevoie de femeia asta în preajma mea. Vreau corabia mea înapoi şi echipajul şi gata. N-am de gând să stau aici şase luni şi mi-e silă de obiceiurile voastre. E al

dracului de cumplit ca un singur om să poată ameninţa cu distrugerea un întreg sat doar ca să mă înveţe pe mine japoneza şi cât priveşte povestea cu concubina, care-i mai rău decât sclavajul, este o insultă afurisită să aranjezi asta fără să mă întrebi şi pe mine mai înainte.

Ce s-o mai fi întâmplat, se întrebă Mariko neputincioasă. Ce are urâţenia de a face cu concubina oficială? Şi oricum, Fujiko nu-i urâtă. Cum poate fi el atât de neînţeles? Apoi îşi aminti avertismentul lui Toranaga.

— Mariko-san, răspunzi personal mai întâi ca Yabu-san să nu se amestece în plecarea mea, după ce i-am dat sabia, şi al doilea, eşti în întregime responsabilă de instalarea lui Anjin-san în linişte la Anjiro.

— Am să fac tot ce pot, Alteţă, dar mi-e teamă că Anjin-san mă descumpăneşte.

— Poartă-te cu el ca şi cu un şoim. Asta-i cheia pentru el. Eu îmblânzesc un şoim în două zile. Tu ai trei.

Îşi întoarse privirile de la Blackthorne şi-şi puse mintea la treabă. Seamănă într-adevăr cu un şoim când e furios, gândi. Are aceeaşi voce ascuţită, aceeaşi cruzime fără rost şi, când nu e furios, aceeaşi privire neclintită, semeaţă, acelaşi fel de a se pune pe sine înaintea tuturora şi întotdeauna la un pas de o izbucnire violentă.

— Sunt de acord. Ai perfectă dreptate. Ţi s-au impus îngrozitor de multe lucruri şi eşti îndreptăţit să te înfurii, spuse ea liniştitor. Da, de bună seamă, seniorul Toranaga trebuia să te întrebe chiar dacă el nu-ţi înţelege obiceiurile, dar nu i-a trecut nici o clipă prin minte că ai avea ceva împotrivă. A încercat doar să te onoreze aşa cum ar face-o cu cel mai apropiat samurai al său. Te-a făcut hatamoto. Asta e aproape ca o rudă, Anjin-san. Sunt doar cam o mie de hatamoto în tot Kwanto. Iar în ceea ce o priveşte pe doamna Fujiko, a încercat doar să te ajute. Doamna Osaji Fujiko ar fi considerată… pentru noi, Anjin-san asta ar fi considerată o mare onoare.

— De ce?

— Pentru că se trage dintr-o veche familie şi e foarte înzestrată. Tatăl şi bunicul ei sunt daimyo. Desigur ea e samurai şi, desigur, adăugă Mariko delicat, i-ai face o mare cinste acceptând-o. Iar ea are într-adevăr nevoie de un cămin şi de o viaţă nouă.

— De ce?

— A rămas văduvă de curând. Nu are decât nouăsprezece ani, Anjin-san, sărmana fată, dar şi-a pierdut soţul şi fiul şi e plină de amărăciune. Fiind concubina dumitale oficială i s-ar deschide o nouă viaţă.

— Ce s-a întâmplat cu soţul şi fiul ei?

Mariko şovăi, tulburată de purtarea necuviincioasă, directă, a lui Blackthorne. Dar de acum ştia destul despre el ca să înţeleagă că acesta era obiceiul lui şi nu însemna o lipsă de bună-cuviinţă.

— Au fost condamnaţi la moarte, Anjin-san. Cât timp vei sta aici vei avea nevoie de cineva ca să îngrijească de casă. Doamna Fujiko va fi…

— De ce au fost condamnaţi la moarte?

— Soţul ei era cât pe ce să pricinuiască moartea seniorului Toranaga. Te rog con…

— Toranaga a poruncit moartea lor?

— Da. Dar avea dreptate. Întreab-o. Ea o să încuviinţeze, Anjin-san.

— Toranaga a condamnat la moarte un sugar pentru ceva făcut de tatăl lui?

— Da. E obiceiul nostru. Te rog ai răbdare cu noi. În unele privinţe nu suntem liberi. Datinile noastre sunt diferite de ale voastre. Vezi, prin lege noi aparţinem seniorului nostru. Prin lege, un tată are drept de viaţă şi de moarte asupra copiilor şi soţiei, şi concubinelor, şi slujitorilor. Prin lege, viaţa lui este în mâna seniorului său. Asta este datina noastră.

— Deci un tată poate să ucidă pe oricine din casă?

— Da.

— Atunci sunteţi o naţie de ucigaşi.

— Nu.
— Dar obiceiul vostru încuviinţează crima. Credeam că eşti creştină.
— Sunt, Anjin-san.
— Şi atunci cum rămâne cu poruncile sfinte?
— Nu pot să-ţi explic, crede-mă. Dar sunt creştină, şi samurai, şi japoneză, şi toate astea se împacă între ele. Eu aşa simt. Te rog ai răbdare cu mine şi cu noi. Te rog.
— Ţi-ai omorî proprii copii dacă ar porunci Toranaga?
— Da. Am doar un singur fiu dar, da, cred că aş face-o. Bineînţeles că ar fi datoria mea să fac asta. Aceasta-i legea, dacă soţul meu încuviinţează.
— Sper să te ierte Dumnezeu. Pe toţi.
— Dumnezeu înţelege, Anjin-san. Oh, El va înţelege. Poate te va lumina şi pe dumneata ca să poţi înţelege. Îmi pare rău, nu pot să-ţi explic foarte bine, neh? Îmi cer iertare pentru lipsurile mele. Îl privi în tăcere, tulburată. Nici eu nu te înţeleg, Anjin-san. Mă descumpăneşti. Obiceiurile dumitale mă descumpănesc. Poate, dacă vom avea amândoi răbdare, putem învăţa amândoi. Doamna Fujiko, de exemplu. Fiindu-ţi concubină, va avea grijă de casa dumitale şi de slujitori. De nevoile dumitale, oricare ar fi ele. Trebuie să ai pe cineva care să se îngrijească de asta. Ea va avea grijă de treburile casei, de orice. Nu e nevoie să te culci cu ea, dacă asta te frământă, dacă nu-ţi e pe plac. Nici măcar nu trebuie să fi politicos cu ea, deşi o merită. Ea te va sluji aşa cum vei vrea, în orice fel vei dori.
— Pot să mă port cu ea oricum vreau?
— Da.
— Pot să mă culc cu ea sau să nu mă culc cu ea?
— Desigur. O să găsească ea pe cineva care să-ţi placă, să-ţi împlinească nevoile trupului, dacă doreşti, sau n-o să se amestece.
— Pot să mă port cu ea ca cu o servitoare, o sclavă?
— Da, dar nu merită asta.
— Pot s-o dau afară, să-i poruncesc să plece?

— Dacă te jigneşte, da.
— Ce s-ar întâmpla cu ea atunci?
— După datină ar trebui să se întoarcă în casa părinţilor, acoperită de ruşine, iar ei ar putea să o primească sau să nu o primească. Cineva ca doamna Fujiko s-ar omorî mai degrabă decât să îndure ruşinea asta. Dar ea… trebuie să ştii că adevăraţilor samurai nu le e îngăduit să se omoare fără încuviinţarea seniorului lor. Unii o fac, desigur, dar ei nu au izbutit saşi facă datoria şi nu merită să fie socotiţi samurai. Eu nu m-aş omorî, oricât de mare ar fi ruşinea, fără încuviinţarea seniorului Toranaga sau a soţului meu. Seniorul Toranaga i-a interzis să-şi ia viaţa. Dacă o alungi va deveni un paria.
— De ce? De ce nu ar primi-o familia ei înapoi?
Mariko oftă.
— Îmi pare rău, Anjin-san, dar dacă dumneata o alungi, va fi atât de dezonorată încât nimeni nu o va mai accepta.
— Pentru că a pângărit-o apropierea unui barbar?
— O nu, Anjin-san. Numai pentru că nu a reuşit să-şi facă datoria faţă de dumneata, spuse îndată Mariko. Este concubina dumitale acum – seniorul Toranaga a poruncit şi ea a consimţit. Eşti stăpânul unei case acum.
— Oare?
— O, da, crede-mă, Anjin-san. Te bucuri de privilegii. Iar ca hatamoto eşti important şi înstărit. Seniorul Toranaga ţi-a hotărât un venit de douăzeci de koku pe lună. Pentru atât de mult un samurai ar trebui să ofere stăpânului său, în afara serviciilor sale, alţi doi samurai înarmaţi, hrăniţi şi călări pentru un an întreg. Şi, desigur, să plătească şi familiilor lor. Dar dumneata nu trebuie să faci asta. Te implor, priveşte-o pe Fujiko ca pe un om. Te implor să fi un bun creştin. Ea e o femeie de treabă. Uită urâţenia ei. Va fi o bună concubină.
— Ea n-are o casă?
— Ba da. Asta-i casa ei. Mariko se stăpâni. Te implor să o accepţi oficial. Îţi poate fi de mare ajutor. Te poate ajuta să

înveţi japoneza. Dacă vrei gândeşte-te la ea ca la un obiect, ca la stâlpul ăsta de lemn, sau ca la panoul shoji, sau ca la o piatră din grădină, oricum doreşti. Îngăduie-i să rămână. Dacă nu o vrei concubină, fi milostiv. Accept-o şi apoi, fiind stăpânul casei, după legea noastră, ucide-o.

— Ăsta-i singurul răspuns pe care îl ai, nu-i aşa? Ucide.

— Nu, Anjin-san, dar viaţa şi moartea sunt acelaşi lucru. Cine ştie, poate i-ai face lui Fujiko un mare serviciu luându-i viaţa. E dreptul dumitale acum, în faţa legii. Al dumitale. Dacă preferi să o faci paria, şi acesta este tot dreptul dumitale.

— Deci sunt din nou încolţit, spuse Blackthorne. Oricum ea tot moare. Dacă nu învăţ limba voastră, un sat întreg este măcelărit. Dacă nu fac ce mi se spune, vreun nevinovat e-ntotdeauna ucis. Nu-i nici o scăpare.

— Există o cale foarte uşoară, Anjin-san. Mori. Atunci nu mai trebuie să înduri ceea ce este de neîndurat.

— Sinuciderea e o nebunie şi un păcat mortal. Credeam că eşti creştină.

— Am mai spus că sunt. Dar pentru dumneata, Anjin-san, pentru dumneata sunt foarte multe căi de a muri onorabil fără sinucidere. Ai râs de soţul meu pentru că n-a vrut să moară luptând, neh? Ăsta nu este obiceiul nostru, dar se pare că este al vostru, aşa că de ce n-o faci? Ai un pistol. Ucide-l pe seniorul Yabu. Îl crezi un monstru, neh? Încearcă doar să-l ucizi şi-n aceeaşi zi vei ajunge în rai sau în iad.

El o privi, urându-i chipul senin, văzându-i totuşi frumuseţea.

— E o slăbiciune să mori aşa, fără nici un motiv. Prosteşte e un cuvânt mai potrivit.

— Zici că eşti creştin. Deci crezi în Iisus copilul, în Dumnezeu şi în rai. Moartea n-ar trebui să te înspăimânte. Cât despre „fără motiv”, depinde de dumneata să hotărăşti ce are sau ce nu are valoare. S-ar putea să ai destule motive să mori.

— Sunt în puterea voastră, ştii asta ca şi mine.

Mariko se aplecă spre el şi îl atinse compătimitoare.

— Anjin-san, uită satul. O mie de milioane de lucruri se pot întâmpla înainte de trecerea acestor şase luni. O inundaţie, un cutremur, sau îţi iei corabia şi pleci, sau Yabu moare, sau murim cu toţii, sau cine ştie. Lasă treburile Domnului în mâinile Domnului şi karma să fie karma. Astăzi eşti aici şi nu poţi face nimic ca să schimbi asta. Astăzi eşti în viaţă şi aici, şi în mare cinste, şi binecuvântat cu o avere frumoasă. Priveşte apusul. E minunat, neh? Apusul acesta există. Mâine nu există. Există doar acum. Te rog priveşte. Este atât de minunat şi nu se va mai repeta niciodată. Niciodată. Nu acest apus, nicicând, până la sfârşitul lumii şi după aceea. Cufundă-te în el, fă-te una cu natura şi nu-ţi face griji despre karma. A mea, a dumitale, sau a satului.

Se trezi furat de seninătatea ei şi de cuvintele ei. Privi spre apus. Pete mari, roşii-purpurii şi negre se întindeau pe cer. Privi soarele până dispăru.

— Mi-aşi dori să-mi fi concubină, spuse.

— Aparţin seniorului Buntaro şi până la moartea sa nu pot să spun sau să gândesc ceea ce ar putea fi gândit sau spus.

Karma, gândi Blackthorne. Oare accept karma? A mea, a ei, a lor.

Noaptea este minunată.

Ca şi ea, iar ea aparţine altuia.

Da, ea este minunată. Şi foarte înţeleaptă. Lasă treburile Domnului în mâinile Domnului şi karma să fie karma. Ai venit aici nechemat. Te afli în puterea lor.

Dar care e răspunsul?

Răspunsul va veni, îşi spuse, pentru că există un Dumnezeu în ceruri, pentru că există undeva un Dumnezeu.

Auzi zgomotul unor paşi. Câteva torţe se apropiau din josul dealului. Douăzeci de samurai cu Omi în frunte.

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar Omi-san porunceşte să-i dai pistoalele.

— Spune-i să se ducă dracului.

— Nu pot, Anjin-san, nu îndrăznesc.

Blackthorne îşi ţinea o mână sprijinită pe mânerul pistolului, cu ochii aţintiţi spre Omi. Rămăsese cu bună ştiinţă aşezat pe treptele verandei. În grădină, în spatele lui Omi, se găseau zece samurai, iar restul lângă palanchinul care aştepta. De-ndată ce Omi intrase neinvitat, Fujiko ieşise din casă şi acum stătea pe verandă, albă la faţă, în spatele lui Blackthorne.

— Seniorul Toranga nu a avut niciodată ceva de spus şi-am stat în preajma lui şi a lui Yabu-san înarmat, zile întregi.

Mariko spuse nervoasă.

— Da, Anjin-san, dar te rog înţelege, ce spune Omi-san este adevărat. Obiceiul nostru este că nu poţi sta în prezenţa unui daimyo înarmat. Nu ai de ce să te spe… să te îngrijorezi, Yabu-san este prietenul dumitale. Dumneata eşti aici oaspetele lui.

— Spune-i lui Omi-san că nu o să-i dau pistoalele.

Apoi, fiindcă ea rămăsese tăcută, Blackthorne îşi ieşi din fire şi-şi clătină capul.

— Iyé, Omi-san! Wakarimasu ka? Iyé!

Chipul lui Omi se încordă. Aruncă o poruncă răstită. Doi samurai înaintară. Blackthorne îşi smulse pistoalele. Samuraii se opriră. Amândouă pistoalele erau îndreptate direct către faţa lui Omi.

— Iyé, zise Blackthorne. Apoi către Mariko: spune-i să-i cheme înapoi sau apăs pe trăgaci.

Ea se supuse. Nimeni nu mişcă. Blackthorne se ridică încetişor în picioare, fără să schimbe poziţia pistoalelor. Omi stătea absolut nemişcat, netemător, ochii lui urmărind mişcările ca de pisică ale lui Blackthorne.

— Te rog, Anjin-san, este foarte periculos. Trebuie să-l vezi pe seniorul Yabu. Nu te poţi duce cu pistoalele. Eşti hatamoto. Eşti apărat şi eşti de asemenea oaspetele seniorului Yabu.

— Spune-i lui Omi-san că dacă el sau oricare dintre oamenii lui se apropie la mai puţin de cinci paşi de mine, îi zbor creierii.

Omi-san spune politicos:

— Pentru ultima dată îţi poruncesc să-mi dai pistoalele. Acum.

— Iyé.

— De ce nu le laşi aici, Anjin-san? N-ai de ce să te temi, nimeni nu se va atinge…

— Mă crezi prost?

— Atunci dă-i-le lui Fujiko-san!

— Ce poate face ea? El o să i le ia – oricine poate să i le ia – şi atunci sunt fără apărare.

Vocea lui Mariko deveni tăioasă.

— De ce nu mă asculţi, Anjin-san, Fujiko-san este concubina dumitale, dacă-i porunceşti o să-ţi apere armele cu preţul vieţii. Asta-i datoria ei. N-am să ţi-o mai repet, dar Toda-noh-Usagi Fujiko este samurai.

Blackthorne se concentră asupra lui Omi, abia ascultând-o.

— Spune-i lui Omi-san că nu-mi plac ordinele. Sunt oaspetele seniorului Toranaga. Sunt oaspetele seniorului Yabu. Pe oaspeţi îi rogi să facă ceva, nu le porunceşti şi nu pătrunzi în casa unui om neinvitat.

Mariko traduse. Omi ascultă cu chipul lipsit de orice expresie, apoi replică scurt, privind ţevile nemişcate.

— El spune: Eu, Kasigi Omi te-aş ruga să-mi dai pistoalele şi te-aş ruga să vii cu mine pentru că Yasigi Yabu-sama a poruncit să i te înfăţişezi. Dar Kasigi Yabu-sama mi-a poruncit să-ţi poruncesc să-mi dai armele. Îmi pare rău, Anjin-san, pentru ultima dată îţi poruncesc să mi le dai.

Blackthorne simţea o gheară strângându-i pieptul. Ştia că va fi atacat şi era furios de propria lui prostie. Dar vine o vreme când nu mai poţi înghiţi şi scoţi un pistol sau un cuţit şi-atunci sângele curge din cauza mândriei tale prosteşti. De cele mai multe ori prosteşti. Dac-o fi să mor, Omi o să moară primul, pe Dumnezeul meu!

Se simţea foarte puternic, deşi cumva ameţit. Apoi îi sună în urechi ceea ce-i spusese Mariko. „Fujiko e samurai. Ea este concubina ta.” Şi creierul lui începu să funcţioneze.

— Doar o clipă. Mariko-san, te rog spune-i asta lui Fujiko-san. Chiar aşa: Am să-ţi dau ţie pistoalele mele. Trebuie să ai grijă de ele. Nimeni, în afară de mine, nu trebuie să le atingă.

Mariko făcu ceea ce i se ceruse şi în spatele lui o auzi pe Fujiko spunând „Hai!”

— Wakarimasu ka, Fujiko-san? o întrebă.

— Wakarimasu, Anjin-san, răspunse cu o voce subţire, nervoasă.

— Mariko-san, te rog spune-i lui Omi-san că acum am să merg cu el. Îmi pare rău de această neînţelegere. Da, îmi pare rău că a fost o neînţelegere.

Blackthorne se trase înapoi, apoi se întoarse. Fujiko primi pistoalele cu fruntea năpădită de sudoare. Se întoarse către Omi, rugându-se să fi procedat corect.

— Putem merge acum?

Omi spuse ceva lui Fujiko şi întinse mâna. Femeia scutură din cap. El dădu un ordin scurt. Cei doi samurai înaintară către ea. Imediat ea strecură unul dintre pistoale în eşarfa de la obi, îl ridică pe celălalt cu ambele braţe întinse, îndreptându-l către Omi. Apăsă trăgaciul uşor şi cocoşul se mişcă puţin.

— Ugoku na! spuse. Dozo!

Samuraii se supuseră şi se opriră.

Omi vorbi iute şi furios şi ea-l ascultă şi-i răspunse cu voce blândă şi politicoasă, dar pistolul, cu cocoşul pe jumătate ridicat, nu părăsi nici o clipă faţa lui.

— Iyé, gomen nasai, Omi-san! Nu, îmi pare rău, Omi-san.

Blackthorne aştepta.

Unul dintre samurai se mişcă puţin. Cocoşul se ridică primejdios, aproape la capătul cursei. Braţul nu tremura.

— Ugoku na! porunci ea.

Nimeni nu se îndoia că va apăsa pe trăgaci. Nici chiar Blackthorne. Omi-san vorbi scurt. Oamenii săi se retraseră. Ea coborî pistolul, dar rămase pregătită.

— Ce-a spus? întrebă Blackthorne.

— Doar că va raporta acest incident lui Yabu-san.
— Bine. Spune-i că o să fac la fel.
Blackthorne se întoarse către ea.
— Domo, Fujiko-san.
Apoi, amintindu-şi felul în care Toranaga şi Yabu vorbeau cu femeile, mormăi autoritar către Mariko:
— Vino, Mariko-san… Ikimasho!
Porni către poartă.
— Anjin-san, strigă Fujiko.
— Hai?
Blackthorne se opri. Fujiko se înclină şi vorbi iute către Mariko.
Ochii acesteia se măriră, apoi încuviinţă din cap, răspunse şi îi vorbi lui Omi care deasemeni încuviinţă, vădit furios, dar stăpânindu-se.
— Ce se-ntâmplă?
— Te rog ai răbdare, Anjin-san.
Fujiko strigă, şi cineva răspunse din casă. O slujnică ieşi pe verandă. În mâini ţinea două săbii. Săbii de samurai.
Fujiko le luă respectuoasă şi le oferi lui Blackthorne cu o plecăciune, vorbind domol.
Mariko spuse:
— Concubina dumitale arată că un hatamoto este bineînţeles obligat să poarte cele două săbii de samurai. Mai mult decât atât, e datoria lui. Ea crede că n-ar fi potrivit să te înfăţişezi seniorului Yabu fără săbii – nu ar fi politicos. După legea noastră purtatul săbiilor este o îndatorire. Ea te întreabă dacă ai accepta să le porţi pe acestea, deşi lipsite de valoare, până îţi vei cumpăra unele.
Blackthorne se holbă la ea, apoi la Fujiko şi din nou înapoi la ea.
— Asta înseamnă că-s samurai? Că seniorul Toranaga m-a făcut samurai?
— Nu ştiu, Anjin-san, dar n-a existat niciodată un hatamoto care să nu fi fost samurai. Niciodată.

Mariko se-ntoarse şi-l întrebă pe Omi. Nerăbdător, acesta scutură din cap şi răspunse.

— Şi Omi-san spune la fel. Desigur că este un privilegiu special al unui hatamoto acela de a purta întotdeauna săbii. Chiar şi în prezenţa seniorului Toranaga. E de datoria lui, fiindcă este ca o gardă personală de cea mai mare încredere. De asemenea, numai un hatamoto are dreptul să intre oricând la seniorul său.

Blackthorne luă sabia scurtă şi o înfipse la centură, apoi pe cealaltă, cea lungă, cea pentru ucidere, exact aşa cum o purta Omi. Înarmat se simţea într-adevăr mai bine.

— Arigato goziemashita, Fujiko-san, spuse încet.

Ea coborî ochii şi răspunse domol. Mariko traduse:

— Fujiko zice, cu voia dumitale, stăpâne, pentru că trebuie să înveţi limba noastră corect şi repede, cu umilinţă ar vrea să-ţi spună că pentru un bărbat este mai mult decât îndeajuns să spună domo. Arigato, cu sau fără goziemashita este o politeţe fără rost, o expresie pe care o folosesc doar femeile.

— Hai. Domo. Wakarimasu, Fujiko-san.

Pentru prima dată de când ştia toate aceste lucruri Blackthorne o privi cu atenţie. Îi văzu sudoarea de pe frunte şi mâini. Ochii înguşti şi faţa pătrată şi dinţii rari şi ascuţiţi.

— Te rog spune-i concubinei mele că în această ocazie anume, nu consider arigato goziemashita o politeţe fără rost faţă de ea.

Yabu îşi aruncă din nou privirea către săbii. Blackthorne stătea pe o pernă în faţa lui, pe locul de onoare, cu picioarele încrucişate, cu Mariko alături, iar Ygurashi lângă el. Se aflau în încăperea principală a fortăreţei.

Omi sfârşi de vorbit.

Yabu ridică din umeri.

— Te-ai descurcat prost, nepoate. Desigur că este datoria concubinei să-l apere pe Anjin-san şi toate ale sale. Desigur că acum are dreptul să poarte săbii. Da, te-ai descurcat

prost. Am arătat limpede că Anjin-san este onoratul meu oaspete aici. Cere-i iertare.

Imediat Omi se ridică şi îngenunche în faţa lui Blackthorne şi înclinându-se spuse:

— Îmi cer iertare pentru greşeala mea, Anjin-san.

O auzi pe Mariko-san spunând că barbarul acceptă scuzele, se înclină încă o dată, se întoarse liniştit la locul său şi se aşeză. Dar în sinea sa nu era liniştit. Acum îl stăpânea un singur gând: moartea lui Yabu.

Se hotărâse să facă ceva de neînchipuit: să-şi ucidă stăpânul de drept şi căpetenia clanului său.

Dar nu pentru că-l făcuse să-şi ceară scuze în public barbarului. Aici Yabu avusese dreptate. Omi ştia că încurcase lucrurile fără rost, căci deşi Yabu îi poruncise prosteşte să ia deîndată, în seara asta, pistoalele, ştia că ar fi putut să-i facă să plece şi să le lase în casă, ca mai târziu să fie furate sau stricate.

Iar Anjin-san procedase foarte corect dându-le concubinei sale, îşi spuse, după cum şi ea procedase la fel de corect făcând ce făcuse. Şi ar fi apăsat cu siguranţă pe trăgaci fără să greşească ţinta. Nu mai era o taină că Usagi Fujiko îşi căuta moartea, sau de ce. Omi mai ştia şi că, fără hotărârea luată în acea dimineaţă, de a-l ucide pe Yabu, el ar fi păşit înainte spre moarte şi apoi oamenii lui i-ar fi luat pistoalele. El ar fi murit cu cinste, aşa cum şi ei i s-ar fi poruncit să moară cu cinste, iar apoi bărbaţi şi femei ar fi povestit, generaţii după generaţii, tragica întâmplare. S-ar fi scris cântece şi poeme şi poate chiar o piesă Noh, toate atât de impresionante şi tragice şi măreţe, despre ei trei: credincioasa concubină şi credinciosul samurai, care au murit amândoi făcându-şi datoria, din pricina neobişnuitului barbar venit din Mările Răsăritului.

Nu, hotărârea lui Omi nu avea nimic de-aface cu aceste scuze publice, deşi nedreptatea aceasta se adăuga urii care acum îl stăpânea. Motivul principal era că astăzi, în faţa ţăranilor, Yabu le jignise pe mama şi pe soţia sa, făcându-le

să aştepte ore în şir, ca ţăranii, şi apoi le spusese să plece fără a le băga în seamă, ca pe nişte ţărănci.

— Nu contează, fiule, spusese mama lui, e dreptul său.

— El este stăpânul nostru, repetase şi Midori, soţia lui, cu lacrimi de ruşine alunecând în jos pe obraji. Te rog, iartă-l.

— Şi nu v-a invitat pe niciuna dintre voi să-i uraţi bun venit, lui şi ofiţerilor lui, la fortăreaţă, continuase Omi. Şi masa pe care aţi pregătit-o. Numai mâncarea şi saké-ul au costat un koku.

— E datoria noastră, fiule. Este datoria noastră să facem orice doreşte seniorul Yabu.

— Şi porunca în privinţa tatei?

— Nu e încă o poruncă. E doar un zvon.

— Mesajul de la tata spune că a auzit că Yabu o să-i poruncească să-şi radă capul şi să devină preot, sau să-şi deschidă pântecele. Soţia lui Yabu s-a făli cu asta faţă de oamenii ei.

— Un spion i-a şoptit asta tatălui tău. Nu poţi întotdeauna să ai încredere în spioni. Îmi pare rău, dar tatăl tău, fiule, nu e întotdeauna înţelept.

— Ce se întâmplă cu tine, mamă, dacă nu e un zvon?

— Orice s-ar întâmplă e karma. Trebuie să accepţi karma.

— Nu. Insultele acestea nu pct fi răbdate.

— Te rog fiule, acceptă-le.

— I-am dat lui Yabu cheia corăbiei, cheia lui Anjin-san şi a noilor barbari şi calea de ieşire din capcana lui Toranaga. Ajutorul meu i-a adus o nemăsurată cinste. Cu acel dar simbolic al sabiei este acum al doilea după Toranaga în armatele estului. Şi ce am primit în schimb? Insulte murdare.

— Acceptă-ţi karma.

— Trebuie, bărbate, te implor. Ascult-o pe doamna, mama ta.

— Nu pot să trăiesc cu ruşinea asta. Mă voi răzbuna şi apoi mă voi omorî şi voi spăla de pe mine această ruşine.

— Pentru ultima oară fiule, acceptă-ţi karma. Te rog.

— Karma mea este să-l distrug pe Yabu.

Bătrâna doamnă oftase.

— Foarte bine. Eşti bărbat. Ai dreptul să hotărăşti. Ce-o fi, o fi, dar uciderea lui Yabu, în sine, nu înseamnă nimic. Ne trebuie un plan. Fiul său trebuie de asemenea înlăturat şi Ygurashi la fel. Mai ales Ygurashi. Atunci tatăl tău va putea conduce clanul aşa cum este drept.

— Cum o să facem asta?

— O să ne sfătuim, tu şi cu mine. Ai răbdare. Apoi va trebui să ne sfătuim şi cu tatăl tău. Midori, chiar şi tu poţi să dai un sfat, dar încearcă să nu fie fără rost, neh?

— Şi seniorul Toranaga? I-a dat lui Yabu sabia lui.

— Cred că seniorul Toranaga vrea doar ca Izu să fie puternic şi vasal. Nu un aliat. El nu-şi doreşte aliaţi mai mult decât Taiko. Yabu crede că este aliat. Eu cred că Toranaga nu suferă aliaţii! Clanul nostru se va ridica ca vasal al lui Toranaga sau al lui Ishido. Pe cine o să alegem, ei? Şi cum să-l omorâm?

Omi îşi aminti valul de bucurie ce-l învăluise deîndată ce luase hotărârea.

Îl simţea şi acum. Dar pe chipul lui nu se citea nimic, în timp ce servea cha şi vin oferit de slujnice alese cu grijă, aduse din Mishima pentru Yabu. Îi privi pe rând – Yabu şi Anjin-san, şi Mariko, şi Ygurashi. Toţi aşteptau ca Yabu să înceapă.

Încăperea era largă şi aerisită, destul de mare ca să poată cina, bea şi pălăvrăgi în ea treizeci de ofiţeri. Mai erau multe alte încăperi şi bucătării, pentru gărzi şi servitori, şi de jur împrejur o grădină şi deşi toate fuseseră încropite pentru scurt vreme, fuseseră totuşi minunat construite şi în puţin timp, şi erau uşor de apărat. Că toate cheltuielile se făceau din feuda sa de curând mărită nu-l stânjenea deloc pe Omi. Era datoria lui.

Privi printr-un paravan întredeschis. Multe santinele în curtea interioară. Un grajd. Fortăreaţa era apărată de un şanţ. Palisada era făcută din bambuşi uriaşi, legaţi strâns

între ei. Stâlpi mari, sprijineau acoperişul de ţiglă. Pereţii era din uşoare panouri-shoji glisante, unele acoperite cu obloane, cele mai multe cu hârtie dată cu ulei, aşa cum se obişnuia. Dulapii groşi ai podelei erau ridicaţi pe stâlpi, deasupra pământului bătătorit şi acoperiţi cu tatami.

La porunca lui Yabu, Omi golise patru sate de materialele din care fuseseră construite cele două case, iar Igurashi cumpărase tatami de calitate, saltele şi alte lucruri de negăsit în sat.

Omi era mândru de munca sa. Tabăra pentru cei trei mii de samurai fusese terminată şi ea, pe platoul de pe dealul ce străjuia drumurile care duceau către sat şi către ţărm. Acum satul era bine închis dinspre uscat. Dacă ar fi venit vreo primejdie dinspre mare, stăpânul ar fi avut destul timp ca să fugă.

Dar eu nu mai am nici un stăpân. Pe cine ar trebui să slujesc acum? se întrebă Omi. Ikawa Jikkyu? Ori chiar pe Toranaga? Oare Toranaga mi-ar da ce vreau eu în schimb? Sau Ishido? La Ishido e mai greu de ajuns, neh? Dar acum ar fi multe de spus…

În această după-amiază Yabu îl chemase pe Igurashi, Omi şi cei patru căpitani şi pusese în mişcare planul său ascuns, de pregătire a celor cinci sute de samurai-puşcaşi. Igurashi urma să fie comandant, Omi urma să conducă una dintre grupele de o sută de oameni. Se înţeleseseră cum să împartă oamenii lui Toranaga în unităţi când aveau să sosească, şi cum urma să fie neutralizaţi aceşti străini, dacă se dovedeau trădători.

Omi sugerase ca un alt grup la fel de tainic de trei unităţi, a câte o sută de samurai fiecare, să fie pregătit în acelaşi timp de cealaltă parte a peninsulei, ca rezervă, şi ca o precauţie împotriva unei viclenii a lui Toranaga.

— Cine o să comande oamenii lui Toranaga? Pe cine o să trimită ca înlocuitor la comandă? întrebase Igurashi.

— N-are nici o importanţă, spusese Yabu. Eu am să numesc pe cei cinci adjuncţi ai săi, cărora li se va încredinţa

responsabilitatea de a-i tăia beregata dacă va fi nevoie. Cuvântul de ordine pentru uciderea lui şi-a celorlalţi străini va fi „Prun”. Mâine, Igurashi-san, vei alege oamenii. Am să-i confirm pe fiecare personal, eu însumi şi niciunul dintre ei nu trebuie să cunoască încă strategia mea în privinţa regimentului de muschete.

Acum, privindu-l, Omi se desfăta cu nou descoperita bucurie a răzbunării. Era uşor să-l omori pe Yabu, dar uciderea lui era legată şi de altele. Numai aşa ar putea tatăl său, sau fratele lui mai mare, să preia controlul clanului şi feudei Izu.

Yabu intră direct în subiect.

— Mariko-san, te rog spune-i lui Anjin-san că de mâine vreau să-nceapă să-mi pregătească oamenii să tragă ca barbarii şi pă vreau să învăţ tot ce se poate învăţa despre felul în care poartă barbarii războiul.

— Dar îmi pare rău, puştile nu vor sosi înainte de şase zile, Yabu-san, îi reaminti Mariko.

— Oamenii mei au destule ca să putem începe, relică Yabu. Vreau să înceapă de mâine.

Mariko îi spuse lui Blakthorne:

— Ce vrea să ştie despre război? întrebă acesta.

— A spus că totul.

— Ce anume?

Mariko îl întrebă pe Yabu

— Yabu-san spune: ai luat parte la vreo bătălie pe uscat?

— Da. În Olanda. Şi în Franţa.

— Yabu-san spune, minunat. Vrea să cunoască strategia europeană. Vrea să ştie cum se poartă războaiele în ţinuturile voastre. Cu toate amănuntele.

Blakthorne se gândi o clipă, apoi spuse:

— Spune-i lui Yabu-san că pot să pregătesc oricâţi oameni pentru el, şi că ştiu exact ceea ce vrea să ştie.

Aflase o grămadă de lucruri despre felul în care purtau japonezii războaiele de la fratele Domingo. Călugărul fusese un foarte bun cunoscător şi deosebit de interesat.

— În defenitiv, senhor, spusese bătrânul, astea sunt cunoştinţele de temelie, nu-i aşa? Să şti cum luptă necredincioşii. Fiece părinte trebuie să-şi apere turma şi nu sunt oare glorioşii noştri conchistadori binecuvântatul vârf de lance al Sfintei Biserici? Şi n-am fost eu alături de ei în primele linii, în Lumea Nouă şi-n Filipine, şi-am băgat de seamă la asta mai bine de douăzeci de ani? Ştiu ce-i aia războiul, senhor. Ştiu. A fost datoria mea – voia Domnului – să-nvăţ ce-i războiul. Poate că Dumnezeu te-a trimis aci, să te învăţ înainte de a muri. Ascultă, oile mele de aci, din temniţă, au fost dascălii mei despre felul cum luptă japonezii, senhor. Aşa că acu ştiu cum poartă războiul armatele lor şi ştiu cum pot fi înfrânţi. Ştiu cum ne pot înfrânge. Ţine minte, senhor, îţi spun un secret numai pentru sufletu' tău. Nu alătura niciodată cruzimea japonează armelor moderne şi metodelor moderne, c-atunci, pe uscat, o să ne zdrobească.

Blakthorne îşi încredinţă soarta în mâinile lui Dumnezeu şi începu:

— Spune seniorului Yabu că pot să-l ajut foarte mult. Şi pe seniorul Toranaga. Pot face armatele lor de neînfrânt.

— Seniorul Yabu spune că dacă cunoştiinţele tale se dovedesc folositoare, Anjin-san, îţi va creşte venitul primit de la seniorul Toranaga, de două sute cincizeci de koku, la cinci sute de koku, peste o lună.

— Mulţumeşte-i, dar spune că dacă fac toate astea pentru el, cer în schimb, o favoare: vreau să renunţe la hotărârea luată în privinţa satului şi-mi vreau înapoi corabia şi echipajul în cinci luni.

— Anjin-san, nu te poţi tocmi cu el ca un negustor, spuse Mariko.

— Te rog, spune-i. Cere-i-o ca pe o favoare umilă, din partea unui oaspete însemnat şi-a unui viitor vasal recunoscător.

— Yabu-san spune că satul nu are însemnătate. Pe ţărani trebuie să-i pui cu tălpile pe jăratec ca să-i faci să joace. Nu

trebuie să le porţi de grijă. Cât despre corabie, ea este în grija seniorului Toranaga. El e încredinţat că o s-o primeşti înapoi curând. M-a rugat să-i prezint cererea dumitale seniorului Toranaga în clipa când ajung în Yedo. Am s-o fac, Anjin-san.

— Te rog cere-i iertare seniorului Yabu, dar trebuie să-l rog să-şi retragă hotărârea. În noaptea asta

— Abia a spus nu, Anjin-san. Ar fi lipsit de bună-cuviinţă.

— Da, înţeleg. Dar, te rog, cere-i-o din nou. E foarte important pentru mine… ca o cerere oficială.

— El spune că trebuie să ai răbdare. Nu le purta de grijă ţăranilor.

Blackthorne dădu din cap, apoi se hotăra:

— Îi mulţumesc. Înţeleg, da. Te rog, mulţumeşte-i lui Yabu-san, dar spune-i că nu pot trăi cu ruşinea asta.

Mariko păli.

— Ce?

— Nu pot trăi cu ruşinea de a avea satul pe cugetul meu. Sunt dezonorat. Nu pot să îndur asta, este împotriva credinţei mele creştine. Va trebui să mă sinucid deîndată.

— Să te sinucizi?

— Da. Asta am hotărât să fac.

Yabu o întrerupse.

— Nan ja, Mariko-san?

Ea traduse poticnit cele spuse de Blackthorne. Răspunse la întrebările lui Yabu. Apoi acesta spuse:

— Dacă nu ţi-aş fi văzut tresărirea, aş fi crezut că e o glumă, Mariko-san. De ce eşti atât de îngrijorată? De ce crezi că o s-o facă?

— Nu ştiu, Alteţă. El pare… Nu ştiu.

Vocea i se pierdu.

— Omi-san?

— Sinuciderea este împotriva credinţei creştine, Alteţă. Ei nu se omoară, cum facem noi, cum ar face-o un samurai.

— Mariko-san, eşti creştină. E adevărat?

— Da, Alteţă. Sinuciderea este un păcat de moarte, împotriva cuvântului lui Dumnezeu.

— Igurashi-san, tu ce crezi?

— Se laudă! Nu e creştin. Vă amintiţi prima zi, Alteţă? Ţineţi minte ce i-a făcut preotului şi ce i-a îngăduit lui Omi-san să-i facă, ca să-l salveze pe băiat?

Yabu zâmbi, amintindu-şi ziua şi noaptea care urmaseră.

— Da, aşa e. Nu e creştin, Mariko-san.

— Îmi pare rău dar nu înţeleg, Alteţă. Ce s-a întâmplat cu preotul?

Yabu îi povesti ce se întâmplase în prima zi între Blackthorne şi preot.

— A profanat o cruce? spuse, vădit îngrozită.

— Şi a aruncat bucăţile în praf, adăugă Igurashi. Se laudă, Alteţă. Dacă povestea asta cu satul îl dezonorează, cum poate sta aici când Omi-san l-a dezonorat atât de mult urinând pe el?

— Cum? Îmi cer iertare, Alteţă, repetă Mariko, dar iarăşi nu înţeleg.

Yabu îi spuse lui Omi:

— Explică-i.

Omi se supuse. Ea era dezgustată de ce i se spunea dar nu o arătă.

— După asta Anjin-san a fost pe deplin supus, Mariko-san, sfârşi Omi. Fără arme va fi întotdeauna supus.

Yabu sorbi puţin saké.

— Spune-i aşa, Mariko-san: Sinuciderea nu intră în obiceiurile barbarilor. Este împotriva Dumnezeului său creştin. Atunci cum se poate sinucide?

Mariko traduse. Yabu îl urmărea cu atenţie pe Blackthorne în timp ce acesta răspundea.

— Anjin-san îşi cere iertare cu mare umilinţă, dar spune că obicei sau nu, Dumnezeu sau nu, această ruşine e prea mare ca să fie îndurată. Spune că se află în Japonia, că-i hatamoto şi că are dreptul să trăiască după legile noastre.

Mâinile ei tremurau. Aşa a zis, Yabu-san. Dreptul de a trăi după obiceiurile noastre, după legea noastră.

— Barbarii n-au nici un drept!

— Seniorul Toranaga l-a făcut hatamoto. Asta-i dă dreptul, neh?

O adiere atinse panourile-shoji făcându-le să zdrăngăne.

— Cum poate să se sinucidă? Ei? întreabă-l.

Blackthorne îşi scoase sabia scurtă cu vârful ascuţit ca un ac şi o aşează încet pe tatami cu vârful spre el. Igurashi spuse simplu:

— E o înşelăciune! Cine a auzit vreodată de un barbar care să se poarte ca o persoană civilizată?

Yabu se încruntă şi inima-i îşi încetini bătăile din cauza emoţiei.

— E un om curajos, Igurashi-san. Nu-i nici o îndoială în privinţa asta. Şi ciudat. Dar asta?

Yabu vroia să vadă gestul, să cântărească tăria barbarului, să-l vadă cum se cufundă în moarte, să trăiască cu el extazul trecerii în nefiinţă. Cu un efort opri valul crescând al propriei plăceri.

— Ce mă sfătuieşti, Omi-san? întrebă răguşit.

— Alteţă, aţi spus satului: „Dacă Anjin-san nu învaţă mulţumitor.” Vă sfătuiesc să faceţi o uşoară concesie. Spuneţi-i că oricât va învăţa în următoarele cinci luni va fi socotit „mulţumitor”, dar el trebuie în schimb să jure pe Dumnezeul lui că n-o să dezvăluie asta satului.

— Dar el nu e creştin! Cum o să-l lege jurământul ăsta?

— Cred că este un anume fel de creştin, Alteţă. E împotriva Sutanelor Negre şi asta-i important. Cred că dacă jură pe Dumnezeul lui e destul. Şi va trebui de asemenea să jure în numele Dumnezeului său că se va dărui pe deplin învăţăturii şi slujirii Alteţei voastre. Pentru că este deştept va învăţa foarte mult în cinci luni. Aşa, onoarea voastră este alvată, a lui – dacă există – e de asemenea salvată. Nu pierdeţi nimic, câştigaţi totul. Foarte important e că îi câştigaţi supunerea prin propria lui voinţă.

— Crezi că o să se omoare?

— Da.

— Mariko-san?

— Yabu-san, îmi pare rău, nu pot să vă sfătuiesc. Cu câteva ore în urmă aş fi spus nu, nu are să se sinucidă. Acum nu ştiu. E… De când a venit după el Omi-san în seara asta e… altfel.

— Igurashi-san?

— Dacă daţi înapoi acum şi e doar o păcăleală o să încerce mereu acelaşi lucru. E şiret ca o vulpe-kami. Am văzut cu toţii cât de şiret, neh? Într-o zi tot va trebui să spuneţi „nu”, Alteţă. Vă sfătuiesc s-o faceţi acum. Se laudă.

Omi se aplecă înainte şi clătină din cap.

— Alteţă, vă rog să mă iertaţi, dar trebuie să repet că dacă spuneţi „nu”, riscaţi o mare pierdere. Dacă se laudă – şi poate foarte bine să fie aşa – atunci, mândru cum e, se va umple de ură la această nouă umilire şi n-o să vă ajute din toate puterile lui, aşa cum aveţi nevoie. A cerut o favoare ca hatamoto şi are dreptul s-o facă – el spune că vrea să trăiască, din propria lui voinţă, după datinile noastre. Nu-i asta un pas uriaş înainte, Alteţă? Vă sfătuiesc să fiţi prevăzător. Folosiţi-l în avantajul vostru.

— Aşa şi am de gând, spuse Yabu morocănos.

Igurashi spuse:

— Da, e preţios şi da, am nevoie de ştiinţa lui. Dar trebuie stăpânit şi ai spus asta de multe ori, Omi-san. E barbar, asta e de fapt. O, ştiu că este hatamoto astăzi şi da, poate să poarte cele două săbii de acum înainte. Dar asta nu-l face samurai. Nu-i samurai şi nu va fi niciodată.

Mariko ştia că dintre toţi ea ar fi trebuit să-l înţeleagă cel mai bine, dar nu putea. Când îl înţelegea, când devenea de neînţeles. O clipă îi plăcea, în următoarea îl ura. De ce?

Blackthorne privea răscolit în depărtare. Pe fruntea lui erau picături de sudoare. Din cauza fricii? se gândi Yabu. Frică, că înşelăciunea va fi dezvăluită? Încearcă să ne înşele?

— Mariko-san.

— Da, Alteţă.

— Spune-i… Yabu îşi simţi dintr-o dată gura uscată şi o durere în piept. Spune-i lui Anjin-san că nu-mi schimb hotărârea.

— Alteţă, vă rog să mă iertaţi, dar stărui să-l ascultaţi sfatul lui Omi-san.

Yabu nu avea ochi decât pentru Blackthorne. O venă de pe frunte îi palpita.

— Anjin-san spune că e hotărât. Aşa să fie. Hai să vedem dacă e barbar sau hatamoto.

Vocea lui Mariko abia se auzea.

— Anjin-san, Yabu-san spune că hotărârea rămâne neschimbată. Îmi pare rău.

Blackthorne auzi cuvintele, dar acestea nu-l tulburară. Se simţea mai puternic şi mai liniştit ca oricând şi-n stare de a înţelege viaţa mai deplin decât fusese vreodată.

Aşteptând, nu-i ascultase şi nui privise. Hotărârea fusese luată. Restul îl lăsase în mâinile Domnului. Se închisese în el ascultând mereu şi mereu aceleaşi cuvinte, aceleaşi care îi deschiseseră ochii spre lumea de aici şi care fuseseră cu siguranţă trimise de Dumnezeu prin mijlocirea lui Mariko. „Există o cale uşoară: mori. Ca să supravieţuieşti aici, trebuie să trăieşti după datina noastră.”

— Hotărârea rămâne neschimbată.

Deci acum trebuie să mor.

Ar trebui să-mi fie teamă, dar nu-mi e.

De ce?

Nu ştiu. Ştiu doar că odată am hotărât că singura cale de a trăi aici ca un bărbat este să o faci după obiceiurile lor. Să rişti moartea, să mori – da, chiar să mori, poate – şi că dintr-o dată teama de moarte dispăruse. „Viaţa şi moartea sunt acelaşi lucru. Lasă karma să fie karma.”

Nu mi-e teamă să mor.

Dincolo de panourile-shoji începuse să cadă o ploaie blândă. Îşi cobori privirea asupra pumnalului.

Am avut o viaţă frumoasă, gândi.

Îşi ridică privirea către Yabu.

— Wakarimasu, spuse limpede şi deşi ştia că buzele lui alcătuiseră cuvântul, era că şi cum altcineva l-ar fi rostit.

Nu se mişca rumeni. Îşi privi mâna dreaptă ridicând pumnalul. Apoi şi stânga apucă mânerul iar lama îndreptată spre inima lui nu tremura. Acum nu auzea decât sunetul vieţii sale din ce în ce mai puternic, din ce în ce mai tare până când nu-l mai putu îndura. Sufletul lui strigă chemând tăcerea veşnică.

Strigătul îi trezi reflexele. Mâinile împinseră pumnalul fără şovăială către ţintă.

Omi se pregătise să-l oprească dar nu se aşteptase la o lovitură atât de bruscă şi de sălbatică. Şi când apucă lama cu mâna stângă şi garda cu dreapta, simţi durerea săgetându-l şi sângele ţâşnind. Se împotrivea cu toată puterea loviturii, dar încet, încet era înfrânt. Apoi Igurashi îi sări în ajutor. Împreună opriră lovitura şi îndepărtară pumnalul. O dâră subţire de sânge se prelingea din pielea lui Blackthorne, deasupra inimii unde pătrunsese vârful pumnalului. Mariko şi Yabu nu se mişcaseră.

Yabu rosti:

— Spune-i, spune-i că oricât va învăţa va fi deajuns, Mariko-san. Porunceşte-i… nu, roagă-l. Roagă-l pe Anjin-san să jure aşa cum a spus Omi. Totul aşa cum a spus Omi-san.

Blackthorne revenea încet din moarte. Se uită la ei şi la pumnal de la o distanţă enormă, fără să înţeleagă. Apoi şuvoiul vieţii îl inundă din nou dar el nu putea înţelege încă pe deplin, crezându-se încă mort, şi nu viu.

— Anjin-san! Anjin-san!

Îi văzu buzele mişcându-se şi auzi cuvintele, dar toate simţurile lui erau îndreptate asupra ploii şi brizei.

— Da… Vocea-i suna încă foarte departe dar simţi mirosul ploii şi auzi picăturile şi simţea gustul sărat al mării în aer.

Trăiesc, îşi spuse, minunându-se. Trăiesc şi afară plouă cu adevărat şi vântul este adevărat şi bate din nord. Mai este şi

un vas adevărat, cu jăratec adevărat şi dacă ridic ceaşca, va avea cu adevărat lichid în ea şi va avea gust. Nu sunt mort. Trăiesc!

Ceilalţi şedeau tăcuţi aşteptând răbdători, binevoitori, spre a-i cinsti curajul. Nimeni în Japonia nu mai văzuse vreodată ce văzuseră ei. Fiecare se întreba în sinea-i: „ce va face Anjin-san acum? Va fi în stare să se ridice singur şi să plece? Sau voinţa îl va părăsi? Cum m-aş purta eu în locul lui?”

Un slujitor aduse tăcut un bandaj şi legă mâna lui Omi, acolo unde lama tăiase adânc, oprind şuvoiul de sânge. Totul era încremenit. Din când în când Mariko îi rostea numele în şoaptă în timp ce ceilalţi sorbeau cha sau saké, câte o picătură, savurând aşteptarea, priveliştea şi amintirile.

Pentru Blackthorne această neviaţă păru să dureze o veşnicie. Apoi ochii săi putură să zărească şi urechile să audă.

— Anjin-san!

— Hai? răspunse mai obosit decât îşi putea aduce aminte că fusese vreodată. Mariko repetă ce spusese Omi, ca şi cum ar fi venit din partea lui Yabu. Trebui să o spună de câteva ori înainte de a fi sigură că el înţelesese totul limpede. Blackthorne îşi adună ultimele puteri, gustând bucuria victoriei.

— Cuvântul meu e deajuns, şi al lui e deajuns. Chiar şi aşa jur pe Dumnezeu aşa cum îşi doreşte. Da, aşa cum Yabu-san va jura pe Dumnezeul lui să-şi ţină partea lui de învoială.

— Senior Yabu spune da. Jură pe Buddha.

Blackthorne jură aşa cum dorise Yabu şi acceptă puţin cha. Niciodată nu i se păruse atât de bun. Ceaşca părea foarte grea şi el nu o putu ţine prea mult timp în mână.

— Ploaia e minunată nu-i aşa? spuse, privind picăturile de ploaie spărgându-se şi dispărând, uluit de claritatea nemăsurată a vederii sale.

— Da, îi răspunse ea blând, ştiind că simţurile lui erau pe o culme pe care n-o putea atinge decât cel ce pornea de bună voie în întâmpinarea morţii şi, printr-o necunoscută karma, se reîntorcea miraculos înapoi. De ce nu te odihneşti acum, Anjin-san? Seniorul Yabu îţi mulţumeşte şi spune că mâine veţi sta de vorbă mai mult. Ar trebui să te odihneşti acum.

— Da, mulţumesc. Ar fi minunat.

— Crezi că poţi să te ţii pe picioare?

— Da. Cred că da.

— Yabu-san întreabă dacă ai dori un palanchin.

Blackthorne cugetă un timp. În cele din urmă hotărî că un samurai ar merge, ar încerca să meargă.

— Nu, mulţumesc, spuse, deşi şi-ar fi dorit mult să poată sta întins, să fie dus înapoi, să ţină ochii închişi şi să adoarmă într-o clipă. În acelaşi timp ştia că îi era încă frică să adoarmă ca nu cumva acesta să fie visul de după moarte şi pumnalul să nu fie acolo, pe saltea, ci încă implântat în el, cel adevărat şi acesta să fie iadul sau începutul iadului.

Încet, ridică pumnalul şi îl cercetă, încântat de atingerea unui lucru real, îl puse la loc în teacă, fiecare mişcare cerându-i mult timp.

— Îmi cer iertare că sunt atât de încet, murmură.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, Anjin-san. În noaptea aceasta eşti renăscut. Aceasta este altă viaţă, o viaţă nouă, spuse Mariko mândră, plină de respect pentru el. Nu le este dat multora să se întoarcă. N-ai de ce să-ţi ceri iertare, ştim că-ţi cere multă tărie, celor mai mulţi nu le rămâne destulă putere după aceea, nici măcar să se ridice. Pot să te ajut?

— Nu, nu, mulţumesc.

— Nu-i nici o ruşine să fi ajutat. Aş fi onorată să-mi îngădui să te ajut.

— Mulţumesc, dar eu… eu vreau să-ncerc, mai întâi.

Dar nu se putu ridica imediat. Trebui să se ajute cu mâinile, să se ridice mai întâi în genunchi şi apoi trebui să se oprească ca să-şi mai adune puterile. Mai apoi se ridică

clătinându-se şi aproape se prăbuşi. Se clătină, dar nu se prăbuşi.

Yabu se înclină. Şi Mariko şi Omi, şi Igurashi. Primii paşi Blackthorne îi făcu împleticindu-se ca beat. Îmbrăţişă un stâlp şi se ţinu de el un timp. Apoi porni din nou. Se poticnea, dar înainta singur, ca un bărbat. Ţinea o mână pe sabia cea lungă din brâu şi capul sus.

Yabu răsufla adânc şi bău însetat saké. Când putu să vorbească îi spuse lui Mariko:

— Te rog du-te după el. Vezi să ajungă teafăr acasă.

— Da, Alteţă.

După ce ea plecă, Yabu se întoarse către Igurashi:

— Tu, gunoi nerod ce eşti! Pe dată Igurashi îşi lipi fruntea de rogojină în semn de căinţă. Se laudă, spuneai, neh? Prostia ta era să mă coste o comoară fără preţ.

— Da, Alteţă. Aveţi dreptate, Alteţă. Vă rog lăsaţi-mă să-mi pun capăt vieţii de îndată.

— Asta ar fi prea bine pentru tine. Du-te şi trăieşte în grajduri până trimit după tine. Dormi cu dobitoacele. Ai un cap de dobitoc.

— Da, Alteţă. Îmi cer iertare, Alteţă.

— Ieşi afară! Omi-san va comanda de acum puşcaşii. Ieşi afară!

Lumânările pâlpâiră şi sfârâiră. Una dintre slujnice vărsă o picătură neînsemnată de saké pe măsuţa lăcuită din faţa lui Yabu şi el o certă îndelung. Ceilalţi cerură îndată iertare. Le îngădui să-l îmbuneze şi să-i mai toarne vin.

— Laudă! Laudă, a spus! Nerodul! De ce am atâţia proşti în jurul meu?

Omi şedea tăcut, hohotind de râs în sinea sa.

— Dar tu nu eşti prost, Omi-san. Sfaturile tale sunt preţioase. Feuda ta se dublează începând de astăzi. Şase mii de koku pentru anul viitor. Iei treizeci de ri în jurul satului Anjiro ca feudă.

Omi se înclină până atinse salteaua. Yabu merită să moară, gândi dispreţuitor, e atât de uşor de dus de nas.

— Nu merit nimic, alteţă. Nu mi-am făcut decât datoria.

— Da. Dar orice stăpân trebuie să răsplătească credinţa şi serviciile. Yabu purta sabia Yoshimoto în noaptea aceasta. Îi făcea mare plăcere să o atingă.

— Suzu, strigă după una dintre slujnice. Trimite-l pe Zukimoto aici.

— Cât de curând va începe războiul? întrebă Omi.

— Anul aceasta. Poate că o să ai şase luni, poate nu. De ce?

— Poate că doamna Mariko ar trebui să stea mai mult de trei zile, să vă ajute.

— Ei? De ce?

— Ea este gura lui Anjin-san. Într-o jumătate de lună cu ea, el poate să pregătească douăzeci de oameni, care pot să pregătească o sută, care să pregătească restul. Şi-atunci, dacă trăieşte sau moare nu mai are importanţă.

— De ce să moară?

— Va trebui să-l înfruntaţi pe Anjin-san din nou, Alteţă, mai devreme sau mai târziu. Rezultatul va putea fi diferit data viitoare, cine ştie? Sar putea să doriţi să moară. Amândoi bărbaţii ştiau, aşa cum ştiau şi Mariko şi Igurashi, că pentru Yabu un jurământ în numele unui zeu era fără sens şi desigur nu avea de gând să-şi ţină nici o promisiune. Poate că va trebui să-l şi forţaţi puţin. Odată ce aveţi informaţiile, la ce mai foloseşte învelişul?

— La nimic.

— Trebuie să învăţaţi strategia de război a barbarilor, dar trebuie să o faceţi foarte repede. Seniorul Toranaga poate să trimită după el, aşa că trebuie să păstraţi aici femeia cât de mult cu putinţă. O jumătate de lună ar trebui să ajungă ca să-i stoarceţi din cap tot ce ştie, acum că a promis să depună tot efortul. Va trebui să faceţi încercări, să adaptaţi metodele lor la felul nostru de a lupta. Da, asta ar lua cel puţin o jumătate de lună, neh?

— Şi Toranaga-san?

— Se va învoi, dacă i se înfăţişează lucrurile cum trebuie, alteţă. Trebuie. N-are de ales. Armele sunt ale lui în aceeaşi

măsură ca şi ale voastre şi prezenţa ei neîntreruptă aici e preţioasă şi în alte chipuri.

— Da, spuse Yabu cu mulţumire, căci gândul de a o ţine ca ostatică îi trecuse şi lui prin minte, pe corabie, când plănuise să-l ofere pe Toranaga lui Ishido. Toda Mariko trebuie să fie apărată. Ar fi rău dacă ea ar cădea pe mâini răuvoitoare.

— Da. Şi poate ea ar putea fi mijlocul de a-i avea în mână pe Hiro-matsu, Buntaro şi întregul lor clan. Poate chiar pe Toranaga.

— Vei alcătui mesajul în privinţa ei.

— Mama mea a aflat veşti de la Yedo, ieri, Alteţă. M-a rugat să vă spun că doamna Genjiko i-a înfăţişat lui Toranaga primul său nepot, spuse Omi ca din întâmplare.

Yabu deveni imediat atent. Nepotul lui Toranaga? Ar putea fi Toranaga strâns cu uşa folosind copilul? Nepotul continuă dinastia Toranaga, neh? Cum îl pot avea ca ostatec?

— Şi Ochiba? Doamna Ochiba? întrebă.

— Ea a părăsit Yedo cu toată suita cu trei zile în urmă. Acum trebuie să fie în siguranţă pe pământurile seniorului Ishido.

Yabu se gândi la Ochiba şi la sora ei, Genjiko. Atât de deosebite! Ochiba, plină de viaţă, frumoasă, şireată, neobosită, cea mai dorită femeie din împărăţie şi mama Moştenitorului. Genjiko, sora ei mai mică, tăcută, închisă, cu faţa plată şi ştearsă, de o cruzime ajunsă legendară chiar şi acum, moştenită de la mama ei, care fusese una dintre surorile lui Goroda. Cele două surori se iubeau una pe cealalaltă, dar Ochiba îl ura pe Toranaga şi stirpea lui, la fel de mult cum lui Genjiko îi era scârbă de Taiko şi de Yaemon, fiul său. A fost într-adevăr Taiko tatăl fiului lui Ochiba? se întrebă Yabu din nou aşa cum făceau toţi daimyo în sinea lor de ani de zile. Ce n-aş da să ştiu răspunsul la întrebarea asta! Ce n-aş da să o am pe femeia asta!

— Acum că doamna Ochiba nu mai este ostatecă în Yedo, asta ar putea să fie şi bine şi rău, spuse Yabu, iscoditor.

— Bine, numai bine. Acum Ishido şi Toranaga trebuie să se înfrunte cât de curând. Omi anume nu alăturase sama celor două nume. Doamna Mariko trebuie să rămână pentru siguranţa voastră.

— Ai grijă de asta. Întocmeşte misiva şi trimite-o lui Toranaga.

Suzu, slujnica, ciocăni discret şi deschise uşa. Zukimoto pătrunse în cameră.

— Alteţă?

— Unde sunt toate darurile pe care le-am poruncit să fie cumpărate la Mishima pentru Omi-san?

— În magazie, stăpâne. Aici este lista. Cei doi cai pot fi aleşi din grajduri. Doriţi să fac asta acum?

— Nu. Omi-san o să-i aleagă mâine. Yabu îşi aruncă ochii pe lista întocmită cu grijă. Douăzeci de chimonouri calitatea a doua, două săbii, o armură completă, reparată, dar în stare bună, doi cai, arme pentru o sută de samurai – o sabie, coif, pieptar, arc, douăzeci de săgeţi şi suliţă pentru fiecare om. Cea mai bună calitate. Valoare totală: patru sute şi douăzeci şi şase de koku. De asemeni piatra numită „Piatra care aşteaptă”, valoare: nepreţuită.

— A, da, spuse mai bine dispus, amintindu-şi acea noapte. Piatra pe care am găsit-o în Kyushu. Vroiai să-i spui „Barbarul care aşteaptă”, nu-i aşa?

— Da, Alteţă, dacă încă vă face plăcere, spuse Omi. Dar aţi putea să-mi faceţi mâine cinstea de a hotărî unde ar trebui pusă în grădină? Nu cred că există un loc îndeajuns de bun.

— Mâine o să hotărăsc, da.

Yabu îşi lăsă gândurile să zăbovească asupra pietrei şi asupra acelor zile îndepărtate când se găsea alături de prea cinstitul său stăpân, Taiko, şi în cele din urmă asupra nopţii cu ţipete. Melancolia îi cuprinse sufletul. Viaţa este atât de scurtă şi tristă şi crudă, cugetă. O privi pe Suzu. Slujnica zâmbi cu sfială. Avea faţa ovală era subţire şi foarte delicată ca şi celelalte două. Toate trei fuseseră aduse cu litiera de pe domeniul său din Mishima. În noaptea aceasta toate

erau desculţe cu chimonourile din cea mai bună mătase şi pielea foarte albă. Curios că băieţii pot fi atât de graţioşi, cugetă. În multe privinţe mai feminini, mai senzuali decât fetele. Apoi băgă de seamă pe Zukimoto.

— Ce mai aştepţi, ei? Ieşi afară!

— Da, Alteţă. Mi-aţi cerut să vă reamintesc de taxe, Alteţă.

Zukimoto îşi săltă pântecul obez şi asudat şi se grăbi uşurat să iasă.

— Omi-san. Vei dubla toate dările de îndată, spuse Yabu.

— Da, Alteţă.

— Ţărani murdari! Nu muncesc îndeajuns de mult. Sunt leneşi cu toţii. Le apăr drumurile de bandiţi, mările, îi ocârmuiesc cu-nţelepciune şi ei ce fac? Îşi petrec zilei bând cha şi saké şi mâncând orez. A venit vremea ca ţăranii mei să-şi cunoască îndatoririle.

— Da, Alteţă, spuse Omi.

Apoi Yabu se reîntoarse la subiectul care nu-i dădea pace.

— Anjin-san m-a uimit în seara aceasta! Pe tine nu?

— O, da. Într-adevăr, alteţă. Mai mult decât pe domnia-voastră. Dar aţi fost înţelept să-l lăsaţi în voia lui.

— Vrei să spui că Igurashi a avut dreptate?

— Mai degrabă vă admir înţelepciunea, Alteţă. Ar fi trebuit să spuneţi nu odată şi-odată. Cred că a fost foarte înţelept s-o spuneţi acum, în noaptea asta.

— Am crezut c-o să se omoare. Da. Mă bucur c-ai fost pregătit. Hotărâsem că trebuie să fi pregătit. Anjin-san e un om extraordinar pentru un barbar, neh? Păcat că-i barbar şi atât de naiv.

— Da.

Yabu căscă. Acceptă saké de la Suzu.

— O jumătate de lună, zici? Mariko-san ar trebui să stea măcar atât, Omi-san. Apoi am să hotărăsc soarta ei şi-a lui. Va trebui să primească o altă lecţie cât de curând. Râse, arătându-şi dinţii stricaţi. Dacă Anjin-san ne-nvaţă pe noi, trebuie să-l învăţăm şi noi pe el, neh? Ar trebui să i se arate

cum se face seppuku corect. Asta ar merita privit, neh? Ai grijă de asta. Da. Cred că zilele barbarului sunt numărate.

CAPITOLUL 32

Douăsprezece zile mai târziu, după-amiaza, sosi un curier din Osaka. Îl însoţea o escortă de zece samurai călări. Caii lor erau numai spume şi aproape morţi de oboseală. Steguleţele de la capătul suliţelor purtau însemnele atotputernicului Consiliu al Regenţilor. Era o vreme înăbuşitoare, închisă şi umedă.

Curierul era un samurai de rang înalt, slab, cu trăsături aspre, unul dintre locotenenţii lui Ishido. Îl chema Nebara Jozen şi era cunoscut pentru cruzimea lui. Chimonoul său gri, de uniformă, era zdrenţuit şi pătat de noroi, iar ochii roşii de oboseală. Refuză mâncarea şi băutura şi ceru nepoliticos să fie primit deîndată de Yabu.

— Iartă-mi înfăţişarea, Yabu-san, dar treburile mele sunt grabnice, spuse. Da, îţi cer iertare. Stăpânul meu întreabă, mai întâi, de ce pregăteşti soldaţii lui Toranaga împreună cu ai tăi şi apoi de ce fac instrucţie cu atâtea puşti?

Yabu se înroşise din cauza neobrăzării celuilalt, dar se stăpâni, ştiind că Jozen trebuia să aibe instrucţiuni amănunţite şi că o astfel de lipsă de bună-cuviinţă trăda intenţiile unei discuţii de pe poziţii de forţă. Şi de asemenea era tare neliniştit că din nou cineva dintre cei din preajma sa lăsase să-i scape câte ceva.

— Eşti prea-binevenit, Jozen-san. Poţi să-l încredinţezi pe stăpânul dumitale că întotdeauna interesele sale au fost aproape de inima mea, puse cu o curtenie care nu păcălea pe niciunul dintre cei de faţă. Se aflau pe veranda fortăreţei. Omi se găsea chiar în spatele lui Yabu. Igurashi, care fusese iertat de câteva zile, era mai aproape de Jozen, iar în jurul lor erau gărzile personale.

— Ce altceva mai spune stăpânul domniei tale?

Jozen răspunse:

— Stăpânul meu va fi bucuros să audă că îi împărtăşeşti interesele. Acum, despre puşti şi instrucţie: stăpânul meu

ar vrea să ştie de ce fiul lui Toranaga, Naga, este locţiitor la comandă? Locţiitor la comanda a ce? Ce-i atât de important ca fiul lui Toranaga trebuie să se afle aici, întreabă politicos generalul Ishido. Acest lucru îl interesează. Da. Tot ceea ce fac aliaţii lui îl interesează. De ce, de pildă, i s-a încredinţat barbarului, după câte se pare, comanda instrucţiei? Instrucţia cui? Da, Yabu-sama, şi asta este de asemenea foarte interesant.

Jozen îşi aşează săbiile mai comod, bucuros că spatele îi era apărat de oamenii săi. Apoi:

— Consiliul Regenţilor se întâlneşte din nou în prima zi cu lună nouă. În douăzeci de zile. Eşti invitat oficial la Osaka să-ţi reînnoieşti jurământul de credinţă.

Yabu simţi un nod în stomac.

— Am înţeles că Toranaga-sama şi-a dat demisia.

— Şi-a dat, Yabu-sama, într-adevăr, dar seniorul Ito Teruzumi îi ia locul. Stăpânul meu va fi noul preşedinte al regenţilor.

Yabu fu cuprins de spaimă. Toranaga spusese că cei patru regenţi nu se vor înţelege niciodată asupra celui de-al cincilea. Ito Teruzumi era un daimyo neînsemnat din provincia Negato, în vestul insulei Honshu, dar familia sa era străveche, descendentă din linia Fujimoto, aşa că putea fi acceptat ca regent, deşi era un om neisprăvit, efeminat şi uşor de dus de nas.

— Voi fi onorat să primesc invitaţia, spuse Yabu, încercând să câştige timp ca să poată chibzui.

— Stăpânul meu s-a gândit că s-ar putea să vrei să pleci deîndată. Atunci ai putea fi la Osaka pentru întâlnirea oficială. Mi-a poruncit să-ţi spun că toţi daimyo primesc aceeaşi invitaţie. Acum. Aşa vor avea cu toţii prilejul să fie acolo la timp în cea de-a douăzeci şi una zi. Pentru a cinsti întâlnirea, Maiestatea Sa Imperială, împăratul Go-Nijo, a încuviinţat o ceremonie a privitului florilor. Jozen îi întinse un sul oficial.

— Acesta nu poartă sigiliul Consiliului Regenţilor.

— Stăpânul meu a făcut invitaţia acum, ştiind că, ca vasal credincios al răposatului Taiko, ca vasal credincios al lui Yaemon, fiul şi moştenitorul său şi ocârmuitorul de drept al imperiului, când va avea vârsta potrivită, vei înţelege că noul Consiliu va încuviinţa, de bună seamă, fapta lui. Neh?

— Va fi cu siguranţă o onoare să asist la adunarea oficială.

Yabu se lupta să nu lase gândurile să i se citească pe faţă.

— Bine, spuse Jozen. Scoase un alt sul, îl desfăşură şi-l ridică. Aceasta este o copie a scrisorii de numire a seniorului Ito, recunoscută, semnată şi confirmată de ceilalţi regenţi. Seniorii Ishido, Kiyama, Onoshi şi Sugiyama.

Jozen nu se obosi să-şi ascundă o privire triumfătoare, ştiind că aceasta închidea definitiv capcana pentru Toranaga şi aliaţii săi şi în aceeaşi măsură îl făcea pe el şi pe oamenii lui de neatins.

Yabu luă sulul de hârtie. Degetele îi tremurau. Nu era nici o îndoială în privinţa autenticităţii lui. Fusese contrasemnat de doamna Yodoko, soţia lui Taiko, care confirma că documentul era autentic şi semnat în prezenţa ei, una dintre cele şase copii care fuseseră trimise prin Imperiu şi că această copie anume fusese pentru seniorii de Iwari, Mikawa, Totomi, Sugura, Izu şi Kwanto. Era datată cu unsprezece zile în urmă.

— Seniorii de Iwari, Mikawa, Sugura şi Totomi au acceptat deja. Acestea sunt sigiliile lor. După 'dumneata, ultimul pe listă este seniorul Toranaga.

— Te rog mulţumeşte-i stăpânului domniei tale şi spune-i că mă pregătesc să-l întâlnesc şi să-l felicit.

— Bine. Am să-ţi cer asta în scris. Chiar acum, ar fi potrivit.

— Astă seară, Jozen-san, după masa de seară.

— Foarte bine. Şi-acum putem merge să vedem instrucţia.

— Nu e niciuna astăzi. Toţi oamenii mei sunt în marş forţat.

În clipa în care Jozen şi oamenii lui intraseră în Izu, i se dăduse de ştire în mare grabă lui Yabu, care ordonase pe

dată oamenilor lui să înceteze focurile de armă şi să continue numai instrucţia fără trageri, departe de Anjiro.

— Mâine poţi veni cu mine – la prânz, dacă doreşti.

Jozen privi cerul. Era aproape de înserat.

— Bine. Mi-ar prinde bine un pui de somn. Am să mă întorc pe seară, cu voia dumitale. Atunci dumneata şi comandantul dumitale, Omi-san şi adjunctul la comandă, Naga-san, îmi veţi povesti, în interesul stăpânului meu, despre instrucţie, despre puşti şi toate celelalte. Şi despre barbar.

— Este… Da, de bună seamă. Yabu făcu un semn către Igurashi. Pregăteşte încăperile pentru preaonoratul nostru oaspete şi oamenii săi.

— Îţi mulţumesc, dar nu e nevoie, spuse Jozen de-ndată. Pământul este de ajuns ca aşternut pentru un samurai, iar şaua îmi va fi pernă. Doar o baie, dacă se poate… Cu umezeala asta, neh? Vom face tabără pe deal – desigur, cu voia dumitale.

— Cum doreşti.

Jozen se înclină ţeapăn şi se îndepărtă, înconjurat de oamenii săi. Toţi erau înarmaţi până-n dinţi. Doi arcaşi fuseseră lăsaţi să ţină caii.

După ce ajunseră destul de departe, chipul lui Yabu se schimonosi de mânie.

— Cine m-a trădat? Cine? Unde-i iscoada?

La fel de pământiu la chip, Igurashi îndepărtă gărzile cu un semn.

— Yedo, Alteţă, spuse. Acolo trebuie să fie. Aici taina e desăvârşită.

— Oh ko! spuse Yabu, aproape sfâşiindu-şi hainele. Sunt trădat! Suntem izolaţi! Izu şi Kwanto sunt izolate. Ishido a învins. A învins.

Omi spuse repede:

— Nu până peste douăzeci de zile, Alteţă. Trimiteţi de-ndată un mesaj seniorului Toranaga. Daţi-i de ştire că…

— Prostule! şuieră Yabu. Desigur că Toranaga deja ştie. Unde eu am o iscoadă, el are cincizeci. M-a lăsat în cursă.

— Eu nu cred asta, Alteţă, spuse Omi netemător. Iwari, Mikawa, Totomi, Sugura, îi sunt cu toţi duşmani, neh? Lui şi tuturor celor care sunt aliaţi cu el. Nu l-ar preveni niciodată. Aşa că probabil el nu ştie nimic încă. Daţi-i de ştire şi sfătuiţi-l…

— N-ai auzit? ţipă Yabu. Toţi patru regenţii s-au înţeles în privinţa numirii lui Ito, prin urmare Consiliul e din nou legal şi se-ntâlneşte în dbuăzeci de zile.

— Răspunsul la asta este simplu, Alteţă. Sfătuiţi-l pe Toranaga să-l omoare de îndată pe Ito Teruzumi sau pe oricare dintre ceilalţi regenţi.

Yabu rămase cu gura căscată.

— Ce?

— Dacă nu vreţi să faceţi asta, trimiteţi-mă pe mine, lăsaţi-mă pe mine să încerc. Sau pe Igurashi-san. Dacă seniorul Ito e mort; Ishido e neputincios din nou.

— Nu-mi dau seama dacă ai înnebunit, sau ce? spuse neajutorat Yabu. Îţi dai seama ce-ai spus acum?

— Alteţă, vă implor, fiţi răbdător cu mine. Anjin-san v-a dat cunoştinţe de nepreţuit, neh? Mai mult decât am visat vreodată c-ar fi putinţă. Acum şi Toranaga ştie asta, din rapoartele voastre şi probabil din rapoartele personale ale lui Naga-san. Dacă putem câştiga îndeajuns de mult timp, cele cinci sute de puşti ale noastre şi celelalte trei sute vă vor da suficientă putere în înfruntare, dar numai o dată. Când duşmanul, oricine ar fi, va vedea felul în care folosiţi oamenii şi armele de foc, va învăţa repede. Dar va fi pierdut această primă bătălie. Dacă este cea potrivită, ea îi va aduce lui Toranaga victoria deplină.

— Ishido nu are nevoie de nici o bătălie. În douăzeci de zile el are mandatul Împăratului.

— Ishido e un ţăran. Este fiul unui ţăran, un mincinos, şi-şi părăseşte tovarăşii în luptă.

Yabu se holbă la Omi, împurpurat la faţă.

— Tu ştii ce vorbeşti?

— Asta-i ceea ce a făcut în Coreea. Am fost acolo, am văzut-o, tatăl meu a văzut-o. Ishido ne-a părăsit într-adevăr, pe noi şi pe Buntaro-san, şi ne-a lăsat să ne croim singuri drum printre duşmani. E doar un ţăran viclean – câinele lui Taiko, de bună seamă. Nu poţi să ai încredere în ţărani. Dar Toranaga este Minowara. În el te poţi încrede. Vă sfătuiesc să aveţi în vedere numai interesele lui Toranaga.

Yabu îşi clătină capul neîncrezător.

— Eşti surd? Nu l-ai auzit pe Nebara Jozen? Ishido a învins. Consiliul va primi împuternicirea în douăzeci de zile.

— S-ar putea s-o primească.

— Chiar dacă Ito… Dar cum ai putea? Nu-i cu putinţă.

— Desigur că aş putea încerca, dar n-aş reuşi la timp. Niciunul dintre noi n-ar putea. Nu în douăzeci de zile. Dar Toranaga ar putea reuşi.

Omi ştia că îşi vârâse capul între fălcile dragonului.

— Vă rog să mai chibzuiţi.

Yabu îşi şterse faţa cu mâinile. Trupul îi era leoarcă de sudoare.

— După invitaţia asta, dacă Consiliul este întrunit şi eu nu sunt de faţă, eu şi întregul meu clan este mort şi tu alături de noi. Am nevoie de două luni, cel puţin, să-mi pregătesc regimentul. Chiar dacă i-am avea pregătiţi acum, Toranaga şi cu mine n-am putea niciodată să-i învingem pe toţi ceilalţi. Nu, greşeşti, trebuie să-l sprijin pe Ishido.

Omi spuse:

— Nu trebuie să plecaţi la Osaka mai devreme de zece zile, paisprezece dacă plecaţi în marş forţat. Spuneţi-i de îndată lui Toranaga despre Nebara Jozen. Veţi salva Izu şi casa Kasigi. Vă rog, Ishido vă va trăda şi vă va înghiţi. Ikawa Jikkyu este ruda lui, neh?

— Şi ce facem cu Jozen? exclamă Igurashi. Ei? şi cu puştile, cu toată strategia, vrea să ştie totul în seara asta.

— Spuneţi-i amănunţit, nu e altceva decât o slugă, spuse Omi, începând să-i aducă acolo unde vroia el. Ştia că riscă

totul, dar trebuia să încerce să-l ferească pe Yabu de a i se alătura lui Ishido şi de a nărui ocazia pe care o aveau. Dezvăluiţi-i toate planurile voastre.

Igurashi se împotrivi înfierbântat.

— Din clipa în care Jozen află ce facem noi, o să trimită un mesaj seniorului Ishido. E prea important ca să n-o facă. Ishido o să ne fure planul şi suntem terminaţi.

— O să urmărim mesagerul şi-l ucidem când o să ne fie la îndemână.

Yabu se înroşi.

— Pergamentul acela era semnat de cele mai înalte autorităţi din ţară. Toţi călătoresc sub protecţia regenţilor. Trebuie să fi nebun să sugerezi un asemenea lucru. Asta m-ar scoate în afara legii.

Omi clătină capul păstrându-şi siguranţa pe chip.

— Cred că Yodoko-sama şi ceilalţi au fost prostiţi, aşa cum a fost şi Înălţimea Sa Imperială, de către trădătorul Ishido. Trebuie să apărăm puştile, Alteţă. Trebuie să oprim orice mesager.

— Tăcere! Sfatul tău e o nebunie!

Omi se plecă sub şfichiul glasului, dar îşi ridică privirea şi spuse liniştit:

— Atunci, vă rog să-mi îngăduiţi să-mi fac seppuku, Alteţă. Dar mai întâi, vă rog, să-mi îngăduiţi să termin. Nu mi-aş îndeplini datoria dacă n-aş încerca să vă apăr. Vă cer această ultimă favoare ca un vasal credincios.

— Termină!

— Acum nu există nici un Consiliu al Regenţilor, aşa că nu există nici protecţie legală pentru acest Jozen neobrăzat şi prost crescut şi pentru oamenii lui, doar dacă nu vă plecaţi în faţa unui document ilegal din… Era să spună „slăbiciune”, dar schimbă cuvântul şi-şi păstra vocea autoritară. Prea mare încredere, ca şi ceilalţi, Alteţă. Acum Consiliul nu există. Ei nu vă pot porunci ce să faceţi, nici vouă şi nici altcuiva. Odată numit, da, poate s-o facă, şi atunci va trebui să vă supuneţi. Dar acum, câţi dintre

daimyo se vor supune înainte ca poruncile legale să fie date? Doar aliaţii lui Ishido, neh? Nu sunt Iwari, Mikawa, Totomi şi Sugura, toate domeniile astea, stăpânite de rudele sale şi aliaţi pe faţă cu el? Documentul ăsta înseamnă război, fără îndoială. Da, dar vă implor să îl purtaţi după voia voastră, nu a lui Ishido. Priviţi ameninţarea asta cu dispreţul pe care îl merită. Toranaga n-a fost niciodată înfrânt în luptă. Ishido a fost. Toranaga s-a ferit să se alăture atacului dezastruos al lui Taiko asupra Coreei. Ishido nu. Toranaga sprijină corăbiile şi comerţul. Ishido nu. Toranaga vrea flota barbarului – nu l-aţi sfătuit personal? Ishido nu. Ishido va închide imperiul. Toranaga îl va păstra deschis. Dacă câştigă, Ishido îi va da lui Ikawa Jikkyu feuda voastră ereditară – Izu. Toranaga vă va da toate provinciile luiJikkyu. Sunteţi principalul aliat al lui Toranaga. Nu v-a dat sabia lui? Nu v-a dat conducerea puşcaşilor lui? Nu garantează armele puşcaşilor o victorie, prin surprindere? Ce v-a dat în schimb ţăranul Ishido? Trimite un samurai ronin, lipsit de bună-cuviinţă, cu poruncă să vă facă de râs în propria provincie. Eu spun că Toranaga Minowara este singura voastră şansă. Trebuie să fiţi alături de el.

Se înclină şi aşteptă în tăcere.

Yabu aruncă o privire la Igurashi.

— Ei bine?

— Sunt de-acord cu Omi-san, Alteţă. Faţa lui Igurashi oglindea îngrijorarea. Cât despre uciderea mesagerului, cred că ar fi periculos, e fără întoarcere, Alteţă. Jozen va trimite cu siguranţă unul sau doi, mâine. Poate ar putea să dispară ucişi de bandiţi… se opri în mijlocul frazei. Porumbei călători. Erau două coşuri cu ei, pe caii de povară ai lui Jozen.

— Va trebui să-i otrăvim la noapte, spuse Omi.

— Cum? Sunt păziţi cu toţii.

— Nu ştiu. Dar trebuie să fie îndepărtaţi sau schilodiţi înainte de răsăritul soarelui.

Yabu spuse:

— Igurashi, trimite oameni să-l urmărească pe Jozen de-ndată. Vezi dacă şi-a trimis vreun porumbel acuma, astăzi!

— Vă sfătuiesc să trimiteţi toţi şoimarii noştri cu şoimii către est, tot acum, adăugă Omi grăbit.

Igurashi spuse:

— O să bănuiască trădarea dacă-şi vede păsările doborâte sau schilodite.

Omi ridică din umeri.

— Trebuie să fie oprit.

Igurashi privi către Yabu.

Yabu încuviinţă resemnat.

— Fă-o!

Când Igurashi se întoarse, spuse:

— Omi-san, mi-a trecut prin minte un lucru. Multe dintre cele ce ai spus despre Jikkyu şi seniorul Ishido sunt adevărate. Iar dacă ne sfătuieşti să facem să dispară mesagerii, de ce să ne mai pierdem vremea cu Jozen? De ce să-i mai spunem ceva? De ce să nu-l ucidem deîndată?

— De ce nu, într-adevăr? Numai dacă nu cumva asta nu îl distrează pe Yabu-sama. Sunt de acord că planul tău e mai bun, Igurashi-san, spuse Omi.

Amândoi bărbaţii priveau acum la Yabu.

— Cum pot să ţin armele ascunse? îi întrebă.

— Ucideţi-l pe Jozen dimpreună cu oamenii săi, răspunse Omi.

— Nu-i altă cale?

Omi îşi clătină capul. Igurashi îşi clătină capul.

— Poate m-aş putea tocmi cu Ishido, spuse Yabu cutremurat, încercând să găsească o cale de ieşire din capcană. Ai dreptate în ceea ce priveşte timpul. Am zece zile, paisprezece, în cel mai bun caz. Cum să mă port cu Jozen şi totuşi să-mi las timp de mişcare?

— Ar fi înţelept să vă prefaceţi că plecaţi la Osaka, spuse Omi. Dar nu e nici un rău să-l informaţi de îndată pe Toranaga, neh? Unul dintre porumbeii noştri ar putea

ajunge la el înainte de căderea serii. Poate. Nu e nici un rău în asta.

Igurashi spuse:

— Aţi putea să-i spuneţi seniorului Toranaga despre sosirea lui Jozen şi despre întrunirea Consiliului în douăzeci de zile, da. Dar despre cealaltă, despre asasinarea seniorului Ito, asta-i prea primejdios ca să fie scris, chiar dacă… Mult prea primejdios, neh?

— Aşa e. Nimic despre Ito. Toranaga trebuie să se gândească la asta el singur. E limpede, neh?

— Da, Alteţă. De neînchipuit, dar limpede.

Omi aştepta în tăcere, mintea lui căutând înfrigurată o soluţie. Ochii lui Yabu erau aţintiţi asupra lui, dar nu-i era teamă. Sfatul său fusese sănătos şi oferit doar pentru apărarea clanului, familiei şi a lui Yabu, actualul conducător al clanului. Hotărârea sa de a-l înlătura pe Yabu şi a schimba conducerea nu-l împiedica să-i dea acestuia un sfat înţelept. Şi era pregătit să moară, dacă Yabu era atât de prost să nu accepte ceea ce era atât de vădit adevărat, căci atunci în curând nu va mai fi nici un clan de condus. Karma.

Yabu se aplecă înainte încă nehotărât.

— Există vreo cale de al îndepărta pe Jozen şi oamenii lui, fără vreun pericol pentru mine, ca să pot rămâne neangajat încă zece zile?

— Naga. Împingeţi-l în cursă pe Naga, spuse simplu Omi.

Pe înserat, Blackthorne şi Mariko sosiră călări la poarta casei sale, urmaţi de ceilalţi călăreţi. Amândoi erau obosiţi. Ea călărea bărbăteşte, purtând pantaloni largi şi o pelerină strânsă cu o cingătoare. Avea o pălărie cu boruri mari şi mănuşi, ca s-o apere de soare. Chiar şi ţărăncile încercau să-şi apere faţa şi mâinile de razele soarelui. Din timpuri străvechi, cu cât era pielea mai închisă, cu atât omul era mai de rând, cu cât era mai albă, cu atât mai preţuit.

Servitorii apucară caii de frâie şi-i purtară spre grajd. Blackthorne dădu drumul suitei într-o japoneză acceptabilă

şi o salută pe Fujiko, care-l aştepta mândră pe verandă, ca de obicei.

— Pot să-ţi ofer cha, Anjin-san? spuse ea ceremonios, ca de obicei.

— Nu, spuse şi el ca de-obicei. Mai întâi o să fac o baie. Apoi saké şi ceva de mâncare.

Şi, ca de obicei, îi răspunse la plecăciune şi porni pe un coridor către spatele casei, în grădină, de-a lungul cărării care ducea la casa de baie făcută din chirpici. Un servitor îi luă hainele şi el intră înăuntru şi se aşează jos, gol. Alt servitor îi frecă spatele, îl săpuni, îi clăbuci părul şi turnă apă peste el ca să îndepărteze spuma şi murdăria. Apoi, complet curat, intră treptat, pentru că apa era foarte fierbinte, în cada uriaşă de fier şi se lungi în ea.

— Iisuse Cristoase, e grozav! exclamă şi cu ochii închişi, şi cu sudoarea prelingându-i-se pe frunte, lăsă căldura să i se strecoare în muşchi.

Auzi uşa deschizându-se şi vocea lui Suwo spunând „bună seara, stăpâne!”, şi multe alte cuvinte japoneze, pe care nu le înţelese. Dar în seara asta era prea obosit ca să încerce să pălăvrăgească cu Suwo. Şi baia, aşa cum Mariko îi explicase de multe ori, „nu este doar pentru curăţatul pielii, baia e un dar al nostru dat de zei, sau de Dumnezeu, o plăcere binecuvântată de care să te bucuri şi pe care trebuie s-o înţelegi astfel”.

— Nu vorbă, Suwo, spuse. Astă seară vreau gândesc.

— Da, stăpâne. Vă cer iertare dar ar trebui să spuneţi: „astă seară aş vrea să mă gândesc”.

— Astă seară aş vrea să mă gândesc, repetă Blackthorne, corect, în japoneză, încercând să-şi fixeze în minte sunetele aproape de neînţeles, bucuros să fie îndrumat, dar şi foarte sătul de asta.

— Unde este gramatica-dicţionar? o întrebase pe Mariko de cum o văzuse în acea dimineaţă. Yabu-sama a mai făcut o cerere pentru ea?

— Da. Te rog ai răbdare, Anjin-san. Va sosi în curând.

— Era vorba să fie trimisă cu galera şi trupele. N-a sosit. Trupele şi armele au sosit, dar nu cărţile. Am noroc că eşti aici. Ar fi imposibil fără dumneata.

— Greu, dar nu imposibil, Anjin-san.

— Cum spun: „Nu, aşa e greşit! Trebuie să alergaţi toţi ca o echipă, să vă opriţi ca o echipă, să ochiţi şi să trageţi ca o echipă?”

— Cu cine vorbeşti, Anjin-san? întrebase ea.

Şi-apoi din nou simţise cum Creşte în el nemulţumirea.

— Este foarte greu, Mariko-san.

— O, nu, Anjin-san, japoneza este foarte simplu de vorbit, faţă de alte limbi. Nu sunt articole, nu există conjugări, sau infinitive. Toate verbele sunt regulate, se termină în masu şi poţi să spui aproape orice, folosind numai prezentul, dacă vrei. Ca să întrebi ceva, doar adaugi ka după verb. Pentru negaţie doar schimbi masu în masen. Ce poate fi mai uşor? Yukimasu înseamnă „eu plec”, dar tot atât de bine „tu, el, ea, noi sau ei pleacă” sau „vor pleca”, sau chiar „au plecat”. Chiar şi pluralul şi singularul sunt la fel. Tsuma înseamnă „nevastă” sau „neveste”. Foarte simplu.

— Bine, atunci cum faci deosebirea între „eu plec” – yukimasu – şi „ei au plecat” – yukimasu?

— Prin intonaţie, Anjin-san, şi ton. Ascultă: yukimasu – yukimasu.

— Dar amândouă sună exact la fel.

— Ah, Anjin-san, asta pentru că gândeşti în propria ta limbă. Ca să înţelegi japoneza, trebuie să gândeşti în japoneză. Nu uita că limba noastră este limba infinitului. Este totul atât de simplu, Anjin-san. Schimbă-ţi doar felul de a vedea lumea. Japoneza e ca învăţarea unei noi arte, desprinsă de lume… E totul atât de simplu.

— Rahat, murmurase în engleză şi se simţise mai bine.

— Ce? Ce-ai spus?

— Nimic, dar ce spui nu are sens.

— Învaţă caracterele scrise, spusese Mariko.

— Nu pot, mi-ar lua prea mult. Pentru mine n-au nici un înţeles.
— Uite, sunt într-adevăr nişte desene simple, Anjin-san. Chinezii sunt foarte deştepţi. Am împrumutat scrierea lor acum o mie de ani. Uite, ia acest caracter sau simbol, pentru porc.
— N-arată a porc.
— Odată a semănat, Anjin-san. Lasă-mă să-ţi arăt. Iată. Adaugă simbolul pentru acoperiş, deasupra simbolului pentru porc şi ce ai?
— Un porc şi-un acoperiş.
— Dar ce-nseamnă asta, noul caracter?
— Nu ştiu.
— Casă". În vremurile vechi, chinezii socoteau că un porc sub un acoperiş însemna casă. Nu erau budişti, ei mâncau carne, aşa că pentru ei, ca ţărani, un porc reprezenta bogăţie, deci o casă bună. De-aici şi caracterul.
— Dar cum îl rosteşti?
— Asta depinde, dacă eşti chinez sau japonez.
— Oh ko!
— Oh ko! într-adevăr, râsese ea. Iată un alt caracter. Simbolul pentru acoperiş şi simbolul pentru porc şi simbolul pentru femeie. Un acoperiş cu doi porci dedesubt, înseamnă mulţumire. Un acoperiş cu două femei dedesubt, înseamnă neînţelegere, neh?
— Fără-ndoială.
— Desigur, chinezii sunt foarte proşti în multe privinţe, iar femeile lor nu sunt educate aşa cum sunt femeile de aici. Nu e nici o neînţelegere în casa ta, nu-i aşa?
Blackthorne cugeta la asta acum, în cea de-a douăsprezecea zi a renaşterii sale. Nu, nu era nici o neînţelegere. Dar nici nu era o casă. Fujiko era doar ca o menajeră de încredere şi noaptea asta, când ei se vor duce să se culce, cuverturile vor fi desfăcute şi ea va sta îngenunchiată lângă ele, răbdătoare, fără nici o expresie. Va fi îmbrăcată în chimonoul său de dormit, care era

asemănător cu un chimonou de zi, dar mai moale şi numai cu o eşarfă lejeră în locul obi-ului ţeapăn din jurul mijlocului.

— Mulţumesc, doamnă, avea să spună el. Noapte bună. Ea avea să se încline şi să plece tăcută către camera vecină, lângă cea în care dormea Mariko. Apoi el se va băga sub plasa fină de mătase, împotriva ţânţarilor. Nu mai văzuse niciodată până acum asemenea poloage. Apoi avea să stea lungit pe spate, mulţumit, în noapte, ascultând cele câteva insecte zumzăind afară şi-şi va lăsa gândurile să rătăcească asupra Corăbiei Negre şi cât de importantă era ea pentru Japonia. Fără portughezi nu exista comerţ cu China şi nici mătase pentru îmbrăcăminte sau pentru poloage. Chiar şi acum, deşi sezonul umed abia începea, le cunoştea valoarea. Dacă noaptea dormea agitat, o slujnică avea să deschidă uşa aproape imediat ca să întrebe dacă doreşte ceva. Odată nu înţelesese. Îi făcuse semn slujnicei să plece şi ieşise în grădină, aşezându-se pe trepte, ca să privească luna. După câteva clipe apăruse Fujiko, ciufulită şi somnoroasă şi se aşezase tăcută în spatele lui.

— Pot să-ţi aduc ceva, stăpâne?

— Nu, mulţumesc. Te rog du-te şi te culcă.

Spusese ceva ce el nu înţelesese. Îi făcuse din nou semn să plece, aşa că ea vorbise răstit slujnicei, care o însoţea ca o umbră. În curând apăruse Mariko.

— Nu te simţi bine, Anjin-san?

— Ba da. Nu ştiu de ce te-au deranjat. Iisuse Cristoase, mă uit doar la lună. Nu puteam să dorm. Am vrut doar să iau puţin aer.

Fujiko îi vorbise şovăitoare, stânjenită, rănită de iritarea din vocea lui.

— Ea zice că ai trimis-o înapoi la culcare. Voia doar să ştii că nu este obiceiul nostru ca o soţie sau o concubină să doarmă în timp ce stăpânul ei stă treaz, asta-i tot, Anjin-san.

— Atunci va trebui să-şi schimbe obiceiurile. Mă trezesc noaptea. Singur. E un obicei de pe mare. Dorm foarte uşor

pe uscat.

— Da, Anjin-san.

Mariko explicase şi cele două femei plecaseră, dar Blackthorne ştia că Fujiko nu se dusese să se culce şi nu o făcuse până când nu se culcase şi el. Îl aştepta întotdeauna trează, indiferent de ora la care venea acasă. În unele nopţi plecase pe ţărm şi deşi insistase să fie lăsat singur, ştia că era urmărit şi păzit. Nu pentru că le era teamă că ar fi încercat să fugă, doar pentru că era obiceiul lor ca persoanele importante să aibă întotdeauna pe cineva în preajmă. In Anjiro el era foarte important.

Cu timpul se obişnui cu prezenţa ei. Era aşa cum spusese Mariko la început: „Gândeşte-te la ea ca la o piatră, sau la un panou-shoji, sau la un perete. Este datoria ei să te slujească."

Cu Mariko era altfel.

Era bucuros că ea rămăsese. Fără prezenţa ei n-ar fi putut începe niciodată instrucţia, iar de explicaţiile subtilităţilor strategiei nici n-ar fi putut fi vorba. O binecuvânta pe ea şi pe fratele Domingo, şi pe Alban Caradoc şi toţi ceilalţi dascăli ai săi.

Nu m-am gândit niciodată că războaiele vor fi atât de folositoare, cugetă. De mult, pe când corabia lui transporta o încărcătură de lână englezească la Anvers, o armată spaniolă năvălise asupra oraşului şi fiecare bărbat alergase la baricade şi la întărituri. Atacul surpriză al infanteriei spaniole fusese respins de focul armelor şi dibăcia manevrelor militare. Atunci îl văzuse pentru prima oară pe Wilhem, duce de Orania, mişcând regimentele ca piesele de şah, înaintând, retrăgându-se cu prefăcută panică, ca să se regrupeze din nou, să treacă din nou la asalt, cu armele fulgerând toate odată, sfâşiind măruntaie, salve asurzitoare rupând rândurile Invincibililor, prăvălindu-i, morţi sau urlând, duhoarea sângelui şi a pulberii de puşcă şi a urinii şi a cailor şi excremente umplându-ţi fiinţa, o bucurie

sălbatică, nestăvilită, de a ucide, punând stăpânire pe tine şi înzecindu-ţi puterea braţelor.

— Iisuse Cristoase, e grozav să fi învingător! spuse tare, în cadă.

— Stăpâne? spuse Suwo.

— Nimic, răspunse în japoneză. Eu vorbind – gândeam doar – gândeam doar, cu voce tare.

— Înţeleg, stăpâne. Da. Vă cer iertare.

Blackthorne se lăsă din nou furat de gânduri.

Mariko. Da, ea e de nepreţuit.

După acea primă noapte, când fusese gata să se sinucidă, nimic nu mai fusese spus. Ce ar mai fi fost de, spus?

Mă bucur că sunt atâtea de multe de făcut, îşi spuse. Nu e timp să te gândeşti decât aici, în cadă, în aceste câteva clipe, Nu ai niciodată destul timp ca să faci totul. Porunca e să te concentrezi asupra instrucţiei şi-a explicaţiilor şi nu asupra învăţăturii, dar, dorind să înveţi, încercând să înveţi, având nevoie să înveţi, ca să-ţi îndeplineşti promisiunea către Yabu. Niciodată îndeajuns de multe ore, întotdeauna istovit şi secătuit la vremea somnului, adormind îndată, ca să te trezeşti la revărsatul zorilor şi să călăreşti în goană către platou. Instrucţie toată dimineaţa, apoi o masă modestă, niciodată îndestulătoare şi niciodată carne. Apoi, în fiecare după-amiază până la căderea nopţii, câteodată până foarte târziu noaptea, cu Yabu şi cu Omi, cu Igurashi şi Naga, cu Zukimoto şi încă câţiva alţi ofiţeri, vorbind despre război, răspunzând la întrebări despre război. Cum se poartă războaiele. Războaiele barbarilor şi războaiele japonezilor. Pe apă şi pe uscat. Cu scribii întotdeauna însemnând totul. Multe, multe însemnări.

Câteodată cu Yabu singur.

Dar întotdeauna Mariko acolo, parte din el, vorbind pentru el şi pentru Yabu. Mariko purtându-se altfel cu el acum, el nemaisimţindu-se străin faţă de ea.

În alte zile scribii reciteau însemnările, verificând întotdeauna foarte meticulos, revizuind şi verificând din

nou, până acum când, după douăsprezece zile şi o sută de ore sau mai bine de explicaţii obositoare, amănunţite, începea să se închege un manual de război. Foarte precis şi periculos.

Periculos pentru cine? Nu pentru noi, englezii sau olandezii, care vom veni aici paşnici şi numai ca negustori. Periculos pentru inamicii lui Yabu, şi-ai lui Toranaga, şi duşmanii noştri portughezi şi spanioli, când vor încerca să cucerească Japonia, aşa cum au făcut-o peste tot, în fiece teritoriu nou descoperit. Mai întâi sosesc popii, apoi conchistadorii.

Dar nu aici, îşi zise cu mare mulţumire. Niciodată aici, acum. Manualul e pavăză şi dovadă pentru asta. De va exista un răgaz de câţiva ani ca să răspândească cunoştiinţele lui, aici nu vor putea cuceri nimic.

— Anjin-san?

— Hai, Mariko-san!

Ea se înclină.

— Yabu-ko wa kiden no goshusseki o kon-ya wa hitsuo to senu to oserareru, Anjin-san.

Cuvintele se formară încet în cap. „Seniorul Yabu nu cere să te vadă în noaptea asta.”

— Ichi-ban, spuse fericit. Domo.

— Gomen nasai, Anjin-san. Anatawa…

— Da, Mariko-san, o întrerupse, fierbinţeala apei golindu-l de forţe. Ştiu că trebuia s-o spun altfel, dar acum nu vreau să mai vorbesc japoneza. Nu în seara asta. Acum mă simt ca un şcolar care a scăpat de şcoală pentru toată vacanţa de Crăciun. Înţelegi că acestea vor fi primele ore libere pe care le-am avut de când am ajuns aici?

— Da. Sigur că da, ea se strâmbă ghiduş. Şi înţelegi, senhor căpitan-pilot Blackthorne, că acestea vor fi primele ore libere pe care le am de când am ajuns aici?

El râse. Ea purta un halat gros de bumbac, de baie, lejer şi un prosop în jurul capului ca să-i apere părul. În fiecare

seară, de-ndată ce începea masajul lui, ea se îmbăia, câteodată singură, câteodată cu Fujiko.

— Gata, poţi veni, spuse, începând să se ridice.

— O, te rog nu, nu vreau să te tulbur.

— Atunci vino şi dumneata. E minunat.

— Mulţumesc, abia aştept să dau jos sudoarea şi praful.

Îşi scoase halatul şi se aşează jos pe scăunel. Un slujitor începu s-o săpunească, Suwo aşteptând răbdător lângă masa de masaj.

— Chiar este ca o vacanţă, spuse la fel de fericită.

Prima dată când Blackthorne o văzuse goală, în ziua în care înotaseră, se simţise nespus de tulburat. Acum goliciunea ei, în sine, nu-l mai afecta fizic. Trăind alături, după obiceiul japonez, într-o casă japoneză, unde pereţii erau de hârtie, iar camerele puteau sluji în mai multe feluri, o văzuse dezbrăcată mai mult sau mai puţin, de multe ori. O văzuse chiar uşurându-se.

— Ce poate fi mai firesc, Anjin-san? Trupurile sunt fireşti şi diferenţele dintre bărbat şi femeie sunt fireşti, neh?

— Da, dar e, hâm, doar că suntem învăţaţi altfel.

— Dar acum eşti aici şi obiceiurile noastre sunt şi obiceiurile dumitale şi ce e firesc e firesc, neh?

Firesc era să-ţi faci nevoile în aer liber, dacă nu erau latrine sau găleţi, ridicându-ţi doar chimonoul sau desfăcându-l şi stând pe vine sau în picioare, toţi ceilalţi aşteptând politicoşi şi fără să privească, rareori existând paravane care să te ferească de ochii lor. Şi de ce ar dori cineva să se ferească? Şi curând unul dintre ţărani va strânge fecalele şi le va amesteca cu apă, ca să fertilizeze recoltele. Excrementele şi urina umană erau singura sursă serioasă de fertilizare din imperiu. Erau puţini cai şi bivoli şi nici o altă sursă animală. Aşa că fiecare rămăşiţă umană era adunată şi vândută fermierilor din toată ţara.

Şi după ce îi vedeai pe cei înstăriţi şi pe cei săraci desfăcându-şi sau ridicându-şi chimonourile, aşezându-se

pe vine sau cu picioarele desfăcute, nu prea mai ai de ce să te simţi stânjenit.

— E vreun motiv, Anjin-san?

— Nu

— Bine, spusese ea foarte mulţumită. În curând îţi va place peştele crud şi algele de mare proaspete, şi-atunci vei fi într-adevăr hatamoto.

Slujnica turnă apă peste ea. Limpezită, Mariko păşi în cadă, şi se aşează în faţa lui cu un suspin prelung de mulţumire, cu micul crucifix legănându-i-se între sâni.

— Cum poţi să faci asta? spuse.

— Ce?

— Să intri atât de repede. E atât de fierbinte.

— Nu ştiu, Anjin-san, dar i-am rugat să mai pună lemne pe foc şi să mai încălzească apa. Pentru tine Fujiko întotdeauna se îngrijeşte să fie – noi am spune, călduţă.

— Dacă asta înseamnă călduţă, atunci eu sunt popă.

— Ce?

— Nimic.

Fierbinţeala apei îi moleşea şi ei lânceziră un timp fără să spună un cuvânt.

Mai târziu ea spuse:

— Ce ţi-ar place să faci în seara asta, Anjin-san?

— Dacă am fi în Londra am… Blackthorne se opri. N-am să mă gândesc la ei, îşi spuse. Sau la Londra. Asta a trecut. Asta nu există. Numai aici există.

— Dacă?

Ea îl privea văzând schimbarea.

— Am merge la un teatru şi-am vedea o piesă, spuse, stăpânindu-se. Aveţi piese aici?

— O, da, Anjin-san. Piesele sunt foarte populare la noi. Lui Taiko îi plăcea să joace în ele, ca să-şi distreze oaspeţii. Şi chiar şi seniorului Toranaga îi place asta. Şi bineînţeles sunt multe trupe ambulante pentru oamenii de rând. Dar piesele noastre nu se aseamănă cu ale voastre, aşa cred. Aici actorii şi actriţele poartă măşti. Noi numim piesele Noh. Au o parte

de muzică, o parte de dans şi cele mai multe sunt foarte triste, foarte tragice, piese istorice. Unele sunt comedii. Am vedea o comedie, sau poate o piesă religioasă?

— Nu, am merge la teatrul Globe şi am vedea ceva de un autor numit Shakespeare. Îmi place mai mult decât Ben Jonson sau Marlowe. Poate am vedea Îmblânzirea scorpiei, sau Visul unei nopţi de vară, sau Romeo şi Julieta. Am luat-o pe soţia mea odată la Romeo şi Julieta şi i-a plăcut foarte mult. Îi explică acţiunea.

Pe cele mai multe, Mariko le găsi de neînţeles.

— Aici ar fi de neconceput ca o fată să nu se supună tatălui ei. Dar e atât de trist, neh? Trist pentru tânăra fată şi pentru băiat. Avea numai treisprezece ani? Toate doamnele voastre se căsătoresc atât de tinere?

— Nu. De obicei la cincisprezece sau şaisprezece. Soţia mea avea şaptesprezece când ne-am căsătorit. Tu câţi ani aveai?

— Doar cincisprezece, Anjin-san. O umbră îi trecu peste faţă, dar el n-o băgă în seamă. Şi după piesă, ce-am face?

— Te-aş duce undeva să mâncăm. Am merge la Stone's Chop House pe Fetter Lane sau la Cheshire Cheese în Fleet Street. Sunt hanuri unde mâncarea e deosebită.

— Ce-ai mânca?

— Mai bine nu-mi aduc aminte, spuse cu un zâmbet leneş, readucându-şi gândurile către prezent. Nu pot să-mi amintesc. Ne aflăm aici şi-aici o să mâncăm şi-o să-mi placă peştele crud, şi karma e karma. Se cufundă mai adânc în cadă. Un cuvânt minunat karma, şi-o idee minunată. Mi-ai fost de un nemăsurat ajutor, Mariko-san.

— E plăcerea mea să-ţi fiu cât de puţin de folos. Mariko se destinse în apa caldă. Fujiko are ceva special de mâncare pentru dumneata deseară.

— Oh?

— Ea a cumpărat un… cred că voi îi spuneţi fazan. Este o pasăre mare. Unul dintre şoimari a prins-o pentru ea.

— Un fazan? E adevărat? Honto?

— Honto, răspunse ea. Fujiko i-a rugat să vâneze pentru tine. Şi m-a rugat să ţi-o spun.

— Cum a fost gătit?

— Unul dintre soldaţi a văzut cum îl prepară portughezii şi i-a povestit lui Fujiko-san. Ea te roagă să fii înţelegător, dacă nu a fost gătit cum se cuvine.

— Dar cum îl face… cum o să-l facă bucătarii?

Se corectă, pentru că doar slujnicele găteau şi făceau curat în casă.

— I s-a spus că mai întâi trebuie smulse toate penele, apoi… apoi scoase măruntaiele. Mariko îşi stăpâni sila. Apoi pasărea este fie tăiată în bucăţi mărunte şi prăjită în ulei, sau fiartă cu sare şi mirodenii. Strâmbă din nas. Câteodată o învelesc în noroi şi o pun în cărbune şi o coc. Noi nu avem cuptoare, Anjin-san. Aşa că va fi prăjită. Sper că va fi cum trebuie.

— Sunt sigur că va fi perfect, spuse, convins că nu va putea fi mâncat.

Ea râse.

— Uneori te trădezi atât de uşor, Anjin-san.

— Nu înţelegi cât de importantă este hrana! Zâmbi fără să vrea. Ai dreptate. N-ar trebui să mă intereseze mâncarea, dar nu-mi pot stăpâni foamea.

— Ai s-o poţi face în curând. Ai să înveţi chiar să bei ceai dintr-o ceaşcă goală.

— Ce?

— Nu e locul să-ţi explic asta, Anjin-san, şi nici timpul. Pentru asta trebuie să fi foarte limpede şi foarte ager. E nevoie de un apus de soare liniştit, sau un răsărit. Într-o zi am să-ţi arăt cum se face, pentru ceea ce ai făcut. O, este atât de bine să zaci aici, nu-i aşa? O baie este într-adevăr un dar al lui Dumnezeu. Auzi slujitorii afară, dincolo de perete, înteţind focul. Îndură fierbinţeala crescândă cât fu în stare, apoi ieşi din apă pe jumătate sprijinit de Suwo, şi se întinse pe spate gâfiind, pe prosopul gros. Degetele bătrânului îl pipăiră. Blackthorne ar fi ţipat de plăcere.

— E atât de bine…
— Te-ai schimbat atât de mult în ultimele zile, Anjin-san.
— Oare?
— O, da, de la renaşterea ta – da, foarte mult.
Încercă să-şi reamintească prima noapte, dar nu reuşi mare lucru. Cumva izbutise să ajungă înapoi pe propriile picioare. Fujiko şi servitorii îl ajutaseră să se întindă în pat. După un somn fără vise, se trezise în zori şi plecase să înoate. Apoi, uscându-se la soare, îi mulţumise Domnului pentru putere şi pentru cheia pe care i-o dăduse Mariko. Mai târziu, mergând către casă, salutase sătenii, ştiind în taină că şi ei, şi el, scăpaseră de blestemul lui Yabu.
Când sosise Mariko, trimisese după Mura.
— Mariko-san, te rog, spune-i lui Mura asta: avem o problemă, tu şi eu. O vom rezolva împreună. Vreau să merg la şcoala din sat. Să învăţ să vorbesc cu copiii.
— Ei n-au şcoală, Anjin-san.
— Niciuna?
— Nu. Mura spune că este o mânăstire la câţiva ri către vest şi călugării ar putea să te înveţe scrisul şi cititul dacă vrei. Dar acesta este un sat, Anjin-san. Copiii de aici trebuie să înveţe obiceiurile peştilor, marea, să facă năvoade, să sădească şi să crească orez şi alte grâne. Mai rămâne puţin timp. pentru altceva, fără să mai vorbim de scris şi citit, şi desigur, părinţii şi bunicii îşi învaţă copiii, ca întotdeauna.
— Atunci, cum pot să învăţ când ai să fii plecată?
— Seniorul Toranaga îţi va trimite cărţile.
— Cărţile nu-mi sunt de-ajuns.
— Totul va fi bine, Anjin-san.
— Da. Poate. Dar spune-i starostelui că de câte ori fac o greşeală, oricine – oricine, chiar şi un copil – trebuie să mă îndrepte de-ndată. O poruncesc.
— El spune, mulţumesc, Anjin-san.
— Vorbeşte cineva de-aici portugheză?
— El spune, nu.
— Cineva de prin apropiere?

— Iyé, Anjin-san.

— Mariko-san, trebuie să am pe cineva, după ce pleci dumneata.

— Am să-i spun lui Yabu-san de cele ce-ai zis.

— Mura-san…

— El spune că nu trebuie să foloseşti san când vorbeşti cu el sau cu alt sătean. Ei sunt mai prejos. Nu este corect pentru dumneata să spui san celor ce sunt mai prejos de tine.

Fujiko se înclinase şi ea până la pământ în prima zi.

— Fujiko-san îţi urează bun venit, Anjin-san. Ea spune că i-ai făcut o mare onoare şi te roagă s-o ierţi pentru purtarea urâtă de pe navă. E onorată să fie concubina şi stăpâna casei dumitale. Te întreabă dacă vei păstra săbiile, căci i-ar face mare plăcere. Au fost ale tatălui ei care este mort. Nu le-a dat soţului ei, pentru că acesta le avea pe-ale sale.

— Mulţumeşte-i şi spune-i că mă simt onorat că este concubina mea, spusese.

Mariko se înclinase deasemenea, oficial, ceremonios.

— Eşti într-o viaţă nouă, acum, Anjin-san. Te privim cu alţi ochi. E obiceiul nostru să fim ceremonioşi câteodată şi foarte serioşi. Mi-ai deschis ochii, foarte mult. Mai demult erai doar un bărbat pentru mine. Te rog, iartă-mi prostia. Acum ai dovedit că eşti samurai. Acum eşti samurai. Te rog iartă-mi lipsa de cuviinţă de până acum.

Se simţise foarte mare în acea zi. Dar pasul către moarte, pe care-l făcuse de bunăvoie, îl schimbase mai mult decât îşi dăduse seama, şi-l însemnase pentru totdeauna, mai mult decât toate celelalte întâlniri cu moartea de până atunci, luate la un loc.

Te bizuiai pe Omi? se întrebă. Că Omi va opri lovitura?' Nu i-ai dat destul de înţeles ce ai de gând să faci?

Nu ştiu. Ştiu doar că mă bucur că a fost pregătit, îşi răspunse sincer, Blackthorne. Încă o viaţă s-a dus.

— Asta-i cea de-a noua viaţă a mea. Ultima, spuse tare.

Degetele lui Suwo se opriră deîndată.

— Ce? întrebă Mariko. Ce-ai spus, Anjin-san?
— Nimic. N-am spus nimic, răspunse încurcat.
— Te doare, stăpâne? întrebă Suwo.
— Nu.
Suwo mai spuse ceva ce el înţelese.
— Dozo?
Mariko spuse de departe:
— Vrea să-ţi maseze spatele, acum.
Blackthorne se răsuci pe burtă, şi repetă cuvintele japoneze şi le uită într-o clipă. O vedea prin aburi. Răsufla adânc, cu capul uşor dat pe spate, şi cu pielea trandafirie. Cum poate suporta căldura? se întrebă. Obişnuinţa, cred, din copilărie.
Degetele lui Suwo îl umpleau de plăcere şi el aţipi.
La ce mă gândeam?
Te gândeai la cea de-a noua viaţă, ultima ta viaţă şi erai înspăimântat amintindu-ţi superstiţia. Dar e o prostie aici, în acest Tărâm al Zeilor, să fii superstiţios. Lucrurile sunt altfel aici şi asta e pentru totdeauna. Astăzi e veşnicia.
Mâine se pot întâmpla multe.
Astăzi mă supun legilor lor.
Aşa să fie.
Slujnica aduse tava acoperită. O ţinea ridicată deasupra capului aşa cum era obiceiul, astfel ca răsuflarea ei să nu prihănească mâncarea. Îngenunchie grijulie şi-o aşează atentă pe măsuţa de servit din faţa lui Blackthorne. Pe fiecare măsuţă se aflau boluri şi beţişoare, ceşti de sake şi şerveţele şi-un mic aranjament floral. Fujiko şi Mariko stăteau în faţa lui. Purtau flori şi piepteni de argint în păr. Chimonoul lui Fujiko avea un desen cu peşti verde pal pe un fond alb, iar obi-ul ei era auriu. Al lui Mariko era negru cu roşu, cu o broderie fină din fir de argint, de crizanteme, şi un obi cu carouri roşii şi argintii. Amândouă erau parfumate ca întotdeauna. Fuseseră aprinse arome ca să depărteze insectele nopţii.

Blackthorne se ţinea de multă vreme serios. Ştia că orice semn de nemulţumire din partea lui avea să le strice seara. Dacă putuseră fi prinşi fazani, trebuia să mai fie şi alt vânat, cugetă. Avea cal şi pistoale şi putea să vâneze el însuşi, doar să-şi fi făcut timp.

Fujiko se aplecă şi ridică capacul de deasupra tăvii. Bucăţile mici de carne prăjită erau maronii şi păreau perfecte. Începu să saliveze simţind mirosul. Luă încetişor, cu beţişoarele, o bucată de carne, rugându-se să n-o scape şi mestecă. Era tare şi uscată, dar nu mai mâncase carne de atâta vreme, aşa că i se părea delicioasă. Încă o bucată. Oftă de plăcere.

— Ichi-ban, ichi-ban, zău.

Fujiko se împurpură şi-i turnă saké ca să-şi ascundă faţa. Mariko îşi făcea vânt cu evantaiul care părea o libelulă purpurie. Blackthorne dădu vinul pe gât şi mai mâncă o bucată şi-şi mai turnă vin, oferind, după obicei, ceaşca sa plină lui Fujiko. Ea refuză aşa cum cerea datina, dar în seara asta el insistă, aşa că ea goli ceaşca înecându-se uşor. Mariko refuză şi ea, apoi se lăsă şi ea înduplecată. Apoi el atacă fazanul încercând să nu fie prea lacom. Femeile abia se atinseră de porţiile lor mici, de legume şi peşte. Asta nu-l deranjă, pentru că era obiceiul ca femeile să mănânce înainte sau după, astfel ca întreaga lor atenţie să fie îndreptată asupra stăpânului.

Mâncă întregul fazan şi trei boluri de orez şi sorbi zgomotos saké-ul, ceea ce, de asemeni ţinea de bunele maniere. Se simţea sătul pentru prima dată de luni de zile. În timpul mesei, băuse şase clondire cu vin fierbinte, Mariko şi Fujiko, împreună, două. Acum erau aprinse la faţă şi chicoteau caraghios.

Mariko pufni şi îşi duse mâna la gură.

— Aş vrea să pot bea saké ca dumneata, Anjin-san. Bei saké mai grozav decât orice alt bărbat pe care îl ştiu. Pun rămăşag că ai putea fi cel mai bun din Izu. Aş putea câştiga o mulţime de bani cu dumneata!

— Credeam că samuraii condamnă jocurile de noroc.

— O, desigur, fără îndoială că le condamnă. Nu sunt toţi negustori sau ţărani, dar nu toţi samuraii sunt atât de tari şi mulţi – cum aţi spune voi – mulţi pariază ca portughezii.

— Femeile pariază?

— O, da. Foarte mult. Dar numai între ele şi pe sume mici şi întotdeauna astfel ca soţii lor să nu afle.

Traduse veselă pentru Fujiko, care era mult mai aprinsă la faţă decât ea.

— Concubina dumitale întreabă dacă englezii pariază. Dacă vă plac rămăşagurile.

— Este distracţia noastră naţională. Şi le povesti despre cursele de cai, despre popice, despre luptele între tauri şi

câini, despre cursele de ogari şi vânătorile de vulpi şi cele cu şoimi, despre jocul cu bile şi despre noile companii pe acţiuni şi scrisorile de valori, despre trageri la ţintă şi aruncări cu săgeţi, despre loterii şi box, şi jocuri de cărţi, şi trântă, şi zaruri, şi jocul de dame, şi domino, şi despre bâlciuri şi roata norocului, pe care poţi să pui câte un gologan pe fiecare număr.

— Dar cum mai găsiţi timp să trăiţi, să purtaţi războaie, să împărţiţi perna? întrebă Fujiko.

— E întotdeauna timp pentru asta.

Ochii lor se întâlniră pentru un moment, dar nu putu citi nimic în ai ei, doar mulţumire şi, poate, prea mult vin.

Mariko îl rugă să cânte cântecul marinăresc pentru Fujiko şi el îl cântă, iar ele îl felicitară, şi-i spuseră că era cel mai frumos pe care-l auziseră vreodată.

— Mai e saké?

— O, dumneata nu trebuie să torni, Anjin-san, aceasta e datoria femeilor! Nu ţi-am spus?

— Da, mai luaţi puţin, dozo.

— Mai bine nu. Cred că am să mă prăbuşesc.

Mariko îşi flutură puternic evantaiul şi curentul de aer îi răvăşi firele de păr scăpate din coafura ei desăvârşită.

— Ai urechi frumoase, spuse.

— Şi dumneata. Eu – Fujiko-san şi cu mine credem că nasul dumitale este perfect, demn de un daimyo.

El rânji şi se înclină ceremonios. Apoi ele se înclinară la rândul lor. Marginile chimonoului lui Mariko se desfăcură în jurul gâtului, descoperind marginea purpurie a chimonoului de dedesubt şi curbura sânilor, care-l răscoli puternic.

— Saké, Anjin-san?

Întinse ceaşca cu mână sigură. Ea îi turnă privind atentă vasul, atingându-şi buzele cu vârful limbii din cauza concentrării.

Cu greu Fujiko mai acceptă puţin, deşi spuse că nu-şi mai simţea de loc picioarele. Tristeţea ei rezervată dispăruse în

această noapte şi părea din nou tânără. Blackthorne băgă de seamă că nu era atât de urâtă pe cât gândise.

Capul lui Jozen fierbea. Nu din cauza saké-ului, ci din pricina strategiei de război, de necrezut, pe care Yabu, Omi şi Igurashi i-o înfăţişaseră atât de deschis. Numai Naga, comandantul adjunct, fiul duşmanului său de moarte, nu rostise nici un cuvânt, păstrându-se toată seara rece, arogant, ţeapăn, cu trăsături asemănătoare lui Toranaga – nas mare pe o faţă smeadă

— Uluitor, Yabu-sama, spuse Jozen. Acum pot înţelege pricina acestei taine. Stăpânul meu o va înţelege şi el. Înţelept, foarte înţelept. Şi tu, Naga-san, ai stat tăcut toată seara. M-aş bucura să-ţi aud părerea. Ce crezi despre această mobilitate în manevră, această nouă strategie?

— Tatăl meu crede că toate posibilităţile de război trebuie să fie studiate, Jozen-san, spuse tânărul bărbat.

— Dar tu, care e părerea ta?

— Am fost trimis aici doar ca să mă supun, să observ, să ascult, să învăţ şi să verific. Nu să-mi dau părerea.

— Desigur, dar, fiind al doilea la comandă, aş spune, ca un valoros comandant adjunct, nu eşti de părere că această încercare a izbutit?

— Yabu-sama ori Omi-san ar trebui să vă răspundă la aceasta. Sau tatăl meu.

— Dar Yabu-sama a spus că toţi trebuie să vorbească liber în seara asta. Ce e de-ascuns? Suntem toţi prieteni, neh? Fiul atât de renumit al unui părinte atât de renumit trebuie să aibă o părere, neh?

Ochii lui Naga se îngustară sub înţepătură, dar nu răspunse.

— Oricine poate să vorbească liber, Naga-san, spuse Yabu. Ce crezi?

— Eu cred că folosind surpriza, această idee va câştiga o hărţuială sau poate o bătălie. Folosind surpriza, da. Dar după aceea? Vocea lui Naga era rece. Apoi toate părţile vor folosi acelaşi plan şi o mulţime de oameni vor muri fără

folos, măcelăriţi fără onoare, de un atacant care nu va şti nici măcar pe cine a omorât. Nu cred că tatăl meu va încuviinţa de fapt folosirea ei într-o bătălie adevărată.

— A spus el asta? întrebă Yabu tăios, fără să-i pese de Jozen.

— Nu, Yabu-sama. Este părerea mea, bineînţeles.

— Dar regimentul de muschete, nu eşti de acord cu el? Te dezgustă? întrebă Yabu întunecat.

Naga îl privi cu ochi morţi, de reptilă.

— Cu mare respect, deoarece mi-aţi cerut părerea, da, îl găsesc dezgustător. Înaintaşii noştri au ştiut întotdeauna pe cine ucid sau cine îi învinge. Aceasta este Bushido, calea noastră, Calea Războinicului, calea unui adevărat samurai. Cel mai bun bărbat învinge, neh? Dar acum? Cum poţi să-ţi dovedeşti valoarea în faţa stăpânului tău? Cum poate el răsplăti curajul? Să înfrunţi gloanţele e un act de curaj, dar şi o prostie în aceeaşi măsură. Care e valoarea unui astfel de gest? Armele de foc sunt împotriva codului samuraiului. Barbarii luptă în felul acesta. Ţăranii luptă în felul acesta. Nu înţelegeţi că până şi împuţiţi de negustori şi ţărani şi chiar eta ar putea să lupte în felul acesta? Jozen râse şi Naga continuă şi mai ameninţător: Câţiva ţărani fanatici ar putea să ucidă orice număr de samurai – dac-ar avea destule arme de foc! Da, ţăranii pot să ucidă pe oricare dintre noi, chiar şi pe seniorul Ishido, care vrea să îi ia locul tatălui meu.

Jozen îl întrerupse.

— Seniorul Ishido nu râvneşte la pământurile tatălui tău. Vrea doar să păstreze neatins imperiul, pentru moştenitorul lui de drept.

— Tatăl meu nu e o ameninţare pentru seniorul Yaemon, sau pentru împărăţie.

— Desigur, dar vorbeai despre ţărani. Seniorul Taiko a fost odată ţăran. Seniorul Ishido a fost odată ţăran. Eu am fost odată ţăran. Şi ronin!

Naga nu vroia ceartă. Ştia că nu se putea măsura cu Jozen, a cărui iscusinţă la folosirea sabiei şi toporului era renumită.

— Nu am încercat să vă insult stăpânul, sau pe dumneavoastră, sau pe oricine altcineva, Jozen-san. Vroiam să spun doar că noi, samuraii, – trebuie să luăm măsuri ca ţăranii să nu aibă niciodată arme de foc, sau niciunul dintre noi nu va mai fi în siguranţă.

— N-o să ne facem niciodată griji în privinţa ţăranilor sau a negustorilor.

— Aşa e, adăugă Yabu. Naga-san, sunt de acord cu o parte din cele spuse. Da, dar puştile sunt moderne. În curând toate bătăliile vor fi purtate cu puşti. Sunt de acord că e dezgustător, dar este felul în care se vor purta războaiele moderne. Şi-apoi va fi cum a fost întotdeauna: cei mai viteji samurai vor învinge.

— Nu, îmi pare rău, dar greşeşti, Yabu-sama! Ce ne-a spus blestematul de barbar, care-i esenţa strategiei lor? El singur a recunoscut că toate armatele lor sunt alcătuite din oameni angajaţi cu plată şi mercenari, neh? Mercenari! Aceştia nu au simţul datoriei faţă de stăpânii lor. Soldaţii luptă doar pentru plată şi pradă, să siluiască şi să-nfulece. N-a spus el că armatele lor sunt armate de ţărani? Asta au adus armele de foc lumii lor şi asta o să ne aducă şi nouă. Dacă aş avea putere i-aş zbura capul barbarului în noaptea asta, şi-aş scoate în afara legii armele de foc, pentru totdeauna.

— Aşa gândeşte tatăl tău? întrebă Jozen, prea repede.

— Tatăl meu nu-mi spune mie şi nimănui altcuiva ce gândeşte, după cum desigur că ştiţi. Nu vorbesc pentru el, nimeni nu vorbeşte în numele lui, răspunse Naga, furios că se lăsase atras în cursă şi vorbise. Am fost trimis aici să ascult şi nu să vorbesc. Îmi cer iertare pentru cele ce am spus. Nu aş fi vorbit dacă nu mi-aţi fi cerut-o. Dacă v-am jignit – sau pe dumneavoastră Yabu-sama, sau pe Omi-san – îmi cer scuze.

— Nu e nevoie să-ţi ceri iertare, ţi-am cerut părerea, spuse Yabu. De ce s-ar simţi cineva jignit? Asta este o discuţie, neh? Între comandanţi. Ai scoate în afara legii armele de foc?

— Da. Tuturor ţăranilor le este interzis să aibă arme de orice fel. Ţăranii mei şi oamenii mei sunt foarte bine controlaţi.

Jozen îi zâmbi de sus tânărului subţiratic, urându-l.

— Ai idei interesante, Naga-san. Dar greşeşti în privinţa ţăranilor. Pentru samurai nu sunt altceva decât slugi. Închipuie tot atâta pericol cât o grămadă de bălegar.

— Acum, spuse Naga stăpânit de mândrie. Din pricina asta aş scoate acum armele de foc în afara legii. Dar, din cauza celor spuse de Anjin-san, acest barbar, aş merge mult mai depatre decât legile de acum. Aş da edicte ca oricine altcineva – în afară de un samurai – găsit cu o armă de foc, sau prins făcând negoţ cu arme de foc, să-şi piardă imediat capul, el şi toţi membrii familiei lui, indiferent de vârstă. Mai mult, aş interzice fabricarea sau importarea armelor de foc. N-aş îngădui barbarilor să le poarte, sau să le aducă pe pământurile noastre. Da, dacă aş avea putere – cea ce nu caut şi nu voi căuta vreodată – aş ţine barbarii cu totul în afara ţării, afară doar de câţiva preoţi şi un port pentru negoţ, pe care l-aş înconjura cu un gard înalt şi războinici de încredere. În sfârşit, l-aş ucide deîndată pe acest barbar nebun, Anjin-san, pentru ca învăţătura lui murdară să nu se răspândească. El e ca o molimă.

Jozen spuse:

— Ah, Naga-san, trebuie să fie bine să fii atât de tânăr. Ştii, stăpânul meu împărtăşeşte multe dintre cele ce ai spus în privinţa barbarului. L-am auzit spunând de multe ori: Să-i ţinem în afara ţării, alungaţi-i, trimiteţi-i cu şuturi în dos la Nagasaki şi ţineţi-i închişi acolo. L-ai ucide pe Anjin-san, neh? Interesant. Nici stăpânului meu nu-i place Anjin-san, dar el… se opri. A, da, gândeşti bine în privinţa armelor de

foc. Văd asta limpede. Pot să-i spun aceasta stăpânului meu? Ideea ta în privinţa noilor legi?

— Desigur.

Naga se mai potolise şi se mai liniştise acum, că spusese tot ceea ce se strânsese în el din prima zi.

— Ai spus părerile tale şi seniorului Toranaga? întrebă Yabu.

— Seniorul Toranaga nu mi-a cerut părerea. Sper că într-o zi îmi va face onoarea să mă întrebe, aşa cum aţi făcut-o domniile-voastre, replică Naga de îndată, cu sinceritate întrebându-se dacă vreunul dintre ei simţise minciuna.

Omi spuse:

— Deoarece aceasta este o discuţie liberă, Alteţă, spun că acest barbar e o comoară. Eu cred că trebuie să învăţăm de la barbar. Trebuie să ştim despre armele de foc şi despre navele de război, pentru că ei ştiu despre ele. Trebuie să ştim tot ceea ce ştiu de îndată ce ei o ştiu, şi chiar de-acum unii dintre noi trebuie să înceapă să-nveţe să gândească ca ei, astfel ca, în curând, să-i putem depăşi.

Naga spuse încrezător:

— Ce-ar putea şti ei, Omi-san? Da, arme de foc şi corăbii, dar ce altceva? Cum ar putea ei să ne distrugă? Nu există nici un samurai printre ei. Nu recunoaşte deschis acest Anjin că până şi regii lor sunt nişte ucigaşi şi fanatici religioşi? Noi suntem milioane, ei sunt o mână de oameni. Am putea să-i zdrobim doar cu mâinile goale.

— Acest Anjin-san mi-a deschis ochii, Naga-san. Am descoperit că pământul nostru şi China nu-i întreaga lume. Este doar o mică parte din ea. La început am crezut că barbarul era doar o curiozitate. Acum nu mai cred asta. Mulţumesc zeilor pentru el. Cred că ne-a salvat şi cred că ştiu ce putem învăţa de la el. Deja ne-a dat putere asupra barbarilor din sud, şi asupra Chinei.

— Ce?

— Taiko a fost înfrânt pentru că sunt prea mulţi pentru noi – om la om, săgeată la săgeată – neh? Cu arme de foc şi

priceperea barbarilor putem lua Pekinul.
— Cu vicleniile barbarilor, Omi-san!
— Cu cunoştinţele barbarilor, Naga-san, am putea lua Pekinul. Cine ia Pekinul, stăpâneşte China. Şi cine stăpâneşte China, poate stăpâni lumea. Trebuie să ne obişnuim să nu ne ruşinăm când învăţăm ceva, indiferent de la cine am învăţa.
— Eu zic că nu ne trebuie nimic din afară.
— Fără supărare, Naga-san, eu cred că trebuie să apărăm acest Pământ al Zeilor prin orice mijloace. E prima noastră datorie: să apărăm această unică, sfântă poziţie pe care o avem pe pământ. Doar numai acesta este Pământul Zeilor, neh? Doar numai împăratul nostru este de origine divină. Sunt de acord că barbarul ar trebui înlăturat, dar nu omorându-l. Ci izolându-l definitiv aici, în Anjiro, până când vom învăţa tot ce ştie.
Jozen se scarpină gânditor.
— Stăpânul meu va afla părerile voastre. Şi eu cred că barbarul ar trebui izolat. Şi deasemenea că instrucţia ar trebui oprită deîndată.
Yabu scoase un sul din mânecă.
— Acesta este un raport complet pentru seniorul Ishido. Când seniorul Ishido o va dori, desigur că instrucţia va fi oprită.
Jozen primi sulul.
— Şi seniorul Toranaga?
Ochii se îndreptară către Naga. Naga nu spuse nimic, dar privi fix la sulul de pergament.
Yabu spuse:
— Veţi putea să-i cereţi părerea direct. Are un raport asemănător. Bănuiesc că veţi pleca spre Yedo mâine. S-au aţi vrea să asistaţi la instrucţie. Nu cred că e nevoie să spun, că oamenii nu sunt încă bine pregătiţi.
— Mi-ar place să văd un atac.
— Omi-san, te rog pregăteşte asta! Îl vei conduce.
— Da, Alteţă.

Jozen se întoarse către însoţitorul său şi-i dădu sulul de pergament.

— Masumoto, du aceasta seniorului Ishoido, vei pleca deîndată.

— Da, Jozen-san.

Yabu îi spuse lui Igurashi:

— Fă-i rost de călăuze până la hotar, şi de cai odihniţi.

Igurashi plecă imediat cu samuraiul.

Jozen se întinse şi căscă.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse, dar e din cauza călăritului neîntrerupt din ultimele zile. Trebuie să vă mulţumesc pentru această seară extraordinară, Yabu-sama. Ideile tale duc departe. Şi ale tale, Omi-san, şi ale tale, Naga-san. Am să vă laud seniorului Toranaga şi stăpânului meu. Acum, vă rog să mă iertaţi, sunt foarte obosit, şi Osaka e foarte departe.

— Desigur, spuse Yabu. Cum a fost la Osaka?

— Foarte bine. Îţi aminteşti bandiţii aceia, cei care te-au atacat pe pământ şi pe mare?

— Desigur.

— Am luat patru sute şi cincizeci de capete în noaptea aia. Mulţi purtau uniformele lui Toranaga.

— Roninii nu au nici un fel de cinste.

— Unii dintre ei da, spuse Jozen, tresărind din cauza insultei. Trăia mereu cu ruşinea de a fi fost cândva ronin. Unii purtau chiar culorile noastre… N-a scăpat niciunul. Au murit cu toţii.

— Şi Buntaro-san?

— Nu. El… Jozen se opri. Acel nu îi scăpase, dar acum, pentru că o spusese, nu-i mai păsa. Nu. Nu ştiu sigur, dar nimeni nu i-a găsit capul. N-aţi auzit nimic de el?

— Nu, spuse Naga.

— Poate a fost prins. Poate l-au tăiat în bucăţi şi l-au risipit. Stăpânul meu ar dori să ştie despre el când veţi avea veşti. Totul e foarte bine acum, la Osaka. Se fac mereu pregătiri pentru întâlnire. Vor fi distracţii din belşug pentru a

sărbători noua eră şi desigur în cinstea tuturor acelor daimyo ce vor veni.

— Şi seniorul Toda Hiro-matsu? întrebă politicos Naga.

— Bătrânul Pumn de Fier e tot atât de viguros şi ursuz ca întotdeauna.

— E încă acolo?

— Nu. A plecat cu toţi oamenii tatălui tău, cu câteva zile înaintea mea.

— Şi casa tatălui meu?

— Am auzit că doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko au cerut să stea cu stăpânul meu. Un doctor a sfătuit-o pe doamna să se odihnească o lună… ştii, sănătatea ei. El a considerat că o călătorie nu ar fi potrivită pentru copil. Către Yabu adăugă: A căzut în noaptea în care ai plecat, nu-i aşa?

— Da.

— Nu e nimic grav, sper, spuse Naga, foarte îngrijorat.

— Nu, Naga-san, nimic grav, spuse Jozen. Din nou către Yabu: L-ai înştiinţat pe seniorul Toranaga de sosirea mea?

— Desigur.

— Bun.

— Ştirile pe care ni le-aţi adus îl vor interesa foarte mult. –

— Da. Am văzut un porumbel călător rotindu-se şi zburând către nord.

— Acum am şi eu porumbei călători.

Yabu nu spuse că porumbeii lui Jozen fuseseră deasemenea văzuţi, sau că şoimii îi atacaseră în apropierea munţilor, sau că mesajul fusese descifrat: „La Anjiro, totul aşa cum s-a raportat. Yabu, Naga, Omi şi barbarul aici.”

— Voi pleca mâine cu voia voastră, după atac. Îmi vei da cai de schimb? Nu trebuie să-l fac pe seniorul Toranaga să aştepte. Abia aştept să-l văd. Şi stăpânul meu. La Osaka. Sper că-l vei însoţi Naga-san.

— Dacă mi se porunceşte să fiu aici, voi fi aici.

Naga îşi ţinea privirea plecată, dar fierbea de furie.

Jozen plecă şi urcă cu gărzile sale dealul către tabără. Îşi reaşează sentinelele şi porunci oamenilor să doarmă, apoi se strecură sub acoperişul de frunze întocmit împotriva ploii, care se apropia. La lumina lumânării, sub o plasă pentru ţânţari, rescrise mesajul dinainte pe o hârtie subţire de orez şi adăugă: „Cele cinci sute de puşti sunt distrugătoare. Atac surpriză în masă cu puşti, pregătit raport complet trimis deja cu Masumoto.” Îi puse data şi suflă în lumânare. În întuneric, se strecură afară din polog, scoase unul dintre porumbeii din panerul său şi-i puse mesajul în micul tub de pe piciorul lui. Apoi se strecură nevăzut către unul dintre oamenii săi şi-i dădu pasărea.

— Du asta în tufişuri, spuse. Ascunde-o undeva unde poate să picotească în siguranţă până în zori. Cât de departe poţi. Dar ai grijă, sunt ochi peste tot în jur. Dacă te întâlneşti cu cineva, spune că te-am trimis să patrulezi. Dar ascunde mai întâi pasărea.

Omul se depărtă tăcut ca o gânganie.

Mulţumit de ceea ce făcuse, Jozen privi la satul de dedesubt. În fortăreaţă luminile erau aprinse, ca şi pe panta din faţa sa, în casa pe care ştia că este a lui Omi. Mai erau şi în cea care se afla chiar sub el, cea în care locuia acum barbarul.

Naga, puiul ăsta de căţea, are dreptate, gândi, alungând cu mâna un ţânţar. Barbarul e o adevărată molimă.

— Noapte bună, Fujiko-san.

— Nopate bună, Anjin-san.

Panoul-shoji alunecă în urma ei. Blackthorne îşi scoase chimonoul şi fâşia de pânză din jurul şoldurilor şi îşi puse chimonoul mai uşor, pentru dormit, se strecură sub polog şi se întinse pe spate.

Suflă în lumânare. Întunericul adânc îl învălui. Casa era cufundată în tăcere. Micile obloane ale ferestrelor erau lăsate şi prin ele putea auzi valurile. Norii acoperiră luna.

Vinul şi râsul îl ameţiseră şi-l înveseliseră. Asculta valurile şi se simţi furat de zgomotul lor. Mintea începu să i se

înceţoşeze. Din când în când jos, în sat, lătra câte un câine. Ar trebui să-mi iau un câine, se gândi, amintindu-şi de terierul de acasă. Mă-ntreb dacă mai trăieşte. Îl chema Grog, dar Tudor, fiul său, îi spusese Og-og.

Ah, Tudor băiete, a trecut atât de mult timp.

Aş vrea să vă pot vedea, măcar să vă scriu o scrisoare şi să v-o trimit. Ia să vedem, gândi, cum aş începe?

„Dragii mei, aceasta este prima scrisoare pe care am putut să v-o trimit acasă de când am debarcat în Japonia. Lucrurile s-au îndreptat acum, când ştiu cum să trăiesc după obiceiurile lor. Mâncarea e groaznică, dar în seara asta am avut fazan şi curând o să-mi primesc corabia înapoi. Unde să încep povestea? Acum sunt cam ca un senior feudal din ţara asta ciudată. Am o casă, un cal, opt servitori, o menajeră, propriul meu bărbier şi propriul meu tălmaci. Sunt ras ca-n palmă acum şi mă rad în fiecare zi – briciurile de oţel pe care le au aici trebuie să fie, de bună seamă, cele mai bune din lume. Leafa mea e uriaşă, îndeajuns ca să hrăneşti două sute cincizeci de familii japoneze un an de zile. În Anglia, asta ar fi aproape o mie de guinee de aur pe an. De zece ori leafa mea de la compania Olandeză…”

Panoul – shoji începu să se deschidă. Mâna sa căută pistolul sub pernă şi se pregăti, trăgându-se puţin înapoi. Apoi auzi un foşnet abia bănuit de mătase, şi simţi o undă de parfum

— Anjin-san? o şoaptă uşoară, plină de promisiuni.

— Hai? întrebă, la fel de şoptit, scrutând întunericul fără să vadă ceva.

Auzi paşi apropiindu-se. Zgomotul uşor făcut de femeia care îngenunchea, pologul dat la o parte şi ea i se alătură sub plasa proteguitoare. Îi luă mâna şi i-o puse pe sân, apoi pe buze.

— Mariko-san?

De îndată degetele înaintară prin întuneric şi-i atinseră buzele, îndemnând la tăcere. El încuviinţă din cap,

înţelegând îngrozitorul risc pe care şi-l asumau. Îi apucă încheitura subţire şi i-o mângâie cu buzele. În întunericul adânc, cealaltă mână a lui îi căută şi-i mângâie faţa. Ea îi sărută degetele unul câte unul. Părul ei era desfăcut, coborându-i până la brâu. Mâinile lui îi alergau pe trup – atingerea plăcută a trupului gol sub mătase.

Îi simţea gustul dulce. Limba lui ii atinse dinţi, apoi îi înconjură urechile, descoperind-o. Ea îi desfăcu chimonoul şi îl lăsă pe al ei să cadă. Respiraţia femeii deveni mai languroasă. Se lipi de el, cuibărindu-se, trăgând aşternutul peste capetele lor. Apoi începu să-l iubească cu mâinile şi cu buzele. Cu mai multă tandreţe şi dorinţă şi pricepere decât cunoscuse el vreodată.

CAPITOLUL 33

Blackthorne se trezi în zori. Singur. La început fu sigur că visase, dar parfumul ei încă mai stăruia şi atunci ştiu că nu fusese un vis.

Un ciocănit discret.

— Hai

— Ohayo, Anjin-san. Gomen nasai. O slujnică trase panoul-shoji pentru ca Fujiko să poată intra, apoi aduse înăuntru tava cu cha, un bol cu orez fiert şi prăjituri de orez.

— Ohayo, Fujiko-san, domo, spuse mulţumindu-i.

Venea ea însăşi întodeauna cu prima masă a zilei, dădea la o parte pologul şi aştepta în timp ce el mânca, iar slujnica aşternea alături un chimonou curat, şi pânza de pus în jurul şoldurilor.

Sorbi din ceai, întrebându-se dacă Fujiko ştia de cele întâmplate noaptea. Chipul ei nu trăda nimic.

— Ikaga desu ka? Ce mai faci, o întrebă.

— Okagasama de genki desu, Anjin-san. Anata wa? Mulţumesc, foarte bine. Dar dumneata?

Slujnica scoase haine noi din dulapul ascuns în perete, care părea că se topeşte în panourile de hârtie, apoi îi lăsă singuri.

— Anata wa yoku nemutta ka? Ai dormit bine?

— Hai, Anjin-san. Arigato goziemashita!

Ea zâmbi, îşi puse mâna pe cap, prefăcându-se că o doare şi întocmi o pantomimă a unui beţiv care doarme buştean.

— Anata wa?

— Watashi wayoku nemuru. Am dormit foarte bine.

Ea-l corectă:

— Watashi wa yoku nemutta.

— Domo. Watashi wa yoku nemutta.

— Yoi! Taihenyoi! Bine. Foarte bine.

Apoi o auzi pe Mariko chemând din coridor:

— Fujiko-san?

— Hai, Mariko-san?

Fujiko se duse la shoji şi îl deschise puţin. N-o putea vedeape Mariko şi nu putea să înţeleagă ce spuneau. Sper că nimeni nu a aflat, se gândi. Mă rog să rămână o taină a noastră. Poate că ar fi fost mai bine să fi fost doar un vis. Începu să se îmbrace. Fujiko se întoarse şi îngenunche ca să îi lege şireturile de la tabi.

— Mariko-san? Nan ja?

— Nane mo, Anjin-san, îi răspunse. Nu era nimic important.

Fujiko se îndreptă către takonama, firida unde atârna o pictogramă şi un aranjament floral şi în care erau întotdeauna aşezate săbiile sale. I le întinse. El le luă şi le puse în cingătoare. Săbiile nu i se mai păreau ridicole, deşi ar fi dorit să le poarte mai puţin încordat. Îi spusese că tatăl ei primise săbiile pentru vitejie, după o bătălie deosebit de sângeroasă, în nordul Coreei, în urmă cu şapte ani, în timpul primei invazii. Armatele japoneze străbătuseră victorioase regatul, izbind ţinuturile din nord. Apoi, pe când se aflau aproape de râul Yalu, hoardele chineze se revărsaseră deodată peste graniţă şi, copleşindu-le cu numărul lor necrezut de mare, îi risipiseră. Tatăl lui Fujiko făcuse parte din ariergarda care acoperise retragerea către munţii din nordul Seulului, unde ei se regrupaseră şi încinseseră o bătălie nedecisă. Asta şi cea de-a doua

campanie, fuseseră cele mai costisitoare expediţii militare desfăşurate vreodată. În anul ce trecuse, la moartea lui Taiko, Toranaga ordonase, în numele Consiliului Regenţilor, ca resturile armatei să se întoarcă deîndată acasă, spre marea uşurare a celor mai mulţi dintre daimyo, nemulţumiţi de campania coreeană.

Blackthorne ieşi pe verandă. Îşi strecură picioarele în sandalele de lemn şi înclină din cap către slujitorii săi, care stăteau aliniaţi corect ca să i se închine după obicei. Era o zi mohorâtă, cerul era acoperit şi un vânt cald şi umed venea dinspre mare. Pietrele late cu care era pavată aleea erau ude de ploaia care căzuse în timpul nopţii. În faţa porţii erau caii şi garda sa de zece samurai călări şi Mariko, care se afla deja în şa. Purta o pelerină galbenă, peste pantaloni de mătase verde pal, o pălărie cu boruri largi, un voal prins cu panglici galbene şi mănuşi. O umbrelă de ploaie se găsea la îndemână în coburii şeii.

— Ohayo, spuse ceremonios. Ohayo, Mariko-san.

— Ohayo, Anjin-san. Ikaga desu ka?

— Okagasama de genki desu. Anata wa?

Ea zâmbi.

— Yoi, arigato goziemashita.

Nu lăsa să se vadă nici cel mai mic semn că ceva se petrecuse între ei. Dar el nici nu aştepta vreunul, nu în public, ştiind cât de primejdios era. Parfumul ei îl învălui, şi iar fi plăcut să o sărute acolo, în faţa tuturor.

— Ikimasho! spuse, sărind în şa, făcând semn samurailor să pornească înainte. Îşi purtă calul uşor şi Mariko i se alătură. Când rămaseră singuri el se relaxă.

— Mariko?

— Hai?

Apoi spuse în latină:

— Tu eşti minunată şi te iubesc.

— Îţi mulţumesc, dar atât de mult vin băut în seara trecută, face capul meu să nu se simtă frumos astăzi, crede-mă, iar „dragoste” este un cuvânt creştin.

— Tu eşti minunată şi creştină şi vinul nu te-a putut atinge.
— Îţi mulţumesc pentru minciună, Anjin-san, îţi mulţumesc.
— Nu, eu ar trebui să-ţi mulţumesc.
— Oh? De ce?
— Niciodată „de ce”. Fără „de ce”. Îţi mulţumesc din tot sufletul.
— Dacă vinul şi carnea te fac atât de bun, de cald şi de curtenitor, spuse ea, atunci trebuie să-i spun concubinei tale să răstoarne cerul şi pământul ca să facă rost de ele pentru tine în fiecare seară.
— Da, mi-ar place ca fiecare seară să fie la fel, întotdeauna.
— Eşti nespus de fericit astăzi, spuse ea. Bine, foarte bine, dar de ce? De ce, într-adevăr?
— Din cauza ta. Tu ştii de ce.
— Nu ştiu nimic, Anjin-san.
— Nimic? o tachină el.
— Nimic.
Era uimit. Erau într-adevăr singuri şi în siguranţă.
— De ce acest „nimic” a şters zâmbetul de pe buzele tale? întrebă ea.
— Prostie! Câtă prostie! Am uitat că e foarte înţelept să fii prevăzător. Atâta doar că suntem singuri şi vroiam să vorbesc despre asta. Şi, de fapt, să spun mai multe.
— Vorbeşti în şarade. Nu te înţeleg.
Era din nou descumpănit.
— Nu vrei să vorbim despre asta, de loc?
— Despre ce, Anjin-san?
— Despre ceea ce s-a întâmplat noaptea?
— Am trecut prin faţa uşii tale azi noapte, când slujnica mea, Koi, era cu tine.
— Ce?!
— Noi, concubina ta şi cu mine, ne-am gândit că ar fi un dar plăcut pentru tine. Ţi-a plăcut, nu-i aşa?

Blackthorne încerca să-şi revină în fire. Slujnica lui Mariko era cam de aceeaşi măsură, dar mai tânără şi nici pe departe atât de suplă şi de drăguţă. Şi, da, fusese întuneric beznă şi desigur, capul său era tulbure din cauza vinului, dar nu, cu siguranţă nu fusese slujnica.

— Nu e cu putinţă, spuse în portugheză.

— Ce nu e cu putinţă, senhor? întrebă ea în aceeaşi limbă.

El se reîntoarse la latină, căci însoţitorii nu erau prea departe şi vântul bătea în direcţia lor.

— Te rog nu glumi cu mine. Nimeni nu poate să ne audă. Pot recunoaşte o anume prezenţă sau parfum.

— Crezi că am fost eu? O, nu Anjin-san! Aş fi onorată, dar eu n-aş putea niciodată… oricât de mult aş dori. O, nu, Anjin-san, n-am fost eu, ci Koi, slujnica mea. Aş fi onorată, dar aparţin altuia, chiar dacă e mort.

— Da, dar n-a fost slujnica. Îşi înghiţi mânia. Dar s-o lăsăm aşa cum doreşti.

— A fost slujnica mea, Anjin-san, spuse ea împăciuitor. Noi i-am dat cu parfumul meu şi i-am poruncit: fără cuvinte, doar atingeri. Nu ne-am gândit nici o clipă că ai să crezi că sunt eu. Nu am făcut-o ca să te înşelăm, ci ca să-ţi vină mai uşor, ştiind că te stânjeneşte să vorbeşti de lucruri ca împărţitul pernei. Îl privea cu ochi mari, nevinovaţi. Eşti mulţumit de ea, Anjin-san? Ea e mulţumită de tine.

— Glumele care privesc lucruri de mare importanţă sunt uneori lipsite de haz.

— Lucrurile de mare importanţă vor fi tratate întotdeauna cu mare importanţă. Dar o slujnică, noaptea cu un bărbat, nu are importanţă.

— Nu te consider lipsită de importanţă.

— Îţi mulţumesc, şi eu spun la fel. Dar o slujnică, noaptea, cu un bărbat, este ceva personal şi fără importanţă. Este un dar de la ea pentru el, şi câteodată, de la el pentru ea. Nimic mai mult.

— Niciodată?

— Uneori. Dar problemele personale, ca împărţitul pernei, nu au această mare importanţă pe care le-o acorzi.

— Niciodată?

— Numai când femeia şi bărbatul se unesc împreună împotrivă legii. În această ţară.

El se domoli, înţelegând în sfârşit.

— Îmi cer iertare, spuse. Da, ai dreptate, şi eu am greşit foarte mult. N-ar fi trebuit să spun toate astea. Îmi cer iertare.

— De ce să-ţi ceri iertare? Pentru ce? Spune-mi, Anjin-san aceasta fată purta un crucifix?

— Nu.

— Eu îl port întotdeauna. Întotdeauna.

— Un crucifix poate fi scos, spuse el, absent, în portugheză. Asta nu dovedeşte nimic. Poate fi dăruit, ca şi parfumul.

— Spune-mi un ultim adevăr: ai văzut într-adevăr fata? Ai văzut-o bine?

— Desigur. Te rog, hai să uităm că am…

— Noaptea era foarte întunecoasă şi luna acoperită de nori. Te rog, adevărul, Anjin-san, gândeşte-te. Ai văzut, într-adevăr, fata?

Bineînţeles că am văzut-o, se gândi indignat.

„La naiba, ia gândeşte-te, nu ai văzut-o. Capul ţi-era tulbure, putea să fi fost slujnica, dar tu ştii că a fost Mariko pentru că tu ai vrut-o pe Mariko şi ai văzut-o numai pe Mariko în capul tău, crezând că Mariko te-ar vrea în aceeaşi măsură. Eşti un prost. Al naibii de prost.

— Cu adevărat, nu. Ar trebui într-adevăr să-mi cer iertare, spuse. Cum să-mi cer iertare?

— Nu-i nevoie să-ţi ceri iertare, Anjin-san, îi răspunse ea liniştită. Ţi-am spus de multe ori că un bărbat nu-şi cere niciodată scuze. Chiar când greşeşte. Şi nu ai greşit. Acum ochii ei îl necăjeau. Slujnica mea nu are nevoie de scuze.

— Îţi mulţumesc, spuse el râzând. Mă faci să mă simt mai puţin prost.

— Întinereşti când râzi, Anjin-san. Seriosul Anjin-san devine din nou copil.

— Tatăl meu mi-a spus că m-am născut bătrân.

— Într-adevăr?

— El aşa zicea.

— Cum arăta?

— A fost un bărbat grozav. Era căpitan, şi avea propria lui navă. Spaniolii l-au omorât într-un loc numit Anvers, când au trecut oraşul prin sabie. I-au ars corabia. Aveam şase ani, dar mi-l amintesc ca pe un om masiv, înalt, bun la suflet, cu păr auriu. Fratele meu mai mare, Arthur, avea doar opt ani. Am dus-o foarte greu atunci, Mariko-san.

— De ce? Te rog, spune-mi. Te rog!

— E totul foarte obişnuit. Fiecare bănuţ fusese băgat în corabie, şi asta se pierduse. Şi, ei bine, nu mult după asta, sora mea a murit. A murit de foame. A fost foamete în '71 şi molimă – ciumă.

— Şi noi avem molime câteodată. Vărsat negru. Aţi fost mulţi în familie?

— Trei, spuse, bucuros să vorbească, ca să îndepărteze cealaltă durere. Willia, sora mea, avea nouă ani când a murit. Arthur, el i-a urmat, vroia să fie artist, sculptor, dar a trebuit să intre ucenic la un pietrar, ca să mai aducă un câştig în casă. A fost ucis în înfruntarea cu Armada. Avea doar douăzeci şi cinci, sărmanul nebun, se îmbarcase de curând, fără experienţă. Păcat de el. Sunt ultimul dintre Blackthorni. Nevasta şi fiica lui Arthur trăiesc acum cu soţia şi fii mei. Mama mea mai e încă în viaţă şi la fel bătrâna Iacoba – are şaptezeci şi cinci şi e vânjoasă ca o bucată de stejar englezesc, deşi e irlandeză. Cel puţin era încă în viaţă când am plecat, acum mai mult de doi ani.

Durerea revenea. O să mă gândesc la ei când o să pornesc spre casă, îşi promise, dar până atunci, nu.

— Mâine o să fie furtună, spuse, privind marea. Una puternică, Mariko-san. Apoi, în trei zile, o să avem o vreme minunată.

— Acesta e anotimpul furtunilor. Mai toată vremea cerul e acoperit şi plouă. Când se opreşte ploaia e multă umezeală. Apoi încep taifunurile.

Aş vrea să fiu din nou pe mare, se gândea. Am fost vreodată pe mare? A existat vreodată o corabie? Ce e realitatea? Mariko sau slujnica?

— Nu râzi prea mult, nu-i aşa, Anjin-san?

— Am fost pe mare prea multă vreme. Marinarii sunt întodeauna serioşi. Am învăţat să privim marea. Suntem întotdeauna cu ochii în patru şi aşteptăm un dezastru, o nenorocire. Ia-ţi ochii de pe mare o clipă şi ea o să-ţi înşface corabia şi o s-o facă aşchii.

— Mă tem de mare, spuse ea.

— Şi eu. Un bătrân pescar mi-a spus odată: bărbatul care nu se teme de mare o să se ducă curând la fund, pentru că o să iasă în larg într-o zi în care n-ar trebui s-o facă. Dar nouă ne e teamă de mare, aşa că noi ne înecăm doar din când în când. O privi din nou. Mariko-san…

— Da?

— Acum câteva minute aproape mă convinseseşi că… ei bine, hai să zicem că sunt convins, că am fost convins. Acum nu mai sunt. Care-i adevărul? Honto. Trebuie să-l ştiu.

— Urechile sunt pentru auzit. Desigur că a fost slujnica.

— Această slujnică! Pot s-o chem ori de câte ori vreau?

— Bineînţeles. Un bărbat înţelept n-ar face-o.

— Pentru că aş putea să fiu dezamăgit? data viitoare?

— Poate.

— Găsesc că e greu să ai o slujnică şi să pierzi o slujnică, greu să nu spui nimic.

— Să împărţi perna este o plăcere a trupului. Nu-i nimic de spus despre asta.

— Dar cum să-i spun unei slujnice că e frumoasă, că o iubesc, că m-a umplut de fericire?

— Nu e potrivit să iubeşti o slujnică în felul ăsta. Nu aici, Anjin-san. Felul ăsta de dorinţă nu e potrivit nici măcar pentru soţie sau pentru o concubină. Ochii ei se încreţiră

dintr-o dată. Doar cineva cum ar fi Kiku-san, curtezana, care este atât de frumoasă şi o merită.
— Unde aş putea s-o găsesc pe fata asta?
— În sat. Aş fi onorată să-ţi fiu intermediar.
— Doamne, chiar vrei s-o faci.
— Desigur. Un bărbat are nevoie de tot felul de pasiuni. Această doamnă merită o poveste de dragoste, dacă îţi poţi permite.
— Ce vrei să spui cu asta?
— O să fie foarte costisitor.
— Dragostea nu se cumpără. Felul ăsta de dragoste n-are nici o valoare. Dragostea nu are preţ.
Ea zâmbi.
— Împărţitul pernei are întotdeauna un preţ, întotdeauna. Nu neapărat bani, Anjin-san. Dar un bărbat plăteşte întodeauna pentru a împărţi perna într-un fel sau altul. Dragostea adevărată noi o numim datorie. Şi e de la suflet la suflet. Şi nu are nevoie de manifestare, nu una fizică, afară poate doar de darul morţii.
— Greşeşti. Aş vrea să pot să-ţi arăt lumea aşa cum este.
— Ştiu lumea aşa cum este şi cum va fi mereu. O mai vrei pe slujnica asta nevrednică?
— Da. Ştii că o doresc.
Mariko râse veselă.
— Atunci îţi va fi trimisă. La apusul soarelui. Noi o vom însoţi, Fujiko şi cu mine!
— La naiba, te cred în stare s-o faci!
Râseră amândoi.
— Ah, Anjin-san, e atât de bine să te văd râzând. De când te-ai întors la Anjiro, te-ai schimbat foarte mult. Foarte mult.
— Nu, nu atât de mult. Dar noaptea trecută am avut un vis. Acest vis era perfecţiunea.
— Dumnezeu este perfecţiunea. Şi câteodată un apus de soare, sau un răsărit de lună, sau prima gâză dintr-un an.
— Nu te înţeleg de loc.

Ea îşi ridică vălul pălăriei şi îl privi în ochi.

— Demult, un alt bărbat mi-a spus: Nu te înţeleg de loc, iar soţul meu a spus: Îmi cer iertare, stăpâne, dar nici un bărbat n-o poate înţelege. Tatăl ei n-o înţelege, zeii noştri n-o înţeleg, nici zeul ei barbar şi nici chiar mama ei n-o înţelege.

— Era Toranaga? Seniorul Toranaga?

— O, nu, Anjin-san, era Taiko. Seniorul Toranaga mă înţelege. El înţelege totul.

— Chiar şi pe mine?

— Te înţelege foarte bine.

— Eşti sigură de asta, nu?

— Da, o, foarte, da.

— O să câştigăm războiul?

— Da.

— Sunt vasalul lui favorit?

— Da.

— O să-mi ia flota?

— Da.

— Când o să-mi primesc corabia înapoi?

— N-ai s-o primeşti.

— De ce?

Seriozitatea ei se topi.

— Pentru că o să ai slujnica din Anjiro şi ai să împărţi perna atât de mult, încât n-o să mai ai putere să pleci nici măcar în patru labe, atunci când ea o să te roage să te duci la bordul corăbiei, şi când seniorul Toranaga o să-ţi ceară să te urci la bord şi să ne părăseşti pe toţi.

— Iar începi! O clipă eşti serioasă, următoarea, nu.

— Asta doar ca să-ţi răspund, Anjin-san, şi să pun unele lucruri la locul lor. A, dar înainte de a ne părăsi, va trebui să o vezi pe doamna Kiku. E demnă de o mare pasiune. Este atât de frumoasă şi talentată! Pentru ea va trebui să fii deosebit.

— Sunt tentat să accept provocarea.

— Eu nu provoc pe nimeni. Dar dacă eşti gata să fi samurai şi nu un străin, dacă eşti gata să socoteşti împărţitul pernei ceea ce este, atunci aş fi onorată să-ţi fiu mijlocitoare.

— Ce-nseamnă asta?

— Când vei fi bine dispus, şi pregătit pentru o distracţie foarte deosebită, spune-i concubinei dumitale să mă anunţe.

— De ce Fujiko-san?

— Pentru că este datoria concubinei să se îngrijească de plăcerile dumitale. Obiceiul nostru este să ne facem viaţa simplă. Admirăm simplitatea, aşa că bărbaţii şi femeile pot lua împărţitul pernei drept ceea ce este. O parte importantă a vieţii desigur, dar între un bărbat şi o femeie sunt multe alte lucruri mai importante. Modestia, spre exemplu, respectul, datoria, chiar şi această dragoste a dumitale. Fujiko te iubeşte.

— Nu-i adevărat.

— Şi-ar da viaţa pentru dumneata. Ce poate face mai mult?

Într-un târziu îşi desprinse ochii dintr-ai ei şi privi marea. Valurile muşcau ţărmul, împinse de vântul tot mai puternic. Se întoarse cu spatele.

— Şi atunci nu e nimic de spus, întrebă, între noi?

— Nimic. Aşa este înţelept.

— Şi dacă eu nu accept?

— Trebuie. Dumneata te afli aici. Aceasta este casa dumitale.

Cei cinci sute de atacanţi galopară peste muchia dealului, în neorânduială, către fundul presărat cu bolovani al văii unde cei două mii de apărători erau aşezaţi în formaţie de luptă. Fiecare călăreţ purta o muschetă petrecută peste umăr şi la centură săculeţi cu gloanţe, cremene şi un corn cu praf de puşcă. Ca toţi samuraii, erau îmbrăcaţi cu o adunătură pestriţă de chimonouri şi zdrenţe, dar armele lor erau întotdeauna de cea mai bună calitate pe care şi-o puteau permite. Doar Toranaga – şi Ishido, care îl imita –

insistau ca trupele lor să fie îmbrăcate în uniforme şi să aibă o ţinută îngrijită. Toţi ceilalţi daimyo socoteau asta o extravaganţă ţipătoare, o risipire prostească a banilor, o născocire nefolositoare. Chiar şi Blackthorne gândea la fel. Armatele Europei nu purtau niciodată uniforme, ce rege şi-ar fi putut permite asta, în afară poate de garda personală. Se afla pe o ridicătură, alături de Yabu, Jozen, însoţitorii acestora şi Mariko. Era prima repetiţie generală a unui atac. Aştepta neliniştit. Yabu era neobişnuit de încordat, iar Omi şi Naga atât de nervoşi încât păreau gata să se încaiere. În special Naga.

— Ce se întâmplă cu ei? o întrebase pe Mariko.

— Poate că vor să arate bine în faţa stăpânului lor şi a oaspetelui său.

— Este şi el un daimyol

— Nu. Dar e important. Unul dintre generalii seniorului Ishido. Ar fi foarte bine dacă totul ar ieşi perfect astăzi.

— Aş fi vrut să mi se spună şi mie că se va face o repetiţie generală.

— La ce-ar fi folosit? Tot ce ai fi putut să faci ai făcut.

Da, gândi Blackthorne, privindu-i pe cei cinci sute. Dar ei nu erau nici pe departe pregătiţi. Desigur Yabu ştia şi el asta, ca toţi ceilalţi. Aşa că dacă e să se întâmple o nenorocire, ei bine asta-i karma, îşi spuse cu ceva mai multă siguranţă. Şi găsi alinare în acel gând. Atacatorii prinseseră viteză, iar apărătorii îi aşteptau sub steagurile căpitanilor lor, înşiraţi destul de răzleţi pe trei patru rânduri în adâncime, batjocorindu-şi inamicul aşa cum ar fi făcut-o de obicei. În curând atacatorii vor descăleca în afara bătăii săgeţilor. Apoi cei mai curajoşi războinici din ambele tabere vor păşi sfidători în faţă, printre rânduri, ca să arunce mănuşa, fălindu-se cu genealogia şi superioritatea lor şi aruncând cele mai jignitoare insulte. Începeau lupte izolate corp la corp, cu combatanţi din ce în ce mai numeroşi, până când unul dintre comandanţi ordona atacul general şi atunci era fiecare pentru sine însuşi. De obicei cei mai mulţi

învingeau pe cei mai puţini, apoi rezervele erau aruncate în luptă şi din nou începea bătălia, într-o învălmăşeală generală, până când moralul uneia dintre părţi se prăbuşea şi cei câţiva laşi care se retrăgeau erau în curând urmaţi de mai mulţi, până când începea o fugă generală, dezordonată. Trădarea nu era ceva neobişnuit. Câteodată întregi regimente treceau dintr-o parte în cealaltă urmând poruncile stăpânilor lor, ca să fie primiţi ca aliaţi, întotdeauna salutaţi cu bucurie, dar niciodată cu încredere. Câteodată comandanţii învinşi se retrăgeau pentru a se regrupa pentru o nouă luptă. Alteori rămâneau şi luptau până la moarte, câteodată îşi făceau ceremonios seppuku. Rareori era câte unul luat prizonier. Unii îşi ofereau serviciile învingătorilor. Uneori oferta era acceptată, dar, de cele mai multe ori, refuzată. Moartea era răsplata celor învinşi, iute pentru cei viteji şi ruşinoasă pentru cei laşi. Acesta era modelul istoric al tuturor înfruntărilor din această ţară, chiar şi al marilor bătălii, soldaţii aceiaşi ca peste tot, doar că aici ei erau mult mai cruzi şi mulţi dintre ei erau pregătiţi să moară pentru stăpânii lor, mult mai mulţi decât oriunde în altă parte de pe pământ. Tunetul copitelor răsună în vale.

— Unde e comandantul atacului? Unde e Omi-san? întrebă Jozen.

— Printre oamenii săi, aveţi răbdare, replică Yabu.

— Dar unde este stindardul lui? Şi de ce nu poartă armură şi pene? Unde este stindardul comandantului? Parcă ar fi o adunătură împuţită de bandiţi neisprăviţi.

— Răbdare. Tuturor ofiţerilor li s-a ordonat să nu poarte însemne. V-am spus. Şi vă rog, nu uitaţi că ne prefacem că e vorba de o bătălie, ceea ce se vede aici este parte dintr-o bătălie mult mai mare, cu rezerve şi…

Jozen explodă.

— Unde le sunt săbiile? Niciunul din ei nu poartă săbii. Samurai fără săbii – o să fie masacraţi!

— Răbdare.

Acum atacanţii descălecau. Unii războinici ieşiră din rândurile apărătorilor ca să-şi arate destoinicia. Un număr egal dintre atacanţi începu să-şi măsoare forţele cu ei. Apoi, dintr-o dată, mulţimea dezordonată de atacanţi se strânse în cinci falange disciplinate, fiecare cu patru rânduri de douăzeci şi cinci de oameni, trei falange în faţă şi două în rezervă, la patruzeci de paşi în urmă. Atacară inamicul ca un singur om. Ajungând la distanţa potrivită, se opriră brusc, la comandă, şi rândurile din faţa traseră o salvă asurzitoare, toţi deodată. Oamenii ţipau şi mureau. Jozen şi omenii lui se aplecară instinctiv, apoi priviră uimiţi cum rândul din faţă îngenunchiază şi începe să încarce, iar rândul din spate trage pe deasupra lor, cu cel de-al treilea şi al patrulea rând urmând aceiaşi mişcare. Cu fiecare salvă cădeau mai mulţi apărători. Valea era plină cu strigăte şi ţipete şi haos.

— Îţi omori proprii oameni, strigă Jozen pe deasupra larmei.

— Se trage doar cu pulbere, nu şi cu gloanţe. Se prefac cu toţii, dar închipuiţi-vă că este un atac adevărat, cu gloanţe adevărate.

Acum apărătorii îşi „reveneau” din surpriza de la început. Se regrupară şi se întoarseră vijelioşi într-un atac frontal. Dar între timp rândurile din faţă încărcaseră şi la o comandă, traseră o altă salvă din genunchi, apoi rândul următor trase din picioare, îngenunchind imediat ca să încarce, apoi al treilea şi al patrulea, ca mai înainte şi deşi mulţi dintre puşcaşi erau înceţi şi rândurile dezordonate, era uşor de închipuit măcelul îngrozitor pe care oamenii antrenaţi l-ar fi putut face. Contraatacul slăbi, apoi se dezorganiză cu totul, şi apărătorii se retraseră în susul pantei într-o dezordine prefăcută, ca să se oprească chiar sub spectatori. Mulţi „morţi” zăceau pe pământ. Jozen şi oamenii lui erau uluiţi.

— Armele astea ar rupe orice rânduri!

— Aşteptaţi, bătălia nu s-a terminat.

Din nou apărătorii se regrupară, comandanţii îi îndemnară la victorie, aduseră rezervele şi ordonară atacul general. Samuraii se năpustiră la vale, scoţând teribilele lor strigăte de bătălie ca să se arunce asupra inamicului.

— Acum o să-i facă una cu pământul, spuse Jozen, furat ca şi ceilalţi de realismul acestei bătălii închipuite. Şi avea dreptate. Falangele nu-şi păstrară poziţiile. Se dezmembrară şi o rupserăla fugă în faţa strigătelor de luptă a adevăraţilor samurai cu săbii şi suliţe la care Jozen şi oamenii săi îşi alăturară strigătele de batjocură. Regimentele se avântau spre moarte. Puşcaşii fugiră ca Mâncătorii de Usturoi o sută de paşi, două sute de paşi, trei sute de paşi, apoi, deodată, la comandă, falangele se regrupară, de data asta într-o formaţie în formă de V. Salvele îngrozitoare se porniră din nou. Atacul şovăi, apoi se opri, dar puştile continuară să tragă. Apoi se opriră şi ele. Jocul încetă. Dar toţi cei de pe deal ştiau că, într-o situaţie reală, cei două mii ar fi fost măcelăriţi. Acum, în tăcere, atacanţi şi atacatori începură să se despartă. „Morţii” se ridicară, armele fură strânse. Se auzeau râsete şi gemete. Mulţi dintre oameni şchiopătau şi câţiva erau răniţi grav.

— Te felicit, Yabu-sama, spuse Jozen cu profundă sinceritate. Acum înţeleg ce ai vrut să spui.

— Tragerea a fost dezordonată, spuse Yabu, mulţumit în sinea lui. Vor dura luni pentru pregătire lor.

Jozen îşi clătina capul.

— Nu mi-ar place să-i atac nici acum. Nu, dacă ar avea muniţie adevărată. Nici o armată n-ar putea să reziste loviturii. Rândurile n-ar putea rămâne strânse şi-atunci ai putea să-ţi strecori trupe obişnuite şi cavalerie prin spărtură şi să răsuceşti flancurile ca pe un pergament vechi. Mulţumi tuturor kami-lor că avusese înţelepciunea să vadă atacul. A fost o privelişte teribilă, o clipă am crezut că bătălia a fost adevărată.

— Li s-a ordonat să facă astfel ca bătălia să pară adevărată. Şi-acum puteţi trece în revistă puşcaşii mei, dacă doriţi.

— Mulţumesc. Ar fi o mare cinste.

Apărătorii se scurgeau către tabăra lor aşezată de cealaltă parte a dealului. Cei cinci sute de puşcaşi aşteptau mai jos, lângă cărarea care trecea peste deal şi cobora către sat, grupându-se pe companii, cu Omi şi Naga în faţa lor, amândoi purtând din nou săbii.

— Yabu-sama?

— Da, Anjin-san.

— Bine, nu?

— Da, bine.

— Mulţumesc, Yabu-sama. Eu mulţumit.

Mariko îl corectă automat.

— Eu sunt mulţumit.

— A, îmi pare rău, eu sunt mulţumit.

Jozen îl trase pe Yabu deoparte.

— Toate astea sunt din capul lui Anjin-san?

— Nu, minţi Yabu. Dar este felul în care se luptă barbarii. El doar antrenează oamenii să încarce şi să tragă.

— De ce nu faci aşa cum te-a sfătuit Naga-san? Acum ai cunoştinţele barbarului. De ce să rişti să se răspândească? E ca o molimă. Foarte periculos, Yabu-sama. Naga-san avea dreptate. E adevărat, ţăranii ar putea lupta cu uşurinţă în felul ăsta. Scapă de barbar acum.

— Dacă seniorul Ishido îi vrea capul, n-are decât s-o ceară.

— O cer eu, acum. Sunt glasul lui.

— Am să ţin seama de asta, Jozen-san.

— Şi deasemenea cer, în numele lui, ca trupele să predea deîndată puştile.

Yabu se încruntă, apoi îşi îndreptă atenţia către companie. Urcau dealul, apropiindu-se, în rânduri drepte, disciplinate, uşor caraghioase, ca întotdeauna, doar pentru că o astfel de ordine era neobişnuită. La cincizeci de paşi se opriră. Omi şi Naga înaintară singuri şi salutară.

— A fost foarte bine pentru un prim exerciţiu, spuse Yabu.

— Vă mulţumesc, Alteţă, spuse Omi.

Şchiopăta uşor, iar faţa-i era murdară, zgâriată şi cu urme de pulbere.

Jozen spuse:

— Trupele tale vor trebui să poarte săbii într-o bătălie adevărată, Yabu-sama, neh? Un samurai trebuie să poarte săbii, în caz că rămâne fără muniţie, neh?

— Săbiile i-ar împiedica în timpul atacului şi retragerii. O să le poarte ca de obicei pentru a păstra surpriza, dar chiar înainte de primul atac o să le scoată.

— Samuraii vor avea întotdeauna nevoie de săbii într-o bătălie adevărată. Şi aşa mă bucur că nu vei fi nevoit să foloseşti niciodată aceste trupe sau… Jozen era gata să spună: sau acest mod murdar şi ticălos de a purta războiul. În loc de asta spuse: sau toţi vom fi nevoiţi să ne aruncăm săbiile.

— Poate că aşa vom face când vom merge la război, Jozen-san.

— Te-ai despărţi de sabia Murasama, sau de darul lui Toranaga?

— Ca să câştig o bătălie, da. Altfel nu.

— S-ar putea să fi nevoit să alergi foarte repede, ca să-ţi pui la adăpost podoabele, când muscheta ţi se va înţepeni sau pulberea o să se ude.

Jozen râse de propria-i glumă prostească. Yabu nici nu zâmbi.

— Omi-san! Arată-i! ordonă.

Imediat Omi dădu un ordin. Oamenii săi traseră din teacă baionetele ca nişte săbii scurte, care spânzuraseră aproape nebăgate în seamă la spatele lor, agăţate de centură, şi le prinseră în locaşul lor de la gura muschetelor.

— Atacaţi!

Într-o clipă samuraii atacară cu strigătul lor de bătălie, Kasigiii!

Pădurea de oţel strălucitor se opri la un pas de ei. Jozen şi oamenii săi râdeau nervos în faţa atacului brutal, neaşteptat şi violent.

— Bine, foarte bine, spuse Jozen.

Întinse mâna şi pipăi una dintre baionete. Era deosebit de ascuţită.

— Poate că ai dreptate, Yabu-sama, să sperăm că nu vor fi puse niciodată la încercare.

— Omi-san, strigă Yabu. Aliniază-ţi oamenii, Jozen-san o să-i treacă în revistă. Apoi te întorci în tabără. Anjin-san, Mariko-san, voi urmaţi-mă.

Porni la vale printre rânduri, Blackthorne şi Mariko în urma sa.

— Aliniaţi-vă de-a lungul potecii. Baionetele în teacă.

Jumătate dintre oameni se supuseră deîndată. Făcură stânga-împrejur şi porniră în jos pe pantă. Naga şi cei două sute cincizeci de samurai rămaseră unde erau, cu baionetele încă ridicate ameninţător.

Jozen izbucni:

— Ce se întâmplă?

— Consider insultele tale de neîndurat, spuse Naga veninos.

— Asta-i o prostie. Nu te-am insultat, nici eu, nici altcineva. Baionetele tale sunt o insultă adusă rangului meu. Yabu-sama!

Yabu se răsuci. Acum era de partea cealaltă a contigentului lui Toranaga.

— Naga-san, strigă rece. Ce-nseamnă asta?

— Nu pot ierta acestui om insultele aduse la adresa tatălui meu, sau a mea.

— E sub pavăza legii. Nu-l poţi atinge acum. Poartă semnele regenţilor.

— Te rog să mă ierţi, Yabu-sama, dar asta e între Jozen-san şi mine.

— Nu. Te afli sub ordinele mele. Îţi poruncesc să spui oamenilor tăi să se întoarcă în tabără.

Niciunul dintre oameni nu mişcă. Începu ploaia.

— Te rog să mă ierţi, Yabu-san, îmi cer iertare, dar asta este între mine şi el şi orice s-ar întâmpla eu declar că nu purtaţi nici o vină pentru faptele mele şi ale oamenilor mei.

Unul dintre oamenii lui Jozen îşi trase sabia din teacă şi ţâşni spre spatele neapărat a lui Naga. O salvă de douăzeci de muschete îi zbură capul deîndată. Aceşti douăzeci de oameni îngenunchiară şi începură să încarce. Al doilea rând luă poziţie de tragere.

— Cine a ordonat muniţie de război? întrebă Yabu.

— Eu, Naga-noh-Toranaga!

— Naga-san! Îţi poruncesc să-l laşi pe Nebara Jozen şi oamenii săi să plece nestânjeniţi. Ţi se porunceşte să te întorci la locuinţa ta şi să stai acolo până când îi voi putea da de ştire seniorului Toranaga despre nesupunerea ta.

— Bineînţeles că-l vei informa pe seniorul Toranaga şi karma e karma. Dar, îmi pare rău, senior Yabu, acest om trebuie să moară. Toţi aceştia trebuie să moară. Astăzi.

Jozen ţipă ascuţit:

— Sunt sub protecţia regenţilor! Nu câştigi nimic ucigându-mă!

— Îmi recâştig onoarea, neh? spuse Naga. Îţi plătesc obrăzniciile la adresa tatălui meu, şi insultele către mine. Dar tu ar fi trebuit oricum să mori, neh? Era cum nu se poate mai limpede după întâlnirea din seara trecută. Acum ai fost martor la un atac. Nu pot să accept riscul ca Ishido să afle toată – şi mina lui flutură către câmpul de luptă – această grozăvie.

— Deja ştie! aruncă Jozen, binecuvântând prevederea din noaptea trecută. Ştie deja, am trimis un mesaj cu un porumbel călător, în taină, în zori. Nu câştigi nimic omorându-mă, Naga-san!

Naga făcu un semn unuia dintre oamenii săi, un samurai bătrân, care înaintă şi aruncă un porumbel sugrumat la picioarele lui Jozen. Apoi capul retezat al unui bărbat fu deasemeni azvârlit pe pământ. Capul samuraiului

Masumoto trimis cu o zi în urmă de Jozen cu pergamentul. Avea ochii încă deschişi şi buzele depărtate într-o strâmbătură plină de ură. Capul începu să se rostogolească. Se rostogoli printre rânduri până când se opri de o piatră.

De pe buzele lui Jozen scăpă un geamăt. Naga şi toţi oamenii săi râseră. Chiar şi Yabu zâmbi. Un altul dintre samuraii lui Jozen, ţâşni către Naga. Douăzeci de muschete scuipară foc, iar el şi unul dintre cei de lângă el, care nu se mişcase, căzură răniţi mortal.

Râsul încetă.

Omi spuse:

— Să le ordon oamenilor mei să atace, Alteţă?

Fusese atât de uşor să-l manevreze pe Naga.

Yabu îşi şterse ploaia de pe faţă.

— Nu, asta n-ar ajuta la nimic. Jozen-san şi oamenii lui sunt deja morţi, orice aş face. Asta este karma lui aşa cum şi Naga-san o are pe a sa.

— Naga-san! strigă. Pentru ultima oară îţi ordon să-i laşi pe toţi să plece.

— Te rog să mă ierţi, dar trebuie să refuz.

— Foarte bine. Când ai terminat, te rog să te prezinţi în faţa mea.

— Da. Ar trebui să existe un martor oficial, Yabu-sama. Pentru seniorul Toranaga şi pentru seniorul Ishido.

— Omi-san, rămâi aici. Vei semna certificatul de deces şi vei întocmi rapoartele oficiale. Naga-san şi eu vom contrasemna.

Naga arătă către Blackthorne.

— Să rămână şi el. Tot ca martor. E răspunzător de moartea lor. Trebuie şi el să fie de faţă.

— Anjin-san, du-te acolo sus, la Naga-san. Înţelegi?

— Da, Yabu-san. Înţeleg, dar de ce, vă rog?

— Ca să fii martor.

— Scuzaţi-mă, nu înţeleg.

— Mariko-san, explică-i martor, că trebuie să fie de faţă la ceea ce se va întâmpla. Apoi vino după mine.

Ascunzându-şi neţărmurita satisfacţie, Yabu se întoarse şl plecă.

Jozen ţipă ascuţit.

— Yabu-sama! Te rog! Yabuuu-samaaa!

Blackthorne a privit. Când totul s-a terminat, a plecat acasă. Casa lui era învăluită în tăcere şi deasupra satului se aşternuse un văl de ceaţă. Baia nu l-a făcut să se simtă curat. Saké-ul nu i-a îndepărtat amăreala din gură. Aromele nu au şters duhoarea din nări.

Mai târziu, Yabu-sama a trimis după el. Atacul a fost disecat moment cu moment. Omi şi Naga erau şi ei acolo cu Mariko. Naga, ca întotdeauna, ascultând, rece. Rareori comentând. Încă al doilea la comandă. Niciunul dintre ei nu părea atins de ceea ce se întâmplase. Au lucrat până după apusul soarelui. Yabu ordonă ca ritmul instrucţiei să fie crescut. Un al doilea grup de cinci sute de oameni urma să fie alcătuit deîndată, iar peste o săptămâna, altul.

Blackthorne se îndreptă către casă singur şi mâncă singur, urmărit de înfricoşătoarea lui descoperire: ei nu aveau noţiunea păcatului. Erau toţi lipsiţi de conştiinţă – chiar şi Mariko.

În noaptea aceea nu a putut dormi. Părăsi casa prin vântul care se învolbura în jurul lui. Alte rafale înspumau crestele valurilor. O pală mai puternică de vânt ridică de undeva nişte gunoaie şi le izbi de o colibă din sat. Câinii urlau la cer şi alergau de colo-colo. Acoperişurile din snopi de paie de orez se mişcau ca nişte lucruri însufleţite. Obloanele zdrăngăneau, bărbaţi şi femei, ca nişte arătări tăcute, se luptau cu ele ca să le închidă şi să le proptească. Fluxul venea cu putere. Toate bărcile de pescuit fuseseră ridicate pe plajă, în siguranţă, mult mai departe decât de obicei. Totul era bine legat.

Umblă un timp pe ţărm, apoi se reîntoarse acasă, mergând aplecat din cauza furiei vântului. Nu întâlnise pe nimeni. Ploaia cădea în rafale şi în curând se trezi ud leoarcă.

Fujiko îl aştepta pe verandă, vântul fluturându-i îmbrăcămintea şi făcând să pâlpâie flacăra lămpii de ulei pusă la adăpost. Toţi din casă erau treji. Servitorii cărau lucrurile de valoare în coliba de chirpici şi piatră din spatele grădinii, folosită ca depozit.

Furtuna nu ameninţa încă. O ţiglă din acoperiş se răsuci, desprinsă de un vârtej strecurat pe sub streaşină şi întregul acoperiş se cutremură. Ţigla căzu şi se sparse cu zgomot. Servitorii alergau grăbiţi prin jur, unii pregătind găleţi cu apă, alţii încercând să repare acoperişul. Bătrânul grădinar Ueki-ya, ajutat de copii, lega tufişurile şi copacii fragili, de araci din bambus.

O altă rafală zgudui casa.

— O să se prăbuşească, Mariko-san.

Ea nu spuse nimic. Vântul le izbea pe ea şi pe Fujiko şi le isca lacrimi la colţurile ochilor. Blackthorne privi către sat. Peste tot zburătăceau resturi. Apoi vântul pătrunse printr-o spărtură dintr-unul din panourile de hârtie ale unei locuinţe şi întregul perete dispăru, lăsând numai scheletul de şipci. Peretele dimpotrivă se sfărâmă şi el şi acoperişul se prăbuşi.

Blackthorne se întoarse neajutorat când shoji-ul din camera sa se sfâşie. Peretele dispăru împreună cu cel dimpotrivă. În curând toţi pereţii nu erau decât zdrenţe. Putea vedea prin toată casa. Dar stâlpii acoperişului rezistară, iar acoperişul de ţiglă nu se mişcă. Aşternuturi, felinare de hârtie şi saltele, zburau prin jur, cu servitorii alergând după ele.

Furtuna dărâmă pereţii tuturor caselor din sat, iar câteva locuinţe fură distruse complet. Nimeni nu fu rănit grav. În zori vântul îşi pierdu din tărie, iar bărbaţii şi femeile începură să-şi reconstruiască locuinţele.

La prânz pereţii casei lui Blackthorne erau refăcuţi şi jumătate din sat se reîntorsese la normal. Pereţii uşori, din şipci, nu cereau prea multă muncă ca să fie refăcuţi de fiecare dată. Doar scânduri de lemn şi sfori pentru îmbinări,

care erau întotdeauna cioplite şi matisate cu mare pricepere. Repararea acoperişurilor din ţiglă sau paie era mai dificilă. Dar văzu că oamenii se ajutau unul pe celălalt, zâmbind, iuţi şi foarte îndemânateci. Mura alerga prin sat, sfătuind, îndrumând şi supraveghind. Urcă dealul ca sa vadă ce mai avea de făcut.

— Mura ai făcut… Blackthorne îşi căuta cuvintele. Faci totul să pară uşor.

— A, mulţumesc, Anjin-san. Da, mulţumesc, dar am fost norocoşi că nu a fost nici un foc.

— Voi, focuri deseori?

— Îmi pare rău, „se stârnesc deseori focuri?”

— Se stârnesc deseori focuri? repetă Blackthorne.

— Da, dar am poruncit ca satul să se pregătească. Pregătească, înţelegeţi?

— Da.

— Când vin furtunile…

Mura tresări şi privi peste umărul lui Blackthorne. Se plecă foarte adânc.

Omi se apropia cu pasul lui săltat şi neglijent, privind prietenos numai către Blackthorne, ca şi cum Mura n-ar fi existat.

— Bună dimineaţa, Anjin-san, spuse.

— Bună dimineaţa, Omi-san. Casa dumitale e bine?

— E în ordine, mulţumesc. Omi privi la Mura şi spuse brutal: Oamenii ar trebui să fie la pescuit sau pe câmp, la fel şi femeile. Yabu-sama are nevoie de taxe. Încercaţi să mă faceţi de râs în faţa lui, cu lenea voastră?

— Nu, Omi-sama, vă rog, iertaţi-mă. O să mă îngrijesc de asta deîndată.

— N-ar fi trebuit să fie nevoie să ţi-o spun. N-am să ţi-o mai spun data viitoare.

— Îmi cer scuze pentru prostia mea.

Mura se îndepărtă grăbit.

— Arăţi bine, astăzi, spuse Omi către Blackthorne. N-ai avut necazuri azi-noapte?

— Bine, astăzi, mulţumesc. Şi dumneata?

Omi vorbi îndelung. Blackthorne nu înţelese chiar tot. Aşa cum nu înţelesese tot ce-i spusese Omi lui Mura. Doar câteva cuvinte aici, câteva dincolo.

— Îmi pare rău. Nu înţeleg.

— Ţi-a plăcut? Cum ţi-a plăcut ziua de ieri? Atacul. Bătălia prefăcută?

— A, înţeleg, da, cred că bine.

— Cum a fost ca martor?

— Poftim?

— Martor. Roninul Nebara Jozen şi oamenii lui? Omi imită o împunsătură cu baioneta şi râse. Ai fost martor la moartea lor. Moarte! Înţelegi?

— A, da. Adevărul, Omi-san, nu-mi place omoruri.

— Karma, Anjin-san.

— Karma. Astăzi instrucţie?

— Da, dar Yabu-sama vrea doar să discutăm. Mai târziu. Înţelegi, Anjin-san? Doar vorbit, mai târziu. Repetă Omi răbdător.

— Doar vorbim. Înţeleg.

— Începi să vorbeşti limba noastră foarte bine. Da. Foarte bine.

— Mulţumesc. Greu. Timp mic.

— Da, dar eşti un om de treabă şi te străduieşti foarte tare. Asta e important. O să ai timp, Anjin-san. Nu-ţi face griji, o să te-ajut. Omi îşi dădea seama că mai tot ce spunea se pierdea, dar nu-i păsa, atâta timp cât Anjin-san prindea înţelesul. Vreau să fiu prietenul tău, spuse, apoi repetă foarte desluşit. Înţelegi?

— Prieten? Înţeleg, prieten.

Omi arătă către el, apoi către Blackthorne.

— Vreau să fiu prietenul tău.

— A, mulţumesc. Onorat.

Omi zâmbi din nou, şi se aplecă ca de la egal la egal şi apoi plecă.

— Prieten cu el? murmură Blackthorne. A uitat? Eu nu.

— A, Anjin-san, spuse Fujiko grăbindu-se către el. Nu vrei să mănânci? Yabu-sama o să trimită după dumneata în curând.

— Da. Mulţumesc. Multe spargeri? întrebă, arătând către casă.

— Te rog să mă ierţi, îmi pare rău, dar ar trebui să spui: „Au fost multe stricăciuni?”

— Au fost multe stricăciuni?

— Nu foarte grave, Anjin-san.

— Bine. Nu răniri?

— Te rog să mă ierţi, îmi pare rău, ar trebui să spui: „N-a fost nimeni rănit?”

— Mulţumesc. N-a fost nimeni rănit?

— Nu, Anjin-san. N-a fost nimeni rănit.

Brusc, Blackthorne se simţi sătul de a mai fi îndreptat întruna. Aşa că isprăvi conversaţia cu o poruncă:

— Am foame. Mâncare.

— Da. Îndată. Îmi pare rău, dar ar trebui să spui: „Îmi este foame”. Unei persoane îi este foame, nu are foame.

Aşteptă până ce el spuse corect, apoi se depărtă.

Se aşeză pe verandă şi îl privi pe Ueki-ya, bătrânul grădinar, îndepărtând resturile şi frunzele căzute. Putea vedea femei şi copii reparând clădirile în sat şi bărci ieşind la pescuit printre valuri. Alţi săteni trudeau pe câmp în vântul care scăzuse mult. Mă întreb ce dări au de plătit. Nu mi-ar place să fiu ţăran aici. Nu numai aici, oriunde.

La primele raze de lumină ale zorilor fusese tulburat de aparenta devastare a satului.

— Furtuna asta abia ar fi atins o casă englezească, îi spusese lui Mariko.

— O, sigur, a fost o furtună, dar nu atât de rea.

— De ce nu vă construiţi casele din cărămidă sau din piatră?

— Din cauza cutremurelor, Anjin-san. Orice clădire din piatră se va crăpa şi prăbuşi şi probabil răni sau omorî

locatarii. Cu felul nostru de a construi, sunt puţine pagube. Ai să vezi cât de repede se înalţă totul la loc.

— Da, dar sunteţi veşnic în primejdie de a lua foc. Şi ce se întâmplă când vin marile furtuni? Taifunurile?

— Atunci e foarte rău.

Ea-i explicase despre taifunuri şi anotimpurile lor, din iunie până în septembrie, câteodată mai devreme, câteodată mai târziu. Şi despre celelalte catastrofe naturale. În urmă cu câteva zile mai fusese un cutremur. Unul uşor. Un ceainic căzuse de pe vasul cu cărbuni şi îl răsturnase. Din fericire cărbunii fuseseră stinşi. O casă din sat luase foc, dar focul nu se întinsese. Blackthorne nu văzuse până atunci oameni stingând focul atât de iute. În afară de aceasta, nimeni din sat nu dăduse prea multă atenţie întâmplării. Râseseră şi îşi văzuseră mai departe de treburi.

— De ce râd oamenii?

— Noi socotim foarte ruşinos şi nepoliticos să laşi să se vadă ceea ce simţi, îndeosebi teama. Aşa că ascundem totul sub un zâmbet sau un surâs. Bineînţeles că ne e teamă la toţi, chiar dacă nu o arătăm niciodată. Unii dintre voi au arătat-o, gândi Blackthorne.

Nebara Jozen o arătase. Murise urât, plângând înspăimântat, cerşind îndurare. Ucis încet şi cu cruzime. Fusese lăsat să fugă, apoi înjunghiat cu baionetele în mijlocul râsetelor, apoi forţat să alerge din nou, apoi schilodit. Îi îngăduiseră să se târască şi îl spintecaseră încet, în timp ce el urla, sângele amestecându-i-se cu saliva, după care îl lăsaseră să moară.

Naga îşi îndreptase atenţia asupra celorlalţi samurai. Deândată trei dintre oamenii lui Jozen îngenunchiară, îşi descoperiră pântecele şi îşi puseră pumnalele în faţa lor, pentru a îndeplini ritualul seppuku. Trei dintre tovarăşii lor stăteau în spatele lor ca secondanţi, cu săbiile lungi trase şi ridicate cu ambele mâini şi niciunul nu fu atins de Naga sau de oamenii săi. Când samuraii îngenunchiaţi se întinseră

după pumnal, îşi întinseră gâturile şi cele trei săbii fulgerară în jos, decapitându-i dintr-o singură lovitură. Capetele căzute îşi clănţăniră dinţii, apoi rămaseră nemişcate. Muştele începură să roiască.

Apoi alţi doi samurai îngenunchiară, ultimul rămas stând pregătit ca secondant. Primului dintre cei îngenunchiaţi îi luă capul la fel ca şi celorlalţi tovarăşi ai săi, pe când se întindea după pumnal. Celălalt spuse:

— Nu. Eu, Hirasaki Kenko, ştiu cum trebuie să mor, cum trebuie să moară un samurai.

Kenko era un tânăr suplu, parfumat şi aproape frumos, cu pielea palidă şi cu părul bine dat cu ulei şi îngrijit. Îşi ridică pumnalul cu gesturi măsurate, şi îi înfăşură o parte din lamă cu eşarfa de la brâu, ca să îl poată apuca mai bine.

— Protestez împotriva uciderii lui Nebara Jozen şi ai celorlalţi oameni ai săi, spuse hotărât, înclinându-se către Naga. Aruncă o ultimă privire către cer şi-i zâmbi pentru ultima dată secondantului său, un zâmbet liniştitor. Sayonara, Tadeo.

Apoi îşi înfipse pumnalul adânc în stânga stomacului, îl trase de-a curmezişul cu amândouă mâinile, îl scoase afară şi-l înfipse din nou, adânc, chiar deasupra pântecului smucindu-l în sus în aceeaşi tăcere. Măruntaiele lui însângerate i se rostogoliră în poală iar când faţa lui agonizândă, contorsionată hidos, zvâcni înainte, secondantul său coborî sabia într-un arc ucigător.

Naga însuşi ridică capul de părul din creştet, îl şterse de ţărână şi îi închise ochi. Apoi spuse oamenilor lui să aibă grijă ca să fie spălat şi înfăşurat şi trimis lui Ishido cu toate onorurile şi cu un raport complet asupra curajului lui Hirasaki Kenko.

Ultimul samurai îngenunche. Nu mai rămăsese nimeni ca să-i fie secondant. Şi el era tânăr. Degetele îi tremurau şi frica îl stăpânea. De două ori îşi îndeplinise datoria către tovarăşii săi, de două ori lovise onorabil, scăpându-i de chinurile durerii şi de ruşinea fricii. Iar o dată aşteptase ca

cel mai iubit prieten al său să moară aşa cum un samurai trebuia să moară, luându-şi viaţa într-o tăcere plină de mândrie, apoi izbise din nou, curat, cu depună îndemânare. Nu mai ucisese niciodată până atunci.

Îşi aţinti ochii către propriul pumnal. Îşi dezgoli pântecul şi se rugă să aibe curajul prietenului său. Simţea lacrimile strângându-se la colţurile ochilor, dar îşi forţă chipul într-o mască îngheţată, zâmbitpare. Îşi desfăcu eşarfa din brâu şi înfăşură o parte din lamă. Atunci, pentru că tânărul îşi făcuse bine datoria, Naga făcu un semn locotenentului său.

Samuraiul înaintă şi se înclină, prezentându-se ceremonios.

— Osaragi Nampo, căpitanul celei de-a noua legiuni a seniorului Toranaga. Aş fi onorat să vă slujesc drept secondant.

— Ikomo Tadeo, ofiţer, vasal al seniorului Ishido, replică tânărul. Vă mulţumesc, aş fi onorat să-mi fiţi secondant.

Moartea lui fi rapidă, onorabilă şi fără durere.

Capetele fură strânse. Mai târziu Jozen îşi reveni în simţiri şi ţipă ascuţit. Mâinile lui înebunite încercau neputincioase să-ş reîntregească pântecul.

Îl lăsară pradă câinilor care veniseră din sat.

CAPITOLUL 34

La Ora Calului – unsprezece dimineaţa – la zece zile după moartea lui Jozen şi tuturor oamenilor săi, un convoi de trei galere dublă capul de la Anjiro. Erau ticsite cu trupe. Toranaga veni pe ţărm. Lângă el era Buntaro.

— Mai întâi aş vrea să vad un exerciţiu de atac, Yabu-san, cu cei cinci sute de la început, spuse Toranaga. Imediat.

— Nu s-ar putea mâine? Asta mi-ar lăsa timp să mă pregătesc, spuse Yabu binevoitor, dar în sinea sa furios de sosirea neaşteptată a lui Toranaga şi nemulţumit de spionii săi care nu-l preveniseră. Abia avusese timp să se repeadă la ţărm cu o gardă de onoare. Trebuie să fiţi obosiţi.

— Nu sunt obosit, mulţumesc, spuse Toranaga pe un ton voit răstit. Nu am nevoie de apărători sau aranjamente

deosebite, ţipete sau morţi prefăcute. Uiţi, bătrâne prieten, că am jucat în destule piese Noh şi am pus destule în scenă, ca să fiu în stare să-mi folosesc imaginaţia. Nu sunt un ţăran ronin! Te rog, porunceşte să încalece deîndată.

Se aflau pe plajă, lângă debarcader. Toranaga era înconjurat de gărzile de elită şi alţi soldaţi se revărsau de pe galerele ancorate. Încă o mie de samurai puternic înarmaţi erau înghesuiţi în cele două galere care aşteptau la mică distanţa în larg. Era o zi caldă, cu cer fără nori, cu valuri mici, iar aerul unduia înfierbântat la orizont.

— Igurashi, ai grijă!

Yabu îşi înghiţi mânia. De la primul mesaj despre sosirea lui Jozen, pe care-l trimisese cu unsprezece zile în urmă, nu primise nici cel mai mic raport de la iscoadele sale din Yedo. Şi nimic altceva decât întâmplătoare şi enervante răspunsuri de la Toranaga la mesajele sale din ce în ce mai urgente. „Mesajul vostru primit şi studiat atent”; zguduit de veştile despre fiul meu. Rog aşteptaţi instrucţiuni”. Apoi, în urmă cu patru zile: „Cei vinovaţi de moartea lui Jozen vor fi pedepsiţi. Trebuie să rămână la posturile lor, dar în stare de arest, până pot să mă sfătuiesc cu seniorul Ishido.” Iar ieri, bomba: „Astăzi am primit invitaţia oficială a noului Consiliu al Regenţilor, la ceremonia privitului florilor din Osaka. Când te gândeşti să pleci? Comunică-mi deîndată.”

— Desigur, asta nu înseamnă că Toranaga chiar se va duce! spusese Yabu uluit.

— Vă forţează să vă hotărâţi, replicase Igurashi. Orice aţi spune, vă împinge în capcană.

— Aşa e, spusese şi Omi.

— De ce nu primim veşti de la Yedo? Ce se întâmplă cu iscoadele noastre?

— E ca şi cum Toranaga ar fi întins un văl peste întregul Kwanto, spusese Omi. Poate că ştie care sunt iscoadele noastre.

— Astăzi este a zecea zi, Alteţă, îi amintise Igurashi. Totul e gata pentru plecarea voastră către Osaka. Vreţi să plecaţi,

sau nu?

Acum, aici, pe plajă, Yabu binecuvântă kami-ul său păzitor care îl convinsese să accepte sfatul lui Omi de a rămâne până în cea din ultimă zi – trei zile de acum înainte.

— Despre ultimul tău mesaj, Toranaga-sama, cel care ne-a sosit ieri, spuse. Eşti hotărât să nu mergi la Osaka?

— Dar tu?

— Mă supun ţie, ca unui conducător. Desigur, am aşteptat hotărârea ta.

— Hotărârea mea e simplă, Yabu-sama, dar a ta este grea, greu de luat. Dacă pleci, regenţii au să te căsăpească pentru distrugerea lui Jozen şi a oamenilor lui. Iar Ishido este chiar foarte furios, şi pe bună dreptate, neh?

— N-am făcut-o eu, senior Toranaga. Moartea lui Jozen, chiar dacă meritată, s-a petrecut împotriva poruncilor mele.

— E ca şi cum ar fi făcut-o Naga-san, neh? Căci altfel ar fi trebuit, desigur, s-o faci domnia ta însuţi. O să vorbim despre Naga-san mai târziu. Dar acum urmează-mă. Vom sta de vorbă pe drumul către câmpul de instrucţie. N-are rost să pierdem vremea.

Toranaga porni cu pasul său iute, gărzile urmându-l îndeaproape.

— Da, te afli cu adevărat la o răscruce, bătrâne prieten. Dacă te duci, îţi pierzi capul, pierzi Izu şi desigur întreaga familie Kasigi ajunge la butucul călăului. Dacă rămâi, Consiliul va porunci acelaşi lucru. Se răsuci către el. Poate că ar trebui să faci ce mai sfătuit să fac când am fost ultima dată în Anjiro. Aş fi bucuros să-ţi fiu secondant. Poate capul tău îl va bucura cât de cât pe Ishido.

— Capul meu n-are nici o valoare pentru Ishido, spuse Yabu.

— Nu-ţi împărtăşesc părerea.

Buntaro îi opri.

— Iertaţi-mă, Alteţă. Unde doriţi să aşezăm oamenii?

— Pe platou. Faceţi tabără permanentă acolo. Două sute de gărzi vor sta cu mine în fortăreaţă. De îndată ce ai făcut

pregătirile, vino la mine. Vreau să asişti la exerciţiu.
Buntaro plecă grăbit.
— Tabără permanentă? Rămâi aici? întrebă Yabu.
— Nu, doar oamenii mei. Dacă atacul este atât de reuşit pe cât am auzit, o să formăm nouă batalioane de asalt, de câte cinci sute de samurai fiecare.
— Cum?
— Da. Am adus încă o mie de samurai aleşi pe sprânceană, pentru tine. Tu ai să-i alegi pe ceilalţi o mie.
— Dar nu sunt destule puşti şi instrucţia…
— Îmi pare rău, greşeşti. Am adus o mie de muschete şi destulă pulbere şi gloanţe. Restul va sosi într-o săptămână, cu încă o mie de oameni.
— O să avem nouă batalioane de asalt?
— Da. Vor fi un regiment. Buntaro, îl va comanda.
— Poate ar fi mai bine să o fac eu. El o să…
— O, dar uiţi că în câteva zile se întâlneşte Consiliul. Cum poţi să comanzi un regiment dacă te duci la Osaka. Nu ţi-ai pregătit plecarea?
Yabu se opri.
— Suntem aliaţi. Am căzut la înţelegere ca domnia ta să fii conducătorul şi am urinat ca să pecetluim înţelegerea. Eu am respectat-o şi o respect în continuare. Acum te întreb: care ţi-s gândurile? Primim războiul sau nu?
— Nimeni nu mi-a declarat război, încă.
Yabu ardea de dorinţa de a scoate sabia Yoshimoto din teacă şi de a împrăştia sângele lui Toranaga în ţărână, odată pentru totdeauna, indiferent de preţ. Simţea respiraţia gărzilor lui Toranaga în jurul său, dar nu-i mai păsa.
— Nu înseamnă Consiliul şi sentinţa ta de moarte? Ai spus asta singur. O dată ce se vor întâlni va trebui să te supui. Neh?
— Desigur.
Toranaga îşi trimise cu un gest oamenii mai în urmă, sprijinindu-se uşor pe sabie, cu picioarele butucănoase larg

desfăcute şi înţepenite în pământ.
— Atunci care ţi-e hotărârea? Ce propui?
— Mai întâi să vedem un atac.
— Apoi?
— Apoi pornim la vânătoare.
— Te duci la Osaka?
— Sigur.
— Când?
— Când o să vreau.
— Vrei să spui, nu când vrea Ishido.
— Vreau să spun când o să vreau.
— O să ne părăsească toţi, spuse Yabu. Nu poţi să te lupţi împotriva întregii Japonii. Chiar şi cu un regiment de asalt – şi nu putem în nici un fel să-l pregătim în zece zile.
— Da
— Şi atunci care-i planul?
— Ce s-a întâmplat exact cu Jozen şi Naga-san?
Yabu îi spuse adevărul, ocolind doar faptul că Naga fusese manipulat de Omi.
— Şi barbarul meu? Cum se poartă Anjin-san?
— Bine. Foarte bine.
Yabu îi povesti despre încercarea de seppuku din prima seară şi cum îl supusese el atât de abil pe Anjin-san, în folosul lor, al amândurora.
— A fost foarte înţelept, spuse Toranaga încet. Nu m-aş fi gândit niciodată că va încerca să-şi facă seppuku. Foarte interesant.
— A fost norocos că i-am spus lui Omi să fie gata.
— Da.
Nerăbdător, Yabu aşteptă ca Toranaga să spună mai mult, dar acesta rămase tăcut.
— Vestea pe care ţi-am trimis-o despre seniorul Ito, care a devenit regent, spuse Yabu într-un târziu. Aflase-şi despre asta înainte de a-ţi da de ştire?
Toranaga nu răspunse imediat.

— Auzisem zvonuri. Seniorul Ito este o alegere perfectă pentru Ishido. Sărmanul neghiob, i-a făcut întotdeauna plăcere să fie dus de nas când îl avea înfipt în dosul altcuiva. O să facă o pereche potrivită.

— Votul său te va distruge.

— Fără îndoială. Dacă o să fie vreun Consiliu.

— A, deci ai un plan?

— Întotdeauna am un plan, sau planuri, nu ştiai? Dar tu, ce plan ai, aliatule? Dacă vrei să pleci, pleci. Dacă vrei să rămâi, rămâi. Alege.

Porni mai departe.

Mariko îi înmânã lui Toranaga un sul acoperit cu un scris mărunt.

— Aici este totul? întrebă.

— Da, Alteţă, răspunse, displăcându-i aerul închis al cabinei şi faptul că se afla din nou la bordul galerei, chiar şi ancorată la chei. Multe dintre cele ce sunt în manualul de război se vor repeta, dar am făcut note în fiecare seară, şi am scris totul aşa cum s-a întâmplat, sau am încercat. Este aproape ca un jurnal a ceea ce s-a spus şi s-a întâmplat de când aţi plecat.

— Bine. L-a mai citit altcineva?

— Nu, din câte ştiu eu. Îşi flutură evantaiul ca să se răcorească. Concubina lui Anjin-san şi servitorii m-au văzut scriindu-l, dar l-am ţinut încuiat.

— Tu ce părere ai?

Mariko şovăi. Îşi plimbă privirile prin cabină şi peste hublourile închise.

Toranaga spuse:

— La bord sunt numai oamenii mei şi nu e nimeni sub punte. În afară de noi.

— Da, Alteţă. Dar mi-am amintit că Anjin-san spunea că nu există taine la bordul unei nave. Îmi cer iertare. Se gândi o clipă, apoi spuse cu voce sigură. Regimentul de muschete va câştiga o bătălie. Barbarii ar putea să ne distrugă dacă debarcă cu trupe numeroase, cu puşti şi tunuri. Trebuie să

aveţi o flotă barbară. Până acum cunoştinţele lui Anjin-san s-au dovedit de o atât de mare valoare încât ar trebui ţinute secrete, doar pentru urechile voastre. În alte mâini cunoştinţele lui ar putea fi un pericol de moarte pentru voi.

— Cine a mai învăţat ceva de la el?

— Yabu-san ştie mult, dar Omi-san şi mai mult. Prinde mult mai repede. Igurashi-san, Naga-san şi trupele desigur că înţeleg strategia, dar nu detaliile amănunţite şi niciuna dintre cunoştinţele politice sau de ordin general ale lui Anjin-san. Eu, mai mult decât toţi. Am notat tot ce a spus el, ce a întrebat sau despre ce a vorbit, Alteţă. Cât de bine am putut. Desigur că ne-a spus numai despre unele lucruri. Dar aria cunoştinţelor lui este vastă, iar memoria lui aproape de perfecţiune. Cu răbdare, poate să ne ofere o imagine exactă despre lume, obiceiurile şi pericolele ei. Dacă spune adevărul.

— Îl spune?

— Cred că da.

— Care este părerea ta despre Yabu?

— Yabu-san este un om violent, şi lipsit de scrupule. Pentru el nu au preţ decât propriile lui interese. Datoria, credinţa, tradiţia, nu înseamnă nimic pentru el. Mintea lui are sclipiri de mare pătrundere, uneori uluitoare. Este în egală măsură primejdios ca aliat sau ca inamic.

— Numai calităţi lăudabile. Ce ai de spus împotriva lui?

— E un administrator prost. Ţăranii lui s-ar răscula dacă ar avea arme.

— De ce?

— Pune dări înrobitoare. Ilegale. Ia 75 de părţi din fiecare produs, orez, peşte. A început să pună taxa pe cap de om, pe pământ, pe bărci. Fiecare vânzare, fiecare butoi de saké, totul este dijmuit în Izu.

— Poate ar trebui să-l angajez pe el, sau pe vechilul lui, pentru Kwanto. Bine, ce face aici e treaba lui, ţăranii n-o să aibă niciodată arme, aşa că n-avem de ce să ne îngrijorăm. Aş putea totuşi folosi locul acesta ca bază, dacă va fi nevoie.

— Dar, Alteţă, legea spune că şaizeci de părţi este limita.
— A fost limita legală. Taiko a dat legea asta, dar el e mort. Ce altceva mai poţi să spui despre el?
— Mănâncă puţin, sănătatea lui pare bună, dar Suwo, masorul, crede că are necazuri cu rinichii. Are câteva obiceiuri ciudate. Şi îi povesti despre Noaptea cu Urlete.
— Cine ţi-a spus despre asta?
— Suwo. Şi de asemenea soţia lui Omi-san şi mama lui.
— Tatăl lui Yabu obişnuia şi el să-şi fiarbă duşmanii. Pierdere de vreme. Dar pot să înţeleg nevoia lui de a o face din când în când. Nepotul lui, Omi?
— E o minte pătrunzătoare, foarte înţelept. Pe deplin credincios unchiului său. Un vasal foarte capabil şi demn de apreciere.
— Familia lui?
— Mama lui e aspră cu Midori, soţia lui, atât cât trebuie. Soţia lui este samurai; blândă, puternică şi foarte bună. Toţi îi sunt vasali credincioşi lui Yabu-san. Acum Omi-san nu are concubină, deşi Kiku, cea mai cunoscută curtezană din Izu, este aproape ca o concubină. Dacă ar putea să-i cumpere contractul, cred că ar aduce-o în casa sa.
— M-ar ajuta împotriva lui Yabu, dacă aş avea nevoie de asta?
Ea cântări întrebarea, apoi clătină capul.
— Nu, Alteţă. Nu cred. Cred că este vasalul unchiului său.
— Naga?
— Este un samurai cât se poate de bun. A înţeles deîndată că Jozen-san şi oamenii lui însemnau primejdie pentru domnia voastră, şi a încurcat lucrurile aşa fel până când ai putut să fii întrebat. Oricât de mult urăşte batalionul de muschete, îşi instruieşte companiile din greu, ca să le facă perfecte.
— Cred că s-a lăsat prostit să fie păpuşa lui Yabu.
Ea-şi aranjă în tăcere o cută a chimonoului.
Toranaga îşi făcu vânt cu evantaiul.
— Acum, Anjin-san.

Aştepta întrebarea, şi acum, că fusese pusă toate, observaţiile înţelepte pe care era pregătită să i le înfăţişeze dispăruseră din cap.

— Ei bine?

— Trebuie să judecaţi după raport, Alteţă. În unele lucruri nu poate fi înţeles. Desigur, educaţia, tradiţiile şi datinile lui n-au nimic comun cu ale noastre. Este foarte complicat şi dincolo de înţelegerea mea. La început era foarte deschis. Dar de când a încercat să-şi facă seppuku, s-a schimbat. E mai ascuns.

Îi povesti ce spusese Omi şi ce făcuse în acea primă noapte. Şi despre făgăduiala lui Yabu.

— A, Omi l-a oprit, nu Yabu-san?

— Da.

— Şi Yabu a urmat sfatul lui Omi?

— Întocmai, Alteţă.

— Deci Omi este sfetnicul. Interesant. Dar desigur că Anjin-san nu se aşteaptă ca Yabu să-şi ţină făgăduiala?

— Ba da, până la capăt.

Toranaga râse.

— Cât de copilăresc.

— Conştiinţa creştină este adânc înrădăcinată în el, îmi pare rău. Nu poate scăpa de karma lui din care o parte e aceea că poate fi manevrat folosindu-ne de ura lui pentru moartea sau morţile a ceea ce el numeşte nevinovaţi. Chiar şi moartea lui Jozen la afectat adânc. Multe nopţi după acea somnul lui a fost tulburat şi multe zile abia de a vorbit cu câte cineva.

— Conştiinţa asta se găseşte la toţi barbarii?

— Nu, deşi ar trebui să fie la toţi barbarii creştini.

— Ar putea să şi-o piardă?

— Nu cred. Dar este tot atât de neajutorat ca şi un copil cât timp o are.

— Concubina lui?

Ea-i povesti totul.

— Bine. Era mulţumit că alegerea sa, Fujiko şi planul, mersese atât de bine. Foarte bine. A făcut bine în privinţa pistoalelor. Ce poţi să-mi spui despre obiceiurile lui?

— Cele mai multe obişnuite. Afară doar de o uimitoare stânjeneală în privinţa lucrurilor legate de împărţitul pernei şi o ciudată reţinere de a discuta toate lucrurile fireşti ale trupului. Îi povesti deasemenea, despre neobişnuita lui nevoie de singurătate, şi despre groaznicele lui gusturi în ale mâncării. In cele mai multe privinţe este atent, înţelegător, ager, un elev silitor şi foarte curios în tot ceea ce ţine de noi şi de obiceiurile noastre. E totul în raportul meu, dar, pe scurt, i-am explicat câte ceva din felul nostru de viaţă, câte puţin despre noi şi istoria noastră, despre Taiko şi despre problemele care frământă împărăţia acum.

— A, şi despre Moştenitor?

— Da, alteţă. Am greşit?

— Nu. Ţi s-a spus să-l pregăteşti. Cum stă cu japoneza?

— Foarte bine. Cu timpul, va vorbi limba noastră destul de bine. Este un elev bun, Alteţă.

— Împărţitul pernei?

— Cu una dintre slujnice, spuse deîndată.

— El a ales-o?

— Concubina i-a trimis-o.

— Şi?

— A fost deopotrivă de mulţumitor pentru amândoi, am înţeles.

— Ah, atunci ea n-a întâmpinat nici o dificultate.

— Nu, Alteţă.

— Dar el e bine înzestrat?

— Fata, a zis, „o, da, foarte”. „Cu prisosinţă” au fost cuvintele ei.

— Minunat. Măcar în asta karma lui e bună. Ăsta e necazul cu o mulţime de bărbaţi, şi Yabu unul dintre ei. Kiyama altul! Suliţă mică, mare nefericire să te naşti cu o suliţă mică. Mare nefericire, da.

Aruncă o privire sulului, apoi îşi închise evantaiul cu o pocnitură.

— Şi tu, Mariko-san? Cum o duci?

— Bine, mulţumesc, Alteţă. Sunt foarte mulţumită să vă văd arătând atât de bine. Pot să vă felicit pentru naşterea nepotului dumneavoastră?

— Da, mulţumesc! Sunt mulţumit, da. Băiatul e bine făcut, şi pare sănătos.

— Şi doamna Genjiko?

Toranaga mormăi:

— E la fel de puternică, ca întotdeauna. Da, îşi ţuguie buzele, cugetând la ceva. Poate ai putea să-mi recomanzi o doică pentru copil.

Era obiceiul ca fiii samurailor importanţi să aibă doici, astfel ca mama să se poată ocupa de soţul ei şi de treburile casei, lăsând doica să se ocupe numai de creşterea copilului, să-l facă puternic, iar părinţii să se poată mândri cu el.

— Mă tem că nu va fi uşor să găsim persoana potrivită. Doamna Genjiko nu este o stăpână uşor de mulţumit, neh?

— Sunt convinsă că veţi găsi curând persoana potrivită, Alteţă. De bună seamă că mă voi gândi şi eu, răspunse Mariko, ştiind că a oferi un astfelde sfat ar fi fost o prostie. Pentru că nici o femeie de pe lumea aceasta nu ar fi putut să-i mulţumească în aceeaşi măsură pe Toranaga şi pe nora sa.

— Îţi mulţumesc. Dar dumneata, Mariko-san, ce-mi spui despre dumneata?

— Eu sunt bine, Alteţă, mulţumesc.

— Şi conştiinţa creştină?

— Nu mă împiedică cu nimic, Alteţă. Cu nimic. Am făcut tot ce ai dorit.

— Într-adevăr. A fost pe aici vreun preot?

— Nu, Alteţă.

— Ai nevoie de vreunul?

— Ar fi bine să mă pot spovedi, şi să mă împărtăşesc şi să primesc binecuvântarea. Da, într-adevăr, mi-ar place asta – să mărturisesc lucrurile îngăduite şi să primesc binecuvântarea.

Toranaga o cântări atent. Ochii ei erau sinceri.

— Te-ai descurcat bine, Mariko-san. Te rog fă şi mai departe aşa.

— Da, Alteţă, mulţumesc. Un lucru: Anjin-san are nevoie de o carte de gramatică şi un dicţionar, mare nevoie.

— Am trimis la Tsukku-san după ele. Băgă de seamă încruntarea ei. Nu crezi că o să le trimită?

— Se va supune desigur. Poate nu cu graba care v-ar place.

— În curând vom şti asta, adăugă Toranaga ameninţător. I-au mai rămas doar treisprezece zile.

Mariko era nedumerită.

— Alteţă, întrebă fără să înţeleagă, treisprezece?

— A, spuse Toranaga cu voce indiferentă, acoperindu-şi scăparea de o clipă. Când eram la bordul corăbiei portugheze a cerut învoirea de a vizita Yedo. Am fost de acord dacă o va face până în patruzeci de zile. Au mai rămas treisprezece. N-a stat trei zile acel bonz, acel profet, acel Moise, pe munte, ca să strângă poruncile Domnului, care au fost săpate în piatră?

— Da, Alteţă.

— Crezi că asta s-a întâmplat?

— Da, dar nu înţeleg cum, sau de ce.

— Pierdere de vreme ca să discutăm voia Domnului, neh?

— De căutaţi fapte, da, Alteţă.

— În timp ce aşteptai dicţionarul, n-ai încercat să faci unul?

— Ba da, Toranaga-sama, dar mi-e teamă că nu este prea bun. Din nefericire pare să fie atât de puţin timp şi atât de multe probleme. Aici sau oriunde, adăugă ea anume. El încuviinţă din cap ştiind că ar fi dorit foarte mult să întrebe multe lucruri despre noul Consiliu, despre numirea

seniorului Ito, despre pedeapsa lui Naga şi dacă războiul era aproape.

— Suntem norocoşi să-l avem pe soţul tău din nou printre noi, neh?

Evantaiul ei se opri.

— N-am crezut niciodată că va scăpa cu viaţă. Niciodată. Am spus o rugăciune şi am aprins arome în amintirea lui zilnic. Buntaro îi spusese în această dimineaţă cum alt contingent de samurai ai lui Toranaga îi acoperise retragerea de la plajă şi cum el putuse să ajungă la periferia Osakăi fără necazuri. Apoi, cu cincizeci de oameni aleşi şi cu cai de schimb, se deghizaseră în bandiţi şi porniseră în goană peste dealuri şi pe căi lăturalnice către Yedo. De două ori urmăritorii îl ajunseseră, dar nu fuseseră îndeajuns de mulţi ca să-l doboare şi el îşi croise drum printre ei. O dată căzuse într-o ambuscadă şi pierduse toţi oamenii, în afară de patru, şi scăpase din nou şi se afundase mai adânc în pădure, mergând noaptea, dormind ziua. Se hrănise cu fructe sălbatice şi cu apă de izvor, cu puţin orez furat de la o fermă singuratică, apoi galopase din nou cu urmăritorii întotdeauna pe urmele sale. Îi trebuiseră douăzeci de zile ca să ajungă la Yedo. Cu el mai sosiseră doar doi dintre oamenii lui.

— A fost aproape o minune, spuse ea. Credeam că pusese un kami stăpânire pe mine când l-am văzut aici, lângă domnia voastră, pe plajă.

— E deştept. Foarte puternic şi foarte deştept.

— Pot să întreb-ce veşti avem de la seniorul Hiro-matsu, Alteţă, şi de la Osaka, de la doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko?

Foarte vag Toranaga îi spuse că Hiro-matsu se întorsese la Yedo cu o zi înainte de a pleca el. Deşi doamnele sale hotărâseră să rămână la Osaka, sănătatea doamnei Sazuko fiind cauza întârzierii lor. Nu era nevoie de un discurs prea lung. Dar şi el şi Mariko ştiau că asta era mai degrabă un mod de a salva onoarea şi că generalul Ishido n-ar fi

îngăduit niciodată ca două dintre atât de preţioasele ostatece să plece acum, când Toranaga îi scăpase din mână.

— Shigata ga nai, spuse. Karma, neh? Nu-i nimic de făcut, asta-i karma, nu?

— Da.

El ridică pergamentul.

— Acum trebuie să citesc asta. Îţi mulţumesc, Mariko-san. Te-ai descurcat foarte bine. Te rog adu-l pe Anjin-san la fortăreaţă, pe înserat.

— Alteţă, acum că stăpânul meu este aici, va trebui să…

— Soţul tău a încuviinţat deja că, atâta vreme cât sunt eu aici, să rămâi acolo unde te afli şi să-mi fi tălmaci, prima ta datorie fiind către Anjin-san – pentru următoarele câteva zile.

— Dar, Alteţă, trebuie să pregătesc casa pentru stăpânul meu. Va avea nevoie de servitori şi o casă.

— Ar fi o risipă de bani, timp şi efort, acum. Să stea cu trupele, sau în casa lui Anjin-san, după cum o să-i facă plăcere.

Băgă de seamă o sclipire de iritare în ochii ei. Nan ja?

— Locul meu ar trebui să fie cu stăpânul meu. Ca să-l slujesc.

— Locul tău este acolo unde vreau eu să fie, neh?

— Da, vă rog să mă iertaţi. Desigur.

Ea plecă.

El citi pergamentul şi manualul de război cu atenţie, apoi reciti părţi din pergament, le puse pe amândouă deoparte, în siguranţă, aşează gărzi la uşa cabinei şi plecă pe punte. Se iveau zorile. Ziua promitea să fie caldă, iar cerul acoperit. Renunţă la întâlnirea cu Anjin-san, aşa cum avusese de gând, şi călări către platou cu o sută de străji. Acolo îşi adună şoimarii şi trei şoimi şi vână cale de douăzeci de ri. La amiază doborâse trei fazani, doi cocoşi sălbatici, un iepure şi o pereche de prepeliţe. Trimise un fazan şi iepurele lui Anjin-san, iar restul la fortăreaţă. O parte dintre samurai nu erau budişti şi el era îngăduitor cu obiceiurile

lor în privinţa mâncării. El mâncă puţin orez rece cu pastă de peşte şi alge murate cu felii de ghimbir. Apoi se ghemui pe pământ şi adormi.

Mai târziu, în acea după-amiază, Blackthorne era în bucătărie fluierând vesel. În jurul său erau bucătarul şef, ajutorul de bucătar, bucătarul care se ocupa de legume, cel care se ocupa de peşte şi ajutoarele lor, toţi zâmbind, dar în sinea lor îngroziţi, pentru că stăpânul lor se afla aici, în bucătărie, cu stăpâna lor, şi deasemenea pentru că ea le spusese că el le va face onoarea de a le arăta cum să pregătească şi să gătească în felul lui. Şi de asemenea, din cauza iepurelui. El agăţase deja fazanul sub streaşina unei magazii, cu porunci limpezi ca nimeni, nimeni să nu-l atingă, în afară de el.

— Au înţeles, Fujiko-san? Doar eu atingere? întrebase cu gravitate prefăcută.

— O, da, Anjin-san. Au înţeles cu toţii. Îmi pare rău, iartă-mă, dar ar trebui să spui: „Nimeni nu trebuie să-l atingă, în afară de mine!”

— Acum, spunea el, fără să vorbească cuiva anume, nobila artă a gătitului, lecţia întâi.

— Dozo gomen nasai? întrebă Fujiko.

— Miru! Priviţi!

Simţindu-se din nou tânăr – pentru că una din primele sale îndatoriri fusese să cureţe vânatul pe care el şi fratele său îl braconau, pe domeniile din jurul Chatham-ului, punându-se în mare primejdie – alese un cuţit lung, curbat. Bucătarul care pregătea peştele se albi la faţă. Era cuţitul său preferat, cu lama ascuţită cu migală pentru a putea tăia feliile de peşte crud perfect. Toţi slujitorii ştiau asta şi îşi ţinură răsuflarea zâmbind şi mai mult, pentru a-şi ascunde stânjeneala – în timp ce el zâmbea tot mai mult, pentru a-şi ascunde propria-i ruşine.

Blackthorne spintecă burta iepurelui şi scoase cu îndemânare stomacul şi măruntaiele. Una dintre slujnicele mai tinere oftă şi dispăru tăcută. Fujiko hotărî s-o

amendeze cu leafa pe o lună, dorindu-şi, în acelaşi timp, să fie şi ea o ţărancă şi s-o poată şterge onorabil. Privirăameţiţi pe când el tăie ghearele şi labele, apoi împinse picioarele iepurelui înapoi, prin blană, jupuind cu îndemânare pielea. Făcu la fel cu picioarele din spate şi trase de blană ca să scoată picioarele jupuite prin deschizătura de la burtă. Apoi, cu o zmucitură îndemânatică, trase blana peste capul animalului, ca o haină de iarnă nefolositoare. Aşează animalul aproape jupuit pe masa de tocat şi îl decapită, lăsând capul, cu ochii holbaţi patetic, atârnat de blană. Întoarse din nou blana cu pielea înăuntru şi o puse deoparte. Un oftat trecu prin bucătărie. Nu-l auzi, căci era atent să taie picioarele de la încheieturi şi să-mpartă restul corpului. Încă o slujnică dispăru neobservată.

— Acum vreau o oală, spuse Blackthorne, cu un zâmbet fericit.

Nimeni nu-i răspunse. Îl priveau doar cu aceleaşi surâsuri îngheţate. Văzu un cazan mare de fier, sclipind de curăţenie. Îl apucă cu mâinile pline de sânge şi îl umplu cu apă dintr-un vas de lemn, apoi agăţă cazanul peste vasul cu cărbuni care era aşezat în podeaua de pământ, într-o adâncitură înconjurată de pietre. Adăugă bucăţile de carne.

— Acum ceva legume şi mirodenii, spuse.

— Dozo? întrebă răguşit Fujiko.

El nu ştia denumirile japoneze aşa că privi în jur. Într-un coş de lemn se găseau câţiva morcovi şi câteva rădăcini, care păreau a fi napi. Le curăţă, le tăie şi le adăugă supei cu ceva sare şi sos negru de soia.

— Ar trebui ceva ceapă şi usturoi şi vin roşu.

— Dozo? întrebă din nou Fujiko, neajutorată.

— Kotaba shirimasen. Nu ştiu cuvintele.

Ea nu-l corectă, ridică doar o lingură şi i-o oferi. El clătină din cap.

— Saké, porunci.

Ajutorul de bucătar se trezi la viaţă şi îi dădu micul butoiaş de lemn.

— Domo.

Blackthorne turnă o ceaşcă, apoi mai adăugă una, să ajungă. Ar fi băut puţin din butoiaş, dar ştia că asta ar fi însemnat proastă creştere, să-l bei rece şi fără ceremonial şi desigur, nu aici, în bucătărie.

— Iisuse Cristoase, aş bea o bere, spuse.

— Dozo goziemashita, Anjin-san?

— Kotaba shirimasen, dar mâncarea asta o să fie grozavă. Ichi-ban, neh? şi arătă către oala clocotindă.

— Hai, spuse ea fără convingere.

— Okuru tsukai arigato Toranaga-sama, le spuse Blackthorne. Trimiteţi pe cineva să-i mulţumească seniorului Toranaga.

Nimeni nu îi corectă greşelile.

— Hai.

Odată afară, Fujiko alergă spre privată. Minuscula colibă era aşezată în grădină, într-o splendidă izolare, în apropierea uşii din faţă. Se simţea foarte rău.

— Nu vă simţiţi bine, stăpână? întrebă slujnica ei, Nigatsu.

Era o femeie de vârstă mijlocie, dolofană, care îngrijise de Fujiko toată viaţa ei.

— Pleacă! Dar mai întâi adu-mi puţin saké. Nu… va trebui să intri în bucătărie… oh, oh, oh!

— Am saké aici, stăpână. M-am gândit că vei avea nevoie, aşa că am fiert apă pe alt vas cu jeratec. Iată.

— O, eşti atât de deşteaptă.

Fujiko o ciupi drăgăstoasă de obrazul bucălat, şi altă slujnică veni să-i facă vânt cu un evantai. Îşi şterse gura pe prosopul de hârtie şi se aşează recunoscătoare pe pernele din verandă.

— O, aşa-i mai bine!

Era mai bine în aer liber, la umbră, în soarele plăcut al dupăamiezii, care arunca umbre întunecate, fluturii zburau

de colo-colo, iar marea se vedea departe, jos, liniştită şi scânteietoare.

— Ce se întâmplă, stăpână? N-am îndrăznit nici măcar să tragem cu ochiul.

— N-are importanţă. Stăpânul e… stăpânul… n-are importanţă. Obiceiurile lui sunt ciudate, dar asta este karma noastră.

Îl văzu pe şeful bucătar apropiindu-se slugarnic prin grădină şi inima îi tresări. El se înclină politicos. Un bărbat mărunt, suplu, încordat, cu picioare mari şi dinţi foarte laţi. Înainte de a putea scoate un cuvânt, Fujiko îi spuse cu un zâmbet plat:

— Comandă cuţite noi din sat, un vas nou pentru gătit orezul, o masă nouă de tocat, vase noi pentru apă, tot ceea ce trebuie pentru bucătărie. Cele pe care le-a folosit stăpânul vor fi păstrate pentru folosinţa sa personală. Vei aranja un loc deosebit, poţi construi chiar altă bucătărie dacă pofteşti, unde stăpânul să poată găti dacă doreşte asta, până ai să ajungi să te pricepi şi tu.

— Vă mulţumesc, Fujiko-sama, spuse bucătarul. Vă rog să mă iertaţi pentru întrerupere, dar, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi, ştiu un bucătar foarte bun în satul din apropiere. Nu este budist şi a fost chiar cu armata în Coreea, aşa că ştie totul… despre cum… cum să gătească pentru stăpân, mult mai bine decât mine.

— Când am să vreau alt bucătar, am să te anunţ. Când am să te consider nepriceput, sau leneş, am să-ţi spun. Până atunci vei fi bucătar şef aici. Ai acceptat postul pe şase luni.

— Da, stăpână, spuse bucătarul cu demnitate nestăpânită, deşi tremurând în sinea lui, pentru că Fujiko-noh-Anjin nu era o stăpână cu care să te joci. Vă rog să mă iertaţi, dar am fost angajat ca să gătesc, sunt mândru că gătesc, dar eu n-am acceptat niciodată să fiu măcelar, eta sunt măcelari. Desigur că nu putem avea un eta aici, dar acel bucătar de care v-am spus nu e budist ca mine, ca tatăl meu şi ca tatăl

tatălui meu şi ca cei dinaintea lui, stăpână, şi ei niciodată, niciodată n-au… vă rog, acest bucătar, va…

— Vei găti aici cum ai gătit întotdeauna. Găsesc bucatele tale excelente, demne de un maestru bucătar din Yedo. I-am trimis chiar una dintre reţetele tale doamnei Kiritsubo, în Osaka.

— O, mulţumesc, mă onoraţi prea mult. Care din ele, stăpână?

— Aceea cu mici ţipari şi meduze proaspete şi cu felii de stridii şi cu o picătură de soia, pe care o prepari atât de bine. Excelentă! Cea mai bună pe care am gustat-o vreodată!

— O, vă mulţumesc, stăpână, se gudură el.

— Desigur, supele tale lasă mult de dorit.

— O, îmi pare atât de rău!

— Am să discut asta cu tine mai târziu. Mulţumesc, bucătare, spuse, încercând să-l îndepărteze.

Bucătarul cel mărunt rămase vitejeşte pe loc.

— Vă rog să mă iertaţi, stăpână, dar, oh ko, cu preasupusă umilinţă, dacă stăpânii… când stăpânul…

— Când stăpânul îţi va spune să găteşti, sau să tai, sau orice altceva, te vei grăbi s-o faci. Deândată. Aşa cum trebuie s-o facă orice servitor supus. Între timp, pentru că s-ar putea să-ţi ia foarte multă vreme să devii priceput, poate c-ar fi mai bine să te înţelegi cu acest alt bucătar, să te viziteze în puţinele zile în care stăpânul ar vrea să mănânce după obiceiul său.

Cu onoarea satisfăcută, bucătarul zâmbi şi se înclină.

— Vă mulţumesc. Vă rog, iertaţi-mă că am cerut să fiu luminat.

— Bineînţeles că ai să plăteşti bucătarului care te va înlocui, din propriul tău salariu.

Când rămaseră din nou singure, Nigatsu chicoti în spatele mâinii.

— O, stăpână-chan, pot să te felicit pentru victoria deplină şi pentru înţelepciunea ta? Bucătarul şef aproape că s-a

scăpat pe el când ai spus că va trebui să plătească din buzunarul lui.

— Îţi mulţumesc, Nanny-san.

Fujiko putea simţi mirosul iepurelui care începea să se fiarbă. Şi dacă îmi cere să mănânc cu el? se gândea, în pragul leşinului. Şi chiar dacă n-o face, tot va trebui să-l servesc. Cum pot să fac ca să nu-mi fie rău? N-are să-ţi fie! îşi porunci. Este karma ta. Se pare c-ai fost de nesuportat în viaţa ta dinainte. Da, dar aminteşte-ţi că acum totul e perfect. Mai ai doar cinci luni şi şase zile. Nu te gândi la asta. Gândeşte-te doar la stăpânul tău, care este un om puternic, viteaz, deşi are nişte obiceiuri înspăimântătoare în ceea ce priveşte mâncarea…

La poartă se auziră copitele unor cai şi Buntaro descălecă, îndepărtând cu un gest restul oamenilor săi. Apoi, însoţit numai de garda sa personală, păşi în grădină, prin de praf şi asudat. Îşi ţinea în mână arcul său uriaş, iar la spate tolba cu săgeţi. Fujiko şi slujnica ei se înclinară călduros, urându-l în sinea lor. Unchiul ei era faimos pentru izbucnirile sale de furie sălbatică, nestăpânită, care-l făceau să lovească pe neaşteptate, sau să se certe cu oricine. De cele mai multe ori sufereau numai servitorii săi, sau femeile.

— Te rog intră, unchiule. Ce amabil din partea ta să ne vizitezi atât de curând, spuse Fujiko.

— A, Fujiko-san, ce e cu mirosul ăsta?

— Stăpânul meu găteşte nişte vânat pe care seniorul Toranaga i l-a trimis. Le arată nepricepuţilor mei servitori cum să gătească.

— Dacă vrea să gătească, cred că poate, deşi… Buntaro strâmbă nemulţumit din nas. Da, după lege, un stăpân poate face orice în casa lui, dacă nu-şi tulbură vecinii.

După lege un astfel de miros putea fi pricina pentru o plângere şi putea fi foarte neplăcut să-ţi nemulţumeşti vecinii. Cei mai de jos nu făceau niciodată ceva ce ar fi putut să-i deranjeze pe cei. suspuşi. Altfel aveau să cadă capete. De aceea, în toată ţara, pe cât era cu putinţă,

samuraii trăiau atenţi şi politicoşi lângă samuraii de rang egal, ţăranii lângă ţărani, negustorii în propriile lor străzi, iar eta izolaţi. Omi era cel mai apropiat vecin al lor.

El e superior nouă, îşi zise ea.

— Sper din toată inima că nu tulburăm pe nimeni, îi spuse stânjenită lui Buntaro, întrebându-se ce nouă răutate punea la cale.

— Doreai să-l vezi pe stăpânul meu? începu să se ridice dar el o opri.

— Nu, te rog, nu-l tulbura. O să-l aştept, spuse politicos şi inima ei se strânse. Buntaro era recunoscut pentru lipsa lui de politeţe, şi aşa ceva din partea lui era un semn de mare primejdie.

— Îmi cer iertare că am venit aşa, fără ca mai întâi să trimit pe cineva ca să cer îngăduinţa, spuse el, dar seniorul Toranaga mi-a spus că mi s-ar îngădui, poate, să folosesc baia şi să locuiesc aici. Din când în când. Vrei să-l întrebi pe Anjin-san mai târziu dacă este de acord?

— Desigur, spuse ea, continuând tiparul obişnuit al etichetei, detestând ideea de a-l avea pe Buntaro în casă. Sunt sigură că se va simţi onorat, unchiule. Pot să-ţi ofer cha sau saké cât timp îl aştepţi?

— Saké, mulţumesc.

Grăbită, Nigatsu aşează o pernă pe verandă şi zbură după sake, oricât de mult ar fi vrut să rămână.

Buntaro dădu arcul şi tolba cu săgeţi gărzii sale, aruncă din picioare sandalele prăfuite şi păşi greoi pe verandă. Îşi scoase sabia cea lungă din brâu, se aşează cu picioarele încrucişate şi o puse pe genunchi.

— Unde-i soţia mea? Cu Anjin-san?

— Nu, Buntaro-sama, îmi pare rău, i s-a poruncit să meargă la fortăreaţă, unde…

— Poruncit? De cine? De Kasigi Yabu?

— O, nu, de către seniorul Toranaga, Alteţă, când s-a întors de la vânătoare, azi-după-amiază.

— Ah, seniorul Toranaga? Buntaro se domoli şi privi mohorât dincolo de golf, către fortăreaţa deasupra căreia fluturau alăturate stindardele lui Yabu şi Toranaga.

— Doreşti să trimit pe cineva după ea?

El clătină din cap.

— E destul timp pentru asta.

Răsuflă adânc, privindu-şi nepoata, fiica surorii sale celei mai mici.

— Sunt norocos să am o soţie atât de desăvârşită, neh?

— Da, Alteţă, într-adevăr. A fost de nepreţuit la tălmăcirea cunoştinţelor lui Anjin-san.

Buntaro privi lung fortăreaţa, apoi trase aer în piept, simţind mirosul mâncării care ajungea până la el.

— Parc-aş fi la Nagasaki, ori înapoi în Coreea. Pe-acolo se găteşte mereu carne, fiartă sau friptă. Mirosul – n-ai simţit niciodată ceva asemănător. Coreenii-s animale, canibali. Putoarea usturoiului îţi pătrunde în haine şi-n păr.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

— La război a fost bine. Am fi putut câştiga uşor, şi să străbatem până în China. Şi să civilizăm amândouă ţările. Buntaro se înroşi, iar glasul îi deveni răguşit. Dar nu, n-am reuşit şi-a trebuit să ne-ntoarcem înapoi cu ruşine pentru că am fost trădaţi. Trădaţi de trădători de rang înalt.

— Da, e atât de trist, dar ai dreptate, foarte mare dreptate, Buntaro-sama, zise ea liniştitor, spunând minciuna cu uşurinţă, ştiind că nici o naţiune de pe pământ n-ar fi putut cuceri China, şi nimeni n-ar fi putut civiliza China, care era civilizată din vremuri străvechi.

O venă de pe fruntea lui Buntaro se umflase şi palpita, iar el vorbea aproape cu sine însuşi.

— O să plătească, toţi. Trădătorii. E ca aşteptarea pe malul unui râu îndeajuns de lung ca toate trupurile duşmanilor tăi să poată pluti pe el, neh? Am s-aştept şi-am să scuip pe capetele lor curând. Foarte curând. Mi-am promis asta. Se uită la ea. Urăsc trădătorii şi nevestele necredincioase şi pe toţi mincinoşii.

— Da, sunt de acord. Ai atâta dreptate, Buntaro-sama, spuse ea, îngheţată, ştiind că nu exista vreo limită pentru cruzimea lui.

La şaisprezece ani Buntaro îşi ucisese propria lui mamă, una dintre concubinele mai puţin însemnate ale lui Hiro-matsu, pentru presupusa ei infidelitate, în timp ce tatăl său, Hiro-matsu, era la război, luptând pentru Dictator, seniorul Goroda. Apoi, ani mai târziu, îşi ucisese cel mai mare dintre fiii primei sale soţii, pentru presupuse insulte şi o trimisese înapoi la familia ei, unde ea îşi luase viaţa, nemaifiind în stare să-şi îndure ruşinea. Se purta groaznic cu concubinele şi cu Mariko. Şi se certase violent cu tatăl lui Fujiko şi-l învinovăţise de laşitate în Coreea, dezonorându-l în faţa lui Taiko, care-i poruncise deîndată să-şi radă capul şi să se facă călugăr. Murise de durere în curând, măcinat de propria lui ruşine. Fu nevoie de întreaga voinţă a lui Fujiko ca să pară liniştită.

— Am fost atât de mândri când am auzit că ai scăpat de duşmani, spuse.

Saké-ul sosi şi Buntaro începu să bea. După ce aşteptă timpul cuvenit, Fujiko se ridică.

— Te rog să mă ierţi pentru o clipă.

Se duse la bucătărie să-l prevină pe Blackthorne, să-i ceară voie ca Buntaro să locuiască în casă şi să spună şi servitorilor ce trebuia făcut.

— De ce aici? întrebă Blackthorne nemulţumit. De ce să stea aici? Trebuie?

Fujiko îşi ceru iertare şi încercă să-i explice că, desigur, Buntaro nu putea fi refuzat. Blackthorne se reîntoarse morocănos la gătitul său şi ea se întoarse la Buntaro cu inima îndoită

— Stăpânul meu spune că este onorat de prezenţa domniei tale aici. Casa lui este şi casa ta.

— Cum e să fii concubina unui barbar?

— Cred că este oribil, dar a lui Anjin-san, care este hatamoto şi, deci, samurai, nu. Cred că la fel ca şi a altor

bărbaţi. Aceasta este prima dată când sunt concubină. Prefer să fiu soţie. Anjin-san este ca toţi ceilalţi bărbaţi, deşi, da… unele dintre purtările sale sunt foarte ciudate.

— Cine s-ar fi gândit că cineva din casa noastră o să fie concubina unui barbar? Chiar şi-a unui hatamoto.

— N-am avut de ales. M-am supus seniorului Toranaga şi bunicului, conducătorul clanului nostru. Datoria unei femei este să se supună.

— Da. Buntaro îşi termină ceaşca de saké şi ea o umplu din nou. Supunerea este importantă pentru o femeie. Şi Mariko-san este supusă, nu-i aşa?

— Da, stăpâne. Ea îi privi faţa urâtă, ca de maimuţă. Ea nu ţi-a adus altceva decât onoare. Alteţă, fără doamna, soţia ta, seniorul Toranaga n-ar fi putut avea niciodată cunoştinţele lui Anjin-san.

El zâmbi strâmb

— Am auzit că i-ai proptit pistoalele în faţă lui Omi-san.

— Îmi făceam doar datoria, Alteţă.

— Unde-ai învăţat să foloseşti pistoale?

— Nu ţinusem niciodată un pistol în mână până atunci. Nu ştiam dacă erau încărcate, dar aş fi apăsat pe trăgaci.

Buntaro râse.

— Şi Omi-san s-a gândit la fel.

Ea îi umplu din nou ceaşca.

— N-am înţeles niciodată de ce Omi-san n-a încercat să mi le ia. Stăpânul său poruncise asta, dar el n-a făcut-o.

— Eu aş fi făcut-o.

— Da, unchiule, ştiu, te rog să mă ierţi, dar tot aş fi apăsat pe trăgaci.

— Da. Dar n-ai fi nimerit.

— Da. Poate. De atunci am învăţat să trag.

— El te-a învăţat?

— Nu. Unul dintre ofiţerii seniorului Naga.

— De ce?

— Tatăl meu n-ar fi încuviinţat niciodată ca fiicele sale să înveţe lupta cu sabia sau suliţa. El gândea – înţelept, cred –

că noi ar trebui să ne petrecem timpul învăţând lucruri mai elegante. Dar câteodată o femeie trebuie să-şi apere stăpânul şi casa. Pistolul este o armă potrivită pentru o femeie, foarte bună. Nu cere putere şi doar puţin exerciţiu. Aşa că acum pot fi de ceva mai mult folos stăpânului meu pentru că, cu siguranţă, voi zbura capul oricărui bărbat ca să-l apăr – şi pentru onoarea casei noastre.

Buntaro goli ceaşca.

— Am fost mândru când am auzit că i te-ai împotrivit lui Omi-san, aşa cum ai făcut-o. Ai avut dreptate. Seniorul Hiromatsu va fi şi el mândru.

— Îţi mulţumesc, unchiule. Dar îmi făceam numai datoria, zise ea, şi se înclină ceremonios. Stăpânul meu întreabă dacă n-ai vrea să-l onorezi cu prezenţa domniei tale acum, dacă-ţi face plăcere.

El continuă ritualul.

— Te rog mulţumeşte-i, dar mai întâi aş putea să fac o baie? Dacă binevoieşte, am să-l văd când se va reîntoarce soţia mea.

CAPITOLUL 35

Blackthorne aştepta în grădină. Acum purta chimonoul maro, de uniformă, pe care i-l dăduse Toranaga, săbiile în brâu şi un pistol încărcat ascuns în eşarfă. Din explicaţiile grăbite ale lui Fujiko şi mai târziu de la servitori, înţelesese că trebuia să-l primească pe Buntaro ceremonios, deoarece samuraiul era un general important şi hatamoto şi era primul oaspete al casei. Aşa că se îmbăiase şi se schimbase la iuţeală şi plecase la locul pregătit pentru aceasta.

Îl văzuse foarte puţin pe Buntaro cu o zi înainte, când sosise. Buntaro fusese ocupat cu Toranaga şi Yabu şi Mariko, tot restul zilei, aşa că Blackthorne fusese lăsat singur, să organizeze în grabă atacul de demonstraţie cu Omi şi Naga. Atacul fusese mulţumitor.

Mariko se întorsese acasă foarte târziu. Îi spusese foarte scurt despre fuga lui Buntaro, despre zilele în care fusese vânat de oamenii lui Ishido, cum le scăpase şi în cele din

urmă, cum trecuse prin provinciile ostile, ca să ajungă la Kwanto.

— A fost foarte greu, dar poate nu atât de greu, Anjin-san. Soţul meu este foarte puternic şi foarte viteaz.

— Ce-o să se-ntâmple acum, pleci?

— Seniorul Toranaga porunceşte ca totul să rămână aşa cum este. Nu se va schimba nimic.

— Te-ai schimbat, Mariko. Lumina din dumneata a dispărut.

— Nu. E doar închipuirea dumitale, Anjin-san. Sunt doar uşurată că e în viaţă, căci îl credeam mort.

— Da. Dar asta a schimbat ceva, nu-i aşa?

— Desigur, îi mulţumesc lui Dumnezeu că stăpânul meu n-a fost prins, că e-n viaţă ca să-l slujească pe seniorul Toranaga. Te rog să mă ierţi, Anjin-san, sunt obosită acum. Îmi pare rău, sunt foarte, foarte obosită.

— Pot face ceva?

— Ce-ai putea să faci, Anjin-san? Poate doar să fii fericit pentru mine şi pentru el. Nu s-a schimbat nimic, crede-mă. Nimic nu s-a terminat, pentru că nimic nu a început. Totul e-aşa cum a fost. Soţul meu e în viaţă.

Nu ţi-ai-dorit să fie mort? se întrebă Blackthorne. Nu.

Atunci de ce ascunzi pistolul? Te simţi vinovat?

Nu. N-a început nimic.

Aşa să fie?

Nu. Credeai c-ai s-o iei pentru tine. Nu-i asta ca şi cum ai fi luat-o cu-adevărat?

O privi pe Mariko coborând din casă în grădină. Părea o miniatură de porţelan acolo, la o jumătate de pas în urma lui Buntaro, silueta lui masivă părând şi mai mare prin comparaţie. Cu ea erau Fujiko şi slujnicele.

El se înclină.

— Yokoso oide kudasareta, Buntaro-san. Eşti binevenit în casa mea, Buntaro-san.

Se plecară cu toţii. Buntaro şi Mariko se aşezară pe pernele din faţa sa, Fujiko în spatele lui. Nigatsu şi Koi,

slujnica, începură să servească cha şi sake. Buntaro bău saké. La fel şi Blackthorne.

— Domo, Anjin-san. Ikaga desu ka?

— Ii. Ikaga desu ka?

— Ii. Kowa jozuni shabereru yoni natta na. Bun. Începi să vorbeşti japoneză foarte bine.

În curând Blackthorne începu să piardă şirul discuţiei pentru că Buntaro bălmăjea cuvintele, vorbind neatent şi prea repede.

— Iartă-mă, Mariko-san. N-am înţeles asta.

— Soţul meu doreşte să-ţi mulţumească pentru încercarea de a-i salva. Cu vâsla. Îţi aduci aminte? Când încercam să fugim din Osaka.

— Ah, so desu! Domo. Te rog spune-i că încă mai cred că ar fi trebuit să ne întoarcem la ţărm. Era destul timp. Slujnica s-a înecat fără folos.

— El spune că asta a fost karma.

— A fost o viaţă irosită, replică Blackthorne şi îi păru rău pentru impoliteţe. Băgă de seamă că ea nu tradusese asta.

— Soţul meu spune că strategia atacului este foarte bună. Foarte bună, într-adevăr.

— Domo. Spune-i că sunt mulţumit că a scăpat teafăr şi că este la comanda regimentului. Şi, deasemenea, că este binevenit să locuiască aici.

— Domo, Anjin-san. Buntaro-sama spune da, planul de atac este bun, dar, în ceea ce-l priveşte, el întotdeauna îşi va purta arcul şi săbiile. Poate să omoare de la o distanţă mult mai mare, cu mai mare siguranţă şi mai repede decât o muschetă.

— Mâine am să trag în el şi-o să vedem dacă-i place.

— Ai să pierzi, Anjin-san, îmi pare rău. Te-aş sfătui să nu încerci asta, spuse ea.

Blackthorne văzu ochii lui Buntaro zburând de la Mariko la el şi înapoi.

— Îţi mulţumesc, Mariko-san, spune-i că mi-ar place să-l văd trăgând.

— Buntaro întreabă: poţi să foloseşti un arc?

— Da. Dar nu ca un adevărat arcaş. Arcurile sunt aproape scoase din folosinţă la noi. Cu excepţia arbaletei. Eu am fost pregătit pentru mare. Acolo noi folosim doar tunurile şi sabia de abordaj. Câteodată săgeţi cu foc, dar numai pentru corăbiile inamice, de la distanţă mică.

— El întreabă: Cum sunt folosite, cum le faci, aceste săgeţi de foc? Se deosebesc de ale noastre, de cele care au fost folosite împotriva galerei, la Osaka?

Blackthorne începu să explice şi urmară obişnuitele întreruperi obositoare şi întrebări de verificare. Începuse să se obişnuiască cu minţile lor, necrezut de iscoditoare în tot ce ţinea de război, dar găsea foarte obositoare discuţia prin tălmaci. Chiar dacă Mariko era excelentă, ceea ce zicea ea de fapt era foarte rar ceea ce trebuia. Un răspuns lung era totdeauna scurtat, ceva din ceea ce fusese spus era desigur uşor schimbat, şi apăreau neînţelegeri. Aşa că explicaţiile trebuiau să fie repetate fără rost.

Dar fără Mariko, ştia că n-ar fi putut niciodată să devină atât de important. Doar cunoştinţele mă ţin afară din groapă, îşi aminti. Dar asta nu-i o problemă, fiindcă-s încă atâtea de multe de spus şi o bătălie de câştigat. O bătălie adevărată. Până atunci eşti în siguranţă. Ai o flotă de organizat şi-apoi, fără-ndoială, acasă.

Văzu săbiile lui Buntaro şi săbiile străjerilor şl le simţi pe ale sale şi căldura pistolului uns şi simţi până în adâncul fiinţei că nu era niciodată în siguranţă pe acest pământ. Nici el, nici altcineva, nici măcar Toranaga.

— Anjin-san, Buntaro-sama întreabă, dacă el îţi trimite oameni mâine, poţi să le arăţi să facă aceste săgeţi?

— Unde putem să găsim smoală?

— Nu ştiu.

Mariko îi ceru lămuriri amănunţite asupra locului unde putea fi găsită de obicei şi cum arăta sau mirosea şi despre posibilii înlocuitori. Apoi îi vorbi lui Buntaro îndelung. Fujiko fusese tăcută tot timpul, cu ochii şi urechile atente, fără să-i

scape nimic. Slujnicele, bine îndrumate, de uşoare mişcări ale evantaiului ei, către câte o ceaşcă goală, umpleau într-una clondirele cu saké.

— Soţul meu spune că o să discute aceasta cu seniorul Toranaga. Poate smoală există pe undeva în Kwanto. N-am auzit despre ea niciodată. Dacă nu smoală, avem uleiuri groase, uleiuri de balenă, care ar putea s-o înlocuiască. Te întreabă dacă folosiţi câteodată rachete de război, precum chinezii.

— Da. Dar nu sunt socotite de prea mare folos. Poate doar în timpul asediilor. Turcii le-au folosit când s-au înfruntat cu Cavalerii Sfântului Ioan de Malta. Rachetele sunt folosite mai mult ca să producă incendii şi panică.

— El te roagă să-i dai amănunte despre această bătălie.

— S-a întâmplat acum patruzeci de ani în cea mai mare…

Blackthorne se opri, gândind intens. Acesta fusese cel mai important asediu din Europa. Şaizeci de mii de turci, crema Imperiului Otoman, sosiseră împotriva a şase sute de cavaleri creştini şi a câtorva mii de auxiliari maltezi, prinşi la ananghie în marele lor castel de la Sfântul Elmo, de pe mica insulă Malta, din Mediterana. Cavalerii rezistaseră cu succes unui asediu de şase luni şi, de necrezut, forţaseră inamicul să se retragă acoperit de ruşine. Această victorie salvase întregul ţărm mediteranean, şi prin asta creştinătatea, de la jaful hoardelor de necredincioşi.

Blackthorne realiză dintr-o dată că această bătălie îi dădea una dintre cheile castelului Osaka: cum să-l împresoare, cum să-l hărţuiască, cum să-i spargă porţile şi cum să-l cucerească.

— Ce spuneai, senhor?

— A fost acum patruzeci de ani în cea mai mare mare interioară pe care o avem în Europa, Mariko-san, Mediterana. A fost doar un asediu ca celelalte asedii, nu merită atenţie, minţi. Astfel de cunoştinţe erau nepreţuite, de neîmpărtăşit cu uşurinţă şi sub nici o formă acum. Mariko explicase de multe ori că Osaka stătea neclintită

între Toranaga şi victorie. Blackthorne era sigur că soluţia pentru aceasta putea fi totodată şi învoirea lui de a ieşi din Imperiu cu toate bogăţiile de care ar fi avut nevoie în viaţă. Băgă de seamă că Mariko părea tulburată.

— Senhora?

— Nimic, senhor.

Ea începu să traducă ceea ce spusese, dar acum înţelese că ea ştia că el ascundea ceva. Mirosul mâncării îi abătu atenţia.

— Fujiko-san!

— Hai, Anjin-san?

— Shokuji wa madaka? Kyaku wa… sazo kufuku de oro, neh? Când e masa? Oaspeţii s-ar putea să fie flămânzi.

— Ah, gomen nasai, hi ga kurete kara ni itashimasu.

O văzu arătând către soare şi înţelese că spusese „după apusul soarelui”. Înclină din cap şi mormăi, ceea ce trecea în Japonia drept un politicos „mulţumesc, am înţeles”. Marriko se întoarse din nou către el.

— Soţul meu ar vrea să-i povesteşti despre o bătălie la care ai participat.

— Sunt toate în manualul de război, Mariko-san.

— El spune că l-a citit cu mare interes, dar conţine puţine amănunte. În următoarele zile ar vrea să înveţe totul despre bătăliile voastre. Istoriseşte-ne acum despre una, dacă nu ţi-e cu supărare.

— Sunt toate în manualul de război, poate mâine, Mariko-san.

Avea nevoie de timp să cântărească acest nou gând copleşitor despre castelul Osaka şi acea bătălie. Şi era obosit de atâta vorbă, obosit să tot fie iscodit, dar cel mai mult ar fi vrut să mănânce.

— Te rog, Anjin-san, vrei s-o mai povesteşti odată, doar odată, pentru soţul meu?

Auzi rugăminte ascunsă din glasul ei, aşa că se supuse.

— Desigur. Care crezi că i-ar place?

— Cea din Ţările de Jos, de lângă Zeelanda – aşa pronunţaţi voi?

— Da.

Aşa că începu să spună istoria acelei bătălii, care fusese aproape ca toate celelalte în care oamenii mureau, de cele mai multe ori, din cauza greşelilor şi prostiilor ofiţerilor de la comandă.

— Soţul meu spune că nu este aşa aici, Anjin-san. Aici ofiţerii comandanţi trebui să fie foarte buni sau mor foarte repede.

— Desigur, criticile mele sunt doar pentru conducătorii europeni.

— Buntaro-sama spune că o să-ţi povestească despre războaiele noastre şi comndanţii noştri, îndeosebi despre seniorul Toranaga, în zilele următoare. Un schimb cinstit pentru informaţiile domniei tale, spuse ea într-o doară.

— Domo. Blackthorne se înclină uşor, simţind ochii lui Buntaro sfredelindu-l. Ce vrei de fapt de la mine, fiu de căţea?

Masa a fost un dezastru pentru toată lumea. Chiar înainte de a părăsi grădina pentru a merge pe verandă, să mănânce, ziua se dovedise nefastă.

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san, dar ce-i asta? arătase Mariko. Acolo. Soţul meu întreabă, ce este aceea?

— Unde? A, acolo? Acela este un fazan. Seniorul Toranaga mi l-a trimis împreună cu un iepure. Iepurele o să-l mâncăm la cină, pregătit în felul englezesc. Cel puţin eu o să mănânc, deşi ar ajunge pentru toţi.

— Îţi mulţumesc, dar noi, soţul meu şi cu mine, noi nu mâncăm carne. Dar de ce atârnă acolo fazanul? Pe căldura asta n-ar trebui să fie luat de acolo şi pregătit?

— Ăsta-i felul în care se gătesc fazanii. Îl atârni ca să se frăgezească carnea.

— Cum, chiar aşa? Iartă-mă, Anjin-san, spusese ea tulburată. Îmi pare rău, dar o să se strice repede. Are încă penele pe el şi nu a fost… curăţat.

— Carnea fazanului este uscată, Mariko-san, aşa că îl atârni pentru câteva zile, poate chiar săptămâni, după vreme. Apoi îl jumuleşti, îl cureţi şi îl găteşti.

— Îl laşi în aer liber, să putrezească?

— Nan ja? întrebase Buntaro nerăbdător.

Ea îi vorbise supusă şi el îşi ţinuse răsuflarea, se ridicase, îl cercetase cu privirea şi-l împunsese cu degetul. Câteva muşte îşi luaseră zborul, apoi se aşezaseră din nou. Fujiko îi vorbise şovăitoare şi el roşise.

— Concubina dumitale spune că ai poruncit ca nimeni să nu-l atingă în afară de dumneata? întrebase Mariko

— Da. Aici nu lăsaţi vânatul să se fezandeze? Nu toată lumea e budistă.

— Nu, Anjin-san, nu cred.

— Una lume crede că fazanul ar trebui lăsat atârnat de penele de la coadă până când cade. Dar astea-s basme, vorbe de clacă, spusese Blackthorne. De gât este corect, atunci sucurile stau unde trebuie. Una lume îl lasă atârnat până când cade, dar mie unuia nu-mi place carnea atât de fezandată. Noi obişnuim… Se oprise pentru că faţa ei căpătase o paloare verzuie.

— Nan desu ka? Mariko-san, întrebase Fujiko repede.

Mariko explicase. Toţi râseseră nervoşi şi Mariko se ridicase moale, ştergându-şi fruntea de sudoare.

— Îmi pare rău, Anjin-san. Te rog să mă ierţi pentru o clipă.

Mâncarea voastră este tot atât de ciudată, ar fi vrut el să spună, cum ar fi ieri, sepie crudă, albă, vâscoasă, ca un zgârci, aproape fără nimic altceva decât sos de soia, ca să alunece pe gât. Sau tocătura de tentacule de caracatiţă, din nou crude, cu orez rece şi alge. Sau cum e cu meduza crudă, în supa galben-maronie torfu – pastă de fasole fermentată – care arăta ca un castron cu balegă moale. O, da, servit minunat, într-un bol fragil, atrăgător, dar tot arăta a balegă moale. Da, la naiba, destul ca să îmbolnăvească un om.

Mai apoi merseseră în camera ce dădea în verandă şi după obişnuitele plecăciuni nesfârşite, pălăvrăgeală şi cha şi saké, începuse să sosească mâncarea. Tăvi mici cu supă limpede de peşte, orez şi peşte crud ca de obicei. Şi apoi, mâncarea sa. Ridicase capacul de pe oală. Ieşeau aburi şi globuri aurii de grăsime dansau pe suprafaţa tremurătoare. Supa groasă, bogată, de-ţi lăsă gura apă, era plină de grăsime şi bucăţi moi de carne. Mândru, le oferise şi lor, dar îşi scuturară capetele şi îl rugaseră să mănânce.

— Domo, spusese el.

Bunele maniere cereau să bei supa direct din micile boluri lăcuite şi să mănânci tot ce era solid în supă, cu beţişoarele. Stăpânindu-şi cu greu foamea, îşi umplu bolul şi începu să mănânce. Atunci le văzu ochii.

Îl priveau cu uimire îngreţoşată, pe care încercau s-o ascundă, fără să reuşească. Pofta de mâncare începu să-i scadă. Se străduí să nu-i bage în seamă, dar nu putu, în timp ce stomacul lui chiorăia. Ascunzându-şi nemulţumirea, puse jos bolul, acoperi oala cu capacul, şi le spuse morocănos că nu era după gustul său. Îi porunci slujnicei să-l ducă de acolo.

— Fujiko întreabă dacă nu ar trebui aruncată, spuse Mariko plină de speranţă.

— Da.

Fujiko şi Buntaro se relaxară.

— Mai vrei orez? întrebă Fujiko

— Nu, mulţumesc.

Mariko îşi flutură evantaiul, zâmbi încurajator şi îi umplu ceaşca, dar Blackthorne nu se linişti şi hotărî ca în viitor să gătească pe dealuri, singur, să mănânce singur, şi să vâneze cu ceilalţi.

Să-i ia dracu', îşi spuse. Dacă Toranaga poate vâna, pot şi eu. Când am să-l văd? Cât trebuie să mai aştept?

— Lovi-o-ar ciuma de aşteptare, şi lovi-l-ar ciuma pe Toranaga, spuse tare, în engleză, şi-se simţi mai bine.

— Cum, Anjin-san? întrbă Mariko în portugheză.

— Nimic, răspunse el. Mă întrebam doar când am să-l văd pe seniorul Toranaga.

— Nu mi-a spus. Foarte curând, îmi închipui.

Buntaro sorbea zgomotos saké-ul şi supa, aşa cum era obiceiul. Asta începu să-l deranjeze pe Blackthorne. Mariko vorbea fericită cu soţul ei, care mormăia, abia băgând-o în seamă. Ea nu mânca şi ce-l zgândărea cel mai mult era că, atât ea cât şi Fujiko, se gudurau aproape pe lângă Buntaro şi deasemenea, că el însuşi trebuia să se obişnuiască cu acest nedorit oaspete.

— Spune-i lui Buntaro-sama că în ţara mea, un oaspete închină în cinstea oaspetelui de onoare. Îşi ridică ceaşca cu un zâmbet strâmb: „Viaţă lungă şi fericire”, şi bău.

Buntaro ascultă explicaţia lui Mariko. Încuviinţă din cap, îşi ridică la rândul său ceaşca, zâmbi strepezit şi-o goli.

— Sănătate, închină din nou Blackthorne.

Şi din nou.

Şi din nou.

— Sănătate!

De data aceasta Buntaro nu bău. Puse ceaşca plină jos şi îl privi cu ochii săi mici. Apoi strigă către cineva de afară. Shoji-ul alunecă deîndată într-o parte. Straja lui, întotdeauna atentă, se înclină şi îi înmână uriaşul arc şi tolba cu săgeţi. Buntaro îl luă şi vorbi repezit şi apăsat.

— Soţul meu spune că ai vrut să vezi cum trage, Anjin-san. El crede că mâine este prea departe. Acum este un moment portivit. Poarta casei dumitale, Anjin-san. Te întreabă, care stâlp alegi?

— Nu înţeleg, spuse Blackthorne.

Poarta principală era la patruzeci de paşi, undeva dincolo de grădină, dar acum în întregime acoperită de panoul shoji, închis, din dreapta sa.

— Stâlpul din dreapta sau din stânga? Te rog alege.

Tonul ei era insistent. Înţelegând avertismentul, privi la Buntaro. Bărbatul părea desprins de cele înconjurătoare,

evident şi de prezenţa lor, un căpcăun urât, aşezat cu picioarele încrucişate şi privind absent în depărtare.

— Stânga, rosti el fascinat.

— Hidari! spuse ea.

Deândată Buntaro trase o săgeată din tolbă şi, tot aşezat, o puse în arc, îl ridică, trase înapoi coarda până lângă ochi şi îi dădu drumul cu o mişcare sălbatică, dar de o continuitate poetica. Săgeata trecu pe lângă obrazul lui Mariko, îi atinse o şuviţă din păr, apoi dispăru prin panoul de hârtie. O altă săgeată fu trasă aproape înainte ca prima să dispară şi apoi alta, fiecare trecând la mai puţin de două degete de neclintita Mariko. Ea rămase liniştită şi nemişcată, îngenunchiată ca şi până atunci.

Cea de-a patra săgeată şi apoi ultima. Sunetul corzii de arc umplea tăcerea care se lăsase. Buntaro oftă şi se lăsă încet pe spate. Puse arcul pe genunchi. Mariko şi Fujiko respirară adânc, zâmbiră şi se înclinară şi îl felicitară pe Buntaro, iar el clătină din cap şi se înclină uşor. Toţi îl priviră pe Blackthorne. El ştia că cele ce văzuse fusese aproape magie. Toate săgeţile trecuse prin aceeaşi gaură în shoji.

Buntaro înapoie arcul gărzii sale şi-şi ridică ceaşca, privi la ea o clipă, apoi o îndreptă către Blackthorne, o goli şi vorbi răguşit, redevenind bruta de mai-nainte.

— El… soţul meu te roagă politicos, te rog, du-te şi priveşte.

Blackthorne se gândi o clipă, încercând să-şi liniştească inima.

— Nu e nevoie, desigur că a lovit ţinta.

— El spune că ar vrea ca dumneata să te asiguri.

— Sunt sigur.

— Te rog, Anjin-san, i-ai face cinste.

— N-am nevoie să-i fac cinste.

— Da. Dar dă-mi voie să adaug şi rugămintea mea. Din nou rugămintea era în ochii ei.

— Cum pot să spun: Aceasta a fost minunat de privit?

Ea-i spuse şi el repetă cuvintele şi se înclină. Buntaro se înclină şi el fără tragere de inimă.

— Roagă-l, te rog, să vină cu mine, să vedem săgeţile.

— El spune că ar dori să te duci singur. El nu doreşte să meargă, Anjin-san.

— De ce?

— Dacă a tras precis, senhor, trebuie să vezi asta singur. Dacă nu, tot singur trebuie să vezi. Atunci niciunul dintre voi nu va fi stânjenit.

— Şi dacă n-a nimerit?

— Nu se poate. Dar după datina noastră, să loveşti ţinta în astfel de situaţii dificile este mai puţin important faţa de graţia pe care o poate arăta arcaşul, nobleţea mişcărilor, puterea de a trage aşezat, ori detaşarea faţă de rezultatul tragerii.

Săgeţile erau la un inci una faţă de cealaltă în mijlocul stâlpului din stânga. Balkthorne privi înapoi către casă şi putu să vadă, la mai bine de patruzeci de paşi, mica gaură în panoul de hârtie, ca o scânteie de lumină în întuneric. E aproape imposibil să ai atâta precizie, gândi. De unde stătea, Buntaro nu putea să vadă grădina sau poarta şi era întuneric beznă afară. Blackthorne se întoarse la stâlp şi ridică mai sus felinarul. Cu o mână încercă să smulgă o săgeată. Vârful de oţel era înfipt prea adânc, ar fi putut să rupă coada de lemn, dar nu dorea asta.

Străjerul privea.

Blackthorne şovăi. Străjerul înaintă să-l ajute, dar el îşi clătină din cap.

— Iyé, domo, şi se întoarse înăuntru

— Mariko-san, te rog, spune-i concubinei mele că aş vrea ca săgeţile să rămână pentru totdeauna în stâlp, toate. Ca să-mi amintească de un arcaş desăvârşit. N-am văzut niciodată aşa ceva. Se înclină către Buntaro.

— Mulţumesc, Anjin-san.

Ea traduse şi Buntaro se înclină şi îi mulţumi pentru compliment.

— Saké! porunci Blackthorne.

Băură mai mult, mult prea mult. Buntaro dădea peste cap ceştile una după alta, lăsându-se furat de băutură. Blaekthorne îl privea pe furiş, apoi îşi lăsă gândurile să rătăcească, întrebându-se cum reuşise omul să ţintească şi să tragă săgeţile cu asemenea incredibilă precizie. E cu neputinţă, îşi spuse. Şi totuşi l-am văzut făcând-o. Oare ce-or face Vinck şi Baccus şi restul acum? Toranaga îi spusese că echipajul era acum în Yedo, în apropiere de Erasmus. Iisuse Cristoase, mi-ar place să-i văd şi să mă-ntorc la bord.

Aruncă o privire la Mariko, care spunea ceva soţului ei. Buntaro ascultă, apoi spre surprinderea lui Blackthorne văzu faţa samuraiului strâmbându-se de furie. Înainte să-şi poată feri ochii, Buntaro se întoarse spre el.

— Nan desu ka?

Cuvintele lui Buntaro sunau aproape ca o acuzaţie.

— Nani-mo, Buntaro-san. Nimic.

Blackthorne oferi tuturor saké, sperând să-şi acopere momentul de neatenţie. Din nou femeile acceptară, dar gustară doar puţin. Buntaro îşi termină ceaşca imediat, prost dispus. Apoi îi vorbi răstit, îndelung, lui Mariko.

Blackthorne se trezi vorbind împotriva voinţei sale.

— Ce se întâmplă cu el? Ce spune?

— O, îmi pare rău, Anjin-san. Soţul meu întreabă despre dumneata, despre soţie şi concubine. Depre copiii dumitale. Şi despre ce s-a întâmplat de când am părăsit Osaka. Ea se opri, răzgândindu-se, şi adăugă cu voce schimbată: Este foarte interesat de dumneata şi de părerile dumitale.

— Eu sunt interesat de el şi de părerile sale, Mariko-san. Cum v-aţi întâlnit, dumneata şi el? Când v-aţi căsătorit?

Buntaro îl întrerupse cu un torent de japoneză nerăbdătoare. Mariko traduse imediat ceea ce se spusese. Buntaro se întinse peste masă şi umplu ochi cu saké două ceşti de ceai, îi oferi una lui Blackthorne şi făcu femeilor semn cu mâna să le ia pe celelalte.

— El, soţul meu spune că, uneori, ceştile de saké sunt prea mici.

Mariko umplu şi celelate ceşti. Gustă puţin dintr-una şi Fujiko din cealaltă. Urmă o altă năvală de fraze răstite, mult mai răstite şi zâmbetele celor două femei îngheţară.

— Iyé, dozo gomen nasai, Buntaro-sama, începu Mariko.

— Ima, porunci Buntaro.

Fujiko începu să vorbească nemulţumită, dar Buntaro o opri cu o singură privire.

— Gomen nasai, şopti Fujiko, cerându-şi iertare. Dozo, gomen nasai.

— Ce a spus, Mariko-san?

Ea păru să nu-l audă pe Blackthorne.

— Dozo gomen nasai, Buntaro-sama. Watashi…

Faţa soţului ei se înroşi.

— IMA!

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar soţul meu porunceşte să-ţi povestesc – ca să-ţi răspund la întrebare – să-ţi povestesc despre mine. I-am spus că nu cred că problemele de familie ar trebui discutate atât de târziu în noapte, dar el porunceşte. Te rog, ai răbdare.

Bău o înghiţitură mare de saké. Apoi încă una. Şuviţele de păr care îi atârnau peste urechi fluturară în curentul slab de aer produs de evantaiul lui Fujiko. Goli ceaşca şi o aşează jos.

— Numele meu de fată este Akechi. Sunt fata generalului Akechi Jinsai, asasinul. Tatăl meu a asasinat mişeleşte pe seniorul său, dictatorul Goroda.

— Doamne, Dumnezeule, de ce-a făcut asta?

— Oricare ar fi motivul, Anjin-san, nu e mulţumitor. Tatăl meu a comis cea mai mare crimă în lumea noastră. Sângele meu e întinat, ca şi sângele fiului meu.

— Atunci de ce… se opri.

— Da, Anjin-san.

— Vroiam doar să spun că înţeleg ce înseamnă asta. Să ucizi seniorul. Şi mă miră că ai fost lăsată în viaţă.

— Soţul meu mi-a făcut cinstea…

Din nou Buntaro o întrerupse sălbatic şi ea îşi ceru scuze şi îi explică ceea ce spusese Blackthorne. Dispreţuitor, Buntaro îi făcu semn să continue.

— Soţul meu mi-a făcut cinstea să mă trimită departe, continuă ea cu aceeaşi voce blândă. L-am implorat să-mi dea voie să-mi fac seppuku, dar a refuzat aceste privilegiu. A fost… Trebuie să-ţi explic că doar el sau seniorul Toranaga poate să-mi acorde acest privilegiu. Eu încă îl mai cer, umilă, în fiecare an, la aniversarea zilei trădării. Dar, în înţelepciunea sa, soţul meu m-a refuzat întotdeauna. Zâmbetul ei era minunat. Soţul meu mă onorează în fiecare zi, în fiecare clipă, Anjin-san. Dacă aş fi în locul lui, n-aş fi în stare măcar să vorbesc unei astfel de persoane mânjite.

— De asta eşti ultima din spiţa dumitale? întrebă, amintindu-şi ce spusese despre catastrofă, în drumul de la castelul Osaka.

Mariko traduse întrebarea pentru Buntaro şi apoi se întoarse.

— Hai, Anjin-san. Dar nu a fost o catastrofă. Nu pentru ei. Ei au fost prinşi pe dealuri, tatăl meu şi familia, de Nakamura, generalul care a devenit Taiko. Nakamura conducea armatele răzbunării şi a ucis toate forţele tatălui meu, douăzeci de mii de oameni, până la unul. Tatăl meu şi familia lui au fost prinşi, dar tatăl meu a avut timp să-i ajute pe toţi, pe cei patru fraţi şi trei surori, pe mama mea şi cele două concubine. Apoi şi-a făcut seppuku. În privinţa asta şi el şi ei au fost samurai, spuse. Au îngenuncheat curajos în faţa lui, unul câte unul, şi el i-a ucis pe rând. Au murit onorabil. Şi el a murit onorabil. Cei doi fraţi ai tatălui meu şi un unchi se dăduseră de partea lui, în trădarea lui împotriva seniorului lor. Au fost şi ei prinşi şi au murit şi ei cu egală onoare. Nici un Akechi nu a fost lăsat în viaţă ca să înfrunte ura şi batjocura duşmanului, în afară de mine. Nu, te rog, iartă-mă Anjin-san, greşesc. Tatăl meu şi fraţii săi şi unchiul, ei erau adevăratul duşman. Din duşmani numai eu

sunt în viaţă. Un martor viu al unei trădări murdare. Eu, Akechi Mariko, am fost lăsată în viaţă pentru că eram căsătorită şi astfel aparţineam familiei soţului meu. Trăiam la Kyoto atunci. Eram la Kyoto când tatăl meu a murit. Trădarea şi răzvrătirea lui au durat numai treisprezece zile, Anjin-san, Dar cât vor trăi oamenii în aceste insule, numele Akechi va fi întinat.

— De câtă vreme erai căsătorită când s-a întâmplat asta?

— Două luni şi trei zile, Anjin-san.

— Şi aveai cincisprezece ani, atunci?

— Da. Soţul meu mi-a făcut cinstea să nu divorţeze de mine sau să mă alunge, aşa cum ar fi trebuit să o facă. Am fost trimisă departe, într-un sat din nord. Era frig acolo, Anjin-san, în provincia Shonai, atât de frig…

— Cât de mult ai stat acolo?

— Opt ani. Seniorul Goroda avea patruzeci şi nouă de ani când şi-a făcut seppuku ca să nu fie prins. Asta a fost acum aproape şaisprezece ani, Anjin-san şi cei mai mulţi dintre urm…

Buntaro întrerupse, din nou şfichiuind-o cu vorba.

— Te rog să mă ierţi, Anjin-san, spuse Mariko. Soţul meu arată, pe bună dreptate, că ar fi trebuit să fie de ajuns să spun că sunt fiica unui trădător şi că explicaţiile lungi sunt nefolositoare. Desigur, unele explicaţii sunt folositoare, adăugă ea cu grijă. Te rog să ierţi proastele maniere ale soţului meu şi te rog să-ţi aminteşti ce am spus despre urechile care aud şi despre gardul care împrejmuieşte de opt ori. Te rog să mă ierţi, Anjin-san, mi se porunceşte să plec. Dumneata nu trebuie să pleci înainte de plecarea lui sau înainte de a cădea beat. Nu te amesteca. Ea se înclină către Fujiko. Dozo gomen nasai.

— Do itashitnashite.

Mariko îşi înclină capul către Buntaro şi plecă. Parfumul ei rămase.

— Saké, spuse Buntaro şi zâmbi duşmănos.

Fujiko umplu ceştile.

— Sănătate, spuse Blackthorne, răscolit.

Timp de mai bine de o oră el închină pentru Buntaro până când simţi capul învârtindui-se. Apoi Buntaro căzu lat peste ceştile pe care le făcu zob. Shoji-ul se deschise imediat. Straja intră cu Mariko. Ajutaţi de slugile care părură să apară ca din pământ îl ridicară pe Buntaro şi-l cărară în camera alăturată, camera lui Mariko. Apoi, ajutată de slujnică, ea începu să-l dezbrace. Straja închise panoul şi se aşeză în afara lui, cu mâna pe mânerul sabiei scoase de la brâu.

Fujiko aşteptă, privindu-l pe Blackthorne. Slujnicile intrară şi făcură ordine. Obosit, Blackthorne îşi trecu mâinile prin părul său lung şi-şi aranjă panglica din coadă. Apoi se ridică clătinat şi se îndreptă către verandă, urmat de concubină. Aerul mirosea plăcut şi purificator. Dar nu îndeajuns. Se aşeză grijuliu pe prag şi bău în noapte. Fujiko se aşeză în spatele lui şi se aplecă înainte.

— Gomen nasai, Anjin-san, şopti ea, clătinând din cap înapoi, spre casă. Wakarimasii ka? Înţelegi?

— Wakarimasu. Shigata ga nai. Apoi, văzându-i teama nestăpânită, o mângâie pe păr.

— Arigato, arigato, Anjin-sama.

— Anatawa suimin ima, Fujiko-san, spuse, găsind cu greu cuvintele. Tu dormi acum.

— Dozo gomen nasai, Anjin-san, suimin neh? spuse ea cu privirea rugătoare, arătând către camera lui.

— Iyé, watashi oyogu ima, nu, mă duc să-not.

— Hai, Anjin-sama.

Ascultătoare, ea se întoarse şi strigă. Doi dintre slujitori sosiră alergând. Amândoi erau tineri, din sat, puternici şi cunoscuţi ca buni înotători. Blackthorne nu se împotrivi. În noaptea asta ştia că protestele sale ar fi fost fără rost.

— Bine. Oricum… spuse tare în timp ce cobora, clătinându-se, în josul dealului, cu oamenii după el, şi creierul înceţoşat de băutură. Oricum, l-am adormit. Nu-i mai poate face nici un rău acum.

Blackthorne înotă o oră şi se simţi mai bine. Când se întoarse, Fujiko îl aştepta pe verandă, cu un vas cu ceai proaspăt. Acceptă puţin, apoi se duse în pat şi adormi imediat.

Sunetul vocii lui Buntaro, plină de răutate, îl trezi. Mâna stângă era deja încleştată pe mânerul pistolului încărcat pe care îl ţinea întotdeauna sub saltea şi inima îi bubuia în piept din pricina trezirii neaşteptate.

Vocea lui Buntaro se opri. Mariko începu să vorbească. Blackthorne nu putu să prindă decât câteva cuvinte, dar putu să simtă tonul cumpătat şi stăruitor din glasul ei, nu jalnic sau tânguitor, sau chiar aproape de a izbucni în plâns, doar obişnuita ei seninătate neclintită. Din nou Buntaro izbucni.

Blackthorne încercă să nu asculte.

„Să nu te amesteci”, îi spusese ea, şi ea era înţeleaptă. Nu avea nici un drept, iar Buntaro o mulţime. „Te implor să ai grijă, Anjin-san. Adu-ţi aminte ce ţi-am spus despre urechi de auzit şi despre gardul de opt ori împrejmuitor.”

Ascultător, se lăsă pe spate, scăldat de o sudoare rece şi se forţă să se gândească la ceea ce spusese ea.

— Vezi, Anjin-san, îi spusese ea în acea seară foarte specială, când ei isprăveau ultimul din multele ultime clondire de saké şi el glumise pe seama lipsei de izolare. Întotdeauna oameni în jur şi pereţi de hârtie, urechi şi ochi mereu spionând. Aici trebuie să înveţi să-ţi faci propria ta singurătate. Suntem învăţaţi din copilărie să ne retragem în noi înşine, să ridicăm pereţi de nepătruns în spatele cărora să trăim. Dacă n-am putea face asta, am înnebuni, desigur, cu toţii, şi ne-am ucide unul pe celălalt şi pe noi înşine.

— Ce pereţi?

— Există un labirint nesfârşit în care să te ascunzi, Anjin-san. Ritualuri şi datini. Inderdicţii de toate felurile. O, da, chiar şi limba noastră are nuanţe pe care voi nu le aveţi şi care nouă ne îngăduie să ocolim politicos orice întrebarela care nu vrem să răspundem.

— Dar cum vă închideţi urechile, Mariko-san? Asta-i imposibil.

— O, foarte uşor. Prin educaţie. Desigur, educaţia începe de îndată ce un copil învaţă să vorbească. Aşa că foarte curând e o a doua natură pentru noi. Cum am putea altfel supravieţui? Mai întâi începi prin a-ţi purifica mintea de cuvântul „oameni”. Să te pui pe tine însuţi pe un alt plan. Privitul unui apus de soare este de foarte mare ajutor. Sau să asculţi ploaia. Anjin-san, ai băgat de seamă sunetele diferite ale ploii? Dacă asculţi cu adevărat, atunci prezentul dispare, neh? Ascultând căderea florilor şi creşterea pietrelor, sunt exerciţii deosebit de bune. Bineînţeles că nu se aşteaptă nimeni să vadă aceste lucruri. Sunt numai semne, mesaje, pentru hara, centrul puterii tale, să-ţi amintească de transcendenţa vieţii, să te ajute să câştigi wa, armonia, Anjin-san. Armonie perfectă, care este cea mai căutată calitate în toată Japonia, în viaţa japoneză. Toată arta, toată…

Ea râsese.

— Uite, vezi ce-mi face prea mult sake? Îşi atinsese buzele cu vârful limbii, atât de ispititor. Am să-ţi şoptesc un secret. Nu te lăsa păcălit de zâmbetele noastre şi blândeţea noastră, de ceremonialul şi de plecăciunile noastre, de bunăvoinţa şi atenţia noastră. În spatele lor putem fi la un milion de ri depărtare, în siguranţă şi singuri. Pentru că asta e ceea ce căutăm: uitarea. Unul din primele noastre poeme scrise vreodată este Kojiko, prima noastră carte de istorie, scrisă cu aproape o mie de ani în urmă. Poate că asta îţi va explica ce vreau să-ţi spun.

Opt nori pufoşi se înalţă Ca îndrăgostiţii să se ascundă în ei.

Gardul de opt ori împrejmuitor ai provinciei Izumo Înconjoară aceşti nori de opt ori răsuciţi.

Oh, cât de minunat acest gard de opt ori împrejmuitor!

Am înebuni, desigur, dacă n-am avea un gard de opt ori împrejmuitor. Oh, cu siguranţă, da!

Aminteşte-ţi gardul de opt ori împrejmuitor, îşi spuse, în timp ce vocea şuierătoare a lui Buntaro continua. Nu ştiu nimic despre ea, ori despre el, într-adevăr. Gândeşte-te la Regimenlul de Muschete, sau la casă. sau la Felicity, sau cum să-ţi capeţi nava înapoi, sau la Baccus sau la Toranaga sau Omi-san. Ce să fac cu Omi? Am nevoie de răzbunare? Vrea să fie prietenul meu şi a fost bun şi îngăduitor de când cu pistoalele şi…

Sunetul loviturii îi răsună în creier. Apoi vocea lui Mariko începu din nou şi urmă o a doua lovitură şi Blackthorne se trezi în picioare într-o clipă, cu panoul-shoji tras la o parte. Străjerul stătea pe coridor, cu faţa la el, ameninţător, în faţa uşii lui Mariko, cu sabia pregătită.

Blackthorne se pregătea să se arunce asupra samuraiului, când uşa de la celălalt capăt al coridorului se deschise. Fujiko, cu părul despletit curgându-i peste chimonoul de dormit, se apropie, sunetul pânzei care se rupea şi o altă plesnitură părând să nu o atingă deloc. Se înclină politicoasă către strajă şi se aşează între ei, apoi se înclină umilă către Blackthorne şi îl apucă de braţ, împingându-l înapoi în cameră. Văzu samuraiul încordat. Avea un singur pistol şi un singur glonţ pregătit, aşa că se retrase. Fujiko îl urmă şi închise shoji-ul în spatele ei. Apoi, foarte temătoare, îşi scutură capul prevenitor şi puse un deget pe buze şi scutură din nou capul, cu ochii rugători aţintiţi asupra lui.

— Gomen nasai, wakarimasu ka?

Dar atenţia lui era îndreptată către peretele care îl despărţea de camera alăturată şi pe care l-ar fi putu sfărâma atât de uşor.

Privi şi ea la perete, apoi trecu între el şi perete şi se aşează, chemându-l prin semne să facă acelaşi lucru.

Dar el nu putea. Stătea în picioare, pregătindu-se pentru saltul care i-ar fi distrus pe toţi, înfierbântat de scâncetul care urmă altei lovituri.

— Iyé! Fujiko se scutură îngrozită.

El o împinse deoparte.

— Iyé, iyé, se rugă ea din nou.

— IMA!

Deândată Fujiko se ridică şi îi făcu semn să aştepte, apoi se grăbi fără zgomot către săbiile care erau aşezate în faţa tokonamei, micul altar. Ridică cu mâinile tremurânde sabia lungă, o trase din teacă şi se pregăti să-l urmeze prin perete. În acel moment se auzi o ultimă lovitură şi o nouă explozie de furie. Celălalt shoji se izbi de perete şi, nevăzut, Buntaro se îndepărtă cu paşi grei, urmat de strajă. Pentru o clipă se lăsă tăcerea peste casă, apoi se auzi zgomotul făcut de poarta grădinii, izbită de canaturi.

Blackthorne porni către uşă. Fujiko ţâşni în calea lui, dar el o împinse deoparte şi o deschise.

Mariko era încă în genunchi, într-un colţ al camerei, cu o urmă lividă pe obraz, cu părul vâlvoi, cu chimonoul în zdrenţe, cu zgârieturi adânci pe picioare şi în josul spatelui. Se repezi să o ridice, dar ea ţipă:

— Pleacă, te rog, pleacă, Anjin-san.

Văzu urma de sânge de la colţul gurii ei.

— Iisuse, cât de rău te-a…

— Ţi-am spus să nu te amesteci. Te rog, pleacă, spuse ea cu aceeaşi voce liniştită care dezminţea furia din ochi.

Apoi o văzu pe Fujiko care stătea la intrare. Îi vorbi. Ascultătoare, Fujiko, îl luă pe Blackthorne de braţ ca să-l scoată din cameră, dar el se smulse din mâna ei.

— Lasă-mă. Iyé.

Mariko spuse:

— Prezenţa dumitale aici îmi afectează onoarea şi nu-mi dă linişte, nici pace şi mă face de ruşine. Pleacă.

— Vreau să te ajut, înţelegi?

— Nu înţelegi? N-ai nici un drept aici. Aceasta este o ceartă personală între soţ şi soţie.

— Nu-i o scuză ca să te lovească.

— De ce nu asculţi, Anjin-san? El poate să mă omoare în bătaie, dacă vrea. Are dreptul şi aş vrea să o facă. Chiar aşa. Atunci n-ar mai trebui să îndur ruşinea. Crezi că este

uşor să trăiesc cu ruşinea asta? N-ai auzit ce ţi-am spus? Sunt fiica lui Akechi Jinsai.

— Asta nu-i vina ta. N-ai făcut nimic.

— Este vina mea şi sunt fiica tatălui meu.

Mariko s-ar fi oprit aici, dar privind în sus şi văzându-i grija, dragostea şi mila din priviri şi ştiind cât de mult aprecia adevărul, îşi îngădui să îndepărteze câteva dintre barierele care o învăluiau.

— În seara asta a fost vina mea, Anjin-san, spuse. Dacă aş fi plâns, aşa cum vroia, cerându-mi iertare, aşa cum îşi dorea, dacă aş fi îngheţat de spaimă, sau aş fi tremurat, aşa cum ar fi vrut, sau m-aş fi târât, mi-aş fi deschis picioarele cu prefăcută spaimă, aşa cum doreşte, dacă aş fi făcut toate lucrurile astea femeieşti, aşa cum îmi cere datoria, atunci ar fi fost ca un copil în mâinile mele. Dar n-am s-o fac.

— De ce?

— Pentru că asta este răzbunarea mea. Răsplata pentru că m-a lăsat în viaţă după trădare. Răsplata pentru că m-a trimis departe opt ani şi m-a lăsat în viaţă tot acest timp. Şi răsplata pentru că m-a chemat înapoi la viaţă şi m-a lăsat să trăiesc. Se aşează chinuit şi-şi strânse în jurul ei chimonoul zdrenţuit. N-am să mă mai dau niciodată lui. Am făcut-o odată, de bună voie, deşi îl urăsc din primul moment din care l-am văzut.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu el? Spuneai că femeile de aici au dreptul de a refuza, că nu trebuie să se căsătorească împotriva voinţei lor.

— M-am căsătorit cu el ca să-i fac pe plac seniorului Goroda şi tatălui meu. Eram atât de tânără, nu ştiam nimic despre Goroda atunci, dar dacă vrei adevărul, Goroda a fost cel mai crud, cel mai urât om care s-a născut vreodată. El l-a împins pe tatăl meu către trădare. Asta e adevărul adevărat! Goroda! Ea îi scuipă numele. Dacă n-ar fi fost el, am fi fost cu toţii în viaţă şi cinstiţi. Mă rog lui Dumnezeu ca Goroda să zacă în iad pe veci. Se mişcă cu grijă, încercând să-şi domolească durerile din coaste. E numai ură între

mine şi soţul meu. Asta e karma noastră. Ar fi atât de uşor pentru el să-mi îngăduie să urc în micul cuib al morţii.

— De ce nu te lasă să pleci? De ce nu divorţează? Sau măcar să-ţi dea ceea ce vrei.

— Pentru că e bărbat.

Un val de durere o străbătu şi se strâmbă. Blackthorne era în genunchi lângă ea, îmbrăţişând-o. Ea îl împinse, se luptă să se stăpânească. Fujiko, la uşă, privea răbdătoare.

— Mi-e bine, Anjin-san. Te rog, lasă-mă singură. Nu trebuie. Trebuie să ai grijă.

— Nu-mi e teamă de el.

Obosită, ea îşi îndepărtă părul de pe ochi şi privi în sus cercetător. De ce să nu-l laşi pe Anjin-san să-şi împlinească karma, se întrebă Mariko. Nu e din lumea noastră. Buntaro îl va ucide atât de uşor. Numai protecţia personală a lui Toranaga l-a apărat până acum. Yabu, Omi, Naga, Buntaro, oricare dintre ei ar putea fi provocat atât de uşor ca să-l ucidă.

A fost doar pricină de tulburări de când a ajuns aici, neh? Şi toată ştiinţa lui la fel. Naga are dreptate. Anjin-san poate să distrugă lumea noastră, dacă nu este cumva închis.

Şi dacă Buntaro ştie adevărul? Sau Toranaga? Despre împărţitul pernei…

— Eşti nebună, spusese Fujiko în acea primă noapte.

— Nu.

— Atunci de ce vrei să iei locul slujnicei?

— Din cauza saké-ului şi pentru distracţie, Fujiko-san. Şi de curiozitate, minţise ea, ascunzând adevăratul motiv: pentru că el o înfâerbânta, ea îl dorea şi n-avusese niciodată vreun iubit. Dacă nu se întâmpla în acea seară, nu s-ar mai fi întâmplat niciodată şi trebuia să fie numai Anjin-san – şi numai Anjin-san. Aşa că se dusese la el şi plutise, şi apoi ieri, când galera sosise, Fujiko spusese între patru ochi:

— Te-ai fi dus dacă ai fi ştiut că soţul tău trăieşte?

— Nu, desigur că nu, minţise ea.

— Dar acum ai să-i spui lui Buntaro-sama, neh, despre împărţitul pernei cu Anjin-san.

— De ce să fac asta?

— Am crezut că ăsta ar fi planul tău. Dacă-i spui lui Buntaro-sama la timpul potrivit, mânia lui va ţâşni asupra ta şi vei fi moartă înainte ca el să ştie ce a făcut.

— Nu, Fujiko-san. Nu o să mă ucidă niciodată. Din nefericire. Mă va trimite la eta dacă va găsi un motiv potrivit – dacă va putea obţine îngăduinţa seniorului Toranaga –, dar nu mă va ucide niciodată.

— Adulter cu Anjin-san. N-ar fi deajuns?

— O, ba da.

— Ce s-ar întâmpla cu fiul tău?

— Va moşteni ruşinea mea, dacă voi fi dezonorată, neh?

— Să-mi spui vreodată dacă crezi că Buntaro-sama bănuieşte ceva. Cât timp sunt concubina lui, datoria mea e să-l apăr pe Anjin-san.

Da, este, Fujiko, se gândise atunci Mariko. Şi asta ţi-ar da motivul, ca să te răzbuni pe cel ce-l acuză pe tatăl tău, motiv pe care-l cauţi disperată. Dar tatăl tău a fost un laş, îmi pare rău sărmană Fujiko. Hiro-matsu era acolo. Altfel, tatăl tău ar fi în viaţă acum şi Buntaro mort, pentru că Buntaro e urât mult mai mult decât îl dispreţuiau pe tatăl tău. Chiar şi săbiile pe care le preţuieşti atât de mult nu i-au fost niciodată date pe câmpul de onoare, ci au fost cumpărate de la un samurai rănit. Îmi pare rău, dar n-am să fiu eu aceea care să ţi-o spun, chiar dacă acesta este adevărul.

— Nu mi-e teamă de el, spunea Blackthorne din nou.

— Ştiu, spuse ea, învăluită de durere. Dar te rog, te implor, teme-te de el, pentru mine.

Blackthorne se îndreptă către uşă.

Buntaro îl aştepta la o sută de paşi, în mijlocul cărării care cobora către sat, masiv, imens şi mortal. Straja stătea în spatele lui. Era un răsărit de soare mohorât. Bărcile pescarilor se aflau deja lângă recife, iar marea era liniştită.

Blackthorne văzu arcul din mâinile lui Buntaro şi săbiile lui şi săbiile străjerului. Buntaro se clătina uşor şi asta îi dădu speranţa că omul va ţinti prost, ceea ce îi va da timp să se apropie îndestul. În jurul potecii nu era nimic după care s-ar fi putut adăposti. Nepăsător, ridică cocoaşele celor două pistoale şi coborî către cei doi bărbaţi.

La dracu' cu adăpostul, gândi prin ceaţa dorinţei de sânge, ştiind în acelaşi timp că ceea ce făcea era o nebunie, că n-avea nici o şansă împotriva celor doi samurai sau a arcului, că nu avea nici un drept, de nici un fel, să se amestece. Şi apoi, când se afla încă în afara bătăii pistolului, Buntaro se înclină adânc, iar străjerul îl imită. Blackthorne se opri, bănuind o cursă. Privi de jur împrejur, dar nu mai era nimeni în apropiere. Ca într-un vis îl văzu pe Buntaro lăsându-se greoi în genunchi, punând arcul deoparte, aşezând palmele pe pământ şi înclinându-se aşa cum ar face-o un ţăran în faţa stăpânului său. Straja îl urmă îndeaproape.

Blackthorne se holbă la ei, aiurit. Când se convinse că ochii nu-l înşelau, înaintă încet, cu pistolul pregătit, dar fără să ţintească, aşteptându-se la un vicleşug. Când ajunse în bătaia pistolului se opri. Buntaro nu mişcase. Datina cerea ca el să îngenuncheze şi să întoarcă salutul pentru că erau egali, sau aproape egali. Dar nu putea să înţeleagă de ce era nevoie de o asemenea ceremonie deosebită într-un moment ca ăsta, când sângele trebuia să curgă.

— Ridică-te, fiu de căţea. Blackthorne se pregăti să apese pe ambele trăgace.

Buntaro nu spuse nimic, nu făcu nimic, ci rămase cu fruntea plecată şi palmele pe pământ. Spatele chimonoului său era leoarcă de sudoare.

— Nan ja? Ce e?

Blackthorne folosise cu bună ştiinţă cel mai jignitor fel de a întreba, aşteptându-se să-l facă pe Buntaro să se ridice, să înceapă primul, ştiind că n-ar fi putut să-l împuşte aşa, cu capul plecat, aproape în ţărână.

Apoi, conştient că era grosolan să stea în picioare, în timp ce ei erau îngenuncheaţi şi că „nan ja” era o insultă aproape intolerabilă şi, desigur, inutilă, Blackthorne îngenunche şi, ţinând încă pistoalele în mină, puse ambele mâini pe pământ şi se înclină drept răspuns. Se aşează pe călcâie.

— Hai, întrebă cu politeţe forţată.

Deândată Buntaro începu să mormăie, umilindu-se, cerându-şi iertare. Pentru ce şi de ce anume Blackthorne nu ştia. Putea să prindă câte un cuvânt, din când în când, şi saké de mai multe ori. Dar era limpede că era o scuză şi o umilă cerere de iertare. Buntaro vorbi neîntrerupt. Apoi se opri şi-şi puse din nou capul în ţărână.

Furia oarbă a lui Blackthorne se topise.

— Shigata ga nai, spuse răguşit, ceea ce însemna „a fost să fie”, sau „nu-i nimic de făcut”, sau „ce-ai fi putut face”, fără să ştie dacă scuzele erau mai degrabă rituale, înaintea unui atac. Shigata ga nai. Hakkiri wakaranu ga shinpai surukotowanai. N-ai ce-i face. Nu înţeleg exact – dar nu-ţi face griji.

Buntaro privi în sus şi se aşează.

— Arigato, arigato, Anjin-sama. Domo gomen nasai.

— Shigata ga nai, repetă Blackthorne şi, acum că era limpede că scuzele erau adevărate, îi mulţumi Domnului pentru că îi dăduse miraculoasa şansă de a opri duelul. Ştia că n-avea nici un fel de drept, că se purtase ca un nebun şi că singurul fel de a rezolva încurcătura cu Buntaro era după datină. Şi asta însemna Toranaga.

Dar pentru ce scuzele, cugetă el grăbit. Gândeşte-te! Trebuie să înveţi să gândeşti ca ei.

Apoi răspunsul îl străfulgeră. Trebuie să fie din cauză că sunt hatamoto şi Buntaro, oaspetele, a tulburat wa, armonia casei mele. Certându-se violent cu soţia, în casa mea, m-a insultat pe mine şi deci, este fără-ndoială vinovat şi trebuie să-şi ceară iertare, vrând-nevrând. Scuzele sunt obligatorii de la samurai la samurai, de la oaspete la gazdă…

Aşteaptă! şi nu uita că, după datină, tuturor bărbaţilor li se îngăduie să se îmbete, e de aşteaptat ca să se îmbete uneori şi când sunt beţi, pe bună dreptate, nu sunt vinovaţi de faptele lor. Nu uita că onoarea nu-ţi este atinsă dacă te îmbeţi ca un porc. Aminteşte-ţi cât de nepăsători au fost Mariko şi Toranaga pe corabie, când eram criţă. Ei erau amuzaţi, nu dezgustaţi, aşa cum aş fi fost eu.

Şi nu eşti tu, de fapt, de vină? N-ai început tu întrecerea? N-a fost provocarea ta?

— Da, spuse tare.

— Nan desu ka, Anjin-san? întrebă Buntaro cu ochii injectaţi.

— Nani mo. Watashi no kashitsu desu. Nimic. A fost vina mea.

Buntaro scutură din cap şi spuse că nu, era numai vina lui, şi se înclină şi-şi ceru din nou iertare.

— Saké, spuse Blackthorne cu hotărâre şi ridică din umeri. Shigata ga nai. Saké!

Buntaro se plecă şi-i mulţumi din nou. Blackthorne îi răspunse şi se ridică. Buntaro îl urmă şi straja la fel. Amândoi se mai înclinară odată, şi din nou li se răspunse.

În cele din urmă Buntaro se întoarse şi plecă. Blackthorne aşteptă până când se află la o bătaie de săgeată, întrebându-se dacă omul era atât de beat pe cât părea să fie. Apoi se întoarse înapoi către propria sa casă.

Fujiko era pe verandă, încă o dată, în cochilia ei politicoasă, zâmbitoare.

Ce gândeşti tu cu adevărat, se întrebă, salutând-o şi primind plecăciunea ei de răspuns. Uşa lui Mariko era închisă. Slujnica ei stătea alături.

— Mariko-san?

— Da, Anjin-san.

El aşteptă, dar uşa rămase închisă.

— Te simţi bine?

— Da, mulţumesc.

O auzi dregându-şi glasul, apoi continuând cu o voce slabă:

— Fujiko a trimis vorbă la Yabu-san şi seniorului Toranaga că nu mă simt bine astăzi şi nu voi fi în stare să tălmăcesc.

— Ar trebui să vezi un doctor.

— Nu, mulţumesc. Dar Suwo îmi e de ajuns. Am trimis după el. Mi-am scrântit doar şoldul. Într-adevăr mă simt bine. Nu e nevoie să te îngrijorezi.

— Ascultă, sunt şi eu puţin doctor. Nu-ţi curge sânge, nu, nu-i aşa?

— O, nu. M-am lovit doar la obraz când am alunecat. Într-adevăr, sunt destul de bine.

După o pauză el spuse:

— Buntaro şi-a cerut iertare.

— Da. Fujiko a privit de la poartă. Îţi mulţumesc prea-plecată că i-ai primit scuzele. Şi, Anjin-san, îmi pare atât de rău că ai fost tulburat. E de neiertat că armonia… Te rog, primeşte-mi scuzele mele. N-ar fi trebuit să-mi las gura să vorbească fără mine. A fost foarte nepoliticos. Te rog, iartă-mă. Şi asta a fost vina mea. Te rog, primeşte-mi scuzele.

— Pentru că ai fost bătută?

— Pentru că n-am reuşit să mă supun soţului meu. Pentru că n-am reuşit să-l ajut să doarmă liniştit. Pentru că am înşelat aşteptările lui şi ale gazdei mele. Şi, de asemeni, pentru ce am spus.

— Eşti sigură ca nu pot să fac nimic?

— Nu, nu, mulţumesc Anjin-san. O să ţină doar o zi.

Dar Blackthorne n-o văzu timp de opt zile.

CAPITOLUL 36

— Te-am invitat să vânăm, Naga-san, nu să-mi repeţi lucruri pe care le-am mai auzit deja, spuse Toranaga.

— Te rog, tată, pentru ultima oară: opreşte instrucţia, scoate puştile în afara legii, ucide-l pe barbar, declară încercarea nereuşită şi termină cu ruşinea asta.

— Nu, pentru ultima dată.

Şoimiţa aşezată pe pumnul înmănuşat al lui Toranaga, cu capul acoperit de glugă, se foi neliniştită de ameninţarea neobişnuită din vocea stăpânului ei şi sâsâi nervoasă. Se aflau în tufişuri. Gonacii şi străjile erau prea departe ca să-i audă. Ziua era înnăbuşitoare, umedă şi închisă.

Bărbia lui Naga zvâcni.

— Foarte bine. Dar e totuşi datoria mea să-ţi amintesc că eşti în primejdie aici şi să-ţi cer din nou, cu politeţea cuvenită, acum, pentru ultima dată, ca să pleci astăzi din Anjiro.

— Nu, tot pentru ultima dată.

— Atunci ia-mi capul.

— Am deja capul tău.

— Atunci ia-l astăzi, acum, sau lasă-mă să-mi pun capăt vieţii câtă vreme nu vrei să-mi primeşti sfaturile bune.

— Învaţă să ai răbdare, căţeluşule.

— Cum pot să fiu răbdător când te văd distrugându-te? E de datoria mea să ţi-o arăt. Stai aici, vânând şi pierzând timpul, în timp ce duşmanii tăi răstoarnă lumea peste tine. Regenţii se întâlnesc mâine. Patru cincimi din toţi daimyo din Japonia sunt fie deja la Osaka, fie pe drum către ea. Eşti singurul daimyo important care a refuzat să plece. Acum ai să fii acuzat de trădare, şi după asta nimic nu te mai poate salva. Ar fi trebuit să fii măcar acasă, la Yedo, înconjurat de legiunile tale. Aici eşti descoperit. Nu te putem apăra. Abia avem o mie de oameni, şi Yabu a mobilizat tot Izu! Are mai mult de opt mii de oameni pe o întindere de douăzeci de ri de jur-împrejur, şi încă şase de-a lungul hotarelor. Ştii că iscoadele spun că are o flotă care aşteaptă spre nord, ca să te scufunde dacă ai încerca să scapi cu galera! Eşti din nou prizonierul lui, nu-ţi dai seama? Un singur porumbel călător de la Ishido şi Yabu te poate distruge oricând vrea. De unde ştii că nu pune la cale ceva cu Ishido?

— Sunt sigur că se gândeşte la asta. Aş face-o dacă aş fi în locul lui, tu nu?

— Nu, eu nu.

— Atunci ai fi mort în curând, şi ţi-ai merita soarta, dar acelaşi lucru s-ar întâmpla cu toată familia ta, întreg clanul şi toţi vasalii tăi, ceea ce ar fi de neiertat. Eşti un nebun bătăios şi nerod! Nu vrei să-ţi foloseşti mintea, nu vrei să asculţi pe alţii, nu vrei să-ţi stăpâneşti limba sau firea! Te laşi dus de nas ca un copil şi crezi că totul se poate rezolva cu tăişul sabiei. Singurul motiv pentru care nu-ţi iau capul ăla prost şi nu te las să-ţi sfârşeşti viaţa asta netrebnică, e că tot mai cred că poţi avea totuşi un viitor, că greşelile tale nu sunt din rea voinţă şi că eşti prin asta vinovat, iar credinţa ta este de netăgăduit. Dar dacă nu înveţi degrabă ce înseamnă răbdarea şi stăpânirea de sine, o să-ţi iau rangul de samurai şi o să-ţi poruncesc, ţie şi întregii tale spiţe, să treceţi în rândul ţăranilor.

Pumnul drept al lui Toranaga izbi şaua, iar şoimiţa slobozi un ţipăt ascuţit, nervos.

— Înţelegi?

Naga era zguduit. În toată viaţa lui nu-l văzuse pe tatăl său strigând cu atâta furie sau pierzându-şi cumpătul, sau măcar să audă despre el că i se întâmplase aşa ceva. Simţise de multe ori muşcătura limbii sale, dar întotdeauna pe drept. Naga ştia că făcea multe greşeli, dar întotdeauna tatăl său o întorsese aşa fel că ceea ce făcuse nu părea atât de prostesc ca prima dată. De pildă, când Toranaga îi arătase cum căzuse în cursa lui Omi – sau a lui Yabu – cu Jozen, trebuise să fie oprit cu forţa ca să nu se repeadă să-i ucidă pe amândoi. Dar Toranaga poruncise străjilor sale personale să toarne apă rece peste Naga până când îşi venise în fire, apoi, liniştit, îi explicase că el, Naga, îşi ajutase tatăl nemăsurat, îndepărtând ameninţarea care era Jozen.

— Dar ar fi fost mult mai bine să înţelegi că ai fost împins să faci asta. Ai răbdare, fiul meu. Totul vine cu răbdare, îl sfătuise Toranaga. În curând vei fi în stare să îi joci tu pe degete. Ce-ai făcut a fost foarte bine. Dar trebuie să înveţi să înţelegi ce e în mintea unui om, dacă vrei să-ţi fie de folos

ţie sau seniorului tău. Am nevoie de conducători. Fanatici am destui.

Întotdeauna tatăl său fusese înţelegător şi iertător. Dar astăzi… Naga sări de pe cal şi îngenunche umil.

— Te rog, iartă-mă, tată. N-am dorit să te supăr. E doar pentru că sunt stăpânit de grija siguranţei tale. Te rog, iartă-mă pentru că ţi-am tulburat armonia.

— Ţine-ţi gura, urlă Toranaga, speriindu-şi calul.

Înverşunat, Toranaga strânse genunchii şi trase hăţurile tare cu mâna stângă. Calul începu să salte. Dezechilibrată, şoimiţa începu să se zbată, încercând să-i sară de pe pumn, fluturând sălbatic din aripi, ţipând asurzitor hek, ek, ek, ek, înfuriată de agitaţia neobişnuită şi neplăcută din jurul ei.

— Încet, frumoasa mea, încet…

Toranaga încercă disperat s-o liniştească şi să-şi stăpânească calul, când Naga sări în faţa lui. Îl prinse de căpăstru şi abia reuşi să-l oprească să nu pornească în galop. Şoimiţa ţipa furioasă. În cele din urmă se aşeză neliniştită la loc, pe mănuşa lui Toranaga, ţinută strâns de cureluşa agăţată de ghiară. Dar aripile ei încă mai tresăreau nervos, iar clopoţeii de la picioare zornăiau zgomotos.

Hek, ek, ek, iik, ţipă ea pentru ultima dată.

— Gata, gata, frumoasa mea. Gata, totul e-n regulă, spuse Toranaga liniştitor, cu faţa încă aprinsă de mânie, apoi se întoarse către Naga, încercând să vorbească fără a-şi arăta iritarea, de dragul şoimiţei.

— Dacă i s-a întâmplat ceva din cauza ta astăzi, o să… o să…

Chiar atunci, unul dintre hăitaşi dădu un strigăt. De îndată Toranaga scoase capişonul şoimiţei cu mâna dreaptă, o lăsă o clipă ca să-şi vină în fire, apoi îi dădu drumul să zboare.

Era o şoimiţă cu aripi lungi. Un şoim călător. O chema Tetsu-ko – Doamna de Oţel. Ţâşni în înălţimi, rotindu-se la şase sute de picioare deasupra lui Toranaga, aşteptând ca prada să-i fie zburătăcită, uitându-şi neliniştile. Apoi,

răsucindu-se în direcţia vântului, văzu câinii asmuţiţi şi stolul de fazani împrăştiat, într-o sălbatică fluturare de bătăi de aripi. Îşi ochi prada, legănă uşor din aripi şi se aruncă asupra ei, strângându-şi aripile şi plonjând nemiloasă, cu ghearele gata să sfâşie.

Veni năvalnic în jos, dar bătrânul fazan, de două ori cât ea, alunecă într-o parte şi, speriat, o zbughi ca o săgeată către adăpostul unui pâlc de copaci, două sute de paşi mai departe. Tetsu-ko se redresă, îşi deschise aripile, năpustindu-se înainte după pradă. Se înălţă şi încă o dată deasupra fazanului, plonjă din nou, izbind sălbatic şi din nou greşi.

Înfierbântat, Toranaga îi striga încurajări, avertizând-o de pericolul din faţă. Naga era uitat.

Cu un sălbatic plesnet de aripi, fazanul ţâşni spre adăpostul copacilor. Şoimiţa, din nou răsucindu-se în înalturi, plonjă, coborând ca o săgeată. Dar întârziase. Fazanul dispăruse. Fără să-i pese de propria-i siguranţă, şoimiţa pătrunse printre frunze şi ramuri, căutând înverşunată victima, apoi se redresă şi străfulgeră iarăşi în aer liber, ca să ţâşnească din nou, în sus, deasupra vâlcelei, ţipând înfuriată.

În acea clipă, un stol de potârnichi fu zburătăcit şi trecu aproape de pământ, căutând scăparea, săgetând încolo şi încoace, urmând cu dibăcie contururile terenului. Tetsu-ko îşi alese una, îşi strânse aripile şi căzu ca o piatră. De data aceasta nu mai greşi. Trecu pe deasupra prăzii şi, cu o lovitură sălbatică a ghearelor, rupse gâtul potârnichii. Pasărea se prăvăli la pământ într-un nor de pene. În loc să-şi urmărească prada până la pământ, sau să o înşface şi să coboare cu ea, şoimiţa se ridică în înalturile cerului, urcând din ce în ce mai sus.

Neliniştit, Toranaga apucă momeala, o mică pasăre moartă legată de o sfoară subţire, şi începu să o rotească deasupra capului. Dar Tetsu-ko nu se lăsa ademenită înapoi. Acum era o pată măruntă pe cer şi Toranaga era sigur că o

pierduse, că hotărâse să-l părăsească, să se întoarcă înapoi în sălbăticie, să ucidă după voia ei şi nu după a lui, să mănânce când vroia şi nu când hotăra el şi să zboare unde o ducea vântul sau propria dorinţă, totdeauna liberă şi nesupusă.

Toranaga o privi fără tristeţe, dar cu un uşor gust de singurătate. Era o creatură sălbatică, iar el, ca toţi şoimarii, ştia că era numai un stăpân de o clipă, legat de pământ. Urcase singur la cuibul ei din munţii Hakone, şi o luase de pui şi o învăţase, o alintase şi îi dăduse prima ei pradă. Acum abia putea să o vadă rotindu-se acolo, plutind pe curenţii de aer cald, atât de mândră şi îşi dori arzător să poată şi el pluti pe alizeu, departe de răutăţile pământului.

Atunci, bătrânul fazan ieşi fără teamă dintre copaci ca să caute de mâncare. Dar Tetsu-ko plonjă, străfulgerând din înalturi, o mică şi şuierătoare armă a morţii, cu ghearele gata pentru lovitura de graţie. Fazanul muri pe loc, cu penele ţâşnind sub lovitură. Ea se ţinea strâns, rostogolindu-se odată cu el fără să-l lase, cu aripile bătând aerul ca să încetinească căderea până în ultima clipă. Apoi îşi strânse aripile şi se aşează pe pradă. O ţinu în gheare şi începu să o ciugulească cu ciocul. Dar înainte de a putea lua o înghiţitură, Toranaga sosi călare. Ea se opri nehotărâtă şi îl privi, descălecând, cu ochii ei cafenii, neîndurători, înconjuraţi de pleoape galbene. Ascultă laudele lui încurajatoare adresate priceperii şi curajului ei şi apoi, pentru că era flămândă, iar omul îi dădea hrana şi, de asemenea, pentru că era răbdător şi nu făcea nici o mişcare bruscă şi îngenunche domol, ea îi îngădui să se apropie.

Toranaga o lăuda blând. Scoase cuţitul de vânătoare şi despică capul fazanului, ca să-i îngăduie lui Tetsu-ko să-i mănânce creierul. Şi ea începu să se bucure de această trufanda, la dorinţa lui, pe pumnul lui, unde era obişnuită să se hrănească. Tot timpul Toranaga o lăudă, iar când ea termină de mâncat, o mângâie blând şi o lăudă îndelung. Ea se legănă şi-şi sâsâi mulţumirea, bucuroasă să fie din nou în

siguranţă, înapoi pe pumnul unde putea să mănânce, pentru că, bineînţeles, de când fusese luată din cuib, pumnul era singurul loc unde i se îngăduise să se hrănească, şi întotdeauna Toranaga însuşi îi dăduse hrana. Începu să-şi cureţe penele, gata pentru a ucide din nou.

Pentru ca Tetsu-ko zburase atât de bine, Toranaga hotărî să o lase să se îndestuleze şi să nu îi mai dea drumul să zboare astăzi. Îi dădu o pasăre mică, deja curăţată de pene şi deschisă pentru ea. Când ajunsese la jumătatea mesei, îi trase pe cap capişonul. Ea continuă să se hrănească mulţumită, cu capişonul pe cap. Când termină, începu să-şi cureţe penele din nou. El ridică fazanul, îl puse în tolbă şi îşi chemă şoimarul care aşteptase cu hăitaşii.

Comentară voioşi măreţia vânătorii şi numărară prada. Un iepure, o pereche de prepeliţe şi fazanul. Toranaga dădu drumul şoimarului şi hăitaşilor, trimiţându-i înapoi în tabără cu toţi şoimii. Străjile lui aşteptau împotriva vântului. Acum îşi îndreptă atenţia către Naga.

— Ei?

Naga îngenunche lângă calul său şi se plecă.

— Ai deplină dreptate, Alteţă, în ceea ce ai spus despre mine. Îmi cer iertare pentru că te-am supărat.

— Nu şi pentru că mi-ai dat sfaturi proaste?

— Eu te rog sa mă pui sub ascultarea cuiva care poate să mă înveţe, aşa încât să nu mai fac niciodată. N-am vrut niciodată să-ţi dau sfaturi proaste. Niciodată.

— Bine. O să petreci o parte din fiecare zi vorbind cu Anjin-san, învăţând ce ştie el. Poate să fie unul dintre dascălii tăi.

— El?

— Da. Asta o să te mai înveţe cu disciplina. Şi dacă poţi să-ţi faci bolovanul ăla pe care îl ai între urechi să asculte, o să înveţi cu siguranţă lucruri preţioase pentru tine. S-ar putea chiar să înveţi ceva de valoare pentru mine.

Naga privea posomorât în pământ.

— Vreau să înveţi tot ceea ce ştie el despre puşti, tunuri şi război. Ai să devii expertul meu. Da. Şi vreau să fii, într-adevăr, foarte priceput.

Naga nu spuse nimic.

— Şi vreau să devii prietenul lui.

— Cum pot să fac asta, Alteţă?

— De ce nu te gândeşti tu la o cale? De ce nu-ţi foloseşti capul?

— O să încerc.

— Vreau să faci mai mult decât atât. Ţi se porunceşte să reuşeşti. Foloseşte ceva din „mila creştină”. Ar fi trebuit să afli îndeajuns ca să o faci, neh?

Naga izbucni:

— Asta e cu neputinţă de învăţat! Oricât aş încerca. Ăsta-i adevărul. Toate cele spuse de Tsukku-san nu sunt decât dogmă şi prostii care l-ar face pe orice om să verse. Creştinismul este pentru ţărani, nu samurai. „Nu ucide”, „nu avea mai mult decât o singură femeie” şi cincizeci de alte aiureli. Ţi-am dat ascultare atunci şi am s-o fac şi acum, aşa cum mă supun întotdeauna. De ce nu mă laşi să fac doar lucrurile pe care pot să le fac, Alteţă? O să devin creştin, dacă e ceea ce doreşti, dar nu pot să cred în aşa ceva. Totul nu e decât gunoi. Îmi cer iertare pentru cele spuse. O să devin prietenul lui Anjin-san. Aşa voi face.

— Bine. Şi adu-ţi aminte că preţuieşte de douăzeci de mii de ori greutatea lui în mătase brută şi are mai multe cunoştinţe decât ai să capeţi tu în douăzeci de vieţi.

Naga se stăpâni şi încuviinţă din cap, ascultător.

— Bine. Ai să conduci două din batalioane, Omi-san două şi unul va fi ţinut în rezervă sub Buntaro.

— Şi celelalte patru, Alteţă?

— N-avem destule arme pentru ei. Asta a fost un şiretlic ca să-i abatem atenţia lui Yabu, spuse Toranaga, aruncându-i o nadă fiului său.

— Alteţă?

— Asta a fost doar un motiv ca să mai aducem alţi o mie de oameni aici.

— N-o să ajungă mâine?

— Cu două mii de oameni pot să ţin Anjiro şi pot să scap dacă va fi nevoie, neh?

— Dar Yabu-san poate, totuşi…

Naga îşi înghiţi cuvintele ştiind că, încă o dată, era sigur că greşea.

„De ce sunt atât de prost”, se întrebă amărât.

— De ce nu pot să văd lucrurile aşa cum le vezi tu? Sau ca Sudara-san. Vreau să fiu de folos, să te ajut. Nu vreau să te necăjesc tot timpul.

— Atunci învaţă să ai răbdare, fiul meu. Şi domoleşte-ţi firea. Va veni în curând şi vremea ta.

— Alteţă?

Toranaga obosi dintr-o dată să mai aibă răbdare. Privi în sus, la cer.

— Cred ca am să dorm puţin.

Imediat Naga scoase şaua şi pătura calului şi le aşează pe pământ: patul samuraiului. Toranaga îi mulţumi şi îl privi cum aşeza străjile. Când fu sigur că totul era în ordine şi siguranţă, se întinse pe jos şi închise ochii.

Dar nu vroia să doarmă. Doar să gândească. Ştia că era un semn foarte rău faptul că-şi pierduse cumpătul. Eşti norocos că a fost doar în faţa lui Naga, care nu ştie prea multe, îşi spuse. Dacă s-ar fi întâmplat cu Omi sau Yabu, atunci ei ar fi înţeles de îndată că eşti nebun de îngrijorare. Şi o astfel de înţelegere ar putea uşor să-i ducă la trădare. De data asta ai fost norocos. Tetsu-ko a pus totul în ordine. Dar, dacă nu era ea, alţii ar fi putut să-ţi vadă mânia şi asta ar fi fost curată nebunie.

Ce zbor frumos! Învaţă de la ea. Naga trebuie să fie tratat ca un şoim. Nu ţipă el şi se agită ca cei mai buni dintre ei? Singura problemă a lui Naga este că e asmuţit asupra vânatului nepotrivit. Vânatul lui este lupta şi moartea neaşteptată. Şi o să le aibă din belşug, în curând.

Îngrijorarea începu din nou să-l cuprindă pe Toranaga. Ce se întâmplă la Osaka? I-am judecat greşit pe daimyo? Care vor accepta şi care vor respinge invitaţiile? Ce n-am auzit? Sunt oare trădat? Atât de multe pericole în jurul meu. Ce fac cu Anjin-san? Şi el este un şoim. Dar încă nu este îmblânzit să stea pe pumn, aşa cum cred Yabu sau Mariko. Care e prada lui? Prada lui este Corabia Neagră şi Rodrigues-anjin. Şi acel mărunt, urât şi arogant căpitan general, care nu mai are ce căuta pe lumea asta. Şi toţi preoţii cu sutane negre şi toţi preoţii păroşi şi împuţiţi, toţi portughezii şi toţi spaniolii şi turcii, care-or fi ăştia, şi islamicii, cine-or fi ei, fără să-i uităm pe Omi şi Yabu şi Buntaro şi Ishido şi cu mine.

Toranaga se întoarse ca să se aşeze mai confortabil şi zâmbi doar pentru el. Dar Anjin-san nu este un şoim cu aripi lungi, un şoim pe care să-l momeşti, pe care să-l laşi să zboare deasupra ta ca să-l asmuţi spre o anume pradă. E mai degrabă ca un şoim cu aripi scurte. Un şoim care stă pe pumn, căruia îi dai drumul direct de pe pumn să ucidă orice mişcă, care o să atace potârnichi sau iepuri de trei ori mai mari decât el, şoareci, pisici, câini, cocoşi sălbatici, ciori, pe care îi doboară printr-o neaşteptat de bruscă năvală, neînchipuit de iute, ucigându-i cu o singură lovitură a ghearelor. Şoimul care urăşte capişonul şi nu-l va primi, care stă doar pe încheietura ta, mândru, periculos, plin de el, nemilos, cu ochii galbeni, un prieten minunat şi greu de stăpânit dacă e în toane proaste.

Da, Anjin-san este un şoim cu aripi scurte. Asupra cui să-l îndrept?

Omi? Nu încă.

Yabu? Nu.”

Buntaro?

De ce s-a dus oare Anjin-san după Buntaro cu pistoalele? Din cauza lui Mariko, desigur. Dar oare au împărţiţi perna? Ar fi avut destule prilejuri. Cred că da. „Cu prisosinţă”, spusese ea în acea primă zi. Bine. Nu era nimic rău în

împărţitul pernei – Buntaro era crezut mort – cu condiţia să fie de-a pururi un secret. Dar Anjin-san fusese un prost că riscase atât de mult pentru femeia altui bărbat. Nu sunt întotdeauna o mie altele libere, la fel de drăguţe, la fel de scunde sau înalte, sau plinuţe, sau de rang, sau oricum ai dori, fără primejdia de a aparţine altcuiva? S-a purtat ca un barbar prost, gelos. Îţi aminteşti de Rodrigues-anjin? Cum s-a bătut în duel şi a ucis alt barbar, după obiceiul lor, ca să ia pe fiica unui negustor mărunt, cu care apoi s-a însurat în Nagasaki? N-a lăsat Taiko acest omor nepedepsit, împotriva sfatului meu, pentru că era doar vorba de moartea unui barbar şi nu de unul de-al nostru? E o prostie să ai două legi – una pentru noi şi una pentru ei. Trebuie să fie numai una singură. Trebuie să fie doar o singură lege.

Nu, n-am să-l asmut pe Anjin-san asupra lui Buntaro. Am nevoie de nebunul ăla. Dar chiar dacă ăştia doi au împărţit perna, sper ca gândul să nu i se ivească niciodată lui Buntaro. Atunci aş fi nevoit să-l ucid deîndată, pentru că nici o forţă de pe pământ nu l-ar putea opri să-l omoare pe Anjin-san şi pe Mariko-san, iar eu am nevoie de ei acum mai mult decât de Buntaro. Ar trebui să scap de Buntaro acum?

În clipa în care Buntaro se trezise din beţie, Toranaga trimisese după el.

— Cum îndrăzneşti să-ţi pui interesele tale înaintea a lor mele? Cât timp n-o să fie Mariko-san în stare să tălmăcească?

— Doctorul a spus câteva zile, Alteţă. Cer iertare pentru tot necazul.

— Am spus foarte clar că am nevoie de serviciile ei pentru încă douăzeci de zile. Nu-ţi aminteşti?

— Da, îmi pare rău.

— Dacă te-a nemulţumit, câteva la spate ar fi fost mai mult decât de ajuns. Toate femeile au nevoie de aşa ceva din timp în timp, dar mai mult e o mojicie. În egoismul tău ai stânjenit instrucţia şi te-ai purtat ca un dobitoc de ţăran. Fără ea nu pot să-i vorbesc lui Anjin-san.

— Da, ştiu, Alteţă. Îmi pare rău. Este prima dată când am lovit-o. Doar că, câte odată mă scoate din minţi. Atât de mult că nu-mi dau seama ce fac.

— De ce nu divorţezi atunci? Sau trimite-o departe. Sau ucide-o. Sau porunceşte-i să-şi taie gâtul când nu-mi va mai fi de folos.

— Nu pot, nu pot, stăpâne, spusese Buntaro. Ea e… Mi-am dorit-o din prima clipă când am văzut-o. Când ne-am căsătorit, la început, a fost tot ce-şi putea dori un bărbat. Am primit-o ca pe un dar ceresc. Îţi aminteşti cum fiecare daimyo din regat o voia.

— Apoi?

— Apoi am trimis-o departe, ca s-o apăr, după asasinatul murdar, prefăcându-mă că sunt scârbit de ea, pentru siguranţa ei, şi apoi, când Taiko mi-a spus să o aduc înapoi, după ani, ea m-a înfierbântat şi mai mult. Adevărul e că aştept din partea ei recunoştinţă. Şi am luat-o ca un bărbat. Şi nu mi-a păsat de lucrurile mărunte pe care le doreşte o femeie, ca poeme şi flori. Dar ea s-a schimbat. Era la fel de credincioasă ca întotdeauna, dar rece ca gheaţa, întotdeauna cerând moartea, rugându-mă să o omor. Buntaro devenise agitat. Nu pot s-o omor sau să-i îngădui să se omoare. A întinat onoarea fiului meu şi mă face pe mine să urăsc celelalte femei, dar nu pot să mă despart de ea. Am încercat să fiu bun, dar întotdeauna gheaţa este acolo şi mă scoate din minţi. Când m-am întors din Coreea şi am auzit că s-a convertit la religia creştină, am făcut haz, pentru că ce importanţă are o religie prostească? Aveam de gând să glumesc, s-o tachinez pe seama asta, dar, înainte să înţeleg ce se întâmplă, eram cu pumnalul la gâtul ei şi juram că am să i-l tai dacă n-o să renunţe. Bineînţeles că n-a renunţat. Ce samurai ar face-o sub o astfel de amemnţare, neh? S-a uitat doar în sus la mine, cu ochii aceia ai ei şi mi-a spus să continui. „Te rog, taie, stăpâne”, spusese. „Uite, lasă-mă să-mi dau capul pe spate, să-ţi fie mai uşor. Mă rog Domnului pentru o moarte iute”, spusese. N-am înfipt

pumnalul în ea, Alteţă. Am avut-o. Dar am tăiat părul şi urechile unora dintre doamnele ei care o încurajaseră să devină creştină şi le-am alungat din castel. Şi am făcut la fel şi cu doica ei, căreia i-am tăiat şi nasul, răutatea aia de cotoroanţă bătrână. Şi apoi Mariko a spus, pentru că i-am pedepsit doamnele, data viitoare când am să vin în patul ei nechemat, o să-şi facă seppuku, în orice fel va putea, deîndată, în ciuda datoriei ei către tine, în ciuda datoriei ei către familie, chiar şi în ciuda poruncilor Dumnezeului ei creştin. Lacrimi de furie îi curgeau pe obraji, neostoite. Nu pot s-o omor, oricât de mult aş vrea. Nu pot s-o omor pe fiica lui Akechi Jinsai, oricât de mult ar merita-o.

Toranaga îl lăsase pe Buntaro să spumege până ce se istovise, apoi îi spusese să plece, poruncindu-i să stea departe de Mariko până când avea să hotărască ce e de făcut. Îşi trimesese propriul doctor să o examineze. Raportul fusese favorabil. Vânătăi, dar nu vătămări interne.

Pentru propria lui siguranţă, pentru că se aştepta la trădare şi nisipul din clepsidra timpului se scurgea, Toranaga hotărâse să mărească strânsoarea asupra tuturor. Îi poruncise lui Mariko să treacă în casa lui Omi cu instrucţiuni să se odihnească, să stea între pereţii casei şi întrutotul în afara drumurilor lui Anjin-san. Apoi îl chemase pe Anjin-san, iar când devenise limpede că ei s-ar fi putut cu greu înţelege, se prefăcuse nemulţumit şi îi poruncise brutal să plece. Întreaga instrucţie fusese înteţită. Ofiţerii erau trimişi în marş forţat. Lui Naga i se poruncise să-l ia cu el pe Anjin-san şi să mărşăluiască până la istovire. Dar Naga nu reuşise să-l istovească.

Aşa că încercase el însuşi. Condusese un batalion timp de unsprezece ore peste dealuri. Anjin-san ţinuse pasul, nu în primele rânduri dar, oricum, îl ţinuse. Înapoi la Anjiro, Anjin-san spusese în bolboroseala lui aproape de neînţeles, abia ţinându-se pe picioare:

— Toranaga-sama. Eu merge pot. Eu puşti instrucţie pot. Îmi pare foarte rău, nu posibil doi la fel timp, neh?

Toranaga zâmbea acum, întins sub umbrar, aşteptând să înceapă ploaia, încălzit de jocul de a-l face pe Blackthorne să-i stea pe pumn ca un şoim. Da, e un şoim cu aripi scurte, desigur. Mariko e la fel de tare, la fel de inteligentă, dar mai sclipitoare. Şi are o neîndurare pe care el nu o s-o aibă niciodată. E ca un şoim călător, ca Tetsu-ko. Cel mai bun. De ce este femela şoimului întotdeauna mai mare şi mai iute şi mai puternică decât masculul? Întotdeauna mai bună decât masculul.

Sunt toţi nişte şoimi. Ea, Buntaro, Yabu, Omi, Fujiko, Ochiba, Naga şi toţi fiii mei şi fiicele şi femeile şi vasalii şi toţi duşmanii mei. Toţi şoimi sau pradă pentru şoimi.

Trebuie să-l fac pe Naga să salte sus, deasupra prăzii şi să plonjeze. Cine ar trebui să fie: Omi sau Yabu?

Ce spusese Naga despre Yabu era adevărat.

— Aşa, Yabu-san, ce-ai hotărât, îl întrebase a doua zi.

— Nu plec la Osaka înaintea ta, Alteţă. Am poruncit mobilizarea în întreg Izu.

— Ishido o să te acuze de trădare.

— Te va acuza pe tine, Alteţă. Şi dacă o să cadă Kwanto, cade şi Izu. Am făcut un târg solemn cu tine. Sunt de partea ta. Kasigi îşi onorează înţelegerile.

— Sunt la fel de onorat ca să te am ca aliat, minţise, bucuros că Yabu făcuse încă o dată ceea ce hotărâse el.

În ziua următoare, Yabu adunase o gardă de onoare, îl invitase s-o treacă în revistă şi apoi, în faţa tuturor oamenilor săi, îngenunchease oficial şi i se închinase ca vasal.

— Mă recunoşti ca stăpânul tău, după lege? întrebase Toranaga.

— Da. Şi împreună cu mine toţi bărbaţii din Izu. Şi, stăpâne, te rog primeşte acest dar ca o dovadă de datorie filială. Încă în genunchi, Yabu îi oferise sabia sa Murasama. Este sabia care ţi-a ucis bunicul.

— Asta nu se poate!

Yabu îi spusese de istoria sabiei, cum ajunsese la el peste ani şi cum, doar de curând, aflase adevărata ei identitate. Îl chemase pe Suwo. Bătrânul spusese despre lucrurile la care fusese de faţă pe când era doar im băieţandru.

— E adevărat, stăpâne, spusese Suwo mândru. Nici un om nu a văzut pe tatăl lui Obata rupând sabia sau aruncând-o în mare. Şi jur pe speranţa mea de a mă renaşte samurai că i-am slujit bunicului vostru, seniorul Chikitada, l-am servit cu credinţă, până în ziua în care a murit. Eram acolo. Jur.

Toranaga primise sabia. Părea că vibrează răutăcios în mâna lui. Întotdeauna îşi bătuse joc de legenda că anumite săbii au o pornire a lor proprie de a ucide, că unele săbii ţâşnesc din teacă, setoase de sânge, dar acum credea.

Se înfioră, amintindu-şi acea zi. De ce ne urăsc săbiile Murasama? Una mi-a ucis bunicul, cealaltă aproape mi-a tăiat braţul când aveam şase ani, un accident inexplicabil. Nu era nimeni pe aproape şi totuşi braţul meu, cu care mânuiesc sabia, a fost despicat şi aproape să mor de cât sânge am pierdut. A treia a retezat capul primului meu fiu.

— Alteţă, spusese Yabu, o sabie atât de nefastă n-ar trebui îngăduită în această lume, neh? Lasă-mă să o duc în largul mării şi să o scufund, astfel încât această sabie, cel puţin aceasta, să nu mai poată vreodată să fie o ameninţare pentru tine sau urmaşii tăi.

— Da, da, mormăise el, mulţumit că fusese ideea lui Yabu. Fă-o acum. Şi doar când sabia pierise în adâncuri, sub privirile proprii săi oameni, începuse inima să-i bată normal. Îi mulţumise lui Yabu, poruncise ca taxele să fie aşezate la şaizeci de părţi pentru ţărani şi patruzeci pentru stăpâni şi îi dăduse Izu ca feudă. Aşa că totul rămăsese ca înainte, doar că acum toată puterea în Izu îi aparţinea lui Toranaga, dacă ar fi dorit să o ia înapoi.

Toranaga se întoarse pe o parte ca să-şi domolească durerea din braţul drept şi se aşează din nou mai confortabil, bucurându-se de apropierea pământului, primind putere de la el, ca întotdeauna.

Sabia s-a dus fără întoarcere. Bine, dar aminteşte-ţi ce ţi-a spus bătrâna prezicătoare chineză, gândi, că ai să mori de sabie. Dar de a cui sabie? Şi va fi de mâna mea sau a altuia?

O să aflu când va fi să aflu, îşi spuse fără teamă.

Acum dormi. Karma e karma. Aminteşte-ţi în linişte că Absolutul, Tao, este în tine, că nici un preot, sau cult, sau dogmă, sau carte, sau zicere, sau învăţătură, sau dascăl, nu stă între Tine şi El. Află că Binele şi Răul nu au importanţă, Eu şi Tu nu are importanţă, Înăuntru sau Afară nu au importanţă, ca şi Viaţa şi Moartea. Pătrunde în Sferă, unde nu este teamă de moarte sau speranţă în viaţa de apoi, unde eşti eliberat de necazurile vieţii sau de nevoia de salvarea sufletului. Eşti tu însuţi Tao. Fii tu însuţi, acum, o piatră de care se izbesc zadarnic valurile vieţii.

Un strigăt slab îl trezi din meditaţie şi îl ridică în picioare. Naga arăta înfierbântat cu degetul către apus. Toţi ochii se îndreptară într-acolo. Porumbelul călător zbura în linie dreaptă către Anjiro, dinspre vest. Se aşează pe un pom îndepărtat, să se odihnească o clipă, apoi îşi luă din nou zborul, odată cu ploaia care începuse să cadă.

Departe, către apus, în urma lui, era Osaka.

SFÂRŞIT